

Giới thiệu Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tỉ Yêu Vợ Tận Xương

Anh là tổng tài Đế quốc thương nghiệp cao cao tại thượng, cô là một người con gái nuôi trong gia đình đang lâm nguy. Để giải cứu sự nghiệp của cha nuôi mình, cô liền ký vào tờ hợp đồng trăm vạn với nội dung: Sinh con thuê cho anh!

Bất ngờ thay, cái thai cô có lại là song thai. Lúc sinh, người anh thì khỏe mạnh, còn người em khi vừa ra đời đã chết yểu không còn hơi thở nào. Cô hoàn tất hợp đồng, cầm khoản tiền thù lao trên trời rồi biến mất ở trong mắt anh.

Sáu năm sau, anh vẫn là tổng giám đốc vạn người có một, mà cô lại bị coi nhảm thành con chim bị anh nuôi nhốt trong chiếc lồng vàng!

Anh từng bước ép sát: "Người phụ nữ này, cô tưởng rằng mình có thể thoát khỏi tay tôi sao!", lại không nghĩ rằng, anh bị một đứa trẻ cản lại, cậu nhóc trung ra dáng vẻ của một ông cụ non, chỉ ngón tay nhỏ về phía anh: "Mộ Nhà Triết, tốt nhất là ông cách xa cô ấy một chút, cô ấy là người phụ nữ của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tỉ Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thân phận bị hoán đổi

"Mình không ăn cắp!"

Trong phòng ngủ của viện mồ côi, một cô bé chín tuổi phải đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của những người đứng xung quanh, mắt cô đỏ hoe sưng húp. Cô có một đôi mắt trong như nước, linh động tuyệt mỹ, nhưng do không được bồi bổ đầy đủ, nên trông cô rất gầy.

Những ánh mắt khinh miệt hèn mọn nhìn về phía cô, cô uất ức nghẹn ngào nói:

"Miếng ngọc đó, nó vốn thuộc về mình mà...! Mình, mình không có ăn cắp của ai hết, nó là vật mẹ mình để lại cho mình!"

"Vậy ý bạn là mình ăn cắp của bạn sao?" Đứng đối diện cô là một cô bé cũng xấp xỉ tuổi cô. Cô bé đó nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn cô, sau đó còn nở nụ cười vô hại hỏi cô.

Nếu so sánh, diện mạo của cô bé đó đẹp hơn cô nhiều, về mặt thì cao ngạo, như một công chúa đứng ở nơi cao cao tại thượng, được mọi người xung quanh đề ý, cưng chiều.

Cô bé kia vừa nói xong, một bạn nhỏ ngồi bên cạnh liền đứng lên nói.

"Bạn nói láo! Đúng là trơ trẽn mà, tại sao Nhu Nhi lại đi ăn cắp đồ của bạn chứ?"

"Đúng rồi! Làm sao Nhu Nhi lại là đứa ăn cắp được! Rõ ràng là con bé đó lấy của Nhu Nhi"

Đối với câu nói của bạn nhỏ đó, cô không biết phải trả lời thế nào, trong lòng uất ức vô cùng, vì thế liền oà khóc, dụi mắt khóc thét lên:

"Nhưng miếng ngọc đó thật sự là của mình mà! Oa oa... trả lại cho mình đi..."

Nhu Nhi đặc ý nhìn cô một cái, sau đó nhìn mọi người xung quanh nói: "Mọi người cũng thấy đấy! Tiểu Thi thật sự là đồ ăn cắp, vì thế về sau đừng ai đến gần bạn ấy nữa, bạn ấy là đồ ăn cắp, đồ dối trá!"

Mấy đứa nhỏ xung quanh gật đầu tán thành: "Đúng rồi! Bọn mình đều nghe theo lời của công chúa Nhu Nhi, về sau bọn mình sẽ không đến gần Tiểu Thi nữa, bạn ấy là đồ ăn cắp."

"Đúng rồi, Tiểu Thi là đồ ăn cắp, đồ xấu xa! Còn đồ tội cho công chúa Nhu Nhi, lêu lêu, xấu hổ chưa, lêu lêu!"

Bọn nhỏ cười vang lên, rồi bỏ đi, bỏ lại cô lẻ loi một mình, cô dựa vào tường, cố nén lệ vào trong, nhìn theo bóng của mấy đứa trẻ khác, tay siết chặt thành hai nắm đấm.

Bên ngoài văn phòng viện trưởng, có một loạt đàn ông mặc tây trang đen xếp thành một hàng ngay ngắn.

Một người đàn ông hơn 50 tuổi sắc mặt nghiêm túc ngồi trên ghế sofa, thoạt nhìn trông ông ta rất khỏe mạnh, bên ngoài khoác một chiếc áo da làm toát lên khí chất tôn quý vô cùng, ánh mắt sâu sa, sắc bén khó lường.

Trừ việc tuổi tác đã cao, khuôn mặt có chút già nua ra thì trông ông ta cũng rất ưa nhìn, lúc trẻ chắc hẳn cũng là một người phong lưu.

Viện trưởng tìm được một tập hồ sơ, từ từ mở ra trước mặt người đàn ông đó, sau đó cung kính nói: “Ngài Mộ, năm trước viện có nhận nuôi một đứa trẻ, hồ sơ về nó đều ở chỗ này, ngài xem qua một chút.”

Người đàn ông được gọi là Ngài Mộ lật những tờ giấy đọc lướt qua, ông ta hơi nhíu lại, trợ lý bên cạnh thấy sắc mặt của ông ta thay đổi, ngừng đầu lên cười với viện trưởng: “Đứa bé này chắc cũng được tám chín tuổi gì rồi, xin hỏi, năm trước có bao nhiêu đứa bé tầm tuổi này nhập viện vậy?”

Viện trưởng suy nghĩ một lúc, vội nói: “Xin các vị đợi một lát.”

Ngài Mộ đảo mắt nhìn qua hồ sơ, đôi mắt ông lướt mắt nhìn qua một bức ảnh gia đình, tay ông khẽ nắm chặt, sau đó ông vươn tay lên, đầu ngón tay nhẹ gõ mấy cái: “Đứa bé này, tôi muốn gặp nó.”

Viện trưởng ngăn người, lập tức gật đầu: “Được, tôi lập tức đưa bé tới gặp ngài.”

Nữ viện trưởng gọi một cuộc điện thoại, sau đó, có một người dẫn đứa bé này đến.

Nhu Nhi nhu thuận đứng trước mặt người đàn ông được gọi là Ngài Mộ, hai tay chấp sau lưng, ưỡn ngực tự tin cười nói: “Con chào ông, con chính là Nhu Nhi ạ.”

Ông lạnh nhạt nhìn chằm chằm Nhu Nhi, cẩn thận nhìn kỹ gương mặt của cô, đôi mắt ông chậm rãi nheo lại, ánh mắt đột nhiên thâm sâu khó lường.

Nhu Nhi có chút ngạc nhiên, cô hơi nhướn mày lên, cô nhận thấy người này có vẻ rất đáng sợ, cô như bị ánh mắt đó dọa cho sợ, lui về sau hai bước, nhưng ngược lại, người đàn ông được gọi là Ngài Mộ ấy lại vẫy vẫy tay nói: “Lại gần đây, để ông nhìn kỹ cháu một tí!”

“... Dạ.” Nhu Nhi do dự tiến về phía trước hai bước, ông nhẹ nhàng nắm lấy bả vai cô, cẩn thận nhìn cô, tuổi tác phù hợp, ngũ quan trên gương mặt này cũng có chút giống.

Tầm mắt Ngài Mộ nhìn xuống phía dưới, dừng ở viên ngọc bội nằm trên xương quai xanh của cô, ông ta hơi giật mình, sờ sờ ngọc bội, hỏi: “Miếng ngọc này...”

Nhu Nhi giật mình, cười nói: “Ngọc này là của mẹ con để lại cho con.”

Ngài Mộ thở hắt, trợ lý thấy thế vội lấy từ trong công văn ra một nửa miếng ngọc bội khác, ghép lại, đưa đến trước mặt Ngài Mộ.

Hai miếng ngọc, khớp với nhau.

Tay Ngài Mộ run lên, trợ lý thấy thế liền hiểu, đi qua nói chuyện gì đó với viện trưởng, từ trong công văn lấy ra một tờ ngân phiếu bỏ vào tay cô, viện trưởng cười vui vẻ tiếp nhận.

Trước cửa viện mồ côi, một loạt xe hơi màu đen sang trọng từ từ đi khỏi.

Đứa bé gái lúc này cô đơn nhìn qua song sắt cửa sổ, hai mắt vô hồn nhìn về phía Nhu Nhi đi theo một đám đàn ông mặc tây trang đen, ngồi vào trong một chiếc xe hơi Bentley.

Trước lúc cửa xe đóng lại, Nhu Nhi lạnh lùng nhìn về phía viện mồ côi, vô tình nhìn vào mắt của đứa bé gái đang một mình nắm lấy song sắt cửa sổ, Nhu Nhi nở một nụ cười kì lạ, cửa kính xe chậm rãi đóng lại, hàng xe dài chậm rãi rời đi.

Hai đứa trẻ, hai đời người, cứ thế bị hoán đổi với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trở thành người mang thai hộ

Trong hành lang của một bệnh viện, thư ký nắm lấy đi động của mình, tay cầm một bản báo cáo.

“Vân Thi Thi, 18 tuổi, học sinh, cha kinh doanh phá sản, đã được điều tra và kiểm chứng. Các chỉ tiêu của cơ thể đều đạt mức khỏe mạnh, cam kết sinh con xong sẽ không đòi quyền nuôi dưỡng hay đụng đến kiện tụng.”

Chẳng qua là, cơ thể cô bé này không phù hợp với điều kiện thụ tinh nhân tạo, nên chỉ có thể dùng hình thức khác.

Vân Thi Thi vẫn ngồi trên ghế dài không nhúc nhích, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt bình tĩnh đến quỷ dị, sâu trong đôi mắt cô là một nỗi buồn bao

trùm.

Cô biết mình vẫn còn trẻ, nhìn ngũ quan bên ngoài, trông cô còn trẻ hơn cả tuổi thật của mình, nhưng trên gương mặt non nớt đó, lại thấm một nỗi buồn tang thương không gì tả được.

Cô là người khó khăn lắm mới được chọn trong ngàn người đăng ký, dựa vào gương mặt xinh đẹp này của cô, người thuê cô làm việc này trả cho cô thù lao vô cùng hậu, năm trăm vạn, với cô đó là một con số vô cùng vô cùng lớn.

Ba ngày trước, cô lén cha cô ký hợp đồng mang thai hộ này, ký xong thì cô bị mang đến cái nơi này, mỗi ngày đều bị nhốt trong căn phòng này, cô còn không được phép nói chuyện với người ngoài, ra ngoài lại càng không, hiện tại cô chẳng khác gì một người bệnh bị cách ly.

Cô biết, vì cô bắt buộc phải mang thai, nên cơ thể cô phải đảm bảo khoẻ mạnh, như vậy mới phục vụ được người đàn ông đó.

Một ngày ba bữa đề là món ngon, món bổ. Chân giò hun khói, nước yến, bánh mì, thịt bò, đều là những món xa xỉ vô cùng. Cô biết họ làm thế là để đảm bảo không phạm sai lầm, cứ nhắc đến đồ ăn, dù không muốn cô cũng phải cô mà nuốt cho hết.

Vân Thi Thi không dám làm trái điều gì, cô chỉ ngoan ngoãn phục tùng để có thể nhận lấy thứ mà cô cần.

Cho đến ngày hôm nay, thư ký của người thuê cô đã lo lắng vào ngôi nhà tư nhân này nhận báo cáo kiểm tra sức khoẻ của cô.

Người thuê cô rất thần bí, thậm chí cô chưa bao giờ thấy qua người này, cô chỉ biết sơ thông qua vài dòng trên hợp đồng, không ngờ người này lại bỏ hẳn ra 500 vạn trả thù lao. Đúng, chính là 500 vạn. Với số tiền này cô có thể giúp ba cô vượt qua khó khăn lần này.

Về chuyện lần này, cô không dám nói với cha cô, khi đi cô chỉ để lại một tờ giấy, 'đi không cáo biệt', cô cũng không nói dài dòng gì, nói chung là thời gian cô mang thai có lẽ một thời gian dài sẽ không về nhà, như vậy cũng tốt, không phải chịu mấy câu hỏi chất vấn của ba cô.

Dựa theo yêu cầu hợp đồng, cho đến khi cô thụ thai thì mới ngưng việc này lại, phải tùy vào thời gian mà quan sát tình hình. Mà với điều kiện này, sáng hôm trước, một trăm vạn đã được gửi vào tài khoản của ba cô, nghe thư ký đó nói, nếu nàng sinh con trai, thì số tiền thù lao sẽ được trả nhiều hơn.

Mang thai hộ... Nói đến thật tức cười, vì muốn giúp ba cô, cô đã nghĩ hết mọi biện pháp, nhưng lại không nghĩ dùng cơ thể chính mình để đổi lấy tiền thù lao! Nhưng kể ra thì số tiền này cũng được xem là quá hậu đãi rồi, vì thế mới khiến cô bị lung lay.

Khốn khổ biết bao nhiêu, cuối cùng lại phải đi đến quyết định của ngày hôm nay.

Lâm Hải, một biệt thự xa hoa, một căn phòng đẹp hoa lệ.

Sau khi cô thu thập đồ đạc, một chiếc xe có rèm che sang trọng đến đưa cô đi, đứng trước căn biệt thự có phong cảnh tuyệt đẹp này, không cần nói cũng biết, đất ở chỗ này đất đến mức nào.

Thư ký nói với cô, đêm nay, người đó sẽ đến.

Vân Thi Thi hít sâu một hơi, cô đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, sắc mặt cô nặng nề, cô chậm rãi kéo hành lý đi vào trong căn biệt thự sang trọng.

Về đêm, trong căn phòng ngủ xa hoa, bức màn dày rũ xuống từng lớp, che đi ánh sáng ở bên ngoài chiếu vào.

Trong căn phòng yên tĩnh, cô đã được tắm rửa sạch sẽ, cô im lặng nằm trên chiếc giường Kingsize, mắt cô bị bịt lại bởi miếng vải màu đen, thị lực bị không che, không thể nhìn xung quanh, chính vì thế thính giác của cô nhạy lên rất nhiều, tiếng gió và sóng biển bên ngoài kia, cô có thể nghe thấy rất rõ.

Không còn tiếng xe cộ ồn ào nơi thành thị, chỉ có yên tĩnh bao trùm nơi đây, nghĩ đến làm da đầu cô run lên.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bóng đêm vô nghĩa

Không còn tiếng xe cộ ồn ào nơi thành thị, chỉ có yên tĩnh bao trùm nơi đây, nghĩ đến làm da đầu Vân Thi Thi run lên.

Ngay sau đó, cô nghe được từ xa có tiếng xe, sau đó là tiếng xe tắt máy.

Chớp mắt một cái, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô cảm thấy có chút khẩn trương, và bối rối. Đến khi bên ngoài truyền đến tiếng bước chân lên cầu

thang, càng ngày càng gần, cô thế nhưng lại càng không thể giữ được bình tĩnh của mình.

Đang lúc tâm tình không yên, tiếng cửa mở vang lên.

Tiếng bước chân trầm ổn, Vân Thi Thi cảm nhận được có người đang đến, dừng ngay bên giường, cô cảm thấy khăn trương cực kỳ, lập tức từ trên giường ngồi dậy

Người đó... đến rồi! Là người thuê cô sao?

Đang lúc bất an, đệm giường hơi lún xuống, có ai đó ở bên giường.

Vân Thi Thi khăn trương dựa vào tường, cảm thấy có chút xấu hổ. Cũng may là trước mắt một màu đen, cô chỉ cảm thấy người này có một cơ thể rất cường tráng, dù bị bịt mắt nhưng trong lòng cô vẫn thấy luồng cuồng vô cùng.

Tuy không thấy mặt người đó, nhưng cô cảm nhận được khí tức của người này cười đại áp bức, nhất là ánh mắt lạnh băng, cùng hơi thở của kẻ giàu có, cao quý ngạo mạn. Còn cô, chỉ như một vật tiến cống, một cống phẩm hết sức bình thường.

Vân Thi Thi hấp tấp, lúng túng nói: “Anh... Anh là ai?”

Đàn ông kia không lên tiếng, chỉ tiến lại gần cô.

Vân Thi Thi cảm nhận được một người đang dần đến gần cô, lập tức, cơ thể cao lớn đè cô xuống, giam cô dưới thân người đó, cô run lên, cảm nhận sức nặng của người nọ, cô muốn cuộn mình lại, nhưng lại không thể động đậy được, hai tay cô có chút khăn trương, che trước ngực, hít thở không thông!

Không đợi cô có phản ứng gì, đàn ông kia hơi cau mày, lập tức dùng sức kéo áo cô ra, làn da trắng mềm liền xuất hiện, bàn tay mát lạnh của người đó bắt đầu di chuyển vào bên trong.

“Từ từ!” Cô run rẩy nói: “Tôi... tôi có thể nhìn mặt anh không?”

“Vì sao?”

Đàn ông trẻ tuổi cất tiếng nói trầm thấp hỏi, giọng nói sâu thẳm, như nam châm có từ tính hút lấy cô.

“Tôi không nhìn thấy gì cả, tôi sợ...”

Người nọ cười lạnh một tiếng, sau đó ra vẻ như vẫn chưa nghe thấy gì đáp: “Không cần thấy, cũng không cần phải sợ...”

Cơ thể non nớt của cô bé này vẫn chưa phát triển hoàn toàn, một cô bé ngây ngô thế này, vòng eo nhỏ gọn chỉ bằng một vòng tay của anh, bàn tay lạnh lẽo nặng nề lướt qua đôi môi cô, nhẹ nhàng dịu dàng: “Chỉ cần nhắm mắt hưởng thụ thôi.”

Cảm giác làn da non mịn thật tuyệt, cứ như tơ lụa thượng đẳng vậy.

Đầu ngón tay đàn ông đó mát lạnh, chạm vào da thịt ấm áp của cô khiến cơ thể cô khẽ co rúm lại, trước mắt một màu đen, trong lòng cô nổi lên cảm giác bất an không ngừng.

Đôi môi mỏng của đàn ông nọ lướt qua người cô, đương nhiên đàn ông sẽ cảm thấy cái áo này thật vướng víu, xoẹt một cái, xé làm hai.

Đó gần như là một động tác thô bạo, làm cho cả người Vân Thi Thi cứng ngắc, không dám động đậy.

Tim đập thình thịch như sấm, cứ như muốn đập vỡ lồng ngực nhảy thẳng ra ngoài.

Xấu hổ, bối rối, sợ hãi, những cảm xúc đó như chèn ép cô, khiến cô không thở được.

Giờ khắc này, cô bắt đầu thấy hối hận.

Lúc trước, khi nghĩ đến việc này, cô chỉ nghĩ đơn giản là sinh một đứa bé thôi, bản thân cô không có kinh nghiệm trong việc này, nhưng là một người phụ nữ, sớm muộn gì cũng sẽ phải trải qua chuyện này thôi. Thế nhưng khi đối mặt với người đàn ông bá đạo này, cô lại không có dũng khí, cô sợ những chuyện sẽ diễn ra tiếp theo.

Cô mới trưởng thành, chưa bước vào đời, từ nhỏ đến lớn, ngay cả nắm tay cũng chưa từng làm, trong lòng cảm thấy mâu thuẫn vô cùng, nhưng cô chống cự không lại sức mạnh của người đàn ông này, với trêu chọc của anh ta trên cơ thể cô, cô như đoá hoa chậm rãi nở rộ trong ban mai.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Không thể phục vụ cho người này

Người nọ không thêm để ý đến lo lắng sợ hãi của cô, anh cúi đầu, đôi môi nhẹ lướt qua xương quai xanh của cô, khiến cô không chịu được mà run lên bần bật.

Người đàn ông càng xâm lược, Vân Thi Thi càng miễn cảm hơn.

Hô hấp của cô càng lúc càng trở nên dồn dập, cô theo bản năng vươn hai tay đẩy đàn ông trên người mình ra, như sợ bị xâm phạm, người đàn ông như hiểu rõ ý đồ của cô, trói hai tay cô lại, giờ lên trên đầu.

Vân Thi Thi rất sợ.

Trong lòng không ngừng nổi lên cảm giác chống cự, cô sợ hãi run lên cầm cập, nhưng cô không có khả năng, cô không thể chạy được nữa!

Vân Thi Thi rụt bả vai lại, như muốn chạy trốn, nhưng cô lại không biết, hành động đó lại tạo ra ma sát cho người đàn ông kia, làm khiến cho “thứ đó” của đàn ông kia nóng bừng đứng thẳng lên.

Đàn ông đó “Hừ” một tiếng, hít một ngụm khí lớn, vậy mà anh lại thiếu chút nữa là không kiềm chế được.

Cô bé này quả nhiên có lực hấp dẫn kinh người, thiếu chút nữa là anh không kiềm chế được rồi...

Vân Thi Thi vì hiện tượng đó của anh, trong lòng thầm run lên, đầu vai co rút lại, theo bản năng hai tay bắt đầu kháng cự: “Không...”

Người đàn ông đó như không nghe thấy gì, cũng không thêm để ý đến kháng cự nho nhỏ đó của cô, Vân Thi Thi sợ hãi kêu một tiếng, trong tiềm thức ý chí kháng cự nổi lên mãnh liệt, bàn tay bé nhỏ không ngừng đập vào ngực đàn ông, cô tay lại bị người đàn ông đó nắm lấy, mạnh mẽ chế ngự.

Người đàn ông không để cô kháng cự, cuối cùng cũng bắt đầu xâm nhập, ý thức được chuyện gì sắp diễn ra, Vân Thi Thi như tất thõ, không muốn có đụng chạm gì hơn, cơ thể nhanh chóng cứng ngắc lại, cô chỉ hi vọng chặn mọi đường đi của người đàn ông kia.

Nhưng người đàn ông đó lại bá đạo vô cùng, như không hề để tâm đến kháng cự của cô!

“Đừng... đừng...”

“Đừng?”

Mộ Nhã Triết rất không hài lòng với sự kháng cự của cô, anh chậm rãi ngừng đầu, cau mày nắm cầm cô, đôi mắt thâm sâu, nương nhờ ánh trăng mờ nhạt để nhìn rõ gương mặt nhỏ nhắn lúng túng của cô, anh lạnh lùng hỏi: “Sao, không muốn à?”

Vân Thi Thi ngẩn ra, môi mở hé, anh cau mày, đầu ngón tay tiến vào chiếm lấy cô. “Cô gái, cô có biết mình đến đây là để làm gì không?”

Sắc mặt cô cứng đờ, cơ thể không ngừng run rẩy, không biết là vì đau hay vì sợ hãi sự lạnh lùng của Mộ Nhã Triết.

Im lặng hồi lâu, giọng nói khàn khàn của cô vang lên, nghẹn ngào đứt quãng: “Tôi... tôi biết...”

“Vậy chẳng lẽ cô đợi tôi phải nói bước tiếp theo sao?”

Giọng nói ngả ngón, nhưng không kém phần lạnh lùng.

Vân Thi Thi cắn môi dưới, hốc mắt đỏ lên, bên dưới như có vật gì đó dần tiến vào, cô cảm thấy đau, đau lắm.

Cô biết, cô đã ký hợp đồng, cô chỉ làm điều này vì hợp đồng, xong việc cô không liên quan gì đến những người này nữa, cũng không có chút tình cảm gì có thể nảy sinh được. Nhưng chuyện này, cô khó có thể chấp nhận được.

Mộ Nhã Triết lạnh lùng nhìn cô, cũng không cho cô thời gian thích ứng, anh nắm chặt tay cô đưa lên cao... Đỉnh lên trên một cái, đâm mạnh vào.

“Thả lỏng...”

Vân Thi Thi như chết lặng, cô tuyệt vọng nhắm mắt, sau đó gian nan bám vào bờ vai của Mộ Nhã Triết, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ anh.

Trong khoảnh khắc đó, cô biết đã bước vào vực sâu của tội nghiệt.

Người đàn ông đối với sự vâng lời của cô cảm thấy rất vừa lòng, và anh bắt đầu đắm chìm vào...

Cuối cùng Mộ Nhã Triết cũng phá được một tầng lá chắn của cô.

Vân Thi Thi cắn răng chịu đựng, giọng nói khàn khàn tê dại, có chút lạnh lẽo bên trong.

Đau, cơ thể cô từng đợt đau buốt ập đến, cơ thể cô cứng ngắc, nhưng không thể động đậy được, cô chưa bao giờ chịu đựng loại đau đớn đến như vậy, như đem cô xé rách toàn bộ. Khoảnh khắc đó, trước mắt cô thực sự chỉ là một màu đen u ám, cô đau đến suýt chút nữa là hôn mê bất tỉnh!

Người này... cô không thể phục vụ được!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Anh ta... vậy mà Lại hôn cô

Mộ Nhã Triết không rảnh để quan tâm khó chịu của Vân Thi Thi. Anh cũng chẳng kiêng nể gì người phụ nữ này. Đối với anh mà nói, đây chẳng qua cũng chỉ là công việc, không có một người đàn ông nào thích lãng phí thời gian vào mấy chuyện thế này, nhất là với một người phụ nữ mà anh không hề có tình cảm.

Thương hoa tiếc học sao?

Anh là người thuê cô, hơn nữa còn trả thù lao hậu đãi như thế, cái đau này, là cô phải chịu đựng, là thứ mà cô phải nhận.

Đau đớn lập tức ập đến dữ dội hơn, uất ức cùng đau khổ trong lòng cũng theo đó ùa đến, nước mắt của cô chảy không ngừng, cô không ngừng kêu đau, mắt đỏ sưng húp, nhưng cô lại quật cường cắn chặt môi dưới, không muốn làm bộ mặt yếu ớt trước mặt tên đàn ông này, nhưng cô lại không chịu được đau đớn kịch liệt như thế, nên càng về sau, cô càng nhịn không được, phải thút thít khóc lên từng tiếng đứt quãng.

“Oa oa oa...” Cuối cùng, cô như một con mèo đáng thương, oà khóc nức nở.

Xâm nhập, va chạm, gần như đã đoạt đi tất cả những gì cô có.

Đau đớn như từng đợt sóng biển dâng lên, dần dần đau đớn qua đi, cơ thể cô như bay bổng chìm nổi lên xuống giữa không trung.

Roi vào cảm giác thích thú, ánh mắt cô dần xa xăm, năm ngón tay run rẩy mở ra, lại không thể nắm được thứ gì ở phía trước, trước mắt là một màu đen xám hỗn độn, đầu óc cô như rối bời.

Sự phối hợp hoàn mỹ, mồ hôi của cả hai cùng chảy xuống thân thể của nhau, năm ngón tay của Mộ Nhã Triết hung hăng ôm chặt lấy cô, chỉ muốn tận hưởng cô càng sâu càng tốt.

Thần trí cô mơ hồ, cơ thể đang đưa theo ý của Mộ Nhã Triết, bên trong như khuấy động, Mộ Nhã Triết cảm nhận được cơ thể đã đến giới hạn, anh cau mày, cô cắn chặt môi, cả hai cùng kết thúc.

Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Nhã Triết ngẩn ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không hiểu sao anh lại cúi đầu, nặng nề hôn lên môi cô, đầu lưỡi xâm nhập vào trong khoang miệng ẩm ướt của cô, như một con rắn nhỏ, không ngừng khuấy động bên trong, tiến rồi lùi, nuốt hết những tiếng nấc nghẹn ngào của cô.

Hôn, đối với anh là một điều cấm kỵ...

Hôm môi, chỉ mang ý nghĩa kinh doanh...

Với anh, anh sẽ không bao giờ hôn môi một nữ nhân, vì trong mắt anh, môi của phụ nữ vô cùng dơ bẩn, những người phụ nữ đã từng lưu luyến bên cạnh anh không rời, hầu hết đều mang danh thiên kim, nhưng mấy người đó cũng chỉ đáng để anh trêu đùa, nhưng người phụ nữ trước mắt anh bây giờ, không hiểu sao, anh lại muốn hôn cô.

Chính xác thì đây là người phụ nữ đầu tiên mà anh hôn, anh cũng không biết, hôn mang tư vị gì, mùi vị thế nào?

Mộ Nhã Triết ngừng lại, đè cô xuống, hít sâu một hơi, nhanh chóng đi vào, tiếp tục làm lần hai...

Trên giường, lại một hồi triền miên...

Roi vào trầm luân không dứt...

... ..

Vân Thi Thi mở to hai mắt trong bóng đêm, cái bật mắt sớm đã được gỡ ra, mồ hôi đã ướt đầy người cô.

Bên tai truyền đến tiếng nước vòi sen ào ào truyền ra.

Cô giật mình, nhưng các đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn, cô nhớ ra những chuyện vừa xảy ra, cô thật muốn biết đây là thực hay mơ, cô dùng đầu ngón tay bấm mạnh vào tay mình, a... đau.

Cô thờ phào trấn an bản thân, tất cả đã qua rồi, xong hết rồi... Lúc này đây, cô chỉ mong mình thụ thai thành công.

Cô sẽ sinh cho đàn ông đó một đứa nhỏ, lấy tiền rồi khỏi chỗ này, trở về cuộc sống bình thường của cô.

Giờ phút này đây, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Mộ Nhã Triết tắm rửa xong, thay một bộ quần áo mới, thân hình cao lớn đứng lặng đi trong phòng, cảm giác áp bách bao trùm lấy anh. Ánh mắt anh lạnh băng nhìn ánh trăng và người phụ nữ nằm trong chăn, cơ thể không chỉ mềm mại, trên đó còn lưu lại đầy những dấu vết do anh để lại.

Mà trên giường, là một vệt máu dài, như vệt máu trong nền tuyết trắng xoá, nhìn thấy mà rợn cả người.

Vân Thi Thi nằm yên trên giường không nhúc nhích, đưa lưng về phía anh, run rẩy cuộn mình lại, cơ thể cứng ngắc như hòn đá không sinh mệnh. Anh nhìn mái tóc đầm mồ hôi có chút hỗn độn của cô, không nói gì.

Anh lạnh lùng nhìn cô một cái, đứng lặng yên một lát, rồi trực tiếp xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Khuất nhục cùng bối rối

“Cạch...”

Nghe được tiếng đóng cửa, Vân Thi Thi ôm lấy bả vai mình, nhìn những dấu đỏ đáng sợ trên cổ tay, hốc mắt cay cay, nhưng lại không dám phát ra tiếng khóc nào, dù chỉ một tiếng nấc.

Không lâu sau, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng xe chạy đi.

Chiếc xe sang trọng vừa rời đi, tiếng xe mỗi lúc một xa, đến khi không còn nghe được gì, cuối cùng cô nhắm chặt hai mắt mình lại, oà khóc ra tiếng.

Một căn biệt thự sang trọng nằm gần biển, cô sống trong đó, mỗi ngày chỉ ngơ ngác ngồi nhìn, hoàn toàn không biết chút gì về người đàn ông đêm đó.

Cô cũng từng đoán lý do tại sao người kia lại chọn cô? Về sau ngẫm lại, có lẽ do cô có một thân phận bình thường, nên đối với mấy đứa nhỏ, cô sẽ không có sức uy hiếp về quyền nhận nuôi chúng.

Cô không biết đến tận cùng thì chuyện cô quyết định lần này là đúng hay sai, cũng không biết cô phải gạt cha cô bao lâu. Nhưng cô đã đến bước đường cùng, cô không còn sự lựa chọn nào khác nữa, cô cũng không cảm thấy hối hận, dù về sau có bị đui ra đường không chốn nương thân, cô cũng không cảm thấy hối hận về chuyện này.

Đối với một người nuôi sống bản thân còn không nổi như cô, thì cái thứ gọi là tôn nghiêm thật quá xa xỉ, hiện tại cô chỉ có một lựa chọn duy nhất này mà thôi.

Hướng hồ, cô được cha nhận làm con nuôi, mấy năm qua cũng đều do ông chăm sóc cô, đối xử với cô rất tốt, xem cô như con ruột của ông vậy. Tuy mẹ nuôi và chị không chấp nhận cô nhưng cuộc sống tính ra cũng đầy đủ, trong lòng cô cũng đã thầm mang ơn cha. Hiện tại cha đang gặp khó khăn, trong nhà vô cùng nguy nan, dù là thế nào, phần ân tình này cô phải trả lại cho gia đình họ.

Những chuyện khác, tạm thời cô cũng không nghĩ nhiều.

Mộ Nhã Triết không biết, chuyện đêm nay đã quyết định số phận cả đời của cô, để lại trong cô một vết thương không thể phai mờ. Anh càng không biết, sau này, chính người phụ nữ này lại là người luôn ở bên cạnh anh.

...

Bình minh, ánh nắng ban mai chiếu vào phòng.

Vân Thi Thi từ từ mở mắt, chậm rãi ngồi dậy, quần chiếc chăn trắng quanh người, đi đến bên cửa sổ, kéo bức màn ra, nhìn cảnh vật bên ngoài.

Nhưng dù ánh nắng có ấm, có sáng cũng không thể chiếu đến lòng cô.

Cùng lúc đó, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Cửa từ từ mở ra.

Vân Thi Thi giật mình, quay đầu lại, cô nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng khuôn mặt lại toát lên vẻ giận dữ vô cùng, từ từ tiến về phía cô, đi phía sau chính là thư kí đã kí hợp đồng với cô, nhưng thư kí đó chỉ cúi đầu đi bên cạnh không nói gì.

Người phụ nữ đó đi đến trước mặt Vân Thi Thi, dừng lại, nhìn cô từ đầu tới chân đánh giá, sau đó nhìn cô đầy chán ghét, ánh mắt cô ta dừng trên mấy dấu hôn trên người cô, lạnh lùng nở nụ cười khinh miệt.

Vân Thi Thi nhanh chóng lấy chăn quấn chặt cơ thể mình hơn, nhưng lại không che hết dấu hôn trên cổ cô.

Sắc mặt người phụ nữ kia biến đổi không ngừng, từ đau đớn sang hờn dỗi, rồi chuyển thành giận dữ, hung tợn nói: “Cô chính là... người phụ nữ trong hợp đồng đó?”

Vân Thi Thi nuốt nước miếng: “... Đúng vậy, là...”

“Chát...”

Đáp lại câu hỏi của cô chính là một cái bạt tai đầy tàn nhẫn!

“Đúng là tiện nhân không biết xấu hổ! Cô... Cô nói đi, cô dựa vào đâu... mà dám... dám...” Người phụ nữ kia vừa hờn hển nói, vừa lấy tay nắm lấy tóc cô, vẻ mặt tái nhợt hét to: “Cô đừng tưởng là sinh cho anh ấy một đứa con thì có thể lên mặt với tôi! Tôi cảnh cáo cô, anh ấy là chồng chưa cưới của tôi, cô chỉ là một kẻ đẻ mướn không hơn không kém! Đừng có ôm vọng tưởng quá xa vời, rõ chưa, rõ chưa hả?!”

Vân Thi Thi ngạc nhiên, mờ mịt hỏi: “Tôi chỉ kí hợp đồng, tôi chỉ làm theo những điều khoản có trên đó, tôi biết thân phận của tôi ở mức nào, vậy nên...”

“Hiểu là tốt!” Ngực của người phụ nữ kia phập phồng do tức giận, cô ta hơi thở dốc. Bản thân cô ta tự hiểu, chính mình không có khả năng sinh con nên Mộ Nhã Triết mới phải thuê người thay cô sinh người thừa kế tương lai. Nhưng cứ nghĩ đến việc người đàn ông mình yêu đêm hôm lại đi ra ngoài làm chuyện đó với người khác, khiến trong lòng cô ta nổi lên ghen tị điên cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mang thai

“Tốt nhất cô đừng treo cao, đừng mong anh ấy để ý đến cô, dù là cái móng tay của cô cũng không!” Người phụ nữ kia hung hăng ném lại một câu, sau đó nghênh ngang rời khỏi.

Vân Thi Thi ngồi bệt xuống đất, mặt như người mất hồn, thư kí vội vàng đỡ cô dậy: “Mau đứng lên, đất lạnh lắm, sức khỏe mới là quan trọng!”

Hai tháng sau

Tại bệnh viện tư nhân của Mộ gia, thư kí lấy được báo cáo kiểm tra sức khỏe.

Đã mang thai được 7 tuần, thai nhi ổn định, bào thai là hai bé song sinh.

Cô cầm di động lên, nhìn báo cáo do thư kí của Mộ Nhã Triết gửi. Vân Thi Thi đi ra từ phòng khám sức khỏe, đối với kết quả này, cô không mấy quan tâm, hiện giờ cô chỉ như một con rối mặc cho người khác định đoạt mà thôi.

Dù là thế nào, cô cũng sẽ làm tốt bổn phận của mình, nghe theo sự sắp đặt của họ, những thứ khác, cô cũng không muốn quan tâm nhiều.

Khi thư kí đến, chỉ mỉm cười nhìn cô, trấn an nói: “Cô Vân, hiện giờ tình trạng sức khỏe cô rất ổn, đừng quá lo, ha ha, mấy tháng này cô chỉ cần ở trong biệt thự dưỡng thai, có việc gì, cứ nói với tôi.”

Vân Thi Thi ngẩng đầu lên, rồi lại cúi đầu xuống: “Tôi muốn gặp cha tôi.”

Hai tháng qua, cô ra đi chỉ để lại cho cha một tờ giấy đi không cáo biệt, hiện giờ chắc cha đang rất lo lắng cho cô.

Thư kí nghe xong ngăn người: “Cái này... tổng giám đốc đã ra lệnh cô không được ra ngoài.”

“Tôi chỉ muốn gặp mặt cha một lát thôi, những thứ khác tôi không cần, chẳng lẽ điều đó khó vậy sao?”

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của Vân Thi Thi, thư kí cuối cùng cũng gật đầu đáp: “Được rồi!”

Việc này cũng khiến cô có chút khó xử, vì dựa trên điều khoản hợp đồng thì cô không thể ra ngoài, nhưng thư kí lại nể tình cô là người đáng thương, tuổi còn nhỏ lại đi làm công việc mang thai hộ.

Về phía thư kí, chắc cũng có chuyện khó xử, thư kí thế nhưng vì cô lại gạt tổng giám đốc, giúp cô sắp xếp thời gian trốn đi gặp cha cô.

Địa điểm hẹn là một quán cà phê tại trung tâm thành phố.

Cha Vân Thi Thi nhận được tin nhắn liền xin nghỉ ở chỗ làm thêm, nhanh chóng đến nơi hẹn, ngồi ở trong quán mà đứng ngồi không yên. Từ ngày con gái ông đi không lời từ biệt, ông mỗi ngày đều lo lắng trần trọc không ngủ được, mà vợ ông ở trước mặt ông cứ nằng nặc cô không ngừng, nói cô là kẻ tráo, ác độc, không biết lý lẽ, vong ơn bội nghĩa, không có lương tâm, nhà khó khăn liền chạy theo người đàn ông nào rồi không biết.

Trong nhà sớm đã kiệt quệ, nhưng ngay lúc hết sức nguy nan, cha Vân không biết cô đang ở đâu thì hôm sau ông nhận được tin con gái Vân Thi Thi của ông gửi vào tài khoản của ông 100 vạn tệ. Tiềm thức ông mách bảo chuyện lần này có gì đó không ổn lắm.

Trên thực tế, Vân Thi Thi không phải là con gái ruột của ông, mười năm trước, ông đã nhận nuôi cô ở viện mồ côi, mặc dù bên cạnh ông đã có một đứa con gái rồi. Lúc đó Vân gia vẫn rất giàu có, khi đó gặp Vân Thi Thi, đó là một đứa bé nhu thuận, trong lòng ông thấy thích cô, nên mới nhận về nuôi, nhưng không ngờ vợ ông và con gái ông lại chán ghét cô. Khi đó trong lòng ông nghĩ cô còn nhỏ, dù sớm hay muộn thì vợ ông và con gái ông cũng sẽ chấp nhận cô.

Nhưng ông đã sai lầm rồi.

Bình thường, ông không có thời gian ở nhà, hầu như ông phải ở công ty cả ngày, dù sao ông cũng là cha của cô, nhưng lúc ông không có ở nhà, ông nào có biết vợ ông và con gái đối xử với Vân Thi Thi thế nào? Nhưng Vân Thi Thi ngay từ khi còn nhỏ đã luôn chịu oan ức, nên không bao giờ dám kể lể điều gì, trong lòng ông thật có chút áy náy.

Trên thực tế, nhà của ông là một gia đình khá giả, trên danh nghĩa cũng được tính là một gia đình danh giá, tiền thu vào cũng khá, nên cuộc sống thịnh vượng không lo nghĩ gì, nhưng đầu năm nay, sau một cơn gió lớn cán quét thị trường, tai hoạ đã giáng xuống toàn bộ gia đình ông.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thân thế của Vân Thi Thi

Trên thực tế, nhà của ông là một gia đình khá giả, trên danh nghĩa cũng được tính là một gia đình danh giá, tiền thu vào cũng khá, nên cuộc sống thịnh vượng không lo nghĩ gì, nhưng đầu năm nay, sau một cơn gió lớn cán quét thị trường, tai hoạ đã giáng xuống toàn bộ gia đình ông.

Công ty bị lỗ nặng, rất nhiều cổ đông rút vốn, thấy công ty bước đến bờ vực phá sản, vợ ông lại nhắm thẳng mũi tên hướng về Vân Thi Thi. Năm trước, ông vì muốn cô thoát khỏi cảnh bị hành hạ ở nhà, nên không tiếc tiền đưa cô vào học tại một trường quý tộc. Vợ ông lại cho rằng, nếu không phải vì chuyện lần đó thì công ty sẽ không gặp cảnh phá sản, gia đình không gặp hoàn cảnh như lúc này. Vì chuyện này, gia đình lúc nào cũng cãi vã, thậm chí, khi Vân Thi Thi đi học về, thừa lúc ông không có ở nhà, vợ ông và đứa con gái ruột kia của ông liền đóng cửa đánh đập cô không ngừng, vì chuyện này cha Vân mà xem chút lên cơn đau tim.

Khi cha Vân đang chìm vào suy tư, thì cánh cửa mở ra, thư kí bước vào, Vân Thi Thi chậm rãi đi theo phía sau, nhìn thấy cha Vân, nước mắt như muốn tuôn trào, nhưng cô ngay lập tức trấn tĩnh lại bản thân. Cha Vân đứng dậy, liếc nhìn thư kí một cái, rồi ánh mắt tràn ngập nghi ngờ nhìn con gái mình.

Thư kí như hiểu rõ ánh mắt kia mang ý gì, nên trực tiếp cúi đầu rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

“Thi Thi!” Cha Vân lo lắng đi đến bên cạnh con mình, nắm lấy bả vai cô, kiểm tra xem cô có bị gì không, sau đó mới nói: “Hai tháng nay con đã đi đâu vậy? Con có biết cha đã lo lắng thế nào không?”

Vân Thi Thi áy náy ngẩng đầu lên nhìn cha Vân, hai tháng không gặp, đầu cha Vân đã có nhiều sợi tóc bạc hơn, trên mặt là một nỗi u uất khó tả. Tính ra thời gian này cha Vân phải lo lắng rất nhiều điều, công ty thì đang trên bờ vực phá sản, lúc rảnh thì chạy đi tìm cô, cứ thế ông vừa phải làm lụng vất vả, vừa lo lắng quá nhiều nên dạo này đã ốm đi rất nhiều.

“Cha, đừng lo cho con, dạo này con vẫn khỏe,” Vân Thi Thi nói xong, đỡ cha Vân ngồi xuống: “Công ty dạo này thế nào rồi ạ?”

“Bên kia có làm gì con không? Có đánh đập hay hành hạ con không?”

Cha Vân không nói vòng vo, đi thẳng luôn vào vấn đề.

Vân Thi Thi ngẩn ra, không biết phải trả lời thế nào, trong mắt hiện ra vài tia bối rối, rồi lại quay mặt đi, tránh né sự truy hỏi của cha Vân, nhưng cha Vân lại không nói gì, chỉ ôm chặt lấy Vân Thi Thi: “Đưa con này, nói thật cho cha đi, đừng hòng gạt cha, đừng làm cha lo lắng nữa, được không?” Cha Vân tưởng tượng đến vài chuyện đáng sợ, trong lòng lại càng không yên, ông vội hỏi: “Con không làm việc gì ngốc nghếch đó chứ?”

Thấy cô cúi đầu không nói gì, trên mặt cha Vân liền xuất hiện tia lo lắng, nhưng ông lại không thể làm được gì, nhớ đến người lúc này, ông chỉ ra cửa nói: “Người vừa nãy là ai?”

Vân Thi Thi im lặng lúc lâu, sau đó giọng nói khàn khàn vang lên, chậm rãi giải thích: “Con... con... con đã ký hợp đồng trở thành... người mang thai hộ.”

Trong phòng bỗng dưng bị bao trùm bởi sự yên tĩnh đến đáng sợ.

Hai mắt cha Vân mở lớn lại, không thể tin nhìn cô: “Con... con làm sao mà... làm sao có thể...”

“Cha...”

Lời nói còn chưa dứt, một tiếng ‘chát’ đã vang lên, cha Vân đột nhiên đưa tay tát thật mạnh vào má cô, Vân Thi Thi sờ sờ cái má nóng ran, nghe cha Vân giận dữ quát mắng: “Con vì sao phải làm thế hả? Mang thai hộ... con làm sao lại đi làm cái công việc đó hả?”

Cô còn nhỏ như thế, mới chỉ ở tuổi đôi mươi, mà lại dám chạy đi làm cái việc mang thai hộ cho người ta. Cô có biết việc đó sẽ hủy hoại cả đời này của cô không? Chẳng lẽ trong mắt cô, ông là một người cha vô trách nhiệm để con mình phải chịu nhiều uất ức thế sao?

“Tiền này, cha sẽ không đụng vào dù chỉ là một đồng! Cha, Vân Nghiệp Trình, không có vô dụng đến mức phải bắt con gái mình đi làm cái chuyện đó!”

Dứt lời, Vân Nghiệp Trình giận dữ đứng lên, rồi khỏi ghế ngồi.

Tìm Vân Thi Thi đập mạnh, cô cúi đầu, nắm chặt vạt áo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Sinh non

Sáu tháng sau.

Vân Thi Thi sau khi cùng thư ký đi đăng kí thủ tục học lại đại học, trên đường bụng đột nhiên trở nên đau đớn.

Lo lắng mấy tháng nay, giờ lại bất ngờ sinh non, cũng không kịp đưa đến bệnh viện tư nhân của Mộ gia, thư kí đành đưa cô chạy vào một bệnh viện phụ sản gần đó, bình tĩnh hoàn tất cả thủ tục cần thiết.

Vân Thi Thi nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, mắt không ngừng nhìn lên ngọn đèn trên trần, đau đến mồ hôi chảy đầm đìa, mang thai tám tháng, cuối cùng cũng sắp được giải thoát rồi. Thư kí đưa cô vào phòng sinh, không ngừng ở bên cạnh động viên cô: “Cô Vân, đừng sợ, cô nhất định sẽ không sao, nhất định sẽ mẹ tròn con vuông. Tôi luôn ở bên ngoài đợi tin của cô!”

“Thư kí... cảm ơn...”

Vân Thi Thi nhắm mắt lại, sau đó cô bị đẩy vào phòng sinh, cánh cửa đóng lại.

Viện trưởng của bệnh viện này có quen biết với Vân Nghiệp Trình, vì thế khi Vân Thi Thi vào sinh, liền gọi điện cho Vân Nghiệp Trình báo tin. Vừa nghe tin, Vân Nghiệp Trình lập tức chạy ngay vào bệnh viện, ở ngoài phòng chờ mà lo lắng đứng ngồi không yên.

Bốn giờ sau, trong phòng sinh truyền đến tiếng trẻ con khóc.

“Là một bé trai rất khoẻ mạnh”

Y tá ôm đứa nhỏ đặt vào một cái giỏ, rồi đưa đến một phòng bệnh khác. Vân Nghiệp Trình không kịp nhìn đứa nhỏ, chỉ lo lẳng đứng ở ngoài phòng nhìn.

Thư kí đến trước phòng bệnh dành cho trẻ sơ sinh, nhìn qua tấm kính lớn, thấy được đứa bé, xoay người lại nói: “Còn một đứa nữa đâu?”

Y tá tiếc nuối quay đầu lại nói: “Thật có lỗi, vì sinh non nên thai nhi thứ hai bị yếu đi rất nhiều, khi vừa sinh đã không còn thở nữa rồi...”

Thư kí giật mình, sắc mặt sợ hãi hỏi: “Không còn cách nào cứu nó sao?”

Y tá thẳng thắn đáp: “Không cứu được!”

Nữ thư kí có chút thất vọng, đành nói: “Được rồi, đứa bé kia, bệnh viện cứ xử lý cho tốt vào, đừng để tin xấu truyền ra ngoài!”

Dứt lời, thư kí cầm di động liên hệ với vài người của bệnh viện bên Mộ gia.

Lúc sắp đi, thư kí điền một tờ chi phiếu, đưa cho Vân Nghiệp Trình, khách sáo nói: “Cha Vân, mấy tháng này con ông chịu khổ rồi, đây là thù lao của cô ấy, xin hãy nhận cho”

Vân Nghiệp Trình lúng túng cầm lấy tờ chi phiếu, sau đó thư kí rời khỏi bệnh viện.

Trong phòng sinh, Vân Thi Thi sớm đã hôn mê.

Y tá đi qua đi lại trong phòng, đang định đem đứa nhỏ còn lại đi xử lý, nhưng khi vừa ôm đứa bé, y tá nhìn thoáng qua, mặt mày chấn động, sắc mặt đại biến, sau đó bối rối ôm đứa nhỏ chạy tới bác sĩ, vừa đi vừa kêu to: “Bác sĩ, bác sĩ...”

...

...

...

6 năm sau.

Thời gian cứ thế trôi qua, nhanh như con thoi, chớp mắt đã 6 năm rồi.

Trong một cửa hàng bách hoá, một đám người đang đi tới đi lui, Vân Thi Thi đẩy xe đi, nhìn đông nhìn tây, đi qua đi lại.

Cô vừa mua vài thứ và đồ dùng cần thiết, cô mới xoay người đi một cái, thế nhưng đứa bé đứng cạnh cô nãy giờ lại chạy đi đâu rồi không biết. Cô đi xung quanh mấy hàng đồ chơi, rồi đi xuống dưới lầu, mắt nhìn quanh một vòng, ánh mắt cô dừng trên người một đứa bé đáng người nhỏ nhỏ, cô nhún vai, thờ dãi, rồi lại bật cười, đẩy xe đến bên cạnh đứa bé, ngồi chồm hòm xuống phía sau nó.

Đứa bé kia đứng ở trước quầy hành, ánh mắt chăm chú ngắm nhìn mấy chiếc xe điều khiển tuyệt đẹp. Đứa bé này nhìn rất nhỏ, nhưng cũng đã được 5, 6 tuổi rồi, bên ngoài mặc một bộ đồng phục ngay ngắn, nhưng lại rộng thùng thình, có vẻ nó rất gầy.

Mái tóc đen mềm mại, làn da trắng nõn hồng hồng, gương mặt trẻ thơ non nớt, ngũ quan lại tinh xảo vô cùng, hai má phấn nộ, thật đáng yêu! Đứa bé có một đôi mắt to trong veo như nước, lấp lánh lấp lánh, đẹp vô cùng. Đuôi mắt dài hơi hếch lên, là một đôi mắt phượng rất đẹp, lông mi vừa cong vừa dài, hơi chớp chớp, con ngươi đen láy như viên ngọc đen không chút tỳ vết.

Đứa bé có một nụ cười mê người, tựa như một tinh linh nhỏ, nhưng ánh mắt của tiểu tinh linh này giờ phút này rất nghiêm túc chững chạc, cứ như người trưởng thành vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hữu Hữu

Đứa bé có một nụ cười mê người, tựa như một tinh linh nhỏ, nhưng ánh mắt của tiểu tinh linh này giờ phút này rất nghiêm túc chững chạc, cứ như người

trưởng thành vậy.

“150 tệ, quá đắt...” Một giọng nói trẻ con vang lên, mang theo một nỗi buồn, thật chẳng hợp với tuổi của nó gì cả, đứa bé cứ cau mày như một ông cụ non vậy, miệng lẩm bẩm tính toán cái gì đó, rồi lại thờ dài, vai cứ trùng xuống, cứ như nó là người bất hạnh nhất trên thế giới này vậy.

Vân Thi Thi thấy bộ dạng đó của đứa bé thì bật cười, lòng lại thấy chua xót, cô mím môi, đưa tay vỗ vỗ vai đứa nhỏ, nó giật mình, xoay người lại, nhìn thấy cô, hai gò má đỏ lên kêu: “Mẹ...”

“Mẹ tìm con khổ thật đấy, không phải con nói sẽ luôn theo sát mẹ sao, mẹ mới không để ý đã chạy đến chỗ này rồi, con thật là!”

Vân Thi Thi về mặt hung dữ nhìn đứa bé, đứa bé có chút áy náy, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ cô, mắt sụp xuống, giọng nói ngập ngừng đáp: “Mẹ đừng giận mà, Hữu Hữu về sau không dám nữa đâu!”

“Hữu Hữu ngoan...” Cô ngồi xuống, ôm lấy nó “Con đang nhìn cái gì vậy?”

Hữu Hữu chỉ vào mấy cái xe điều khiển từ xa, nhưng sau đó lại nghĩ ngợi gì đó, rút đầu ngón tay lại, khuôn mặt vô tư nhìn mẹ nó nói: “Mẹ, Hữu Hữu chỉ xem thôi, chứ không muốn mua đâu!”

Ngoài miệng thì nói thế, nhưng ánh mắt của Hữu Hữu lại cứ nhìn chăm chăm vào mấy cái xe đua xinh đẹp kia, ánh mắt nó đã hoàn toàn bán đứng lời nói của nó rồi.

Vân Thi Thi lạnh lùng nhìn đứa con nhỏ của mình, đúng là khẩu thị tâm phi (Miệng nói thế nhưng lòng lại không nghĩ thế ^^), trong lòng rõ ràng là rất muốn, chỉ vì biết tính cô tiết kiệm, nên mới nói thế thôi.

Đứa nhỏ này trời sinh đúng là một đứa bé ám áp.

Cô cười cười, vỗ vỗ đầu đứa bé, đứng dậy, đi đến quầy thu ngân chỉ vào cái xe điều khiển từ xa, Hữu Hữu như hiểu được, mặt mày liền sáng ngời, gương mặt hưng phấn không thôi, cầm chiếc xe chạy ngay đến quầy tiền, khát khao nhìn cái xe bên trong hộp gói xinh đẹp, nhìn chăm chăm không rời, sau đó mới kiễng chân lên đưa hộp cho nhân viên.

Nhân viên trong quầy thu ngân đưa xe đến máy quét nhãn, nhân viên bỏ xe vào bọc, đứa bé nhanh chóng chạy đến nhận, kiễng chân lên cầm lấy, mặt vừa lòng cười cười.

Vân Thi Thi đi phía sau Hữu Hữu, thấy nó mặt mày vui vẻ, trong lòng cũng vui theo, nếu cả nguyện vọng của một đứa bé mà cô cũng không làm được, thì thật không đáng làm mẹ của nó.

Qua nhiều năm như thế, cô đã khiến nó chịu thiệt rất nhiều, thật sự là rất nhiều.

6 năm trước, cô vì một người đàn ông mà mang thai một cặp song sinh, vì sinh non nên hai đứa trẻ khi được sinh ra có chút yếu ớt, mà Hữu Hữu còn rơi vào tình trạng nguy hiểm, bị anh nó lấy đi quá nhiều chất dinh dưỡng nên khi sinh ra gần như là không thở. Nghe cha cô kể, lúc người anh được sinh ra, đã bị mang đến phòng bệnh khác. Sau đó, nữ thư kí kia kêu người đến đưa nó sang bệnh viện khác. Mà người em được sinh sau, lại bị hiểu lầm là không còn thở, nhưng may mắn sau đó được một y tá phát hiện ra, đi kiểm tra, lại bất ngờ phát hiện thì ra Hữu Hữu vẫn thở, mặc dù hơi thở yếu ớt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Hữu Hữu là bảo bối của mẹ

Trải qua một phen cứu chữa, mới bảo vệ được đứa con. Chỉ là, cơ thể đứa nhỏ quá yếu ớt nên không ngừng sinh bệnh. Từ bé đã không có cha, nên Vân Thi Thi càng yêu thương Hữu Hữu, cô muốn con của cô cảm nhận được tình yêu của mẹ. Để cho con cô biết, dù không có cha thì nó vẫn nhận được sự yêu thương từ cô, rất nhiều rất nhiều!

Vì thế, cô đặt tên cho con trai là "Vân Thiên Hữu". Cảm ơn trời cao đã phù hộ nó đồng thời cũng hy vọng nó mạnh khỏe lớn lên.

Về phía người đàn ông kia, cha đã giúp cô giấu diếm chuyện Hữu Hữu. Lúc ấy, cha và viện trưởng bệnh viện có mối quan hệ rất tốt, nên ông ta đã chấp nhận giúp cô nói dối. Vì thế, người đàn ông kia hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Hữu Hữu, nên nó mới có thể ở bên cạnh cô, không bị anh ta cướp mất. Nếu anh ta biết Hữu Hữu còn sống, cô không dám nghĩ đến một ngày mà Hữu Hữu không còn ở bên cạnh cô nữa!

Sau đó cô tiếp tục học đại học, cuối cùng, công ty của cha không chống đỡ nổi nữa. Không lâu sau, cha đưa trình đơn lên tòa án làm thủ tục phá sản, mà

anh ta cũng thực hiện lời hứa trả số tiền lớn cho cô. Thậm chí, so với số tiền trên hợp đồng còn nhiều hơn.

Nhờ đó, gánh nặng trên vai cô giảm đi. Dùng số tiền đấy trả nợ cho cha.

Sau khi công ty phá sản, Văn Nghiệp Trình liền bắt đầu lại từ đầu nhưng dù sao ông ta cũng đã già, trải qua hơn nửa đời người rồi. Bên người ông có quá nhiều vướng bận, mất đi sự hăng hái năm đó, không còn dám liều lĩnh, ông sợ sẽ gặp thất bại.

Mẹ nuôi Lý Cẩm không còn hưởng vinh hoa phú quý, bà ta càng hận tại sao bản thân lại gả cho Văn Nghiệp Trình, lão già vô dụng đấy. Bà đáng lẽ phải là bà chủ của một công ty, nhưng do cuộc sống đành phải ra ngoài mỗi ngày làm vài việc vặt.

Khiến cho tính tình bà càng xảo quyết, công việc không bao giờ làm được lâu bền. Bên ngoài bà ta bị người ta mắng, trở về nhà liền đem toàn bộ tức giận đổ xuống mẹ con cô.

Vân Na có tính cách giống Lý Cẩm, không thể tốt nghiệp đại học, chỉ có thể học thêm năm nữa. Nhưng tính cách cô ta thường xuyên gây chuyện, không ít đám thanh niên lâu lòng tìm tới cửa.

Tốt nghiệp xong càng không tìm việc làm đàng hoàng. Nói là không thích hợp công việc này việc kia, nên đến nay cô ta vẫn nằm chờ ăn ở nhà. Cả ngày cùng đám thanh niên chơi bời, dây dưa không rõ. Còn không an phận, thường xuyên đến những quán bar đêm, gây không ít chuyện.

Lúc Hữu Hữu sinh ra còn trong tuổi bú sữa, cô phải đi học nên khoảng thời gian đó rất vất vả. Thậm chí, cô còn không ở cử tốt vì phải nhảy lớp và được chọn vào lớp học ưu tú, chương trình học của đại học rất nặng nề, dù có thời gian rảnh thì cô lại phải đi học thêm. Ngày thường vội vàng làm thêm kiếm tiền, hơn nữa còn chăm sóc cho Hữu Hữu, khiến sức khỏe cô suy sụp.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô tìm được một công việc khá tốt, điều kiện trong nhà mới tốt hơn chút. Nhưng hiện tại, mẹ và chị gái đều nghỉ làm mà ở nhà, cô lo lắng khi mình đi làm thì Hữu Hữu ở nhà sẽ bị ức hiếp bởi hai người đó. Giống như kiểu xa lánh khi còn ở nhà họ Vân.

Khi cô ôm Hữu Hữu về nhà, Vân Na lạnh nhạt châm biếm một câu: "Đưa con hoang", đó là câu làm cô khó mà quên được. Nên sau khi có công việc, cô liền mang theo con trai rời khỏi nhà họ Vân, ở bên ngoài thuê phòng cho hai mẹ con.

Mỗi ngày trước khi đi làm, cô gửi Hữu Hữu ở nhà trẻ. Hết giờ học, con trai liền đứng ở trước cửa trường đợi cô.

Cũng may Hữu Hữu hiểu chuyện, dù còn nhỏ tuổi nhưng rất hay vì cô suy nghĩ. Rất ít khi tùy hứng, bây giờ khi con trai học xong thì nó tự về nhà, không cần cô đón đưa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Anh Em Ruột Lạc Nhau

Đi ra tới ngoài đường thì mặt trời đã lên cao.

Bảo bối ôm đồ chơi đi theo phía sau cô, bước chân dần chậm lại. Bây giờ là thời điểm giữa hè, mới vừa từ nơi mát mẻ đi ra nên có chút không thích ứng được thời tiết.

Hữu Hữu ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, thấp giọng nhẹ kêu: "Mẹ..."

Vân Thi Thi xoay người, thấy vẻ mặt con trai đỏ bừng, vẻ mặt bất lực rũ mặt mày. Cô vội vàng lấy qua món đồ chơi của nó, lo lắng nhíu mày, hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Hữu Hữu, con mệt sao?"

Hữu Hữu nhíu nhíu mày, ôm lấy cánh tay cô làm nũng, nói: "Mẹ! Nóng quá nóng quá, Hữu Hữu không đi nổi nữa, muốn bế cơ! Muốn bế..."

Vân Thi Thi nghe vậy ngẩn ra, không khỏi bật cười, ngồi xổm xuống. Hữu Hữu thấy thế, đôi mắt cười cong cong, nghịch ngợm thè lưỡi, bỏ nhào vào vai cô. Vân Thi Thi vững vàng, bế con trai lên.

Hữu Hữu thỏa mãn ôm bà vai cô, khuôn mặt nhỏ ghé sát vào người, giọng nói đáng yêu hỏi: "Mẹ ơi, mẹ có mệt không?"

"Mệt nha."

"Chờ Hữu Hữu lớn lên, con sẽ bế lại mẹ!"

Vân Thi Thi cười: "Tốt! Hữu Hữu thật là thiên thần nhỏ ấm áp của mẹ!"

Bảo bối giờ tay đặt lên khuôn mặt mẹ mình, ngơ ngác hỏi: "Mẹ, thiên thần nhỏ ầm ập là cái gì?"

"Chính là người có thể làm cho người khác cảm thấy ầm ập đấy, là một thiên thần nhỏ."

"A! Hữu Hữu chỉ làm ầm mẹ thôi, không ầm cho người khác đâu!" Hữu Hữu ngọt ngào, đôi môi mím mím màu hồng, hôn lên mặt cô "Bep" một cái vang dội.

Hai mẹ con cười đến đung đầu vào nhau, từng bước dời đi.

Ven đường, một chiếc xe Lincoln lẳng lẳng đậu.

Thân xe đen dài, ở cửa sổ có một khuôn mặt tuần tú lạnh băng nhưng còn rất non nớt.

Đứa bé trai lười biếng dựa vào ghế da, một tay chống cằm. Nó thoát nhìn chừng 6 tuổi, cái tuổi đáng lẽ không nên có vẻ mặt thành thực mà lạnh nhạt đến vậy. Bé trai nhìn xuyên qua cửa sổ xe, mặt không cảm xúc nhìn Vân Thi Thi và Hữu Hữu đùa giỡn đằng kia. Đôi mắt hơi có chút gọn sóng, có tiêu cực.

Nhìn bóng dáng người càng lúc càng xa.

Không biết vì sao, nhìn bóng dáng hai người đi xa. Trong lòng nó, có một loại cảm xúc không thể nói rõ.

Thế nhưng, nó có một cảm giác hơi đau đồng thời chua xót, lại thêm ê ảm. Ngay sau đó, là cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vẫn luôn lạnh nhạt như thế

Ánh mắt nó không dời theo nữa khi đã không còn thấy bóng dáng hai người kia. Nó rũ mắt xuống, dấu đi sự cô ta đơn nơi đáy mắt, tầm mắt hướng về vở ghi chú trên đùi. Nhìn đến chữ đã viết được một nửa, tâm trạng có chút buồn phiền mà đóng lại.

Một người đàn ông trung niên mặc vest, mở cửa xe, đem gói điểm tâm ngọt đưa qua.

"Cậu chủ nhỏ, điểm tâm ngọt của cậu đây."

Quản gia mở hộp điểm tâm cho nó, đưa bánh kem rồi nĩa qua.

Bé trai hồ hững nhận lấy, nhưng khi nhìn đến món bánh kem này. Nó lại mơ hồ nhớ đến đứa bé trai có má lúm đồng tiền ôm món đồ chơi, bỗng nhiên nó không muốn ăn nữa.

"Không ăn." Nó đẩy sang một bên, lạnh lùng nói: "Lái xe đi."

Kiều Bá ngơ ngẩn mà nhìn nó một cái. Sau đó, ông lấy bánh kem ném vào thùng rác bên đường, rồi leo lên lái xe đi.

Ban đêm.

Mộ thị, văn phòng tổng giám đốc.

Lọt vào tầm mắt là một người ung dung, khí chất cao nhã hiện lên sự xa hoa.

Người đàn ông đứng sát bên cửa sổ, thân hình rắn chắc thon dài 1m8, khí thế bức người.

Về mặt anh lạnh lùng, nhìn xuống cảnh đêm thành thị náo nhiệt. Ánh mắt anh cứ nhìn thế, đáy mắt sâu thẳm.

Mộ Uyển Nhu chậm rãi mở ra cửa giám đốc, liền thấy bóng dáng đứng lẳng lẳng ở cửa sổ. Khóe môi tự giác nở một nụ cười dịu dàng.

Người đàn ông này, nắm trong tay vị trí tối cao của Mộ thị. Anh ta là tổng giám đốc trẻ tuổi giàu có giàu có, nắm quyền điều hành ở Mộ thị. Cũng là cậu chủ lớn của nhà họ Mộ_Mộ Nhã Triết, đồng thời, cũng là chồng chưa cưới của cô.

Tuy bọn họ chưa cử hành hôn lễ, nhưng mà cô ta đã coi như là vợ chủ nhà họ Mộ danh chính ngôn thuận. Tương lai, hôn lễ của cô ta sẽ rất long trọng

xa hoa nhất thế kỷ.

Nhưng người đàn ông này, được rất nhiều cô gái nhà giàu chào đón. Nhớ đến tựa đề bài báo hôm nay, Mộ Nhã Triết cùng với ảnh hậu ái muội, Mộ Uyển Như liền ghen ghét đến điên!

Ở trong mắt người ngoài, cô ta là bà chủ tương lai của Mộ thị. Mà không ai biết, cô ta cùng Mộ Nhã Triết có danh phận vợ chồng, lại không như vợ chồng thật.

Người đàn ông này, rất lãnh đạm với cô ta.

Việc này làm cho cô ta khó lòng chịu đựng nổi.

Mộ Uyển Như để túi xách trên sofa, nhẹ nhàng đến phía sau anh, dịu dàng ôm lấy thân hình cường tráng ấy, mặt chậm rãi dán lên phần lưng rộng rãi của anh.

“Triết.....”

Mộ Nhã Triết khôi phục tầm nhìn, không biểu cảm nghiêng mặt, dưới ánh đèn, hình dáng anh sâu xa tinh tế, ngũ quan sắc sảo. Ánh mắt dài của anh cao ngạo, góc cạnh rõ ràng, đặc biệt là đôi mắt phượng sâu xa kia, giống như viên ngọc đen, câu dẫn linh hồn người.

Đây chính là một người đàn ông đẹp trai thành thực, sự tuần mỹ của anh không chỉ là biểu tượng. Dù khuôn mặt lạnh lùng trẻ tuổi nhưng trong xương cốt lại phát ra khí thế đế vương.

Giờ tay nhắc chân cũng khí thế hiên ngang, lại như bá vương cao quý ở cổ đại, phát tay là có được tất cả.

Loại khí thế này, vừa thấy liền biết là có bao nhiêu kinh nghiệm xương máu, trời sinh tính bạc đạm.

"Ông bảo em tới hỏi anh, buổi tối ngày mai có về nhà không?"

Lông mày anh nhíu lên, cánh môi bật mở lãnh đạm, nói:"Không về."

Người phụ nữ thấy hán lạnh lùng như vậy, liếc mắt nhìn bàn làm việc của anh, tài liệu trên bàn đã chất thành núi, nhỏ giọng hỏi:"Triết, em có quấy rầy anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vợ chưa cưới hữu danh vô thực*

*Hữu danh vô thực: Chỉ có tiếng nhưng trong thực tế lại không có gì.

Dù cho cô ta đã là vợ chưa cưới của anh, dù là bà chủ tương lai của nhà họ Mộ nhưng với người đàn ông thâm sâu không lường được này, cô ta vẫn phải cẩn thận thái độ. Tuy cùng anh lớn lên, cô ta vẫn cảm thấy bản thân vẫn chưa được đặt vào trái tim anh.

Cùng anh đính hôn, Mộ Uyển Như cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới. Cô ta yêu anh từ tận đáy lòng, nhưng điều đáng cười là bản thân chưa bao giờ nhìn thấu người đàn ông này.

Cho dù anh có là chồng chưa cưới của cô ta, nhưng phần lớn anh đối với cô ta như mới quen biết vẫn lạnh nhạt.

Hoặc là, người đàn ông này đã là như thế, anh bá đạo, anh cao ngạo, anh lãnh khốc quyết đoán. Nhưng cô ta chưa từng thấy anh đối xử dịu dàng với ai. Ngoại trừ Dịch Thần.

Cũng chỉ ở trước mặt Dịch Thần, anh mới không có bộ dáng lạnh lùng.

Mộ Nhã Triết môi mím nhẹ cong, giọng nói lạnh lùng có chút hoà hoãn: "Không có!"

Mộ Uyển Như nhẹ mỉm cười, trong lòng cô ta vui mừng nhảy nhót không thôi, đáy mắt toát ra nồng đậm tình yêu.

Cô ta chậm rãi vòng đến trước mặt anh, hai tay quyết rũ duỗi tay, thân mật ôm lấy bờ vai anh, thân hình gọi cảm dán vào ngực anh. Đôi mắt cô ta hép hờ, dần dần đến gần khuôn mặt tuấn tú kia, hướng đến đôi môi mỏng gọi cảm.

Ánh mắt Mộ Nhã Triết đột nhiên càng trở nên lạnh lùng, anh hơi ngừng mặt lên. Nụ hôn của Mộ Uyển Nhu rơi vào cằm anh.

Mộ Uyển Nhu sắc mặt cứng đờ, nhúu mày ngược mắt. Lại thấy anh liếc sang chỗ khác, khóe miệng không khỏi chua xót gọi lên.

Đáy lòng cô ta âm thầm tự giễu, đúng vậy, sao cô ta có thể quên chứ! Dù bọn họ có là vợ chồng chưa cưới, nhưng môi anh vẫn là nơi không ai có thể chạm vào. Anh cùng cô ta ở bên nhau giống như gặp dịp thì chơi, cũng chỉ là làm theo phép, dù là người phụ nữ nào cũng không ngoại lệ.

Mộ Uyển Dung rất âm ức, uỷ khuất. Trong mắt hiện lên tầng hơi nước.

"Triết, anh có yêu em không? Anh trả lời nghiêm túc với em đi, anh thật sự yêu em sao? Hay chỉ là vâng theo lời ông nội, đem chuyện của chúng ta coi như là nhiệm vụ?"

Cô ta có thể tiếp tục chịu đựng, nhưng hôm nay cô ta thấy tờ tạp chí kia có anh cùng người phụ nữ khác dính líu nhau, vẫn sẽ khổ sở tức giận!

Mộ Nhã Triết thâm trầm, trên mặt không có biểu hiện gì, lạnh như sương. Không biết vì sao, người trước mặt là Mộ Uyển Nhu, nhưng suy nghĩ của hắn lại bị dẫn dắt đi.

Mộ Uyển Nhu không cam lòng, lần nữa đến gần môi anh. Anh lại không dấu vết né tránh, đẩy cô ta ra một khoảng cách.

"Uyển Nhu, đừng gây chuyện."

Mộ Uyển Nhu cười chua xót, trong lòng bi thương. Cô ta sớm biết anh sẽ né tránh, bởi vì anh cũng không hôn qua cô, thậm chí là người phụ nữ nào.

Cậu ấm nhà họ Mộ lạnh lùng vô tình. Bên ngoài có nhiều phụ nữ vây quanh, nhưng vẫn không có ai đặc biệt trong mắt anh.

Dù là cô, là vợ chưa cưới đường đường chính chính của anh, cũng là người phụ nữ gần gũi nhất, lại chưa từng có ngoại lệ.

Anh có thật sự yêu cô ta sao? Hay chỉ xem cô ta là nơi an ủi.

Hay là một nơi an ủi cũng không phải, ngay cả gặp dịp chơi đùa cũng không muốn đi theo?

Cô ta từng không ngừng một lần hoài nghi, nếu không có ông nội định ra hôn ước. Nếu không phải ông nội mong đợi cuộc hôn nhân này, thì anh sẽ không liếc cô ta một cái?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cuối cùng, cũng không phải con ruột

Nếu anh yêu cô ta, vậy sao lại không muốn hôn cô ta. Thậm chí, anh chưa từng nói một câu: "Anh yêu em."

Nhưng cô ta yêu Mộ Nhã Triết, lấy một cử chỉ hèn mọn, ản ản, bao dung. Thân phận anh tôn quý, cao ngạo, là cậu ấm nhà họ Mộ. Dù cô ta được ông nội yêu thương đến đâu, với anh cũng chỉ là muốn trèo cao.

Bởi vậy cô ta không ngừng an ủi bản thân. Cô ta là vợ sắp cưới của Mộ Nhã Triết, là người trong tương lai được cưới hỏi đàng hoàng làm bà chủ nhà họ Mộ. Cho nên cô ta không so đo, cố gắng tự thỏa mãn. Nhưng cô ta vẫn có lòng tham, không ngừng muốn anh, càng muốn trái tim anh.

Mộ Uyển Nhu cười khổ, thấp giọng nói: "Anh thật sự...muốn cùng em bên nhau sao?"

Mộ Nhã Triết có vẻ không tập trung, trước mắt hiện lên biểu tình vô thố. Mộ Uyển Nhu thấy anh không trả lời, không khỏi nắm cổ tay áo anh thật chặt.

"Triết, anh thật sự yêu em sao? Trả lời em đi!"

Mộ Nhã Triết đẩy cô ta ra, trở lại bàn làm việc, giọng nói không nóng không lạnh: "Uyển Nhu, đừng tùy hứng."

Anh lạnh lùng rũ mắt, thanh âm hờ hững trầm thấp, giống như đổ dành một đứa trẻ vô cơ gây rối.

Nhưng, cô ta vô cơ gây rối chỗ nào?

Mười mấy năm trước, Mộ Uyển Nhu được ông nội anh đưa về nhà họ Mộ, dẫn tới trước mặt anh thiếp lập hôn ước. Ở thành thị này, nhà họ Mộ là gia tộc có tầm ảnh hưởng lớn, Mộ Uyển Nhu càng được ông cụ nhà họ Mộ nuôi dạy như một cô gái nhà giàu chính thống, cao quý rụt rè. Cô ta yêu anh

nhưng anh không yêu cô ta.

Hôn ước này, đối với xuất thân hào môn của anh thì có cũng được không thì thôi. Chẳng qua, anh chỉ vâng theo ý ông nội.

Với cái tính cách của anh, phụ nữ có hay không cũng không sao, đều không quan trọng. Mà hôn nhân này, chẳng qua là để ông nội vui, mà anh cùng Mộ Uyển Nhu không ngoại lệ, chỉ là một đôi cộc lợi thế. Trước mắt họ hàng Mộ gia ngo ngoe rục rịch, bao nhiêu người mơ ước vị trí của anh. Mà anh cũng chỉ là lợi dụng hôn ước như một cây cầu, mở rộng bản đồ Mộ thị.

Yêu? Đối với anh mà nói, cái này quá xa xỉ.

Cái gì mới là yêu? Là những phụ nữ vì danh lợi nịnh nọt anh? Hay là Mộ Uyển Nhu tùy hứng kiêu căng?

Thời đại coi trọng vật chất này, tiền tài cùng dục vọng đan chéo nhau, ai còn nói tình cảm nữa?

Trừ bỏ mẹ, anh chưa bao giờ yêu thương người nào. Tình thân, tình yêu là thứ xa xôi không thể với lấy. Anh lạnh nhạt, đem cánh cửa thế giới của bản thân đóng lại.

Ở trên thương trường, anh làm việc nhẫn tâm. Có thể cùng anh nói chuyện lợi ích, nhưng đừng nghĩ đến việc đi vào trái tim.

Nói cảm tình?

Buồn cười.

Bỗng nhiên, điện thoại bàn vang lên, Mộ Uyển Nhu đưa cho anh. Liền nghe được thư ký truyền lời: "Tổng giám đốc, cậu chủ nhỏ tới rồi."

Ngoài cửa vang đến tiếng bước chân, ngay sau đó, cửa văn phòng bị mở ra, xuất hiện một cái đầu nhỏ.

"Cha!" Cậu nhóc thấy Mộ Nhã Triết cũng không vội chạy tới, chậm rãi đi vào, thấy Mộ Uyển Nhu cũng ở đây, sắc mặt nó hơi mất tự nhiên, nhàn nhạt kêu: "Mẹ!"

Mộ Uyển Nhu vừa thấy, trong lòng ít nhiều cũng không thoải mái. Không biết vì sao, tuy rằng cô ta là mẹ nó nhưng hai người không thân thiết chút nào. Cuối cùng, cô ta cũng không phải người sinh ra đứa trẻ này, không có chung một dòng máu, nên quan hệ không giống như mẹ con khác mà thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cưng chiều hiếm có

Cậu nhóc này cũng rất nhạy cảm, ngoại trừ Mộ Nhã Triết, thì dường như khá lạnh nhạt với người khác. Bình thường cậu nhóc này giống hệt cha mình như đúc từ một khuôn vậy, nghiêm túc như ông cụ non, không hề giống trẻ con chút nào, vô cùng chín chắn.

Năm cậu nhóc ba bốn tuổi, thời gian Mộ Nhã Triết ở bên cạnh cậu khá nhiều, lúc đó cậu ta y hệt một tiểu ác ma vậy, vừa nghịch ngợm vừa thích những trò đùa quái đản, thường xuyên trêu chọc người giúp việc trong nhà họ Mộ, đáng vẻ y hệt như “hoàn khó tiểu thế tổ”^{*}.

^{*}hoàn khó tiểu thế tổ: “hoàn khó” nghĩa là quần áo lụa là (chỉ những con em nhà giàu sang quyền quý); “tiểu thế tổ” cũng là chỉ con cháu nhà giàu sang quyền quý, có tính cách nghịch ngợm ngang ngược.

Nhưng hai năm gần đây, tập đoàn của nhà họ Mộ phát triển nhanh chóng, Mộ Nhã Triết bận rộn công việc, những lúc không có cha ở bên cạnh, cậu nhóc này liền trở nên im lặng, không thích nói chuyện.

Có đôi khi, Mộ Uyển Nhu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu mà nhớ đến Mộ Nhã Triết hồi nhỏ, khi đó anh cũng lạnh lùng như vậy, không thích gần gũi với người khác.

Mà cũng chỉ khi nào ở trước mặt Mộ Nhã Triết, dù sao cậu nhóc vẫn còn nhỏ, ít nhiều vẫn có tính tình đặc biệt của trẻ con, thỉnh thoảng vẫn sẽ làm nũng, hoặc ngẫu nhiên sẽ làm mấy chuyện nghịch ngợm xấu xa khiến Mộ Nhã Triết chú ý đến. Mà Mộ Nhã Triết thương yêu cậu nhóc, dung túng cậu nhóc, vậy nên trước mặt anh, Tiểu Dịch Thần vẫn luôn coi trời bằng vung.

Mộ Uyển Nhu lấy lại tinh thần, cười cười vẫy tay với cậu nhóc: “Dịch Thần, tới đây nào!”

Tiểu Dịch Thần nhìn cô ta, bước mấy bước, rồi lại đột nhiên dừng lại, trên khuôn mặt hiện lên vẻ không tình nguyện, nhìn về phía cha mình.

Mộ Nhã Triết xoay người, nhìn thấy khuôn mặt trắng tròn nhỏ nhắn, vẻ lạnh lẽo trên mặt cũng giảm xuống một chút, anh ngồi lên ghế sofa, vỗ vỗ tay lên đùi mình. Tiểu Dịch Thần thấy vậy, đôi mắt cong cong, chạy đến bên cạnh anh. Mộ Nhã Triết cong môi cười, ôm cậu nhóc ngồi lên đùi mình.

Tiểu Dịch Thần rất giống anh, nhưng mà giữa lông mày, lại tuấn tú dịu dàng, chứ không lạnh lùng như anh.

Mà giống... cô gái rụt rè của sáu năm trước kia.

Mộ Nhã Triết hơi nhíu mày. Không biết đã bao nhiêu đêm, trong đầu anh vô thức hiện lên khuôn mặt thanh lệ thoát tục kia, mà khi nằm dưới người anh, khi thì thẹn thùng, khi thì bàng hoàng, có khi lại trầm luân.

Cô gái kia, là một báu vật!

Nhưng anh chưa kịp nhắm nháp bao nhiêu, cô gái kia đã biến mất khỏi thế giới của anh.

Sáu năm trước, cô sinh non, lúc Tiểu Dịch Thần mới sinh rất yếu ớt, mà một đứa bé khác lại chết yểu. Lúc anh biết được điều này, vậy mà trong lòng lại có cảm giác thương tiếc.

Mộ Nhã Triết vẫn luôn cho rằng lòng mình đã cứng rắn như tảng băng, chẳng qua là vì Mộ lão gia thích trẻ con, nên anh mới tìm một cô gái trẻ tuổi sinh con thay Mộ Uyển Nhu, thỏa mãn tâm nguyện của Mộ lão gia.

Nhưng anh lại không nghĩ rằng, chỉ có thể giữ lại một đứa bé.

Mộ Nhã Triết cảm thấy tiếc thương, cũng cảm thấy áy náy. Vì vậy, anh vẫn luôn yêu thương Tiểu Dịch Thần, mà dưới sự cưng chiều của anh, Tiểu Dịch Thần cũng lớn lên khỏe mạnh, chỉ là cậu nhóc không thân thiết với Mộ Uyển Nhu.

Mặc dù trẻ con ngây thơ, nhưng chúng cũng rất nhạy cảm! Mặc dù bình thường, Mộ Uyển Nhu luôn tỏ vẻ yêu thương Tiểu Dịch Thần, thậm chí coi như con đẻ. Nhưng những lúc không có người khác, cô ta luôn nhìn cậu nhóc với ánh mắt ghen ghét độc ác!

Cô ta hận mình không thể sinh con, hận đứa trẻ này không phải do chính cô ta sinh! Như vậy thì làm sao cô ta có thể thật lòng yêu thương Mộ Dịch Thần?

Vì vậy từ nhỏ Tiểu Dịch Thần vẫn luôn xa cách với Mộ Uyển Nhu.

“Cha, con muốn xe điều khiển từ xa!”

“Xe điều khiển từ xa?” Mộ Nhã Triết nhíu mày: “Không phải trước kia con chơi chán rồi à, sao tự nhiên bây giờ lại muốn?”

“Hiện tại con muốn chơi là muốn chơi!” Tiểu Dịch Thần quyết miệng.

Trong mắt Mộ Nhã Triết hiện lên vẻ cưng chiều hiếm có: “Được, cha mua cho con.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hữu Hữu hiểu chuyện

Trong mắt Mộ Nhã Triết hiện lên vẻ cưng chiều hiếm có: “Được, cha mua cho con.”

“Cha không chỉ mua mà còn phải chơi với con nữa đấy!” Tiểu Dịch Thần mền mại chui vào lòng cha mình, tham lam hưởng thụ tình cha con.

Mộ Uyển Nhu lặng lẽ đứng ở một bên, có chút hoảng hốt!

Không biết vì sao, cô ta có một loại ảo giác như bản thân sẽ không thể nào chen vào thế giới của hai cha con họ.

Buổi tối thứ 6, Vân Thi Thi mang theo Hữu Hữu về nhà họ Vân. Lúc trước, Vân Nghiệp Trình rất không muốn cô cùng con trai dọn ra ngoài, nhưng ông cũng hiểu được tình cảnh của cô, sẽ biết cô khó xử, nên kêu cô 1 tuần phải về 1 lần, cùng ông ăn bữa cơm.

Dù Vân Thi Thi có chút kiêng kỵ khi về nhà họ Vân, lại cũng không còn cách nào. Nếu không nhờ Vân Nghiệp Trình đưa cô rời khỏi viện mồ côi, thì không biết cô sẽ ra sao?

Vân Thi Thi mua thêm đồ ăn, Hữu Hữu nhảy nhót đi phía sau, lúc đến nhà họ Vân, liền thấy Vân Nghiệp Trình đã đứng ở cửa chờ đợi. Khi công ty đóng

cửa, bọn họ bán căn biệt thự, ở một khu chung cư cách thành phố khá xa, 8 lầu không có thang máy.

Nhìn thấy ông ngoại, Hữu Hữu vui vẻ chạy nhào đến lòng ngực ông mình. Cha Vân thấy đứa cháu ngoại đáng yêu thì cũng vui lên. Dù thân mình mệt mỏi không thể chịu nổi, ông vẫn bế cậu nhóc lên cao rồi ôm cậu trên tay mình.

"Ông ngoại!" Hữu Hữu mặt mày hớn hở tinh nghịch chớp mắt, ôm cổ ông ngọt ngào kêu một tiếng.

"Hữu Hữu thật ngoan!" Cha Vân hôn một cái gương mặt non nớt của cậu nhóc, hỏi: "Con có nghe lời mẹ không?"

"Dạ có! Hữu Hữu rất ngoan!" Khuôn mặt tuấn tú nho nhỏ nở nụ cười trả lời.

Vân Thi cầm bịch đồ ăn lên lầu, vào cửa, cô liền vào phòng bếp làm bữa tối. Lý Cẩm còn ngủ, Vân Na đi theo bạn bè ra ngoài chơi, trước bữa cơm mới về.

Vân Nghiệp Trình ôm Hữu Hữu lên sofa ngồi, Hữu Hữu liền hưng phấn hướng ông ngoại quơ tay múa chân, nói: "Ông ngoại, con kể với ông nè. Hôm nay, con đi theo mẹ đi siêu thị, mẹ liền mua cho con cái xe điều khiển từ xa! Vốn dĩ muốn mang tới cho ông chơi..."

Bỗng nhiên cậu nhóc có chút thẹn thùng cúi đầu, khây khây ngón tay: "Nhưng Hữu Hữu sẽ không chơi, sợ chơi hỏng mất... Nên con không dám đem đi."

Cha Vân nghe vậy, sắc mặt hơi đỏ, nhẹ nhàng xoa đầu cháu mình.

Hữu Hữu vẫn luôn rất hiểu chuyện, chưa bao giờ cậu nhóc yêu cầu món đồ nào. Một món đồ chơi hơn 100 đồng, cậu nhóc đã xem như đất tiền, nếu cứ như thế thì cậu nhóc sẽ không muốn thứ gì mất.

Còn nhớ rõ, có một lần cậu nhóc đi chơi cùng các bạn tới công viên thì thấy hai cha con kia mang theo một chiếc xe đua điều khiển cùng nhau chơi. Hai cha con đấy chơi rất vui, còn cậu nhóc thì trốn đứng một góc xem, nhìn thấy tình cảnh kia thì có chút ghen tị.

Nghĩ thầm, nếu có một ngày, cậu nhóc và cha cũng có thể cùng nhau chơi đùa, sẽ rất hạnh phúc.

Nhưng khi cậu nhóc có ý thức thì chưa thấy mẹ nhắc qua cha lần nào. Cậu nhóc cũng từng hỏi cha ở đâu, liền thấy sắc mặt mẹ rất khó xử. Nên cậu nhóc không dám hỏi nữa.

Cha Vân cười, néo mũi Hữu Hữu nói: "Lần sau, ông ngoại chơi với con."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đứa con hoang?

Hữu Hữu nghe vậy, mắt liền sáng ngời cười gật đầu.

"Ồi trời, tôi còn tưởng ai tới, thì ra là đứa con hoang!"

Lời nói khắc nghiệt phá tan bầu không khí ấm áp.

Ánh mắt Vân Nghiệp Trình biến đổi, sắc mặt khó coi ngẩng đầu nhìn thấy Lý Cẩm mặc đồ ngủ đứng ở cửa phòng khách, hai tay bà ta ôm ngực, nhìn chằm chằm Hữu Hữu.

Ông tức giận quát lớn: "Bà nói bậy gì thế!! Đây là cháu bà đấy!"

Hữu Hữu nhìn thấy bà ta, liền co rụt bả vai lại, nhưng nhớ tới mẹ mình từng nói không cần để ý lời của Lý Cẩm và Vân Na. Cậu nhóc không khỏi mím môi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn bà ta, nhẹ mím cười kêu: "Bà ngoại!"

Lý Cẩm liếc xéo cậu nhóc, lời nói khó nghe: "Đừng!! Tôi không nhận nổi đứa cháu này!"

Vân Nghiệp Trình không khỏi giận dữ, tức giận nói: "Bà có ý gì?"

"Ý gì là ý gì? Thì ý trên mặt chữ đấy! Ông thừa nhận nó là chuyện của ông, chứ tôi không thừa nhận nổi! Ai dám nhận một đứa có mẹ sinh nhưng không có cha nhận chứ?"

Lý Cẩm lạnh lùng cao giọng, cổ tinh chanh chua châm chọc, nói với vào trong bếp: "Tuổi còn trẻ đã không chồng mà có con rồi, còn chưa tốt nghiệp đại

học đã trở thành mẹ đơn thân. Ngay cả cha của con mình còn không biết là ai! Có cha sinh, không có cha nhận!"

Vân Thi Thi sắc mặt trắng bệch, lại nghe Lý Cẩm khất nghệt nói tiếp: "Thêm nữa, công ty đóng cửa cũng vì ai đó. Vậy mà mấy năm gần đây cuộc sống của nhà họ Vân không yên ổn, người nào đó vẫn không biết xấu hổ, mang theo đứa con hoang về nhà họ Vân ăn cơm, thật không biết liêm sỉ!"

Trong phòng bếp, Vân Thi Thi nghe lời nói chối tay trong phòng khách, động tác trên tay cô dừng lại, đột nhiên xoay người nói: "Bà... một vừa hai phải thôi!"

"Lý Cẩm, bà đủ chưa!? Miệng mồm bà sao độc ác thế? Lúc trước, nếu không có Thi Thi, thì nhà họ Vân..." Cha Vân bỗng im bật, không nói gì nữa.

Về cái số tiền kia của Vân Thi Thi, từ đầu tới cuối, ông đều giữ bí mật cho cô. Nếu chuyện này truyền ra thì đối với thanh danh của Vân Thi Thi sẽ không tốt. Nên Lý Cẩm chỉ biết số tiền trả nợ là từ tài sản nhà họ Vân trả.

"Như thế nào? Sao không nói đi? Nếu không có cô ta thì sao?"

Lý Cẩm then quá hóa giận, ngược lại vành mắt đỏ lên, tức giận đến cười: "Tốt lắm, hôm nay ông vì hai người ngoài mà chèn ép người nhà phải không?! Sao ông dám quát tôi hả Vân Nghiệp Trình! Tôi là vì cái gì? Còn không phải vì nhà họ Vân sao! Lúc công ty phá sản, tôi còn phải đi về nhà mẹ mượn tiền, giờ còn chưa trả lại, ha ha! Giờ ông vì hai người ngoài mà mắng tôi? Ngày mai sẽ vì chúng mà đuổi tôi và Na Na ra khỏi cửa phải không!"

Vân Nghiệp Trình tức giận đến xanh mặt, giọng cũng cất lớn hơn: "Bà đừng vô cớ gây rối!"

Lý Cẩm kêu to: "Tôi vô cớ gây rối chỗ nào?!"

Hữu Hữu thấy thế, vội nhảy xuống từ sofa, đi tới bên người Lý Cẩm, tay nhỏ nắm góc áo bà ta: "Bà ngoại, đừng nóng giận! Hữu Hữu không phải con hoang đâu! Hữu Hữu có cha..."

Bạn đang đọc truyện *Một Thái Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Người tốt bị bắt nạt

Lý Cẩm cúi đầu lạnh lùng nhìn cậu nhóc, càng nhìn càng thấy chướng mắt, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận, bà ta nhíu mày, giờ tay lên tát cậu nhóc một cái: "Đồ con hoang! Mày cũng biết giả làm người tốt đấy! Mày muốn làm gì chứ! Cút sang một bên cho tao! Đều tại mày!"

Hữu Hữu bị bà ta đánh một cái tát đau điếng, cậu nhóc cúi đầu, giờ tay lên sờ sờ mặt chỗ vừa bị đánh, tóc mái trước trán che khuất đôi mắt của cậu nhóc, vì vậy không ai biết về mặt cậu là gì, chỉ thấy cậu nhóc mím môi thật chặt.

Vân Thi Thi ở trong bếp nghe thấy tiếng ồn ào, lập tức chạy ra, thấy Hữu Hữu bị đánh, liền vô cùng tức giận, chưa xót chạy đến ôm cậu nhóc, sau đó ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Lý Cẩm.

Cha Vân thấy vậy càng thêm tức giận, liền đứng dậy chạy tới trước mặt Lý Cẩm, giờ tay lên định tát bà ta, thì đột nhiên vạt áo lại bị một người nắm chặt. Ông ngẩn ra, cúi đầu nhìn thì thấy Hữu Hữu ngẩng mặt lên nhìn ông, một bên má của cậu nhóc vì bị đánh mà sưng đỏ, nhưng vẫn lễ phép mỉm cười với ông: "Ông ngoại, đừng cãi nhau! Hôm nay Hữu Hữu học được một câu thành ngữ ở trường: gia hoà vạn sự hưng*!"

*Gia hoà vạn sự hưng: gia đình hoà thuận thì mọi chuyện đều tốt đẹp, câu này khá giống "thuận vợ thuận chồng tát biển Đông cũng cạn" nhưng nó mang nghĩa bao quát hơn vì nó không chỉ đề cao sự hoà thuận giữa tình cảm vợ chồng mà còn tình cảm giữa cha mẹ với con cái, giữa ông bà với con cháu nữa.

Bàn tay đang giờ lên củ Vân Nghiệp Trình cứng đờ giữa không trung, do dự một lát, ông mới bỏ tay xuống, trong mắt hiện lên vẻ chưa xót phức tạp. Mà hiển nhiên Lý Cẩm bị sự tức giận vừa rồi của cha Vân dọa sợ, nhưng lại thấy ông xoay người, vì một lời nói của Hữu Hữu mà nguôi giận.

Đứa bé này hiểu chuyện như vậy, trong lúc nhất thời, Vân Nghiệp Trình cảm thấy mình có một người vợ như Lý Cẩm, là một nỗi bất hạnh của gia đình ông! Trước đây ông đã từng nghĩ đến việc muốn ly hôn, nhưng Lý Cẩm lại cố tình giờ trò một khúc, hai làm loạn, ba thất cổ, làm loạn đến mức những họ hàng biết được cũng thấy khó chịu.

Vân Thi Thi đau lòng nhìn dấu tay trên mặt Hữu Hữu, trong lòng vẫn còn sợ hãi, cô ngẩng đầu lên nhìn Lý Cẩm một cái, sau đó mới đứng lên kéo Hữu Hữu vào bếp.

Bữa cơm chiều lần này, vì chuyện vừa xảy ra mà mất hết cả khẩu vị.

Lúc Vân Na trở về, không khí trong nhà càng trở nên nặng nề. Từ nhỏ, Vân Na đã rất không thích Vân Thi Thi, nhưng đây cũng là điều dễ hiểu, từ bé đến lớn cô được Vân Nghiệp Trình và Lý Cẩm cưng chiều che chở như một nàng công chúa nhỏ, mọi sự yêu thương chú ý của hai người họ đều tập

trung hết vào cô ta.

Nhưng mà ngày đó, lại có một đứa "con gái" khác chen vào giữa một nhà ba người đang êm ấm của cô ta, chiếm đoạt mất một nửa sự cưng chiều mà cha cô ta dành cho cô ta, đến lúc này, Vân Nghiệp Trình không còn giống với cha của cô ta trước đây nữa, có cái gì tốt, ông sẽ không chỉ nhớ đến mình cô ta nữa, cũng sẽ không dù có xảy ra chuyện gì, dù nhiều hay ít, vẫn quan tâm chú ý đến cô ta nữa.

Vân Thi Thi rất hoàn mỹ, chăm chỉ chịu khó, học tập lại tốt, cũng rất nhường nhịn cô ta, nhưng chính bởi vì Vân Thi Thi quá tốt, nên Vân Nghiệp Trình mới càng yêu thương, vì vậy Vân Na mới không thích sự tồn tại của Vân Thi Thi, mới càng chán ghét cô.

Khi đó Vân Na đến độ tuổi phản nghịch, vô cùng chán ghét "người ngoài" là Vân Thi Thi, huống chi là Hữu Hữu? Cô ta càng không coi cậu nhóc ra gì! Ở trong lòng cô ta, Hữu Hữu chính là một đứa con hoang, có cha sinh mà không có cha nhận!

Không khí trên bàn ăn có chút nặng nề.

Thỉnh thoảng Hữu Hữu gấp đồ ăn cho Vân Nghiệp Trình, Vân Ti Thi lại ở bên cạnh kể một chút những chuyện thú vị ở công ti, không khí mới coi như là hoà hoãn được một chút.

Mặc dù Lý Cẩm và Vân Na không thích Hữu Hữu, nhưng mà có Vân Nghiệp Trình ở đây, hai người họ cũng không dám làm chuyện gì quá đáng.

Sau khi ăn cơm xong, Vân Nghiệp Trình nhận được điện thoại, có việc phải ra ngoài một chuyến, ông dặn dò Vân Thi Thi vài câu, sau đó liền vội vàng rời đi.

Vân Thi Thi cũng không muốn ở lại lâu, vội vàng thu dọn chén đĩa, định sau khi rửa sạch liền rời đi.

Hữu Hữu ngoan ngoãn giúp cô thu dọn, đôi tay nhỏ bé giúp Vân Thi Thi ôm bát chén đĩa, đi theo sau cô vào bếp để rửa. Trong lòng cậu nhóc ít nhiều cũng có chút sợ hãi Lý Cẩm và Vân Na, bởi vậy sau khi Vân Nghiệp Trình rời đi, liền không chịu rời Vân Thi Thi một bước.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hữu Hữu là Thiên thần nhỏ ấm áp

Hữu Hữu ngoan ngoãn giúp Vân Thi Thi thu dọn, đôi tay nhỏ bé cố gắng giúp cô ôm bát chén đĩa, đi theo sau cô vào bếp để rửa. Trong lòng cậu nhóc ít nhiều cũng có chút sợ hãi Lý Cẩm và Vân Na, bởi vậy sau khi Vân Nghiệp Trình rời đi, liền không chịu rời Vân Thi Thi một bước.

Trong phòng khách, Vân Na oán hận nhìn về phía hai mẹ con một lớn một nhỏ trong bếp, khó chịu nói với Lý Cẩm:

“Mẹ! Tại sao mẹ lại để đứa con hoang đó vào nhà mình cơ chứ! Trông thật xui xẻo! Ban đầu tâm trạng con vốn còn rất tốt đấy!”

Lý Cẩm ngồi trên ghế sofa, sắc mặt bà ta cũng không khá hơn bao nhiêu.

“Hừ! Ai mà biết được chứ, cái này con phải hỏi cha con ấy!”

“Một đứa dễ tính, một đứa con hoang, tại sao nhà chúng ta lại gặp phải tai họa như vậy cơ chứ!”

“Na Na, những lời như vậy đừng để cha con nghe thấy, nếu không thì ông ấy lại giúp người ngoài dạy dỗ mẹ con chúng ta đấy. Hôm nay con không được thấy thôi, cha con tức giận rất đáng sợ!”

Vân Na nghe vậy, lại càng thêm tức giận: “Vậy mà cha lại nói giúp hai mẹ con cô ta?”

Nói đến đây, Lý Cẩm lại càng tức giận: “Còn không phải sao?”

Vân Na xiết chặt nắm đấm tay, lạnh lùng ‘Hừ’ một tiếng: “Dù sao cũng chỉ là một đứa con hoang, đến cả cha nó còn không muốn nó, cũng không biết là lăn lộn với người đàn ông nào mà sinh ra nữa.”

“Sau này tốt nhất con đừng học theo con bé đó, tuổi còn trẻ, vậy mà chưa lập gia đình đã sinh con rồi, truyền ra ngoài, thật sự là rất mất mặt!”

Vân Thi Thi buồn bực rửa bát, động tác trên tay cô cứng ngắc máy móc, dưới ánh đèn vàng của phòng bếp, khuôn mặt cô có chút đờ đẫn. Những lời nói khó nghe kia mặc dù cách một cánh cửa nhưng vẫn truyền đến bên tai cô, khiến cô có chút khó chịu!

Tiếng cười nhạo trong phòng khách vẫn tiếp tục vang lên, đột nhiên, Vân Thi Thi đứng lên, nhưng lại bị một cánh tay nhỏ trắng nõn kéo lại.

Vân Thi Thi kinh ngạc cúi đầu, liền nhìn thấy Hữu Hữu rúc vào người cô, mỉm cười nhìn cô, đôi mắt linh động dường như muốn xuyên thủng tâm tư phức tạp trong lòng cô.

“Mẹ, Hữu Hữu giúp mẹ rửa bát, sau đó chúng ta về nhà sớm!”

Nói xong, cậu nhóc liền nhón chân lên, hai tay nhỏ cố vói vào vòi rửa. Vân Thi Thi im lặng một lát, sau đó mỉm môi, kiềm chế cảm xúc trong lòng.

Đã rất nhiều lần, cô đều không nhìn được muốn bộc phát, nhưng mà lại miễn cưỡng nhìn xuống.

Hai người họ có thể nhắm vào cô, cô nghe được, nhìn được, chịu đựng được. Dù sao, cô biết mình thiếu nợ nhà họ Vân, nếu như không nhờ cha Vân, cô cũng không có được điều kiện sinh hoạt tốt đến như vậy, là ông đã cho cô một mái nhà, mặc dù cái nhà này cũng không chào đón cô lắm.

Nhưng mà mặc dù họ có chán ghét cô đến mức nào, tìm người dù sao cũng là làm bằng thịt, Hữu Hữu không có lỗi gì với họ! Hữu Hữu chỉ là một đứa bé ngây thơ, lại còn nhỏ như vậy, không thể để cậu nhóc trải qua những điều xấu xa mà lúc nhỏ cô từng phải chịu đựng được! Nếu không phải có Hữu Hữu ở đây, nhất định cô sẽ nổi bão!

Chỉ là vì có Hữu Hữu ở đây, thân là mẹ, cô phải giúp Hữu Hữu có một tuổi thơ đẹp đẽ.

Cửa nhà họ Vân này, cô sẽ không bước vào thêm một lần nào nữa.

Lúc lên xe trở về, Hữu Hữu ngồi trong ngực cô, Vân Thi Thi có chút bất lực chôn mặt vào bờ vai nhỏ nhắn của cậu nhóc, tay cô nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của cậu nhóc.

Có những lúc như vậy, cô đột nhiên cảm thấy có chút hối hận. Lúc trước, cô không nên ích kỷ như vậy, giữ Hữu Hữu ở bên cạnh. Có lẽ, để cậu nhóc ở lại bên cạnh người đàn ông kia, có cha, có mẹ, nhất định cậu nhóc sẽ không phải chịu những uất ức này. Hơn nữa, gia đình kia vừa giàu có lại có quyền có thể, nhất định Hữu Hữu sẽ sống rất hạnh phúc đi?

Nhưng cô lại không nỡ.

Sáu năm tình cảm, lại còn là tình cảm mẹ con ruột thịt. Cô đã sớm không có cách nào bỏ được đứa bé đáng yêu lại hiểu chuyện này.

“Mẹ...” Hữu Hữu ngoan ngoãn ngồi im, mặc cho cô tựa vào bờ vai nhỏ bé của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thần giao cách cảm

Vân Thi Thi nhẹ giọng ní non bên tai con trai mình: “Mẹ xin lỗi, Hữu Hữu...”

Cái miệng nhỏ nhắn của Hữu Hữu mấp máy, muốn nói lại thôi, thật ra cậu nhóc rất muốn hỏi mẹ mình, cha cậu thật sự không cần cậu sao? Thật sự không thích cậu, cho nên mới không quan tâm cậu?

Chẳng lẽ cậu thật sự giống với lời mà mấy người lớn nói, “có cha sinh, không cha nhận” hay sao?

Lời nói đã đến miệng, nhưng lại nuốt xuống.

Hữu Hữu lật tay cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của Vân Thi Thi, khuôn mặt nhỏ ngẩng lên, nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Mẹ, cho dù cha của Hữu Hữu không cần Hữu Hữu nhưng Hữu Hữu còn có mẹ mà! Hữu Hữu yêu mẹ, mẹ không cần khổ sở! Đều là cha làm hại mẹ khổ sở, Hữu Hữu trưởng thành phải bảo vệ mẹ!”

Vân Thi Thi ngược mắt, nhìn vào mắt cậu nhóc, thở dài một cái, nhanh chóng ôm lấy cậu: “Hữu Hữu thật ngoan.....”

Nhà họ Mộ.

Phòng khách, Mộ Dịch Thần ngồi ở trên sofa, bỗng nhiên cảm giác được ngực co rút đau đớn, khó chịu không thôi.

Cậu nhóc nhú mảy, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng xoa ngực, nhưng trái tim nơi lồng ngực vẫn đập rất nhanh, khiến cậu đau đến hít thở không thông.

Người giúp việc đang giúp cậu thu dọn các món đồ chơi, thấy cậu nhóc che ngực với vẻ mặt thống khổ, vội vàng ngồi xổm trước mặt nó:

“Cậu chủ nhỏ, cậu xảy ra chuyện gì?”

“Ngực... Đau.” Toàn thân Mộ Dịch Thần đầy mồ hôi lạnh: “Tựa như, bị kim đâm một cái, khó chịu...”

“Vẫn giống như trước sao?” Nhất thời người giúp việc cũng luống cuống chân tay.

Cậu chủ nhỏ vẫn luôn như thế, thường xuyên bị đau tim bất ngờ, nhưng rất nhiều lần đưa đi bệnh viện, cũng chưa tìm ra nguyên nhân gì, kết quả kiểm tra vẫn là cơ thể khỏe mạnh.

Mặc dù là chuyên gia giỏi, cũng không giải thích được chuyện này.

Mộ Dịch Thần cuộn tròn trên ghế sofa, hít từng ngụm khí lạnh, vẻ mặt lạnh lùng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Mộ Thịnh chậm rãi chống gậy, bước xuống cầu thang. Ông cụ mặc một bộ quần áo gọn gàng, lịch sự, mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng vẫn rất nhanh nhẹn, người khác nhìn ông, không khó nhận ra lúc trẻ ông cũng là một người anh tuấn kiệt xuất.

“Ông cố...” Mộ Dịch Thần nhìn ông, ngoan ngoãn kêu một tiếng.

Ở nhà họ Mộ, địa vị Mộ Thịnh không ai có thể lay động được, ông đã từng xông pha gây dựng sự nghiệp suốt một đời người, nói một không hai, bởi vậy chỉ cần một ánh mắt, đã làm người khác kính sợ trong lòng.

Dù Mộ Dịch Thần là đứa bé được cưng chiều hết mực, cũng rất kính sợ ông cụ nhà họ Mộ.

Nhưng mà Mộ Thịnh lại cực kỳ yêu thương cưng chiều cậu nhóc.

Mộ Nhã Triết là cháu đích tôn ông yêu thương nhất, mà Mộ Dịch Thần lại là con trai ruột của anh, nên tất nhiên ông sẽ yêu thương cậu nhóc.

Thấy chất trai mình thương yêu nhất lại tái phát bệnh cũ, sắc mặt Mộ Thịnh liền thay đổi, vội vàng hỏi han: “Cơ thể lại khó chịu à? Có phải tim lại đau hay không?”

Mặc dù vẻ mặt của ông cụ rất ân cần, nhưng Mộ Dịch Thần lại âm thầm tránh né ông, hiển nhiên trong lòng cậu nhóc khá sợ ông. Cậu nhóc rất sợ Mộ Thịnh, cả ngày ông ít cười nói, vẻ mặt lại luôn nghiêm túc, bởi vậy nên Tiểu Dịch Thần không thích thân thiết với ông: “Không có gì ạ!”

“Nói bậy! Nhìn cháu xem, đã đau đến mức chảy mồ hôi lạnh rồi kìa!” Mộ Thịnh đau lòng vô cùng.

“Ông cố, con... con đi lên phòng đọc sách!” Mộ Dịch Thần nhảy xuống từ trên ghế sofa, chạy thẳng lên lầu.

Mộ Thịnh nhìn bóng dáng của cậu nhóc, thở dài.

Bóng đêm nặng nề.

Bugatti màu đen chạy băng băng trên đường cái, ánh đèn neon trên đường chiếu lên những giọt nước trên thân xe, lúc sáng lúc tối. Mộ Nhã Triết không chế tay lái, ánh mắt lạnh lùng lạnh lẽo, dưới ánh trăng màu bạc lạnh lẽo, khuôn mặt giống của anh như một bức tượng điêu khắc được tráng một lớp bạc.

Anh giẫm chân ga một cái, tiếng động cơ gầm rú lấn áp hết tất cả những tiếng động ồn ào khác.

Không biết vì sao cảm xúc của anh đêm nay có chút mất khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tỉ Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Dịch Thần có em trai

Không biết vì sao cảm xúc của anh đêm nay có chút mất khống chế. Mặc dù trước đây tâm trạng anh không tốt, hay cho dù là lúc đối mặt với những chuyện khó giải quyết, anh vẫn đều có thể kiềm chế bản thân, vậy mà hôm nay, anh lại cảm thấy phiền chán một cách khó hiểu, thậm chí là mệt mỏi.

Tiếng chuông di động vang lên.

Mộ Nhã Triết nhận điện thoại, đầu bên kia truyền đến giọng nói gấp ngừng của Mộ Dịch Thần: “Cha...”

“Ừ?” Sao thế?”

“Cha, ngực con lại đau... Ngày hôm qua con nằm mơ một giấc mộng, mơ thấy mẹ...”

Chiếc xe thể thao đột nhiên dừng lại.

Mộ Nhã Triết hạ cửa kính xe, sắc mặt nặng nề: “Ừ? Mẹ?”

Mộ Uyển Nhu?

“Không phải mẹ này... con mơ thấy, có một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng gọi một cái tên, nhưng không phải tên của con... Ồ, con cũng không biết nói sao nữa! Tóm lại chính là con mơ thấy người đó, liền cảm thấy rất an tâm, rất ấm áp, thật giống như...”

Giọng nói non nớt ngừng một chút, Mộ Dịch Thần buồn bực nói: “Nhưng mà con không thích người mẹ này (Mộ Uyển Nhu)! Không dịu dàng chút nào, Dịch Thần không thích cô ta... Cha, con không cần người mẹ này đâu! Con muốn người mẹ trong mộng kia cơ...”

Cậu nhóc vừa khóc vừa làm nũng, vô cùng tùy hứng.

Sắc mặt Mộ Nhã Triết càng trở nên nặng nề, nhưng giọng điệu lại vẫn vô cùng dịu dàng: “Ngoan, Dịch Thần không khóc, được không? Cha lập tức về nhà với con!”

“Dạ! Vâng, con chờ cha về!”

Cúp điện thoại, khoe miệng Mộ Nhã Triết hơi cong lên.

Con người... thật sự có cái gọi là thần giao cách cảm sao?

Bác sĩ nói, Tiểu Dịch Thần là sinh đôi. Giữa một cặp sinh đôi, thường xuyên xảy ra chuyện tâm linh tương thông*. Nhưng mà, lúc trước cô gái kia sinh cho anh hai đứa con trai, trong đó một đứa sinh ra liền không còn thở...

*Mặc dù hai cụm từ “Thần giao cách cảm” và “tâm linh tương thông” đều là các cụm từ Hán Việt, nhưng mình thấy nó cũng khá phổ biến, hơn nữa lại cũng không tìm được cụm từ nào mang nghĩa tương đương để thay thế, nên mình vẫn giữ nguyên.

Tuy vậy, sau đó anh sai người đến bệnh viện tìm bác sĩ phẫu thuật và y tá chăm sóc cô ngày cô sinh con, muốn nhận lại thi thể đứa bé kia để an táng thật tốt, bọn họ lại nói là đã xử lý.

Lúc đó anh còn rất thương tiếc. Nhưng mà từ khi chuyện Tiểu Dịch Thần bắt đầu lớn lên, cậu nhóc liền không ngừng nói với anh, cậu nhóc mơ thấy mình có em trai.

Mặt mũi đáng yêu, hơn nữa còn cực kỳ giống cậu nhóc, giống như hình ảnh phản chiếu trong gương vậy, không có chút khác biệt.

Anh vẫn luôn cho rằng đó là lời nói vô căn cứ.

Mãi cho đến một hôm, Tiểu Dịch Thần sốt cao, bác sĩ gia đình truyền dịch cho cậu nhóc, trong lúc hôn mê, cậu nhóc nằm ở trên giường, không ngừng gọi: “Mẹ... Mẹ...”

Sự bất lực, không muốn xa rời không giống với thái độ lạnh nhạt mà cậu nhóc vẫn đối xử với Mộ Uyển Nhu.

Thường ngày Tiểu Dịch Thần gọi Mộ Uyển Nhu một tiếng mẹ, nhưng lại không thân thiết.

Ngày ấy khi cậu nhóc tỉnh lại, liền khóc lên, Mộ Uyển Nhu muốn ôm lấy cậu nhóc, cậu nhóc lại càng khóc to, nói mình không cần.

Lúc đó Tiểu Dịch Thần vừa khóc vừa nói: “Dịch Thần có em trai, em trai bị bệnh, tìm Dịch Thần rất đau, rất rất đau...”

Chỉ là, lúc trước đứa bé kia, không thể giữ được, vậy em trai của cậu nhóc ở đâu mà ra?

Không có ai tin tưởng lời nói của Tiểu Dịch Thần, chỉ cho rằng cậu nhóc là trẻ con, nói năng lung tung.

Đến cuối cùng, Tiểu Dịch Thần cũng không nhắc đến chuyện đó nữa, chỉ là lại càng thêm xa cách đối với Mộ Uyển Nhu.

.....

Hôm sau, thời gian làm việc rất bình thường.

Nhưng mà buổi chiều, một việc ngoài ý muốn đã xảy ra, làm Vân Thi Thi bị đuổi việc.

Vốn dĩ sau nghỉ trưa, Vân Thi Thi cầm bản kế hoạch định giao cho cấp trên, nhưng chân trước mới vừa đi, chân sau liền có mấy tên lưu manh công khai đánh bảo vệ của công ty, sau đó xông vào, vừa đập phá bàn ghế vừa lớn tiếng đòi gặp cô.

Bọn họ vừa xông vào, liền dọa cho mấy người trong văn phòng sợ hãi. Thậm chí còn có mấy đồng nghiệp vừa thấy hình xăm trên người bọn họ, liền sợ hãi đứng ở trong góc không dám ra. Nghe nói trong thành phố có mấy kẻ du côn rất có thể lực, nhưng mọi người đều không biết vì sao Văn Thi Thi lại chọc phải mấy người này?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bị tìm đến bức mình

Văn Thi Thi đi nộp bản kế hoạch trở về, cũng bị sự việc xảy ra trước mắt làm cho sợ tới mức không biết làm sao, nhưng mà cô lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

Mấy tên thanh niên kia vừa thấy cô, nhận ra cô là Văn Thi Thi, liền kéo tay cô lôi ra khỏi công ty.

Trong đó, một người nhìn có vẻ giống anh cả của đám người đó hung hăng tát cô một cái, hiển nhiên là rất tức giận, hùng hổ gào lên với cô: “Cô chính là chị gái của ả đàn bà dê tiện kia?”

Văn Thi Thi ngẩn ra, che lại má đánh giá bọn họ, ngay sau đó liền hiểu ra “ả đàn bà dê tiện” trong miệng bọn họ là ai!

“Này! Cô có biết đứa em gái kia của cô thiếu anh đây bao nhiêu tiền hay không?” Người đàn ông nhai kẹo cao su, nhìn cô từ trên xuống dưới đến mấy lần.

Văn Thi Thi rũ mắt, mí mắt thật chặt, không hề lên tiếng, trong lòng nhanh chóng hiểu rõ mọi chuyện.

Vân Na kia, tám phần là lại chơi làm chuyện điên rồ bên ngoài rồi lại thiếu nợ người ta, trong nhà vốn không còn gì cả, cô ta cũng không có tiền để trả, không còn cách nào, liền nhớ đến cô, liền đưa địa chỉ công ty cô cho mấy người này.

Văn Thi Thi âm thầm hối hận, lúc trước cô sợ cha Vân đi làm gặp phải chuyện gì không tốt, lại không thể liên lạc với cô, nên mới để lại địa chỉ cho mấy người nhà họ Vân, nhưng cô không ngờ, người không nên đến lại tìm đến cửa.

Nhưng mà, cô không muốn thỏa hiệp với bọn họ. Không phải cô có khí phách, mà là cuộc sống của cô cũng không dư dả gì, nếu như trả nợ cho Vân Na, học phí kỳ này của Hữu Hữu lấy tiền ở đâu để trả?

Thấy cô không nói lời nào, tên kia lại càng thêm tức giận, một tay hất túm lấy cổ áo cô, một tay tát cô mấy cái.

“Mày có bị câm hay không thế? Có biết nói không? Mau trả lời tao! Con mẹ nó!”

“Có phải không chịu đưa tiền không?” Mấy tên lưu manh còn lại xô đẩy cô, có tên còn nhìn ngực cô đầy xấu xa: “Không còn tiền cũng không sao! Mày ngoan ngoãn đi theo bọn tao. Không có tiền trả, nhưng vẫn còn có cách khác!”

“Nói cũng đúng, con bé này nhìn cũng khá đấy. Có đồng ý đi theo mấy anh đây không?”

Mấy người còn lại nghe vậy liền cười dê tiện.

Khuôn mặt Văn Thi Thi đã bị đánh cho sưng đỏ: “Mong mấy người nói chuyện tôn trọng tôi một chút.”

“Hà!? Ha... ha! Cô gái này, rất có cá tính đấy!” Người đàn ông cầm đầu cười dữ tợn, ngay sau đó lại tát cô một cái: “Con mẹ nó chứ giọng điệu của mày cũng lớn quá rồi đấy?! Đã thiếu tiền, còn muốn cãi lý với bọn tao à!?”

Văn Thi Thi chậm rãi quay mặt lại, lén lút sờ di động trong túi, nhưng hành động này của cô lại bị mấy người còn lại bắt được, người nọ bắt lấy cổ tay cô, cướp lấy di động của cô rồi ném xuống mặt đất, giậm chân một cái, liền giẫm nát.

Văn Thi Thi giật mình, trong mắt hiện lên vẻ hoảng loạn.

“Muốn cầu cứu à? Không nghĩ tới mày còn thông minh như vậy!” Người đàn ông kia xì một tiếng khinh miệt, rồi đột nhiên đẩy cô ngã xuống dưới đất, hung hăng đá vào bả vai cô một cái: “Cho mày cầu cứu này! Tao để cho mày cầu cứu này!”

“Anh cả! Không phải ả đàn bà dê tiện kia đã nói rồi sao? Con nhỏ này còn có một đứa con trai, hình như đang đi học ở nhà trẻ?” Một tên trong đám còn lại liếc cô một cái.

Văn Thi Thi đột nhiên nâng mặt lên, theo bản năng mà thốt ra: “Không được! Không được tìm Hữu Hữu gây chuyện! Tôi...tôi cho các anh tiền!”

Cô vẫn luôn rất có lý trí, nhưng chỉ cần là có liên quan đến Hữu Hữu, Vân Thi Thi liền mất đi bình tĩnh.

Trở lại văn phòng, cô cuống quýt lấy thẻ ngân hàng, hai tay run rẩy, hốc mắt cay đến mức không nhìn được mà rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bị đuổi việc

Lấy được mấy ngàn đồng, cô giúp Vân Na trả hết nợ, mấy tên lưu manh vừa lòng đêm tiền, hung hăng trừng mắt cô một cái, cuối cùng không tìm cô gây phiền toái nữa, nghênh ngang rời đi.

Khi trở lại công ty, giám đốc liền tìm đến cô, kêu cô vào văn phòng, lấy lý do “cô mang đến phiền toái cùng tổn thất rất lớn cho công ty” để đuổi việc cô, để cho cô dọn dẹp một chút rồi nhanh chóng đuổi đi.

Dù cho đứng giữa một đám lưu manh, đối mặt với uy hiếp của nhiều người, Vân Thi Thi vẫn chưa từng thay đổi về mặt, nhưng khi biết mình sắp mất đi công việc, vành mắt cô lập tức đỏ lên.

Cô không bận tâm đến những việc khác, khóc lóc khẩn cầu giám đốc đừng sa thải cô.

Cô còn có Hữu Hữu, không thể không có công việc này. Mất đi công việc, cô làm sao chi trả phí sinh hoạt? Nhà họ Vân còn gánh vác số nợ không nhỏ, mà Hữu Hữu còn nhỏ, là thời điểm cần nhiều tiền, hiện giờ học phí nhà trẻ quá cao, hơn nữa thân thể Hữu Hữu luôn ốm yếu, số tiền dùng để chăm sóc Hữu Hữu cũng là một loại chi phí xa xỉ, chỉ riêng số tiền sinh hoạt hàng ngày cho hai mẹ con bọn họ đã không biết kiếm ở đâu ra.

Giám đốc thấy cô khẩn cầu như vậy, về mặt thay đổi một chút. Thật lòng mà nói, Vân Thi Thi là một viên chức ưu tú, dù chỉ là một cô gái trong bộ phận kỹ thuật internet, kỹ thuật lại không thua những người khác. Trong công việc, từ trước đến giờ cô vẫn luôn cần cù, làm việc luôn cần trọng.

Nhưng mà lúc này đây, bởi vì chuyện này, cấp trên rất bất mãn, tuyên bố sa thải cô, anh cũng không có biện pháp khác, chức quyền của anh không lớn, không giữ được cô.

Cho nên, dù cho Vân Thi Thi đau khổ khẩn cầu, cũng không thay đổi được kết quả.

Lúc tan tầm, cô thu thập một chút, liền rời khỏi công ty. Mấy nhân viên biết được cô phải đi, có người vui cũng có người buồn.

Đại đa số người ở đây đều cảm thấy cô rời đi sớm một chút sẽ tốt hơn, ngày thường ở công ty, cô có không ít lần nổi bật, đoạt đi cơ hội thăng tiến của bọn họ.

Năng lực hơn người, dung mạo xuất chúng, bộ trưởng rất thích cô, tiền thưởng cuối năm của cô cũng nhiều nhất, cho nên người vừa đi, bọn họ đều thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Một bộ phận nhân viên có quan hệ không tệ với cô, biết được cô bị sa thải, đều cảm thấy tiếc hận, sau khi để lại phương thức liên hệ cho nhau liền tiễn cô ra khỏi công ty.

Vân Thi Thi rời khỏi công ty, như một người thất hồn lạc phách đi trên đường, trong lòng chứa đầy uất ức. Có lẽ vì luôn cúi đầu, thất thần quá mức, cho nên cô không thấy đèn đỏ sáng lên, càng không nghe thấy tiếng xe thể thao gầm rú từ xa. Chỉ nghe một tiếng thắng xe chói tai, bèn nhón như muốn xuyên phá màng tai, lúc này cô mới có phản ứng thì cũng không còn kịp rồi.

Xe thể thao xẹt thật nhanh qua thân mình cô, mạnh mẽ ngừng ở cách cô không xa. Vân Thi Thi còn chưa có phản ứng, thân xe bỗng nhiên cạ qua, lập tức làm cô ngã trên mặt đất, trong người đau nhức, làn da ở đầu gối bị rách ra, lúc này cô mới hồi thần.

Vấn kiện trong ngực rơi đầy đất, Vân Thi Thi ngạc nhiên ngược mắt, trong tầm mắt mờ mờ, một chiếc xe Porsche cực kỳ xa hoa, thân xe thuần dài, không có chỗ nào không thể hiện sự tôn quý. Vân Thi Thi từng thấy qua loại xe thể thao này trên tạp chí, nghe nói là số lượng có hạn trên toàn thế giới, là do tư nhân sản xuất, trên đời chỉ có ba cái!

Đầu gối truyền đến cảm giác nóng rát, mồi vừa rồi bị ngã, góc váy đã bị rách, vô ý làm trầy đầu gối, hiện giờ còn trộn lẫn tro bụi, máu chảy không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lại gặp mặt

Không biết vì đau hay là vì cái gì khác, hốc mắt Vân Thi Thi đau xót, nổi lên màng nước, rồi cuộc nước mắt không cách nào không chế được rơi xuống, trượt xuống gương mặt, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, cô khô sở thấp giọng nức nở. Từ nhỏ cô đã lang thang, mặc dù sau này có một gia đình, nhưng trong nhà họ Vân, ngoại trừ Vân Nghiệp Trình, còn lại đều không chào đón cô. Trước nay đều không có nơi nương tựa, hiện giờ lại mất việc, thật không biết nên làm sao bây giờ.

Áp lực cùng ủy khuất dưới đáy lòng đều được bộc phát cả ra, mấy ngày nay biến cố cứ kéo tới, đã làm cho cô mệt mỏi, không thể chịu đựng được nữa.

Chỉ cần nhớ tới việc bản thân vừa mất đi công việc, lại là vì trả nợ giúp Vân Na, bản thân không còn một xu dính túi, trước mắt không biết nên làm sao bây giờ?

Từ trước đến nay, cô đều rất kiên cường, kiên cường đến quật cường, dù bản thân ở cảnh khốn cùng, cũng chỉ một mình liếm láp miệng vết thương. Dù cho có khổ, có mệt, nhưng mà chỉ cần có Hữu Hữu ở bên cạnh, cô luôn cảm thấy cuộc sống tràn ngập hy vọng. Nhưng mà, hiện thực lại đã kích cô, làm cho cô thương tích đầy mình! Hữu Hữu từng nói với cô, vào lúc khó khăn, chỉ cần cười một cái thì tốt rồi. Một đứa nhỏ còn hiểu được đạo lý đó, cô lại làm không được! Vì thế hiện giờ, cô không thể ngăn được nước mắt! Vân Thi Thi chặt vật bụng kín mặt, cứ ngồi dưới đất như thế, thương tâm khóc lên.

Cách đó không xa, động cơ Porche đã tắt, cửa xe bị đẩy ra, một đôi giày da sang quý đặt trên đất, Mộ Nhã Triết xuống xe, thuận tay đóng cửa xe, trong tầm mắt, liền nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng ngã ngồi trên mặt đất, không nhúc nhích, cô cúi đầu làm khuôn mặt khóc đến lè hoa mắt vũ bị che khuất, thoạt nhìn thật đáng thương.

Cô gái này thoạt nhìn rất trẻ, ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, chỉ là nhìn qua có chút đơn bạc. Cô mặc một chiếc váy liền áo đơn giản, một đầu tóc đen nhu thuận bị gió thổi bay đến hỗn độn, rồi tung trên vai, che đi đầu vai của cô. Cách trang điểm không gây chú ý lắm, nhưng lại không làm mất đi vẻ đẹp mỹ lệ của cô, ngược lại thêm vào một chút yếu ớt, làm cho người ta đau lòng.

Ánh mắt Mộ Nhã Triết khẽ híp, thâm thúy sâu thẳm. Không biết vì sao, cô gái này, thế nhưng làm cho trái tim nhỏ bé của anh luôn có cảm giác cô có chút quen mắt, như đã gặp qua ở đâu đó.

Chỉ là hiện giờ cô cúi đầu xuống, cho nên không nhìn thấy rõ dung mạo của cô.

Mộ Nhã Triết đi đến gần cô, hơi nheo mắt, dùng thái độ ưu nhã ngồi xổm trước mặt cô, mắt phượng hơi rũ, lạnh băng nhìn lướt qua vết thương trên đầu gối cô. Liền thấy trên hai chân thon dài trắng tinh có một vết màu đỏ tươi, máu tươi đỏ thắm theo đường cong duyên dáng của đôi chân, nhẹ nhàng chảy xuống.

Anh rũ mắt, ánh mắt nhìn cả người cô một vòng, cũng không thấy vết thương nào khác, nhìn cô như vậy, cũng không có tổn thương gân cốt a.

Cũng may vết thương không nghiêm trọng, chỉ là bị rách da, nhưng thấy cô khóc đến thương tâm, dường như là bị ủy khuất gì lớn lắm, cũng không biết là đang khóc vì cái gì! Hiện giờ, bộ dáng cô vô cùng thê thảm, nhìn qua có chút giống còn mèo bị vứt bỏ! Mộ Nhã Triết nhìn thấy, lại không thay đổi vẻ mặt!

Vốn dĩ tâm tình có chút phiền muộn, giờ đây lại càng thêm khó chịu. Trước giờ, anh có một thói quen, nếu tâm tình không tốt liền lái xe trên đường núi, mới vừa rồi anh không chú ý người đi trên đường kia, hoặc là thoạt nhìn cô quá mảnh khảnh, lại mặc váy trắng, nhìn qua rất mong manh yếu đuối, một đường chạy băng băng, bởi vậy không có chú ý, mãi đến khi tới gần, lúc này mới dừng ngay, cũng may không có chuyện gì xảy ra.

Thấy cô yên lặng, khóc mãi không ngừng, Mộ Nhã Triết cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian, cúi đầu móc ra kẹp tiền, lấy ra mấy tờ tiền giá trị lớn, dùng bộ mặt không cảm xúc đưa tiền cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 26: Gương mặt xa lạ mà quen thuộc

Thấy cô gái trước mắt không phản ứng, vẫn im lặng ngồi khóc, Mộ Nhã Triết cũng không muốn lãng phí thì giờ, nên cúi đầu móc ra tấm chi phiếu có giá trị lớn, trực tiếp đưa về phía cô.

Đối với anh mà nói, chỉ cần dùng tiền là mọi vấn đề đều có thể giải quyết, mà đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì.

Anh trầm nghĩ, nếu lần này có gây ra chuyện gì anh cũng sẽ phái người đi giải quyết sạch sẽ.

Vân Thi Thi hơi ngược mặt lên nhìn, chỉ thấy năm ngón tay vừa thon vừa dài, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ, ngón áp út còn đeo cả một chiếc nhẫn kim cương, vừa nhìn đã biết đây là một người tôn quý rồi. Nhưng nhìn thứ trong tay của người đó, cô giật mình sững sốt, quên luôn cả khóc.

Thấy cô không lên tiếng trả lời, Mộ Nhã Triết nghĩ cô muốn thêm, nên nhăn mày hỏi lại: “Không đủ sao?” Anh đã thấy qua nhiều kẻ có lòng tham, nên anh cũng nghĩ cô bé này muốn anh cho thêm đây mà.

Không đợi cô trả lời, anh nhắm mắt lại, lấy thêm một tấm chi phiếu khác đưa đến trước mặt cô, anh có không có thói quen mang theo nhiều tiền khi ra ngoài, nên trong người anh hiện giờ chỉ có hai ngàn kim tệ, nhưng số tiền này dùng để băng bó chút vết thương kia của cô là đã quá dư dả rồi.

Vân Thi Thi sững sốt, dĩ nhiên cô đang cảm thấy rất kinh ngạc với người nam nhân hào phóng này. Cô ngược mặt nhìn tờ chi phiếu trong tay anh, trong lòng cảm thấy bối rối lại có chút thẹn.

Anh thấy cô không đáp, anh cảm thấy nữ nhân này thật tham lam quá sức tưởng tượng của anh.

Mộ Nhã Triết lạnh lùng cười, đôi môi khẽ nhếch lên, anh đem tờ chi phiếu đưa về phía cô, kể cả cô có muốn hay không muốn, thì anh cũng không muốn phí thời gian ở đây với cô nữa, anh thấy trên người cô không có túi tiền, nên trực tiếp nhét luôn vào ngực cô.

Đầu ngón tay lạnh băng xẹt qua da thịt cô, động tác đó làm cho Vân Thi Thi sợ hãi run lên, cô ngược mặt lên nhìn anh, cô thấy trước mắt là một nam nhân cao tám lăm, dung nhan tuyệt đẹp tựa thiên thần. Cơ thể thon gầy, ngũ quan tinh tế, đôi mắt ẩn hiện khí chất của bậc đế vương, vừa nhìn đã biết nam nhân này là người từng trải, là kẻ quyền quý nắm trong tay quyền sinh sát của rất nhiều người.

Tuy anh đang cười, nhưng nụ cười đó lạnh băng không có độ ấm, như một tảng băng bén nhọn đang đâm vào cô từng nhát.

Đôi mắt của anh nhìn cô, chỉ có thương hại.

Thương hại? Vì sao anh lại dùng ánh mắt thương hại đó nhìn cô?

Nhất thời, trong lòng cảm thấy uất ức cùng phần nộ, nụ cười thương hại đó, đôi mắt và nụ cười đó, sự thương hại và lạnh nhạt, tất cả đều rơi vào mắt cô.

Hành động vừa rồi của anh, lại khiến cô hét lên một tiếng kinh hãi. Anh chỉ vừa hành động, anh không biết mình đã vô ý chạm phải vết thương năm đó của cô.

“Ngài đây, là có ý gì vậy, chẳng lẽ ngài rất có tiền sao?” Trong mắt cô chỉ có uất giận, giọng nói nghiễm nhiên sẽ không mấy có thiện cảm “Làm người khác bị thương, không một lời giải thích, dùng tiền là có thể giải quyết vấn đề được sao?”

Vân Thi Thi không phải cố tình gây sự, nhưng cô biết là do cô sai, cô đi đường không nhìn đèn giao thông, nhưng anh lại có thái độ như bố thí trực tiếp nhét tiền vào trong ngực cô, đương nhiên là muốn chọc tức cô mà. Chính vì thế, cô chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, rồi không nói thêm gì nữa.

Dù sao thì cô cũng có tự trọng.

Vân Thi Thi ngẩng đầu lên nhìn, đem tờ chi phiếu trong ngực lấy ra, cầm lấy bàn tay to của anh, trực tiếp đặt vào.

Gương mặt Vân Thi Thi đỏ hoe, mắt thì đầy nước, nhìn thẳng vào anh, nụ cười trên mặt Mộ Nhã Triết lập tức cứng đờ, đồng tử co rút lại, anh nheo đôi mắt của mình, sâu thẳm nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lại là cô...a lạ mà quen thuộc

Gương mặt Vân Thi Thi đỏ hoe, mắt thì đầy nước, nhìn thẳng vào anh, nụ cười trên mặt Mộ Nhã Triết lập tức cứng đờ, đồng tử co rút lại, anh nheo đôi mắt của mình, sâu thẳm nhìn cô.

Gương mặt quật cường này, khiến anh phải giật mình, nhất thời không biết phải làm gì tiếp theo.

Cô không thêm để ý đến sắc mặt của anh, cô lấy mu bàn tay dụi đi nước mắt trên mặt mình, ngang ngược nói: “Xin lỗi, là do tôi không đứng, đi trên đường mà không chịu để ý đèn đỏ, vì thế ông đây không cần phải ‘bố thí’ cho tôi đâu, có cho tôi cũng không cần!” Dứt lời, cô không thêm để ý đến anh nữa, xem anh như không tồn tại, cúi người nhặt mấy văn kiện rơi trên đất, trực tiếp nghênh ngang bỏ đi không quay đầu lại.

Mộ Nhà Triết nhìn bóng lưng cô khuất dần, bản thân có chút hoảng hốt, phải lúc lâu sau mới tự mình trấn tĩnh lại được. Ánh mắt và vẻ mặt không chịu khuất phục lúc này của cô khiến anh không thể ngừng suy nghĩ về cô. Kí ức cứ ò ạt quay về, anh mơ hồ nhớ lại đêm hôm đó, cô gái bị bịt mắt nằm dưới thân anh, lúc nào cô cũng phản kháng nhưng rồi cô cũng bị anh ép buộc phải chấp nhận.

Anh vẫn nhớ rõ cái cảm giác mềm mại từ làn da cô, chỉ một cử động nhỏ cũng khiến anh hít thở không thông.

Lúc đó anh chỉ tùy ý giam cầm cô, nhìn cô hầu hạ dưới thân anh, mặc kệ cô khóc lóc thảm thiết thế nào, anh cũng không dừng lại, lúc đó anh chỉ cảm thấy thích thú khi nhìn thấy cô khóc.

Cô rõ ràng chỉ là một người con gái yếu ớt, yếu như bọt biển, chạm vào là vỡ ngay.

Thế nhưng lúc này ở trước mặt anh, cô lại mang một gương mặt quật cường mạnh mẽ, như cô đang cố bảo vệ tôn nghiêm của chính mình. Anh cảm thấy tiếc cho cô, trong trái tim lạnh khốc của anh, không ngờ lại xuất hiện một tia ấm áp.

Anh dù cao ngạo, nhưng anh vẫn là người bình thường.

Cô không giống với những nữ nhân khác, cô chỉ là một cô bé chưa trải đời, đáng về thì còn quá non nớt, gương mặt ngây thơ, cô như một giỏ trái cây chín vậy, cần một miếng là khiến ai cũng phải mê say. Cũng chính vì sự non nớt đó của cô đã vô tình châm ngòi dục vọng của anh.

Anh muốn cô, muốn cô dưới thân anh không ngừng kêu gào, thế nên sau đó anh cứ một lần lại một lần dùng cách “máy móc” của mình để chiếm lấy thân thể cô, cứ thế hết lần này đến lần khác, cho đến tận cuối cùng. Nghĩ lại, quả thực có chút đen tối. Mộ Nhà Triết anh từ khi nào thì bị một người phụ nữ như cô mê hoặc mất rồi? Nhưng anh không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Ở trên người cô, anh không thể kiềm chế được cơ thể mình, mặc dù trước giờ anh có tính tự chủ vô cùng tốt.

Những ngày sau đêm đó, anh cố ép bản thân không được gặp lại cô, trực giác nói với anh, sự tồn tại của cô là một mối nguy hiểm. Từ khi sinh ra, anh đã luôn mang trong mình một dòng máu quyền quý, anh trước giờ luôn là một kẻ ngang ngạnh, thoải mái nhưng âm trầm như một con cuồng phong, cho tới tận bây giờ, chỉ có anh nắm trong tay quyền sinh sát người khác, chứ không ai có thể đe dọa được anh.

Anh không thích cảm giác bị ai đó điều khiển, dù cho là nữ nhân hay thứ gì khác, nhất định không. Trong tiềm thức, anh đã sớm loại trừ nó rồi.

Nhưng... cơ thể của anh, lại mê luyến tư vị đêm hôm đó mang lại.

Mộ Nhà Triết cau mày, quay người lại, anh bỗng nhìn thấy trên mặt đất có một vật gì đó. Anh chậm rãi bước đến, nhặt lên, thì ra là CMND của cô do bất cẩn mà làm rớt. Lúc này vì bối rối, nên cô không biết chứng minh thư của mình đã bị rớt ra ngoài.

Mộ Nhà Triết cười thầm, lấy di động của mình ra.

“Ngài Luân, điều tra một người cho tôi”

“Vâng, tổng giám đốc, người đó tên là...”

Trên thẻ căn cước, là hình ảnh một cô gái đang ngượng ngùng nở nụ cười, trên má còn có lúm đồng tiền, đôi mắt nâu trong như nước, ấm áp như chứa ánh mặt trời.

Đôi mắt như toả nắng đó, thật đẹp.

Anh thở ra một hơi, nói: “Vân Thi Thi”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tạm biệt bánh bao của Hữu Hữu

Vào lúc này, nhà trẻ đã tan, hôm nay cô vốn định đón Hữu Hữu đi ăn bánh bao cua gạch mà Hữu Hữu thích ăn nhất. Vì thế cô đã dặn Hữu Hữu đợi cô trước cổng nhà trẻ. Nhưng Vân Thi Thi không muốn đến đón Hữu Hữu trong tình trạng chật vật thế này, nên cô vội gọi taxi về nhà, thay một bộ đồ sạch sẽ, rồi sửa soạn lại bản thân một chút.

Vì phải chuẩn bị, nên khi cô đến nhà trẻ thì tất cả chỉ còn lại một khoảng vắng lặng, chỉ có một đứa bé đeo cặp cô đơn ngồi ngay trước cửa đợi chờ.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy đứa trẻ cúi đầu, trên tay cầm cái gì đó, có vẻ đang rất buồn chán. Vân Thi Thi áp chế nỗi buồn trong lòng, vỗ vỗ hai má, mỉm cười, đi về phía con trai mình.

“Hữu Hữu”

Hữu Hữu ngẩng đầu, thấy cô, trên mặt liền nở nụ cười sáng lạn, đứng phắt dậy, vui mừng chạy về phía cô, cánh tay mở to ra, ở trước mặt cô nhảy nhảy lên nói: “Mẹ, ôm, mẹ ơi, ôm Hữu Hữu đi.”

Vân Thi Thi cúi thấp người, Hữu Hữu lập tức nhào vào trong lòng cô, như một đứa bé thêm khát tình thương của mẹ vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Hữu cọ cọ vào người cô, nó chu chu cái miệng nhỏ, có chút oan ức nói: “Sao mẹ đến trễ vậy? Hữu Hữu đã đợi rất lâu...”

“Mẹ xin lỗi, Hữu Hữu à, công ty mẹ có chút việc, nên mẹ đến trễ.”

“Dạ, Hữu Hữu tha lỗi cho mẹ!” Đứa bé ngẩng đầu lên, mở đôi mắt nhỏ tuyệt đẹp nhìn mẹ nó, đôi mắt như có ánh sáng, khiến lòng cô vui hẳn lên. Hữu Hữu mỉm cười, sau đó còn chu chu miệng, tay còn vỗ vỗ bụng, có chút giận dỗi nói: “Mẹ, Hữu Hữu đói rồi, mẹ hôm nay dẫn Hữu Hữu đi ăn bánh bao phải không? Vậy mẹ con mình mau đi thôi!”

Vân Thi Thi nghe vậy, sắc mặt liền biến đổi, cảm thấy có chút khó xử.

Số tiền cô còn lại, đã thay Vân Na trả sạch nợ rồi.

Hôm nay cô còn bị đuổi việc, quản lý trước khi cô đi đã nói sẽ thanh toán tiền lương tháng này cho cô, cộng thêm cả tiền thưởng mà cô nhận được. Nhưng ngày mai cô mới có thể nhận tiền được, còn giờ thì, cô nhìn trong túi mình, thâm thối dài.

Bánh bao của gạch, đó là món mà Hữu Hữu thích nhất, nhưng nó quá đắt, cũng chỉ vào những ngày đặc biệt, hoặc là ngày cô nhận được lương mới dẫn Hữu Hữu đi ăn được.

Vân Thi Thi trong lòng có chút chua xót, cô nhìn Hữu Hữu, nhẹ nhàng xoa hai cái má hồng hồng của nó, cô nói: “Hữu Hữu, hôm nay hai mẹ con mình ăn cơm ở nhà thôi, được không?”

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Hữu Hữu liền cứng đờ, đôi mắt liền trở nên buồn rầu, cái miệng nhỏ còn cong xuống một chút, giọng nói nhỏ nhỏ trách: “Mẹ đã hứa với con rồi, làm sao được...”

Hữu Hữu tay nắm chặt áo, khuôn mặt nhỏ nhắn giờ đã đỏ bừng, răng cắn chặt môi, lông mi đen dày ầng àng nước, có vẻ như sắp khóc đến nơi.

Vân Thi Thi thấy con mình khóc nghẹn ngào, cô vội vàng ngồi xuống, lấy tay luống cuống lau đi nước mắt trên mặt con, khổ sở nói: “Hữu Hữu đừng khóc, mẹ đã hứa với con thì về sau chắc chắn mẹ sẽ làm được mà!”

Hữu Hữu nhẹ nhàng lau nước mắt, sau đó có chút dỗi, không đáp lại.

Do dự lúc lâu, Vân Thi Thi cắn chặt răng, cô định sẽ nói chuyện mình bị đuổi việc cho Hữu Hữu nghe, cô mong trong lòng nó không có ấn tượng xấu về cô.

“Mẹ xin lỗi, Hữu Hữu, hôm nay... mẹ bị đuổi việc, nên mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thân thể của Vân Thi Thi

“Mẹ xin lỗi, Hữu Hữu, hôm nay... mẹ bị đuổi việc, nên mẹ...”

Hữu Hữu nghe vậy, có chút ngạc nhiên nhìn cô, mở mắt thật to, hỏi lại mẹ: “Vì sao? Mẹ đã làm chuyện gì sai sao?”

Vân Thi Thi lắc đầu, xoa xoa trán con trai mình: “Không... mai mẹ sẽ đi tìm việc làm, mẹ của Hữu Hữu rất giỏi mà đúng không, nhất định mẹ sẽ kiếm được một việc có tiền lương cao hơn chỗ cũ! Lúc đó, mỗi ngày mẹ sẽ đưa con đi ăn bánh bao của gạch, thế nào, được không?”

“Dạ được...” Hữu Hữu cúi đầu, nhẹ nhàng gật đầu, thừa lúc Vân Thi Thi không để ý, giấu đi giấy báo do cô giáo gửi, nhét vào trong áo sau lưng, không để cho cô đọc. Sau đó Hữu Hữu ngẩng đầu, cười nói: “Mẹ, chúng ta về nhà thôi!”

Vân Thi Thi dĩ nhiên không để ý đến hành động vừa rồi của Hữu Hữu, vì thế cũng không biết là con cô giấu cái gì.

Mãi cho đến buổi tối vài ngày sau đó...

Dùng xong bữa tối, Hữu Hữu ngoan ngoãn dọn dẹp bát đĩa, xếp dọn lại bàn ghế trong bếp, sau đó rửa chén. Hữu Hữu mở nước ấm, chăm chú rửa chén.

Từ nhỏ Hữu Hữu đã được Vân Thi Thi dạy chút việc nhà, người ngoài nhìn vào thật không nghĩ đây chỉ mới là một đứa bé 6 tuổi.

Vân Thi Thi đang lục trong đồng hồ mang về từ công ty, cuối cùng cũng tìm ra cái điện thoại di động, thả điện thoại vào trong tạp dề, lúc khởi động máy, cô phát hiện ra cô giáo chủ nhiệm của Hữu Hữu đã gọi cho cô mấy cuộc, cô quay về phòng gọi lại cho cô giáo chủ nhiệm.

Chủ nhiệm lớp nhận được điện thoại, liền nói với cô về việc nhà trẻ tổ chức đi vườn thú, nhà trẻ đã gửi thư báo cho phụ huynh, nhưng Hữu Hữu lại chậm trễ không chịu trả lời, nên cô giáo mới gọi về để hỏi ý kiến phụ huynh.

Vân Thi Thi giật mình, cô dĩ nhiên là vẫn chưa biết chuyện này, vì thế cô lên lục cặp của Hữu Hữu, từ trong cặp lấy ra một tờ giấy báo.

Trong điện thoại im lặng một hồi lâu, cô chủ nhiệm có chút ngập ngừng, sau đó cô giáo cũng nói: “Thứ cho tôi nói thẳng, thật ra Hữu Hữu rất thích cùng bạn bè đi chơi, chi phí lần này cũng không nhiều... Có phải, gia đình của cô có chút khó khăn không?”

Vân Thi Thi vội đáp: “Không có! Ngày mai tôi sẽ đưa tiền đóng cho cháu ngay!”

Ánh mắt cô trở nên phức tạp, cô tắt điện thoại, ngo ngác đứng nhìn, lấy bút ký tên mình vào giấy báo.

Tại tập đoàn tài chính nhà họ Mộ.

Mộ Uyển Nhu đi vào văn phòng tổng giám đốc, Mộ Nhã Triết hiện giờ không ở đây, mà chỉ có thư ký Ngải Luân đang ở trong phòng, đặt lên bàn tổng giám đốc một tập hồ sơ dày cộp, nhìn thấy Mộ Uyển Nhu, thư ký cúi đầu, ân cần hỏi thăm.

“Bà tổng.”

“Ừ.” Mộ Uyển Nhu cười đáp, nhìn xung quanh một vòng, sau đó lại nhìn thư ký hỏi: “Tổng giám đốc Mộ đâu rồi?”

Thư ký cung kính trả lời: “Thưa, hiện giờ tổng tài không có ở công ty.”

“Anh ấy ở đâu?”

“Chiều nay tổng giám đốc có cuộc gặp quan trọng với bên Xí Hoa, khi nào trở về, tôi cũng không biết.”

“Vậy thì...” Mộ Uyển Nhu gật đầu, ánh mắt nhìn vào xấp hồ sơ dày cộp để trên bàn, cầm lên, nhìn về phía thư ký hỏi: “Đây là cái gì?”

Ngải Luân hơi ngần ra, do dự một lát, lập tức trả lời: “Đây là hồ sơ về một người mà tổng tài hôm qua bảo tôi đi điều tra.”

“Hồ sơ? Tôi chắc xem được chứ?” Mộ Uyển Nhu thăm dò hỏi.

Ngải Luân không đáp, mắt nhìn lơ đãng, Mộ Uyển Nhu cũng không thêm để ý đến thư ký, cô ta là vợ tương lai của Mộ Nhã Triết, ông cô ta là người đứng đầu của nhà họ Mộ, thứ của chồng cô ta thì đương nhiên là cô ta có thể xem rồi. Vì thế cô ta xé niêm phong, cẩn thận lấy ra xấp hồ sơ trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Bí mật của Mộ Uyển Nhu

Ngải Luân không đáp, mắt nhìn xuống dưới, Mộ Uyển Nhu cũng không thêm để ý đến anh ta, dù gì thì cô ta cũng là vợ tương lai của Mộ Nhã Triết, ông cô là chủ Mộ gia, thứ của chồng cô ta thì đương nhiên là cô ta có thể xem rồi. Vì thế cô ta xé đi niêm phong, cẩn thận lấy ra xấp hồ sơ trong đó.

Ngải Luân là trợ thủ đắc lực của Mộ Nhã Triết, vì thế làm việc rất chắc chắn, đừng nói điều tra một người bình thường, chỉ cần trong vòng một ngày, người này đã tra đủ tư liệu không sót một thông tin gì. Sau khi sửa qua liền đưa đến văn phòng, nhưng không ngờ lại gặp ngay Mộ Uyển Nhu cũng đi vào. Trước mặt Mộ Uyển Nhu, bản thân anh ta cũng chỉ là cấp dưới, nên trước mặt Mộ Uyển Nhu hiển nhiên sẽ không dám nói cái gì, vì thế cũng không

ngăn cản cô ta.

Tư liệu hồ sơ gần như là đầy đủ hết, một xấp thật dày, văn hay ảnh đẹp.

Mộ Uyển Nhu mở từng trang từng trang đọc qua, bối cảnh gia đình, trường đại học đã tốt nghiệp, thật chí cả quá trình làm việc, công tác đều được trình bày hết sức rõ ràng. Cô ta có chút ngạc nhiên, cô gái này cũng chỉ là một người hết sức bình thường, sao Mộ Nhã Triết lại phải phái người đi điều tra? Nhưng càng đọc, cô ta càng thấy mọi thứ có gì đó rất kì lạ.

“Vân Thi Thi?” Cái tên này Mộ Uyển Nhu nghe có chút quen quen, nhưng lại chỉ nhớ mang máng, đến khi đọc trang tiếp theo, sắc mặt cô ta liền biến đổi.

Đây chẳng phải là cô gái mang thai hộ 6 năm trước sao? Chẳng trách cái tên này nghe quen quen. 6 năm trước, cô và Mộ Nhã Triết đính hôn, nhưng khi kiểm tra sức khỏe thì phát hiện ra bản thân bị vô sinh, cô gái này, chính là do ông cụ nhà họ Mộ đích thân chọn.

Mộ Uyển Nhu cảm thấy nghi ngờ, thậm chí là trong lòng rất bất an, cô ta không hiểu nổi tại sao Mộ Nhã Triết lại cho người đi điều tra cô gái này?

Trên tư liệu có ghi, Vân Thi Thi có một đứa con sáu tuổi, tên là Vân Thiên Hữu...

Vân Thiên Hữu...

6 tuổi... chẳng phải cùng tuổi Dịch Thần sao, mà gương mặt còn rất giống...

Mộ Uyển Nhu nheo mắt lại, cô ta vẫn không hiểu, lúc trước khi cô gái này được chẩn đoán là mang thai đôi, nhưng vì sinh non, người em bị người anh lấy đi quá nhiều chất dinh dưỡng nên đã chết yểu. Cô ta cảm thấy có một dự cảm không tốt, liền đọc thêm vài trang nữa, đến trang thông tin của Vân Thiên Hữu, cô ta nhìn thấy một dòng chữ dài, cô ta đọc hết dòng chữ đó thì lòng bàn tay liền siết chặt lại, trong lòng một cảm giác căm tức liền xuất hiện.

Trong hồ sơ có chụp một số hình, cô ta lấy tất cả hình ra xem, xem tấm này đến tấm khác, đến ảnh của một bé trai, cô dừng lại, bức ảnh được chụp trong một nhà trẻ, đứa bé trai này nhìn rất tuấn tú đáng yêu.

Từ cái mắt đến cái mũi, từ hình dáng đến từng ngóc ngách đều rất giống Dịch Thần, cô ta lập tức biết nghi vấn bấy giờ của mình đã đúng.

Đầu ngón tay cô ta run lên, bóp nát tấm hình.

Mộ Uyển Nhu cắn chặt môi.

Chẳng lẽ đứa bé kia không hề chết yểu?

6 năm qua, đứa bé kia đều bị con đàn bà đó giấu đi sao?

Mộ Uyển Nhu cảm thấy trong lòng rối bời, trong đầu cô liên tục xuất hiện cảm giác như muốn điên lên.

Người phụ nữ Vân Thi Thi này, dã tâm của cô ta lớn đến vậy sao? Rõ ràng đứa bé kia không hề chết yểu, sao dám nói dối? Chẳng lẽ cô ta muốn nhờ vào đứa bé này để kiếm chác thêm sao?

Chẳng lẽ... dã tâm của cô ta không chỉ dừng ở đó! Cô ta muốn dùng đứa bé để tranh đoạt tập đoàn của nhà họ Mộ?

Dù sao, theo huyết thống thì cô ta mới thật sự là mẹ của hai đứa nhỏ này.

Mà cô, chỉ nhờ ông cô là chủ Mộ gia, nên cô mới được làm vợ của Mộ Nhã Triết, nhưng hai đứa bé này đều không phải con ruột của cô.

Từ xưa đến nay, mẹ quý nhờ con, dù là thời nào cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bí mật chôn giấu nhiều năm

Từ xưa đến nay, mẹ quý nhờ con, thời nào cũng là như thế!

Mộ Uyển Nhu sắc mặt trắng bệch, đầu ngón tay hơi run. Ngái Luân đứng bên cạnh thấy sắc mặt cô ta có chút lạ, cẩn thận mở miệng hỏi: "Bà tổng, cô sao vậy?"

"Không có gì." Cô tỏ vẻ bình thường, nhưng khi giương lên tấm ảnh khác. Ánh mắt cô ta bỗng nhiên nhìn chăm chăm. Phảng phất như muốn đâm nát tấm ảnh ấy.

Trên ảnh, là một thiếu nữ mặc đồng phục đứng trước cổng đại học, nở nụ cười ôn nhu má lúm đồng tiền. Mộ Uyển Nhu ngạc nhiên, có chút không tin tưởng nổi, lại xuất hiện gương mặt này. Ảnh chụp Vân Thi Thi không nhiều, rất ít, nhưng khuôn mặt này để trong lòng Mộ Uyển Nhu khó quên!

Là..... Là cô ta!?

Không có khả năng! Sẽ không có chuyện như thế!

Mộ Uyển Nhu rút cuộc không che dấu được biểu tình giật mình kinh hoàng. Đem ảnh chụp đặt một bên, một lần nữa lật lại tư liệu về Vân Thi Thi. Lúc trước cô ta không để ý, chỉ đọc lướt qua nhưng hiện giờ, cô ta đọc một chữ cũng không bỏ sót.

Đến khi đọc đến dòng chữ "Viện mồ côi". Cô ta kinh ngạc, trong lòng bất an!

"Cô ta....."

Mộ Uyển Nhu hơi hé miệng, ánh mắt nhìn kỹ tư liệu, không nói lên một lời. Ngải Luân thấy ánh mắt cô ta ngập ngừng, liền liếc tư liệu một cái. Còn nghĩ rằng cô ta không hiểu, anh ta liền giải thích.

"Vân Thi Thi, cha mẹ ruột đều mất, lai lịch không có dấu vết gì để tìm kiếm. 6 tuổi bị đưa vào viện cô nhi, 8 tuổi được nhà họ Vân nhận làm con gái nuôi. Năm nay 23 tuổi, tốt nghiệp đại học Yves Saint Laurent. Vào 6 năm trước, cô ta cũng là người mang thai hộ."

"Viện mồ côi..."

Mộ Uyển Nhu nhìn tờ giấy trắng đen, thả hồn đi. Ký ức nhanh nhẹn bay lại trí óc.

15 năm trước.

Viện mồ côi Thánh Đức.

Khi đó, Mộ Uyển Nhu cũng chỉ là một đứa trẻ mồ côi. Bởi vì gương mặt xinh đẹp, nên rất được yêu thích ở viện, được tôn sùng như công chúa. Rất nhiều đứa trẻ khác rất thích chơi cùng cô ta.

Nhưng những đứa trẻ ở viện cô nhi không giống như những đứa trẻ bên ngoài. Ngoài mặt thì hòa thuận vui vẻ, sau lưng thì âm thầm phân cao thấp. Mỗi ngày đều có người đến nhận con nuôi, ai xinh đẹp một chút hoặc ai ngoan ngoãn nghe lời, liền có cơ hội được nhận nuôi.

Từ bé, Mộ Uyển Nhu đã có dã tâm không nhỏ.

Mẹ của cô là xa nữ* ở quán bar, thân phận dê tiện, sinh cô ta xong liền ném ở cửa bệnh viện. Cô ta được đôi vợ chồng nghèo nhất được, mỗi ngày sống cuộc sống nghèo khổ. Mãi cho đến khi họ bị tai nạn xe, cô ta lại một lần nữa thành trẻ không cha không mẹ, bị đưa vào viện mồ côi. Từ ngày bước vào viện, cô ta đã tự hứa với bản thân nhất định phải được kẻ có tiền nhận nuôi.

*Xa nữ: Theo mình hiểu là người phụ nữ làm nghề bán thân.

Một hôm có một đứa bé gái 7 tuổi đến, nghe nói mẹ bệnh chết liền bị đưa vào nơi này.

Đứa bé ấy đầy cả người dơ bẩn, nhưng khuôn mặt rất thanh tú, xinh đẹp. Mộ Uyển Nhu trông thấy bé gái có một ngọc bội, thoát nhìn đất tiền, liền thừa dịp đứa bé ngủ liền chiếm ngọc bội làm của riêng.

Bé gái đó tỉnh dậy liền phát hiện mất ngọc bội, khóc lên. Nhưng lúc đó Mộ Uyển Nhu ở trong đám con nít rất có uy tín, không ai nghĩ rằng cô ta sẽ trộm ngọc bội. Không ai tin tưởng lời bé gái đó.

Mãi cho đến một ngày, có một ông cụ thoát nhìn phú quý đi tới viện mồ côi, đón cô ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cướp đoạt thân phận tiểu thư

Ông lão đầy lấy từ trong người ra ngọc bội giống hệt ngọc bội trong tay cô ta, đặt hai ngọc bội gần vào thế mà khít nhau.

Cô ta cũng không kích động, nói dối ngọc bội này là mẹ để lại. Ông lão đầy cũng tin tưởng liền đưa cô ta về nhà họ Mộ, đặt tên cho cô ta là Mộ Uyển Nhu. Cũng rất nhanh chóng lập hôn ước với Mộ Nhã Triết năm 14 tuổi.

Trong văn phòng suy nghĩ, Mộ Uyển Nhu thần thờ rồi ngã trên sô pha. Một tay đỡ trán, phía sau lưng đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Trong tay nắm chặt chồng tư liệu dày cộm kia, đầu ngón tay run rẩy không thôi, trong lòng thì hỗn loạn.

Cô ta thật sự không đoán được, tại sao Mộ Nhã Triết điều tra Vân Thi Thi? Hay là anh đã hoài nghi thân phận của cô ta? Chẳng lẽ anh đã hoài nghi từ khi cô ta bước chân vào nhà họ Mộ?!

Mộ Uyển Nhu nghĩ đến khả năng này, trong lòng không khỏi chột dạ.

Trên thực tế, khối ngọc bội kia là cô ta trộm từ Vân Thi Thi. Cô ta từ nhỏ ở viện mồ côi, với vẻ ngoài xinh xắn ngoan ngoãn nên rất được nhiều người yêu thích, từ trước đến nay được sủng ái đến cao ngạo.

Khi đó tuổi còn nhỏ, cô ta chưa từng thấy qua món đồ tốt nào. Nên nhìn đến đứa bé gái có ngọc bội xinh đẹp thế kia, lòng liền nổi tham mà xui quẻ khiến trộm lấy.

Lúc đó Thi Thi phát hiện liền tranh chấp với cô ta, mà lúc đấy ai cũng ủng hộ cô ta, nên Vân Thi Thi vì "vu khống", đã bị viện trưởng răn dạy còn bị tát mỗi cái, đau đến khóc vài hôm.

Nhưng cô ta không ngờ, chỉ có một khối ngọc bội lại liên quan đến một thân thể.

15 năm trước, cô ta được chủ tịch tập đoàn tài chính nhà họ Mộ, cũng là ông nội của cô ta hiện giờ, Mộ Thịnh, đón về nhà họ Mộ sửa lại tên.

Nhưng về lai lịch của ngọc bội, ông nội chưa bao giờ kể cô ta nghe, chỉ nói là di vật của mẹ cô ta.

Sau khi đến nhà họ Mộ, ngọc bội bị ông nội giữ lấy cùng với miếng ngọc bảo của ông cầm trên người. Cô ta thường xuyên nhìn thấy ông ấy nhìn ngọc bội ngẩn người như nhớ đến ai đó.

Khi cô ta lớn hơn chút, lâu lâu Mộ Thịnh lại nhắc cô ta về người phụ nữ kia. Lúc đó, cô ta mới biết thì ra bà ấy là con gái của Mộ Thịnh nhận nuôi lúc tuổi trung niên. Ông chỉ nói từng ấy thông tin thôi, hình như ông vẫn còn gạt cô ta điều gì đấy.

Từ đó đến lúc này, cô ta liền thành cô chủ của Nhà họ Mộ. Nhận sự yêu thương mà lớn lên, cho đến đính hôn cùng cháu đích tôn của ông là Mộ Nhã Triết.

Từ đầu đến cuối, đối với lai lịch về ngọc bội này cô ta cũng không hỏi, cũng cố ý giấu diếm. Phải hiểu rằng, nếu cô ta nói rõ sự thật thì đồng nghĩa cô ta mất đi tất cả vinh hoa phú quý. Mất đi vị trí bà chủ tương lai ở nhà họ Mộ, mất đi... Mộ Nhã Triết.

Cô ta không cam lòng!! Cô ta không muốn buông tay, càng không muốn trả lại tất cả cho Vân Thi Thi!

Cô ta biết cô ta ích kỷ, đối với Vân Thi Thi là không công bằng. Nhưng cô ta không hối hận, hiện giờ, cô ta có được tất cả mọi thứ, sự tham lam của cô ta đã đánh mất lý trí.

Ngày tiến vào nhà họ Mộ, cô ta còn chút chột dạ thấp thỏm. Rốt cuộc, tất cả những cái này không thuộc về cô ta mà là của Vân Thi Thi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đổi chỗ vận mệnh

Nhưng hạnh phúc tới đột ngột như vậy, thì cái cảm giác chột dạ lo sợ đây chỉ là ảo giác mà thôi. Tựa như vừa mở mắt, chẳng qua là một giấc mơ.

Khi một lần nữa cô ta mở mắt ra, cô ta thấy mình nằm trên chiếc giường công chúa mềm mại trong phòng.

Mộ Thịnh ngồi kế bên cô ta, khuôn mặt vốn nghiêm túc cũng khó giấu được vẻ mặt yêu thương. Ông đối với cô ta luôn dịu dàng như thế, yêu thương vô hạn.

Cô ta muốn cái gì, ông liền đáp ứng! Từ nhỏ, Mộ Uyển Nhu thiếu nhất là sự yêu thương của cha mẹ, càng chưa từng sống một cuộc sống giàu có. Bởi vì được một lần sống trong hạnh phúc mà cô ta chìm đắm vào nó.

Nhưng thứ mà cô ta muốn ích kỷ nhất lại là người đàn ông kia.

Nhà họ Mộ là hậu duệ quý tộc, mà Mộ Nhã Triết càng được các tiểu thư giàu có vây quanh. Anh ưu tú đến thế, tài giỏi đến mức làm người không thể tưởng tượng nổi.

Vì sao ông trời lại ưu ái anh đến thế, ưu ái đến xa xỉ, không một chút keo kiệt mà tặng anh?

—— Gia thế cao quý, dung mạo tuấn mỹ, thân phận hiển hách, thiên phú tài hoa!

Dù chỉ một thứ cũng làm người ghen tị, nhưng anh thì có tất cả!

Cô ta tham lam, mê mẩn người đàn ông này. Nên cô ta tự làm mình lạc trong cái mê cung không có lương tâm.

Thì ra, ông trời chưa từng quá bạc đãi cô ta. Cái vị trí bà chủ tương lai nhà họ Mộ, bà tổng của cô ta hiện giờ đều đoạt từ tay người khác.

Một lần sai là sai cả đời, đột nhiên cuộc đời cô ta lạc hướng. Vậy mà cô ta lại có thể trở thành bà tổng của một tập đoàn tài chính lớn mạnh.

Lúc đầu, cô ta còn hoảng loạn. Nhưng về sau cô ta dần dần yên tâm, hưởng thụ thứ không thuộc về bản thân.

Chỉ là... Vận mệnh như trôi dạt người, cô ta không có khả năng sinh con. Đây là bệnh bẩm sinh, dù Mộ Thịnh đưa cô ta đi chữa tây y hay đông y cũng không trị được.

Càng giấu cợt hơn, Mộ Thịnh lại mời người mang thai hộ. Là Vân Thi Thi... Chủ nhân thật sự của khối ngọc bội.

Mộ Uyển Nhu đỏ mặt lạnh, bắt đầu thấy sự nguy hiểm.

9 năm trước, cô ta lấy đi ngọc bội chiếm tất cả những thứ thuộc về Vân Thi Thi. 9 năm sau, vì cô ta không thể mang thai, Vân Thi Thi đã thay cô ta sinh cho Mộ Nhã Triết mà sinh đứa con thuộc về hai người!

Vận mệnh như có một sợi dây vô hình trói buộc. Dẫn dắt Mộ Nhã Triết cùng Vân Thi Thi gặp nhau, điều này làm trong lòng Mộ Uyển Nhu vô cùng bất an!

Chẳng lẽ, anh đã hoài nghi thân phận của cô ta, nghi ngờ chủ nhân thật sự của ngọc bội... Nên sai người điều tra?

Không có khả năng!

Mấy năm nay, cô ta vẫn che dấu rất tốt.

Trên thực tế, cô ta đã hết sức che giấu. Mộ Thịnh cũng từng sinh lòng nghi ngờ. Vì ông lúc trước quá vội vàng, thấy ngọc bội trên người cô ta liền dẫn về, ngay cả xác định ADN cũng không làm.

Sau này cô ta dần trưởng thành, dung mạo trở nên xinh đẹp tinh tế nhưng khuôn mặt không có điểm giống với người phụ nữ kia. Khiến ông sinh lòng hoài nghi.

Vì thế Mộ Thịnh liền âm thầm lấy tóc của cô ta đi xét nghiệm ADN. Nhưng cô ta lại thông minh, thấy chuyện không thích hợp liền điều tra, nên đã phát hiện chuyện mà Mộ Thịnh đang âm thầm làm. Sau đó cô ta liền mua chuộc người của bệnh viện bóp méo kết quả, vì thế Mộ Thịnh xem kết quả, ông liền tin tưởng cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Năm bí mật trong tay

Mấy năm nay, cô ta tự nhận không lộ sơ hở nào. Thêm tờ giấy "chứng cứ" của bệnh viện giám định, càng không có lỗ hổng để hoài nghi.

Mộ Uyển Nhu lập tức bỏ cái suy đoán này, nhưng trong lòng vẫn không bỏ được lo lắng.

Chẳng lẽ, vì đứa bé kia? Mộ Nhã Triết đã biết đứa bé kia chưa chết non, mà bị Vân Thi Thi trộm nuôi bên ngoài, nên nghi ngờ Vân Thi Thi có ý đồ với nhà họ Mộ, nên mới điều tra cô chẳng?

Chắc chắn là lí do này!!

Bỗng nhiên, Mộ Uyển Nhu ngẩng đầu nhìn về phía Ngải Luân, lạnh lùng nói: "Chuyện tôi thấy tư liệu này, đừng nói với ai cả. Anh coi như không thấy gì đi!"

Ngải Luân hiển nhiên không biết dụng ý cảnh cáo của cô ta. Chỉ thấy cô ta lấy tư liệu về Vân Thi Thi mười mấy năm trước ở viện mồ côi và Vân Thiên Hữu. Mộ Uyển Nhu không ngẩng đầu, giọng nói vẫn lạnh lùng nói: "Không được nhắc đứa bé này trước mặt tổng giám đốc! Kể cả người phụ nữ này! Cũng không được nhắc đến xuất thân của cô ta là ở viện cô ta nhi, anh rõ rồi chứ?".

Anh ta ngo ngác nhưn mày: "...".

Thấy anh ta không trả lời, giọng điệu của Mộ Uyển Nhu càng lạnh thêm: "Rốt cuộc anh có nghe rõ không?!".

Ngải Luân rũ mắt không đáp, cấp trên anh ta là Mộ Nhã Triết, Mộ Uyển Nhu lại là vợ chưa cưới của Mộ Nhã Triết, đồng thời cũng là trưởng phòng nhân sự. Nhưng anh ta là trợ lý riêng của tổng giám đốc, căn bản không cần nghe theo lệnh cô ta. Tổng giám đốc lệnh điều tra thì anh ta có trách nhiệm đưa đến tư liệu còn nguyên cho tổng giám đốc.

Mộ Uyển Nhu như hiểu tiếng lòng Ngải Luân, hừ nhẹ một tiếng, cười lạnh nói: "Sao nào? Anh tưởng mình là người của tổng giám đốc, là có thể không nghe lời tôi nói? Anh cho rằng tôi chỉ là trưởng phòng nhân sự, liền không thể xử lý anh?!".

Cô ta cười lạnh đứng lên, đến trước mặt anh ta, quan sát anh ta từ trên xuống. Ngải Luân mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, lại nghe cô ta gằn từng chữ: "Dù tôi không có quyền to chức trọng ở Mộ thị. Nhưng tôi có thể chắc chắn mình cắt đứt được con đường thăng tiến của anh!".

Ngải Luân ngạc nhiên ngược mắt nhìn cô ta.

"Chuyện này, anh liệu hồn mà cân nhắc lại, biết không?!". Cô ta lại hạ lệnh.

Anh ta trầm mặt rất lâu, sau đó gian nan gật đầu.

“Tôi đã biết.”

.....

Lúc Mộ Nhã Triết trở về, Mộ Uyển Nhu đã chột dạ rời đi.

Cô ta sẽ tìm mọi cách ngăn chuyện này tiến triển!

Mộ Nhã Triết là người đàn ông của cô ta, nhất định cô ta sẽ không để hở một khe cho người phụ nữ khác chộp lấy!

Tuy Ngải Luân là người trung thành với Mộ Nhã Triết. Nhưng anh ta cũng biết địa vị của Mộ Uyển Nhu ở nhà họ Mộ như thế nào, ý vào sự yêu thương của Mộ Thịnh. Anh ta không dám đắc tội cô ta.

Bởi vậy, khi Mộ Nhã Triết trở lại văn phòng. Thấy trên bàn rất ít tư liệu, anh nghi ngờ liếc mắt về phía Ngải Luân.

Thấy anh nhìn về mình, Ngải Luân không chút bối rối, trấn định trả lời: "Tổng giám đốc, Vân Thi Thi đúng là người mang thai hộ 6 năm trước."

"Vậy à?" Mộ Nhã Triết trong mắt lạnh băng, bỗng nhiên hỏi một câu: "Cô ta có ở chỗ nào đặc biệt không?"

"Không có ạ." Anh nhớ lại cảnh cáo của Mộ Uyển Nhu. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, thân nhiên trả lời.

“Đi ra ngoài đi.”

Mộ Nhã Triết cũng không truy hỏi nữa. Anh còn rất nhiều việc nên liền đem chuyện này ném sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Đón gió tẩy trần*

*Đón gió tẩy trần: Bữa tiệc chào mừng một người thân, người bạn từ xa trở về.

Mất chứng minh nhân dân, đối với cuộc sống túng thiếu vội vã xin việc làm như Vân Thi Thi, càng lửa cháy đổ thêm dầu.

Mất chứng minh nhân dân ngày thứ hai, một lần nữa cô đi làm lại chứng minh. Nhưng đám cảnh sát nhân dân thật sự quá lười biếng, lại kéo dài thời gian. Cứ lấy cớ còn nhiều việc mãi.

Một cái chứng minh thôi mà 2 ngày nay đến còn chưa làm xong. Cô ở cục cảnh sát thiếu chút nữa bùng nổ rồi.

Cô thử phỏng vấn mấy công ty, họ đều lấy lý do không có chứng minh thư nên không thể tuyển.

Tất nhiên cô không nói với Vân phụ chuyện này, nhưng không biết ông nghe được từ ai vụ cô bị công ty sa thải. Lại không biết vì lý do gì, ông cái gì cũng không nói chỉ là cho cô tiền để trang trải.

Một người bạn tốt của cô vừa mới về nước _ Tiểu Tuyết biết việc này, liền rộng rãi cho cô mượn một số tiền. Giúp cô vượt qua tình cảnh trước mắt.

Tiểu Tuyết là người bạn thân cô kết bạn ở cao trung*, thân như chị em vậy.

*Cao trung: Trung học phổ thông.

Lúc ấy, Vân Thi Thi mang thai sinh con là tin tức mọi người truyền lời nhau ở trường. Ai cũng nghi ngờ cô được bao dưỡng, chỉ có Tiểu Tuyết vẫn tin tưởng cô.

Hai người hứa với nhau sẽ xuất ngoại du học, nhưng trong nhà Vân Thi Thi có chuyện nên không đi được. Lần đó, Tiểu Tuyết hận chết cô, càng không để ý đến cô nữa.

Cuối cùng hiểu lầm mới hóa giải.

Hiện giờ Tiểu Tuyết về nước, Vân Thi Thi mang theo Hữu Hữu đến chỗ bạn thân đón gió tẩy trần.

Vừa thấy mặt, Tiểu Tuyết liền lệ nóng doanh trùng ôm cô vào lòng, ôm chặt.

Ba năm không gặp, nhớ mong cùng cảm động làm Vân Thi Thi không khỏi ướt át hốc mắt.

Tiểu Tuyết đang muốn lên án bạn mình vì lúc trước lừa dối. Bỗng nhiên nhìn thấy Hữu Hữu đứng bên cạnh.

Trong nháy mắt, Tiểu Tuyết mắt ngóc lẳng chớp chớp hồi lâu. Nhìn đứa bé đáng yêu đến kinh ngạc.

Cứ nghĩ, cô đã thấy nhiều việc trên đời nhưng lại bị hạ gục trước bé con Hữu Hữu dung nhan tuấn mỹ non nớt kia!

Đặc biệt là đôi mắt trong sáng như nước, đuôi mắt cong cong, ý cười ấm áp nhu hòa. Thật là, làm tim Tiểu Tuyết mềm nhũn!

"A! Trời ạ! Tiểu bảo bối thật đáng yêu quá đi!"

Tiểu Tuyết ngồi xổm xuống, hôn chốc chốc lên gò má trắng nõn của Hữu Hữu. Hận không thể đè bé vào lòng xoa mấy cái.

Cô hỏi Vân Thi Thi: "Này? Thi Thi, bé này là em ruột cậu à?"

Vân Thi Thi cười cười, ngay sau đó giải thích: "Không phải! Giới thiệu một chút, đây là Vân Thiên Hữu, là con trai mình." Dừng một chút, cô nhìn Hữu Hữu nói: "Hữu Hữu, mẹ có cùng con nhắc đến rồi đây. Đây là dì Tiểu."

Về mặt Tiểu Tuyết kinh ngạc, nói: "Cái gì? Cậu nói gì cơ?"

Hữu Hữu về mặt ưu nhã cười ôn nhu, thay mẹ mình trả lời: "Dì Tiểu, con chào dì! Dì là bạn mẹ con, dì cũng có thể kêu con là Hữu Hữu ~."

Con trai? Mẹ? Có làm hay không.

Tiểu Tuyết nháy mắt có chút há hốc mồm, nhìn hai người trước mặt so sánh. Tiểu bảnh bao với cái miệng phẫn nộ kia đúng là giống với nụ cười nhợt nhạt của Vân Thi Thi lắm.

Cô vẫn tưởng rằng, Vân Thi Thi mang thai sinh con chỉ là tin vịt. Không ngờ lại là sự thật, trong lúc nhất thời không biết nên tiêu hóa như thế nào!

A? Nhưng không đúng rồi! Đứa bé này nhìn nghiêng nhìn dọc cũng chỉ 6 - 7 tuổi. Tính thời gian một chút, đại khái thời gian sinh đứa bé này cũng chính là một năm trước khi du học!

Vân Thi Thi bắt đầu dĩ cười, nói: "Chuyện này nói sau, đi ăn cơm trước đã."

Chương 36: Công ty Hoàn Vũ

Tiểu Tuyết gạt đầu, sau đó dẫn cô đến quán com Tây Thỉnh, nơi mà trước đây cô từng thích nhất, cả hai cùng bước vào trong một căn phòng trang nhã.

Gọi com xong, Tiểu Tuyết vội đem cô đưa vào toilet, không ngừng tra hỏi, Vân Thi Thi cũng không muốn gạt Tiểu Tuyết nên cô kể hết mọi chuyện cho cô ấy nghe, cố gắng nói ngắn gọn nhất có thể.

Tiểu Tuyết nghe xong, cảm thấy rất đau lòng.

“Dù gì cũng là mẹ nuôi, sao có thể đối xử với cậu như thế?! Thật là không còn tính người mà. Tớ thấy rất kỳ quái, trước kia tớ cũng đã từng nghe cha nói qua, 6 năm trước Vân Thị gặp đại nạn, nợ nần chồng chất, nhưng chỉ sau một năm lại có thể trả toàn bộ số nợ khổng lồ đó. Hoá ra, cái giá mà cậu phải trả thật sự quá cao... cậu có cần phải làm thế không?...”

Vân Thi Thi chỉ cười nói: “Có on phải trả, đó là chuyện tớ phải làm, không phải sao? Huống hồ, bây giờ tất cả đều đã là quá khứ cả, đối với nhà họ Vân, đối với công đường dục của cha, xem như tớ đã trả được phần nào rồi”

Thời gian sống trong viện mồ côi thật sự rất khó khăn, bị tất cả mọi người xem thường, trong lòng Vân Thi Thi sớm đã nuôi dưỡng một con ác mộng. Nếu không nhờ Vân Nghiệp Trình cứu cô ra khỏi đó, chỉ sợ với một đứa bé yếu ớt như cô sẽ không thể chịu đựng giày vò đó thêm một phút nữa.

Chưa kể sau đó, tình thương của một người cha mà Vân Nghiệp Trình đã giành cho cô thực sự quá nhiều.

Còn nữa, sau khi sinh Hữu Hữu, có một khoảng thời gian cô gặp khó khăn trong việc đi lại, nhớ lại lúc đó thật sự là quá cực khổ. Bây giờ, cô cũng không nhớ rõ những chuyện của trước kia nữa. Đối với cô, Hữu Hữu là do ông trời đã ban tặng cho cô, chỉ với chuyện này thôi cô cũng thấy vô cùng cảm kích rồi.

6 năm, đó là khoảng thời gian dài, kí ức rồi cũng sẽ nhạt dần theo năm tháng.

“Vây là...” Tiểu Tuyết biết cô là người nhạy bén, nên cẩn thận hỏi: “Cậu không sợ Hữu Hữu bị cha nó bắt về sao?”

Vân Thi Thi nghe xong, đôi mắt ánh lên tia hoang mang, cứ mỗi khi nhớ về người đàn ông đêm hôm đó, cô lại cảm thấy nguy hiểm, vì thế cô nhìn Tiểu Tuyết, kiên định nói: “Chính vì sợ nên tớ mới giấu kín thân thế của Hữu Hữu, ai cũng không thể biết được, mà bất luận là ai cũng không thể cướp đi Hữu Hữu của tớ!”

Thấy cô không muốn nói tiếp về chuyện này, Tiểu Tuyết cũng không hỏi gì thêm, Tiểu Tuyết về mặt hâm mộ nhìn cô nói: “Tốt quá! Như thế mới đúng là Thi Thi của tớ chứ!”

Trở lại phòng ăn, Tiểu Tuyết đi về phía Hữu Hữu, trên mặt nở một nụ cười, ngồi xuống xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hữu cười nói: “Hữu Hữu, con cười trông rất đáng yêu”

Nói xong, cô dùng tuyệt chiêu dụ trẻ siêu đẳng của mình, cười gian manh: “Hữu Hữu, con đi với đi đi, đi sẽ nuôi con có được không? Đi sẽ cho con thật nhiều đồ ăn ngon, cho con đi chơi đủ thứ trò chơi luôn, chịu không?”

Hữu Hữu đặt ly nước trên tay xuống bàn, tao nhã dùng khăn lau miệng, nở một nụ cười đẹp chết người nói: “Di à, mẹ con nói với con là không được đi chung với người lạ, nếu không sẽ bị lừa bán!”

Tiểu Tuyết đơ mặt: “...”

...

Trong bữa ăn, Tiểu Tuyết đột nhiên quay sang hỏi cô: “Thi Thi, cậu xinh đẹp thế này, cậu có định tham gia vào dự án công ty Hoàn Vũ không?”

“Hoàn Vũ?”

Vân Thi Thi ngạc nhiên như ong mỳ, Tiểu Tuyết lại khinh thường liếc mắt nhìn cô một cái.

“Công ty Hoàn Vũ gần đây đang có kế hoạch quay một bộ phim mới, họ tuyển chọn diễn viên nữ chính trên phạm vi cả nước, cậu cũng có thể thử sức một lần xem sao. Dù gì trước kia cậu cũng từng có ước muốn được đi đóng phim mà!”

Vân Thi Thi cười cười.

Lúc trước cô là sinh viên khoa nghệ thuật truyền thông, cô chỉ có thể đứng nhìn người khác diễn, lúc đó, một vai diễn bình thường đối với cô cũng rất xa vời chứ đừng nói đến vai chính.

Vì người trong nhà cũng không có ai tán thành về giấc mộng này của cô, nên cô đành từ bỏ.

“Đừng nói với tớ là cậu không biết công ty giải trí Hoàn Vũ nha! Hoàn Vũ chính là công ty nắm trong tay nhiều cổ phần của tập đoàn Đế Thăng nhất, công ty này chính là công ty tài chính toàn cầu, nắm giữ thị trường Châu Á, thậm chí là cả các nước ở bên ngoài nữa kìa!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tuyển chọn nhân vật nữ chính

“Đừng nói với tớ là cậu không biết công ty giải trí Hoàn Vũ nha! Hoàn Vũ chính là công ty nắm trong tay nhiều cổ phần của tập đoàn Đế Thăng nhất, công ty này chính là công ty tài chính toàn cầu, nắm giữ thị trường Châu Á, thậm chí là cả các nước ở bên ngoài nữa kìa!”

Nói về tập đoàn tài chính Đế Thăng, ánh mắt Tiểu Tuyết lại loé lên: “Tập đoàn tài chính Đế Thăng là con át chủ bài nòng cốt chính trong thị trường nước ta! Cậu nhớ lại đi, từ trước đến nay đã xảy ra biết bao nhiêu cơn bão tài chính, các xí nghiệp lớn đều điêu đảo vì nó, nhưng tập đoàn Đế Thăng vẫn đứng vững không bị ảnh hưởng gì! Còn nữa, tổng giám đốc của Đế Thăng là một nhân vật rất phong lưu! Tuổi tuy còn trẻ nhưng xuất thân quyền quý, giàu có, đẹp trai. Bao nhiêu cô xếp hàng đợi, bao nhiêu cô vì thắm thương trộm nhớ mà đánh mất con tim! Hoàn Vũ cũng nhờ thế mà rất có vị thế trong giới giải trí đó.”

Vừa nhắc đến Đế Thăng, trên ti vi xuất hiện hình ảnh tổng giám đốc của Đế Thăng, Tiểu Tuyết tắt máy nghe nhạc, chỉ chỉ lên TV, Vân Thi Thi vừa nhìn lên, trong giây phút nhìn thấy gương mặt đó, Vân Thi Thi chỉ muốn đem mười tám đời tổ tông của vị tổng giám đốc này ra thẩm hỏi một chuyện.

Nhưng Vân Thi Thi đối với người này cũng không có nhiều hứng thú, nên bất đắc dĩ nói: “Sao cậu nói nghe ghê quá vậy? Có khoa trương quá không vậy?”

“Tớ có vài đứa bạn cũ ở chỗ này, đứa nào cũng biết mà, người ở trong thành phố ai mà chẳng biết tập đoàn tài chính Đế Thăng vị trí ghê gớm cỡ nào. Cậu nói cậu không biết tổng giám đốc của Đế Thăng thì còn chấp nhận được, nhưng làm sao cậu lại không biết tập đoàn Đế Thăng được?”

Tiểu Tuyết thần bí nói: “Tớ nghe người ta nói, mấy người nắm chức cao trong giới chính trị ở nước ta cũng phải nhường họ vài phần đấy!”

Tiểu Tuyết dừng một chút, trên mặt biểu tình sùng bái nói: “Theo những gì tớ biết thì con người thật của tổng giám đốc Đế Thăng đến nay cũng không ai rõ cả. Ai cũng không biết trong tay anh ta nắm giữ bao nhiêu tiền, có thể là trăm triệu, hoặc ngàn triệu. Nhân vật này rất kín kẽ trong giới truyền thông, chẳng bao giờ chịu lộ mồm gì cả, thật thần bí mà...”

“Nãy giờ cậu đi quá xa rồi đấy” Vân Thi Thi lạnh nhạt nháp một ngụm cà phê.

Tiểu Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Thi Thi, giấc mộng ngày xưa của cậu, cậu thật sự không muốn theo đuổi nữa à!?”

“Diễn viên, đó chỉ là ước mơ của mình thôi...” Vân Thi Thi nheo mắt đáp: “Nhưng...”

Lúc trước từng có một đoàn làm phim đến trường cô, vừa nhìn họ đã đề cử cô nhận vai chính cho bộ phim của họ, đó là một cơ hội rất tốt, nhưng lúc đó cô đã không thể nắm bắt được cơ hội đó.

Tiểu Tuyết nói: “Công ty Hoàn Vũ rất trọng nhân tài, miễn là người có thiên phú, đều sẽ được xem trọng. Ài... tớ rất tò mò về vị tổng giám đốc này nên tớ cũng muốn đi đăng ký để điều tra nha, làm một người mẫu bé bé cũng được. Nhưng mà nhân tài trong Hoàn Vũ quá nhiều, nên tớ nhất định là không có cửa rồi. Còn cậu, Vân Thi Thi, cậu thì khác, trước kia chẳng phải cậu từng nhận lời mời đi đóng phim cho một công ty nhỏ sao, lúc đó tớ thấy được thiên phú của cậu rất cao, còn tài năng nữa. Cậu không nên để nó bị giấu đi như vậy chứ, tớ tin cậu nhất định có thể làm được!”

Tiểu Tuyết gương mặt tràn đầy tin tưởng cổ vũ Vân Thi Thi, thẳng cho đến khi cả hai rời tiệm cơm.

Hoàn Vũ, Đế Thăng?

Chẳng hiểu sao, bốn từ này cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô, khiến cô không ngừng suy nghĩ về nó.

Lúc này, công ty Hoàn Vũ đang đổ xô đi tuyển lựa nữ diễn viên chính ở khắp nơi trên toàn quốc, bộ phim lần này được chuyển thể từ một bộ truyện khiến tuổi teen phải đau đốn vì nó: “Quả trảm”

Nghe đâu bộ phim này rất được chào đón. Bộ tiểu thuyết này không những đứng đầu về lượt xem suốt ba năm liền, mà còn được fan đặt cho một cái tên “Ngược luyến thủy tổ”.

Chỉ đạo cho bộ phim lần này chính là đạo diễn hàng đầu của nước: Lâm Phụng Thiên. Nam diễn viên chính sớm đã được xác định, đó là siêu sao điện ảnh, Thiên Vương trong làng giải trí: Cố Tinh Trạch

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vân Na mơ thành minh tinh

Chỉ đạo cho bộ phim lần này chính là đạo diễn hàng đầu của nước: Lâm Phụng Thiên. Nam diễn viên chính sớm đã được xác định, đó là siêu sao điện ảnh, Thiên Vương trong làng giải trí: Cố Tinh Trạch

Chỉ cần có Thiên Vương thủ vai chính thì vé bán hết trong một buổi là chuyện thường. Nếu có thể cướp được vị trí nhân vật nữ chính, nhất định một bước lên mây!

Lâm Phụng Thiên là đạo diễn xuất sắc cả nước, chỉ cần được ông ta đề ý đến, chắc chắn sẽ trở thành minh tinh.

Cũng không ít diễn viên làm đủ mọi cách để có được sự chú ý của ông ta.

Buổi tối, Vân Na cũng đã đề cập đến chuyện này.

Đang ăn xôm, Vân Na bỗng buông chén đũa xuống, vẻ mặt thành khẩn nhìn Vân Nghiệp Trình. "Cha, con muốn bàn với cha một chuyện, mong cha đồng ý!"

Vân Nghiệp Trình lạnh lùng liếc mắt nhìn Vân Na nói: "Chuyện gì?"

"Con muốn tham gia phỏng vấn làm diễn viên chính của Hoàn Vũ!"

Vân Nghiệp Trình nghe xong không hiểu, ông hỏi lại: "Phỏng vấn?"

"Cha không biết sao? Hoàn Vũ bỏ tiền đầu tư vào phim trường, bộ phim lần này là được chuyển thể từ một cuốn tiểu thuyết rất nổi tiếng, Cố Tinh Trạch đảm nhận vai chính, hiện tại đạo diễn của phim này đang tuyển nữ nhân vật chính trên phạm vi toàn quốc!"

Vân Na dùng một chút, gương mặt dần trở nên kiêu ngạo, trong mắt lóe lên sự tự tin hiếm thấy: "Cha không cảm thấy con rất hợp với nghề diễn viên sao? Con tự tin là mình sẽ thành công! Đây là một cơ hội ngàn năm có một, nếu con được chọn, biết đâu con sẽ có thể trở thành ngôi sao nổi tiếng khắp cả nước! Đến khi con nổi tiếng rồi thì cha với mẹ sẽ được sống một cuộc sống tốt hơn! Con có tiền, có thể mang hai người đi du lịch khắp nơi, mua được căn nhà tốt hơn, có thể mua cả xe hiệu để đi lại!"

Vân Na vừa nói, vừa khinh thường nhìn về phía Vân Thi Thi.

Vân Thi Thi chỉ cúi đầu, cũng không nói gì.

Vân Nghiệp Trình nghe xong, nhíu mày nói: "Suốt ngày chỉ lo nghĩ những chuyện vớ va vớ vẩn, con không tìm được một công việc ổn định hay sao mà lại chạy đi làm diễn viên?"

"Cha, con thì làm sao chứ? Tại sao con phải đi làm mấy cái nghề bình thường lương ít xỉn đó chứ?" Vân Na dờ khóc dờ cười, nói như đó là điều hiển nhiên.

Vân Nghiệp Trình thở dài lắc đầu: "Cha cũng đã trải qua không ít cực khổ rồi, cha chỉ muốn nói với con là, giờ con vẫn còn trẻ, con nên bỏ đi cái suy nghĩ làm ngôi sao đi. Con nên đi học đại học đi, sau khi ra trường thì tìm một công việc ổn định mà làm, con đi đường tắt thì kết quả cuối cùng cũng chẳng có gì tốt đẹp đâu"

"Sao cha lại có suy nghĩ như thế chứ? Cái đó sao gọi là đường tắt được? Làm ngôi sao có thể kiếm tiền, riêng một vai diễn cũng có thể kiếm được mười vạn rồi. Thời đại bây giờ không phải cứ học hành là sẽ có cuộc sống tốt!" Vân Na nhìn Vân Nghiệp Trình, cô ta thấy cha mình có suy nghĩ thật cổ hủ, nên về mặt trách cứ nhìn ông.

Vân Nghiệp Trình gắp thức ăn, không nói gì.

Vân Na lại tiếp tục cố gắng thuyết phục ông: "Cha à, cha không cảm thấy kinh tế hiện tại của gia đình hiện giờ rất khó khăn sao? Phòng thì tồi tàn, tủ lạnh thì cũ, TV thì cũ nát, lẽ nào cha không muốn mua một căn nhà lớn hơn sao?"

Thấy Vân Nghiệp Trình chỉ im lặng, cô ta nghĩ cha mình đang bị thuyết phục, nên tiếp tục nói: "Nếu con làm ngôi sao, tiền clobber đóng cho một bộ phim

cũng rất nhiều, đến lúc đó, con sẽ xây cho gia đình ta một cái biệt thự thật lớn, như thế cha và mẹ sẽ được sống hạnh phúc rồi!"

Vân Na vừa nói xong, Lý Cẩm mặt mày liền rạng rỡ, trong lòng cảm thấy vui vẻ hẳn lên, cười tươi nói: "Úi chà, con gái ngoan, con làm mẹ vui quá đi mất!"

Ngay sau đó, bà nhìn Vân Nghiệp Dư nói: "Nghiệp Trình, ông xem con gái mình hiểu chuyện không này. Hừ, đâu như ai kia..."

Lời nói này là đang ám chỉ Vân Thi Thi, nhưng cô nghe xong cũng không có phản ứng gì, Vân Nghiệp Trình nhũm mày: "Muốn thành ngôi sao... Con gây rắc rối cho cha chưa đủ sao? Chẳng lẽ con không biết trong cái giới đó rất loạn sao?!"

Vân Na nói với giọng nài nỉ: "Cha, đó chỉ là mấy lời đồn thị phi thôi, chứ trong giới giải trí làm sao mà loạn được. Chỉ cần con kiên quyết, thì ai dám làm gì con?"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nhận lời làm trợ lý nghệ sĩ

Vân Na nói với giọng nài nỉ: "Cha, đó chỉ là mấy lời đồn thị phi thôi, chứ trong giới giải trí làm sao mà loạn được. Chỉ cần con kiên quyết, thì ai dám làm gì con?"

Lý Cẩm cũng hòa theo nói: "Nghiệp Trình, con nó nói có lý đấy. Khó có được đứa con gái nào hiểu chuyện như nó, con gái nó đã tìm cách kiếm tiền để hiếu thuận chúng ta, chúng ta phải ủng hộ nó, không nên ngăn cản nó làm chi, ông nói xem tôi nói có đúng không?"

Lý Cẩm xưa nay vốn là người phụ nữ ham vinh hoa phú quý, mà bà chỉ có một đứa con gái, nên hầu như hi vọng bà ta đều đặt hết vào Vân Na, bà ta chỉ hi vọng con gái mình sớm trở nên giàu có, để bản thân thoát khỏi cảnh nghèo túng này.

Vân Na dù không hoàn toàn giống mẹ, nhưng rốt cuộc hai mẹ con vẫn là cá mè một lứa, đều là những kẻ dối trá cầu vinh, vinh hoa thì muốn cùng hưởng, khổ cực thì chỉ muốn dứt ra.

Vân Na bình luận đặt tiền lên trên hết, trông thấy mấy người trong giới giải trí được đi trên thảm đỏ, diễn viên viên thì vàng ngọc đầy người, từ sớm Vân Na đã ồm ồm khao khát được đi vào giới showbiz!

Vân Na thường xuyên trông thấy mấy tin như "Nữ diễn viên một bước lên làm phượng hoàng", hay "Giàu có sau một đêm", càng đọc càng khiến cô thèm khát.

Ở trong mắt của Vân Na, có thể một bước tiến vào giới nghệ sĩ thì vinh hoa phú quý chỉ là chuyện sớm muộn!

Vân Nghiệp Trình chỉ đành thở dài một hơi "Được rồi! Nếu như con thích... Vậy con cứ làm. Dù sao con cũng không còn là đứa trẻ nữa, con có quyền quyết định cuộc đời mình, coi như con đi trải đời đi. Nhưng, đừng trách cha không nhắc nhở con, trong giới giải trí đó, con chỉ là người mới không có kinh nghiệm, bước vào đó chẳng khác gì tự mình đi vào hang cọp! Cha giờ cũng già rồi, cũng không có khả năng che chở cho con được nữa! Đến lúc đó, con đừng trách cha vô dụng."

Đêm khuya.

Hữu hữu nằm ngủ trên giường, Vân Thi Thi ngồi trước máy vi tính, lên mạng đọc vài tin tức tuyển dụng, cô đọc mấy tờ báo tài chính, cũng xem qua mấy tờ báo nghệ thuật. Với cô, trong giới giải trí đó, muốn bước chân vào đó thì phải có tài năng, nếu may mắn thì vừa tài năng vừa sắc đẹp. Chưa kể, hai người cùng tốt nghiệp một trường, nhưng có người kém cỏi, người lại vượt trội hơn nhiều.

Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại vô tình ấn ngay vào trang chủ của công ty giải trí Hoàn Vũ, đập vào mắt là một ảnh bìa đẹp để thu hút vô cùng: tuyển diễn viên nữ chính trên phạm vi toàn quốc.

Bộ phim này, nghe nói được đầu tư rất nhiều tiền, nếu có cơ hội trở thành nữ chính, nhất định sau này đóng máy sẽ trở thành minh tinh, không thành minh tinh thì vẫn có một chỗ đứng vững chắc.

Chỗ đứng vững chắc ở đây, nghĩa là kiếm được nhiều tiền.

Vân Thi Thi có chút lung lay, cô nhìn lướt qua các thông báo tuyển dụng, cô đọc được một thông báo: Hoàn Vũ cần tuyển trợ lý. Đúng lúc cô đang suy nghĩ chuyện này, đọc xong cô liền quyết định sẽ đi ứng tuyển làm thư ký cho Hoàn Vũ.

Qua mấy ngày, cuối cùng cô cũng lấy được chứng minh nhân dân mới, sáng sớm, cô đưa Hữu Hữu đến nhà trẻ như mọi ngày, sau đó về nhà chuẩn bị hồ sơ lý lịch đầy đủ xong, cô gọi xe chạy đến Hoàn Vũ.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu rọi, trong không khí thơm mùi cỏ non.

Sau khi đến công ty Hoàn Vũ, đã thấy trước cửa chính có một đồng người xếp thành một hàng dài, Vân Thi Thi nhìn thấy thì giật cả mình, cô chưa từng thấy qua hiện tượng nào như vậy, trong lòng thầm kinh ngạc và ngưỡng mộ, lẽ nào trợ lý nghệ sĩ cũng cạnh tranh nhiều đến thế sao?

Hỏi qua mới biết, hôm nay là ngày đầu tuyển chọn nữ diễn viên chính cho mới chỉ ngày đầu... thanh thế lớn thật.

Ngoại trừ những cô gái ôm mộng làm mình tinh đến tham gia tuyển chọn, còn có những cô gái là fan của Cố Tinh Trạch. Nam chính của phim đã được xác định là Thiên Vương (*) làng giải trí Cố Tinh Trạch, đạo diễn phim thì muốn dùng người mới đóng vai nữ chính, thế là kế hoạch bắt đầu triển khai, phát tin tuyển chọn nữ chính trên phạm vi toàn quốc, các video trailer quảng bá sớm đã được truyền ra, làm chấn động cả nước.

(*) Thiên Vương: danh hiệu dành cho nam diễn viên xuất sắc nhất.

Không nói đến số tiền đầu tư, chỉ cần một lời kêu gọi của Cố Tinh Trạch cũng đã đủ để thu hút hàng ngàn cô gái đến báo danh rồi.

Tuy kì tuyển chọn diễn ra vào chủ nhật, nhưng vừa nghe tin Cố Tinh Trạch sẽ đích thân đến làm giám khảo tuyển chọn, các fan ruột của anh ta sớm đã đến đây để báo danh rồi, thậm chí còn có người ngồi đợi từ đêm qua để được báo danh đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Tuyển chọn giữa biển người

Tuy kì tuyển chọn diễn ra vào chủ nhật, nhưng vừa nghe tin Cố Tinh Trạch sẽ đích thân đến làm giám khảo tuyển chọn, các fan ruột của anh ta sớm đã đến đây để báo danh rồi, thậm chí còn có người ngồi đợi từ đêm qua để được báo danh đầu tiên.

Nhiều người như vậy khiến tổ làm phim chuẩn bị không kịp, dù bảo vệ đã cố gắng giữ trật tự nhưng vẫn không ngăn được khí thế của lượng fan đông đảo đang có mặt ở đây.

Công ty Hoàn Vũ lớn như vậy, nhưng với lượng người đông cỡ này cũng đã đủ để làm đau đầu người quản lý. Chưa kể chỉ sau vài phút, khắp sảnh công ty đã treo đầy băng rôn biểu ngữ của fan hâm mộ.

Toàn bộ công ty Hoàn Vũ như bị quân đội fan hâm mộ của Cố Tinh Trạch bao vây.

Ngoài cửa công ty Hoàn vũ, một vài chiếc xe ô tô sang trọng dừng lại.

Bên trong chiếc xe sang trọng là ba người đàn ông ăn mặc nghiêm chỉnh, một người nhìn đám người rộn ràng trước cửa công ty qua cửa sổ xe, xem xét tình hình. Đa số đều là nữ sinh tuổi trẻ thanh tú cả.

Những người này đều là những người đến để đăng ký tuyển chọn, mỗi một người đều ăn mặc trang điểm rất xinh đẹp, ai cũng đều mong muốn một điều là hấp dẫn được sự chú ý của vị đạo diễn kia.

"Lâm đạo diễn, tôi đã nói rồi, những nữ học sinh kia tư sắc cũng không tệ nha! Anh xem cô bé mặc váy trắng kia kia, trông tuyệt đấy chứ, nhìn cứ như Duẫn Hạ Thuần ngây thơ thật ấy, đúng không?"

"Này này, còn cô bé mặc lễ phục đen kia nữa, tôi thấy cô bé này cũng khá đó chứ. Nhất định là đã đọc truyện rồi, chẳng phải trong tiểu thuyết nhân vật Doãn Hạ Thuần lần đầu tiên vào trường cũng mặc một bộ lễ phục màu đen sao?"

"Cô gái kia dung mạo cũng không rồi nha, nhưng mà đáng tiếc... hơi lùn rồi..."

Trợ lý đứng ở cửa sổ nhìn đông lại nhìn tây, trông cứ như tiểu thái giám giúp hoàng thượng tuyển phi vậy. Một bên miệng luôn bình phẩm đủ thứ, một bên khoa tay múa chân. Quay đầu lại nhìn người đàn ông mặt áo sơ mi trắng, hoá ra này giờ người đàn ông này không thèm để ý đến anh ta, chỉ lo cúi đầu đọc danh sách tuyển cử. Mà đọc cũng không đọc kĩ, chỉ đọc lướt qua như gió rồi lật sang trang khác, nhìn hai bức hình, trong mắt nổi lên tia hứng thú ít ỏi, lập tức liền biến mất.

"Vô nghĩa" Lâm Phụng Thiên nói ra hai từ này, đẩy danh sách sang một bên, lười biếng không xem nữa.

"Lâm đạo diễn? Sao vậy?"

Lâm Phụng Thiên cúi đầu hút một điếu thuốc, giọng nói ôn hoà. "Trong này, ta chẳng muốn chọn người nào cả"

"Hả?!" Trợ lý kinh ngạc trợn mắt lên nhìn. Lâm Phượng Thiên là đạo diễn có tài trẻ tuổi nhất trong nước, một khi Lâm Phượng Thiên nhận làm đạo diễn cho bộ phim nào thì chắc chắn một điều bộ phim đó sẽ luôn luôn hấp dẫn được rất nhiều người xem trên cả nước.

Lâm Phượng Thiên có một bộ tác phẩm đầu tay mang tên . Lúc đó bộ phim này được xem là tác phẩm sánh ngang tác phẩm kinh điển của Hollywood.

Sở dĩ làm ra được những bộ phim hay đều nhờ sự khắc nghiệt trong chỉ đạo, trong đó có cả đam mê nhiệt huyết của Lâm Phượng Thiên.

Hiện tại, trong làng giải trí, điện ảnh không còn là một môn nghệ thuật đơn thuần nữa, mà nó là chiến trường của sự suy tư, rất nhiều đạo diễn cũng dần dần đi lệch khỏi quỹ đạo của một đạo diễn chân chính, nhưng Lâm Phượng Thiên lại không giống với họ.

Tất cả mọi người từng hợp tác với Lâm Phượng Thiên đều đã được lĩnh giáo khả năng xoi mói bậc thầy của người này. Nhất là trong lĩnh vực diễn xuất

Lúc trước, Lâm Phượng Thiên quyết định bỏ tiền ra mua bản quyền tiểu thuyết này còn chuyển thể nó thành phim cũng chỉ vì một lý do, anh ta rất thích những tình tiết có trong bộ tiểu thuyết này.

> một câu chuyện tình cảm ngang trái, một chuyện tình khác cốt ghi tâm. Nữ chính Duẫn Hạ Thuần và nam chính Duẫn Đông Vũ là anh em, khi còn nhỏ, hai người cùng nhau lớn lên, nhưng cả hai lại dần nảy sinh thứ tình cảm mà anh em không nên có.

Qua những rối rắm, gút mắt, trong thời gian sống bên nhau giữa hai người đã có tình cảm gắn bó không thể chia lìa.

Nhân vật Duẫn Đông Vũ đã được xác định do Cố Tinh Trạch thủ vai, Lâm Phượng Thiên chọn Cố Tinh Trạch không chỉ vì anh ta là Thiên Vương mà còn vì trên người anh ta luôn có một nỗi buồn bao trùm lấy, mà nỗi u sầu này lại rất thích hợp với Duẫn Đông Vũ trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cô là “Duẫn Hạ Thuần”

Nhân vật Duẫn Đông Vũ đã được xác định do Cố Tinh Trạch thủ vai, Lâm Phượng Thiên chọn Cố Tinh Trạch không chỉ vì anh ta là Thiên Vương mà còn vì trên người anh ta luôn có một nỗi buồn bao trùm lấy, mà nỗi u sầu này lại rất thích hợp với Duẫn Đông Vũ trong truyện.

Mà cái khó ở đây chính là nhân vật Duẫn Hạ Thuần.

Duẫn Hạ Thuần là một cô gái đơn thuần, hiền lành, tốt bụng, ngây thơ non nớt, đáng yêu khả ái.

Từ nhỏ Duẫn Hạ Thuần luôn được Duẫn Đông Vũ che chở, bới thế dù trong xã hội khó khăn tàn nhẫn cô vẫn giữ được nét hồn nhiên trong sáng của mình. Để diễn được con người của Duẫn Hạ Thuần, thật sự rất khó. Ngay cả người có kinh nghiệm nhiều năm trong nghề, cũng chưa chắc đã diễn được thành công nhân vật này.

Lâm Phượng Thiên có chút phiền lòng, những người nằm trong danh sách tuy có dung mạo xuất sắc, nhưng chẳng có ai là hợp với "Duẫn Hạ Thuần".

Lúc Lâm Phượng Thiên đang đau đầu, trợ lý đang đứng nhìn ở cửa sổ bỗng nhiên hét lên kinh hãi:"Đạo diễn Lâm, mau nhìn mau nhìn! Bên kia có cô gái mặt trắng rất đẹp, rất giống Duẫn Hạ Thuần đó!"

Lâm Phượng Thiên nhìn về phía trợ lý chỉ, mặt lập tức biến sắc, ánh mắt chấn động, lập tức kích động tiến gần hơn về phía cửa sổ xe.

Dưới ánh nắng mặt trời, một bóng dáng nhỏ nhỏ xinh xắn đang lặng yên đứng đợi ở cửa chính, cô gái này đẹp như từ trong tranh bước ra vậy, chớp mắt một cái đã thu hút tất cả sự chú ý của mọi người ngồi bên trong xe.

"Wow..." Trợ lý cả kinh nín thở tập trung nhìn, anh ta thật sự chưa từng thấy cô gái nào đẹp như cô gái này.

Nhìn qua, tuổi của cô gái này hình như cũng không lớn lắm, thậm chí càng nhìn càng thấy cô có chút ngây thơ của Duẫn Hạ Thuần.

Cô mặc một cái váy dài sạch sẽ trắng tinh, lộ ra hai cánh tay trắng nõn mượt mà, cả người toát ra một cảm giác thanh dịu nhẹ nhàng, khiến ai nhìn cũng thoải mái, vẻ đẹp của cô thật làm cho người khác phải động lòng.

Cô chỉ mặc một chiếc váy vô cùng đơn giản, không có gì cầu kỳ, nhưng mặc ở trên người cô chiếc váy này lại trở thành một tuyệt tác, đẹp thuần khiết như một cô gái không bị nhiễm bụi trần, thật khiến người ta phải nín thở mà ngắm nhìn.

Cô cũng không có dáng người gợi cảm như những cô gái khác, thân hình cô trông rất mảnh khảnh, cũng không quá đầy đặn, nhẹ nhàng non nớt như một chiếc lá nổi trên mặt nước vậy.

Nhưng dù là thế, cô vẫn thu hút được tầm mắt tất cả mọi người.

Chẳng hiểu sao, dù chỉ mặc một cái váy rất đời bình thường, nhưng trong đám người nhón nháo trước cửa, mọi người vẫn phải ngược mắt nhìn về phía cô.

Lâm Phụng Thiên hí hóp một cái, trên thế gian này vẫn có người đẹp như vậy sao? Trong lòng thầm kích động không thôi, Lâm Phụng Thiên vội cầm lấy ống nhòm bên cạnh mình.

Cô gái kia đứng ở cửa, trong tay mang theo một cái túi, mái tóc đen nhánh nhẹ nhàng xoã trên vai, dưới ánh mặt trời mái tóc trở nên lấp lánh hơn. Mái tóc mềm mượt như nước, kết hợp với gương mặt tuyệt mỹ.

Làn da trắng như ngọc, gương mặt trái xoan xinh đẹp, hai gò má hơi hơi đỏ lên.

Cô cúi đầu khẽ nhắm mắt lại, đuôi mắt hẹp dài câu hồn, quyến rũ cực kỳ.

Mi mắt vừa cong vừa dài, lại còn dày nữa, tròng mắt đen kịt như viên hắc ngọc, lại mang nét gì đó nhẹ nhàng tựa cánh bướm. Đôi môi căng hồng mịn, giống như đoá hoa mới nở rộ, kiều diễm khả ái vô cùng.

Vân Thi Thi đang cúi đầu suy nghĩ, mắt khẽ cau lại, giác quan thứ sáu như đang mách bảo cô, hình như có ai đó đang nhìn cô.

Cô như biết được những người trên chiếc xe kia đang nhìn cô, cô quay người lại, nhìn về phía chiếc xe, chớp mắt một cái, ánh mắt Lâm Phụng Thiên cũng sâu xa đi vài phần, còn có một chút ngạc nhiên hoảng hốt.

Lâm Phụng Thiên giờ có thể nhìn được rõ ràng đôi mắt của cô, nó như sóng biển, lại như cô đọng rõ nét, ánh mắt sáng như ánh trăng, đẹp trong như mặt nước, nhưng lại sâu thẳm không thấy được đáy.

>

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Không cho khách vào nhà

Ánh mắt chạm nhau, cô lập tức cảm thấy bối rối không biết làm sao, cô siết chặt túi trong tay mình, đôi môi mím lại, bước chân có vẻ ngập ngừng hơn.

Nhưng vẻ mặt không tự nhiên này của cô lại khiến người khác cảm thấy cô thật đáng yêu.

Đó là Duẩn Hạ Thuần.

Lâm Phụng Thiên đột nhiên vỗ tay tán dương.

Cô gái này, quả thật chính là Duẩn Hạ Thuần chứ không còn ai khác.

Lâm Phụng Thiên kích động nhanh chóng ném danh sách qua một bên, phấn khích nói: “Cô bé này vẫn đang học đại học sao? Có đi báo danh tham gia ứng tuyển không? Điều tra tên của cô ta, xong rồi lập tức thông báo kêu đến phỏng vấn cho tôi.

“Đạo diễn...”

“Sao?” Lâm Phụng Thiên nhìn ánh mắt mê mẩn của người trợ lý bên cạnh.

“Chúng ta có thể trực tiếp xuống xe mời cô bé đó tham gia quay thử luôn không? Đâu cần phải rườm rà như thế làm gì” Trợ lý thờ dãi, đạo diễn có phải là đã hưng phấn quá rồi không...?

Lâm Phụng Thiên vỗ tay cái bốp nói: “Đúng rồi ha! Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?”

Nói xong Lâm Phụng Thiên xuống xe, nhưng nhìn về phía cô gái lúc này, đã không còn thấy người ở đâu nữa rồi.

Ủa, sao không thấy, mới này còn đứng đó mà?

Lâm Phụng Thiên khẩn trương nhăn mặt lại, nhìn trong đám người tìm kiếm hình bóng của cô, nhưng lại không thể tìm ra.

Đi đâu mất rồi...

Trong phòng phỏng vấn tuyển trợ lý nghệ sĩ, thủ tục có vẻ rất đơn giản, chỉ cần điền vào tờ thông tin, trình giấy chứng minh nhân dân ra là có thể được

nhận rồi.

Quản lý bảo ngày mai sẽ thông báo cho cô, tiền lương và đãi ngộ cũng rất cao, dù công việc có chút cực, còn phải chịu đựng tính khí cổ quái của nghệ sĩ, nhưng công việc này lại khiến Vân Thi Thi phấn chấn vô cùng.

Nhưng khi vừa bước ra khỏi cửa, một người nhìn cô với vẻ kỳ quặc hỏi: “Điện mạo của cô đẹp thế này, sao lại vào đây phỏng vấn làm trợ lý vậy? Đáng tiếc...”

Nếu cô bé này bước chân vào showbiz, chắc hẳn cũng sẽ rất nổi tiếng về sau.

Vân Thi Thi chỉ cười, không nói gì.

Lúc gần đi, cô mở tập hồ sơ ra xem lại, người phụ trách tuyển trợ lý lai lịch có vẻ không nhỏ chút nào, tên người này là Hàn Tĩnh Y.

Sở dĩ cô nghĩ thân phận người này không nhỏ là vì sau lưng các nghệ sĩ nổi tiếng đều có người chống lưng, mà những người này thì thế lực không nhỏ chút nào.

...

Lí Cẩm đang vạn phần chờ mong ngồi đợi, thế nhưng Vân Na lại buồn bã đi ra, Lí Cẩm thấy bộ dạng ủ rũ này của cô, lập tức hiểu ra, trong lòng cảm thấy có chút hụt hẫng.

“Sao thế?” Thấy con gái mình vẻ mặt buồn hui, Lí Cẩm sốt ruột hỏi: “Có phải không đậu rồi không? Vậy là... đạo diễn đó không chọn con sao?”

Vân Na không cam lòng nói: “Hừ... tư chất của con cao như thế, làm sao lại không thể được chọn quay thử chứ? Dù là không chọn con đóng bộ này, thì cũng phải chọn con đóng bộ khác chứ!”

“Vậy rốt cuộc là sao?”

Lí Cẩm thấy cô ấp a ấp úng, trong lòng càng sốt ruột hơn, luôn miệng hỏi chuyện gì, Vân Na lúc này mới ấp úng kể lại tình hình.

Thật ra nàng đối với chuyện ứng tuyển lần này rất tự tin, trang phục, trang điểm đều chuẩn bị đúng. Vì việc tuyển chọn lần này, cô còn dành vài ngày ra để đọc hết cuốn tiểu thuyết, lời thoại gì cô cũng đã thuộc lâu lâu rồi.

Cô vì muốn được chọn nên phải tự tập diễn xuất một mình, cô ngồi trước gương diễn đi diễn lại, cho đến khi nhuần nhuyễn, cô vốn nghĩ lần này vai nữ chính sẽ thuộc về cô rồi. Nhưng khi cô đang tràn ngập tự tin bước vào phòng quay thử thì lại có người thông báo cho cô rằng cô không thể tham gia ứng tuyển quay thử nữa.

Rõ ràng thông báo tuyển chọn nữ diễn viên chính cho bộ > đã ghi rõ là: Tuyển chọn trên phạm vi cả nước, dù là thân phận ra sao, miễn là công dân hợp pháp thì đều có thể tham gia quay thử, thế thì tại sao đến lượt cô thì lại bị thông báo là không thể tham gia tuyển chọn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Âm mưu

Tại sao đến lượt cô thì lại bị thông báo là không thể tham gia tuyển chọn?

Bên phía người phụ trách sản xuất nói là vì người đến tham dự quá nhiều, trong đó còn có cả những fan hâm mộ chỉ đến vì muốn gặp Cố Tĩnh Trạch, mà đạo diễn sớm đã chọn được người phù hợp rồi.

Vân Na thậm chí còn chưa kịp bước vào phòng quay thử đã bị chặn ở ngoài, cô ta chỉ có thể đứng ngoài nhìn từng tốp người quay thử xong bước ra ngoài. Nếu cô ta quay thử mà bị đánh rớt, cô ta có thể chấp nhận, nhưng đằng này, cô ta còn chưa được quay thử, chưa được cho một cơ hội nào, liền trực tiếp bị đánh rớt là nghĩa lý gì.

Vân Na cảm thấy bất bình.

Lí Cẩm vẫn không hiểu rõ việc trong đó, lúng túng nhìn Vân Na: “Chẳng lẽ phòng quay xảy ra chuyện gì? Hay là có ai đã được chọn rồi? Sao lại không được vào quay?”

Vân Na chỉ thờ dãi: “Con có hỏi qua, chắc lại là mấy kẻ nhờ quen biết ấy mà.”

Im lặng một lúc, cô lại tiếp tục nói: “Tuy là tuyển nữ chính trên phạm vi cả nước, nhưng rốt cuộc vẫn có kẻ đi cửa sau. Lần quay thử này, chắc là có người của tổ sản xuất tham gia, hoặc là có người của mấy công ty giải trí khác đến đăng ký, nên họ dùng thủ đoạn để được chọn đây mà!”

Đối với mấy công ty nhỏ, đây là cơ hội ngàn năm có một, chắc chắn họ sẽ không tiếc nhờ vả quan hệ khắp nơi để đưa người của mình tham gia, đại đa số người tham gia lần này đều là những người thuộc quản lý của các công ty nhỏ, cô còn mỗi mất chờ mong cái gì chứ, chuyện lần này vốn không thuộc về một người có xuất thân bình thường như cô.

“Thật sự không còn cách nào khác sao?”

Lí Cẩm buồn thiu, bà đã đặt nhiều niềm tin vào con gái mình như thế, bà đã mong con gái mình sẽ một ngày được nổi tiếng, thế nhưng mộng còn chưa thành đã phải dừng ở đây rồi sao?

Vân Na chợt nhớ tới một người, mắt sáng ngời: “Đừng nóng, mẹ, con có cách!”

...

Đêm

Vân Thi Thi đang viết lý lịch gia đình cho Hữu Hữu, thì điện thoại sáng lên.

Cô lo lắng cầm lấy điện thoại, bên kia truyền đến tiếng động rất ồn ào, hình như là một club đêm, còn có tiếng cãi nhau ầm ĩ.

“Alo, alo?”

Vân Thi Thi cau mày, trong điện thoại vẫn không có ai trả lời, cô đang định cúp máy thì đầu bên kia truyền đến giọng của một người đàn ông: “Cô là chị của Vân Na phải không?”

“Ồ... đúng rồi.”

Người đàn ông kia tiếp tục nói: “Cô em gái của cô uống say như chết nằm đây, kêu hoài không tỉnh, cô có thể đến đây đón cô ta về được không?”

Lại là Vân Na, gây chuyện nữa rồi sao

Vân Thi Thi từ chối, với cô, cô không bao giờ muốn dính líu đến mấy vụ rắc rối của Vân Na lần nào nữa.

Cô ta đã đối xử với cô và Hữu Hữu như thế, còn gián tiếp làm cô mất việc, cô ta còn muốn hành hạ cô đến bao giờ đây? Cô ta uống rượu say thì liên quan gì đến cô chứ?

Nhưng trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh của ông Vân, Vân Thi Thi xiết chặt tay mình lại, tim trở nên loạn nhịp hơn.

Bên kia thấy cô không trả lời, phải “Alo” mấy lần, Vân Thi Thi mở mồm dài hỏi: “Ồ đâu?”

“Gabriel.”

Gabriel là club đêm nổi tiếng của thành phố, chi phí vào club này nghe đâu rất lớn, cho nên những người đến Gabriel hầu như đều là con cái của gia đình giàu có, nhưng trong này vẫn có một số tên lưu manh đến đây để gây chuyện, bởi thế Gabriel cũng nổi tiếng là rất loạn.

Hít thuốc phiện, cờ bạc, club đêm chỉ là tấm màn che mắt người đời, thật ra đây là nơi giao dịch buôn bán, là chợ đen khét tiếng. Nó còn nổi tiếng là kho bạc hắc đạo ngầm lớn nhất nước.

Cô thường xuyên đọc được những tin tức như có người chết thảm trong này. Nhưng dù việc lần đó có vẻ rất lớn, đe dọa cả trị an của xã hội, nhưng Gabriel không bị buộc tội, như thế cũng đủ hiểu người chống lưng cho nơi này địa vị lớn vô cùng, bởi vậy nên nhiều người cũng không dám động vào nơi này.

Vân Thi Thi chậm rãi tiến vào cái nơi chướng khí mù mịt này, vừa bước vào đã bị cái mùi bên trong làm cho ngạt thở khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ngọt ngọt

Vân Thi Thi chậm rãi tiến vào cái nơi chướng khí mù mịt này, vừa bước vào đã bị cái mùi bên trong làm cho ngạt thở khó chịu.

Trên đường cô đi, hành vi phóng đảng của một cặp nam nữ đập vào mắt cô, không khí chỉ toàn mùi thối nát, còn có cả mùi son phấn choáng ngợp.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, cô được dẫn đến trước căn phòng. Vừa bước vào trong, Vân Thi Thi đã ngửi được mùi rượu vô cùng nồng, pha lẫn một số mùi khác nữa. Trên ghế salon có rất nhiều khói thuốc, nhạc rất to, còn có mấy thanh niên tóc tai nhuộm đủ màu, đứng quơ tay múa chân uống rượu.

Cô nhìn xung quanh, nhìn thấy Vân Na đang say khướt nằm dài trên ghế salon, hình như đã ngủ luôn rồi.

Có mấy thanh niên vừa nhìn thấy cô liền ngược đầu lên, miệng nói to: “Chà, đến rồi à!”

“Ai đây, chị của con kia hả? Dáng người cũng đẹp đấy chứ! Trông ngon hơn con em nó nhiều”

Có người nghe xong liền hùa theo: “Chính xác, thời nay mấy cô gái trong sáng không có nhiều đâu, không biết mùi vị sẽ ra sao nhỉ, chắc tuyệt lắm!”

Những lời nói dơ bẩn, thật khó nghe.

Vân Thi Thi nghe mấy tên lưu manh nói xong, cơ thể hơi run run, sau đó “Rầm” một tiếng, nhân viên phục vụ đóng cửa lại, cô chỉ biết đứng đó, không dám tiến lên trên.

Nói thật, sau khi trải qua chuyện lần đó, đối với mấy tên lưu manh du côn này, trong lòng cô luôn cảm thấy sợ chúng, cô quay đầu muốn bỏ đi.

Một thanh niên có cánh tay xăm hình con rồng đứng lên, bước về phía trước, túm lấy cổ tay cô, cười gian manh nói: “Mới đến mà đã đi rồi sao? Thế em cô thì phải làm sao đây?”

Vân Thi Thi do dự quay đầu nhìn thoáng Vân Na, áp ứng: “Tôi... tôi đến là để đưa cô ấy về. Vì vậy...”

“Vậy thì sao?” Thanh niên kia nhếch miệng, nhíu mày: “Đừng đùa nữa, đúng là mất hứng mà, bởi mấy anh đây uống rượu đã rồi về!”

Thanh niên đó khoác vai cô, chỉ vào mấy tên con trai đang ngồi trên ghế salon trước mặt, giới thiệu từng người: “Đây, để tôi giới thiệu cho cô, đây là Lão Đại của quán bar này, anh Cường. Ngồi bên cạnh là anh Bác, anh Hồ...”

Vân Thi Thi thật đứng không vững nữa rồi, cô cố thoát khỏi cái khoác tay của tên kia nói: “Tôi đến không phải để uống rượu, tôi đến là để... đem Vân Na trở về!”

Thanh niên kia nghe xong thì ‘cười khúc khích’, khinh bỉ nhìn cô: “Không uống rượu sao? Vậy thì cùng mấy anh đây làm chuyện khác cũng được!”

Ánh mắt thèm khát của tên đó nhìn lướt qua ngực cô, nhanh chóng lấy tay sờ sờ gương mặt cô.

Vân Thi Thi cố gắng tránh né, cô bị động tác đó của tên đó dọa cho sợ, trống ngực đập thình thịch, nhanh chóng nhăn mặt quát: “Anh muốn làm gì?”

“Làm gì sao? Đương nhiên là làm cô em sướng rồi!” Thanh niên nghiêng đầu sang một bên, đùa giỡn nói.

Ở phía sau, một tên mặt sẹo kêu lên: “Cô tên là gì ấ y nhỉ... À... Vân Thi Thi đúng không? Đừng đứng đó nữa làm chi, lại đây mà ngồi cho đỡ mỏi này! Kêu phục vụ mang vài bình Whiskey lại đây!”

Vân Thi Thi lắc đầu, nhìn thoáng qua Vân Na, do dự nói: “Tôi không uống rượu! Tôi, tôi về đây...!”

Nói xong, cô quay đầu muốn bỏ chạy, nhưng thanh niên kia lại mau chóng nắm chặt lấy cổ tay cô, dùng sức túm cô về.

Vân Thi Thi giật bắn người, cô giãy dụa, nhưng sức cô làm sao đấu lại thanh niên cơ bắp như tên đó chứ.

Tên đó liếc nhìn cô một cái, mắt húng nói: “Này này cô em, đừng như thế chứ! Em cô tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, người làm chị như cô chẳng lẽ cũng như nó sao được đúng không?”

Vân Thi Thi nhíu mày, hỏi lại: “Có ý gì?”

“Ý gì?” Thanh niên kia cười, sau đó có một người ở đằng sau cao giọng lên, châm biếm nói: “Em cô không có tiền, chạy đến chỗ chúng tôi mượn tiền, mỗi ngày mượn một ít một ít, giờ nó dòn thành một đồng rồi! Nói thế thôi chứ cũng không nhiều đâu, cô ta thiếu nợ chúng tôi 20 vạn”

< /p>

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Vào nhằm hang sói

“Ý gì?” Thanh niên kia cười, sau đó có một người ở đằng sau cao giọng lên, châm biếm nói: “Em cô không có tiền, chạy đến chỗ chúng tôi mượn tiền, mỗi ngày mượn một ít một ít, giờ nó dồn thành một đồng rồi! Nói thế thôi chứ cũng không nhiều đâu, cô ta thiếu nợ chúng tôi 20 vạn”

20 vạn.

Vân Thi Thi ngán người, thờ cũng gấp hơn, mờ to mắt, không thể tin nhìn đám thanh niên trước mặt.

Cô còn tưởng Vân Na vì không được chọn nên mới nổi loạn, chạy ra ngoài chơi bởi không về nhà, cô cũng không nghĩ nhiều, dù có lo lắng cho Vân Na nhưng cô nghĩ là thế nào thì Vân Na cũng phải tìm về nhà thôi.

Thế nhưng mọi chuyện có vẻ đi theo chiều hướng tệ hơn cô nghĩ, Vân Na không những không về mà còn tìm đi mượn tiền xã hội đen, ngay cả thuốc phiện mà Vân Na cũng dám đụng vô, bây giờ số tiền mượn lên đến 20 vạn.

Hai mươi vạn... dù cho cả cha cô, Vân Nghiệp Trình có bán cả nhà cũng không đủ để trả nợ.

Cô đứng yên tại chỗ, cả người cứng đờ như đá, thanh niên đứng bên cạnh thì không ngừng kêu ca: “Không có tiền còn mạnh miệng, đúng là không biết đi! Bây giờ cô nói đi, số tiền kia phải thế nào đây? Chẳng lẽ phải để đại ca ta tự mình đến đòi thì cô mới chịu trả sao?”

Tên Cường thấy tên kia nhắc mình, tay đang ôm một cô thân hình gọi cảm. Tên đó thả tay ra, dập tắt điếu thuốc đang hút, cười nói: “Người em không tỉnh lại, vậy thì chị phải trả tiền cho em chứ đúng không?”

Vân Thi Thi sợ hãi nói: “Tôi... tôi không có tiền”

Đừng nói 20 vạn, dù là hai vạn, hai hai ngàn cô cũng không có!

Tên thanh niên thất vọng trừng mắt lên nhìn: “Không có tiền sao? Anh Cường, cô ta bảo mình không có tiền trả nợ kia!”

“Hai mươi vạn, không phải là con số nhỏ.”

Tên Cường nghe thế thì nở nụ cười dâm loạn.

“Không có tiền, vậy thì trả bằng cái khác cũng được!”

Thanh niên kia lập tức hiểu ý, cúi đầu cười cười, đánh giá nhìn cô từ đầu đến chân, còn gật đầu hài lòng.

“Nhìn cô cũng không tệ đâu, hay là cô đến hầu hạ anh Cường vài ngày đi, số nợ kia sẽ được xóa! Cô cũng biết đấy, được phục vụ anh Cường là cơ hội hiếm có của cô đó, nếu là người khác, một cọng tóc cũng chẳng được anh Cường chú ý nữa là!”

“Không” Vân Thi Thi lập tức từ chối.

Tên thanh niên kia giãn nở cười, nhẹ nhàng vỗ gương mặt nhỏ của cô, chỉ về phía tên Cường nói: “Nè, cô cũng nên biết tốt xấu một chút đi, có biết anh ấy là ai không hả, là Lão Đại của cái quán bar này đó, cô dám không nể mặt anh ấy sao? Muốn chết à?”

Tên thanh niên đề cô ngồi xuống ghế, tên Cường liền ôm chầm lấy cô, một tay ôm cô, một tay cầm ly Whiskey để phục vụ rót đầy, đem cái cốc đến trước mặt cô.

Cô nhìn ly rượu, tên Cường nhìn cô nói: “Uống cạn ly này.”

Vân Thi Thi nhìn rượu trong ly, trong lòng cảm thấy hoảng sợ không thôi.

“Tôi... tôi không biết uống rượu...”

Đừng nói là Whiskey, dù là bia cô cũng không uống được. Cơ thể cô vốn rất mẫn cảm, chỉ cần một ngụm là say ngay, chứ đừng nói là uống cạn một ly. Nhưng thật sự, từ trước đến nay cô chưa từng uống một ngụm rượu hay bia nào cả.

Tên Cường cười một tiếng, mày rậm nhăn lại: “Sao? Chẳng lẽ cô không thể nể mặt thằng Cường này uống một ly sao?”

“Tôi thật sự không biết uống rượu” Vân Thi Thi sợ hãi run lên cầm cập, cô thật sự không biết uống rượu.

“Rượu mời không muốn, muốn uống rượu phạt chứ gì!”

Tên Cường thấy cô nhất quyết không chịu uống, liếc mắt nhìn tên thanh niên kia một cái. Mấy tên đứng đó cũng ngầm hiểu, tiến lên giữ chặt người cô, mở miệng cô ra, mạnh mẽ đổ hết rượu vào miệng cô.

Từng ngụm, từng ngụm Whiskey chảy vào trong cổ họng, vị rượu xộc thẳng lên mũi, mùi còn nồng đậm, cô cũng không kịp phản kháng, bất thành linh bị

đổ rượu vào miệng, mặt cô lập tức đỏ lên, nước mắt chảy ra.

Không biết sức lực lấy từ đâu, Vân Thi Thi đẩy tên thanh niên kia ra, ly rượu rớt xuống đất vỡ thành mảnh nhỏ.

Cô liều mạng ho khan, ôm bụng ho sặc sụa, còn ói ra vài giọt rượu, trong miệng rất hăng, rất nóng, như đang bị lửa thiêu đốt vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Dự cảm xấu

Không biết sức mạnh từ chỗ nào, Vân Thi Thi đẩy mạnh tên thanh niên ra. Chiếc cốc trên bàn bị hất ta đề lên vỡ thành vụn. Cô liều mạng nắm yết hầu, cong eo ho khan hờ gáp. Chỉ cảm thấy trong bụng như có ngọn lửa đốt cháy cô vậy.

Whiskey không pha, độ mạnh mùi phen có thừa. Lúc này cô chỉ uống nửa ly rượu, chỉ trong chớp mắt cô muốn ngất đi, mơ mơ hồ hồ, trời đất như xoay quanh.

Đầu rất đau... Đau đến kinh khủng, cơ hồ không phân biệt được phương hướng, ý thức cũng dần đánh mất!

Vân Thi Thi muốn đứng lên, thân thể lại ngã trái ngã phải. Cả người mềm nhũn, hai chân hai tay không còn sức, tê dại cực kỳ. Mới vừa đứng lên cô liền ngã trở lại sô pha. Ngay sau đó, một cổ khô nóng từ bụng lan ra khắp cơ thể, càng ngày càng nóng rực. Vân Thi Thi bám chặt vào bàn, mồ hôi chảy đầm đìa!

Cũng khó trách cô ta say nhanh, vì chén rượu pha lẫn còn rượu khác.

Cường ca nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trong bóng tối, cười cảm thán: "Thuốc thúc tình này, đúng là thứ tốt nha!"

"Ha ha, tất nhiên! Đây là đồ em mang tới mà, còn không phải hàng tốt sao?"

Thanh niên không có ý tốt cười, sau đó nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Vân Thi Thi, trong lòng ngứa ngáy: "Anh Cường, anh chơi xong rồi thì để cho chúng em chơi vài ngày nha!? Người đàn bà này thật xinh đẹp, ha ha!"

"Thích à?" Cường ca cười: "Được, chờ tao chơi chán thì liền cho tụi bây!"

Vài người cúi đầu khom lưng cười đầy cười hề: "Cảm ơn anh Cường!"

"Anh Cường, em đã đặt sẵn phòng tốt cho anh rồi! Ha ha, phòng tổng thống đấy!"

Trên sô pha, Vân Na mở to mắt ngồi dậy, trên mặt chỗ nào có men say chứ? Đôi mắt rõ ràng thanh tỉnh.

Cô ta nhìn về phía Vân Thi Thi, khóe môi nhếch lên cười lạnh.

"Anh Cường! Anh vừa lòng chứ? Người như thế nào? Tôi đâu có lừa anh phải không! Anh thấy có đáng giá hay không?"

Vân Na đi qua đây ngồi, cười duyên: "Chị tôi rất thuần khiết đấy! Mấy con nhỏ khác không thể so sánh đâu, thân mình chị ấy cũng sạch sẽ nữa! Dù tới chợ đêm, cũng có thể bán được mấy chục vạn trong một buổi? Anh Cường, anh thật sự lời lắm nha!"

"Ừ, đúng là đáng giá! Số hàng chục thì tính gì!" Đầu chỉ mấy chục vạn, mấy trăm vạn đều được đấy chứ!

Cường ca cười ha ha, ôm Vân Thi Thi hiển nhiên đối với người này vừa lòng.

"Vậy thì được rồi! Cảm ơn anh Cường!" Vân Na chợt nhớ tới gì đó, liền khép nép nói: "Anh Cường đừng đem chuyện này nói ra nha! Đừng nói tôi chơi xấu chị ấy, nếu không cha liền giết tôi!"

"Biết rồi!" Hắn không kiên nhẫn trả lời.

Vân Na cười hi hi, nói: "Đừng vội chứ! Đêm nay, chị ấy thuộc về anh! Anh xem, nữ chính tuyển sự..."

"Tôi đồng ý chuyện của cô, nói được thì làm được! Giờ mau biến đi! Đừng quấy rầy chuyện tốt của tôi!"

Hiện giờ Cường ca chỉ đặt tâm tư lên người Vân Thi Thi, còn thời gian đâu mà để ý cô ta, hắn không nghĩ nhiều liền gật đầu. Mấy tên đàn em đã sớm mở

cửa, hần nửa ôm Vân Thi Thi vào lòng rức, rồi đi.

.....

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên gió mạnh như gào thét. Thổi cửa sổ kêu keng keng chuyển động. Hữu Hữu từ con ác mộng bừng tỉnh, bỗng từ trên giường ngồi dậy nhìn sang bên cạnh... Mẹ đâu rồi?

“Mẹ?” Một cảm giác rất xấu nổi lên trong lòng cậu!

< >

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Người phụ nữ quyền rũ

Khách sạn Vương Miện 6 sao.

Phòng tổng thống, lọt vào tầm mắt là sự thiết kế trang hoàng ung dung cao quý, thể hiện sự cao nhã mà xa hoa. Trên bàn tiệc, Mộ Nhã Triết mặt lạnh lùng nhìn những gương mặt đầy nịnh nọt giả tạo. Trong lòng anh có cỗ phiền muộn không biết từ đâu. Thấy rượu đã quá nửa ly, bầu trời ngoài cửa sổ đã sớm tối.

Mộ Nhã Triết có chút mệt mỏi, phần lớn là từ những người trước mặt anh. Anh một hơi nốc cạn ly Vodka, liền đứng lên.

Mọi người thấy vậy, đều tự liếc sang bên cạnh mình rồi cùng đứng dậy.

Đêm nay, nhân vật chính là Mộ Nhã Triết nếu anh ta phải đi thì mọi người cũng liền tuyên bố tiệc tàn.

Thân là vua cổ phiếu kiêm chủ tịch, thân phận tôn quý. Trong tay anh ta đã sớm nắm quyền hành Mộ thị. Hiện tại đối mặt với kinh tế toàn cầu, người đứng trước mặt họ có khả năng làm lung lay thị trường toàn cầu. Cũng đồng nghĩa là nắm trong tay tài chính công ty của bọn họ là Mộ thị. Muốn công ty xí nghiệp còn tồn tại? Vậy phải xem một câu của anh ta. Vì thế, bọn họ càng nịnh hót càng hậu hạ ông chủ tương lai của Mộ thị.

Một người thử thăm dò, nhỏ giọng xin chỉ thị: “Tổng giám đốc Mộ, ngài phải đi sao?”

Người nọ cung kính đem áo vest tây trang cho anh, Mộ Nhã Triết liếc hần một cái rồi nhận lấy áo khoác mặc vào. Một người khác cũng nhanh chóng mở cửa phòng ra. Anh ưu nhã bước ra, sau lưng là một đám người tây trang giày da cúi đầu theo sát, nhìn có chút hương vị của vị thần vậy.

Cửa thang máy VIP mở ra Mộ Nhã Triết đi vào, cửa chậm rãi đóng lại. Tầm mắt anh lơ đãng liếc vào một chỗ, đáy mắt lập tức lạnh băng!

Lý Đồng Cường đắc ý một tay ôm Vân Thi Thi mơ màng bước ra thang máy, sau lưng liền có cảm giác lạnh rét đến xương cốt.

Hần nhướng mày quay đầu, thì thấy người khách mới bước vào thang máy kia. Hần mơ hồ nhìn thấy ánh mắt sự sắc bén của người đó.

Nhưng hần không để trong lòng, càng không nghĩ nhiều. Hần nửa nhấc Vân Thi Thi, bàn tay sờ mó tiếp tục đi tới phòng.

Sau lưng, cửa thang máy lại chậm rãi mở ra.....

*

Lý Đồng Cường một chân đá cánh cửa ra.

Hần vào phòng còn không chưa đóng cửa lại, tay đã gấp gấp tháo dây lưng kéo khóa quần xuống.

Gương mặt khó dấu nụ cười dâm tiện, nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt Vân Thi Thi. Đá chân về phía sau đóng cửa, đi về phía giường đó là địa bàn của hần đêm nay!

Người đàn bà Vân Na đó thật sự không lừa hần

Trước kia, nghe cô ta nói có 1 người chị lớn lên rất xinh đẹp thuần khiết. Lúc đó, hần còn khinh thường khịt mũi, không cho là đúng.

Ở trong mắt hần, người đàn bà mà nào chẳng giống như đều là những công cụ mà thôi.

Nhưng hiện tại, cô gái này so với diễn tả của cô ta càng thêm xuất sắc.

Những người đàn bà bình thường khác sao sánh được.

Không phải hẳn chưa từng gặp qua người đẹp hơn Vân Thi Thi, chỉ là khí chất thanh lệ của cô không giống người khác.

Lý Đồng Cường hung hăng ném cô lên giường, thân hình thiếu nữ xinh đẹp rơi trên giường lớn mềm mại.

Trong bóng tối chỉ có đèn giường còn rọi chiếu sáng lên chiếc giường trắng tinh. Cô mặc một chiếc váy hai dây, ôm sát da thịt trắng nõn nà tăng thêm vài phần gợi cảm.

Mái tóc đen rối loạn trên vai, bầu ngực như ẩn như hiện tựa như bức tranh mỹ nhân, thật sự làm người xem muốn phun máu mà!

Càng xem, càng làm lòng người khó nhịn!

< /p>

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thuốc Thúc Tình

Vân Thi Thi hơi hơi có chút ý thức, cô cảm thấy dạ dày rất nóng rất khó chịu, bàn tay giãy giụa muốn xé rách chiếc váy đi.

Trong cơ thể khô nóng đến xa lạ, hận không thể lập tức làm biến mất đi những thứ mặc trên người.

Hoàn toàn mất đi lý trí, mất đi suy nghĩ... Cô không biết mình ở nơi nào, chỉ cảm thấy bản thân như đang bị chìm vào nồi nước sôi. Phía dưới người khô nóng không dừng, mà thân mình lại cảm nhận được một trận lạnh lẽo.

Một nửa như bầu trời tuyết lạnh, một nửa như dung nham nóng chảy. Giống như băng lửa kết hợp với nhau!

Loại cảm giác thống khổ này, làm người muốn nổi điên, nổi điên!

"Nóng quá... Nóng quá, cứu cứu tôi... Làm ơn cứu tôi..."

Cường ca nhìn cảnh tượng này, trong lòng đặc ý vện phần.

Ở chợ đêm, thuốc thúc tình này là loại thuốc đáng sợ nhất. Nếu không có quen biết, thì khó mà mua được loại này.

Một khi ăn vào, dù là người đàn bà trinh tiết cứng đầu kiên định đến đâu đều không thể ngăn nổi ham muốn.

Không có đàn ông thỏa mãn, cái cảm giác đó muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Huống chi, là người phụ nữ chưa hiểu sự đời?

Vân Thi Thi nằm trên giường thờ nặng nhọc, thống khổ vuốt ve người!

Lại không nghĩ tới hành động này của cô, quyến rũ đến động lòng!

Cường ca nhanh chóng bỏ đi quần áo, chiếc quần mới cởi được một nửa liền hưng phấn nhảy lên giường. Gấp đến không chờ nổi muốn "nhập trận" với cô:"Người đẹp, đừng nhúc nhích để anh giúp em ha! Chút nữa, sẽ khiến em thoải mái để chịu ngay! ha ha!"

Đúng lúc này, chuông cửa reng lên.

Sắc mặt Cường ca lập tức vện vẹo nhưng động tác trên tay không ngừng lại.

Người ta đang vui vẻ, còn việc nào bức hơn khi đang chuẩn bị "Làm việc" mà bị làm phiền chứ? Hắn không suy nghĩ về người bên ngoài nữa, một lòng muốn tiếp tục làm việc.

Nhưng khi hắn vừa mới cởi một dây váy của cô, chuông cửa lại reng lên cứ liên tục ầm chuông tựa hồ không kiên nhẫn.

Trong thành phố này, phạm là trong phạm vi của hắn không ai dám gây rối với hắn cả!

Tên chó chết nào tới phá hư tâm trạng hắn? Mẹ nó, mất cả hứng!

Ánh mắt Cường ca trở nên hung ác dị thường, quay đầu lại tức giận đến đăm một cái. Động tác nhanh chóng mặc quần vào, đi tới mở cửa!

Hắn một bên hùng hù hỏ hỏ mở cửa ra, ngẩng đầu lại thấy trước cửa hai người đàn ông mặc tây trang đen. Thân hình cao lớn, cơ hồ che đầy cả ánh sáng ở hành lang!

Sắc mặt Lý Đông Cường xanh mét nhưng lập tức trầm đi, đáy mắt hiện lên ít nhiều hoảng sợ!

Hắn cũng được coi như ở một nửa thế giới ngầm, thấy không ít việc trên đời nhưng hắn lại bị khí thế của hai tên này làm hoảng sợ!

Hơi thở trên người bọn họ quá đáng sợ, ánh mắt mang theo sự nguy hiểm tựa như một tên sát thủ trong tay đầy máu, lãnh khốc vô tình!

Hắn gian nan nuốt nước bọt, nhìn đề phong bọn họ mà đánh giá." Các anh... Làm cái gì? Tìm làm người rồi!"

Hai người đàn ông không nói gì, duỗi thẳng tay nắm lấy hắn ta xách ra ngoài. Một người giữ một cánh tay mỗi bên giống như áp giải tội phạm.

Cường ca kinh sợ, ngay sau đó mắng vài câu.

"Này! Chúng mày định làm gì?! Bắt ông nội tui bây làm gì hả! Phá hỏng chuyện tốt của tao!"

"Tao là đại ca bên phố đông đây! Biết không hả? Biết thì buông ông ra!"

"Nhỏ đó là tao mua được hai mươi vạn đây, buông tao ra, buông ra!"

Tiếng ồn ào dần đi xa.

p;

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Giống như gặp lúc đó

Vân Thi Thi cố hết sức chống nũa người ngồi dậy, đỡ lấy cái đầu đang đau đớn. Phía trước tầm mắt, mọi thứ mờ nhạt bay vòng vòng quanh cô.

Toàn bộ sức mạnh như mất đi một nửa, mắt thấy bốn bề tĩnh lặng, cô cũng không quan tâm bản thân đang ở nơi nào.

Loại nóng rực này át đi lý trí cuối cùng của cô, vươn đôi tay run rẩy thống khổ xé rách đi chiếc váy đang mặc.

Ở cửa, bước vào là người đàn ông đáng người cao gầy khí thế bức người. Thân hình cao lớn xuất hiện, căn phòng tựa như có chút nhỏ hẹp.

"Cạch" một tiếng, cửa đóng lại, lại một lần nữa một mảnh đen tối.

Trong căn phòng, chỉ nghe được tiếng thở dồn dập của cô.

Hơi thở mê ly không ngừng phả ra từ bờ môi yêu kiều đầy mị hoặc kia, cùng với tiếng rên trầm trấp, thật khiến cho người ta mất đồ tìm đập.

Thật là khó chịu, khó chịu vì trong cơ thể cô giống như có một cái lỗ hồng lớn. Dù làm gì cũng không thể lấp đầy khoảng trống hư không kia.

Đôi tay cô quơ lung tung, tựa như muốn lấy gì đó lấp vào khoảng trống ấy. Rồi lại không biết, chính bản thân lại đang cần cái gì!

Cô duỗi tay vuốt ve cơ thể mình, không ngừng vuốt ve, muốn ngăn chặn đi ham muốn đáng sợ. Mỗi khi chạm đến nơi nào, cơ thể liền kích thích đến tê dại không ngăn cản được mà hưng phấn lên!

Mộ Nhã Triết bước đi trong đêm, chậm rãi hướng đến cô đi đến mép giường, dậm chân đứng lặng, cúi đầu ——

Dưới ánh đèn, hiện lên chiếc chăn trắng tinh bên hông cô.

Lúc này quần áo Vân Thi Thi đã sớm không nghiêm chỉnh, dây váy chảy xuống đầu vai mượt mà. Anh thấy sắc mặt cô ửng hồng khác lạ, trong mắt đầy tình dục, đôi tay bé nhỏ xé rách váy đi, thống khổ dị thường.

Mộ Nhã Triết sắc mặt lạnh nhạt đánh giá cô, ánh mắt anh dần lạnh lại. Anh không nghĩ đến, có một ngày họ lại gặp nhau dưới tình huống này.

Hắn ta nói, hắn mua cô 20 vạn?

Chẳng lẽ số tiền 6 năm trước anh trả cho cô không đủ sao? Nên cô không tiếc mà bán rẻ thân thể mình?

Hay là nói, mấy năm nay cô đều như thế?

Mà anh, chỉ là người để cô lợi dụng thân thể mình? Từ lúc đó về sau, cô đã bị bao nhiêu người chạm qua rồi?

Mộ Nhã Triết giữu cột câu môi, đáy mắt lạnh băng đến lạnh lẽo. Lại thêm một trận chán ghét, xoay người muốn rời đi.

Nhưng ở phía sau lưng, Vân Thi Thi không biết lấy sức mạnh từ nơi nào. Cô từ trên giường quỳ lên, hai tay không màng gì từ phía sau ôm chặt lấy eo anh. Nắm chặt không buông tay!

"Đừng đi... Tôi khó chịu lắm, làm ơn... Cứu tôi..."

Thân mình người đàn ông cứng đờ, sau lưng bị một mảnh mềm mại dán chặt. Cô tham lam đặt gương mặt nhỏ phía sau anh, ở bên hông anh sờ soạng trên dưới, thấp giọng lầm bầm:"Đừng đi... Cứu tôi, cứu tôi được không.. Giúp tôi..."

Bước chân Mộ Nhã Triết không rời đi nữa.

Anh chậm rãi quay người, Vân Thi Thi nhân cơ hội nhào vào lòng anh. Đôi tay ôm chặt bờ vai vững chãi ấy, thân thể mềm mại dán lên người anh.

Phảng phất như lâm như vậy, thì có thể an ủi được tình dục trong người. Mà anh cũng nhận thấy được, thân thể đầy đặn của cô quá nóng!

Anh kinh ngạc ngược mắt, duỗi tay nắm cầm cô vặn mặt qua.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cổ khô nóng

Mộ Nhã Triết thấy trong mắt cô đầy rối loạn mê li, sâu không thấy đáy, có một ít không thích hợp.

Anh đang chăm chú nhìn cô, Vân Thi Thi bám vào bờ vai thò qua gương mặt ửng đỏ, vội vàng hôn vào môi anh.

Mộ Nhã Triết híp mắt, theo bản năng tránh né nhưng cô lại ôm cổ chặt không cho anh trốn tránh. Không chút kiêng kỵ, cô đưa lưỡi vào liếm lấy.

Cô hôn đến ác độc, nhưng lại không có kỹ xảo mà ngây ngô, thậm chí là vụng về lại có chút tuyệt vọng.

Chỉ dựa vào bản năng cơ thể trả đáp đôi môi mỏng lạnh lẽo của anh. Gặm cắn cánh môi, đầu lưỡi liếm loạn lung tung trong miệng anh, hơi thở cực nóng hà vào hô hấp anh.

Nhưng đối với người không có kỹ xảo nào, lại có thể trêu chọc gợi lên ham muốn của anh.

Vân Thi Thi hôn như điên cuồng, nụ hôn dày đặt trượt xuống dưới. Kích thích hầu kết của anh, đầu lưỡi kiểm nhẹ nhàng cắn lấy. Thân mình Mộ Nhã Triết cứng đờ, đáy mắt ẩn ẩn nguy hiểm.

Cô lại hồn nhiên không thấy, thân thể khô nóng khó chịu. Dây vấy hoàn toàn trượt xuống, theo động tác mà vấy trượt xuống bên hông.

Thân thể nhỏ nhắn mềm mại mà trơn bóng, bại lộ trong không khí. Làm người hít thở không thông, thân mình anh nảy sinh một cổ khô nóng.

Mộ Nhã Triết cúi đầu nhìn người phụ nữ tác loạn trong ngực anh. Cô căn bản không ý thức được, bản thân hiện đang làm gì!

Từ trước đến nay, anh tự khống chế ham muốn bản thân rất tốt. Thậm chí, dù có kết hôn 3 năm mà không chạm vào phụ nữ. Nhưng hôm nay, lại không thể kiềm chế ham muốn trước cô.

"Cứu tôi..... Cứu, cứu tôi....."

Trong cơ thể có thuốc thúc tình, cơ thể cô càng muốn nhiều hơn.

Vân Thi Thi mờ mắt, vội vàng duỗi tay nắm lấy dây lưng anh, không bắt được trọng điểm lung tung vội bỏ.

Khuôn mặt anh gọi cảm, giờ phút này mồ hôi lạnh đổ như mưa, nỗ lực khắc chế lửa trong cơ thể mình.

Cơ thể anh, thể mà có cảm giác với cô.

Mười mấy năm qua, bên người anh không thiếu đàn bà xinh đẹp, quyến rũ. Nhưng anh cố tình lãnh cảm, dù là người đàn bà nào trêu chọc anh vẫn cố tình không nổi hứng.

Nhưng anh lại không biết rằng, người đàn ông một khi đã lướt qua điều tốt đẹp liền không cách nào quên được.

Anh cũng không biết người phụ nữ này giấu ma lực gì, đó là có làm hấn thực tùy biết vị bản lĩnh.

Đôi tay Vân Thi Thi tác loạn trong ngực hấn run rẩy không thôi, động tác mạnh bạo. Cô hơi nhíu đôi mày, vì không bắt được trọng điểm.

Yết hầu Mộ Nhã Triết căng thẳng, một trận điện giật tê dại xẹt qua eo. Người phụ nữ này, là nguyên nhân buộc hấn mất khống chế!

"Nóng... Nóng quá... Giúp giúp tôi, mau giúp tôi..."

Không biết nên làm gì để tiến hành tiếp, cô run rẩy hôn lên môi mỏng anh, tìm kiếm trợ giúp! "...Mau cứu tôi... Cứu cứu tôi được không? Thật là khó chịu..."

Vân Thi Thi ngồi dậy, cánh trắng trắng nõn xinh đẹp chậm rãi chạm đến eo hấn. Cấn chặt đôi môi anh, phá tan cái lí trí cuối cùng của anh.

Mộ Nhã Triết giờ tay xen kẽ vào làn tóc cô, ấn lấy phía sau cổ cô đẩy mạnh về phía mình. Có chút ác độc cấn ngược lại cánh môi cô, ánh mắt lạnh băng chăm chú trên gương mặt cô.

"Cô nhớ kỹ, đây là cô nói!"

Một tay ôm hết vòng eo, cánh tay vứng rắn nâng sau mông cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Kiêu diễm xuân sắc (H)

Chương 51: Kiêu diễm xuân sắc (H)

Vân Thi Thi dần dần tuân theo bản năng nguyên thủy, hai tay bám chặt vào vai anh, nhưng muốn cùng nhau kết hợp đến tận xương tủy, hai người quấn quýt tựa sát vào nhau, không có một chút kẽ hở.

Đem cô chống đỡ trên tường lạnh băng, vân thi thi đau không kiềm được rên lên một tiếng. Mộ Nhã Triết cúi đầu liền bắt lấy môi cô, đoạt đi hơi thở, đầu lưỡi thăm dò.

Giờ phút này, sự xúc động của thượng đế kì diệu đầy cơ trí, đã tạo nên người đàn ông, hấp dẫn (sexy) cương nghị, mà người phụ nữ thì nhu hoà kiêu mỹ.

Nam nữ trong phòng mỹ hoặc đầy xuân sắc hiện ra.

Mộ Nhã Triết xiết chặt lấy gò má cô, tựa như muốn cô cảm nhận được lại cố ý dùng sức, không nỡ điểm ôn nhu chút nào.

Anh muốn cô phải tỉnh táo một chút, tốt nhất hoàn toàn phải thanh tỉnh, mắt nhìn xem anh là ai, nhìn xem rốt cuộc anh chiếm cô làm của riêng như thế nào.

Anh căm ghét người phụ nữ trước mắt anh, sự quyến rũ của cô, có hay không dưới thân người đàn ông khác nở rộ?

Vừa nghĩ tới, một cổ tức giận không cách nào ức chế được.

Ôm lấy eo nhỏ mềm nhũn của cô, anh cấn môi cô, dùng sức điên cuồng bộc phát tức giận.

Mà cô không phải là một cô gái chưa hiểu sự đời, lại càng không giống, không giống như sáu năm trước cô gái nhỏ chưa phát dục dáng người, trải qua nuôi con, cô đáng vẻ đã sớm biến đổi càng đầy đặn trưởng thành.

Anh thô lỗ, xông tới, làm Vân Thi Thi đau không dứt, không khỏi rên rĩ một tiếng, bị hung mãnh tấn đòn ép suýt chút nữa thở không nổi.

Tay nhỏ bé ôm thật chặt lấy cổ anh, trong cơn say, cái lưỡi liếm lấy tai của anh, kiều mỵ thờ gấp bên tai anh, suýt chút nữa làm anh cảm lòng không được.

Người phụ nữ đáng chết! Nhất định là bướm tình lẳng lơ, giống như yêu tinh thời xưa mê hoặc lòng người gây họa cho nước.

Động tác của anh càng thô lỗ, Vân Thi Thi đau đến liên tục hít khí lạnh, theo bản năng đẩy ra vai anh, nhẹ kêu: "Dừng... Đau... Thật là đau..."

"Làm sao? Đây không phải là điều cô muốn sao?"

Mộ Nhã Triết cười nhạt, nhưng lại là càn rỡ, lực đạo lại là chút nào không nửa điểm nhẹ cô, một tay vén váy của cô...

Đau, phần đau nhức trong cơ thể lại bị ngọn lửa tình áp chế xuống, thân thể khắp nơi không cách nào ngăn cản được cảm giác nóng bức khó hiểu.

Vân Thi Thi có chút không được, cô ôm anh càng chặt hơn, thờ gấp liên tục, nước mắt trào ra mù mịt.

Lòng dạ rối loạn, loạn vô cùng! Rối loạn làm cô không thể thấy rõ điều gì, chỉ tuân theo bản năng, không ngừng mà đòi hỏi.

Ý loạn tình mê...

Anh vững vàng nâng cô lên, nhưng lại chịu đựng, cũng không vội tiến vào, giống như đang cố tình trêu chọc cô.

Một tay bắt lấy cằm của cô, hung hăng cắn lên môi của cô một cái, xấu xa cười một tiếng.

"Muốn, liền tự mình đến!"

Hai người thân mật tiếp xúc với nhau, không có gì sánh kịp rung động kích thích, làm cô không phân biệt tất cả mọi thứ, thậm chí quên mất bản thân là ai.

Hô hấp của cô càng dồn dập, đại não một mảng hỗn loạn tuân theo bản năng, vịn chặt vai anh, đem người chậm rãi ấn người xuống...

Cho đến lúc toàn bộ dung nạp anh.

Dường như đem nơi trống rỗng kia lấp đầy, khoái cảm đột ngột giống như sóng biển vọt tới, cô khó chịu ngửa đầu, co rút thân mình, thờ gấp, trong nháy mắt ý nghĩ trở nên thanh tỉnh, nhưng lại lần nữa bị hút vào trong đó...

Thân thể Cô khôi phục rất tốt, sáu năm qua cũng chưa từng bị người nào đụng chạm qua, toàn bộ đều xinh đẹp bất chấp lý lẽ.

Dược tính của thuốc thúc giục khiến cho trời đất quay cuồng đều quay cuồng.

Cổ họng Mộ Nhã Triết căng thẳng, tê dại cùng kết hợp, mồ hôi lạnh thấm ướt lông mày rậm.

Vào lúc hoà hợp với nhau, cả hai đều cực kì nhạy cảm.

Mãnh liệt mà cuồng dã, cả phòng kiều diễm ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Ái tình chưa dứt (H)

Chương 52: Ái tình chưa dứt (H)

Hai thân thể dây dưa chung một chỗ, rất nhanh cả người đều ướt đầm mồ hôi, đã sớm dính ướt một mảng.

Cái cảm giác hít thở không thông kia, thật giống như hai người chặc chẽ kết hợp, dường như muốn đem lẫn nhau nhập vào tận xương máu.

Dường như hết sức rục rờ, thoải mái tràn trề...

Ngay sau đó, chính là khó có thể dùng lời diễn tả được vui sướng, cao trào tình ái liên tục dâng lên.

Trong lúc quên mình, Vân Thi Thi tựa vào bả vai anh, nắm lấy bàn tay to lớn của anh, cùng anh mười ngón tay đan vào nhau, dẫn dắt dần lên gò má nóng bỏng của bản thân, lòng bàn tay anh có chút xù xì, có chút lạnh giá, nhưng lại cho người ta sự an tâm cực kì lớn.

Có chút run rẩy, cô dán lên môi mỏng lạnh như băng của anh, nhẹ nhàng mà ấm áp chạm, lại một lần nữa nóng bỏng làm tim anh đập...

Hô hấp của Mộ Nhã Triết không khỏi cứng lại, rốt cuộc giống như người yêu thân mật hôn nhau không dứt.

Lần này, anh lại không né tránh, mà là chặt chẽ chiếm hữu cánh môi của cô, vừa hôn vừa vuron sâu vào trong miệng cô.

Anh khép lại mắt, bỗng nhiên mở ra, đôi mắt đen nhìn nhìn chăm chăm người phụ nữ dưới thân mình bản thân như hoa nở rộ mê hoặc lòng người, trong lòng ấm áp đem cô đề ngã xuống giường, đem cô nhất định chiếm làm của riêng.

Hô hấp Vân Thi Thi vỡ vụn tràn ra từ hai cánh môi, dồn dập.

Cuối cùng, bị anh hung hăng va chạm, dưới thân run rẩy, đem anh gắt gao xiết chặt-----

Trong đầu dường như trống rỗng, hai bị cao triều dồn ép tới đám mây tươi sáng..

Không thể không nói, thuốc kích dục thật sự mạnh mẽ.

Mộ Nhã Triết lại đề cô làm liên tục ba lần, được tính mới dần dần mất tác dụng.

Khi anh từ trong dư tình của vui thích lấy lại tinh thần, trời đã sắp sáng.

Người trong ngực vừa được giải thuốc xong, một môi vô cùng mà ngủ, hai cánh tay như ngó sen quấn ở bên hông anh thật chắc, nhu nhược không chỗ nương tựa.

Hai người cả người đều dính ướt, mái tóc dài ẩm ướt một nửa dán vào ngực anh, có chút ngứa.

Nhìn trên người cô, toàn thân mập mờ vết hôn, cùng với dấu vết bầm tím mà anh lưu lại.

Từng dấu vết, đều là bằng chứng điên cuồng chiến đấu suốt đêm qua.

Anh nhất định là điên rồi, anh nhất định là điên rồi mới làm như vậy...

Đinh hôn ba năm, anh luôn luôn tự chủ hơn người, thậm chí đều không chạm qua phụ nữ, nhưng ở trên người phụ nữ này, lại lần nữa mất khống chế.

Trong lòng Anh rõ ràng là mâu thuẫn, bởi vì khi ở trên người phụ nữ này, anh chưa bao giờ có cái gọi là tự kiềm chế được----- cũng bởi vì cô là mẹ đẻ của Tiểu Dịch Thần.

Tròng mắt Mộ Nhã Triết, rơi vào trên người nhỏ nhắn xinh xắn của cô.

Cô thật là ốm yếu đáng thương, bàn tay nhẹ nhàng phủ lên gò má của cô, mặt của cô lại không bằng bàn tay to lớn của anh.

Cũng không biết sáu năm nay, cuộc sống của cô như thế nào? Cuộc sống bình thường như thế nào?

Lúc đầu, khoảng tiền thù lao khổng lồ kia, gần như là thu nhập cả đời của một người bình thường.

Hắn có thể để cho cô sống hoàn chỉnh qua cả đời chứ?

Có thể cô so với sáu năm trước đã gầy hơn, sắc mặt cũng có chút tái nhợt một môi, eo nhỏ, gần như là một tay anh có thể nắm giữ, nhỏ nhắn cực kì.

Qua sáu năm, cô có hay không đã học xong? Có công việc tốt chứ? Có phải đã có một gia đình ổn định? Hay hoặc là... Gả cho người khác làm vợ?

Nghĩ tới đây, trong lòng anh dường như bị khống chế, đột ngột giật mình... Lại vô hình, ỉnh ra mấy phần tình cảm xa lạ.

Cô kết hôn chưa?

Đáng chết, anh lại hết sức đề ý cái vấn đề này!

Anh nghĩ đến cô như thế nào ngon miệng, như thế nào mê người, nếu để cho những người khác tranh giành quyền lợi một chút, trong lòng anh lại có một ngọn lửa dấy lên.

Trong lúc ngủ say Vân Thi Thi căn bản không biết, hôm nay người đàn ông bên cạnh đem cô ôm vào trong ngực tốt đẹp như thiên thần, giờ phút này nhìn chăm chăm về mặt cô ngủ, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác kì lạ lan tràn.

Chương 53: Cô có con?

Trong lúc ngủ say, Vân Thi Thi hoàn toàn không biết, người đàn ông hoàn mỹ giống như một vị thần, lúc này đang ôm cô vào trong ngực, ngắm nhìn đáng vẻ lúc ngủ của cô, trong lòng lại càng lúc càng buồn bực...

Bất đắc dĩ, thở dài một tiếng...

Mộ Nhã Triết nhìn dấu vết xanh tím khắp người cô, quyết định giúp cô tắm rửa.

Anh đứng dậy, ôm cô vào phòng tắm, giúp cô tắm rửa sạch sẽ một phen.

Suốt hơn hai mươi mấy năm, anh vẫn luôn là một người được người ta chú ý, sinh ra đã ngậm thìa vàng*, com ngon áo đẹp, vẫn luôn được người khác vây quanh lấy lòng, nào có phục vụ cho ai bao giờ?

*Sinh ra đã ngậm thìa vàng: chỉ những người sinh ra đã có cuộc sống sung sướng, giàu sang, được người khác chú ý, nịnh nọt.

Cho dù là cậu con trai yêu quý nhất, cũng là giao cho bảo mẫu chăm sóc, chưa bao giờ chăm sóc ngoài mặt vật chất.

Bởi vậy, động tác của Mộ Nhã Triết rất vụng về, nhiều lần khiến Vân Thi Thi phải chịu đau, dù là đang ngủ, cô vẫn khó chịu lắm lắm, giống như một con mèo nhỏ yếu đuối, lại giống như đang làm nũng với anh, âm thầm lên án hành động vụng về của anh.

Phụ nữ đều yếu ớt, cô cũng không ngoại lệ.

Làm gì có người phụ nữ nào không thích được yêu thương cưng chiều, được che chở trong lòng bàn tay, chỉ là cuộc sống khó khăn, chưa bao giờ có một người đàn ông nào thật sự cho cô cái gọi là yêu thương cưng chiều.

Thấy Vân Thi Thi nhủ mảy, Mộ Nhã Triết hoàn toàn không phát hiện ra, giờ phút này, lòng anh đã mềm nhũn ra rồi, động tác trên tay, cũng vô thức nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Sau đó, anh gọi cho phục vụ khách sạn, bảo họ đổi tấm ga giường đã nhăn nhúm đến mức không chịu nổi trên giường.

Nếu giờ phút này Vân Thi Thi tỉnh lại, cô nhìn “bãi chiến trường” trên giường, nhất định sẽ xấu hổ đến mức không ngẩng được đầu lên.

Lúc Mộ Nhã Triết hoàn toàn tắm rửa xong cho cô, ga giường đã được đổi, anh ôm cô lên giường, ngắm nhìn đáng vẻ ngoan ngoãn dựa vào ngực mình ngủ say sưa của cô.

Sáng sớm hôm sau, trợ lý của Mộ Nhã Triết đưa quần áo tới cho anh, đồng thời cũng mang theo một bộ váy đắt tiền.

Buổi sáng có hội nghị cổ đông, nên Mộ Nhã Triết không có ý định ở lại lâu.

Sau khi thay áo vest quần tây, anh lại trở thành người được người ta chú ý, lại trở thành tổng giám đốc quyền uy của Tập đoàn Đế Thăng giàu có.

Một đêm “mây Sờ mưa Tàn”, “điên loạn đảo phượng”*, nhưng trên người anh không hề có vẻ mệt mỏi ừ ừ.

*mây Sờ mưa Tàn – điên loạn đảo phượng: chỉ quá trình tạo ra em bé giữa một nam và một nữ... =)))

Mộ Nhã Triết đang chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Anh lạnh lùng nhìn lại, vốn định mặc kệ, nhưng lại nghe tiếng chuông từ trong túi quần áo của cô ở trên ghế sofa cứ vang lên không ngừng.

Hình như người phụ nữ trên giường bị âm thanh này quấy nhiễu, cô khó chịu xoa người, đôi mày nhíu lại.

Rõ ràng, tiếng chuông lớn này khiến cô bị quấy rầy.

Mộ Nhã Triết lạnh lùng nhíu mày, bước đến nơi mà tiếng chuông phát ra, rồi lấy chiếc điện thoại từ trong túi của Vân Thi Thi ra ngoài, không chút do dự ấn phím tắt máy.

Trên màn hình đột nhiên hiện ra ghi chú cuộc gọi nhờ.

Mộ Nhã Triết cúi đầu, nhìn tên người vừa gọi đến hiển thị trên màn hình... “Hữu Hữu”, anh hơi hướng mảy... Cái tên này, rõ ràng là nhũ danh* của trẻ

con.

*Nhũ danh: cách gọi tên thân mật hoặc là tên cúng cơm, tên đặt khi mới đẻ (không phải tên trên giấy khai sinh).

Một cảm giác khó chịu khác thường bất ngờ nổi lên trong lòng anh.

Chẳng lẽ, cô đã sớm có con rồi?

Vào lần sinh nhật 5 tuổi của hữu hữu, Vân Thi Thi liền mua cho Hữu Hữu một chiếc điện thoại dành cho trẻ em, chiếc máy rất nhỏ gọn, tính năng cũng rất đơn giản.

Ngoại trừ công dụng nghe gọi bình thường, còn có tính năng “cuộc gọi khẩn cấp”, để phòng khi Hữu Hữu có chuyện gì, có thể gọi cho cô trước tiên.

Khi đó loại điện thoại này cũng không rẻ, nhưng Vân Thi Thi vẫn cắn răng mà mua, chỉ vì hi vọng vào lúc nguy cấp, nó có thể có tác dụng.

Từ trước đến nay, cô vẫn luôn hết lòng yêu thương con trai mình.

Lúc Mộ Nhã Triết còn đang kinh ngạc, tiếng chuông điện thoại lại vang lên một lần nữa.

Hai chữ “Hữu hữu”, lại xuất hiện trên màn hình một lần nữa.

Lần này, anh không hề bấm nút tắt máy, mà lại bấm nút nghe.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lần đầu tiên hai cha con cùng nói chuyện

Hai chữ “Hữu hữu”, lại xuất hiện trên màn hình một lần nữa.

Lần này, Mộ Nhã Triết không hề bấm nút tắt máy, mà lại bấm nút nghe.

Cuộc gọi vừa mới được kết nối, trong điện thoại liền vang lên giọng nói non nớt của trẻ con: “Oa... Mẹ, mẹ đang ở đâu? Hữu Hữu không tìm thấy mẹ, mẹ...”

Dường như đứa trẻ này mới tỉnh ngủ, giọng nói có chút mơ hồ, ngong nghịu.

Mẹ?

Mộ Nhã Triết nhướn mày, người phụ nữ này, cô lại thật sự có con?

Chẳng lẽ, cô đã kết hôn sinh con?

Không giống. Nếu như đã kết hôn, làm sao có chuyện hơn nửa đêm mà cô còn gặp phải tình huống kia? Còn bị một người đàn ông dê tiện mua 200 vạn một đêm?

Hoang đường!

“Mẹ! Mẹ ở đâu vậy?” Không thấy đầu đây bên kia trả lời, cậu nhóc trong điện thoại có vẻ hơi sợ, giọng nói cũng hơi run run.

“Mẹ, mẹ đang ở đâu, mau trả lời Hữu Hữu.”

Mộ Nhã Triết nhíu mày, anh quay đầu nhìn người phụ nữ đang ngủ say trên giường một chút, thân nhiên trả lời: “Mẹ của cháu đang ở chỗ của chú.”

Giọng nói trầm thấp trong trẻo lạnh lùng, dường như mang theo cả khí thế của vua chúa, dọa cho Hữu Hữu sợ hãi.

Cậu nhóc cảnh giác, chất vấn: “Ông* là ai? Là người xấu sao?”

*chỗ này Hữu Hữu đang có thái độ đối địch với mộ nhã triết, nên sẽ xưng ông, lát sau thái độ này được loại bỏ, xưng hô cũng sẽ khác.

Quả là suy nghĩ của trẻ con.

Mộ Nhã Triết suy nghĩ một lát, bất đắc dĩ che trán: “Chú là...”

Nhất thời anh cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Chính anh cũng không biết, mình là gì của cô?

Ông chủ cũ sao? Đó là chuyện của sáu năm trước rồi, bây giờ đã không phải.

Anh lạnh lùng tự giễu, bây giờ chắc anh được coi là ông chủ bao nuôi cô rồi nhỉ?

“Vì sao mẹ tôi lại ở chỗ ông?” Cậu nhóc lo lắng truy hỏi.

“Mẹ cháu đang có việc bận.” Mộ Nhã Triết trả lời qua loa, hiển nhiên anh không hề có ý định lãng phí nhiều thời gian với cậu nhóc.

“Thật sao?” Cậu nói dối sứt sẹo, vậy mà cậu nhóc này lại tin, giọng điệu cũng lập tức thay đổi: “VẬY HỮU HỮU... Có phải Hữu Hữu đã quấy rầy công việc của mẹ không?”

Cậu nhóc “tự giác” cho rằng “đang có việc bận” có nghĩa là “làm việc”.

Thật sự là một đứa bé ngây thơ.

“Không hề!” Giọng điệu Mộ Nhã Triết có chút mềm đi, chẳng biết tại sao, đối mặt với đứa bé này, anh không có cách nào giữ được thái độ lạnh lùng như bình thường.

“Mẹ thật vất vả! Chú à, chú đừng bắt mẹ cháu phải trực ca đêm nữa được không? Nửa đêm không thấy mẹ, Hữu Hữu rất sợ...” Giọng điệu của Hữu Hữu có chút yếu ớt, giọng nói rất trong trẻo, khiến cho Mộ Nhã Triết vô thức nhớ đến Mộ Dịch Thần.

Lúc Tiểu Dịch Thần làm nũng với anh, cũng là như vậy.

Giọng nói trong trẻo như tiếng suối vậy.

Chẳng lẽ con của cô đều di truyền giọng nói đặc biệt của cô? Những lúc nũng nịu lắm bầm, sẽ rất giống một con mèo nhỏ.

Trực ca đêm? Nghe ba từ “trực ca đêm” trong miệng Hữu Hữu, Mộ Nhã Triết lại cảm thấy vô cùng chói tai.

Thì ra, chuyện đêm qua, không phải là ngoài ý muốn. Nhất định là cô cũng thường xuyên gặp những trường hợp như thế rồi, giống như một con bướm bướm suốt ngày vờn hoa, là cùng một loại người với những người phụ nữ dơ bẩn kia, lượn qua lượn lại giữa một đám ông chủ nhà giàu!

Thật sự là một người phụ nữ phóng đảng.

Nhìn bề ngoài thì có vẻ trong sạch tinh khiết như băng như ngọc, nhưng thật ra bên trong lại là loi thô tục như vậy.

Nhưng mà đối với đứa bé trong điện thoại, anh lại không đành lòng dùng thái độ lạnh lùng mà trả lời qua loa, nên chỉ thân nhiên nói: “Chú biết rồi, lần sau chú sẽ không bắt mẹ cháu trực ca đêm nữa.”

“A? Chú là người quyết định trong công ty sao?”

“Ừm!”

Bỗng nhiên Hữu Hữu cười hi hi nói: “VẬY, nhất định chú là ông chủ rồi! Vậy đối với những người luôn cố gắng làm việc như mẹ cháu, chú có thể tăng thêm tiền lương không ạ? Còn có, cuối năm thì phát tiền thưởng*, ngoài quốc tế phụ nữ thì tặng chút quà, ngày của mẹ thì lại phát một ít tiền thưởng... Làm ông chủ nhất định phải hào phóng một chút, nhân viên mới có thể bán mạng công tác vì chú!”

*Tiền thưởng: trong convert là “toàn cần tiền thưởng”, là tiền thưởng cuối năm dành cho những nhân viên lao động đi làm đủ và đúng giờ, không mắc lỗi.

Đứa bé này thật thông minh!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đẳng sau về ngây ngô là thiên phú dị bẩm*

*thiên phú dị bẩm: trời cho năng khiếu khác thường

Đứa bé này thật thông minh!

Mộ Nhã Triết có chút dờ khóc dờ cười.

“Được, tăng tiền lương.” Dỗ trẻ con, chỉ một câu nói thôi thì không sao cả.

Giống như lúc nói chuyện với Tiểu Dịch Thần vậy, chỉ vài ba câu Mộ Nhã Triết đã đuổi cậu nhóc đi, trước khi cúp máy, Hữu Hữu vẫn không quên làm dáng vẻ của ông cụ non, nghiêm túc nói: “Chú à, nhờ chú mẹ cháu quan tâm nhé! Cháu cảm ơn chú ạ!”

Tắt điện thoại, Hữu Hữu nhìn điện thoại di động trong tay, ánh mắt cậu nhóc đột nhiên trở nên thâm trầm.

Vân Thi Thi đi một đêm không về, cậu nhóc cũng khó ngủ một đêm.

Buổi sáng thức dậy vẫn không thấy cô đâu, cậu nhóc không yên lòng, liền nói dối giáo viên mình không khỏe, xin nghỉ phép, giáo viên vui vẻ đồng ý.

Ở nhà trẻ, cậu nhóc hoàn toàn không giống với những biểu hiện trước mặt Vân Thi Thi, mà giống như một thiên tài vậy.

Tất cả các thầy cô ở trường đều vô cùng ngạc nhiên, mà điều đáng để cho người ta càng cảm thấy kì lạ chính là, Hữu Hữu không những có thiên phú dị bẩm, mà còn giống hệt một ông cụ non, chín chắn cẩn thận.

Trước mặt Vân Thi Thi, Hữu Hữu không hề khác biệt so với những đứa bé trai năm sáu tuổi khác, nhưng ở trước mặt thầy cô ở nhà trẻ, cậu nhóc lại hoàn toàn không che giấu.

Trong lúc những bạn học của cậu nhóc còn đang cố gắng tập đếm từ 1 đến 10, cậu nhóc đã có thể bắt đầu làm những bài toán ở mức khá giỏi của cấp 3 rồi.

Mặc dù điều này khó có thể tin được, nhưng đó lại là sự thật.

Trên thực tế, mặc dù cậu nhóc chưa đến bảy tuổi, nhưng đã là một thành viên của Mensa, một tổ chức quốc tế tập hợp những thiên tài hàng đầu thế giới, được biết đến như một câu lạc bộ IQ hàng đầu thế giới, mà tiêu chuẩn duy nhất để kết nạp thành viên chính là chỉ số IQ.

Trong tổ chức, mặc dù Hữu Hữu nhỏ tuổi, nhưng lại là thành viên có IQ cao nhất. Phía sau cậu nhóc, còn có rất nhiều bí mật động trời.

Chỉ là bình thường Hữu Hữu không hề để lộ trước mặt người khác, cậu chỉ đơn giản là một cậu bé ầm ập đáng yêu mà mẹ cậu vẫn luôn yêu thương mà thôi.

Nếu như có thể, cậu nhóc muốn làm thiên thần nhỏ ầm ập của mẹ cậu.

Sau khi cúp máy, Hữu Hữu nhủ mày, hiển nhiên cậu nhóc cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Thân phận của người đàn ông này, vô cùng đáng nghi...

Còn về phía Mộ Nhã Triết, sau khi cúp máy, anh cúi đầu nhìn chiếc điện thoại lỗi thời trong tay, dứt khoát tháo sim rồi vứt vào thùng rác.

Sau đó quay người, mở cửa, nghênh ngang rời đi.

Anh hoàn toàn không biết, mình đi một đêm không về, nhà họ Mộ cũng sáng đèn suốt một đêm.

Cả một đêm, Mộ Uyển Nhu cố gắng chờ Mộ Nhã Triết trở về, nhưng mà lần này, dù cô ta có chờ đến trời sáng, cũng không nhìn thấy bóng dáng anh.

Giờ phút này, Mộ Uyển Nhu ngồi trong phòng ăn, tức giận đến mức muốn đập phá mọi thứ. Người giúp việc đứng sau lưng cô ta đều nom nớp lo sợ sẽ bị tai bay vạ gió.

Thời gian biểu của Mộ Nhã Triết vẫn luôn rất cố định. Nếu trời tối mà chưa làm xong việc, cho dù là chuyện quan trọng, anh cũng đem về nhà để xử lý.

Đơn giản là...

Anh muốn về nhà cùng ăn cơm chiều với Tiểu Dịch Thần, cùng cậu nhóc ôn bài, làm bài tập, đây đều là những việc rất cố định. Nhưng đêm qua, chính là lần đầu tiên anh thất hứa.

Tiểu Dịch Thần chờ anh cả một đêm, hờn dỗi không làm bài tập, cũng không chịu ăn cơm tối. Cậu nhóc đã quen có Mộ Nhã Triết bên cạnh, bây giờ anh không về, cậu nhóc không có tâm trạng làm gì cả.

Cho dù sáng hôm sau thức dậy đi học, cậu cũng vẫn rầu rĩ không vui.

Mà cho dù Mộ Nhã Triết chưa từng đối xử với Mộ Uyển Nhu như một người vợ, nhưng vẫn luôn đứng giờ về nhà với Tiểu Dịch Thần...

Tối hôm qua, rốt cuộc đã có chuyện quan trọng gì xảy ra, khiến anh ngay cả về nhà với Tiểu Dịch Thần cũng không về?

Mộ Uyển Nhu tức giận, nhất thời không nhịn nổi, tiện tay quăng chén sữa bò trên bàn xuống đất.

Cái chén vỡ ra, thủy tinh văng ra xung quanh, lập tức làm bị thương khuôn mặt của một người giúp việc.

“Mợ chủ, đừng nóng giận... Nhất định cậu chủ có chuyện gì đó quan trọng...”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Mê mang qua đi, lo sợ ập đến

Chương 56: Mê mang qua đi, lo sợ ập đến

“Cô chủ, xin đừng nóng... cậu chủ nhất định là có chuyện quan trọng cần giải quyết...”

“Chuyện quan trọng? Chuyện gì quan trọng đến độ khiến anh ấy cả đêm không về nhà?” Mộ Uyển Nhu giận dữ, lớn tiếng mắng.

Thật sự trong lòng Mộ Uyển Nhu hiện giờ thật rất lo lắng, cứ như có thứ gì đó thuộc về cô đã bị đoạt đi mất rồi.

Mộ Uyển Nhu cắn cắn môi dưới, một cảm giác bất an bao trùm lấy cô ta.

...

Còn... thật sự là thứ khiến người ta phải ghê sợ, hướng chỉ là một người có cơ thể miễn cảm như cô.

Khi Vân Thi Thi tỉnh lại, đã là hai giờ chiều.

Cô nặng nề mở đôi mắt của mình, những thứ trang sức xa hoa lập tức lọt vào mắt cô, cô cảm thấy có chút mơ màng, không biết mình đang ở đâu, tại sao mình lại ở chỗ này. Hiện giờ, trong đầu cô chỉ là một mảng mờ mịt.

Một đêm qua khiến tinh thần cô có chút mơ hồ, cô thật không biết tại sao mình lại ở cái chỗ này.

Vì tác dụng phụ của thuốc, nên trí nhớ của cô có chút mơ hồ không rõ, cô chỉ nhớ mương máng hình như khi uống xong ly rượu kia thì cô đã ngất xỉu.

... chuyện sau đó, cô thật sự không còn nhớ một chút gì cả.

Một đêm điên loạn, cơ thể mệt mỏi đau nhức... nhưng trừ lần đó ra, cô đâu làm chuyện đó lần nào nữa.

Tại sao cô lại trần truồng nằm ở nơi này?

Vừa nghĩ đến đây, cô như bừng tỉnh, mở to mắt nhìn lên trần nhà.

Cô có cảm giác hình như bản thân đã trải qua một đêm kích tình, cơ thể cô hiện giờ rất mệt mỏi, cứ như xương trong người đã vỡ vụn hết rồi.

Nhưng cô lại không chắc chắn, theo thói quen cô muốn ngồi dậy làm vệ sinh một chút, nhưng cơ thể vừa động, cảm giác đau đớn ập ập tức ập tới.

Nhất là... nơi đó!

Vân Thi Thi trong lòng “Àm” một tiếng, cảm giác này thật đúng là...

Cô đã từng trải qua cảm giác này... Bây giờ, cảm giác đó lại đang hiện hữu rất rõ ràng, ngay trên người cô.

Ánh mắt cô dờ ra, cô nhanh chóng xốc chân mình lên, lập tức cô bị những vết xanh tím chi chít trên cơ thể làm cho hoảng sợ.

Những dấu hôn và vết ngấn xanh tím này, thật giống với những dấu hôn mà cô đã từng nhìn thấy sáu năm trước, nó còn đáng sợ hơn cả vết chó cắn nữa!

Trong một khắc đó, cô lập tức tỉnh táo, cả người như bị sét đánh, lập tức đơ như hoá đá.

Trên kính trang điểm, gương mặt của cô hiện lên trong gương có chút mờ nhạt, cô cảm thấy choáng váng, cảm giác hiện tại của cô còn hơn cả choáng váng.

Cô dĩ nhiên hiểu được, tối qua đã xảy ra những chuyện gì.

Trừ việc sáu năm trước ra, cô thật sự chưa bao giờ đụng vào người đàn ông nào khác...

Nhưng... cô cũng chẳng phải đứa con gái ngây thơ 16 tuổi nữa rồi, năm đó trải việc giường chiếu, sự đau đớn đêm đó đã để lại trong cô một nỗi ám ảnh không thể phai nhạt. Vì thế, cô có thể biết, tối qua cơ thể mình đã phải chịu cực hình gì.

Vân Thi Thi ảo não vô đầu, cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, nhưng thật sự sau khi uống ly rượu đó, cô không còn nhớ một chút gì nữa rồi.

Trong đầu cô hiện giờ chỉ có một cái tên: “Cường”

Chẳng lẽ... chính là tên đó?

Trời ạ! Cuối cùng cô đang gặp phải chuyện quái quỷ gì thế này?

Vân Na nợ tiền, mà cô là chị của Vân Na, chẳng lẽ chỉ vì điều đó mà bắt cô phải chịu sự dày vò này sao?

Một cảm giác tuyệt vọng bao trùm lấy cô, cô cắn chặt môi dưới, vai bắt đầu rung lên, cô ôm lấy mặt, thật chỉ muốn chết đi cho xong.

Ngay lúc cô đang rơi vào trạng thái bất lực, một giọng nói cung kính vô cùng quen thuộc vang lên.

“Cô Vân, cô tỉnh rồi!”

Vân Thi Thi bị giọng nói này làm cho hoảng hồn, ngơ nhiên quay sang nhìn.

Cô chỉ thấy trên ghế salon có bóng dáng của ai đó, mặc trang phục vest công sở lịch sự nghiêm chỉnh, cử chỉ lịch sự, tóc tai gọn gàng, hình như là nữ.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57: Đúng là thư kí năm đó

Chương 57: Đúng là thư kí năm đó

Cô chỉ thấy ngồi trên ghế salon có bóng dáng của ai đó, mặc trang phục vest công sở lịch sự nghiêm chỉnh, cử chỉ lịch sự, tóc tai gọn gàng, hình như là nữ.

Vừa rồi vì quá hoảng sợ nên cô không nhận ra trong phòng còn có một người khác.

Cô híp mắt, muốn nhìn rõ hơn dáng vẻ của người kia, nhưng trong phòng quá tối, nên cô không thể nhìn rõ được diện mạo của người đó.

Nhưng giọng nói này, cô cảm thấy rất quen thuộc, càng suy nghĩ thì tim cô đập mỗi lúc một nhanh hơn.

“Cô là...”

Người kia thấy cô đã tỉnh lại, chậm rãi đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra.

Nương theo ánh sáng mặt trời, cô ấy quay đầu lại, lễ phép cúi đầu, Vân Thi Thi lúc này mới thấy rõ được diện mạo của cô ấy.

Thật sự, gương mặt này rất đối quen thuộc, cô chắc chắn mình biết người này, nhưng lại không thể nhớ được là gặp lúc nào...

Thư kí Lý thấy cô vẫn trong trạng thái hoảng sợ lơ lửng, cũng không nói gì thêm, chỉ đi đến bên bàn, cầm cốc nước ấm và một viên thuốc đến, cung kính nói: “Cô Vân, xin hãy uống thuốc”

Trải qua một đêm bại hoại như thế, Vân Thi Thi đối với cô gái này cũng đề phòng hơn nhiều. Ánh mắt cô nhìn thẳng vào cô thư kí, cô cứ nhìn chăm

chăm, thuốc cũng không đưa tay ra nhận.

Thư kí Lý hiểu rõ tâm trạng của cô hiện giờ, vì thế môi nở nụ cười nói: “Cô yên tâm, đây là thuốc tránh thai, cô cũng đâu muốn có chuyện rắc rối gì xảy ra mà, đúng không? Vậy thì xin cô hãy uống viên thuốc này đi”

Vân Thi Thi nghe xong, lặng đi một chút, cuối cùng cũng đưa tay ra nhận, bỏ vào miệng, uống ngụm nước, nuốt viên thuốc xuống.

Thuốc đi thẳng một đường từ cổ xuống bụng cô, cô sợ đến mức cả người đều run rẩy, cả đôi môi cũng vậy.

Thư kí Lý mang đến cho cô bộ quần áo mới, cả nội y cũng được mua mới.

Áo nhỏ, quần nhỏ, tất cả đều có đầy đủ.

Vân Thi Thi đỏ mặt, nhìn bộ nội y, không được tự nhiên nhìn cô thư kí. Thư kí Lý hiểu được, cúi người rời khỏi phòng, sau khi cô ấy đi, Vân Thi Thi mới bắt đầu tự mình mặc đồ.

Khi cô ra mở cửa, thư kí Lý đã đứng chờ ở ngoài, thấy cô đã mặc đồ chỉnh tề, cô ấy nhìn thẳng mặt cô nói: “Cô Vân, chuẩn bị xong rồi chứ?”

Nụ cười này... gương mặt này... cô cau mày suy nghĩ.

Người này, chẳng phải chính là...

Vân Thi Thi mở to mắt nhìn thư kí, cánh tay run run chỉ vào cô ấy, lắp bắp.

“Cô... cô chính là...”

Chính người này... người này mà cũng bắt cô uống thuốc tránh thai sao? Nực cười.

Đúng là quá nực cười, 6 năm trước, vì hợp đồng, chính người phụ nữ này đã làm đủ mọi cách để cô có thai đây mà.

Cô thư kí không nói gì, chỉ cười, rồi nói: “Tổng giám đốc muốn gặp cô”

“Tôi không gặp!” cô lập tức từ chối “Tôi không muốn gặp tên đó, tôi không muốn gặp!”

Người phụ nữ này, cô không nhớ rõ về cô ấy, nhưng cô lại không thể nào quên được cô ấy. Chỉ cần liếc mắt nhìn, cô cũng có thể nhận ra ngay. Sự việc 6 năm trước, trong lúc cô mang thai, trong 8 tháng trời dài đằng đẵng, người duy nhất ở bên cạnh bầu bạn với cô, chỉ có cô thư kí của người thuê cô.

Hiện tại, trong lòng cô chỉ có nghi ngờ và bất an, không hiểu vì sao, ngay khi nhìn thấy cô ấy, cô lại cảm thấy rất hỗn loạn, tại sao cô ấy lại có mặt ở đây vào thời điểm này?

Rốt cuộc thì tối qua đã xảy ra chuyện gì? Người đàn ông thuê cô 6 năm trước, tối qua đã làm gì cô?

Ha, làm sao chuyện đó có thể xảy ra được? Không thể nào...

Nhưng, nếu không phải như thế, thì vì sao cô thư kí này lại ở đây?

... Chẳng lẽ... Hữu Hữu!

Chẳng lẽ... người đàn ông thuê cô đã biết sự thật về Hữu Hữu cho nên... đến mạng Hữu Hữu đi sao?

Hay... đến tìm cô là vì việc cô nói dối Hữu Hữu đã mất?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Lần đầu gặp “Người thuê cô”

Chương 58: Lần đầu gặp “Người thuê cô”

Hữu Hữu... cô không thể để bất cứ ai cướp đi con trai cô.

Vân Thi Thi giật mình, giờ đã là buổi chiều rồi, từ sáng đến giờ Hữu Hữu không nhìn thấy cô, có lẽ cậu nhóc đang rất lo lắng cho cô.

Theo thói quen, cô sờ sờ túi của mình, nhưng cô phát hiện ra đây không phải là bộ đồ của cô, cả điện thoại cũng không cánh mà bay.

Cô muốn quay vào phòng tìm điện thoại di động, nhưng cô thư kí lại ngăn cản cô.

“Cô Vân, cô muốn làm gì...?”

“Điện thoại tôi còn trong đó...” Vân Thi Thi không dám nói việc cô muốn gọi điện cho Hữu Hữu, nhưng Hữu Hữu ở nhà, cô rất lo lắng cho con trai mình.

Lý Lan cười, từ trong tập hồ sơ lấy ra một chiếc điện thoại mới tinh, mỉm cười nói: “Đây sẽ là điện thoại mới của cô, cô yên tâm, danh bạ đều đã được lưu lại vào trong này rồi”

Di động này, là iphone của apple, màn hình lớn, mạng 4G tốc độ cao, còn có mở khoá bằng nhận diện dấu vân tay, trị giá của nó chắc cũng phải vài ngàn nhân dân tệ chứ chẳng ít.

Vân Thi Thi tới bây giờ cái điện thoại mấy trăm tệ cũng chẳng dám mua, chứ đừng nói đến mấy ngàn tệ.

“Cho... cho tôi sao?” Cô ngốc lảng cảm lấy điện thoại, không hiểu tại sao lại cho cô cái điện thoại này.

“Đúng vậy, điện thoại của cô đã hư rồi, đây chỉ là chút tâm ý của tổng giám đốc thôi, xin cô hãy nhận lấy”

Trong lòng cô cảm thấy thật kì quặc, điện thoại cô đang bình thường, sao lại hư được? Cô không biết rằng Mộ Nhã Triết cầm trên tay cái điện thoại cỡ lỗ sĩ của cô thì đã trực tiếp ném luôn vào xọt rác rồi.

Vân Thi Thi cảm thấy hơi lo lắng, cầm cái điện thoại mấy ngàn tệ trên tay, tay cô thật muốn phồng.

Cô thật muốn biết những chuyện xảy ra tới qua, có phải cô đã bị tên tổng giám đốc này ăn lần nữa rồi không?

Thư kí thì đang ở đây, xem ra vị tổng giám đốc kia cũng không đến gặp cô, chắc chỉ muốn cô uống thuốc để phòng rắc rối về sau thôi.

Đối với người thuê cô, vị tổng giám đốc nào đó, một chút ấn tượng, cô cũng không có.

Tối hôm đó, cô bị bật mắt, suốt một đêm, từ khi người đó đến đến khi rời đi, cô cũng không được nhìn thấy hình dáng của người đó.

Cô chỉ có thể nương nhờ ánh trăng, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của người đó.

Là một người cao gầy, thân hình rất đẹp, cơ thể hoàn mỹ như thần.

Một đêm đó, chính là nỗi ám ảnh suốt 6 năm qua của cô.

Con ác mộng 6 năm trước, cô đã cố ép bản thân phải quên đi, nếu không phải vì Hữu Hữu, chi sợ giờ cô cũng chẳng còn trên thế giới này.

Mỗi ngày cô không ngừng nhắc nhở bản thân phải xoá bỏ mọi quá khứ, nhất là người đàn ông đêm đó. Bây giờ, bên cạnh cô đã có Hữu Hữu rồi, chỉ cần nghĩ đến Hữu Hữu, cô đều có động lực để vượt qua tất cả mọi chuyện.

6 năm qua, dù có nhiều người theo đuổi, nhưng cô vẫn luôn giữ khoảng cách với đàn ông.

Đàn ông, cô không cần! Cô có Hữu Hữu, điều đó đã quá đủ rồi, Hữu Hữu sẽ là người duy nhất cả đời này cô dựa vào.

Cho nên, dù là thế nào, cô nhất định phải bảo vệ Hữu Hữu, dù người kia có muốn đoạt lấy Hữu Hữu cô cũng tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.

Nhưng, đến khi cô thư kí kia cúi người nói ba chữ “Tổng giám đốc”, cô như bị sét đánh ngang tai.

Người cô không muốn nhìn thấy nhất, lại xuất hiện trước mặt cô.

Trên chiếc xe Bentley đắt tiền, cửa xe được mở ra, thư kí Lý cúi người với cô, cung kính nói: “Cô Vân, mời lên xe”

Ở ghế sau, có một người đàn ông ngồi đó, tư thái tôn quý thanh lịch, nhưng người đó không nhìn về phía cô, mà về mặt chỉ lạnh lùng nhìn về phía trước, gương mặt anh tuấn nhìn nghiêng trông thật đẹp, lại có vài phần lãnh khốc vô tình, như một đế vương cao cao tại thượng vậy.

Nhưng, chỉ cần nhìn như một cái, Vân Thi Thi mơ hồ nhận ra...

Người này... chính là ‘ông chủ bạc tỉ’ đã thuê cô sao?

Chương 59: Sao lại là anh ta?

Chương 59: Sao lại là anh ta?

Người này... chính là ‘ông chủ bạc tỉ’ đã thuê cô sao?

Tuổi trẻ, khôi ngô tuấn tú hơn người.

“Cô Vân, mời cô lên xe”

“Cô Vân, mời lên xe”

“Cô Vân, Cô Vân?”

Lý Lan thấy cô đứng yên không động đậy, gọi vài tiếng nhưng cô cũng không trả lời, chỉ cúi đầu đứng ở phía xa, không có ý định bước lên xe.

Lý Lan nghi hoặc đi đến, vỗ vào vai cô, nhận ra cô đang run rẩy, đôi môi không ngừng mấp máy, đôi mắt sớm đã bị lo lắng bao trùm.

Cô đang sợ? Sợ phải nhìn thấy tổng giám đốc sao?

Vì sao chứ...

Nếu đôi lại là người phụ nữ khác, nhìn thấy tổng giám đốc nhất định sẽ mừng đến chết đi sống lại.

Mà Lý Lan nhìn ra được, Vân Thi Thi đang run lên bần bật.

“Cô Vân?”

Lý Lan nhẹ nhàng lay bả vai cô, dùng sức đẩy cô ngồi vào xe.

Vân Thi Thi có chút trốn tránh, cô thật sự chỉ muốn bỏ chạy ngay bây giờ, cô đứng cách xe của anh rất xa, cơ hội trốn thoát rất cao, nhưng không hiểu sao chân cô cứ chôn ở đó không chịu di chuyển.

Lý Lan bắt buộc phải dùng vũ lực ép cô ngồi vào trong.

Cô cắn môi dưới, nhất quyết không lên, nhưng rất nhanh, cô đã ngồi vào trong xe.

“Rầm!”

Cửa xe đóng lại!

Đem cô nhốt chung với anh.

Tiếng đóng cửa rất mạnh, cứ như đem cô tách biệt với thế giới bên ngoài! Một khắc đó, cô cảm thấy bên trong thật lạnh, từ đầu đến chân đều có cảm giác rét run...

Cô... cô thật rất sợ, sợ anh lấy đi người quan trọng nhất của cô, cướp đi Hữu Hữu của cô.

Vân Thi Thi khẩn trương đến độ cả người run lên cầm cập, hoảng loạn cúi đầu, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, trong lòng suy nghĩ vô vàn chuyện không may mắn.

Khi nhìn thấy anh, cô có cảm giác thế giới bị đảo lộn, lại cảm thấy ông trời thật trêu đùa cô quá mức, trong lòng ớn lạnh không thôi.

Tại sao... lại là anh? Ngày đó anh chính là người đụng phải cô, anh còn là một tên vô cùng ngạo mạn.

Tối hôm qua, người đã ở cùng cô... chẳng lẽ lại là anh?

... Không sai, cô thật sự chẳng có chút ký ức gì về tối hôm qua, nhưng cô có thể nhận biết được mùi hương trên người anh giống với mùi trong căn phòng đó.

“Tổng giám đốc muốn gặp cô.”

Nhớ lại lời Lý Lan nói lúc nãy, Vân Thi Thi cảm thấy thật hoảng loạn, vì sao anh lại muốn gặp cô?

Chẳng lẽ, đúng như cô dự đoán, anh biết thân thế của Hữu Hữu sao, tìm cô để đòi lại Hữu Hữu sao?

Mới nghĩ đến đây, trước mắt Vân Thi Thi đã tối sầm, cô như rơi vào một hố sâu không đáy vậy.

Trong xe chỉ là một bầu không khí yên tĩnh bao trùm.

Sau đó, tiếng động cơ khởi động xe vang lên.

Trong không khí ngập tràn mùi hương của anh khiến cô hít thở không thông.

Vân Thi Thi lo lắng quá độ, mồ hôi cũng đổ ra nhiều hơn, bàn tay cô thấm đẫm mồ hôi.

Cô muốn mở lời trước, để phá vỡ cái bầu không khí yên lặng này, nhưng cô lại phát hiện cô và anh đã hai lần thân mật với nhau, mà ngay cả tên của anh, cô cũng chẳng biết.

Cô nhắm chặt mắt lại, sau đó mở miệng nói: “Tổng giám đốc... ông... à, không... anh...”

Đang ấp a ấp úng nói, cô bị anh mạnh mẽ túm lấy, thế giới như bị đảo lộn, còn chưa biết chuyện gì xảy ra cô đã bị anh ôm ngói lên người của anh, một tư thế rất dễ dây hiểu lầm.

Vân Thi Thi “a” một tiếng, ngạc nhiên ngẩng mặt, nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Khó khăn nói tiếp khó khăn

Chương 60: Khó khăn nói tiếp khó khăn

Vân Thi Thi “A” một tiếng, ngạc nhiên ngẩng mặt, nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh.

Anh mỉm cười, nhanh chóng nắm lấy cằm cô, bắt cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Ngón tay thon dài của anh xoa xoa bờ môi trắng hồng của cô, không ngừng vuốt ve nó.

Cho đến khi cô kêu một tiếng, anh lại cười nhìn cô, khoé môi hiện lên nụ cười tuyệt mỹ.

Anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen, làm nổi bật lên cơ thể thon gầy của anh, anh mở hai cúc áo đầu của sơ mi, hiện lên đường xương quai xanh tuyệt mỹ.

Cả người anh cao ngất, ngay cả trong một chiếc xe hơi rộng thế này, cô cũng cảm thấy nó thật nhỏ hẹp so với anh.

Anh mang theo một khí chất của bậc đế vương, vì thế không khí trong xe trở nên áp lực vô cùng.

Vân Thi Thi lén quan sát anh, bỗng cảm thấy cơ thể hô hấp có chút khó khăn.

Đây chính là... người đàn ông đã thuê cô 6 năm về trước?

Lúc trước, do bị bị mất nên cô chẳng có chút ấn tượng gì về anh, nhưng hiện giờ, trong mắt cô, so với tưởng tượng của cô thì anh trẻ hơn rất nhiều, điển trai cao ráo, khí thế bức người!

Nhưng trong ánh mắt anh, mang theo một nụ cười sâu thẳm, điều đó khiến cô cảm thấy rất bất an.

Mộ Nhã Triết cảm thấy rất thích thú khi nhìn gương mặt cô biểu thị đủ loại cảm xúc khác nhau: lo lắng, bất an, sợ hãi, kinh ngạc, bất ngờ...

Cô đang cảm thấy then thừng, nhưng cô lại thấy sợ nhiều hơn, trong đó có pha chút ngây ngô, khiến cho người ngoài nhìn vào cảm thấy cô thật đáng yêu.

Cũng không phải mấy loại ‘giả nai’ mà anh từng gặp, cái đáng yêu của cô khiến cho cánh đàn ông phải yêu thương chiều chuộng, không nỡ làm cô đau dù chỉ một chút.

Nhưng đôi khi lại khiến người ta phải chà đạp, xâm phạm, thậm chí là chiếm lĩnh cô. Để có thể thưởng thức vẻ mặt uỷ khuất mà tuyệt mỹ của cô.

Nhận ra ánh mắt anh thâm trầm hơn, Vân Thi Thi cũng căng thẳng hơn, cô hạ tầm mắt mình xuống.

Hàng lông mi cong dày của cô run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt của cô bối rối lẩn tránh, bàn tay nhỏ cũng trở nên lúng túng hơn, trông cô thật đáng thương, nhưng dáng vẻ này của cô hiện giờ thật đúng là câu nhân.

Nhìn cô, anh lại nhớ đến đêm hôm qua, vừa nhớ đến hình ảnh cô ở dưới thân anh e lệ mẽ mạp, phía dưới của anh lại nóng lên.

Thân thể anh, không thể kìm chế được khát vọng muốn chiếm đoạt cô... thậm chí anh còn nghĩ, ở ngay trong chiếc xe này, cứ thể đem cô hung hăng làm thêm một lần nữa!

Nghĩ xong, anh đem cô áp xuống ghế, đỡ lấy sau gáy cô.

Anh nặng nề hôn lên đôi môi mềm mại của cô, hơi thở ấm áp của cô phả vào mặt anh, đầu lưỡi của anh mạnh mẽ xâm chiếm lấy khoang miệng cô, triền miên không dứt!

Đối với nụ hôn chiếm đoạt của anh, cô cảm thấy thực sợ hãi.

Vân Thi Thi lo lắng, bàn tay nhỏ bé của cô chống lên ngực anh, muốn đẩy anh ra, ngược lại hành động này của cô càng khiến dã tâm của anh lớn hơn.

Nụ hôn càng ngày càng sâu, càng ngày càng nóng, cho đến khi cô không thể hô hấp nữa, anh mới chịu buông tha.

Nhưng Mộ Nhã Triết sẽ không dễ dàng buông tha cô như thế, anh quyến luyến cắn cắn đôi môi mềm mại có chút sưng đỏ của cô, như muốn trấn an cô vậy.

Vân Thi Thi bị anh hôn đến mơ màng, cô có chút kinh ngạc, sau khi hồi phục tinh thần thì mặt đã đỏ đến tận mang tai.

Phản ứng này của cô, quả nhiên là ngây thơ, thậm chí cô còn bối rối đến nỗi không biết phải đáp lại hành động đó của anh như thế nào.

Anh tin một phần ngây ngô chân chất này của cô. Vì anh đã gặp rất nhiều trường hợp luôn đóng kịch trước mặt anh, nhưng dù họ có đóng kịch giỏi đến mấy cũng không thể có được hương vị thật giống như cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Sự cao ngạo của anh khiến cô tức giận

Anh tin tưởng có một phần ngây thơ, dù cô có diễn thuần thục cỡ nào thì cũng không che dấu được sự ngây ngô.

Mộ Nhã Triết suy ngẫm, chẳng lẽ 6 năm qua cô ấy vẫn chưa chân chính lột xác thành một người phụ nữ chân chính?

Nhưng mà anh thấy rất vừa lòng, ít nhất người phụ nữ này vẫn tốt đẹp vẫn là anh độc chiếm.

Xem ra, Mộ Nhã Triết vẫn là một người đàn ông bình thường như bao người.

Đã thương tiếc sự thuần khiết dịu dàng của cô, nhưng anh lại thích tư vị quyến rũ tối qua.

Anh thấp giọng cười, có chút trêu chọc: "Sao lại thẹn thùng?"

Thanh âm người đàn ông này thành thực dễ nghe. Làm lòng ngực cô nảy lên, gò má ửng hồng.

Thấy cô như vậy, anh càng hứng thú cười nói, lời nói càng lộ liễu: "Tối hôm qua, lúc ở trên giường cô cũng không thẹn thùng như vậy."

Mộ Nhã Triết xoa nhẹ vòng eo cô, cổ tình vén góc váy, bàn tay dò xét vào bóp nhẹ bờ mông cô.

Vân Thi Thi kinh ngạc, vội dè tay anh lại, ngăn cản nói: "Đừng..."

"Đừng?" Anh ngước mắt âm trầm, rồi lại lóe sáng lên.

"Đừng, đừng như vậy." Vân Thi Thi nghiêm túc cự tuyệt, mà không phải gương mặt giả bộ từ chối còn hoang nghênh.

"Ngày hôm qua, cô cũng không nói như thế."

Vân Thi Thi kinh hãi mà cúi đầu, lúc này mới phát hiện bản thân ngồi trên người anh. Nhận thấy, tư thế hiện tại của hai người quá thân mật!

Cô bất an mà lui ra, eo lại bị anh nắm chặt. Vì thế, muốn tránh cũng không thể tránh.

Trong lòng cô trầm xuống, thấp giọng nói: "Xin lỗi! Ngày hôm qua... Ngày hôm qua là ngoài ý muốn! Tôi cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.. Tóm lại, nếu mạng phỉn toái cho anh... Tôi thật sự xin lỗi..."

Anh lười biếng đánh gãy lời cô: "Tôi rất vừa lòng."

Cô kinh ngạc ngược đầu, trước mắt xuất hiện tờ chi phiếu. Số tiền điền là 200 trăm vạn, nhìn chữ nét chữ người ký tên cứng cáp xinh đẹp... "Mộ Nhã Triết."

Vân Thi Thi nhất thời ngơ ngác, có chút khó hiểu ý của anh, xấu hổ cười: "Anh Mộ, anh có ý gì đây?"

Cô thật sự rất rối! Sao người đàn ông này lại đưa cho cô chi phiếu, là có ý gì?

Chẳng lẽ, là coi cô như... Loại phụ nữ kia sao?

Trong mắt Vân Thi Thi phần nộ, hận không thể xuống xe liền. Cách xa người đàn ông này càng xa càng tốt!

Khóe môi anh trào phúng, Vân Thi Thi nghi hoặc ở trong mắt anh là một ý khác: "Sao? 200 vạn không đủ?"

"Cái gì?" Vân Thi Thi càng khó hiểu.

"Cô thật sự đơn thuần à hay chỉ giả thuần khiết?" Mộ Nhã Triết nắm cầm cô, dùng nhiều sức. Đau đến khóe mắt cô chảy nước mắt: "Tôi hỏi cô, tờ chi phiếu này mua 1 đêm của cô, đủ sao?"

Vân Thi Thi nghe vậy, sững sốt hồi lâu chưa phản ứng lại.

Mộ Nhã Triết còn cho rằng, cô ngại tiền ít quá.

"Không đủ sao?"

Anh ngừng một chút, cầm góc cạnh rõ ràng lại có vẻ vô tình. Từng câu từng chữ như mũi dao đâm giết tôn nghiêm của cô: "Cô muốn nhiều hay ít mới đủ mua 1 đêm? Biệt thự, nhà kiểu tây, cô muốn cái gì thì chỉ cần nói, dù là gì cũng có."

Vân Thi Thi sắc mặt lạnh lẽo, trái tim băng giá chậm rãi nói: "Anh Mộ, anh hiểu làm gì à?"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hai trăm triệu

"Anh Mộ, anh nghĩ tôi là loại người nào? Một món hàng có kỳ hạn có thể định giá rõ ràng sao? Xin lỗi! Tôi không phải loại người đấy! Tôi cũng không ham tiền của anh!"

Nói xong, cô dùng sức giãy giụa muốn tránh khỏi anh.

Ở trong mắt Mộ Nhã Triết, cô càng chống cự lại là một thủ đoạn khác.

Người phụ nữ này còn biết đến chiêu lật mềm buộc chặt*, khơi mào ham muốn chinh phục của đàn ông sao?

* Câu này mình hiểu là ý chỉ những người phụ nữ khó chinh phục. Thì người đàn ông càng muốn tìm hiểu, càng muốn chinh phục người phụ nữ đó.

Cô nói không cần tiền, vậy tối hôm qua là gì!

Người đàn ông kia mua cô 20 vạn, anh đưa gấp trăm ngàn lần còn chưa đủ tôn trọng cô ta?

"Nếu cô ngại tiền không đủ, cô cứ nói thẳng. Cô muốn cái gì, tôi cũng đều có thể đáp ứng! Không cần dùng lời nói dối vụng về này!" Mộ Nhã Triết lạnh lùng thốt.

"Tôi không cần! Dù là biệt thự hay căn nhà lớn. Ngài còn nghĩ tôi chưa thấy sao?" Vân Thi Thi nhin xuống ủy khuất nước mắt, cười lạnh nói: "Tất cả tôi đều không cần! Ngài tự để lại cho bản thân đi."

"Vậy tối hôm là gì! Cô nếu là người phụ nữ trong sạch, thì sao lại cùng người khác lăn trên giường?"

Mộ Nhã Triết tàn nhẫn cười: "Người ta ra giá 20 vạn mua 1 đêm của cô. Tôi ra 200 vạn, 2000 vạn, đối với cô đã là ban cho lớn lao rồi!"

Nhớ đến tối hôm qua, nếu không phải là anh thì cô đã cùng với tên xa lạ kia sẽ tạo một quang cảnh như thế nào đây?

Điên loạn, mây mưa tình dục. Rõ ràng là người phụ nữ vì tiền mà không từ thủ đoạn. Vì cái gì còn ở trước mặt anh giả vờ thanh cao?

Ban cho?

Vân Thi Thi nghe vậy, lại sùng sốt, cứng đờ như đá!

Tối hôm qua... Cô không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ nhớ mơ hồ có một người đàn ông thân hình tuấn mỹ, tỉnh lại cả người đau nhức. Cô không còn là một đứa bé nữa, cô biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì!

Nhưng dù ra sao thì đây chỉ là ngoài ý muốn, cũng không tới phiên người đàn ông này cao ngạo chất vấn cô! Anh ta tự cho mình là ai, là cảnh sát à?

Chẳng lẽ chỉ bởi cái chuyện ngoài ý muốn này, anh ta liền phán cô tội tử hình. Chắc chắn cô là loại người thấy tiền sáng mắt?

Hay là... Trong mắt anh ta, cô chính là người phụ nữ dâm tiện?

"Sao nào? Chẳng lẽ cô muốn tôi đối với cô mang ơn đội nghĩa?"

Vân Thi Thi cười lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Đôi mắt luôn xinh đẹp trong suốt, giờ phút này lại phủ màu đen âm đạm không ánh sáng: "Thì ra, tổng giám đốc Mộ muốn mua tôi."

Mộ Nhã Triết dù bận nhưng vẫn thoải mái ôm cổ cô, thổi ngậm gió vào lỗ tai: "Bằng không thì lý do gì? "

"Vì sao muốn mua tôi?" Vân Thi Thi tỏ vẻ bình tĩnh mà cười: "Tổng giám đốc, thân phận anh quyền cao chức trọng, tuần tú lịch sự. Ở xung quanh anh, chắc không thiếu phụ nữ nhỉ?"

Ý cười trên mặt Mộ Nhã Triết ngừng lại.

Anh cần nhẹ môi mình, trong mắt một tia căng chặt.

Ở thành phố này, quyền anh ngập trời bên người đứng là không thiếu phụ nữ. Đám tiểu thư con nhà giàu càng không thiếu. Nếu anh muốn người nào thì dễ như trở bàn tay.

Nhưng... Cổ tình thân thể anh lại chỉ đối với người phụ nữ này phản ứng nhiệt liệt nhất.

Chỉ cần tới gần cô, cả người liền nóng cháy lên. Muốn độc chiếm cô, dục vọng anh như lửa cháy cơ hồ muốn đốt đi lý trí.

Những phụ nữ khác, anh không phản ứng nhiệt liệt như thế.

Vân Thi Thi thấy anh im lặng không nói, cô lạnh lùng cười: "Tổng giám đốc, tôi thật đáng giá để ngài mua sao?"

Mộ Nhã Triết thâm thúy cười: "Bao nhiêu?"

"200 triệu." Cô vừa mở miệng, đó là giá trên trời.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Cô đáng giá 200 triệu

Chương 63: Cô đáng giá 200 triệu

Con số hai trăm triệu của cô không phải là con số nhỏ.

Mộ Nhã Triết cười khẩy, dù là tổng giám đốc của tập đoàn Đế Thắng, dù anh là một kẻ hào phóng, nhưng muốn anh bỏ tiền ra, phải xem thứ đó có thật sự có giá trị hay không đã.

“Hai trăm triệu, cô đáng giá đó sao? Có phải cô đang được đăng chân lên đăng đầu không vậy?”

“Chẳng phải anh bảo muốn có tôi sao? Anh nói dù là biệt thự, xe hơi, cái gì anh cũng có thể cho tôi sao? Tôi chỉ cần anh đưa tôi 200 triệu, anh không làm được sao?”

Vân Thi Thi cười cười, cầm lấy một góc của tờ ngân phiếu giật lấy, trước mặt anh nói câu trên chọc: “Anh cũng chỉ đến thế thôi!”

Mộ Nhã Triết cứng họng, nhất thời không biết phải nói gì cho phải.

Vân Thi Thi cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, nắm lấy cằm anh, nói thật Mộ Nhã Triết là một người rất hoàn mỹ, từ ngũ quan vô cùng hoàn hảo đến thân hình rất đỗi tuyệt vời, từng đường cong, đến ánh mắt, thật khiến người khác ganh tị. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, lạnh lùng nói.

“Mấy tên đàn ông các anh toàn một lũ hèn hạ, chẳng coi tình cảm của người khác ra gì, chẳng lẽ cứ là phụ nữ thì chỉ cần dùng tiền là có thể có được họ sao? Tổng giám đốc à, chẳng lẽ anh không biết, trong thời thế hiện giờ mấy cách mua bán đó đã quá lỗi thời rồi sao?”

“Tình cảm, hừ, nó thì đáng giá bao nhiêu?” Mộ Nhã Triết bỗng nhiên cảm thấy hứng thú, anh thấy cô thật thú vị, vì thế hỏi ngược lại cô: “Thứ đó có đáng 200 triệu không?”

Vân Thi Thi lạnh lùng nhìn anh cười, sau đó cô cầm tờ chi phiếu, dùng sức bóp nát nó, quăng về phía anh.

“Tình cảm của con người không phải muốn trả giá bao nhiêu là được...” Vân Thi Thi im lặng một lúc, đưa tay chỉ vào tim anh, hung hăng nói: “Ít nhất, phải dùng thứ này để đổi lấy!”

Trong lúc anh đang thần thờ, Vân Thi Thi chớp lấy cơ hội đẩy anh ra, nhanh chóng mở cửa xe, dùng tốc độ sét đánh nhảy khỏi chiếc xe Bentley sang trọng.

Cũng may lúc đó xe đang gấp đèn đỏ, nên tốc độ đi cũng không nhanh.

Vân Thi Thi từ trên mặt đường đứng lên, khuỷu tay cô đã bị trầy một chút, nhưng cô vẫn một mạch bỏ đi, không quay đầu lại.

Chiếc váy trắng nhẹ bay trong gió, bước đi trên đường, trông cô tựa như một con bướm nhỏ đáng thương, mê ly động lòng người.

Chiếc xe Ben vẫn dừng lại nơi đó.

Cô thư kí đang ngồi bên ghế phụ thấy cô nhảy xuống khỏi xe, trợn mắt sững sốt, trong lòng cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Trước giờ, ở trong thành phố này, chỉ cần tổng giám đốc Mộ ngoắc ngoắc tay vài cái, bất luận là chuyện gì, hôm sau chắc chắn cũng có hàng tá tiểu thư con nhà danh giá bu theo, thế nhưng dù họ có làm gì thì cũng không bao giờ thu hút được sự chú ý của anh.

Tổng giám đốc trước giờ không quan tâm đến mấy chuyện tình cảm riêng tư, cũng chưa từng ăn nằm với ai bao giờ, mà nếu được anh liếc mắt nhìn một cái, đám tiểu thư kia cũng đủ sượng đến tìm nhảy lên cô họng rồi. Nhà họ Mộ nắm quyền cao nhất trong giới giải trí, nếu quan hệ mập mờ của nghệ sĩ nào có liên quan tới tổng giám đốc thì dù không phải là sự thật cũng sẽ trở nên nổi tiếng.

Thế nhưng Vân Thi Thi, cô bé này, lại từ chối anh!

Cuối cùng Vân Thi Thi đang nghĩ gì vậy?

Nếu có thể được tổng giám đốc coi trọng, cả đời này sẽ chẳng có gì phải lo nữa.

Nếu nói cô lạt mềm buộc chặt thì không đúng, ánh mắt của cô khi nhìn tổng giám đốc như một con thỏ đang đề phòng con sói, cô xem tổng giám đốc như một mảnh thú muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Nghĩ đến đây, cô thư kí mỉm cười nói: “Tổng giám đốc, cô bé này tính tình rất mạnh mẽ kiên cường, có lẽ cô ấy thật sự không giống với mấy loại phụ nữ mà tổng giám đốc từng gặp trước đây!”

Thư kí Lý nhìn ra được, Vân Thi Thi mặt ngoài là một phụ nữ chân chất khiêm tốn, nhưng nội tâm là một cô gái vô cùng kiêu ngạo.

Mộ Nhã Triết nhắm mắt, không chút lưu luyến, đôi mắt trở nên lạnh lùng như băng, miệng nói: “Lái xe”

Chiếc xe Bentley sang trọng chậm rãi chạy đi.

...

Hữu Hữu thấy Vân Thi Thi trẻ vậy vẫn chưa về nhà, nên mở cửa đi ra ngoài, định đi đòi lấy một chiếc đi động khác.

Vân Thi Thi tưởng rằng đã mua cho Hữu Hữu một chiếc đi động trẻ em sao? Thật quá ngây thơ.

Vào thời khắc mấu chốt này, cậu nhóc muốn vận dụng kỹ thuật định vị xem thử Vân Thi Thi ở đâu, hiện tại đó là cách duy nhất để tìm được cô.

Trời sinh, Hữu Hữu đã có khả năng tiếp thu rất tuyệt vời.

4 tuổi, cậu đã có thể tự mình lắp ráp ra một máy tính siêu việt.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Là trùng hợp sao?

Chương 64: Là trùng hợp sao?

4 tuổi, cậu đã có thể tự mình lắp ráp ra một máy tính siêu việt.

Hệ thống của nó tân tiến, ngay cả những loại máy đứng đầu trong khoa học cũng không thể sánh bằng sản phẩm của cậu.

Hiện tại, tuy mới chỉ 6 tuổi, nhưng cậu đã đạt được nhiều thành tựu, nhìn chung cậu là thiên tài của thiên tài.

Nhưng tất cả những thứ đó, đều là bí mật với mẹ cậu, Vân Thi Thi.

Đi ngang qua một tiệm sách, cậu vô tình liếc mắt nhìn thấy một quyển tạp chí để trên giá, trong quyển tạp chí là hình ảnh của một người đàn ông rất tuấn mĩ, không hiểu vì sao nhưng người đó lại hấp dẫn sự chú ý của cậu.

Cậu nhóc nhẹ nhàng kiễng chân, cầm tờ tạp chí từ trên giá xuống.

Cậu đọc lướt qua, tiêu đề tạp chí là “Người phụ nữ thần bí nửa đêm bí mật hẹn hò với hoàng thái tử nhà họ Mộ, thực hư của mối quan hệ giữa hai người là sao?”

Trên tạp chí chính là hình ảnh của một người đàn ông tuyệt mĩ và một người phụ nữ đáng vẻ mảnh khảnh đứng trước một quán bar.

Người phụ nữ này không phải ai khác chính là ngôi sao mới nổi gần đây Lục Vũ Hi.

Lục Vũ Hi nổi tiếng nhờ vào scandal giữa cô ta và Thiên Vương Cố Tinh Trạch, lúc đó Cố Tinh Trạch chỉ vừa có được ngôi vị Thiên Vương mà đã gây scandal, nên lúc đó chuyện này chiếm được rất nhiều đầu đề của nhiều hãng báo và giới truyền thông.

Sau đó, Lục Vũ Hi ký hợp đồng với công ty giải trí Hoàn Vũ, cô ta được Hoàn Vũ đầu tư phát triển trong giới điện ảnh, chỉ sau một bộ phim, cô ta đã trở nên vô cùng nổi tiếng, còn được mệnh danh là “Nữ thần Hoàn Vũ”.

Người bên ngoài đồn rằng sở dĩ Lục Vũ Hi được Hoàn Vũ ưu ái như thế là vì cô ta có quan hệ mờ ám với tổng giám đốc của tập đoàn Đế Thắng, mà vị giám đốc này không ai khác chính là Mộ Nhã Triết.

Bức ảnh trên tờ tạp chí này có thể là do bị chụp lén, từ trước đến nay chuyện đời tư của Lục Vũ Hi được giấu rất kĩ, chưa có một ai biết rõ về đời sống cá nhân của cô ta, nhưng bức ảnh này tại sao lại bị chụp dễ dàng như thế?

Mộ Nhã Triết chưa bao giờ dính vào mấy chuyện rắc rối trong tình cảm với phụ nữ, có lẽ vì Đế Thắng có địa vị và sức ảnh hưởng rất lớn trong giới kinh doanh cũng như làng giải trí, mà anh thì lúc nào thần thần bí bí, chẳng bao giờ lộ diện, vì thế những tin đồn về anh lúc nào cũng là tin nóng.

Hơn nữa, làm gì có nhà báo nào dám đăng bài nói xấu anh, nếu có thì ngày hôm sau chắc chắn sẽ nhận được một cú điện thoại “đàm phán” ngay lập tức.

Mà thứ hấp dẫn được sự chú ý của Hữu Hữu không phải là cái tiêu đề kia, mà là ảnh chụp của Mộ Nhã Triết, gương mặt của anh, từ ánh nhìn, đến thần thái, phải nói Hữu Hữu giống anh đến 8 phần, cứ như cậu nhóc được đúc ra từ một khuôn với anh vậy.

...

Hữu Hữu mở to mắt nhìn, cậu vẫn không thể tin được.

Cậu nhóc nhìn gương mặt trên quyền tập chí, cậu đưa tay sờ sờ mặt chính mình, đôi mắt nhỏ hiện rõ vẻ nghi ngờ, còn có vài phần khó hiểu.

Ánh mắt của anh, thâm trầm, lạnh như băng, mũi cao tinh tế, kể cả đường con của trên gương mặt anh cũng rất giống cậu. Hữu Hữu trong lòng cảm thấy hoảng loạn không thôi!

Chết tiệt, người này giống... quá giống cậu! Cứ như từ một khuôn đúc ra vậy!

Cậu và người đàn ông này, quả thực cứ như cha con vậy.

Trong lòng cậu nảy sinh nghe ngò, lúc cậu rời đi, cậu cũng mua luôn tờ tạp chí, đang lúc đang suy nghĩ đi trên đường, một chiếc xe Bentley đi ngang qua cậu.

Ngồi ở ghế sau là một ông già chống gậy, cơ thể dựa vào ghế, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng khi vừa nhìn ra cửa, ông vô tình nhìn thấy một đứa bé đang đi trên đường, thoáng nhìn qua gương mặt nó, vẻ mặt nghiêm nghị lập tức trở nên kinh hoàng.

“Dừng xe!”

Ông vừa lớn tiếng quát, lái xe lập tức bị hoảng sợ, đạp phanh mạnh một cái, sau đó lui xe đổ về phía ven đường.

“Ông chủ, sao vậy?”

Ông Mộ ngồi nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt sắc bén như ưng.

Ông nhìn chằm chằm vào đứa bé đang chậm chạp đi ngang qua xe, đứa bé có gương mặt nhìn nghiêng rất đẹp, dáng vẻ của đứa bé này, nhất là bộ dáng khi trầm tư của nó, toát ra một khí chất tao nhã quý phái không thôi, thật giống Mộ Nhã Triết hồi còn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đây không phải là đứa bé bình thường

Chương 65: Đây không phải là đứa bé bình thường

Ông nhìn chằm chằm vào đứa bé đang chậm chạp đi ngang qua xe, đứa bé có gương mặt nhìn nghiêng rất đẹp, dáng vẻ của đứa bé này, nhất là bộ dáng khi trầm tư của nó, toát ra một khí chất tao nhã quý phái không thôi, thật giống Mộ Nhã Triết hồi còn nhỏ.

Thậm chí, đứa bé này, với Dịch Thần, giống nhau như đúc.

Đứa nhỏ này có khí chất tao nhã, thâm trầm, chững chạc, còn có chút chín chắn, lão luyện. Nếu không phải vì thế thì ông sớm đã lầm tưởng đứa bé này chính là Dịch Thần.

Sắc mặt ông kinh ngạc không thôi, dung mạo của nó không những giống Dịch Thần, mà tính tình và gương mặt kia quá giống Mộ Nhã Triết. Tại sao vậy?

Xem qua thì đứa bé này chỉ tầm 6, 7 tuổi. Nhìn bộ đồ nó mặc trên người thì gia cảnh cũng chỉ ở mức bình thường, sao lại có sự trùng hợp kì lạ đến thế?

Gió nhẹ thổi, mái tóc rũ xuống mặt Hữu Hữu nhẹ bay bay, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn tinh tế. Mộ Thịnh vừa nhìn thấy, lập tức khẳng định, đây không phải là trùng hợp!

Ông nhanh chóng mở cửa xe, lái xe thấy thế lập tức vội vàng xuống xe theo, nhanh chóng chạy đến bên cạnh đỡ lấy ông.

Ông Mộ đẩy lái xe ra, chống gậy nhanh chóng bước về phía Hữu Hữu, lái xe vội vàng chạy theo sau, cơ thể ông Mộ vốn không tốt, mỗi tháng đều phải đến bệnh viện khám, trước khi đi Mộ Uyển Nhu đã có nhắc phải chăm sóc ông Mộ thật tốt, không được để ông ra ngoài.

Hữu Hữu bước đi không nhanh, khoảng cách giữa hai người cũng ngày một gần hơn.

Ông Mộ chỉ vào Hữu Hữu, lái xe hiểu ý nhanh chóng bước lên nắm lấy ống tay áo Hữu Hữu, ngăn Hữu Hữu đi về phía trước.

“Đứng lại!”

Hữu Hữu bị một tên đàn ông kì lạ chặn đường, trong lòng liền có cảm giác đề phòng, bước đi cũng chậm lại. Hữu Hữu là một đứa bé có giáo dục, từ nhỏ đã được Vân Thi Thi nuôi dạy, hiển nhiên sẽ nở một nụ cười với tên đàn ông kia hỏi: “Chú gọi con sao?”

Phía sau truyền đến một giọng nói trầm thấp.

“Cháu có thể quay lại đây để ông nhìn một lát không?”

Hữu Hữu nghe xong, xoay người lại, mỉm cười đối diện với Mộ Thịnh.

Hữu Hữu là người có giáo dục, là người biết lễ phép, đương nhiên sẽ biết tôn trọng người già.

Hữu Hữu thấy trước mặt là một ông lão, thoạt nhìn đã hơn 60, dáng vẻ của ông uy nghiêm khiến người khác nhìn thấy phải sợ, cả người toát ra khí khái uy nghiêm đáng sợ vô cùng, chứng tỏ ông là người có thể hô mưa gọi gió, ắt hẳn khi còn trẻ cũng là người quyền cao chức trọng.

Ông Mộ đến gần Hữu Hữu, quả thực càng nhìn ông càng thấy giống.

Đứa bé này lớn đến vậy rồi, có thể nào là con riêng bên ngoài của Mộ Nhã Triết không?

Sao có thể được?

Nhã Triết trước giờ rất vô tình với phụ nữ, sao có thể có con riêng bên ngoài với phụ nữ khác được, mà nó còn lớn đến mức này thì càng không thể!

Thậm chí đứa bé này giống y chang Dịch Thần.

Thật khó hiểu.

“Cháu tên gì?”

Hữu Hữu cười tao nhã, chẳng hiểu vì sao, cậu không thích ánh mắt sấm soi của ông lão đứng trước mặt mình.

Đôi môi khẽ nhấp nháy, nhưng trên mặt là một nụ cười vô cùng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào ông Mộ, thầm đánh giá.

“Ông ơi, mẹ con có dặn, ra ngoài đường không được nói chuyện với người lạ.”

Mộ Thịnh nghe xong thì cả kinh, đứa bé này, từ giọng nói, đến ngữ điệu, đều rất sắc bén chừng chạc, còn mang đến cho người khác cảm giác phải sợ hãi! Phong thái này, làm sao một đứa bé 6, 7 tuổi có thể có được?

Nó rất giống Mộ Nhã Triết lúc 9 tuổi, thông minh, trầm ổn, chừng chạc, ánh mắt đó, sắc bén vô cùng, ánh mắt đó, thật sự là y chang Mộ Nhã Triết, không khác một chút nào.

“Mẹ của cháu là ai? Mau nói cho ông biết!”

“Mẹ của con là ai, có liên quan gì đến ông không?” Cậu nói xong, nở nụ cười, xoay người rồi đi, thế nhưng cậu lại bị lái xe ngăn cản lại.

Lái xe này có học võ, nắm chặt lấy tay cậu, dĩ nhiên đã làm cậu đau.

Hữu Hữu trừng mắt đe dọa, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

“Buông ra!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Cậu có cha sao?

Chương 66: Cậu có cha sao?

Hữu Hữu lạnh lùng nhìn cánh tay trước mắt, khoé môi cong cong, lông mi cau lại, đáy mắt thâm trầm nhìn tên tài xế.

“Ông chủ, có cần tôi dạy dỗ cho thằng nhóc này một bài học không?”

Hữu Hữu lạnh lùng nhìn tên tài xế một lúc, sau đó thân nhiên nói: “Để thuộc hạ gây khó dễ với một đứa bé, ông không sợ người khác nhìn thấy sẽ chê cười sao?”

Ông Mộ yên lặng chăm chú nhìn Hữu Hữu lúc lâu, bỗng dung nghiêng đầu sang chỗ khác, phát tay nói: “A Hải, không được vô lễ.”

Lái xe thấy thế, hiểu ý buông tay ra.

Hữu Hữu nhìn ống tay áo bị tài xế nắm nhăn nhúm, phui phui tay, quay người trực tiếp rời đi.

Ông Mộ nhìn bóng Hữu Hữu đi xa, lông mày nhíu chặt, mím chặt môi.

“Ông chủ...”

“A Hải, phái người đi điều tra đứa bé này, từ thân phận đến gia cảnh, điều tra thật kỹ vào.” Mộ Thịnh gõ mạnh gậy xuống sàn ra lệnh.

Đứa bé này, ông nhất định phải điều tra cho rõ ràng, bởi vì trực giác của ông nói cho ông biết, đứa bé này thật sự là huyết mạch của nhà họ Mộ.

Sau khi trở về nhà, Hữu Hữu bỏ cặp xuống, đeo tạp dề, lấy thớt, ở trong phòng bếp bắt đầu làm việc. Nấu cơm, rửa rau, xào rau, kho thịt, xắt cà chua, nấu canh cá, động tác nhanh nhẹn thuần thục, chỉ sau một giờ, một bữa tối thịnh soạn như nhà hàng năm sao đã được bày biện lên.

Hữu Hữu nhìn đồng hồ, chưa đến giờ tan ca, cậu nhóc thay quần áo, mang đồng hồ dơ ra ban công, cho đến khi đồ đã được giặt sạch, Vân Thi Thi vẫn chưa trở về.

Cặp lông mày nhỏ khê nhíu lại, cậu lấy quyển tạp chí từ trong cặp ra, mở từng trang một, nhìn ảnh của Mộ Nhã Triết, cậu trầm tư một lúc lâu, sau đó lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Ngay sau đó, có tín hiệu âm thanh truyền đến. Đây chính là cái máy cậu đã lắp ráp năm 4 tuổi, nó có thể giúp cậu giả giọng của một người trưởng thành. Chỉ cần đưa miệng vào microphone của máy, giọng nói trẻ con của cậu lập tức sẽ biến thành giọng trầm thấp của người đàn ông.

“Thư kí Lí, tôi chính là Arthur đây.”

Bên kia truyền đến giọng nói cung kính của một người đàn ông:

“Vâng, tổng giám đốc, ông có gì sai bảo?”

Hữu Hữu nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn lại, đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, đôi mắt sáng quắc lên.

“Cậu đi điều tra một người cho tôi, tôi muốn biết mọi thông tin về người này”

“Vâng, tổng giám đốc, người đó là ai vậy?”

Hữu Hữu nhìn vào bóng người trong cuốn tạp chí, sau đó ngón tay nhỏ xoa xoa gương mặt nhìn nghiêng vô cùng thập mĩ của người đàn ông trên đó, đôi môi khẽ mím cười.

“Tổng giám đốc tập đoàn Đế Thăng, Mộ Nhã Triết.”

“Dạ.”

“Xong việc gửi qua mail cho tôi.”

“Dạ.”

Vân Thiên Hữu cúp điện thoại, lâm vào trầm tư.

Cậu không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Cậu cũng không tin trên đời này lại có người giống cậu như thế.

Thậm chí cậu cũng hoài nghi, có phải bản thân có quan hệ máu mủ với người này không?

Cha của cậu, từ nhỏ cậu cũng đã từng hỏi mẹ, nhưng mẹ cậu luôn cho rằng cậu vẫn là một đứa bé chưa hiểu chuyện nên không chịu nói cho cậu nghe.

Mẹ cậu chỉ nói cha cậu là một sĩ quân, luôn phải túc trực trên tiền tuyến, vì thế tin tức cũng không rõ.

Sự thật thì cậu đã rất nhiều lần hoài nghi có phải cha cậu đã không còn trên đời.

Cuối cùng thì cha cậu là ai, cậu cũng không còn quan tâm nữa. Hiện tại, cậu chỉ cần mẹ cậu thôi, cha, cậu không cần. Dù sao không có người đó thì cuộc đời cậu vẫn sẽ luôn bình yên, đúng không?

Nhưng không quan tâm không có nghĩa là không tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tỉ Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Ai cũng muốn cướp đi con của cô

Nhưng không quan tâm không có nghĩa là không tò mò.

Thường thì những đứa trẻ luôn có một cảm giác kính sợ và ngưỡng mộ cha mẹ, Hữu Hữu cũng từng mong có được cảm giác như thế.

Cậu cũng khát vọng, cũng muốn giống như những đứa bé khác, về đến nhà có cả cha lẫn mẹ đang hạnh phúc bên nhau, ân ái ái ái, tạo thành một gia đình thật ấm cúng.

Những ngày từ khi sinh ra, cho đến lúc cậu nhận thức được thì mẹ cậu phải luôn lẻ loi một mình, trong nhà một người đàn ông cũng không có, mẹ cậu lúc nào cũng phải cặm cụi kiếm tiền lo cho gia đình.

Có một lần, khi đang ở công viên, cậu nhìn thấy một đứa bé đang chơi xe điều khiển từ xa với cha của nó, trong lòng cảm thấy có chút mất mát.

Nhưng cậu càng mong ước bao nhiêu, thì điều đó lại càng không thể xảy ra được.

Càng về sau, cái loại cảm giác kính sợ ngưỡng mộ đó cũng dần biến mất, trong lòng cậu dần nảy sinh thù hận, bây giờ, với cậu có cha hay không cũng chẳng có gì to tát cả.

Cậu chỉ cần có mẹ, cha với mấy thứ khác, cậu không cần.

Cậu thật sự không cần.

Bây giờ, cậu muốn cái gì mà chả được.

Bất luận là ai cũng không thể đoán được, một đứa bé 6 tuổi như cậu lại chính là cổ đông lớn nhất của công ty Nhạc Trí.

Công ty Nhạc Trí chính là công ty đồ chơi lớn nhất toàn cầu, chi nhánh được mở ở nhiều nơi như Bắc Mỹ, Châu Âu, nhất là nhiều đứa bé trên toàn thế giới muốn sở hữu đồ chơi của công ty Nhạc Trí.

60% cổ phần đều do cậu nắm giữ.

Không chỉ có thế, cậu còn là người thiết kế đồ chơi chính cho công ty Nhạc Trí, mỗi thiết kế của cậu đều đáng giá cả đồng tiền, không những thế những món đồ chơi từ trước đến nay do cậu làm ra đều là những món bán chạy nhất và được ưa chuộng nhiều nhất trên toàn thế giới.

Mặt khác, khi món đồ chơi của cậu được ưa chuộng càng nhiều, cũng có nghĩa là số tiền của cậu cũng dần lên đến con số bạc triệu.

Nhưng, tất cả những chuyện này, Vân Thi Thi không hề hay biết gì cả, cậu chỉ đang chờ đến khi cơ hội, cậu sẽ nói tất cả mọi chuyện cho cô nghe.

Đang lúc rơi vào suy tư...

Tiếng chuông cửa liên vang lên, sau đó có thứ gì đó hình như tựa mạnh vào cửa, sau đó là một giọng nói nhỏ vang lên: “Hữu Hữu...”

Hữu Hữu ngẩng đầu, vẻ mặt thâm trầm lúc này cũng biến mất, lấy lại vẻ mặt đáng yêu khờ dại của một đứa bé, vui vẻ chạy ra cửa, vừa mở cửa liền nhào vào lòng của Vân Thi Thi làm nũng.

“Mẹ! Mẹ đã về rồi, Hữu Hữu chờ mẹ hơi lâu luôn!”

Hữu Hữu ngẩng đầu, khi nhìn thấy gương mặt mệt mỏi tiêu tụy của Vân Thi Thi, trong lòng có chút hoảng, nhưng vẫn cố nở nụ cười với cô.

“Hữu Hữu, mẹ về rồi...”

Vân Thi Thi cả người đều rã rời, cửa vừa mở liền bị Hữu Hữu ôm chặt lấy, cảm giác ấm áp bao trùm lấy cô, lo lắng trong lòng cũng giảm đi được vài phần.

Hữu Hữu là do cô cực khổ sinh ra, cô không hối hận về chuyện này, ngược lại cô lại cảm thấy hạnh phúc, nhất là khi Hữu Hữu là một đứa trẻ rất ngoan, còn hiểu chuyện.

Vân Thi Thi cảm động, sống mãi cô cay cay, cô không cời cả giày chạy thẳng vào nhà, ôm chầm lấy Hữu Hữu, ôm thật chặt cậu vào trong lòng mình.

Cả người cô, giờ phút này mới cảm thấy có chút sức sống.

Ai nói chỉ có con gái mới thân thiết được với mẹ, Hữu Hữu của cô còn ngoan gấp trăm lần.

Người đàn ông kia, rõ ràng là cha của Hữu Hữu, mà sao hai người lại khác nhau đến như vậy. Hữu Hữu thì đáng yêu thế này, dịu dàng chu đáo thế này, còn cha cậu thì mặt mày lạnh lùng, tựa như băng sơn ngàn năm không thể tan được.

Gen di truyền, quả nhiên không nên tin vào cái lý thuyết này.

Vân Thi Thi nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hữu, trong đầu cô lại hiện lên gương mặt của Mộ Nhã Triết, nhan sắc của hai người này quả thực là rất giống nhau, nghĩ đến đây ngực cô bỗng đau nhói.

Nếu anh biết sự tồn tại của Hữu Hữu, sau đó cướp đi Hữu Hữu của cô, thì cô phải làm sao? Nghĩ đến đây, cô không khỏi kinh hãi, theo bản năng ôm Hữu Hữu chặt hơn trước, cô không muốn mất đi Hữu Hữu, có nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng tại sao cảm giác tuyệt vọng này cứ bao trùm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Cha con là ai?

Cảm nhận được mẹ có chút gì đó khác thường, Hữu Hữu có chút lo lắng hỏi: “Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Mẹ không sao đâu Hữu Hữu, con đừng lo lắng. Mẹ hứa, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con, mẹ sẽ không để bất cứ một ai cướp đi con!”

Hữu Hữu nghe xong giật mình, mắt nhủ chặt lại, ánh mắt trở nên sắc bén thâm sâu khó lường, nhưng chỉ mấy giây sau, nó lại trở về vẻ ngây thơ hồn nhiên của một đứa trẻ, miệng mỉm cười nói.

“Mẹ nói gì vậy? Hữu Hữu là con của mẹ mà, là bảo bối của mẹ, mãi mãi con sẽ không rời xa mẹ đâu!”

Vân Thi Thi nghe xong, trong lòng vui hẳn lên.

Hữu Hữu đúng là con trai bảo bối của cô, cô nâng mặt Hữu Hữu lên, hun hai cái thật mạnh vào hai má, sau đó cọ cọ vào người Hữu Hữu: “Bảo bối, mẹ yêu con chết mất thôi!”

“Mẹ à, mau vào nhà thôi!” Gió từ ngoài thổi vào trong nhà, Vân Thi Thi lạnh đến mức cái mũi cũng đỏ ửng cả lên, Hữu Hữu trách móc nhìn cô một cái, sau đó lấy đôi dép đi trong nhà trên kệ xuống, rồi dẫn cô vào nhà, đóng cửa lại.

Vân Thi Thi sau khi vào nhà, để giày lên sofa, cô nhìn thoáng qua quyển tạp chí trên bàn, chợt cô nhận ra gương mặt lạnh lùng của người đàn ông trên trang bìa kia chính là Mộ Nhã Triết, sắc mặt cô bỗng trắng bệch.

“Hữu Hữu, cái gì trên bàn vậy?”

“Dạ quyển tạp chí con mua trên đường.” Hữu Hữu mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh đi đến trước bàn, bỏ vào trong cặp sách.

Vân Thi Thi lúc này mới dịu giọng xuống: “Hữu Hữu, về sau con đừng mua mấy loại tạp chí đó nữa, giới giải trí loạn lắm, đó là thể giới không dành cho mẹ con mình, con hiểu chứ.”

Hữu Hữu nghe thế, không khỏi bật cười, sau đó xoay người vào bếp.

Tuy vẻ ngoài của cậu vẫn rất con nít, nhưng mọi hương vị cay đắng trong cuộc sống này cậu đều đã trải qua hết rồi.

Thế giới này dơ bẩn thế nào, cậu còn rõ hơn cả Vân Thi Thi.

Hữu Hữu dọn cơm xong, múc cho cô một bát cơm đầy, mang những món ăn mà cô thích nhất bày biện lên bàn, thật đúng là một đầu bếp tài ba, hoàn hảo không thể chê vào đâu được.

Vân Thi Thi thoải mái ngồi hưởng thụ sự chăm sóc của con trai mình, trong lòng hạnh phúc đến tim muốn nhảy ra ngoài.

“Mẹ, ăn cơm thôi!”

Vân Thi Thi cầm bát cơm lên, ăn ngấu nghiến.

Hữu Hữu lén nhìn cô một cái, ánh mắt có chút xem thường, cái cách ăn uống này của cô, nếu người ngoài nhìn được chắc xách dép bỏ chạy hết. Nghĩ lại thì khi đi tiếp khách cô luôn mang bộ dạng thực nữ đoan trang, thế nhưng ở trước mặt cậu lại thế này đây...

“Mẹ, thực nữ một chút nào, ăn cơm phải từ tốn thôi! Cứ ăn từ từ thôi mẹ, nhai kỹ nuốt chậm nha!”

Vân Thi Thi cũng không nói gì, dù sao đây là đang ở nhà, mấy cái quy tắc đó để ý làm gì? “Đang ở nhà mà Hữu Hữu, mấy cái đó đừng quá để tâm.”

Hữu Hữu 4 tuổi học nấu cơm, cậu học rất nhanh, còn giỏi nữa, về sau chỉ cần nhìn thực đơn, cậu có thể nấu bất cứ món gì.

Còn bây giờ, cậu còn biết cách kết hợp giữa hương vị phương Tây và Trung Quốc lại với nhau, cậu chẳng khác gì một đầu bếp tài ba xếp hạng năm sao cả.

Điều này cũng khiến cô lo lắng đôi chút, Hữu Hữu thật sự quá xuất sắc.

Nói theo một cách khác, trên phương diện dạy dỗ con cái, cô là một người mẹ thành công.

Theo một phương diện khác, cô ở nhà chẳng động tay động chân việc gì, nhà cửa vẫn sạch sẽ ngăn nắp, cô lại chẳng dạy Hữu Hữu cái gì, đều do cậu tự tìm tòi mà học lấy. Cuối cùng, cô thật đúng là một người mẹ thất bại...

Hữu Hữu ngồi bên cạnh nhìn cô không nói gì, chỉ yên lặng ngồi đó, bỗng nhiên sau đó tay chống cằm dưới, ngồi ngao nghể trước mặt cô, nở nụ cười.

“Mẹ, Hữu Hữu có thể hỏi mẹ một chuyện được không?”

Vân Thi Thi cũng không nghĩ nhiều, bới thêm một bát cơm mới, hỏi: “Sao? Con muốn hỏi mẹ chuyện gì?”

Hữu Hữu mỉm cười: “Cha con là ai...?”

Câu hỏi còn chưa nói xong, Vân Thi Thi đã bị nghẹn, sắc mặt đỏ bừng. Hữu Hữu cười, sau đó múc chén canh để trước mặt cô, nhẹ vỗ lưng cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Cướp đi thứ quan trọng nhất

Câu hỏi còn chưa nói xong, Vân Thi Thi đã bị nghẹn, sắc mặt đỏ bừng. Hữu Hữu cười, sau đó múc chén canh để trước mặt cô, nhẹ vỗ lưng cô.

Vân Thi Thi ho vài cái, sau đó miễn cưỡng nuốt ngụm cơm trong miệng xuống, uống hớp canh, vẻ mặt như muốn hỏi ‘chẳng lẽ con biết cái gì rồi sao?’, bới rôi nhìn Hữu Hữu.

Hữu Hữu đột nhiên hỏi chuyện này làm gì? Chẳng lẽ, đã phát hiện ra cái gì rồi sao?

Hữu Hữu để ý thấy cô đang rất hoảng loạn, còn có chút luống cuống sợ hãi, sau đó làm bộ như mình không biết gì cả, vô tội mỉm cười nhìn cô.

Vân Thi Thi vỗ vỗ cái trán.

Trước kia, Hữu Hữu còn nhỏ, khi nói về chuyện này cô đều nói qua loa cho xong. Tính ra thì cũng đã lâu Hữu Hữu không nhắc với cô về chuyện này, nên cô cũng quên đi, bây giờ đột nhiên bị hỏi, cô thật không biết phải trả lời ra sao.

Nếu cô trả lời không giống với lần trước, chắc chắn Hữu Hữu sẽ sinh nghi ngay.

Cô do dự một lát, sau đó cô quyết định nói lảng sang chuyện khác. “Ai da, hôm nay mẹ đi làm mệt quá, bảo bố của mẹ đấm lưng cho mẹ được không? Một nay mẹ rất cực nha, lưng đau dễ sợ luôn!”

Vừa dứt lời, ánh mắt sắc bén của Hữu Hữu loé sáng.

Vân Thi Thi đỏ mặt hỏi lạnh “Hữu Hữu, ánh mắt của con, trông đáng sợ quá!”

Cô đáng thương nhìn cậu.

Hữu Hữu chỉ đành thở dài: “Mẹ thật sự không muốn nói cho con biết sao?”

Cậu ngồi xuống bên cạnh cô, nắm lấy hai bả vai của cô, trong lòng thầm lo lắng, nhưng có lo cũng chẳng giải quyết được chuyện gì.

Nhưng cậu không biết, Vân Thi Thi đang hoảng sợ đưa mắt nhìn xung quanh, trong lòng có chút chột dạ.

Vân Thi Thi qua sát về mặt cô, thấy sắc mặt cô thật đáng nghi, nên chậm rãi hỏi: “Sáng nay con gọi cho mẹ, sao lại có một chú nào đó nghe máy vậy?”

“Cái gì...?” Vân Thi Thi ngẩn ra.

Chẳng lẽ anh đã vớt điện thoại cô?

“Chú đó là ai vậy mẹ?”

Hữu Hữu có chút giận dữ nói, điều đó càng khiến cô khản trương hơn.

Vân Thi Thi cẩn thận dò hỏi: “Chú đó, có nói gì không... có hỏi tên con không?”

“Dạ không! Dù chú đó có hỏi, Hữu Hữu cũng sẽ không nói cho chú đó biết!” Hữu Hữu chu chu môi: “Mẹ chẳng phải đã dạy Hữu Hữu là không được nói tên cho người lạ biết sao?”

“Hữu Hữu ngoan, mẹ thật tự hào về con!” Vân Thi Thi thầm vui trong lòng.

“Hữu Hữu đã bảo chú đó tăng lương cho mẹ rồi đó!” Hữu Hữu nghiêng đầu cười tươi nói, lộ ra cái răng nanh trắng bóc.

Vân Thi Thi có chút mệt, giọng nói hơi khàn khàn vang lên: “Hữu Hữu, con đừng rời xa mẹ, có được không?”

Hữu Hữu nghe xong lập tức trả lời: “Con mãi mãi ở bên cạnh mẹ, vì sao mẹ lại hỏi con như thế?”

“Nếu...” Vân Thi Thi hít sâu một hơi. Cẩn thận hỏi: “Nếu có một ngày, cha con muốn mang con đi...”

“Không bao giờ! Hữu Hữu là con của mẹ, Hữu Hữu yêu mẹ nhất trên đời, con chỉ sống với mình mẹ thôi!” Cậu đồng dạc tuyên bố, nghe xong nước mắt Vân Thi Thi trực tuôn rơi.

Cô ôm chặt lấy Hữu Hữu, lo lắng trong lòng cũng biến mất.

Đời này, cô chỉ cần Hữu Hữu bên cạnh, cô không cần gì khác nữa.

Vân Thi Thi áy náy nói: “Hữu Hữu, mẹ xin lỗi, về sau mẹ sẽ không để con ở nhà một mình nữa!”

Hữu Hữu bị cô ôm chặt vào trong lòng, ở cự ly gần thế này, gương mặt nhỏ cũng đỏ lên, hai bàn tay nhỏ nhẹ vỗ vỗ vai cô, như muốn trấn an cô.

Đang lúc suy nghĩ, sắc mặt Hữu Hữu cứng đờ, bàn tay nhỏ nhẹ xoa khoé môi cô, trên đó có dính máu, đôi mắt nheo lại, hỏi: “Mẹ, sao miệng mẹ lại dính máu vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Khoản nợ này sớm muộn gì cũng phải tính

Vân Thi Thi ngẩn ra, miêng cường nói: "Lúc ăn uống... Không cần thận cần trùng."

Vừa nói xong, cô thấy Hữu Hữu dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn mình.

"Mẹ, rốt cuộc thì mẹ ăn uống kiểu gì? Có thể cần trùng vị trí đó?"

Làm ơn đi, nói dối cũng phải động não chút có được hay không? Thật sự coi nó là bé trai sáu tuổi sao?

Mặc dù thật sự nó chỉ có sáu tuổi.

Bị một đứa trẻ liếc mắt đã nhìn ra mình nói dối, Vân Thi Thi vô cùng lúng túng, lại tiếp tục nói dối: "Đúng là cần bị thương mà!"

Cho dù không phải cô cần.

Ai mà biết được, Hữu Hữu nhảy cảm không thua cha nó chút nào. Híp mắt lại, tra hỏi: "Ai cần vậy?"

Nghĩ đến người đàn ông kia, Vân Thi Thi lại thấy đau đầu, di truyền thật sự là một thứ rất kỳ diệu, bây giờ, hai cha con càng ngày càng giống hệt nhau.

Cô cười gượng, nói: "Mẹ không cần thận cần trúng thôi mà!"

Thấy cô không muốn nói thêm, Hữu Hữu cũng không ép buộc cô giải thích với nó, chỉ là mím môi nói: "Mẹ, ai bắt nạt mẹ, mẹ cứ nói với Hữu Hữu, Hữu Hữu sẽ bảo vệ mẹ!"

Vân Thi Thi bật cười, đứa nhỏ này rõ ràng mới sáu tuổi, nhưng mà có lúc lại làm cho cô có ảo giác nó là ông cụ non, dường như tâm trí còn thành thực hơn cả cô, bình chân như vại. Nhưng mà cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là Hữu Hữu đang lo lắng cho mình, cảm động hôn lên trán nó, rồi ôm nó một cái.

Trên gương mặt Hữu Hữu nở nụ cười ấm áp, nhưng tâm trạng lại co rút đau đớn.

Rõ ràng mẹ còn rất trẻ, rõ ràng cái tuổi này nên được hưởng thanh xuân tươi đẹp, nhưng cô đã phải hứng lấy gánh nặng ghê gớm từ rất sớm.

Vì nó, cô vừa học tập vừa đi làm vừa nuôi nấng nó, từ sớm đã nếm trải mùi vị gian khổ.

Trong khoảng thời gian cho con bú, cô có thật, lúc nào cũng không nỡ để lại cho mình, sinh hoạt đi lại tập tễnh, suốt chút nữa cơ thể cũng muốn sụp đổ.

Có rất nhiều lần, nó không nhận được muốn nói với cô, hiện tại nó có năng lực có thể gánh vác toàn bộ gia đình, bảo vệ cô...

Nhưng mà nó lại có chút lo lắng, lo lắng mẹ nhìn thấy mình như vậy, có thể thân nhiên tiếp nhận hay không? Phải chăng sẽ không dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn mình?

Sáng hôm nay nó tìm ra được hóa đơn máy tháng nay, vừa nhìn thấy chuỗi con số kinh người trên tờ giấy, chỉ nhìn một cái thì không khỏi kinh ngạc!

Khu nhà trọ nơi bọn họ thuê là gần trường học trung tâm thành phố, cảnh vật chung quanh lịch sự tào nhả, mấu chốt là an toàn, tạm thời không đề cập tới tiền thuê cao kinh người, chính là phí tiền điện nước mỗi tháng đều đắt đến mức làm người ta lú lỏi.

Cái đó cũng chưa tính là gì, từ trước đến giờ cô đều dành cho Hữu Hữu môi trường đọc sách tốt nhất, không gian trưởng thành tốt nhất. Bởi vậy, chi phí ăn mặc đều là tốt nhất, điều này cũng là một khoản tiền phải chi trả không ít, tiền lương mỗi tháng của cô trừ đi những thứ này thì cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Trước đây tiền lương một tháng của cô là hai mươi ngàn, nhìn rất cảm động, thực tế cầm được trên tay, cũng giống như nước chảy rào rào không còn.

"Mẹ, sau này không cần làm khổ mình như vậy nữa! Hữu Hữu nhìn thấy rất đau lòng. Hữu Hữu không muốn học ở vườn trẻ quý tộc, cũng không muốn học lớp sở thích, thì cuộc sống sẽ không khó khăn như vậy." Hữu Hữu nói, ánh mắt mềm mại đi mấy phần.

"Nhưng mà, lần trước bảo bối nghe đi Tiểu Tuyết nói, diễn kịch từng là giấc mơ của mẹ. Nếu như mẹ còn có giấc mơ, Hữu Hữu nhất định ủng hộ mẹ!"

"Ừm!"

"Bất quá không nên mỗi ngày mặt mày ủ rũ, Hữu Hữu đau lòng."

Vân Thi Thi áy náy nở nụ cười, giả vờ thoải mái vỗ tay một cái: "Ăn cơm! Mẹ sai rồi, ba điều quy ước trên nói rồi, không được phép mang tâm tình không tốt trên công việc về nhà, hôm nay Hữu Hữu làm nhiều đồ ăn ngon như vậy nhưng đều nguội rồi, là mẹ không đúng!"

Nói xong, Vân Thi Thi cười híp mắt động đũa, Hữu Hữu im lặng ngồi ở một bên, đôi mắt cong cong, nhu hòa giống như ánh trăng.

Đối với thất bại, từ trước tới nay Vân Thi Thi rất cứng rắn, bởi vậy rất nhanh liền đem tất cả không vui xóa khỏi ký ức.

Nhưng mà khoản nợ tối hôm qua, sớm muộn gì cũng phải tính.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Phần nộ chà đạp Bạch Liên hoa(*)

*) Bạch Liên hoa: ý chỉ những cô gái có tính tình yếu đuối, nhu nhược, vô dụng.

Buổi chiều, Vân Na nấn nguyền cầm lấy thư mời cô ta tha thiết ước mơ. Lại nhận được một cuộc điện thoại cảnh cáo của Lý Đồng Cường.

Vừa bắt máy, đã nghe thấy tiếng chát vắn giặn dữ từ đầu dây bên kia điện thoại.

"Vân Na à Vân Na, mày là cái thứ đê tiện hại người! Con mẹ nó, mày có biết mày chọc trúng nhân vật lớn nào không? Ông đây bị mày hại thảm!"

Cô ta nghe xong đầu óc mơ hồ, rõ ràng không hiểu gì cả: "Anh Cường, sao vậy?"

"Chị gái của mày, nhìn tuổi còn trẻ, thanh xuân vô hại, trái lại lai lịch không nhỏ! Ông đây còn không thể chạm vào một cọng tóc gáy của nó đây này? Ngày hôm qua chỉ là muốn chơi đùa với nó một chút, còn chưa chạm một ngón tay của nó, kết quả suýt chút nữa không còn một cánh tay! Không nghĩ tới có kim chủ kê bên người, làm hại ông đây chọc giận một nhân vật lớn! Suýt chút nữa giết chết ông đây..."

Vân Na có chút không nghe rõ: "Anh Cường, rốt cuộc anh có ý gì, làm tôi nghe không rõ!"

"Nghe không rõ hả?" Phía bên kia lửa giận ngút trời, hung hăng hét lên với cô ta: "Vậy ông đây công khai nói rõ với mày, chị gái mày, phía sau có kim chủ chăm sóc! Còn kim chủ là ai, thân phận gì, không phải một tiểu thị dân như mày có tư cách hỏi thăm!"

Vân Na nghe vậy cả kinh, ngược lại bật cười nói: "Anh Cường, anh đang nói đùa sao? Chị gái tôi, cũng là một tiểu thị dân, làm gì có kim chủ nào để ý chứ? Bên cạnh chị ta còn dẫn theo một đứa con ghê, cũng không biết ở bên ngoài cùng với đã nam nhân nào sinh ra con hoang, loại nữ nhân này sẽ có kim chủ nâng niu sao? Chuyện đùa."

Vừa nghĩ tới Vân Thi Thi, Vân Na vô cùng căm ghét.

Không phải vừa vỡ hài, anh Cường còn cười với cô ta sao?

"Ôi, mày cho rằng là mày sao? Mặt hàng như chị gái mày, là khẩu vị mà rất nhiều ông chủ lớn yêu thích! Không nói nữa, lần này mày nợ tao hai mươi vạn, mày còn làm hại tao tức giận! Trong vòng hai ngày còn không trả, tao sẽ cưỡng bức mày trên cửa!"

Vừa dứt lời, bên kia kiên quyết cúp điện thoại.

"Đừng mà, anh Cường..."

Vân Na ngớ ngẩn, hiển nhiên còn chưa tỉnh táo.

Buổi tối, Vân Thi Thi dẫn Hữu Hữu trở lại nhà họ Vân.

Vừa mới vào cửa, đi ngang qua bên cạnh Vân Na, cô ta nhìn thấy cô thì thấy bức bối trong lòng, độc ác xô cô.

Vân Thi Thi suýt nữa té ngã, nắm chặt nắm đấm, quay mặt lại, nhưng mà là một đôi mắt lạnh như băng, không còn ngấm ngấm chịu đựng như lúc trước.

Vân Na căm hận nhìn mặt của cô, xem thường nói: "Con hoang không có mắt!"

Ha ——

"Chát ——"

Vân Thi Thi cười gằn, cô đã vung một cái tát ra ngoài, lạnh lạnh mạnh mẽ.

Vân Na ngơ ngác nhìn cô, cô dám đánh cô ta!

Nhất thời lửa giận thiêu đốt trong lòng, lập tức cô ta phẫn nộ sẵn giọng: "Cô dám đánh tôi?"

Bước chân Vân Thi Thi vội vàng, dù bận vẫn ung dung xoay người, về mặt thờ ơ: "Dáng vẻ cô như con chó, không đánh cô thì đánh ai?"

Lý Nhạn hoảng sợ quở mắng, khó có thể tin đây là Vân Thi Thi luôn nhu nhược nhất gan lúc trước, cô dám làm trái ý mình: "Đê tiện, cô còn dám phản kháng sao? Sao hả, cha tôi không ở nhà cô không đem tôi để ở trong mắt."

"Điều kiện trước tiên, cô phải là người." Vân Thi Thi kéo khóe môi, ý tứ ngắn gọn đáp trở lại.

Vân Na giận không nhịn nổi, vung bàn tay lên cao: "Tiện nhân, tôi không đánh chết cô!"

"Chát", tiếng gió từ lòng bàn rơi trên mặt, cũng may Vân Thi Thi tránh kịp, không đau không ngứa.

Vân Thi Thi cười lạnh, xoay người tóm chặt vạt áo của cô ta, đột nhiên đẩy lên tường, "Chát" lại hạ xuống một cái tát.

Một cái tát, cô hoàn trả gấp mười lần.

Chương 72: Buồn nôn về đến nhà

Một cái tát, cô hoàn trả gấp mười lần.

Một cái tát vang dội, không chút nương tay, trong lúc nhất thời Vân Na trở tay không kịp. Nhưng mà Vân Thi Thi vẫn không có dự định cứ thế buông tha cho cô ta, “Chát” lại hạ xuống một bạt tay, điểm mấu chốt của cô là muốn trái phải đối xứng.

Như thế rất tốt, hai bên gò má rõ ràng in dấu năm ngón tay, gương mặt xinh đẹp trong nháy mắt bị phá hủy.

Vân Na then quá thành giận! Cô ta luôn lấy gương mặt xinh đẹp này mà kiêu ngạo, bình thường đều rất che chở, bây giờ Vân Thi Thi làm tổn thương gương mặt của cô ta, cô ta thật hận không thể bóp chết tiện nhân này!

Cô ta xông lên đánh cô, nhưng Vân Thi Thi vẫn nắm chặt cổ tay cô ta, bẻ ngược ra sau, Vân Na "Gào" lên một tiếng, liền túm lấy tóc cô.

"Các con đang làm gì vậy hả?" Ở cửa truyền đến tiếng gầm giận dữ.

Vân Nghiệp Trình đứng ở cửa, nhìn cảnh hỗn loạn trong phòng khách, tức giận đến đỏ mặt.

"Tất cả dừng tay cho tôi! Từng đứa từng đứa đều muốn tạo phản sao?"

"Cha!" Vân Thi Thi thấy ông trở về, lập tức che giấu vẻ mặt vốn âm lãnh không còn chút vết tích, nháy mắt, trên mặt lại hiện ra sắc mặt oan ức. "Vân Na cô ấy rất quá đáng..."

Vừa nói, cô còn làm bộ khóc nức nở vài tiếng, giống như chịu uất ức vô cùng lớn.

Vân Na choáng váng.

Với tính tình Vân Thi Thi trước đây, bị đánh gãy răng cũng phải cố gắng ngậm máu, uất ức lớn hơn nữa cũng chưa bao giờ kể khổ với Vân Nghiệp Trình.

Bây giờ lại học được cách giả bộ làm người vô tội?

Vân Na tức giận, hiện tại trên mặt cô ta còn rất đây này! Rốt cuộc là ai quá đáng?

Cô yếu đuối không nơi nương tựa, chân thực, lập luận sắc sảo, thấy mà yêu, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu như vậy, bất cứ người nào nhìn thấy cũng sẽ đau lòng.

Vân Nghiệp Trình nhìn thấy mà tan nát cõi lòng, đôi mắt tàn nhẫn nhìn về phía Vân Na, mắt tròn lên làm cho cô ta giật mình.

Nghe thấy có chút kỳ quái, Lý Cẩm đi ra khỏi phòng thì trông thấy trận chiến này.

Thấy trên mặt con gái có dấu tay, một dấu lại một dấu sưng lên.

"Mẹ! Tiện nhân này đánh con? Còn mắng con là tiện nhân."

"Cô nói ai là tiện nhân?!" Lý Cẩm nghe vậy giận dữ, ngược lại chỉ vào Hữu Hữu rống to với Vân Thi Thi: "Nhà họ Vân sẽ không nhận hai đứa con hoang như các người, cũng sẽ không nuôi đứa con gái bất hiếu như cô!"

Vân Thi Thi cười khẩy.

Hữu Hữu đi lên phía trước dắt tay Vân Thi Thi, quay đầu nhìn Vạn Phương, gương mặt nhỏ nhắn đẹp trai đáng yêu lộ ra nụ cười sâu xa mê người.

"Di à, di yên tâm, mẹ có con nuôi rồi, không cần các người bận tâm. Có tiền, chẳng thà nghĩ cách làm thế nào chăm sóc gương mặt đó thật tốt đi!"

Lý Cẩm nghe vậy, tức khắc quần bách che mặt, cảm hận nghiêng răng nghiêng lợi. Vốn dĩ gương mặt bà ta đẹp động lòng người, nhưng mà sau khi sinh Vân Na, trên mặt có nếp nhăn lúc mang thai, hơn nữa đã trung niên, từ lâu về ngoài đã không còn nét đẹp như thời thanh xuân. Dù có chăm sóc thẩm mỹ thế nào cũng chẳng ăn thua gì. Hữu Hữu mở miệng nói lời độc ác có thể nói là đâm trúng chuyện đau lòng của bà ta.

Đứa nhỏ này, tuổi còn nhỏ, gương mặt nhỏ sáng sủa coi như đơn thuần đáng yêu, nhưng lại có thể mở miệng nói ra lời ác độc đến vậy!

Bà ta ghen hòng không nói ra lời: "Cháu..."

Hữu Hữu ngẩng gương mặt nhỏ lên, kéo kéo ống tay áo Vân Thi Thi, giọng nói non nớt lộ ra hồn nhiên vô hại: "Mẹ, mẹ có biết ‘Buồn nôn mẹ nó’ với ‘Buồn nôn’ mở cửa có ý gì không?"

Vân Thi Thi cười híp mắt hỏi: "Có ý gì?"

Hữu Hữu nhẹ như mây gió nhìn lướt qua mẹ con Lý Cẩm, nói khẽ: "Thực sự là buồn nôn về đến nhà."

Lý Cẩm nghe xong, lập tức nhận ra đứa bé này đang chê cười bà ta, liền nổi giận, bước nhanh về phía trước vung bàn tay lên với Hữu Hữu, nhưng mà cánh tay lại bị Vân Thi Thi nắm chặt!

"Cô là đứa con gái bất hiếu, lại dám đánh con gái tôi, bây giờ lại còn muốn đánh luôn cả tôi sao? Nghiệp Trình, ông xem mặt mũi Na Na đi, chính là bị con tiểu tiện nhân này đánh!"

Không đợi Vân Nghiệp Trình phản ứng, Vân Thi Thi ngẩng mặt lên, nói: "Phải! Là tôi đánh. Nhưng mà con gái bà ở bên ngoài không biết thân biết phận, vừa đánh bạc vừa hít heroin, nợ nần chồng chất, liên lụy tôi bị mất việc. Ngày hôm qua còn suýt chút nữa hại tôi..."

Cô xấu hổ, không nói thêm gì nữa.

"Bà nói tôi có mẹ sinh, không có mẹ nuôi cũng được, nói tôi ăn của các người cũng được, nhưng tôi không phải đây tớ nhất định phải nhìn sắc mặt của các người mà làm việc, còn bị các người lợi dụng đến cùng. Tôi cũng có tôn nghiêm, tại sao các người lại có thể nô dịch tôi như vậy?" Vân Thi Thi ầm nhẫn nói.

"Cô ——" Trong lúc nhất thời, Lý Cẩm không nói được lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Lần này tuyệt đối không miễn cưỡng chính mình

"Cô ——" Trong lúc nhất thời, Lý Cẩm không nói được lời nào.

Từ lúc Vân Thi Thi mở miệng nói ra những câu đó, là do lúc trước Lý Cẩm nói với cô, cô đều nhớ kỹ.

Trước đây Vân Thi Thi quá yếu đuối, chó mèo gì cũng có thể ức hiếp cô, bây giờ không còn giống trước kia rồi! Cô sẽ không tiếp tục chịu đựng, lấy gậy ông đập lưng ông, trước đây bọn họ đối xử với cô thế nào, cô sẽ hoàn trả từng cái!

Lý Cẩm tức không nhịn nổi, đột nhiên bước tới trước nắm chặt cánh tay cô, còn chưa kịp mở miệng.

Vân Thi Thi lạnh lùng nhìn Lý Cẩm đang nắm chặt cánh tay cô, mặt không chút cảm xúc nói: "Bỏ tay bà ra."

Trong giọng nói của cô lộ ra sự kiêu căng không thể xâm phạm.

Lý Cẩm sửng sò, kinh ngạc tròn to hai mắt, đáy lòng vì thái độ lạnh lùng của cô mà cảm thấy tức giận!

"Trong mắt cô còn có người mẹ như tôi sao?"

Vân Thi Thi hừ lạnh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào, nói với bà ta: "Không phải bà nói tôi có mẹ sinh không có nuôi sao, tôi chưa bao giờ thừa nhận tôi là con gái của bà, bây giờ còn dám hỏi trong mắt tôi có bà hay không?"

Rốt cuộc Lý Cẩm không nhịn được nữa, tức giận nói: "Hừ! Cũng may mẹ cô sinh cô ra lại không nuôi cô, nếu không, bây giờ nhìn thấy cô dẫn theo một đứa con hoang trở về, còn không bị tức chết sao?"

Trong đôi mắt lạnh lạnh của Vân Thi Thi toát ra mùi vị nguy hiểm: "Ôi, bà vẫn nên quan tâm đến con gái mình đi. Hỏi thử xem, cô ta ở bên ngoài gây ra tai họa gì rồi!"

Vân Na vội vã ở một bên châm ngòi thổi gió, nói: "Cha! Cha nhìn đi! Cô ta lại vu cáo hãm hại con? Vân Thi Thi, cô là người phụ nữ ti tiện, ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cũng thôi đi, lại dám học người ta chưa kết hôn đã sinh con, còn dẫn con riêng trở về! Thật sự rất bất hiếu! Chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ có bao nhiêu người nói xấu sau lưng nhà họ Vân! Nói rằng con gái nhà họ Vân ở ngoài bị đàn ông làm có bầu tự mình sinh con hoang, khó nghe biết bao nhiêu? Bây giờ cô lại vu khống tôi hít heroine, cô có chứng cứ không?"

Sở trường từ trước đến giờ của Vân Na là gặp dịp thì chơi, sau lưng lại là người ti tiện bỉ ổi, hai mặt. Từ nhỏ đã thích trêu chọc cô, ức hiếp cô, cùng với Lý Cẩm muốn lật đổ cô, thậm chí còn thường xuyên ở trước mặt Vân Nghiệp Trình cố ý bịa đặt chuyện sai lầm của cô, gây xích mích ly gián.

"Cha, cha tin cô ấy hay tin con?" Vân Thi Thi yên lặng nhìn ông, quyết định lần này tuyệt đối không chịu nhận thua.

"Cha! Cha đừng nghe con nhỏ tí tiện này ăn nói bậy bạ, cha phải tin tưởng con, con mới là con gái ruột của cha..."

"Câm miệng!"

Vân Nghiệp Trình cũng không còn cách nào chịu đựng nổi, đối với Vân Thi Thi, từ trước đến nay ông đều tin tưởng vô điều kiện, bởi vì cô luôn nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, ông vẫn nhìn thấy.

Càng không nghĩ tới, hóa ra lúc ông không có ở nhà lại chịu nhiều uất ức như vậy: "Lý Cẩm, tôi thấy bà càng sống càng trẻ con! Thi Thi vẫn còn là một đứa trẻ, lòng dạ bà độc ác như vậy, lương tâm bà bị chó ăn rồi hả?"

Vân Nghiệp Trình nhìn thấy Vân Na không nói gì nữa, chỉ lo chột dạ núp bên cạnh, tự nhiên cho rằng cô ta đang có tật gậi mình!

"Giỏi lắm! Bài bạc, còn hít heroin? Vân Na, con thật sự làm cho cha tăng thể diện!"

"Không phải... Cha, cha nghe con giải thích!" Vân Na hai mắt đầm lệ nói.

"Câm miệng! Mày là đứa vô liêm sỉ!"

Vân Nghiệp Trình giận dữ đến mức mặt mày biến sắc, quay về phía Vân Na tát một cái thật mạnh lên mặt cô ta!

Đêm đó, lần đầu tiên Vân Nghiệp Trình hung ác đánh Vân Na trước mặt Lý Cẩm, dùng dây nịt quất lên lưng cô ta để lại vết tích chằng chịt, chỉ tiếc mài sắt không thành thép.

Mãi đến lúc rời khỏi nhà họ Vân, Vân Thi Thi vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của Vân Na đang quỳ gối ngoài phòng khách.

Từ nhỏ đến lớn, Vân Na chưa bao giờ bị áp bức và lăng nhục như vậy, chỉ sợ bây giờ cô ta đã căm hận cô đến tận xương tủy.

Những trừng phạt này đối với Vân Thi Thi mà nói, không đáng kể chút nào!

Trước đây, Lý Cẩm và Vân Na dùng đủ loại thủ đoạn đối phó cô, đến nay cô vẫn khắc sâu trong đầu.

Dùng kim đâm vào người, đánh lòng bàn tay, kéo tóc...

Đau đớn và khuất nhục hiện tại Vân Na chịu đựng chính là những thứ lúc trước cô phải nhận lấy, không đáng kể chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Gặp phải Tiểu Dịch Thần!

Ngồi trên xe tắc xi về nhà trọ, hai tay Hữu Hữu vòng qua ngực, có vẻ hơi rầu rĩ không vui. Vân Thi Thi thấy cậu nhóc có biểu hiện âm trầm, đưa tay vân vê gò má trắng mịn của cậu.

"Hữu Hữu, sao vậy? Không vui à?"

Hữu Hữu hừ lạnh một tiếng.

"Mẹ, bọn họ đều ức hiếp mẹ, con chán ghét họ! Chán ghét bà ngoại!"

Vân Thi Thi nhú mồm, cô biết, Hữu Hữu đang để ý tới cô.

Đứa bé này, tuy bình thường ở trước mặt cô luôn hòa nhã đáng yêu, nhưng cô đã sớm cảm giác được, từ nhỏ Hữu Hữu đã không giống với những đứa trẻ khác, được cuộc sống cực khổ thời ấu thơ rèn luyện, có lúc tuy còn nhỏ nhưng cậu đã trưởng thành, hơn nữa trời sinh cậu nhóc này thông minh hơn người, bởi vậy cậu có thể hiểu được cảnh ngộ của cô, hiểu chuyện nghe lời, cũng rất ít tùy hứng, trái tim lúc nào cũng hướng về cô.

Cô sờ sờ đầu nhỏ của cậu, cười nói: "Mẹ có Hữu Hữu, mẹ là người hạn phúc nhất thiên hạ. Cho nên, đừng để ý tới bọn họ."

Hữu Hữu mím môi, gờ bàn tay nhỏ lên chạm vào má cô, nói: "Mẹ đừng khổ sở, sau này ai dám tiếp tục làm cho mẹ tức giận, Hữu Hữu sẽ không khách khí với bọn họ!"

Vân Thi Thi cũng không coi là thật, chỉ xem như cậu nhóc đang nói đùa, bật cười trêu chọc: "Hữu Hữu ngoan! Mẹ không muốn Hữu Hữu đau lòng!"

Hữu Hữu nhũn mày, đôi môi mềm mại xinh đẹp cong lên, trong con ngươi trong trẻo như ngọc lóe qua một tia dịu dàng mê hoặc.

"Chỉ cần mẹ hài lòng, chuyện gì Hữu Hữu cũng đồng ý!"

Nơi đáy mắt Hữu Hữu có chút ý cười tà mị lóe lên.

Mẹ, Hữu Hữu thật sự có thể bảo vệ mẹ!

Lúc hai mẹ con trở lại nhà trọ, quản lí gọi điện thoại đến, muốn cô tới khách sạn Hoàng Quan cùng từ cục.

Cô vội vã chạy tới, khách sạn Hoàng Quan rất lớn, trang trí xa hoa, vô cùng lộng lẫy.

Vốn Vân Thi Thi định đi ngủ, nhưng mà công ty gọi điện thoại tới, Nói là có một ông chủ lớn phụ trách nghệ nhân muốn cùng cô ăn cơm, muốn cô tới đó chuẩn bị.

Chạy tới tiệc rượu, hành lang trải thảm đỏ xa hoa, cô đột nhiên nhìn thấy một bóng người cực kỳ quen thuộc.

Cuối hành lang, một bé trai ước chừng năm, sáu tuổi đang đi chung với người hầu, chậm rãi đi tới.

Thân hình cùng bóng lưng kia, bất ngờ giống như đúc với Hữu Hữu, giống nhau lạ thường!

Trong lòng Vân Thi Thi vừa sợ vừa kinh ngạc, cuối cùng như có ma quỷ sai khiến đi theo.

Cô cẩn thận đuổi theo, đi trên thảm quý báu, không phát ra chút tiếng động nào.

Nhưng mà bé trai đẹp trai lại có thính lực vô cùng tốt, cảnh giác quay đầu lại, cùng Vân Thi Thi gặp mặt chính diện.

Ánh mắt mê muội nhìn vào gương mặt non nớt của bé trai đẹp trai, trong phút chốc, tâm thần khuấy động!

Hữu Hữu!

Mái tóc màu đen, vô cùng mềm mại, đặc biệt nổi bật dưới ánh đèn tường phục cổ ở trên hành lang, màu sắc càng mềm mại, sáng bóng.

Da thịt trắng nõn, hai gò má trắng mịn, sống mũi cao thẳng xinh đẹp, miệng nhỏ đỏ thắm, đường nét ngũ quan của cậu nhóc này vừa có nét đẹp sâu sắc của huyết thống Âu Châu lại không mất đi khí chất nhẹ nhàng dễ chịu của phương Đông.

Cậu nhóc có một đôi mắt to trong veo như nước, đuôi mắt dài như vẽ, lông mi dày nhỏ mềm mại, vừa dài vừa cong, hơi nhếch lên, đen nhánh như hai mảnh lông chim.

Con ngươi đen như ngọc lại óng ánh như Ngân hà, kỳ ảo mà mê người.

Vừa giống như kim cương rực rỡ lóa mắt, không nhiễm chút tạp chất, làm cho người ta chấn động cả hồn phách.

Chỉ là bây giờ đôi mắt này, trong đáy mắt chỉ có sự lạnh lùng, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng trên người đã bộc lộ ra khí phách của bậc đế vương.

Dường nét ngũ quan xinh xắn, tướng mạo giống Hữu Hữu như đúc.

Chỉ có một điểm không giống chính là, mặt mũi hai đứa bé, một đứa thâm thúy vắng lặng, còn một đứa lại rất hòa nhã.

Đứa bé này —— có thể hay không là...

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Đây là con của cô?

Đứa bé này... không lẽ nào là...

Vân Thi Thi cả kinh, cảm giác hoảng sợ hoang mang lẫn lộn trong lòng cô.

Sáu năm trước, cô kí hợp đồng mang thai hộ với anh, trong suốt 8 tháng trời mang thai, cuối cùng cô cũng sinh ra một cặp song sinh nam. Những vì sinh non, nên mạng sống của Hữu Hữu rất yếu, rất mong manh, hơi thở thì thoi thóp. Vì thế Hữu Hữu bị y tá tưởng lầm là đã chết. Mà anh của Hữu Hữu, vừa sinh ra liền bị cô thư kí kia mang đi.

Vân Nghiệp Trình sau khi phát hiện Hữu Hữu vẫn còn thở, ông đã nhờ một người bạn làm trong bệnh viện đó xoá mọi dấu vết hồ sơ về Hữu Hữu.

Một mặt có thể giữ lại Hữu Hữu bên cạnh, mặt khác ông cũng có thêm một đứa cháu, xem như đây cũng là may mắn của ông.

Cô thân là mẹ của Hữu Hữu, cuối cùng cô cũng có thể cứu được cốt nhục của mình khỏi vòng luân hồi.

6 năm qua, mỗi đêm, qua hình ảnh của Hữu Hữu, cô thầm tưởng tượng hình dáng đứa bé kia.

Bây giờ, đứa bé đứng trước mặt cô, từ vóc dáng đến ánh mắt, mọi thứ đều vô cùng giống Hữu Hữu.

Đôi mắt, cái mũi, hai gò má xinh xinh đều y đúc Hữu Hữu.

Đứa bé này, có ai dám nghĩ, nó chính là người anh thất lạc của Hữu Hữu chứ?

Vân Thi Thi cứ đứng đực ra đó, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Mộ Dịch Thần, hốc mắt không biết từ lúc nào đã ướt đẫm... Cô thật không nghĩ, mình có thể gặp lại đứa bé này.

Có lẽ từ khi sinh ra, giữa mẹ và con đã có mối liên kết chặt chẽ với nhau, nên Mộ Dịch Thần tuy lạnh lùng như Mộ Nhã Triết, nhưng khi vừa thấy cô rơi nước mắt thì tảng băng trong lòng sớm cũng đã trở nên vô nghĩa rồi.

“Cô... là ai?” Mộ Dịch Thần hoài nghi nhìn cô, trên mặt cảnh giác cao độ.

Vân Thi Thi nghe thấy giọng nói của đứa bé kia, tuy non nớt nhưng rất giống với Hữu Hữu của cô. Cô như theo bản năng, bước lại gần Mộ Dịch Thần.

Mộ Dịch Thần cảnh giác lui về phía sau, tiềm thức nhắc nhở cậu không được lại gần cô. Vài người đi theo cậu thấy cô đang dần tiếp cận gần hơn thì vội ngăn cản Vân Thi Thi.

“Cô là ai? Không được đến gần cậu chứ?”

“Tôi...” Vân Thi Thi thở dốc, không biết phải nói thế nào.

Đúng, cô làm gì có tư cách đến gần đứa bé đó, chẳng lẽ bây giờ cô vẫn còn vọng tưởng việc có thể giành lại đứa con này của cô sao?

Hai mẹ con, đứng trước mặt nhau lại trở thành xa lạ, cảm giác đau đớn này, đúng là trên người mà!

Cô cười, thản nhiên nói: “Mấy người yên tâm, tôi không có ác ý gì, sẽ không làm hại cậu chủ của mấy người đâu!”

Mộ Dịch Thần bị nụ cười kia của cô thu hút, không hiểu sao, trong lòng cậu cảm thấy ấm áp hẳn lên.

Cậu chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười nào ấm áp như vậy, từ khi còn nhỏ, cha cậu cũng chỉ cười với cậu có vài lần, mà nụ cười đó cũng rất nhẹ, không như...

Mà ‘mẹ’ của cậu, Mộ Uyển Nhu, thì lại cười với cậu rất nhiều, nhưng cái nụ cười đó chỉ khiến cậu lạnh sống lưng thôi.

Thế mà người phụ nữ này, mới chỉ lần đầu gặp mặt, lại khiến cậu lần đầu tiên trong cuộc đời hiểu thế nào là dịu dàng và ấm áp.

Trong một khắc đó, nhiều cổ suy nghĩ ập vào trong đầu cậu.

Tuy là ấm áp... nhưng chung quy vẫn là người lạ, không được quá thân cận.

“Cô nhìn tôi làm gì, tôi không thích bị người khác nhìn chằm chằm thế đâu!” Mộ Dịch Thần lên tiếng cảnh cáo cô, ngữ khí lạnh lẽo như thường ngày, lạnh đến thấu xương, không chứa một chút tình cảm nào.

Vân Thi Thi cười, đang định lại gần Dịch Thần thì phía sau có một giọng nữ vang lên.

“Ai đó?”

Vân Thi Thi ngạc nhiên quay đầu lại, cô nhìn thấy một cô gái cao quý sang trọng đứng ngay sau lưng cô, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô.

Nhưng khi Vân Thi Thi vừa quay đầu lại, cô gái đó lại càng tỏ vẻ cảnh giác hơn trước.

“Vân Thi Thi...”

Mộ Uyên Nhu trong lòng cảm thấy hoảng sợ, không ngờ cô ta lại có thể gặp cô ở nơi này! Mười mấy năm không gặp, cô gái yếu đuối trong trí nhớ ngày xưa giờ đã trở nên xinh đẹp động lòng người, thanh thuần lại càng thêm thoát tục. Năm tháng trôi qua dường như chẳng ảnh hưởng gì đến nhan sắc của cô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cô không có quyền nuôi dưỡng

Mộ Uyên Nhu trong lòng hoảng sợ, lại không nghĩ rằng đến nơi này lại cùng cô gặp nhau!

Mười mấy năm không gặp, cô gái yếu đuối trong trí nhớ nay đã trở mã xinh đẹp động lòng người, thanh thuần lại càng thêm thoát tục. Năm tháng yên tĩnh, dường như không lưu bất cứ dấu vết gì trên người cô.

Cho dù là không trang điểm, nhưng vẫn đẹp mê người, nhìn vẫn trẻ như học sinh cao trung vậy.

Vân Thi Thi cũng nhìn thấy cô ta, phút chốc trong đầu có chút ngờ ngợ, dù sao vẫn luôn cảm thấy gương mặt cô gái này có chút quen thuộc hình như đã thấy qua ở đâu đó.

Nhưng mà lại không nhớ rõ ràng, rốt cuộc đã gặp ở chỗ nào, chỉ cảm thấy... Cực kì quen mặt.

Mộ Uyên Nhu nhìn cô chăm chú đến rợn cả tóc gáy, cô lén lút cắn răng, Bắc Kinh lúc này thật nhỏ bé, làm sao người cô không muốn gặp nhất, vẫn cứ xuất hiện trước mặt cô.

Từ khi biết Mộ Nhã Triết đang điều tra thân phận của cô, mấy ngày liên tiếp cô đã suy nghĩ làm sao đem cái gai trong mắt này nhổ ra sạch sẽ, hôm nay lại tình cờ gặp được.

Đôi môi đỏ mọng của cô nín lại, nhìn về Vân Thi Thi từng bước đến gần nhà ép hỏi: "Cô là ai? Tới nơi này làm gì? Đã báo danh chưa? Nghề gì, thân thế như thế nào? Nhìn cô ăn mặc nghèo hèn thế này, cô có tư cách gì mà bước vào quán Bar sáu sao cao cấp hả?"

"Tôi là... Tôi là trợ lý của nghệ sĩ của công ty Hoàn Vũ..."

"Là nghệ sĩ nào, tên là gì?" Mộ Uyên Nhu không có kiên nhẫn nghe cô nói nhiều như vậy, chỉ muốn đem cô đuổi đi, không xuất hiện ở trước mặt cô ta và Tiểu Dịch Thần!

"Mẹ..." Sau lưng Mộ Dịch Thần nhặt kêu một tiếng.

Vân Thi Thi theo bản năng quay đầu lại, chợt nghĩ, đứa bé này không phải đang gọi cô là "Mẹ".

Mộ Uyên Nhu mặt không thay đổi đẩy Vân Thi Thi, đi tới trước mặt Tiểu Dịch Thần, trên mặt không còn lạnh lùng lúc nãy mà hiện lên tình cảm dịu dàng của người mẹ. "Làm sao? Báo bố?"

Vân Thi Thi nhìn một màn này, bỗng nhiên phản ứng, thân phận người phụ nữ này —— cô ta chính là người phụ nữ sáu năm trước tát cô ở trong biệt thự, là vợ chưa cưới của người đàn ông đó!

Vì không có khả năng sinh con, mới chọn người mang thai hộ, để kéo dài hương khói của dòng họ.

Lúc đó một màn kia, vẫn như mới trong kí ức của cô.

Vẫn cứ nhớ, người phụ nữ này trên cao nhìn xuống mình, giống như đang nhìn một "con cá" ăn mỳ thấp hèn.

"Con mệt rồi, muốn về nhà." Tiểu Dịch Thần lời nói ngắn gọn, tiếc chữ như tiếc vàng.

Mộ Uyên Nhu cười nói: "Được! Mẹ kêu thím Quế đưa con về!"

Thím Quế liền liền vội vàng tiến lên dắt tay Tiểu Dịch Thần định rời đi, cậu bé bỗng nhiên quay đầu lại thật sâu nhìn Vân Thi Thi, môi mím chặt, rồi liền đi theo thím Quế rời đi.

Trên hành lang chỉ có Mộ Uyên Nhu và Vân Thi Thi ở lại cùng nhau, Vân Thi Thi có lưu luyến không thôi nhìn bóng lưng Tiểu Dịch Thần từ từ đi xa, Mộ Uyên Nhu đột nhiên đứng ở trước người cô, kiêu ngạo nhìn cô.

"Cô Vân, chúng ta lại gặp mặt!"

"...Cô khỏe." Vân Thi Thi hơi lui về phía sau, trên người cô ta quá sắc bén như đâm vào lòng người, như đâm vào cô nên cần phải cùng cô ta duy trì khoảng cách.

"Mấy năm qua, cô Vân khỏe không?" Môi mỏng của Mộ Uyển Nhu khẽ nhếch, nhưng vẫn cười lạnh lùng.

Lãnh đạm hỏi thăm sức khỏe, làm cho trong lòng Vân Thi Thi cảm thấy kì quái.

"Cô còn nhớ tôi chứ? Tôi là bà chủ tương lai của nhà họ Mộ, trước đây chúng ta đã gặp qua." Mộ Uyển Nhu vừa nói, từng bước áp sát cô: "Chẳng qua, cô Vân coi nội dung ban đầu của hợp đồng, quên mất không còn chút nào!"

Lạnh lẽo mà đau thương chất vấn, làm người ta sợ run lên.

Trên hợp đồng sau cùng, Vân Thi Thi mãi mãi mất đi quyền nuôi dưỡng đứa bé!

Vân Thi Thi sắc mặt trắng bệch, chậm rãi nói: "Mỗi điều khoản trên hợp đồng, tôi đều nhớ rõ. Bà* Mộ, bà yên tâm, tôi sẽ không xuất hiện ở trong cuộc sống của con trai tôi... Không, là trong cuộc sống của con trai bà."

*Cách gọi "bà" ở đây vừa thể hiện sự tôn trọng đối phương, có chút nhún nhường trước đối phương, chứ không phải là vì tuổi tác.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cái gai trong mắt đâm trong thịt

Vân Thi Thi sắc mặt trắng bệch, chậm rãi nói: "Mỗi điều khoản trên hợp đồng, tôi đều nhớ rõ. Bà* Mộ, bà yên tâm, tôi sẽ không xuất hiện ở trong cuộc sống của con trai tôi... Không, là trong cuộc sống của con trai bà."

"Đúng không? Nói được là làm được?"

"Đúng!" Vân Thi Thi cắn răng, trái tim đau như nhỏ máu.

Trên mặt Mộ Uyển Nhu lúc này hiện lên vẻ tươi cười, nhưng lại cực kỳ u ám: "Vẫn còn hy vọng cô Vân chớ quên lời nói ngày hôm nay, còn nhớ phải tuân theo nội dung của hợp đồng. Nếu để cho tôi biết, cô làm phiền cuộc sống của mẹ con chúng tôi, tôi nhất định sẽ làm cho cô hối hận!"

Cô ta đến gần Vân Thi Thi, mặt lạnh như băng cánh cáo, ước chừng hai người sát kề nhau, Mộ Uyển Nhu dễ dàng nhìn thấy vết hôn giữa cổ cô, ánh mắt hơi lạnh. Ngày hôm qua, Mộ Nhã Triết một đêm không về, cô ta từng phái người điều tra, kết quả lại xuất hiện trong băng ghi hình ở quán Bar, nhìn thấy anh ta vào một phòng.

Mà buổi sáng, Mộ Nhã Triết toàn thân âu phục lúc trước, buổi trưa một người con gái mặc váy liền áo liền đi theo trợ lý của Mộ Nhã Triết đi ra, mặc dù cúi thấp đầu, không thấy rõ mặt mũi...

Nhưng vô luận là thân hình hay là bóng lưng, tất cả đều cùng người phụ nữ này giống nhau như đúc.

Giờ phút này trông thấy trên cổ cô có những dấu vết mập mờ kia, Mộ Uyển Nhu không kiềm được suy nghĩ lung tung càng nhớ lại, càng tức giận, trên trán hiện lên hết cả gân xanh.

"Tì tiện!"

Cô ta giương tay, liền muốn tát một cái.

Sau lưng truyền tới một âm thanh non nớt.

"Mẹ? Bọn con chờ mẹ thật lâu." Tiểu Dịch Thần cũng không biết tại sao, khi trở lại, đúng lúc tình cờ gặp cảnh Mộ Uyển Nhu giơ tay muốn đánh người, không để lại dấu vết lên tiếng ngăn cản.

Mộ Uyển Nhu hốt hoảng, xoay người mặt hướng về phía Tiểu Dịch Thần, khuôn mặt lúc này đã đầy vẻ ôn nhu: "Dịch Thần, không phải thím quá đưa con về sao?"

"Mẹ không cùng về ăn cơm sao?" Tiểu Dịch Thần nét mặt kỳ lạ nhìn cô ta, cũng không biết là có ý định bao che Vân Thi Thi, hay là do nguyên nhân

khác, bình tĩnh nói: "Cha nói, buổi tối quay về dùng cơm"

Mộ Uyên Nhu vừa nghe, liền không muốn cùng Vân Thi Thi lãng phí nhiều thời gian.

Liên quan tới việc tối ngày hôm qua cô ta muốn nhân cơ hội tìm ra chứng cứ thật sự.

Chẳng qua đối với Vân Thi Thi, cô ta sẽ không đơn giản mà bỏ qua! Sớm muộn cũng phải khiến cho cô ở Bắc Kinh này biến mất sạch sẽ, nhất định phải trừ tận gốc sạch sẽ!

Vì vậy, Mộ Uyên Nhu quay đầu lại độc ác trừng mắt nhìn cô một cái, xoay người liền ôm lấy Tiểu Dịch Thần, cùng nhau rời đi!

Vân Thi Thi trong một lúc vẫn chưa tỉnh hồn lại.

Hoá ra đứa bé này, gọi là Dịch Thần----- trong một lúc, có quá nhiều thứ tình cảm phức tạp xông lên đầu, vừa đau vừa khổ.

Trông thấy đứa con ruột thịt của mình gọi người khác là mẹ, như một nhát dao đâm thẳng vào tim, vô cùng thống khổ.

Nếu như biết điều khoản trong hợp đồng, cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Sinh ra đứa con trai này, đời này chỉ có thể là người dung nưóc lã. Khắc nghiệt dày vò, nhưng cô phải làm như vậy.

Sự nghiệp nhà họ Mộ lớn như vậy, cô làm sao có thể chống lại được.

Đứa bé này, cô không có tư cách làm mẹ...

Vân Thi Thi hít sâu một hơi khí lạnh, đem mạch suy nghĩ quên đi, vội vàng chạy tới bữa tiệc.

Ghế sa lon màu đen bằng da thật, dưới chân là thảm thảm quý giá đắt tiền.

Bên cạnh, trong tủ rượu nhỏ trưng bày rượu ngoại đắt tiền cùng rượu Vodka, dưới ánh sáng đèn lồng lầy.

Vân Thiên Hữu đáng vẻ tùy ý ngồi trên ghế sa lon, trong tay là một ly thủy tinh cao cổ đắt giá, trong ly cô ca thoát ra bọt khí.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hữu Hữu nghi ngờ

Bên cạnh là một người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh, không phải ai khác, chính là người đại diện hội đồng quản trị của công ty Nhạc Trí, Lý Hàn Lâm.

Lý Hàn Lâm ngũ quan xinh đẹp, anh tuấn hào hoa phóng khoáng, chẳng qua là hôm nay sắc mặt anh ta có chút khó coi đặc biệt là bên người anh ta còn có đứa nhỏ sáu bảy tuổi, ánh mắt càng kì lạ hơn.

Anh ta thật không nghĩ tới, cổ đông thần bí nhất hội đồng quản trị Nhạc Trí, thật sự là đứa trẻ sáu bảy tuổi?

Lúc đầu, anh ta cũng không tin.

Làm sao có thể? Giống như lúc anh ta sáu bảy tuổi, vẫn còn là cái tuổi chơi đùa với bùn đất, kết quả bây giờ đứa trẻ này thế nào? Gien biến dị sao?

Nhỏ như vậy, còn là một đứa bé nhìn một cái liền biết chưa dứt sữa, giá trị con người đã mấy trăm triệu!

Công ty Nhạc Trí trước đây là công ty đồ chơi Châu Âu đã phá sản, cuối cùng, bị Cụ Phong thu mua, thời gian ngắn ngủi, nhanh chóng vùng dậy, hôm nay đã trở thành công xưởng đồ chơi mơ ước của thế giới.

Công ty đồ chơi Nhạc Trí một khi đưa ra thị trường, liền thịnh hành toàn cầu.

Toàn bộ trẻ con cũng cảm thấy kiêu ngạo khi có được một món đồ chơi chính hãng của công ty Nhạc Trí.

Mà không ai nghĩ đến, đồ chơi mà những đứa trẻ kia yêu thích không buông tay, cuối cùng được sản xuất từ một đứa nhỏ không lớn hơn sáu tuổi thiết kế bản vẽ.

Đồng thời ai có thể nghĩ đến, cổ đông lớn nhất Hội đồng quản trị của Công ty Nhạc Trí, lại là đứa nhỏ còn chưa học xong nhà trẻ.

Chửi thề một tiếng! Không thể tin được! Ai tin?

Sự thật chính là như vậy.

Chẳng qua, cổ đông lúc nào cũng thần bí không thể điều tra được, chưa người nào gặp qua diện mạo thật sự.

Anh ta chỉ biết, Công ty Nhạc Trí đang bị tập đoàn của người đó thu mua, cổ đông thu mua tập đoàn có trên hơn mười nghìn nhân viên, nắm trong tay hơn sáu mươi phần trăm số cổ phần.

Công ty Nhạc Trí còn khai thác hệ thống thiết kế cấp cao nhất.

Cho đến hai giờ trước, anh ta mới được vị cổ đông thần bí kia gọi đến, vội vội vàng vàng chạy tới, nhưng chỉ nhìn thấy một người còn không cao đến eo của anh ta... một đứa nhỏ.

Vân Thiên Hữu nhìn anh ta bình thần nói ra thân phận, Lý Hàn Lâm mất hết bình tĩnh kêu lên tại chỗ, vẻ mặt không thể tin được.

Cho đến lúc thanh âm trẻ con thay đổi đầy lạnh lùng, lúc này mới chứng thực được thân phận thật----- nếu như thân phận của cậu công bố cho mọi người, thành viên hội đồng quản trị cũng điên hết cả lên!

Lý Hàn Lâm hôm nay vẫn có chút nhón nha nhón nháo.

Hữu Hữu cầm ống hút, hút cô ca đem kính đen hạ xuống, đột nhiên thoáng thấy một bóng người quen thuộc.

Cực kỳ quen thuộc, còn hơn cả quen thuộc, không bằng nói là giống nhau như đúc.

Ánh mắt cậu nhìn thấy, là một đứa bé trai sắp si tuổi, được một người phụ nữ dắt tay, đi tới chỗ chiếc xe Lincoln, bị người phụ nữ đó ôm lên xe.

Đứa bé trai mặc âu phục nhỏ, bóng lưng lạnh lùng, mơ hồ trong thấy ngũ quan tinh xảo, cùng cậu giống nhau vô cùng, chẳng qua là dung mạo hoàn toàn lạnh lùng.

Vân Thiên Hữu có chút hoảng sợ, trợn to đôi mắt, ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) nhăn lại.

Cái thằng nhóc này, vì sao cùng cậu đáng dấp giống nhau như đúc?

Vân Thiên Hữu lật tức nói: "Đuổi theo chiếc Lincoln phía trước."

"Tổng... Tổng giám đốc Vân." Lý Hàn Lâm liền vội vàng sửa lời, cung kính nói: "Xảy ra chuyện gì?"

"Đuổi theo!" Vân Thiên Hữu ra lệnh, không cho phép nói gì!

"Vâng!"

Xe Bentley nhanh chóng chuyển động, đạp chân ga đuổi theo xe Lincoln.

Một đường theo sát, cách nhau cũng không xa.

Vân Thiên Hữu ngồi ở phía sau, ánh mắt thâm thúy, chậm rãi hỏi: "Mấy ngày trước tôi để cho chú đi thăm dò người kia, Vân thiên? "

"Có, tài liệu đều ở đây." Lý Hàn Lâm cung kính cẩn trọng, đưa tài liệu.

Vân Thiên Hữu thuận tay cầm lấy, một chồng tài liệu thật dày, mặt không thay đổi lật xem

Càng nhìn, ánh mắt càng chăm chú.

Xe Lincoln lái vào khu biệt thự giàu có của Bắc Kinh----- khu nhà tốt nhất.

Nơi này nằm ở thủ đô Bắc Kinh, giá đất khu khuôn viên biệt thự cao nhất, người ở chỗ này, thân phận tôn quý, giá trị con người hơn trăm triệu.

Nghe đồn, biệt thự ở đây đều trên năm trăm ngàn một bình (36 thước vuông bề mặt là một bình).

Xe Lincoln không trở ngại, đi vào,

Mà xe Bentley bị ngăn lại ở cửa.

Vân Nam Thi canh phòng nghiêm ngặt, người bình thường không thể ra vào.

An ninh đem xe ngăn lại, Lý Hàn Lâm hạ cửa kính xe, đang muốn nói chuyện, nhưng mà nhân viên bảo vệ trông thấy Vân Thiên Hữu, vẻ mặt lập tức trở nên kính cẩn.

"Hoá ra là cậu chủ nhỏ nhà họ Mộ trở lại!"

Bảng số xe xa lạ, nhưng nhân viên bảo vệ đem Vân Hữu Thiên nhận nhầm thành cậu chủ nhỏ nhà họ Mộ, đương nhiên, không dám thờ ơ.

Ai dám ngăn cản xe của cậu chủ nhỏ nhà họ Mộ?

Vân Thiên Hữu nghe vậy, trong lòng phút chốc xẹt qua quá nhiều ngờ vực, trên mặt gặp nguy không sợ hãi nói: "Chú khỏe."

Nhân viên bảo vệ có chút thụ sủng nhược kinh (được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo), liền nói: "Cậu chủ khoẻ! Cậu chủ nhỏ mời vào!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Hình tượng mơ ước

Nhân viên bảo vệ có chút thụ sủng nhược kinh (được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo), liền nói: "Cậu chủ khoẻ! Cậu chủ nhỏ mời vào!"

Trong ấn tượng của anh ta, cậu chủ nhỏ nhà họ Mộ một mực lạnh lùng kiêu ngạo, hơn nữa đối với anh ta một bảo vệ bình thường hỏi thăm sức khỏe, hôm nay thật sự làm cho anh ta có chút sợ hãi.

Bảo vệ cho đi, xe Bentley chậm rãi lái vào cửa, mãi đến lúc xe Lincoln dừng lại trong một khu biệt thự cổ kính sang trọng, Lý Hàn Lâm căn dặn tài xế đem xe dừng bên lề.

"Tổng giám đốc Vân, đây là.. Tình huống gì? "

Lý Hàn Lâm cẩn thận hỏi.

Vân Thiên Hữu "Xuyt" Một tiếng, tỏ ý bảo anh ta không nên mở miệng, đem cửa kiếng xe hạ xuống, nhào người về phía cửa sổ nhìn lại.

Thằng bé kia từ trên xe bước xuống, người giúp việc ở cửa liền nghênh tiếp nhanh chóng.

Vân Thiên Hữu ấn đường hơi nhăn, trong nháy mắt có quá nhiều nghi ngờ không giải thích được.

Mộ Uyển Nhu cũng xuống xe, ngẩng đầu liền trông thấy Mộ Nhã Triết đứng ở cửa, dáng người cao gầy, thể nhưng một thân âu phục còi ra, anh tựa như không phải tính anh hồ mả gọi gió trên thương trường, áo sơ mi trắng, càng tôn lên dung mạo tinh xảo của anh.

Hôm nay, đêm tối lạnh lẽo.

Biệt thự sân nhà tất cả đều thấp sáng đèn lên.

Không khí ôn hoà.

Mộ Nhã Triết hơi ngồi xổm người xuống, hướng về phía Mộ Dịch Thần nhẹ nhàng cười một tiếng.

Anh cự kì ít lộ ra nụ cười, ngày thường nói năng thận trọng, cho người ta cảm giác rất lạnh nhạt.

Nhưng mà chỉ có ở trước mặt Tiểu Dịch Thần, anh mới bày ra thái độ dịu dàng hiếm có này.

Mắt phượng Xinh đẹp thâm thúy mê người hấp dẫn mỗi mòng hấp dẫn phác họa ra độ cong, tràn đầy cung chiều, thật là làm cho không người nào có thể chống lại được.

Một người cha ấm áp, giống như một điểm tựa vững chắc, làm cho lòng người an tâm vô cùng.

Ngày hôm trước anh bay đi bắc Mỹ, tham gia một cuộc hội nghị, vừa mới trở về, liền vội vội vàng vàng trở về nhà.

Tiểu Dịch Thần trong lòng vốn tức giận với anh, ngày đó buổi tối chờ anh, thế nhưng anh lại hoàn toàn không có trở lại, cha của cậu không giữ lời hứa.

Cùng cậu ăn cơm tối, làm bài tập, ở nhà không nói công việc, đây là ước định, anh hoàn toàn không có tuân thủ.

Nhưng ở trong ánh mắt cung chịu của Mộ Nhã Triết, khó chịu trong lòng Tiểu Dịch Thần cuối cùng tiêu tán không thấy đâu.

Nhóc con vọt tốt trong ngực người đàn ông, tay nhỏ bé ôm cổ Mộ Nhã Triết, nói lầm bầm: "Cha ~"

Vân Thiên Hữu ngồi ở trong xe, ánh mắt có chút si ngốc nhìn, đáy mắt lại có chút ướt át không dễ phát hiện.

Nhưng mà khi cậu trong thấy Mộ Nhã Triết từ phía sau cầm một chiếc hộp quà chứa đồ chơi lắp ráp tuyệt đẹp, Tiểu Dịch Thần, kinh ngạc vui mừng mở ra, cuối cùng y như mong đợi của cậu là xe điều khiển từ xa----- đó là món đồ chơi của công ty Nhạc Trí mới ra quý này, trong lòng rất nhiều đứa trẻ đều ao ước có được.

"Oa! Đây là xe điều khiển từ xa TK01 của Nhạc Trí, cảm ơn cha! Dịch Thần rất vui nha!"

Mộ Uyển Nhu chậm rãi đi tới, ngồi chồm hổm xuống bên người Tiểu Dịch Thần, hôn lên trán cậu ta một cái.

"Bảo bối, để cho con cùng với cha con lắp ráp, có được không?"

"Được!"

Mộ Nhã Triết cung chiều cười một tiếng: "Bảo bối, có tha thứ cho cha không, hả?"

"Được được! Cha là tốt nhất a. Dịch Thần thích cha nhất!"

Trước mắt một màn tình cảm ấm áp, cũng không nghĩ ngờ làm đau nhói ánh mắt của Vân Thiên Hữu.

Thì ra, người cha ấm áp thế này còn tồn tại a.

Xe điều khiển từ xa thông minh TK01, là Hữu Hữu chuyên tâm thiết kế sản phẩm, mới vừa đưa vào sản xuất, người đặt trước liền trên mấy trăm ngàn. Một lần kia cậu ở cửa hàng tổng hợp nhìn thấy, trong nước độc nhất xe điều khiển từ xa, chỉ là cậu nghiên cứu một chút, không nghĩ tới mẹ lại làm tưởng là cậu thích, kiên quyết mua, trên thực tế cậu cũng không thích đồ chơi.

Những thứ này đối với cậu mà nói là mấy thứ ngây thơ, cậu không hề cảm thấy hứng thú.

Cậu hâm mộ, chẳng qua là có thể có một người cha. Có thể kiên nhẫn cùng cậu lắp ráp, chơi đùa.

Cậu luôn mơ ước, có người bầu bạn.

Tay nhỏ bé của Vân Thiên Hữu bấu vào mép cửa sổ trong ánh mắt khó nén cảm giác cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tiệc rượu (1)

Cậu thậm chí có chút không biết làm sao. Nhiều năm như vậy qua đi, cậu luôn nghĩ rằng là cậu không có cha, nhưng mà hôm nay cha cậu, gần ngay trước mắt.

Giống như Vân Thi Thi ở trong lòng luôn mô tả đến hình dáng của đứa trẻ chưa từng gặp mặt kia.

Mà cậu, cũng không chỉ một lần, mô tả hình dáng của người cha này.

Ông ấy nhất định rất cao lớn, ánh mắt rất đẹp mắt, lỗ mũi rất cao, mặc vào âu phục, nhất định hết sức đẹp trai tuấn mỹ.

Bởi vì ở nhà trẻ cô giáo thường khen ngợi cậu, cậu đẹp mắt như vậy, cha cậu nhất định còn đẹp trai hơn.

Trên thực tế người đàn ông này thật rất anh tuấn, thậm chí ngay cả cậu cũng cảm thấy si mê.

Đáy lòng cậu luôn trông đợi, nếu như sáu năm trước, anh chính là cha cậu, thì tốt biết bao a?

Chỉ tiếc...

Trong đầu Hữu Hữu bỗng nhiên vọng lên lời nói ôn nhu của Vân Thi Thi: "Hữu Hữu, Hữu Hữu vĩnh viễn sẽ không rời khỏi mẹ, có được hay không?"

Ừ! Cậu sẽ không rời xa mẹ, vĩnh viễn sẽ không!

Cậu là thiên thần nhỏ ấm áp của cả đời mẹ! Cậu phải bảo vệ mẹ, không để cho bất kỳ người nào tổn thương, cho dù là cha ruột của cậu... Cũng tuyệt đối không thể!

Đôi mắt Hữu Hữu rủ xuống, che giấu đáy mắt chột lóe qua chút quyến luyến, chậm rãi đem cửa kiếng xe nâng lên.

Mộ Nhã Triết ôm lấy Tiểu Dịch Thần, cung chiều vuốt ve cái đầu nhỏ của cậu nhóc, dư quang đột nhiên liếc thấy một chiếc Bentley sang trọng xa lạ.

Anh men theo tầm mắt nhìn sang, chiếc xe Bentley chậm rãi rời đi.

Trong lúc mơ hồ, anh nhìn xuyên qua cửa kính xe, trông thấy bên trong là một bóng dáng cô độc đầy tịch mịch.

Một đứa bé khoảng chừng sáu tuổi ngồi ở phía sau, lưng biếng chống đầu, mi mắt tịch mịch nhắm lại, nhìn có chút cô tịch.

Tim đập mạnh một nhịp, giống như mất đi thứ gì đó quan trọng, liền ngay cả hô hấp cũng dừng lại.

Tiểu Dịch Thần ngẩng đầu lên, lại thấy anh xuất thần nhìn cách đó không xa, có chút cau mày nói: "Cha, sao vậy?"

"Ừ... Không có sao." Mộ Nhã Triết cúi đầu nhếch môi, nhưng hiển nhiên lòng có chút không yên.

...

Tiệc rượu sắp đặt ở ghế lô cao cấp, cấp bậc tôn quý.

Vân Thi Thi, mới vừa đẩy cửa ra, nhưng lại không ngờ bắt gặp tình cảnh "Hoạt sắc sinh hương".

Chỉ thấy Hàn Tinh Y coi thường người khác nằm ở trong ngực đàn ông trung niên, đầm bả vai ông ta uốn éo làm càn.

Cô ấy hơi lộ ra vai, ăn mặc hấp dẫn, không khỏi mê người.

Bên người ngồi một bàn cũng chưa hiểu hết lòng lẫn nhau, chỉ ngồi một bên chuyện trò vui vẻ, tựa như hình ảnh hương diễm này đã quá quen thuộc.

Trong giới giải trí, còn nhiều hình ảnh phóng đảng khác, bọn họ đã sớm thấy nhiều rồi.

Mà người đàn ông trung niên ôm Hàn Tinh Y, chính là ông chủ lớn, một nhà khai thác bất động sản, Nghiêm Lương Hùng, giá trị con người hùng hậu, hơi có chút địa vị, chính là một tay biến thành kim chủ của Hàn Tinh Y.

Vân Thi Thi có chút không thích ứng được với cảnh tượng như vậy, nhưng cũng cố gắng ép mình dung nhập vào, ngồi ở bên cạnh Hàn Tinh Y.

Chẳng qua là, từ khi ông ta đi vào, trong ghế lô không khí hơi có chút biến hóa.

Vốn dĩ, Hàn Tinh Y là một nghệ sĩ xuất thân non nớt, lần đầu rời nhà tranh, nhưng thuần thực quy tắc giới giải trí, biết trong này cần có quan hệ.

Dựa vào thân hình, dung mạo xinh đẹp, ký hợp đồng với giải trí Hoàn Vũ, nhưng mà xuất hiện một năm, lại không có bất được tài nguyên nào, một mực yên lặng âm thầm không được biết đến.

Cho đến trước đây không lâu, cô ấy leo lên Nghiêm Lương Hùng, Nghiêm Lương Hùng si mê sắc đẹp, nhất là thích dáng người yếu điệu như Hàn Tinh Y, dung mạo vui vẻ còn non nớt, Hàn Tinh Y liền thuận theo tự nhiên nhảy vào lòng ông ta, nắm lấy chút tài nguyên tốt đẹp này để có được lợi ích, xoay người làm nên chút tên tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tỉ Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Tiệc rượu 2

Nghiêm Lương Hùng si mê sắc đẹp, đặc biệt ưa thích người có vóc dáng yếu điệu như Hàn Tinh Y, dung mạo non nớt ngọt ngào. Tự nhiên Hàn Tinh Y vui lòng thuận theo, nắm chặt lấy người có tài nguyên xuất sắc, ngược lại cũng tạo ra một ít tiếng tăm.

Nghiêm Lương Hùng có tài sản hùng hậu, giải trí Hoàn Vũ sản xuất bộ phim điện ảnh, ông ta là một trong những nhà đầu tư lớn nhất.

Người môi giới của Hàn Tinh Y am hiểu sâu quy tắc ngầm trong giới giải trí, thế là nhân cơ hội hẹn Nghiêm Lương Hùng, hi vọng Hàn Tinh Y dựa vào đó thổi chút gió vào tai ông ta, nếu như vai chính của bộ phim này có thể do cô ta diễn xuất, mượn con gió đồng này, ngày nổi danh của cô ta sẽ ngay trong

tầm tay!

Do đó trên bữa tiệc, Hàn Tĩnh Y luôn tràn ngập ý nghĩ của đồ ông chủ lớn giàu nứt đổ đổ vách này. Quả thật, Nghiêm Lương Hùng bị cô ta đánh lừa đến mức mở cờ trong bụng, sắp lập tức quyết định chuyện chốt vai nữ chính.

Nhưng mà Vân Thi Thi vừa mới vào phòng khách, tầm mắt mọi người lại rơi hoàn toàn lên người cô.

Giờ đây, không có ai tiếp tục nhìn Hàn Tĩnh Y đang làm bộ làm tịch.

Thậm chí là Nghiêm Lương Hùng lúc này còn bị Hàn Tĩnh Y trêu chọc lửa nóng hừng hực, bây giờ hoàn toàn không còn chút hứng thú với tiểu mềm mại trong lòng, bắt đầu chuyển biến nổi lên ý nghĩ không chính đáng với Vân Thi Thi.

Ông ta chưa từng thấy, trên đời lại có một người con gái thanh khiết không dính khói bụi trần gian như vậy?

"Vị này chính là..." Giọng nói của Nghiêm Lương Hùng rất nhẹ nhàng, dường như sợ hù dọa người con gái xuất trần như "Trích Tiên" này.

Trên mặt Hàn Tĩnh Y vô cùng lúng túng, cô ta thật vất vả lừa gạt Nghiêm Lương Hùng mặt mày hớn hở, sao chỉ trong chớp mắt, tâm tư người đàn ông này lại hoàn toàn không ở chỗ cô ta nữa rồi.

Cô ta không cam lòng, về mặt phần nộ nhìn về phía Vân Thi Thi, khinh thường nói: "Ồ, đây là trợ lý mới của tôi, người mới, không hiểu chuyện, tại sao đến rồi mà không chịu kính rượu cho người ta, cô đang xem thường Nghiêm tổng sao?"

Vân Thi Thi vừa nghe, ánh mắt hoảng loạn, cô vội nói: "Tôi...tôi sẽ không uống rượu!"

Từ lượng của cô không tốt, uống hai ly đã say.

Chưa bao giờ trải qua cảnh tượng như vậy, giọng cô trầm thấp, như nai con đơn độc bị lạc đường, vô cùng chột dạ, nhưng bởi vì giọng nói của cô nhu mì, nghe rất thuận tai.

Lương Hùng nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, giọng nói yếu điệu làm cho người ta yêu thương, mơ tưởng viễn vông.

Vân Thi Thi như một bé gái, thanh thuần, non nớt, ở trong giới giải trí thật sự là hiếm thấy.

Mặc dù con gái có thanh thuần, đáng yêu cũng bị lấy nhiễm không giống lúc trước, nếu không nữa thì, chính là trang điểm.

Nhưng mà phụ nữ trang điểm hay không trang điểm, đàn ông nhìn một chút sẽ phân biệt được, đặc biệt Nghiêm Lương Hùng lại là một tay tinh tường già đời, ông ta chắc chắn, cô bé này là vụ vật đáng quý của nhân gian!

Bé gái có dung mạo tú lệ, khí chất thanh tú, điều đáng quý khó có được chính là, ít xốc nổi như những nữ nghệ sĩ, có thêm một chút đơn thuần và thoát tục.

Nếu như có thể bắt được cô, những giới giải trí đó hận không thể nhào tới cửa, tiểu bạch thủ vất óc tìm kế bò lên gương của ông ta, đều không thể ánh mắt của ông ta!

Chỉ là ngấm lại, cơ thể liền nóng lên. Trái tim Nghiêm Lương Hùng không khỏi ngứa ngáy.

Đôi mắt Nghiêm Lương Hùng nhìn Vân Thi Thi, đỏ đến mức toả nhiệt.

"Sẽ không uống rượu, muốn mượn có sao?"

Nghiêm Lương Hùng nói như vậy, rồi đẩy Hàn Tĩnh Y sang bên cạnh, sau đó áp sát tới gần cô, dùng ánh mắt cực kỳ quý dị đánh giá cô từ đầu tới chân.

Ánh mắt đó làm cho da đầu Vân Thi Thi tê dại, mặc dù vậy nhưng cô vẫn thể hiện ra sự chuyên nghiệp xuất sắc. Trong lòng lại nguyên rửa lão già háo sắc, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

"Tôi thật sự không thể uống, dị ứng với cồn, một ly đã say..."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tiệc rượu 3

"Tôi thật sự không thể uống, dị ứng với cồn, một ly đã say..."

"Uống một chút thôi!" Rõ ràng Nghiêm Lương Hùng rất bất mãn việc cô từ chối.

Không thể uống rượu? Vậy thì đúng rồi! Người phụ nữ này uống say, sẽ dễ sắp xếp hơn nhiều.

Hàn Tĩnh Y vừa bị đẩy sang một bên tức giận đến đỏ mặt, là ai đã tìm trợ lý cho cô ta, rõ ràng là hồ ly tinh chuyển thế, chuyên môn câu đàn ông?

Vân Thi Thi bị chuyện ép rượu làm cho khiếp sợ. Không phải cô chưa từng xã giao, nhưng đều là lấy trà thay rượu, cũng chưa từng có người miễn cưỡng cô. Bây giờ gặp phải nên có chút lơ mờ.

Hàn Tĩnh Y thấy bây giờ Nghiêm Lương Hùng đang đặt hết tâm tư lên người Vân Thi Thi, trong lòng vô cùng căm hận. Trợ lý mới tới, tại sao lớn lên lại xinh đẹp như vậy? Nhìn đi, từ lúc vừa vào cửa đến hiện tại không quá mấy phút, cô ta đang muốn câu hết hồn phách của đàn ông trong phòng khách sao? Kiếp trước nhất định là hồ ly tinh?

Cô ta âm thầm chửi mắng độc ác trong lòng, nhưng trên mặt lại nở nụ cười miễn cưỡng: "Nghiêm tổng, ngài hà tất chấp nhặt cùng một trợ lý nhỏ nhỏ? Không uống rượu thì sẽ không uống rượu, ngay cả mặt mũi cũng không chịu cho Nghiêm tổng, rõ ràng là đang xem thường ngài mà! Xin ngài bớt giận, tôi lập tức sa thải cô ta!"

Vốn dĩ cô ta tưởng rằng, ở bên cạnh châm dầu vào lửa chắc chắn Nghiêm Lương Hùng sẽ vì chuyện Vân Thi Thi không biết suy xét mà giận tím mặt. Nhưng mà sau một khắc, phản ứng của Nghiêm Lương Hùng lại làm cho cô ta ngẩn người.

"Hà? Sa thải cô ấy làm gì? Trợ lý nhỏ này chơi đùa rất vui! Không quen việc đời, tiếp xúc nhiều sẽ quen thuộc thôi!"

Nói xong, bỗng nhiên ông ta nghĩ đến cái gì đó, chỉ ra một con đường: "Tĩnh Y, không phải cô muốn đóng bộ phim (Quả trám) này à? Nếu như cô có thể khiến trợ lý nhỏ này uống vài ly với tôi, nhân vật chính, tôi sẽ giải quyết dứt khoát!"

Hàn Tĩnh Y nghe xong, suýt nữa một phun ra một ngụm máu.

Quả thực cô ta muốn học máu!

Bộ phim này có thể nói là ánh sao rạng rỡ, có biết bao nhiêu nữ minh tinh đứng xếp hàng muốn tham gia tuyển chọn, cũng không có ai giành được.

Khuyên can mãi, cô ta có vận may nên mới gặp được một ông chủ lớn có tiền, vừa vận lại là người đầu tư bộ phim, khiến cô ta mừng rỡ như điên!

Vì vai nữ chính, cô ta muốn dây dưa đến cùng, những nhẽo đòi hỏi không thể thực hiện được, nói một câu nhẹ nhàng, để Vân Thi Thi uống vài ly cùng ông ta, có thể giải quyết dứt khoát?

Kẻ ngu đến đâu cũng hiểu rõ trong lòng, Nghiêm Lương Hùng nổi lên ý nghĩ gì với Vân Thi Thi!

Quả thật, Hàn Tĩnh Y tức giận đến mức không nói được gì.

Nụ cười trên mặt cô ta sắp vụn vụn, uống phí cô ta vất óc suy tính được ông ta chọn, hao tổn tâm cơ bỏ lên giường của ông ta, đến cuối cùng còn không chống lại mấy ly rượu với một kẻ không có tiếng tăm như Vân Thi Thi?

Đây rõ ràng là đang uy hiếp cô ta?

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, Hàn Tĩnh Y nghĩ tới một chuyện, nếu như chỉ là mấy ly rượu có thể đổi lấy vai nữ chính, ngược lại cũng không uống thời gian! Nếu Nghiêm Lương Hùng muốn đập cô ta, vậy thì như thế nào? Cô ta còn không tình nguyện hầu hạ ông ta!

Giới giải trí lớn như vậy, ông chủ giàu nứt đố đổ vách nhiều biết bao nhiêu? Cô ta tìm kim chủ khác là được rồi.

Có vai diễn này, thì có thể tiếp xúc với quý tộc ở tầng cao hơn.

Trợ lý cầu uống mấy ly rượu thay cho nữ ngôi sao là chuyện cầu còn không được, chuyện này ngược lại là viên mãn!

Ý tưởng ngọt ngào này sinh, Hàn Tĩnh Y cũng khuyên nhủ: "Tôi nói cô vừa mới tới nên theo Nghiêm tổng uống vài ly rượu đi! Coi như cho Nghiêm tổng chút mặt mũi, Nghiêm tổng vui vẻ sẽ không bạc đãi cô!"

Nói xong, Hàn Tĩnh Y còn đe dọa cô: "Không uống, lập tức đuổi việc cô."

"Một ly rượu, được không? Tôi chỉ có thể uống một ly..." Vân Thi Thi cẩn thận nói.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Thiên vương Cổ Tinh Trạch

"Một ly rượu, có được không? Tôi chỉ có thể uống một ly..." Vân Thi Thi cẩn thận nói.

Nghiêm Lương Hùng yêu thích chính là biểu hiện miễn cưỡng non nớt của cô, thoải mái cười to nói: "Được! Một ly thì một ly, phải một hơi uống cạn, không được uống từng ngụm!"

Vân Thi Thi khẽ cắn răng, quyết tâm, bụng ly rượu tây được đổ đầy trước mặt lên uống một hơi cạn sạch. Chỉ một ly, đã đỏ từ mặt tới mang tai, hai má ửng đỏ.

"Ồ..." Loại rượu tây này, vô cùng cay, ánh mắt của cô cũng đỏ, cơ thể lập tức toả nhiệt.

Nhìn hai má cô ửng hồng, con mắt Nghiêm Lương Hùng sắp rớt ra ngoài! Tầm mắt nóng bỏng chưa từng rời khỏi người cô, nhìn chòng chọc làm cho cả người cô có cảm giác như bị kim đâm.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

"Cốc cốc —— "

Tao nhã gõ cửa, cửa phòng khách chậm rãi bị người ta đẩy ra.

Một luồng cảm giác ướp lạnh từ cửa xông vào.

Vân Thi Thi đã ngà ngà say, đầu óc có chút mê man, sất sất, nhìn thoáng qua người đi vào, theo âm thanh vọng lại, chỉ thấy một bóng người cao lớn đi vào trong phòng.

Cô ngơ ngác, đập vào mắt là một đôi giày da thủ công cao cấp đen kịt, tiếng va chạm trên mặt đất rất mạnh mẽ.

Người đàn ông đi lại tao nhã ung dung, quần tây thẳng tắp, phối hợp với một chiếc áo sơ mi đỏ sẫm xa hoa, nước da trắng nõn, lộ ra vẻ đẹp mê hoặc, khí chất ôn tồn lễ độ.

Lại tiếp tục quan sát những thứ nhỏ nhặt, người đàn ông để mở cổ áo, hai đoạn xương quai xanh như ngọc thạch, cần cổ đẹp đẽ tinh tế, đeo một sợi dây chuyền bạch kim.

Phối hợp một bộ quần áo đơn giản, lại làm người ta kinh diễm. Quan trọng là, không phải bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể dùng màu đỏ làm nền cho nét đẹp yêu dã như vậy.

Vân Thi Thi có chút ngà ngà say, cổ có chút cứng ngắc, trong lúc nhất thời không có cách nào ngược mặt lên nhìn hình dáng người đàn ông. Cho đến khi anh ta đến gần, cô mới nhìn thấy mặt của anh ta.

Giờ tay nhắc chân cao quý, ngạo mạn, trong mắt có một ít u buồn, đây là người đàn ông đầu tiên cho cô cảm giác như vậy.

Gương mặt trắng nõn, sáng sủa, ngũ quan tinh xảo thâm thúy, góc cạnh rõ ràng, còn tinh tế hơn cả tác phẩm điêu khắc.

Mày kiếm thanh nhả, đuôi mắt hẹp dài, vành môi khiêu gợi, vẻ đẹp này khó có thể dùng bất kỳ từ ngữ trau chuốt nào để miêu tả, ngay cả thể gian vạn vật ở trước mặt anh ta, hết thấy đều nhỏ bé như hạt bụi.

Anh ta còn rất trẻ, rõ ràng chỉ khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, nhưng mà lại cho người ta cảm giác cực kỳ thành thục và vững vàng.

Sự thành thục cũng không phải là biểu tượng, mà là khí phách lộ ra từ trong xương, không tương xứng với tuổi của anh ta. Sâu sắc một chút, lại cảm thấy mặt mày của anh ta mơ hồ ngưng tụ cảm giác lạnh lùng và tang thương trên dung mạo tuổi trẻ, phức tạp, thâm trầm, khiến người ta khó có thể cân nhắc.

Gương mặt tinh xảo, khiến cho ánh mắt Vân Thi Thi lập tức hoảng sợ.

Người đàn ông lạnh lùng như thần trước mắt, sao cô lại không quen?

Trong giới giải trí hiện nay, nói về lai lịch và giá trị bản thân, Cổ Tinh Trạch tuyệt đối là người tài năng xuất chúng trong đó, mở đầu một thời kỳ chi thuộc về Cổ Tinh Trạch.

Nói đến người đàn ông này, bối cảnh huy hoàng vạn người chú ý. Từ lâu, lúc anh ta mười lăm tuổi đã đi du học. Bởi vì tướng mạo anh tuân bị Tinh Tham khai thác, mời ký kết công ty nghệ thuật, tiếp đó thì phát hành đĩa nhạc.

Đĩa nhạc thứ nhất đã có lượng tiêu thụ vượt quá ngàn vạn, vai chính của bộ phim điện ảnh thứ nhất là của Hollywood. Một đêm thành danh, cũng ở điện ảnh Osland một lần hành động ôm đồm được hạng mục giải thưởng lớn. Sau đó, độ hot toàn cầu trực tiếp tăng vọt.

Giới giải trí chưa bao giờ thiếu kiểu nam nghệ sĩ đẹp trai, nhưng mà ở trong một nơi dơ bẩn phức tạp như vậy, nếu như không hiểu được chút thủ đoạn, đi tranh đi cướp, sớm muộn gì cũng bị đào thải.

Chương 84: Lần đầu gặp gỡ Tinh Trạch

Giới giải trí chưa bao giờ thiếu kiểu nam nghệ sĩ đẹp trai, nhưng mà ở trong một nơi dơ bẩn phức tạp như vậy, nếu như không hiểu được chút thủ đoạn, đi tranh đi cướp, sớm muộn gì cũng bị đào thải.

Chẳng qua —— Cổ Tinh Trạch là một kỳ tích.

Không đơn thuần bởi vì anh ta có một gương mặt đẹp trai làm cho người ta mơ ước, được trời ưu ái cho thiên phú diễn xuất và giọng nói rất có từ tính. Từ lúc Cổ Tinh Trạch vừa vào nghề liền một lần nổi tiếng.

Từ đẹp trai thanh tú, diễn xuất hay giọng hát đều hiện ra sự non nớt của thiếu niên thần tượng, cho tới hôm nay các show truyền hình ca hát đều có sự góp mặt của siêu sao Thiên Vương, nắm giữ mười tám chứng nhận đĩa nhạc bạch kim, hơn nữa còn được khen là “Phòng bán vé nóng nhất đầu thế kỷ”.

Bất kể là diễn xuất hay giọng hát, từ lâu anh ta đã tôi luyện đến mức lô hóa thuần thành*.

*dày công tôi luyện, vô cùng thuần thực.

Ra mắt mười năm, Cổ Tinh Trạch ở trong giới giải trí đã là một thần thoại bất hủ, cũng là nghệ sĩ duy nhất có thể đại biểu quốc gia giữ một tấm danh thiếp nạm vàng và được phép tham gia các sự kiện quan trọng trong nước.

Giới giải trí là nơi sóng to bão cát, vậy mà vị trí Thiên Vương của anh ta vẫn đứng vững rờn rã mười năm không người lay động.

Con đường ngôi sao của anh ta, thuận buồm xuôi gió khiến cho biết bao nhiêu người cắn răng đổ kị, chuyện liên quan tới truyền kỳ của anh ta cũng nhiều không kể xiết. Tồn tại ở nơi đó, trong vòng mười năm, nhưng mà điểm kết thúc của Cổ Tinh Trạch còn cách rất xa.

Nhưng... Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Vừa thấy là anh ta, Nghiêm Lương Hùng lập tức đứng lên, nhiệt tình tiến lên tiếp đón, nắm chặt tay anh ta.

Người trợ lý đứng ở bên cạnh anh ta vội vàng tiến lên một bước thay anh ta nói lời xin lỗi.

"Nghiêm tổng, thực sự xin lỗi! Ha ha... Bây giờ là lúc cao điểm, trên đường bị chậm trễ thời gian, khiến ngài đợi lâu."

Ai ai cũng biết, Nghiêm Lương Hùng là người có khái niệm thời gian vô cùng rõ ràng, đối với người tới muộn từ trước đến nay rất có thành kiến, ai cũng không ngoại lệ.

Vào lúc này cũng đã không còn sớm, Cổ Tinh Trạch nhận được điện thoại của ông ta lúc đường xá đang bị ùn tắc.

Ông ta hẹn gặp Cổ Tinh Trạch ở khách sạn, là vì muốn thảo luận ứng cử viên vào vai nữ chính. Cổ Tinh Trạch cũng là một trong những nhà sản xuất bộ phim này, mặc dù hiện tại anh ta đang tập trung tinh thần vào kịch bản, bận bịu sứt đầu mẻ trán về lời kịch, nhưng mà đối với loại người khó hầu hạ này cũng không muốn thất lễ, nên vội vã đến hẹn, nhưng vẫn bị muộn một chút thời gian.

"Nghiêm tổng! Ông hẹn gặp tôi ở đây, có chuyện gì không?"

Cổ Tinh Trạch không rõ, chuyện nên bàn giao đã sớm xử lý tốt, kịch bản đã thống nhất rồi, diễn viên cũng đồng ý thương lượng. Vậy bây giờ còn có chuyện gì mà nóng lòng tới mức thúc giục anh ta tới đây?

"Ha ha! Tinh Trạch, ngồi xuống trước rồi lại tiếp tục bàn! Thuận tiện giới thiệu một người cho anh quen biết!"

Nghiêm Lương Hùng nghiêng người, mời anh ta vào chỗ, lúc này Cổ Tinh Trạch mới chú ý trong phòng khách còn có một người phụ nữ đang ngồi, dáng vẻ đoan trang tao nhã, gương mặt trang điểm tinh xảo, nhưng lại không chút linh hoạt, có rất nhiều chỗ trống.

Trong ánh mắt nhìn về phía anh ta, có quý mến, có ngóng trông!

Hàn Tinh Y có năm mơ cũng muốn đóng vai nữ chính! Tuy cô ta làm nghề hơn một năm, gia nhập nghề cũng coi như thời gian dài, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Vương!

Thậm chí, người thật còn đẹp trai chói lóa hơn so với trong tạp chí!

Hàn Tĩnh Y không uống nhiều rượu nhưng lại cảm giác mình say rồi. Trên người Cố Tĩnh Trạch có một loại khí chất khiến phụ nữ say mê!

Nam thần như vậy, có biết bao nhiêu người phụ nữ ngóng trông?

Cố Tĩnh Trạch nhìn thấy, trong lòng không khỏi nghi hoặc, ánh mắt ý vị sâu xa nhìn Nghiêm Lương Hùng, chờ ông ta giới thiệu.

Khóe mắt xoay chuyển, tầm mắt rơi vào trên người Vân Thi Thi đang ở bên cạnh.

Lúc này, cô đã say nhưng vẫn quật cường mím môi, đầu ngón tay gắt gao nắm chặt mặt bàn, cũng không biết đang muốn làm gì.

Hai mắt cô đỏ lên, đáy mắt mơ hồ có chứa hơi nước, tình cảm trên mặt không ngừng biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thiên Vương độc miệng

àn Tĩnh Y có nằm mơ cũng muốn đóng vai nữ chính! Tuy cô ta làm nghề hơn một năm, gia nhập nghề cũng coi như thời gian dài, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Vương!

Thậm chí, người thật còn đẹp trai chói lóa hơn so với trong tạp chí!

Hàn Tĩnh Y không uống nhiều rượu nhưng lại cảm giác mình say rồi. Trên người Cố Tĩnh Trạch có một loại khí chất khiến phụ nữ say mê!

Nam thần như vậy, có biết bao nhiêu người phụ nữ ngóng trông?

Cố Tĩnh Trạch nhìn thấy, trong lòng không khỏi nghi hoặc, ánh mắt ý vị sâu xa nhìn Nghiêm Lương Hùng, chờ ông ta giới thiệu.

Khóe mắt xoay chuyển, tầm mắt rơi vào trên người Vân Thi Thi đang ở bên cạnh.

Lúc này, cô đã say nhưng vẫn quật cường mím môi, đầu ngón tay gắt gao nắm chặt mặt bàn, cũng không biết đang muốn làm gì.

Hai mắt cô đỏ lên, đáy mắt mơ hồ có chứa hơi nước, tình cảm trên mặt không ngừng biến đổi.

Ấn nhẫn, quật cường, xấu hổ...

Một khắc đó, cô dường như nhìn thấy ánh mắt kinh diễm của anh ta.

Chẳng biết vì sao, trước mắt Cố Tĩnh Trạch như hiện ra một màn trong kịch bản.

Nữ chính và nam chính tranh chấp, uống rượu mua vui ở quán bar, một ly tiếp một ly, trong tiếng nhạc huyền ảo bật khóc nức nở, cuối cùng lại quật cường ngấm ngấm chịu đựng.

Một khắc đó, kiềm chế, tan nát cõi lòng không còn chút vết tích.

Duẩn Hạ Thuần!

Cô bé này chính là Duẩn Hạ Thuần!

Đang kinh diễm, Nghiêm Lương Hùng cắt ngang sự say sưa của anh ta.

"Tĩnh Trạch, để tôi giới thiệu một chút, vị này chính là nghệ sĩ mới của giải trí Hoàn Vũ, tên là Hàn Tĩnh Y!" Nghiêm Lương Hùng mỉm cười kè sát lại gần anh ta, thấp giọng nói: "Tĩnh Trạch, người anh cũng đã thấy, đáng đáp không tẻ, chắc hẳn tiền đồ vô lượng*! Sau này, cũng kính xin anh chú ý đề bạt!"

*sự nghiệp rộng mở, to lớn.

Đang ám chỉ, muốn nâng đỡ cô ta?

Ấn đường Cố Tĩnh Trạch hơi cau lại, môi mỏng hơi nhếch lên nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Hàn Tĩnh Y e thẹn, chậm rãi chìa tay về phía anh ta, nhưng Cố Tĩnh Trạch lại xem thường không muốn nhìn cô ta.

Anh ta luôn kiêu căng tự mãn, người anh ta không vừa mắt, chưa bao giờ cho mặt mũi.

Ôm khư khư tính tình cao ngạo như vậy, ở trong giới giải trí sóng to bão cát, ngược lại cũng có không ít người dính chiêu này.

Nói đến người tên là Hàn Tĩnh Y này, mặc dù lớn lên xinh đẹp, cùng lắm cũng chỉ là người mới chưa ai biết tên? Trên khí chất không chút linh khí, lại có bộ dáng trống rỗng như một con rối. Rốt cuộc cô ta đã làm chuyện gì mới có thể khiến cho Nghiêm Lương Hùng nâng đỡ?

Chẳng lẽ, là quy tắc ngầm thượng vị?

Trong mắt Cố Tĩnh Trạch lại có thêm chút khinh bỉ.

"Xinh đẹp? Thẩm mỹ của Nghiêm tổng có vấn đề sao?" Cố Tĩnh Trạch vừa mở miệng liền ứa ra gai độc. "Nhìn dáng vẻ tôn quý và tự hào này của cô ta, mặc dù vào được mắt Nghiêm tổng, nhưng lại không lọt nổi mắt xanh của tôi. Nghiêm tổng, đừng tưởng rằng người phụ nữ ông ngủ qua muốn nâng đỡ thì nâng đỡ, vai nữ chính bộ phim, còn chưa tới phiên ông định đoạt. Quan trọng là, tôi cũng là một trong những nhà sản xuất bộ phim này."

Nghiêm Lương Hùng ngẩn ra, sắc mặt có chút lúng túng.

Ở ngay trước mặt ông ta châm chọc người phụ nữ ông ta chơi đùa, ít nhiều gì cũng khiến ông ta bị bẽ mặt.

Cố Tĩnh Trạch ở trong giới giải trí tung hoành nhiều năm, hậu trường cứng rắn, giá trị bản thân nổi bật, tự nhiên ông ta không dám đắc tội.

Nhưng mà nhục nhã như vậy, làm cho mặt mũi ông ta có chút không vui!

Hàn Tĩnh Y nghe vậy, cơ thể cứng đờ như đá!

Nam thần trong lòng ở ngay trước mặt mọi người nữa mai nhục nhã cô ta, làm cho cô ta mất hết mặt mũi!

Cố Tĩnh Trạch lạnh nhạt nở nụ cười, không chút kiêng dè nói với cô ta: "Cô đừng tưởng rằng, loại vãi bố như cô vừa mới đặt chân vào liền có thể diễn kịch. Khuôn mẫu non nớt giống như cô, có đầy khắp nơi. Càng đừng tưởng rằng bám víu vào một vị kim chủ là có thể mặt mày rạng rỡ một đường không trở ngại? Quả thực là nằm mơ. Giới giải trí này, không đơn giản như cô nghĩ đâu."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Vai nữ chính trong lòng

"Tĩnh Trạch..."

"Đừng gọi tôi là Tĩnh Trạch, tôi và cô rất quen nhau sao?" Cố Tĩnh Trạch lạnh nhạt liếc mắt nhìn cô ta.

Nghiêm Lương Hùng cũng không biết nên để mặt mũi ở đâu, lập tức dùng ánh mắt ra hiệu, Hàn Tĩnh Y vội vã bùng ly rượu lên kính: "Xin lỗi! Tĩnh... Anh Cố, không biết tôi đã đắc tội anh chỗ nào, nếu có đắc tội với anh, hi vọng anh đại nhân không chấp tiểu nhân..."

Nhưng mà, dáng vẻ điềm đạm đáng yêu nhận lỗi của cô ta khiến Cố Tĩnh Trạch càng nhìn càng căm ghét.

"Đừng, rượu cô kính thật là buồn nôn."

Cơ thể Hàn Tĩnh Y run lên, bị dả kích đến tan xương nát thịt! Từ lâu, cô ta đã nghe đồn, tính cách Cố Tĩnh Trạch rất kiêu căng, lại cao cao tại thượng như quốc vương, lúc đối mặt với người anh chán ghét sẽ không cho chút mặt mũi nào, miệng nói lời độc ác, rốt cuộc cô ta cũng lĩnh giáo được rồi!

"Hơn nữa, Nghiêm tổng à, không phải ánh mắt của ông có vấn đề chứ? Người phụ nữ thô tục như thế này, mùi son phấn nồng đậm, làm gì có khí chất trong trẻo đơn thuần của "Duẩn Hạ Thuần"? Đầu tiên, dáng vẻ bên ngoài đã không hợp! Nếu như cùng cô ta đóng phim, tôi sợ thật sự mình sẽ nôn ra."

Hàn Tĩnh Y đã cảm thấy đứng ngồi không yên.

Tại sao Cố Tĩnh Trạch vừa mở miệng đã tràn đầy gai độc, mà mai cô ta không còn gì! Giới giải trí nhiều nữ ngôi sao như vậy, có bao nhiêu người chân chính dựa vào thực lực của mình để leo lên cao? Không phải đều dựa vào chuyện nâng đỡ sao?

Cô ta nhanh trí giả vờ khóc lóc.

Cố Tĩnh Trạch thấy cô ta phô trương bày ra dáng vẻ đáng thương, hừ lạnh một tiếng.

Muốn làm vai nữ chính của anh, bầu víu vào cành cao? Nằm mơ đi.

"Thế nào? Còn cảm thấy oan ức sao?" Mặt Cố Tĩnh Trạch trở nên lạnh lẽo: "Nếu như cô biết điều, tốt nhất rút khỏi dự án (Quả trám), lúc nhìn thấy cô,

tôi sẽ không có tâm tình làm việc."

Dừng một lát, tầm mắt của anh rơi lên người Vân Thi Thi đang mơ mơ màng màng ở bên cạnh, mắt lộ ra kinh điển: "Cô tên gì?"

Vân Thi Thi thấy Cố Thiên Vương hỏi tên mình, cho dù đầu óc cô mơ màng nhưng vẫn ngồi thẳng người, có chút khấn trương nói: "Anh... Chào anh! Tôi tên Vân Thi Thi, là trợ lý của cô Hàn Tĩnh Y!"

"Cô là phụ tá của cô ta?" Cố Tinh Trạch hơi bất ngờ, anh còn tưởng đây là người mới vừa ký hợp đồng, xinh đẹp trong trẻo, không nhiễm bùn lầy, khí chất rất phù hợp với vai nữ chính trong lòng anh.

Duẩn Hạ Thuần trong lòng anh, giống cô như đúc!

Cố Tinh Trạch lắc đầu, đôi mắt đẹp cong cong, trên gương mặt ấm áp hiện lên má lúm đồng tiền.

"Dáng vẻ lớn lên sạch sẽ, lại xinh đẹp, tại sao lại chạy đi làm trợ lý cho một tiểu dã mô? Quả thật là không có tiền đồ."

"Hôm nay tôi cũng mới tới làm việc..."

Cố Tinh Trạch liếc mắt sang nhìn vẻ mặt càng lúc càng tối của Hàn Tĩnh Y, cười khẩy nói: "Cô ta không được người ta trọng vọng, hồ đồ đi theo cô ta sẽ không có tương lai. Còn cô, dung mạo còn đẹp hơn cô ta nhiều, nếu như bước vào giới giải trí, nhất định sẽ được thăng tiến!"

Hàn Tĩnh Y hoảng sợ, mở to hai mắt!

Cố Tinh Trạch này, làm sao có thể...? Vừa mở miệng lại hạ cô ta xuống tận thung lũng rồi nâng cao trợ lý nho nhỏ không chút tiếng tăm lên tận trời?

Mặt mũi cô ta biết để đâu đây?

Vân Thi Thi còn chưa tỉnh rượu, vừa nghe thấy đã vội vã khoát tay nói: "Tôi không được..."

"Tại sao lại không được?"

Cố Tinh Trạch tao nhã nở nụ cười, chậm rãi nói: "Khí chất này của cô, vừa vặn phù hợp vai nữ chính trong lòng tôi."

"Bốp ——" Hàn Tĩnh Y không thể nhẫn nại được nữa, vỗ bàn đứng lên. Sắc mặt cô ta âm trầm nhìn Cố Tinh Trạch, cười lạnh nói: "Cố Tinh Trạch, anh nói đủ chưa?"

Lúc này cô ta có uống chút rượu, nên hơi say, Cố Tinh Trạch lại ở bên cạnh nâng cao giọng thấp, tự nhiên tâm tình cô ta rất không thoải mái, đặc biệt là bị nam thần trong mắt mình hạ thấp, dựa vào việc kính rượu, cô ta dứt khoát hành động.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Cố Tinh Trạch dịu dàng

Lúc này cô ta có uống chút rượu, nên hơi say, Cố Tinh Trạch lại ở bên cạnh nâng cao giọng thấp, tự nhiên tâm tình cô ta rất không thoải mái, đặc biệt là bị nam thần trong mắt mình hạ thấp, dựa vào việc kính rượu, cô ta dứt khoát hành động.

"Không phải chỉ là một trợ lý nho nhỏ mới tới sao? Cô ta có chỗ nào so được với tôi?"

Hàn Tĩnh Y vô cùng bức bối, trong lòng mỗi cô gái đều có giấc mơ, mà giấc mơ của cô ta chính là Cố Tinh Trạch.

Cố Tinh Trạch xuất hiện với hình tượng đẹp trai, kỹ xảo diễn xuất tinh tế, vẫn luôn là thần tượng cô ta mơ ước.

Cô ta vẫn coi Cố Tinh Trạch là thái tử hắc ám. Vì vậy, lúc cô ta mười tám tuổi, ước mơ đó càng ngày càng nóng bỏng.

Cô ta âm thầm thề dưới đáy lòng, cô ta muốn tiến vào giới giải trí, trở thành minh tinh, như vậy, cô ta sẽ càng có nhiều cơ hội nhìn thấy Cố Tinh Trạch.

Thế là cô ta nhẫn tâm, cầm hết tiền cha mẹ tích góp được đi du lịch Hàn Quốc một vòng rồi trở về, điều kiện bẩm sinh không đủ có gì quan trọng?

Bây giờ giải phẫu thẩm mỹ phát triển, cắt mắt hai mí, nâng mũi khéo léo, sửa vóc dáng, ký hợp đồng với công ty người mẫu sẽ dễ dàng tiến vào giới giải trí.

Vì Cố Tinh Trạch, suýt chút nữa cô ta tẩu hỏa nhập ma, dùng mọi thủ đoạn, mặc dù không có năng khiếu đóng phim, nhưng cũng dựa vào thủ đoạn

không vẻ vang lẫn lộn được chút tiếng tăm, mắt thấy cách giấc mơ càng ngày càng gần...

Cố Tinh Trạch lại nghiền nát giấc mơ đó.

Trợ lý này không biết từ đâu chạy tới, rốt cuộc có chỗ nào so được với cô ta?!

"Cô là Vân Thi Thi phải không!! Ngày mai cô không cần đi làm nữa! Cô bị đuổi việc!" Hàn Tinh Y tức giận đến mức thở hổn hển chỉ vào Vân Thi Thi nói, trút tất cả tức giận lên người cô.

Vân Thi Thi choáng váng, không biết nói gì cho phải.

Cố Tinh Trạch lại mỉm cười, nói: "Đúng lúc, bên cạnh tôi đang thiếu một phụ tá. Thi Thi, cô có đồng ý làm trợ lý của tôi không?"

Còn chưa dứt lời, tất cả người ở đây đều nhón nháo.

Cố Tinh Trạch là ai? Là nhân vật cấp Thiên Vương dưới một người trên vạn người trong giới giải trí, kiêu căng tự mãn, giá trị bản thân quá trăm triệu, loại người như mặt trời ban trưa! Người muốn làm trợ lý cho anh ta, đội ngũ xếp hàng dài từ nơi này tới Hollywood, biết bao nhiêu người vót nhọn cả đầu, chỉ vì muốn gần thân tượng thêm một bước.

Bây giờ, anh lại hỏi một người con gái không chút tiếng tăm rằng có đồng ý làm trợ lý cho mình hay không?

Thế giới này cũng quá kỳ diệu đi.

Vân Thi Thi cũng có chút sùng sốt.

"Cô không muốn sao? Tôi trả tiền lương rất cao. Hơn nữa tôi rất hòa nhã với cấp dưới của mình, dù sao cũng hơn người phụ nữ này phục vụ."

Vân Thi Thi vừa nghe, động lòng nói: "Đồng ý."

Cố Tinh Trạch nghe thấy, trong mắt lóe lên nét dịu dàng: "Vậy ngày mai cô chính thức đến phòng làm việc của tôi báo danh."

Nói xong anh tao nhã đứng lên, nói với Nghiêm Lương Hùng vẫn còn đang sờ sờ bên cạnh: "Hôm nay không còn sớm, Nghiêm tổng, tôi không thể tiếp ông nữa."

Trong lúc mọi người trong phòng ngẩn ngơ, Cố Tinh Trạch đẩy cửa muốn rời đi, quay đầu lại thấy Vân Thi Thi vẫn còn đứng ngốc tại chỗ, bất đắc dĩ nói: "Phụ tá nhỏ của tôi, muốn như vậy, tôi đưa cô về nhà nhé?"

"Ồ!"

Trong lúc nhất thời, Vân Thi Thi cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Cố Thiên Vương muốn đưa cô về nhà?

Có khi nào cô sẽ bị fans của anh phóng phi tiêu, nhổ nước miếng hay không?

Vân Thi Thi nghĩ như thế, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng lên, theo Cố Tinh Trạch rời khỏi đó.

Nghiêm Lương Hùng lấy lại tinh thần, dừ tợn phi nhỏ, người đẹp lập tức dâng đến trước miệng hồ lại bị người ta đoạt mất, tự nhiên trong lòng ông ta rất khó chịu.

Hàn Tinh Y lại càng thấy khó chịu hơn, ở bên cạnh mở miệng nói: "Hừ! Tôi có chỗ nào không sánh được với người phụ nữ ti tiện kia, tôi thấy nhất định cô ta là hồ ly tinh chuyển thế, trời sinh mê hoặc đàn ông..."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tỉ Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Giải vây giúp cô

Hàn Tinh Y lại càng thấy khó chịu hơn, ở bên cạnh mở miệng nói: "Hừ! Tôi có chỗ nào không sánh được với người phụ nữ ti tiện kia, tôi thấy nhất định cô ta là hồ ly tinh chuyển thế, trời sinh mê hoặc đàn ông..."

"Hừ! Thôi quên đi. Hàn Tinh Y, cô nên nhanh chóng nghĩ đường lui cho mình thì hơn!" Nghiêm Lương Hùng cười lạnh nói.

Vừa trải qua cuộc nói chuyện với Cố Tinh Trạch, ông ta cũng không nhận được cảm thấy người phụ nữ trước mắt thật sự rất tầm thường.

Nếu đem so cùng Vân Thi Thi thì kém xa, cô ta là bông hoa đại ven đường khiến ông ta thấy chướng mắt.

"Có ý gì?" Hàn Tinh Y lơ mơ hỏi lại.

"Cô ở Hoàn Vũ vẫn còn là người mới, bây giờ lá gan lại lớn như vậy, dám làm trái ý Cố Tinh Trạch?"

"Vậy thì sao chứ?" Chuyện đến nước này, Hàn Tinh Y đã hết hi vọng đối với Cố Tinh Trạch.

Cảm giác bị nam thân trong lòng trào phúng, như mũi khoan đâm vào trái tim.

"Tôi thấy cô đúng là không biết trời cao đất dày là gì! Cô không biết sao? Bây giờ giải trí Hoàn Vũ, Cố Tinh Trạch nắm 20% cổ phần, là một trong những cổ đông lớn của công ty. Ngay cả tôi đều phải xem sắc mặt anh ta mà làm việc, cô cho rằng cô là ai? Dám đập bàn nói chuyện với anh ta? Sau này cô đừng nghĩ tới chuyện ở trong giới giải trí lẫn lộn! Ngày mai chờ bị hủy hợp đồng đi!"

Cái gì? Cố Tinh Trạch là cổ đông lớn của Hoàn Vũ?

Trời ạ, Hàn Tinh Y cảm hận cắn răng, quả thực là hối hận đến xanh ruột.

"Nghiêm tổng, làm sao bây giờ? Tôi không muốn bị rơi đài!" Hàn Tinh Y khóc lóc thỉnh cầu.

"Hừ! Tôi không cứu được cô! Cô nhìn lại cô đi, ngực lớn nhưng không có đầu óc, nói chuyện không chịu dùng não suy nghĩ, tận lực gây chuyện làm cho tôi khó chịu!" Nghiêm Lương Hùng vung tay, bỏ đi.

Vừa ra khỏi khách sạn, Cố Tinh Trạch liền xoay người, bước chân Vân Thi Thi không ổn định, lập tức va vào ngực anh.

"Ây da..." Cô xoa trán, có chút choáng váng.

Cố Tinh Trạch hơi oán trách cạo sống mũi Vân Thi Thi, bất đắc dĩ nói: "Cô gái nhỏ lỗ mãng này, cô còn không mau cảm ơn tôi, tôi vừa cứu cô ra khỏi đầm rồng hang hổ?"

"Có ý gì?" Vân Thi Thi vẫn nửa tỉnh nửa mê, tự nhiên không rõ ý tứ trong lời nói.

"Cô không ở trong cái vòng lẩn quẩn này, cho nên cô không biết Nghiêm Lương Hùng là hạng người gì." Anh cúi người, nhìn vào đôi mắt cô, hơi thở thơm như hoa lan nói: "Ông ta chính là loại người ưa thích đáng vẻ như cô, vừa trong trẻo lại đơn thuần, non nớt. Nếu như lúc này cô không theo tôi ra ngoài, có lẽ đã bị ông ta ăn tươi nuốt sống rồi!"

"..."

"Sợ rồi sao?" Cố Tinh Trạch thấy cô hoảng hốt, không khỏi cảm thấy yêu mến cô gái nhỏ thanh thuần như chú thỏ trắng trước mắt, có chút cưng chiều xoa đầu cô: "Vòng tròn này chính là như vậy, coi trọng vật chất, giống như cô, sợ là sớm muộn gì cũng bị ăn tươi nuốt sống!"

Vân Thi Thi có chút sợ hãi lại có chút cảm kích nói: "Cảm ơn anh, nếu không phải anh, chỉ sợ hôm nay tôi lãnh ít dừ nhiều!"

Nếu không phải anh giải vây, đúng là cô không biết nên làm thế nào đối mặt với Nghiêm Lương Hùng hận không thể nuốt sống mình.

"Vậy về nhà đi." Cố Tinh Trạch vỗ vỗ vai cô.

"Vậy ngày mai, mấy giờ tôi có thể đến báo danh?" Vân Thi Thi đi sau lưng anh ta, mỉm cười hỏi.

"Cô —— thật sự muốn làm trợ lý của tôi?" Cố Tinh Trạch có chút dở khóc dở cười nói: "Làm phụ tá của tôi, rất vất vả. Không chỉ bận bịu thay tôi làm tốt công tác quan hệ xã hội lại còn phải ứng phó với paparazi vây đuổi chặn đường, càng quá đáng hơn chính là, thường xuyên đối mặt với cục diện như ngày hôm nay, cô có thể thích ứng không?"

Bỗng nhiên Vân Thi Thi được giác ngộ, hóa ra làm trợ lý không phải chuyện dễ dàng.

"Vậy anh hỏi tôi, có đồng ý làm phụ tá của anh hay không..."

"Là tôi đang giải vây giúp cô."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Quy tắc ngầm trong giới

"Là tôi đang giải vây giúp cô." Cố Tĩnh Trạch nói như chuyện đương nhiên.

"Cô nhất định là người con gái rất hiểu chuyện?" Cố Tĩnh Trạch nhìn cô, đột ngột nói: "Vừa rồi chắc chắn chịu uất ức rất lớn, nhưng không thấy cô chảy một giọt nước mắt."

"Tôi... Đã quen." Nơi yếu ớt nhất trong lòng Vân Thi Thi bị anh chạm vào, bả vai hơi rụt lại.

Cố Tĩnh Trạch hơi cúi người, thay cô sửa lại mái tóc, khéo môi phác hoạ ra độ cong tao nhã.

"Thế nhưng, con gái mà, mạnh mẽ hơn để làm gì? Khóc như trẻ con, mới có đường ăn."

Ánh mắt Vân Thi Thi có chút hốt hoảng, tim đập loạn nhịp.

Từ nhỏ, cô đã rất hiểu chuyện, rất kiên cường, thậm chí là quật cường đến mức quá đáng. Mặc dù chịu uất ức vô cùng lớn, cũng chưa từng nói ra, miễn cưỡng tự mình gánh vác.

Nhưng càng chịu đựng, chịu đựng lại càng nhiều.

Cô mím môi, cười nói với Cố Tĩnh Trạch: "Cảm ơn, tôi đã hiểu rõ ý của anh."

"Ừm! Con gái mà, quan trọng là phải biết dùng sở trường của mình."

Cố Tĩnh Trạch chợt nhớ tới cái gì đó, trong mắt loé ra nụ cười thú vị: "Nếu cô thật sự trở thành trợ lý của tôi thì quá đáng tiếc, chẳng qua là, dựa vào tư chất của cô, không đóng phim thật sự là phung phí của trời. Hiện tại Hoàn Vũ đang đầu tư một bộ phim tên là —— (Quả trám), bây giờ đang tuyển chọn vai nữ chính trên toàn quốc, cô đi thử xem?"

Vân Thi Thi nghe vậy, ánh mắt lóe lên, nhưng trong lòng vẫn hơi giãy dụa.

"Đây là thư mời, ngày mai là cuộc thi tuyển thẩm định cuối cùng, tôi cũng ở đó." Cố Tĩnh Trạch đưa cho cô một tấm thiệp mời khéo léo mà tinh xảo.

Tấm thiệp này còn tinh xảo hơn so với các tấm thiệp mời thông thường, kẹp một đoạn gấm đính nụ hoa, là thư mời cấp một, chỉ có một tấm.

Cố Tĩnh Trạch cho cô, coi trọng và thương thức đối với cô không cần nói cũng biết.

Ngoài cửa sổ, mưa đang rơi.

Trợ lý của Cố Tĩnh Trạch vội vã chạy tới, nhìn thấy bên cạnh anh có một cô bé mảnh khảnh, trong lúc nhất thời rất ngạc nhiên.

"Tĩnh Trạch, vị này chính là..."

"À..." Trong phút chốc, Cố Tĩnh Trạch cũng không biết nên giới thiệu ra sao.

Bởi vì Vân Thi Thi có uống chút rượu, đầu hơi choáng, nhưng vẫn kiên cường giữ vững tinh thần, lễ phép nở nụ cười. "Xin chào, tôi họ Vân, gọi là Vân Thi Thi!"

"Ồ, Thi Thi, cái tên rất dễ nghe." Người trợ lý hòa nhã nở nụ cười.

Cha người hàn huyên một lát, liền đi về phía bãi đậu xe.

Trên đường, một chiếc Bentley đỗ ở ven đường.

Vân Thiên Hữu đợi một lúc lâu, rốt cục cũng trông thấy bóng mẹ, vừa muốn xuống xe đi đón.

Lý Hàn Lâm lập tức ngăn cản: "Tổng giám đốc Vân, bên ngoài mưa lớn, cậu ở trên xe chờ đi."

"Ừm! Vậy làm phiền chú."

Lý Hàn Lâm nở nụ cười, cầm cây dù xuống xe.

Xe bảo mẫu của Cố Tĩnh Trạch cách chiếc xe Bentley không xa, cha người đang định lên xe thì nhìn thấy phía trước chiếc Bentley có một người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu bước xuống.

"Cô Vân, tôi tới đón cô."

Cố Tinh Trạch nhìn người đàn ông, lại đánh giá chiếc xe có giá trị không nhỏ phía sau ông ta. Trong lúc nhất thời, trong mắt có chút nghi hoặc.

Người đàn ông này, vừa nhìn đã thấy cao quý bức người, rỗng phượng giữa đám người, nhưng khi nhìn Vân Thi Thi lại cực kỳ khách khí và hòa nhã.

Ông ta là ai?

Vì sao tới đón Vân Thi Thi?

Không phải anh chưa từng gặp loại chiến trận này.

Rất nhiều nữ nghệ sĩ trong giới, nhìn trên màn ảnh thì băng thanh ngọc khiết, thực ra, lại có kim chủ nâng đỡ.

Tiếp rượu, ngủ cùng, bất luận thủ đoạn dơ bẩn gì, vì leo lên cao, đều có thể dùng mọi mảnh khoe.

Anh ở trong giới nhiều năm, hiểu rất rõ vũng nước vẫn đục này sâu bao nhiêu.

Sau lưng một nữ nghệ sĩ sẽ có mấy vị kim chủ nâng đỡ.

Người này chơi chán, thì ném cho cấp dưới, phụ nữ như là một món hàng hóa, mặc cho hưởng dụng.

Cô bé này, chẳng lẽ cũng như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Cứu vớt dải Ngân Hà

Đầu óc Vân Thi Thi mơ hồ, cô cũng không quen biết người đàn ông trước mắt.

"Ông là ai?"

Nụ cười trên mặt Lý Hàn Lâm không đổi, tiến lại gần cô nhẹ giọng nói: "Cậu Vân ở trên xe chờ cô."

Cậu Vân —— Hữu Hữu?

Tầm mắt Vân Thi Thi thay đổi liên tục, vừa sợ vừa luống cuống nhìn về phía chiếc xe, nhưng lại không nhìn thấy gì. Sau cửa sổ xe, Hữu Hữu nằm nhoài lên bệ cửa sổ, phất phất tay với cô, nở nụ cười ấm áp.

Lúc này, trái tim của cô mới ổn định.

"Cố... Cố Tinh Trạch, cảm ơn anh! Không cần đưa tôi nữa, đi đường cẩn thận."

"Thi Thi, cô không có việc gì chứ." Cố Tinh Trạch trông thấy, có chút bận tâm, người đàn ông này không rõ lai lịch, đương nhiên anh thấy không yên lòng.

Trợ lý đứng ở bên cạnh có chút khó hiểu.

Rốt cuộc cô ấy và Cố Thiên Vương là sao đây? Ở trong giới giải trí nhiều năm, cô còn chưa thấy qua Cố Thiên Vương luôn kiêu ngạo lạnh lùng lại nhìn một người phụ nữ lâu như vậy!

Cố Tinh Trạch là loại mỹ nam cấm dục, thậm chí có một vài lần cô còn hoài nghi xu hướng tình dục của anh.

Chẳng qua, cô gái nhỏ trước mắt đúng là không giống như những người phụ nữ khác. Dung mạo tinh tế, ngũ quan khéo léo, riêng về khí chất, chính là người trong giới không ai có thể so sánh.

"Không có gì, không cần lo lắng." Vân Thi Thi nở nụ cười, vội vã theo sát Lý Hàn Lâm lên xe.

Cố Tinh Trạch nhìn theo bóng dáng của cô, tim đập mạnh, bất đắc dĩ mỉm cười.

Ngày hôm nay, dường như anh hơi thất lễ.

Hay là ở trong giới giải trí rộng lớn, nhìn thấy những thủ đoạn dơ bẩn không thể tả, bây giờ nhìn thấy một cô gái thanh thuần đến khó tin nên sinh ra chút tình cảm không biết tên.

Anh muốn có gắng bảo vệ chút tinh khiết của cô.

Cố Tinh Trạch than nhẹ một tiếng, chậm rãi đi tới xe bảo mẫu, rồi đi.

Trên xe Bentley, Vân Thi Thi vừa mới ngồi lên xe, liền bị cách trang trí lộng lẫy trong xe làm cho kinh sợ. Cô chưa từng ngồi xe số lượng xa hoa như thế này, chỉ thấy ở trên ti vi.

"Hữu Hữu, sao con lại..."

Hữu Hữu chuyển động con người, hiển nhiên cậu sẽ không nói cho cô biết thân phận thật của mình.

Nếu nói ra, chỉ sợ mẹ không chịu nổi.

Sáu năm qua, cậu vẫn dùng chiêu bài bé ngoan, đóng vai nhân vật đơn thuần ngây thơ, nếu như nói ra sự thật, làm cách nào mẹ cậu cũng không dám tin.

"Mẹ, đây là chú Lý, là hiệu trưởng ở nhà trẻ của con."

Lý Hàn Lâm cũng rất cơ trí, lập tức theo thoại: "Chào cô, cô Vân, lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn!"

Trên mặt vẫn mỉm cười, dưới đáy lòng Lý Hàn Lâm lại không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt đánh giá Vân Thi Thi cũng càng thêm bí hiểm.

Thần linh ơi, rốt cuộc thì cô gái trẻ đẹp trước mắt có lai lịch gì? Còn trẻ như vậy, nhìn như học sinh cấp cha chưa tốt nghiệp.

Chẳng lẽ kiếp trước cô ấy cứu vớt dải Ngân Hà, nên sinh ra được bậc thiên tài có một không hai như Vân Thiên Hữu!

Sinh thế nào?

Có thể đem bí quyết nói cho ông ta hay không. Ông ta trở về nghiên cứu một chút, để ông ta cũng sinh ra một đứa trẻ thông minh thiên tài như Hữu Hữu!

Lý Hàn Lâm ở trong lòng đầm ngực giậm chân, vừa hâm mộ hai mẹ con vừa âm thầm đánh giá.

Ông ta giống hệt một bé trai gào khóc đòi sự săn sóc ấm áp.

Vân Thi Thi nghe vậy nở nụ cười: "Hiệu trưởng Lý, chào ông! Tôi luôn bận rộn công việc, trong hai năm qua, Hữu Hữu đều nhờ có ông chăm sóc!"

Khóe môi Lý Hàn Lâm co rút, có chút lộn xộn nói: "Làm gì có, Hữu Hữu thông minh như vậy, vẫn luôn biểu hiện rất tốt đấy!"

Còn hiệu trưởng đây, hiệu trưởng có thể mua nổi chiếc xe này?

Vân Thiên Hữu mỉm cười, cắt ngang câu chuyện: "Hiệu trưởng, ngày hôm nay chú đưa cháu và mẹ về nhà, cảm ơn nhé!"

"Không cần khách khí." Lý Hàn Lâm mỉm cười, lập tức bảo tài xế lái xe.

Xe Bentley chậm rãi khởi động.

Nhưng mà ba người vẫn chưa phát hiện, cách đó không xa, một chiếc Bugatti Veyron theo sát phía sau.

Trên ghế lái, đôi mắt thâm thúy của Mộ Nhã Triết vẫn nhìn về phía trước, tay cầm lái không khỏi siết chặt..

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Anh mất không chế

Trên ghế lái, đôi mắt thâm thúy của Mộ Nhã Triết vẫn nhìn về phía trước, tay cầm lái không khỏi siết chặt.

Chạy như bay trên đường, ngoài cửa sổ xẹt qua cảnh đêm mập mờ.

Vân Thi Thi vẫn còn xem Lý Hàn Lâm là hiệu trưởng nhà trẻ, không ngừng hỏi dò tình hình học tập của Hữu Hữu ở trường.

"Hiệu trưởng Lý, người làm mẹ như tôi thật sự thấy mình không xứng, không biết biểu hiện của Hữu Hữu ở trường học như thế nào, có gây phiền phức

gì cho ông không?"

Trên mặt Lý Hàn Lâm vẫn duy trì nụ cười khách khí, trong lòng lại muốn khóc.

Vờ kịch này quả thật quá khó diễn.

Ông ta bắt đầu dĩ quay đầu lại nhìn Hữu Hữu, cậu nhóc bảo bối này thấy ông ta bị làm khó dễ, không nhịn được cười trộm, đôi mắt xinh đẹp cong cong như trăng non, vô cùng đẹp mắt.

"Mẹ, không phải hiệu trưởng đã nói, Hữu Hữu biểu hiện rất tốt sao." Cậu le lưỡi nói.

Trên thực tế, chính xác là cậu ở nhà trẻ biểu hiện rất tốt, đặc biệt là độ hot trong trường.

Cậu không chỉ có đầu óc thông minh, còn có một gương mặt nhỏ đẹp trai càng làm cho cậu trở thành tiểu nam thần trong lòng biết bao nhiêu tiểu la ly.

Bé gái muốn chơi cùng cậu xếp hàng dài từ ngoài cửa trường học tới cửa phòng học đấy.

Ngay cả thầy cô giáo cũng cực kỳ cưng chiều cậu.

Con trai trong lớp vô cùng tín phục cậu.

Dọc theo đường đi, cha người trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Chiếc Bentley rất nhanh đã dừng lại trước khu nhà trọ.

Giờ khắc này, bóng đêm có chút lạnh.

Vân Thi Thi ôm Hữu Hữu xuống xe, gió lạnh kéo tới, hai mẹ con bất thành linh rùng mình một cái.

Hữu Hữu vui người vào trong ngực Vân Thi Thi, nhẹ nhàng dùng một ánh mắt, Lý Hàn Lâm lập tức tiếp đón, lấy áo khoác khoác lên cho hai người bọn họ.

Vân Thi Thi còn chưa không kịp nói cảm ơn — -- -- một chùm ánh sáng đã rọi thẳng lên trên người cha người.

Chùm ánh sáng này, mãnh liệt đến cực điểm, còn kèm theo tiếng gầm nhẹ của động cơ xe thể thao.

"Gừ —— rừm rừm..."

Từng tiếng, liên tiếp.

Giống như một con sư tử phần nộ gầm nhẹ uy hiếp, trừng mắt nhìn bọn họ chằm chằm, thủ thế chờ đợi, như một giây sau sẽ bỏ nhào về phía bọn họ.

Vân Thi Thi hơi bị dọa sợ, theo bản năng ôm chặt Hữu Hữu vào trong ngực, che khuất mắt của cậu.

Chùm ánh sáng này quá mức mãnh liệt, làm cho mắt cô không thể nào mở ra.

Lý Hàn Lâm cũng dùng tay che lại, trên mặt dần dần đến có chút tức giận.

Chết tiệt, ánh sáng của chiếc xe thể thao này nhất định đã trải qua lắp đặt lại, mãnh liệt chói mắt hầu như khiến cho mắt người ta không thể nào nhìn thấy.

Ngay khi ông ta muốn nổi giận thì, ánh sáng vụt tắt.

Tiếng nổ vang rền của động cơ xe thể thao cũng yên tĩnh lại.

Bóng đêm hoàn toàn trở lại sự yên tĩnh của nó.

Vân Thi Thi trở nên hoảng hốt, rốt cuộc trước mắt cũng rõ ràng lần nữa, cô có chút tức giận tròn mắt nhìn sang.

Chiếc xe thể thao lẳng lặng đỗ ở dưới đèn đường cách đó không xa, xe thể thao Bugatti Veyron mui trần màu bạc, đường nét hình giọt nước, vừa nhìn đã biết có giá trị không nhỏ.

Song, khi cô nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng ngồi trên ghế lái chiếc xe thể thao thì cả người cô như bị rơi xuống hầm băng.

Sắc mặt Mộ Nhã Triết vô cùng âm trầm ngồi ở ghế lái, ngón tay kẹp một điếu thuốc lá sắp bị cháy hết, đốm lửa nhỏ lúc sáng lúc tối. Tro tàn rơi trên tay lái khéo léo, hai mắt anh giống như bị bụi che phủ.

Anh ngồi yên bất động, đẹp trai như thần, gương mặt tuấn tú như được tỉ mỉ điêu khắc. Lúc này đang cực kỳ căng thẳng, đặc biệt là đôi mắt thâm thúy như một vực sâu trong suốt, hận không thể nuốt chửng linh hồn người phụ nữ sạch sẽ trước mắt.

Trong mắt anh có phần nộ, nhưng mà sự phẫn nộ này chính bản thân anh cũng không hiểu.

Anh, Mộ Nhã Triết, lại vì một người phụ nữ mà mất khống chế.

Anh không hiểu, tại sao anh lại mất khống chế? Anh chỉ biết đáy lòng mình có cái gì đó, mạnh mẽ bị xé rách.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Nồng đậm ghen tuông

Anh cũng không hiểu, tại sao anh lại mất khống chế? Anh chỉ biết tim mình như bị vật gì đó hung hăng xé. Hôm nay, anh căn bản không cách nào ức chế lửa giận, xen lẫn với không chịu thừa nhận những thứ như ham muốn, ghen tị, không cam lòng..

Anh vốn đuổi theo xe Bentley mà đến, lúc xe rời đi kinh sợ liếc nhìn thấy, anh mơ hồ trông thấy non nớt, xa lạ nhưng lại có chút quen thuộc.

Kinh ngạc hơn, anh chạy xe tới, nhưng trùng hợp gặp Cố Tinh Trạch cùng Vân Thi Thi cùng rời khách sạn.

Cũng vừa vặn bắt gặp, Cố Tinh Trạch ôn nhu vì Vân Thi Thi mở cửa xe.

Như vậy thân mật...

Cố Tinh Trạch lạnh lùng, trong giới giải trí ai mà không biết.

Anh ta bề ngoài dịu dàng như ngọc, thực tế thì hết sức chán ghét nữ nghệ sĩ trong giới giải trí đến gần.

Anh ta rất ưa sạch sẽ, cũng không thích cùng người khác quá gần gũi.

Chẳng lẽ, người phụ nữ này cũng giống như những phụ nữ kia vậy, vì muốn thăng tiến, không từ một thủ đoạn nào?

Một sự tức giận trào lên, cho đến khi Vân Thi Thi lên chiếc xe Bentley kia, bộc phát khó mà khắc chế.

Cô... Thật sự có chồng? Có con?

Vừa nghĩ tới cô có lẽ đã có gia đình của mình, một sự tức giận cùng với xao động dường như muốn phun trào.

Dọc theo đường đi, anh theo sát phía sau, cho đến trước lầu nhà trọ dừng lại, trông thấy cảnh tượng kia.

Dường như là một gia đình cha người hoà thuận vui vẻ, hình ảnh ấm áp, thật sự làm cái nhìn của anh đau nhói.

Mộ Nhã Triết rít sâu một điều thuốc lá, ngón tay thon dài đem tàn thuốc gạt lung tung trên bệ cửa sổ, anh chậm rãi đi xuống xe, "Àm" Một tiếng, đóng cửa xe lại.

Đột ngột vang lên một tiếng nặng nề, làm cho Vân Thi Thi hốt hoảng lùi một bước, trong nháy mắt, có quá nhiều suy nghĩ linh tinh thoáng qua ở trong lòng, chỉ có suy nghĩ kiên định từ trong đầu nàng hiện lên.

Không thể... Không thể để cho người đàn ông này cướp đi Hữu Hữu!

Vân Thi Thi vừa hoảng vừa sợ, xoay người đem Hữu Hữu giao cho Lý Hàn Lâm, cô ngẩng đầu lên, đem chìa khóa đưa cho Hữu Hữu, vuốt ve đầu của cậu, cánh môi run rẩy dữ dội hơn: "Hữu Hữu, con lên lầu chờ mẹ trước, được không?"

"Mẹ..." ánh mắt Hữu Hữu có chút phức tạp nhìn cô, đương nhiên không yên lòng.

"Ngoan, mẹ lập tức lên với Hữu Hữu, Hữu Hữu mau lên lầu trước đi, ngoan!"

Bàn tay nhỏ của Hữu Hữu không kiềm được siết chặt thành quả đấm, ngay sau đó, giả vờ ngoan ngoãn gật đầu một cái. "Dạ!"

Sắc mặt Lý Hàn Lâm có chút phức tạp ôm Hữu Hữu vội vã lên lầu.

Bóng dáng gầy gò của Vân Thi Thi vững vàng đứng trong gió rét, gương mặt phờ phạc xoay người, đối mặt với ánh mắt lạnh lùng như băng của người đàn ông.

Mộ Nhã Triết lạnh lùng nhìn cô, trong mắt có ý thăm dò, sắc lạnh như băng, làm người nhìn phải rùng mình, ánh mắt sắc bén như muốn hoá băng mọi thứ xung quanh.

Anh chăm chú nhìn cô, dường như muốn đem thân thể mỏng manh yếu ớt của cô nhìn thấu.

Vân Thi Thi dưới cái nhìn chăm chăm của anh, cả người không được tự nhiên, tựa như cả người đều bị anh đâm thủng.

"Anh... anh đây là có ý gì? Là đang theo dõi tôi sao?"

Cô chất vấn, nhưng anh vẫn trầm mặc như trước, chẳng qua là nhấc chân lên, hướng cô càng thêm gần.

Khí thế quả thực quá mức mạnh mẽ của trên người của anh, kèm theo anh đang ép đến gần, dường như có hơi thở ác liệt vô hình lan tràn không giới hạn, đem cô bao vây trong đó.

Người đàn ông kiêu căng đứng trước mặt cô, chiều cao lấn áp trước mặt cô, khiến cô trở nên càng nhỏ bé yếu đuối, nhỏ như búp bê sứ, dường như chỉ cần hất mạnh tay chạm đến, liền vỡ.

"Anh làm gì?" Cô có chút cảnh giác trợn to hai mắt.

Còn chưa kịp đợi cô chuẩn bị tinh thần phòng bị, người đàn ông bước một bước dài, đem cô ép tới góc tường, thân hình cao lớn đem cô bao vây trong bóng tối, giam cầm cô vào góc tường, không thể chạy thoát, cũng không thể lui được.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Con riêng

Còn chưa kịp đợi cô chuẩn bị tinh thần phòng bị, người đàn ông bước một bước dài, đem cô ép tới góc tường, thân hình cao lớn đem cô bao vây trong bóng tối, giam cầm cô vào góc tường, không thể chạy thoát, cũng không thể lui được.

Mộ Nhã Triết mặt không thay đổi cúi đầu, dễ dàng đem cô nắm trong lòng bàn tay, như bá chủ nắm giữ quyền sinh tồn của vạn vật, anh nắm lấy cảm của cô, khiến cô phải ngẩng đầu lên, ngược lên nhìn mặt anh, giọng nói lạnh lẽo như băng, căng như dây đàn: "Người đàn ông đó, là ai?"

Vân Thi Thi có chút giật mình.

Sự trầm mặc của cô, chọc anh nổi giận.

"Người đàn ông đó, là gì của cô?"

Vân Thi Thi không khỏi hoảng sợ nhìn anh, Mộ Nhã Triết mày kiếm cau lại, bàn tay đang nắm cảm của cô, càng thêm xiết chặt.

Lập tức, làm đau cô, khiến cô hô nhỏ một tiếng.

"Sao? Nói."

Vân Thi Thi vừa xấu hổ vừa giận, hai tay dùng sức đẩy anh ra, thử giãy giụa hòng thoát khỏi tay anh, nhưng sức mạnh chênh lệch, bất kể; cô dùng sức lớn thế nào, thì người đàn ông này vẫn bất động, ngược lại đem cô ép càng ngày càng chặt.

"Ngoan, nói cho tôi, anh ta là ai?"

Mộ Nhã Triết càng ép sát vào mặt cô, dưới ánh trắng âm đạm, ngũ quan tuấn tú bức người chiếu mắt của cô.

"Chồng?"

Vân Thi Thi môi mím run rẩy, lắc đầu một cái.

Mộ Nhã Triết mày hơi cau lại, môi mím lạnh lùng khắc ra hai chữ, giống như bị đá đập vào người, tâm đau nhói.

"Bạn trai?"

Vân Thi Thi then quá giận, trợn to hai mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm anh, cắn răng nghiêng lợi nói: "Không phải!"

"Đúng không?"

Mộ Nhã Triết nhìn chăm chăm cô, môi cong tựa như cười nhưng không cười, đầu ngón tay thon dài lạnh như băng lúc nhẹ lúc nặng nề vuốt ve cánh môi của cô, đôi mắt dâng lên lạnh lùng khiến người tôi rùng mình.

"Như thế, đứa bé kia..."

Vân Thi Thi ngẩn ra, trong giây lát đó nét mặt xám như tro tàn.

Lông mi của cô run rẩy kịch liệt, ánh mắt lưu chuyển, từ đầu đến cuối không dám nhìn anh một cái.

Mắt đẹp của người đàn ông híp lại, anh nhìn ra được, cô sợ, sợ đến mức cả người run rẩy.

Anh nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, luôn cảm thấy người phụ nữ này có những hành vi hết sức quý dị, kì quặc lạ thường.

Vân Thi Thi ngừng thở, không khỏi kinh hãi mắt nhìn xuống đất, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Giờ phút này, trong lòng cô đã sớm lo sợ ngập trời.

Người đàn ông này nhắc tới đứa bé kia, chẳng lẽ là đã tra rõ được thân phận của Hữu Hữu?

Không thể nào, sáu năm qua, cô ăn núp vô cùng tốt.

Vân Nghiệp Trình cùng với Viện trưởng của bệnh viện có quan hệ rất tốt, do đó không thể có chuyện, mọi việc đều đã được xử lý ổn thoả, căn bản không tiết lộ bất cứ điều gì.

Anh sẽ không biết... Cho dù biết, cô cũng sẽ không thỏa hiệp một bước!

Mộ Nhã Triết đem những tình cảm biến đổi thất thường trong mắt cô thu hết vào mắt, mày kiếm khinh thường, lạnh lùng thốt: "Là con riêng?"

Về mặt Vân Thi Thi trong nháy mắt cứng ngắc vô cùng, như bị sét đánh.

"Bị tôi nói trúng?"

Mộ Nhã Triết mỉm cười, cười một tiếng: "Cô cùng những phụ nữ kia, rốt cuộc có cái gì khác nhau? Không phải là một lòng muốn leo lên cao, gả vào nhà giàu có, không phải sao?"

Anh nhìn cô, trong mắt có thất vọng, có lạnh như băng, càng có một ít tình cảm phức tạp, không đoán rõ.

Quá nửa đêm, ra vào tiệc rượu, say rượu được một người đàn ông xa lạ mang lên xe sang.

Mà người đàn ông này cũng không là chồng cô, cũng không phải là bạn trai của cô, cứ chỉ lại thân mật như vậy.

Bên cạnh cô còn có một đứa trẻ.

Không phải con riêng, vậy là cái gì?

Trong giới giải trí, giống như cô phổ trương sự lẳng lơ, giao du giữa đám đàn ông, một lòng nhớ tới mơ ước gả vào nhà giàu có, thậm chí không tiếc dặt con đi lập gia đình, có quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Cha con tuyên chiến

Trong giới giải trí, giống như cô phổ trương sự lẳng lơ, giao du giữa đám đàn ông, một lòng nhớ tới mơ ước gả vào nhà giàu có, thậm chí không tiếc dặt con đi lập gia đình, có quá nhiều.

Nổi danh trên sân khấu, không có người phụ nữ nào sạch sẽ.

Bề ngoài trong sạch như băng, thuần khiết như ngọc, những thứ kia, lộ ra lớp vỏ bọc bên ngoài, cũng cấp giấu một lòng vô cùng tham lam danh vọng.

Người phụ nữ này, trông thanh thuần non nớt, có lẽ đây đều là biểu hiện giả dối thôi!

Vừa nghĩ tới người phụ nữ này như thế nào lãng lơ mê hoặc lòng người ở dưới người đàn ông khác uyển chuyển hầu hạ...

Đôi mắt của Mộ Nhã Triết càng lạnh hơn.

Trực giác của Vân Thi Thi khiến cô cảm nhận được khí lạnh đáng sợ từ anh, còn chưa kịp lui về phía sau, liền bị người đàn ông này ôm eo, kéo vào trong ngực anh...

"A..."

Cô lúng túng kêu lên một tiếng, cánh môi anh đào trong nháy mắt bị chặn lại.

Mộ Nhã Triết cúi đầu, hung hãn phủ kín môi của cô, hàm răng trắng nõn nặng nề quấn quít nhau tiếp xúc với cánh môi của cô, thô lỗ ngậm chặt.

Cô không thể lui được nữa, "Àm" một tiếng, sống lưng dán lên mặt tường lạnh như băng, dưới ót bị đung, trước mắt trắng xoá.

"Không muốn..."

"Không muốn?" Mộ Nhã Triết mở đôi mắt thâm thúy, vẻ đẹp của cô ngon miệng như vậy, ăn tùy mới biết tùy ngọt.

Tầm mắt Mộ Nhã Triết rũ xuống, từ góc độ của anh nhìn xuống dưới, cổ áo của cô rộng mở, lộ ra trọn vẹn đường cong đẹp mắt.

Hình ảnh trước mắt, làm anh động tâm không thôi!

Muốn cô, chạm vào dường như càng muốn người phụ nữ này...

Đây là suy nghĩ chân thật nhất của thân thể anh.

Muốn nhiều hơn, nhưng bất ngờ không kịp đề phòng liền bị cô dùng sức đẩy ra.

"Không muốn, không nên đụng vào tôi!"

Anh vừa muốn mở miệng, đột nhiên vang lên tiếng mở cửa sổ trên lầu.

Ngay sau đó, một chậu nước lạnh như băng đổ xuống, tưới cả người anh.

Nước lạnh leo xâm nhập vào cổ áo của anh, từ trên lưng anh đổ xuống, gió đêm tạt qua, lạnh lẽo vô cùng.

Mộ Nhã Triết hung hăng ngăn ngắt.

Vân Thi Thi ngược lại hít một hơi khí lạnh, chậu nước kia đổ xuống góc độ hết sức chuẩn sát, một giọt cũng rơi lên người cô.

Cô khăn trương nhìn về phía Mộ Nhã Triết, lại thấy sắc mặt âm u như giăng đầy mây đen của người đàn ông này, chột ngắc đầu lên, chỉ thấy cửa sổ lầu cha, một đứa bé nhoài người ra cửa sổ, trên cao nhìn xuống anh.

Bóng đêm dày đặc, có chút không thấy rõ ngũ quan của đứa bé trai, nhưng mà hình dáng tuyệt đẹp lại nổi bật dưới ánh trăng, nhất thời thấy rõ.

Cậu chống đầu nhỏ, nụ cười nơi khoé mắt tràn đầy tà khí, giọng trẻ con non nớt thanh thúy chậm rãi nói: "Một người đàn ông, lại ức hiếp một người phụ nữ, là tốt sao?"

Mắt Mộ Nhã Triết bị dính nước, mơ hồ không thấy rõ dung mạo của cậu bé, nhưng mà trong lòng, nhưng lại kinh ngạc khi thấy đứa nhỏ này cùng Tiểu Dịch Thần đặc biệt giống nhau.

Mơ hồ không rõ lắm, dường như từ một khuôn đúc ra.

"Cùng là đàn ông, tôi cũng thay ông cảm thấy nhục nhã, xấu hổ! Khi dễ một người phụ nữ sao đáng làm một người đàn ông, hừ!"

Vừa nói, Hữu Hữu kêu: "Mẹ, không muốn cùng ông ta quen biết, mau lên nhà, chúng ta không thèm mang theo ông ta chơi!"

Thanh âm mềm mại của Hữu Hữu, lại làm cho cô cảm thấy an tâm rất lớn, Vân Thi Thi ngạc nhiên chốc lát, liền vội vã lên lầu.

Vân Thiên Hữu thật sâu nhìn Mộ Nhã Triết một cái, "Cha " một tiếng, cửa sổ nặng nề đóng lại.

lông mày Mộ Nhã Triết hơi cau lại, sắc mặt căng thẳng lạnh lùng như băng, cho đến khi điện thoại di động rung lên, đem suy nghĩ của anh kéo trở lại.

Điện thoại kết nối, đầu bên kia truyền tới giọng nói lạnh lùng nhưng non nớt của Vân Thiên Hữu: "Mộ Nhã Triết."

Con người Mộ Nhã Triết hơi kinh ngạc.

Giọng nói của Hữu Hữu từ từ thay đổi trở nên trong trẻo lạnh lùng: "Vân Thi Thi là mẹ của tôi, là người phụ nữ tôi dùng cả đời bảo vệ. Tôi quyết không để cho ông làm cho bà chịu một chút uỷ khuất nào, càng không cho phép ông làm bà thương tâm."

Nói rồi dùng một chút, giọng nói của Hữu Hữu đột nhiên trầm xuống, bỏ đi sự non nớt của một đứa trẻ, lạnh lùng băng giá, lời nói như

ngọc: "Ông cho là ông là ai? Ông dựa vào cái gì khi dễ mẹ tôi, để cho bà ấy thương tâm khổ sở? Nếu lại để tôi nhìn thấy, ông để cho mẹ tôi chịu một chút xúi oan ức, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho ông."

Vân Thiên Hữu dùng một chút, con người bỗng nhiên nhu hoà trong chốc lát, ngay sau đó lại chịu quá nhiều nỗi buồn: "Mộ Nhã Triết, tôi cho ông cơ hội cuối cùng. Người thân hay là kẻ thù, hai chọn một."

Dứt lời, điện thoại kết thúc.

Tầm mắt Vân Thiên Hữu rủ xuống, thật ra thì trong lòng cậu có biết bao nhiêu là khát vọng có cha che chở yêu thương. Hôm nay cậu trông thấy cảnh tượng kia, đến bây giờ trong đầu cậu vẫn rành rành tái hiện.

So với một người đàn ông mạnh mẽ, cậu càng muốn anh che mưa che nắng, về đến nhà, cực kỳ ấm áp tốt đẹp dường nào?

Cho dù là cha ruột, cậu cũng nhất quyết không cho phép mẹ mình gặp chút uỷ khuất nào.

Cho dù... Đời này không nhận nhau, không gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Người thân và kẻ thù, hai chọn một

Cho dù là cha ruột, cậu cũng nhất quyết không cho phép mẹ mình gặp chút uỷ khuất nào.

Cho dù... Đời này không nhận nhau, không gặp lại!

Mộ Nhã Triết ngây ngẩn, trong lúc nhất thời, còn chưa tỉnh hồn lại.

Vân Thiên Hữu chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, nhưng lại lập trường giải quyết rõ ràng.

Mấy câu nói nghe dường như đơn giản, nhưng che giấu sự sâu xa khó hiểu.

Giờ phút này Mộ Nhã Triết hết sức kinh hãi!

Kinh ngạc, đứa bé này còn nhỏ tuổi, mà lại kiên quyết không thương, hết sức chín chắn, căn bản không giống như đứa trẻ tuổi này.

Đứa nhóc này có ý muốn bảo vệ cực mạnh, ở trước mặt Vân Thi Thi thì giả bộ hồ đồ ngoan ngoãn, là đứa trẻ đơn thuần; mặt khác, nhưng lại giống như một thiên thần cực kì mạnh mẽ, đem Vân Thi Thi che chở trong tay, không cho phép bất kỳ người nào khi dễ cùng chê bai.

Càng kinh hãi, câu nói sau cùng của cậu nhóc rốt cuộc có ý gì?

Người thân, hay là kẻ thù?

Người thân...?

Người thân...?

Trong lúc nhất thời, có quá nhiều điều kì quái, không thể rõ ràng.

Người phụ nữ này, có một đứa con trai, khoảng năm sáu tuổi, nhưng thông minh tuyệt đỉnh.

Bất kể giọng nói, hay là tư chất, hay là bóng lưng thân người, thậm chí kinh ngạc là nhìn lướt qua đường nét ngũ quan cũng cùng Tiểu Dịch Thần giống nhau như đúc.

Tiểu Dịch Thần là con trai anh, cũng là người phụ nữ vì nhà họ Mộ sinh đứa bé.

Mọi người đều nói con trai giống mẹ, con gái giống cha, nhưng mà Tiểu Dịch Thần sinh ra cùng anh tương mạo giống như cùng một khuôn đúc ra.

Kia Vân Thiên Hữu, cũng là sáu tuổi...

Mộ Nhã Triết có chút kinh hãi.

Anh không phải là không có điều tra qua tài liệu của người phụ nữ này, le que rất ít ỏi, thậm chí trong tài liệu con trai của người phụ nữ này không hề được ghi chép qua.

Đứa con trai này, là máu mủ thân sinh của cô? Nếu như vậy, cha của đứa nhóc này là ai?

Nhớ lại Vân Thiên Hữu lúc này ở trong điện thoại từ câu từng chữ cảnh cáo, câu nói kia: "Người thân hay kẻ thù, hai chọn một.", cho anh khiếp sợ cực lớn!

Mộ Nhã Triết bỗng nhiên ngáy ngẩn, anh đột nhiên nhớ, ban đầu người phụ nữ này mang xét nghiệm nghi ngờ chính là song sinh.

Trong lúc nhất thời, không thể tưởng tượng nổi hoài nghi trong lòng anh mơ hồ hiện lên...

...

Trong nhà trọ, Vân Thi Thi tâm thần bất định ngồi ở trước bàn, bả vai có chút run bần bật lên.

Sợ hãi, cô coi người đàn ông này vì ác mộng, cô không dám tưởng tượng nếu thân phận của Vân Thiên Hữu để cho anh biết được, anh sẽ tàn nhẫn đem đứa trẻ từ cô bên người cướp đi?

không được... Hữu Hữu là tất cả chỗ dựa của cô.

Lý Hàn Lâm ngồi một bên, lặng lẽ nhìn cô, trong mắt tràn đầy thương tiếc.

Vân Thi Thi mặc dù đã hai mươi bốn tuổi, nhưng mà dáng người và dung mạo vẫn trẻ tuổi tươi đẹp, cho đến Lý Hàn Lâm cũng khó có thể dời đi tầm mắt từ trên người cô.

Trời cao thật là chiều cổ cô gái này mà, chưa bao giờ keo kiệt.

Lý Hàn Lâm nhìn chăm chăm cô đến xuất thần, sau lưng Vân Thiên Hữu lạnh lùng đánh giá anh ta, anh giọng mộ cái.

"Ừ... Khụ khụ."

Lý Hàn Lâm vội vàng lấy lại tinh thần, chỉ thấy Vân Thiên Hữu đem nước quế đường táo đỏ đặt ở trước mặt Vân Thi Thi, một bên cực kì ghét bỏ nhìn anh ta, trên mặt như muốn nói: "Dám có ý định gì với mẹ ta thử xem?"

Lý Hàn Lâm vội vàng làm bộ cầu xin tha thứ, dùng khẩu hình nói: "Tổng giám đốc Vân, không nên hiểu lầm!"

Anh ta nào dám có ý với Vân Thi Thi?

Lại nói cô chưa chắc để ý anh ta, Vân Hữu Thiên như một thiên thần nhỏ bảo hộ mẹ ngăn cản ở chính giữa, anh ta làm sao có cơ hội?

"Mẹ, uống mau uống nước đường đỏ, sau đó nghỉ ngơi một chút đi!" Hữu Hữu quay mặt sang, trong mắt ngay lập tức khôi phục lại sự ôn nhu cùng cung chịu.

Bất kể cậu đối với người khác có bao nhiêu lạnh lùng, nhưng ở trước mặt mẹ, vĩnh viễn đều ôn nhu thân thiết. Biết được mấy ngày nay cô khó chịu, liền nấu nước đường đỏ, giúp cô bồi bổ khí huyết.

Vân Thi Thi nhìn nước đường đỏ được đưa tới, không khỏi cảm động nói: "Hữu Hữu thật ngoan!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Vấn đề gen

Vân Thi Thi nhìn chén nước đường đỏ được bưng tới, vô cùng cảm động nói: "Hữu Hữu thật ngoan!"

Uống nước đường đỏ, Vân Thi Thi đi nghỉ ngơi sớm.

Bây giờ trong lòng cô rất loạn, hốt hoảng lo sợ, nhưng không có chỗ thổ lộ.

Cô cũng từng khát khao cả đời này, được người ta tiếp nhận, sắp xếp ổn thỏa, tỉ mỉ bảo vệ. Không làm cho cô hoảng sợ, đau khổ, không để cô trôi dạt bốn phương, không nơi nương tựa.

Nhưng đợi người đó hai mươi bốn năm, đến bây giờ vẫn không xuất hiện.

Hữu Hữu đắp kín mềm cho cô, tắt đèn, hôn lên trán cô.

Cúi đầu nhìn gương mặt toát ra sự mềm yếu của cô, trái tim của Hữu Hữu giống như bị lồm một góc.

"Mẹ, đừng sợ. Dù như thế nào, Hữu Hữu vĩnh viễn ở cạnh mẹ, bảo vệ mẹ, là chỗ để mẹ dựa vào, hửm? Không nên suy nghĩ bậy bạ."

Vân Thi Thi nghe vậy, tâm trạng vô cùng rung động, cô yên lặng nhìn cậu nhóc, viền mắt bất giác ẩm ướt.

"Hữu Hữu, con thật sự sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh mẹ, không rời bỏ mẹ sao?"

"Đương nhiên."

Hữu Hữu nằm sấp bên giường, bỗng nhiên mỉm cười nói: "Mẹ, đừng nghĩ quá nhiều, Hữu Hữu vẫn ở đây."

Vân Thi Thi nặng nề gạt đầu, nhắm hai mắt lại.

Hữu Hữu đóng cửa phòng đi vào thư phòng, thì nhìn thấy Lý Hàn Lâm dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi yên lặng nhìn cậu, như nhìn thấy quỷ.

Cậu khó chịu nói: "Quản lý Lý, ông dùng ánh mắt đó nhìn tôi làm gì?"

Lý Hàn Lâm vội ho khan, có chút lúng túng thu hồi ánh mắt: "Tổng giám đốc Vân, tôi thấy cậu cùng mẹ cậu không giống như mẹ con."

"Vậy là cái gì?" Đôi mi thanh tú của Vân Thiên Hữu nhếch lên, rất hứng thú hỏi.

Lý Hàn Lâm nghiêm túc nói: "Phụ nữ."

Án đường Vân Thiên Hữu giật giật: "..."

Lý Hàn Lâm chấp tay hành lễ, uốn éo thân thể, ngửa mặt lên trời cảm khái: "Chà chà ~ thật hâm mộ. Tôi cũng rất muốn có một đứa con trai thông minh ngoan ngoãn như Tổng giám đốc Vân ngài, lại rất hiếu thảo."

Vân Thiên Hữu cảm thán, không chút lưu tình vạch trần: "E là không có cơ hội này đâu, quản lý Lý."

"Tại sao?" Về mặt Lý Hàn Lâm hết sức đau buồn hỏi.

"Gen rất quan trọng." Vân Thiên Hữu trào phúng vạch trần, lời ít mà ý nhiều.

Ý tứ là, muốn sinh ra một đứa nhỏ thông minh, điều kiện đầu tiên là người cha phải có gen thông minh.

Vậy là, đang nói ông ta ngu xuẩn sao!

Lý Hàn Lâm nghẹn lời.

Tiểu nhân tinh này, nhìn từ bề ngoài thanh thuần vô hại, nhưng vừa mở miệng lại đánh trúng vào chỗ yếu của ông ta, cực kỳ xấu bụng.

"Tổng giám đốc Vân, cậu gặp... Cha đẻ cậu rồi à!" Ông ta dè dặt hỏi.

"Không có." Hữu Hữu liếc mắt nhìn ông ta, bất thành linh nói: "Nhưng nhất định là ông ấy rất đẹp trai, đàn ông ưu tú!"

Lý Hàn Lâm tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Cậu chưa từng thấy làm sao mà biết?"

Hữu Hữu nhìn ông ta như nhìn kẻ ngu: "Nếu như ông ấy không đủ ưu tú, làm sao sinh ra một đứa con thiên tài như tôi?"

"..."

"Nói trúng tim đen", nhưng lại không có lời gì để biện minh.

Lý Hàn Lâm hoàn toàn cảm thán thở dài: "Thật không nghĩ tới, đồng sự cao quý thần bí nhất hội đồng quản trị Nhạc Trí lại là một đứa trẻ sáu tuổi. Nếu như để cho các cổ đông khác biết, chẳng phải đều muốn học mẫu?"

"Học mẫu cũng không thay đổi được sự thật." Vân Thiên Hữu tao nhã ngồi xuống trước bàn đọc sách, cơ thể lười biếng nhích lại gần phía sau, gương

mặt đẹp trai hiện ra sự lạnh lùng: "Nghe nói, gần đây hội đồng quản trị không yên ổn."

"Đúng vậy. Mấy đồng sự nguyên lão đều có phê bình kín đáo với Tổng giám đốc Vân ngài." Lý Hàn Lâm cũng khôi phục thần sắc trịnh trọng, nghiêm túc nói.

Hội đồng quản trị công ty Nhạc Trí có năm cổ đông lớn, ở trong hội đồng quản trị cũng có chút quyền lên tiếng.

Vân Thiên Hữu khẽ nhếch đôi mi thanh tú: "Ồ? Mấy lão già ăn hại đó nói cái gì?"

"Đồng sự Trương nói không thể nào hiểu nổi một ít động tác của Tổng giám đốc Vân ngài." Lý Hàn Lâm dừng một lát, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hữu, thăm dò ý tứ qua sắc mặt.

Công ty Nhạc Trí là nơi chuyên cung cấp đồ chơi lớn nhất toàn cầu, sau khi tiến vào thị trường Trung Quốc, quán quân của mấy chương trình thiếu nhi nổi tiếng, làm lần đầu đã có thành công có tiếng, lượng tiêu thụ một đường thuận lợi.

Nhưng mà lúc trước, Vân Thiên Hữu ở trong bóng tối bày mưu đặt kế, đầu tư một bộ phim điện ảnh thanh xuân.

Hành động của cậu, lập tức khiến hội đồng quản trị nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Quyết định, diễn thử!

Hành động của cậu, lập tức khiến hội đồng quản trị nổi giận.

Một thương hiệu chuyên cung cấp đồ chơi hàng hiệu, lại đi đầu tư một bộ phim điện ảnh thanh xuân, quyết định này dù sao cũng hơi không thể tưởng tượng nổi.

Lý Hàn Lâm nghe ngóng và hiểu rõ, bộ phim điện ảnh thanh xuân sắp khởi quay có tên là (Quả trám), dựa theo một quyển tiểu thuyết cải biên, đội ngũ tổ làm phim hùng mạnh, giám chế sản xuất giải trí Hoàn Vũ là đạo diễn có tiếng như mặt trời ban trưa Lâm Phụng Thiên, còn vai nam chính đã chỉ định diễn xuất là Thiên Vương Cổ Tinh Trạch.

Công ty Nhạc Trí đầu tư bộ phim này, trở thành nhà đầu tư lớn nhất bộ phim, chỉ vì một câu nói của Vân Thiên Hữu, không thể không nói công ty Nhạc Trí giàu nứt đố đổ vách.

Lý Hàn Lâm dè dặt hỏi: "Tổng giám đốc Vân, cậu đầu tư bộ phim này, chẳng lẽ là muốn lấn sân sang lĩnh vực giải trí?"

"Không có hứng thú." Về mặt Vân Thiên Hữu vô cùng thần nhiên hí hoáy với mô hình khối trên bàn thiết kế, hoàn toàn không thêm đề ý.

"Vậy cậu... Vì sao đột nhiên đầu tư bộ phim này?" Trong lúc nhất thời, Lý Hàn Lâm không thể nào hiểu được.

"Tôi thấy vui." Đuôi lông mày Vân Thiên Hữu nhếch lên, ghét ông ta nói quá nhiều.

Lý Hàn Lâm hậm hực cầm miệng.

Vân Thiên Hữu chậm rãi nói: "Tôi đầu tư bộ phim này, là có mục đích!"

Ánh nắng ban mai.

Vân Thi Thi dậy thật sớm.

Hôm nay là ngày nghỉ lễ, trường học được nghỉ, Hữu Hữu vẫn còn ngủ nướng trên giường.

Vân Thi Thi quét dọn phòng, thu dọn quần áo và đồ vật hàng ngày từ trong túi tiền rơi ra một tấm thư mời tinh xảo.

Cô cầm lên, nhớ lại lời Cổ Tinh Trạch đã nói.

"Dựa vào tư chất của cô, không đóng phim thật sự là phung phí của trời. Ngày mai là cuộc thi tuyển thẩm định cuối cùng, tôi cũng ở đó."

Vân Thi Thi đứng ở tại chỗ ngẩn ra hồi lâu, giống như hạ quyết tâm, xiết chặt nắm đấm.

Trước khi ra ngoài, cô đặc biệt đổi một bộ quần áo sạch sẽ, áo sơ mi trắng như tuyết, quần lam đậm có nếp gấp, trong trẻo thanh nhã.

Kịch bản tiểu thuyết cô đã đọc nghiền ngẫm nhiều lần, từ lâu trong lòng đã chọn đoạn diễn dịch thử nghiệm trước ống kính, dựa theo cảm giác mà Duẩn Hạ Thuần tạo ra cho cô từ trong tiểu thuyết, trước đây đặc biệt mua mỹ phẩm hàng hiệu, bỏ ra công sức hai cha lần, cuối cùng cũng trang điểm được tươi mát thanh nhã.

Vân Thi Thi nhìn mình trong gương, phù dung như ngọc, mặt như hoa đào, một đôi mắt long lanh rực rỡ, phô bày ra nét đẹp của một thiếu nữ thanh thuần, tinh thần phấn chấn và vô cùng đáng yêu.

Lông mi dài cong vút, môi hồng phấn, cho dù là bất kỳ người đàn ông nào cũng không nhịn được muốn chạm vào.

Cô hơi cong môi, nụ cười chỉ lộ ra chút độ cong mà cả gương mặt liền tươi sáng lên. Dường như chỉ cần chút mỉm cười thần nhiên duyên dáng, bầu trời ngoài cửa sổ đã vô cùng sáng sủa tốt đẹp.

Vân Thi Thi ổn định tâm tình, ra cửa.

Lúc cô chạy đến cao ốc Hoàn Vũ, tuân thủ cách thức tìm tới tầng lầu nơi thi âm nhạc, lại bị người phụ trách giữ cửa phòng thi ngăn cản. Lúc đầu, người phụ trách vừa nhìn thấy cô, cũng bị sửng sốt.

Vòng thi thử trước ống kính đã qua hai ngày, cô bé trước mắt lại là người xuất chúng nhất anh ta nhìn thấy.

Thấy cô muốn đi vào, anh ta vội vã kéo cô lại, muốn cô xuất trình thư mời diễn thử.

Cô lục lọi túi xách, lại ngoài ý muốn phát hiện, thư mời trong bao thư trước khi ra ngoài, không thấy nữa...

Vân Thi Thi nhíu mày, nói: "Thư mời để quên ở nhà."

"Vật quan trọng như vậy lại để quên ở nhà?" Hiển nhiên người phụ trách không tin, chắc chắn cho là cô đang nói dối: "Bây giờ còn dám mượn cớ sao? Ngày hôm nay đã có vài người nói như vậy, trên thực tế cô không có thư mời diễn thử, có đúng không?"

Vân Thi Thi mỉm cười, không vội không nóng nảy đáp: "Tôi có, thư mời diễn thử là do Cố Tĩnh Trạch cho tôi."

Người kia vừa nghe lại càng vui vẻ: "A! Chỉ dựa vào cô là một sinh viên đại học không chút tiếng tăm, Cố Thiên Vương là nhân vật thế nào? Đừng có mù quáng muốn trèo cây cao."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Động vào người phụ nữ không nên động

Người kia vừa nghe lại càng vui vẻ: "A! Chỉ dựa vào cô là một sinh viên đại học không chút tiếng tăm, Cố Thiên Vương là nhân vật thế nào? Đừng có mù quáng muốn trèo cây cao."

"Anh ấy đang ở bên trong phỏng vấn, anh có thể đi hỏi anh ấy mà."

Cửa chính đang giằng co, chợt bị một giọng nói đột ngột cắt ngang.

"Xảy ra chuyện gì? Tại sao ở cửa lại nhiều người như vậy..."

Cố Tĩnh Trạch vừa mới đi đến nơi diễn thử, đã mơ hồ nghe thấy dưới lầu có động tĩnh khác thường, vội vã chạy tới, lại trông thấy tình cảnh như thế.

Sau khi anh kinh ngạc thì nhìn thấy Vân Thi Thi bị chặn lại ở cửa, mừng rỡ nói: "Thi Thi, cô đến rồi!"

Anh nhiệt tình đi về phía cô: "Thi Thi, cô đến rồi? Tôi còn tưởng rằng cô sẽ từ bỏ!"

Vân Thi Thi thấy anh hết sức nhiệt tình, có chút lúng túng đáp: "Chào anh!"

"Đừng gọi xa lạ như vậy, cứ gọi tôi là Tĩnh Trạch."

Người phụ trách đứng ở một bên, ngăn người!

Trời ạ, người đứng trước mặt anh ta chính là ngôi sao rực rỡ Cố Tĩnh Trạch, siêu sao Thiên Vương cao cao tại thượng ngày xưa sao?

Vào lúc này, nhân viên tổ thứ nhất cũng đã phỏng vấn xong, một đám con gái ăn mặc và trang điểm lộng lẫy từ trong phòng đi ra, trong đó, có cả Vân

Na không chừa thủ đoạn nào cuối cùng cũng được toại nguyện diễn thử.

Chỉ là gương mặt của cô ta, có chút kỳ quái.

Mấy ngày trước, Lý Đông Cường như hẹn tới gặp cô ta.

Lý Cẩm và Vân Nghiệp Trình không có ở nhà, cửa nhà được Vân Na khóa trái, lại bị Lý Đông Cường đập nát cửa, phá cửa mà vào.

Vừa vào cửa, thì nắm lấy tóc cô ta kéo vào phòng ngủ, đánh cô ta một phát ngã sấp lên giường.

"Tiền nhân, khi nào thì mày mới chịu trả tiền, mày xem lời tao nói như gió thoảng bên tai hay sao?"

Vân Na sợ hãi khóc sụt sùi, nói: "Anh Cường, tôi không có tiền, tôi thật sự không có tiền!"

"Không có tiền? Không có tiền còn dám ăn chơi? Tiền vốn là hai mươi vạn, tiền lãi năm mươi vạn, một phen cũng không thể thiếu!" Lý Đông Cường tức không nhịn nổi, lại tát cô ta thêm mấy cái mới hả giận.

Vân Na che gương mặt sưng tấy, oan ức nói to: "Không phải tôi đã đưa chị gái tôi cho anh sao? Cô ta phục vụ anh một buổi tối, còn không đáng giá năm mươi vạn!"

Chuyện này không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc tới, Lý Đông Cường lập tức nổi giận.

"Con mẹ nó, mày còn dám nhắc tới chuyện này! Chuyện này ông mày còn chưa tính sổ với mày đấy, Vân Na, mày chơi tao, có đúng không!?"

"Anh Cường, anh nói cho rõ ràng đi. Sao tôi không hiểu gì hết?" Vân Na vừa khóc vừa xin tha.

Lý Đông Cường tức muốn nổ phổi, bóp cổ cô ta, trợn đôi mắt đỏ lòm nhìn cô ta, hung tợn nói: "Được, ông mày nói rõ để mày được chết rõ ràng!"

Hóa ra, người hôm đó "Mời" Lý Đông Cường đi, chính là người của tập đoàn tài chính Đế Thăng.

Tập đoàn tài chính Đế Thăng, giàu có nhất thủ đô, sau lưng là dòng họ Mộ quyền thế ngập trời.

Mấy vệ sĩ dẫn hần ta tới bãi đậu xe ngầm, sau đó tàn nhẫn trừng trị hần ta một phen.

Lý Đông Cường là tay anh chị của một thế lực không thể khinh thường ở phía đông, hần ta đã có thể ngồi lên vị trí đó cũng coi như là nhân vật trải qua gió tanh mưa máu. Vì vậy cũng có chút quyền cước, thậm chí đã từng đánh quyền thuật phi pháp ở chợ đêm, thực lực tuyệt vời.

Nhưng mà mấy tên vệ sĩ này, lại đường đường chính chính là đặc chủng lính đánh thuê xuất ngũ từ trong khói lửa chiến tranh. Là binh sĩ chân chính trên lưỡi đao sắc bén liếm máu, một người đã có thể quật ngã năm tên như Lý Đông Cường.

Lý Đông Cường suýt chút nữa bị đánh cho tàn phế, cũng may hần ta là người thức thời, trong lòng biết đã chọc trúng người bề trên, liên tục dập đầu xin tha, mới giữ được cái mạng, không bị phế đi.

Lúc đám người đó ném hần ta ra khỏi khách sạn, thì công khai nói cho hần ta biết, hần ta đã động vào người phụ nữ không nên động.

Người phụ nữ không nên động, chẳng lẽ là Vân Thi Thi?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Kể ác có ác báo

Người phụ nữ không nên động, chẳng lẽ là Vân Thi Thi?

Nghĩ lại từ đầu tới cuối, trừ Vân Thi Thi, khoảng thời gian này hần ta không có trêu chọc những người phụ nữ khác.

Lúc đó, Lý Đông Cường then quá thành giận.

Trước kia, khi Vân Na nợ tiền lãi hần ta năm mươi vạn, cô ta không có tiền liền đi tìm đám đáng yêu xin tha. Lý Đông Cường cũng cảm thấy chơi vui, nói với cô ta là, tìm cho hần ta một người phụ nữ thanh thuần tới trừ nợ, còn đồng ý cho cô ta một tấm thư mời diễn thử. Vân Na liền nói, cô ta có một người chị gái, rất xinh đẹp, là người thanh thuần khiến người ta hài lòng.

Thế là, Vân Na dùng chút thủ đoạn lừa Vân Thi Thi tới. Đúng là Vân Na không có nói liệu, trừ chuyện Vân Thi Thi có con riêng lai lịch không rõ, quả

thật xinh đẹp không dính khói bụi trần gian.

Ai có thể nghĩ tới, người phụ nữ này không đơn giản, sau lưng có kim chủ, lại còn là nhà họ Mộ quyền thế ngập trời ở thủ đô.

Nếu người nào chọc vào nhà họ Mộ, không thể nghĩ ngờ chính là đánh đồng với việc đắc tội hết tất cả nhà giàu trong thủ đô.

Lý Đông Cường tiền mất tật mang, sau này ở trên địa bàn phía đông, làm sao chơi đùa?

Càng nghĩ càng thấy tức giận, dưới con nóng này, Lý Đông Cường tuyên bố muốn luân phiên chơi Vân Na.

Nhưng mà vừa nghĩ tới người phụ nữ này còn nợ hấn ta tiền, nên mới nhịn xuống.

Không nghĩ tới tới cửa đòi nợ, Vân Na lại thật sự là người không có đồng nào, không một xu dính túi. Lý Đông Cường triệt để nổi giận.

"Mày là người phụ nữ đê tiện, ông mày ở địa bàn phía đông chơi đùa tốt lành cũng bị mày phá hủy! May mà tao còn có chút quan hệ, giúp mày lấy được thư mời, mày lại không biết xấu hổ như vậy!"

Lý Đông Cường càng nghĩ càng giận, trước mắt có người nhưng không có tiền, được một mắt mù, hấn ta mất đi lí trí, kéo cô ta vào phòng ngủ đánh một hồi sau đó tàn nhẫn quan hệ.

Vân Na vừa thẹn vừa giận, mặc dù cô ta đã không phải lần đầu tiên, nhưng mà không có màn đạo đầu, bị dọa sợ hãi.

Vừa la hét vừa khóc lóc. Lý Đông Cường móc ra con dao hồ điệp, đặt ở cổ họng cô ta, tàn nhẫn uy hiếp: "Vân Na, mày la đi, mày thừ la tiếp xem? Lý Đông Cường tao mặc dù mất thế, nhưng xử lý mày vẫn rất dễ dàng!"

Đe dọa một hồi, thấy Vân Na không còn gãy dựa, chỉ có thể nén nước mắt ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Bị nhấn trên giường thô bạo làm hai lần, Lý Đông Cường dùng điện thoại di động ghi lại video toàn bộ quá trình, nhưng vẫn chưa nguôi cơn giận, lấy gọi điện thoại gọi một đám anh em tới, cùng nhau sung sướng muốn Vân Na.

Khẩu vị lập lại như thế nào, làm sao nguôi giận, Lý Đông Cường chơi ra sao. Đem hết tất cả chiêu thức vốn muốn dùng trên người Vân Thi Thi trút toàn bộ lên người Vân Na.

Vậy coi như xong sao?

Một người như Vân Na, trị giá năm mươi vạn? Cô ta và Vân Thi Thi, quả thực không thể so sánh.

Ở trong lòng Lý Đông Cường, Vân Thi Thi là hoa sen thánh khiết không nhiễm bùn lầy, còn Vân Na chỉ là một đóa hoa hồng đại mộc nát, thấp hèn không thể tả.

Trước trước sau sau, cha tiếng, quần áo Vân Na đã bị lột sạch, lăn qua lăn lại đầu tóc rối bù không nói, còn bị bức bách bày ra vài tư thế khó coi, chụp được rất nhiều bức ảnh xấu hổ.

Đám anh em được chơi hả hê, lúc gần đi, Lý Đông Cường cầm điện thoại di động ghi lại những hình ảnh khó coi, lạnh lùng uy hiếp: "Năm mươi vạn, đến lúc đó phải mang trả liền lãi cho tao. Nếu không, chà chà, ông mày sẽ cùng mày chết chung!"

Vân Na bị dọa sợ tới mức mặt mũi tái xanh, liên tục xin tha.

Lý Đông Cường không thêm để ý, ngênh ngang rời đi, để lại tình cảnh khắp nơi vô cùng bừa bộn.

Cả tâm tư và sức lực của Vân Na đều quá mệt mỏi, cơ thể đau nhức, ngất đi.

Vân Nghiệp Trình về đến nhà, trông thấy trước mắt khắp nơi bừa bộn, vào phòng thì thấy Vân Na không mảnh vải che thân, nghĩ cũng không cần nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lúc tức giận, dùng nước lạnh gội tỉnh cô ta.

"Tại sao tôi lại sinh ra đứa con gái bất hiếu như cô chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Nảy sinh đồ kị và thù hận

Vân Na vừa xấu hổ vừa oán hận, cầu xin hỏi lâu nhưng Vân Nghiệp Trình vẫn không bớt giận, tuyên bố muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con cùng cô ta.

Đêm ấy, Vân Na liên tục cọ rửa thân thể dơ bẩn, cô ta độc ác nguyên rửa Vân Thi Thi trăm ngàn lần.

Mặt cô ta bị Lý Đông Cường đánh, sưng lên chừng mấy ngày. Hôm nay diễn thử, mặc dù trước khi ra ngoài đã phủ lên một tầng phấn dày nhưng cũng không thể che đậy gương mặt sưng phù.

Gương mặt vốn xinh đẹp lại có vẻ rất mập mạp, sắc mặt nhợt nhạt càng thêm phù phiếm xấu xí.

Không thể nghi ngờ, tình trạng cô ta như vậy sao có thể thông qua phỏng vấn? Còn chưa bắt đầu diễn, đạo diễn đã đuổi cô ta xuống.

Với tình trạng của Lầy Vân Na, sẽ chỉ là lãng phí tiêu chuẩn mà thôi.

Vân Na cũng nhìn thấy Vân Thi Thi, trong lòng cô ta hốt hoảng, vừa nghĩ tới ngày hôm đó Lý Đông Cường nói sau lưng cô có một vị kim chủ không thể đắc tội, sắc mặt liền trắng bệch.

Người phụ nữ này, lại bầu vú vào kim chủ?

Không thể nào? Cô chỉ là một người bình thường tinh thần sa sút, còn dốt theo đứa con ghê là Vân Thiên Hữu, tại sao có thể được kim chủ nhìn trúng?

Tại sao cô lại tới đây?

Chẳng lẽ là, Vân Thi Thi đã biết chuyện bị cô ta hãm hại ngày hôm đó?

Trong lòng Vân Na vô cùng hoang mang, song khi phát hiện Vân Thi Thi không nhìn về phía mình thì trong lòng lại bắt đầu bình tĩnh lại, nhìn xung quanh, không lên tiếng.

"Kết".

Có tiếng cửa mở, cửa phòng phỏng vấn được mở rộng, nhóm thứ hai phỏng vấn đã kết thúc. Bước ra một đoàn con gái, có người trên mặt là nụ cười vui vẻ cũng có người với vẻ mặt buồn bã. Xem ra, có người vui mừng có người buồn bực, tuyến tú là một cuộc cạnh tranh rất tàn khốc.

Người phụ trách phỏng vấn đi tới cạnh cửa, lớn tiếng vỗ tay, cầm loa phóng thanh chỉ huy.

"Tổ thứ cha chuẩn bị tiến vào!"

Cố Tinh Trạch dịu dàng vỗ vai Vân Thi Thi: "Vào thôi, Thi Thi, cô làm được mà. Cô chính là "Duẩn Hạ Thuần" trong lòng tôi!"

Vân Thi Thi nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu.

Đoàn người dần dần tản đi. Vân Na nhìn Vân Thi Thi từ cửa lớn bước vào phòng phỏng vấn, hóa ra cô cũng tới tham gia diễn thử?

Là ai cho cô cơ hội này?

Cô ta chuyển tầm mắt thì nhìn thấy Cố Tinh Trạch đang dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Vân Thi Thi, chẳng lẽ là anh?

Trời ạ, Cố Tinh Trạch, xuất đạo mười năm, là thần tượng Thiên Vương hoàn mỹ trong lòng Vân Na!

Anh lại dùng ánh mắt ấm áp như vậy nhìn Vân Thi Thi --- -- người phụ nữ hư hỏng? Quá bất công!

Vân Na trở mắt nhìn Cố Tinh Trạch cùng Vân Thi Thi sóng vai tiến vào hội trường thẩm định, trong lòng vừa căm ghét vừa uất ức, đôi mắt cũng đỏ lên.

Phòng phỏng vấn là ở phòng học vũ đạo, bốn phía đều là mặt kính, một cây đàn dương cầm lẳng lẳng đặt ở một bên, trên đài chủ tịch có tám vị giám khảo đang ngồi. Trong đó, các vị giám khảo gồm: Cố Tinh Trạch vào vai nam chính bộ phim cùng với bốn nhà sản xuất vàng của giới giải trí, còn có đạo diễn phim Lâm Phượng Thiên ngồi ở hiện trường.

Chỉ có điều, sau hai lần diễn thử, Lâm Phượng Thiên đã có chút uể oải.

Đừng nói là uể oải, không bằng nói là mệt mỏi về thị giác.

Sức ảnh hưởng của Cố Tinh Trạch cực kỳ kinh người, từ lúc bắt đầu tuyển chọn báo danh, đã đạt được hơn ngàn lượt người đến đăng ký tham gia diễn thử. Trải qua sàng lọc, tương mạo quyền rũ cũng có mấy trăm, nhưng mà mấy lần thí sinh tham gia diễn thử đều không có ai hợp tâm ý của anh.

Nguyên nhân trọng tâm là, nữ chính Duẩn Hạ Thuần có một hàng mi đen dày, tóc dài tới eo, gương mặt nhỏ nhắn mộc mạc sạch sẽ, một đôi mắt "Ngây thơ như bầu trời sao lẳng mạn, ẩn giấu rất nhiều ngôi sao nhỏ", làn da trắng nõn, không nhiễm bụi trần, vô cùng mịn màng. Mắt đẹp dịu dàng, như là tinh linh rơi xuống phạm trần, tươi mát, đáng yêu.

Nhưng mà đã qua mấy pha diễn thử, đều không có người nào?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Dùng thực lực chứng minh

Buổi thử vai vẫn đang tiếp diễn, vậy những người tiếp theo đó là ai?

Mái tóc xoắn với những đường lượn sóng lớn, trang điểm cực đậm, lông mi đậm và dày tới mức trông cứng đờ, gương gao như một chiếc bàn chải cùn, sống mũi cao phủ một lớp phấn dày khiến người nhìn cảm thấy vô cùng chóng mặt, khó chịu với người trước mặt.

Lại còn đánh phấn má quá đỏ như chuẩn bị diễn tuồng, mặc dù là một người mẫu trẻ đã qua nhiều vòng tuyển chọn khắt khe nhưng đã vừa không có nhan sắc lại vừa không có phong cách, chẳng ra làm sao!

Giày cao gót, mặt trát phấn quá trắng, mặc váy hai dây, ăn mặc như vậy là sao chứ, vừa bước ra từ quán bar đây à?

Ngoài ra, từ sáng tới trưa hôm đó, hai cảnh diễn thử vai có thể tóm gọn trong sáu chữ đơn giản “khóc lóc từ sáng tới trưa”.

Những người này dường như đều biết, trong diễn xuất, cảnh khóc chính là cảnh diễn khó nhất, bởi vậy từ sáng tới trưa, chẳng ai hẹn ai, ai cũng chọn những đoạn có nhiều cảnh khóc nhất trong kịch bản để diễn thử vai.

Khóc... khóc, tuy cảnh khóc là một trò lừa người thanh lịch nhất trong nghệ thuật diễn xuất, nhưng cho dù diễn có tốt tới đâu, có hay tới đâu, chân thực tới đâu, thì việc cứ phải ngồi xem bao nhiêu người diễn đi diễn lại cái cảnh ấy đều khiến người ta sinh ra chán ngấy. Từ sáng tới trưa phải ngồi nhìn mấy cô gái đó khóc lóc, Lâm Phụng Thiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đầu óc lẫn thần kinh đều căng ra, vô cùng khó chịu, không thể suy nghĩ được thứ gì nữa.

Lâm Phụng Thiên buồn bực đưa tay chống cằm, tay còn lại xoay xoay chiếc bút chì đen quay nhanh, ông ta không khỏi nghĩ lại hôm đó ở cổng trường bắt gặp “nai nhỏ”, cô gái đó mới đúng là cô gái trong tâm trí của ông ta, Doãn Hạ Thuần.

Cô gái đó không cần biểu diễn gì hết, chỉ cần đứng ở nơi đó cũng khiến hẳn cảm thấy đẹp như nhân vật mới bước ra từ cuốn sách.

Đều là do ông ta nhất thời hồ đồ, haiz~

Tên trợ lý bên cạnh len lén tặng cho ông ta một ánh nhìn lạnh lạnh.

Xem ra đạo diễn Lâm đã mắc bệnh tương tư mất rồi!

Lâm Phụng Thiên đang vô cùng đau khổ suy nghĩ, mặt mày nhăn nhó nghiêm túc thì Vân Thi Thi đẩy cửa bước vào.

Cô mặc một bộ váy trắng dài, toát lên sự trong sáng, thuần khiết, thoát tục. Hai má ửng hồng, khuôn mặt trắng mịn như da em bé, cả người toát lên vẻ đẹp đến động lòng người của một thiếu nữ.

Phong thái điềm tĩnh, nụ cười rạng rỡ dịu dàng, lông mày thanh tú, cả người cô tỏa ra thứ ánh sáng đẹp đẽ như nhân vật vừa bước ra từ trang sách, Doãn Hạ Thuần.

Cả nhóm giám khảo đều vô cùng ngạc nhiên, kinh diễm trước vẻ đẹp thuần khiết ấy, tên trợ lý vừa nhìn thấy cô gái ấy đã đứng đờ người, ánh mắt thẳng tắp chăm chú.

“Đạo diễn Lâm... Là... là... Là cô ấy!”

Dường như cảm nhận được sự chăm chú và kinh diễm trong mắt mọi người, Vân Thi Thi có vẻ hơi ngượng ngùng, thận trọng, cô bước từng bước nhỏ chậm rãi, mái tóc đen dài che hết đến thắt lưng nhè nhè bay theo gió từ ngoài cửa sổ thoảng đưa vào. Cô đi đến khán đài trước bàn phỏng vấn, đầu ngẩng cao, da mặt trắng dần ửng hồng. Không biết là do khăn trang hay, hay do quá hồi hộp, lo sợ, cô đi dần lên khán đài, trong lòng thấp thòm không yên, nét mặt đầy ngượng có lẽ do đây là lần đầu tiên cô đứng biểu diễn giữa khán đài rộng lớn, bên dưới lại có không biết bao nhiêu người.

Vân Thi Thi có chút khăn trương, lo lắng, cô ngẩng đầu lên nhìn ra xung quanh, rốt cuộc thấy tại ghế chủ tịch, Cố Tĩnh Hà đang ngồi đó, trong lòng cô chột như có hòn đá đè nặng. Cô nhắm mắt, hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí rồi bắt đầu chậm rãi nói: “Xin chào mọi người, tôi là Doãn Hạ Thuần, sinh viên năm hai, hôm nay, rất vinh dự và hạnh phúc khi được đứng trên sân khấu này. Tiếp... kế tiếp...”

Nói được một nửa, đến đây, cô có chút ngập ngừng, giống như đứa trẻ lần đầu tiên lên sân khấu lại quên mất lời lẽ cần nói. Trong lòng có chút bất an, cô đem ánh mắt lo lắng đặt lên người Cố Tĩnh Trạch.

“Chuyện này...”

Một nhà sản xuất phim kinh ngạc nhìn cô, còn tưởng rằng cô gái trên sân khấu kia vì quá lo lắng, hoảng hốt mà quên mất lời thoại, vừa định đứng lên thì

bị Lâm Phụng Thiên đưa tay ghi chặt bả vai xuống, ông ta đành lặng im.

Lâm Phụng Thiên hướng ánh nhìn về phía Vân Thi Thi, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên cùng khen ngợi!

Các nhà sản xuất khác chỉ tham gia tuyển chọn diễn viên, còn Lâm Phụng Thiên mới là giám đốc sản xuất, là đạo diễn của bộ phim này, vì vậy ông ta đã sớm thuộc lòng kịch bản, anh hiểu được cô gái trên sân khấu kia không phải là vì lo sợ, khẩn trương mà quên mất lời thoại, mà là cô ấy vừa rồi đã trực tiếp dùng hành động để thể hiện tài năng diễn xuất của mình. Thật là cô gái không chỉ xinh đẹp thuần khiết mà còn rất thông minh!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Buổi thử kính hoàn mỹ

Các nhà sản xuất khác chỉ tham gia tuyển chọn diễn viên, còn Lâm Phụng Thiên mới là giám đốc sản xuất, là đạo diễn của bộ phim này, vì vậy ông ta đã sớm thuộc lòng kịch bản.

Ông ta hiểu được, cô gái trên sân khấu kia không phải là vì lo sợ, khẩn trương mà quên mất lời thoại, mà là cô ấy vừa rồi đã trực tiếp dùng hành động để thể hiện tài năng diễn xuất của mình.

Mà cô gái này cũng thật thông minh, dường như cô đã đoán được đa số những cô gái đến đây thử kính, đều sẽ chọn cảnh khóc, những vị giám khảo đã sớm cảm thấy nhàm chán, vì vậy cô không hề chọn phân cảnh diễn tuyệt hảo nhất, mà chọn cảnh diễn “đẹp” nhất trong kịch bản.

Trong kịch bản, từ nhỏ Duẩn Hạ Thuần đã theo Duẩn Đông Vũ học đánh đàn dương cầm trong phòng nhạc, có thể nói, đàn dương cầm chính là biểu tượng thuần khiết nhất gắn bó hai người họ với nhau. Bọn họ cùng nhau chìm đắm trong âm nhạc, rồi hấp dẫn nhau, cùng nhau si mê, cùng nhau luân hãm...

Từ nhỏ Duẩn Hạ Thuần đã thích dính lấy Duẩn Đông Vũ, nhưng lại có chút xa lánh với bạn học trong trường, nên không hề có bạn bè.

Trùng hợp, đầu cấp 2, cuộc thi văn nghệ hai năm một lần của trường học được tổ chức, Duẩn Đông Vũ liền thay Duẩn Hạ Thuần báo danh.

Dưới sự cổ vũ của anh trai, Duẩn Hạ Thuần trải qua nhiều vòng tuyển chọn, cuối cùng được chọn biểu diễn trên sân khấu lớn của trường học.

Lần đầu tiên đứng trên sân khấu, Duẩn Hạ Thuần có chút lo lắng hồi hộp, Duẩn Đông Vũ ngồi ở vị trí hàng thứ nhất, dùng hết sức mình cổ vũ cho cô!

Nội dung kịch bản đại khái chính là như thế, đây chính là phân cảnh lãng mạn nhất kịch bản.

Cô gái này, rất thú vị!

Giờ phút này hai mắt Lâm Phụng Thiên như muốn ohats sáng, cô gái này, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười, đều có sức quyến rũ khó tả đến như vậy!

Ở trước mắt ông ta lúc này, dường như đã không còn là hội trường thử kính, mà giống như đã biến thành khung cảnh trong kịch bản, biến thành sân khấu lớn trong trường học, tiếng học sinh reo hò cũng những tiếng khen hay vang lên không ngừng, khiến cho Duẩn Hạ Thuần đứng ở trên sân khấu lo lắng đến mức không biết làm sao, khiến mọi người đều phải nín thở theo!

Chìm vào cảnh diễn!

Đây là một hạt giống tốt đến nhường nào chứ!

Lâm Phụng Thiên quay đầu, hưng phấn nói: “Đông Vũ, cậu phối hợp với cô ấy một chút!”

Dường như Cố Tinh Trạch cũng ngầm hiểu, với kinh nghiệm diễn xuất nhiều năm, ngay lập tức, anh ta đã nhập vai.

Mọi người chỉ thấy anh ta đột nhiên đứng dậy, giống hệt như những gì diễn ra trong kịch bản, Duẩn Đông Vũ vì thấy em gái lo lắng, liền cũng sốt ruột đứng lên, mong chờ mà yêu mến nhìn cô ấy.

Ánh mắt Vân Thi Thi và ánh mắt của anh ta gặp nhau, sau một chút thời gian trao đổi ngắn ngủn, nét mặt của cô liền hiện lên vẻ ngại ngùng.

“Xin chào mọi người, tớ là học sinh lớp 7*, tên là Duẩn Hạ Thuần, vô cùng may mắn khi được chọn để biểu diễn trên sân khấu, sau đây tớ xin được tặng mọi người một khúc dương cầm có tên ‘lời thì thầm ngày thu’.”

*Duẩn Hạ Thuần lúc này mới là năm nhất cấp 2, nhưng vì giáo dục tiểu học ở Trung Quốc kéo dài 6 năm (thay vì 5 năm như Việt Nam), nên lúc này Duẩn Hạ Thuần đang học lớp 7.

Ngay sau đó, cô chậm rãi đi đến bên cạnh chiếc đàn, đầu ngón tay của cô khẽ lướt trên phím đàn.

Mới đầu, cô còn ần sai vài âm tiết, nhưng ngay sau đó, cô lại nhẹ nhàng lướt tay trên phím đàn, tâm hồn đang khấn trương cũng được tự do, dáng vẻ của cô lúc này giống y như một thiên thần âm nhạc vậy.

Lâm Phụng Thiên càng kích động, cô gái này, chẳng lẽ cô ấy còn biết đánh đàn dương cầm?

Hay chỉ diễn đến đây là kết thúc?

Trong lúc anh ta còn đang mong đợi, mười ngón tay của Vân Thi Thi lướt trên những phím đàn, một khúc dương cầm “lời thì thầm ngày thu” dày lắng mạn liên vang lên.

Âm điệu vừa trôi chảy, vừa uyển chuyển!

Kỹ năng để đánh bài này rất khó!

Đừng nói là người khác, ngay cả Cố Tinh Trạch cũng bị một đoạn nhạc dương cầm giống như tiếng chim sơn ca hót làm cho đứng hình!

Trong kịch bản, Duẩn Hạ Thuần chính là nhờ khúc dương cầm này mà đạt được giải nhất cuộc thi văn nghệ.

Trước mắt Lâm Phụng Thiên lúc này chỉ còn hình ảnh của cô ngồi trước đàn dương cầm, xinh đẹp như một thiên sứ nhỏ rơi xuống trần, màn biểu diễn kết thúc, cô tự tin mỉm cười, từ từ đứng dậy đi đến trước sân khấu, ung dung đón nhận tiếng vỗ tay không ngừng của các thầy cô và bạn bè ở dưới khán đài.

“Tốt! Hay! Rất hay!”

Lâm Phụng Thiên là người đầu tiên vỗ tay!

“Duẩn Hạ Thuần, đây chính là Duẩn Hạ Thuần mà tôi muốn tìm!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Nhân tài hiếm có

“Duẩn Hạ Thuần, đây chính là Duẩn Hạ Thuần mà tôi muốn tìm!”

Không hề có chút khác biệt, giống y như là bước ra từ trong sách vậy. Lâm Phụng Thiên vui mừng, đồng thời, ông ta không khỏi nghi ngờ, cô gái này thật sự không phải diễn viên được đào tạo chính quy* ư?

*Đào tạo chính quy ở đây là chỉ tốt nghiệp ở các trường liên quan đến Sân Khấu – Điện Ảnh.

Vừa xuất hiện liền trực tiếp diễn xuất, dùng hành động để chứng minh tài năng của mình, cô gái này không chỉ thông minh, mà còn là một nhân tài diễn xuất hiếm có!

Trên thực tế, các bộ phim về tuổi thanh xuân đều không yêu cầu cao về kỹ năng diễn xuất, đa số đều không được tự nhiên, tẻ nhạt vô vị, người xem cũng cảm thấy nhàm chán. Đối với những bộ phim liên quan đến tuổi thanh xuân, đa số người xem đều mang cảm xúc hoài niệm, đôi khi còn sinh ra sự quyến luyến đối với tuổi trẻ đẹp đẽ.

Mà các bộ phim về tuổi thanh xuân, chính là phải dùng những chuyện cũ đẹp để khơi gợi cảm xúc của người xem, để họ nhớ lại một thời tuổi trẻ đẹp đẽ, tươi trẻ, đây mới là chân lý của điện ảnh về tuổi thanh xuân!

Cô gái này khiến cho hai mắt mọi người đều như muốn phát sáng!

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Cố Tinh Trạch không kiềm được lòng bước lên trước, giống như trong kịch bản, Duẩn Đông Vũ đi lên sân khấu, trong tiếng vỗ tay khen ngợi của mọi người dưới khán đài, ôm Duẩn Hạ Thuần vào trong ngực!

“Tốt! Đặc sắc! Thật sự rất đặc sắc, khiến tôi rất ấn tượng!” Lâm Phụng Thiên kích động vỗ tay, những nhà sản xuất khác cũng không nhịn được gật đầu khen ngợi.

Không chỉ là Lâm Phụng Thiên, tất cả mọi người ở đây đều đã phải chứng kiến những màn khóc nhàm chán đến phát ngán từ sáng đến trưa, vậy nên có thể nói màn biểu diễn của Vân Thi Thi giống như một gáo nước mát để người ta “tắm rửa” cho tinh thần vậy.

“Trời ạ, quá hay... Làm tôi chợt nhớ đến mối tình đầu của mình...” Một vị trợ lý đạo diễn thấy cảnh sinh tình, liền đỏ mặt.

Dù là Lâm Phượng Thiên cũng giật mình, mới đầu ông ta nhìn trúng cô cũng bởi vì thấy hợp duyên, lần thứ hai nhìn trúng là vì khuôn mặt xinh đẹp của cô, mà lần này, cô lại giống hệt như hình tượng nữ chính trong kịch bản, ông ta nào biết được cuộc gặp mặt hôm nay, lại sẽ phát hiện ra một hạt giống tốt như vậy?

Nhưng mà cô lại không phải diễn viên chính quy, mà là học sinh ban tự nhiên, tại sao diễn xuất của cô lại tốt như vậy?

Chuyện này không giống với thiên phú, có tài năng diễn xuất trời sinh quả thật cũng sẽ khiến người ta phải chú ý, nhưng mà cô gái này hoàn toàn không giống vậy, từ lúc bước lên sân khấu, cô liền chìm vào trong cảnh diễn, hành động chuyên nghiệp, diễn xuất điêu luyện, thậm chí có thể nói là hoàn mxy, chỉ có những diễn viên lâu năm trong Làng giải trí mới có được khả năng này!

Nhưng bất kể thế nào, có thể nói Lâm Phượng Thiên đã tìm được một báu vật!

Vân Thi Thi khôi phục tâm trạng bình tĩnh, cô chậm rãi rời khỏi cái ôm của Cố Tinh Trạch, khoe miệng khẽ cong lên, nở một nụ cười vừa lịch sự vừa dịu dàng, không quá thân thiện, nhưng cũng không lạnh lùng.

Nói diễn liền diễn, vừa xuất hiện đã bắt đầu thể hiện, hành động tự nhiên, nếu như nói cô không phải diễn viên chính quy, có ai tin?

Nhưng Vân Thi Thi lại rõ ràng, cô có thể diễn xuất tốt như vậy, thật ra là đã phải trải qua không ít khổ sở.

Cô được kế thừa kỹ năng diễn xuất của cựu diễn viên Mộc Ngọc Linh. Lăn lộn trong giới giải trí, mặc dù không có bối cảnh sau lưng mạnh mẽ, cũng không có người nào nâng đỡ, nhưng mộc ngọc linh chỉ dựa vào thực lực của chính bản thân, không ngừng cố gắng từng chút một, mãi cho đến khi có được cơ hội hiếm có, mới có thể trở nên nổi tiếng.

Để được vinh danh là Ảnh Hậu hai lần liên tiếp, Mộc Ngọc Linh đã trải qua mười năm đầy máu và nước mắt.

Mộc Ngọc Linh truyền thụ cho Vân Thi Thi kỹ năng cả đời của mình, cho nên lần này đến thử kính, Vân Thi Thi là xuất hiện có chuẩn bị, cô đã quyết định làm, thì phải làm cho thật tốt.

Cố Tinh Trạch nhìn về phía Vân Thi Thi, trên mặt cô lúc này là một nụ cười không màng danh lợi, đôi mắt cô vừa long lanh vừa tràn ngập dịu dàng, biểu hiện vừa rồi của cô đã khiến anh ta phải giật mình.

Cô gái này... vô cùng tài giỏi.

Ngay cả anh ta cũng bị cô lôi cuốn không dứt ra được.

Lần đầu tiên gặp cô ở quán rượu, trông cô đầy mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, giống y như một con mèo nhỏ bị kinh sợ, bày ra dáng vẻ cảnh giác không dễ tin người, mà cô gái đang đứng trước mặt anh ta lúc này, lại vô cùng xinh đẹp, vui vẻ, vừa tự tin, lại khiêm tốn.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Lời mời đến tiệc rượu

Mãi cho đến khi buổi phỏng vấn kết thúc, mọi người vẫn còn đắm chìm trong màn biểu diễn của Vân Thi Thi, vì vậy mấy màn biểu diễn tiếp theo, đều cảm thấy hết sức nhàm chán.

Mà trong suy nghĩ của Lâm Phượng Thiên, đã sớm chọn ra nữ diễn viên chính của mình.

Lúc Vân Thi Thi rời khỏi nơi thử kính, liền thấy Tiểu Tuyết đứng đợi mình ở cửa, vừa thấy cô đi tới, cô ấy liền chạy lại: “Thi Thi!”

“Tại sao cậu lại ở chỗ này?” Vân Thi Thi ngạc nhiên.

Trải qua chuyện vừa nãy, dường như Tiểu Tuyết vẫn chưa tỉnh hồn: “Tớ gọi điện thoại cho cậu, Hữu Hữu nói cậu tới đây thử kính, có chút lo lắng...”

“Chuyện này thì có gì mà phải lo lắng?”

“Cậu thật sự tới đây để thử kính sao?” Tiểu Tuyết khẩn trương hỏi.

“Ừ, là tham gia tuyển chọn nữ diễn viên chính của bộ phim《 Quả trám 》”

Tiểu Tuyết nghe xong, liền tròn tròn hai mắt: “Cái gì? Tại sao cậu không nói với tớ?”

Vân Thi Thi nhẹ nhàng cười một tiếng, không giải thích thêm điều gì: “Tớ chỉ nhất thời quyết định, muốn thử một lần, chứ không quan trọng lắm.”

“Trời ạ! Cậu thật là! Thi Thi, nghe lời cậu nói thì nhất định là không có vấn đề gì rồi! Cậu xinh đẹp như vậy, phong cách cũng rất tốt! Tớ đã từng đọc qua bộ tiểu thuyết của phim này rồi, lúc tớ đọc về nữ chính, người đầu tiên tớ tưởng tượng đến chính là cậu! Nếu như cậu làm nữ chính, nhất định phòng bán vé sẽ cháy hàng! Đến lúc đó, Thi Thi nhà chúng ta cũng là một nhân vật nổi tiếng rồi!”

Tiểu Tuyết kích động nói xong, nhưng chợt nhớ đến điều gì, liền lo lắng hỏi: “Nhưng mà, thi thi... Tớ nghe cha tớ nói, Làng giải trí, là một nơi không được sạch sẽ lắm...”

“Sợ cái gì? Có ai bắt nạt tớ, không phải còn có cậu sao?” Vân Thi Thi cong miệng cười, khẽ đẩy bả vai cô ấy. Đúng lúc hai người muốn rời đi, lại bị người sau lưng gọi lại.

“Thi thi!”

Cô vừa quay đầu, liền trông thấy Cố Tinh Trạch và Lâm Phụng Thiên đứng sau lưng. Hôm nay Cố Tinh Trạch mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây màu đen, cách ăn mặc vừa gọn gàng vừa thích hợp làm nổi bật lên vẻ thanh thoát của anh ta.

Lúc anh ta xuất hiện, liền làm fan hâm mộ giật mình, mặc dù Đại học Bắc Kinh đã quy định, nếu bởi vì theo đuổi thần tượng mà ảnh hưởng đến hoạt động học tập ở trường học, liền sẽ bị xử lý, nhưng vẫn không thể ngăn chặn những người cuồng nhiệt hâm mộ một điện ảnh.

“Tinh Trạch! Mau nhìn đi, là Tinh Trạch!”

“Oa! Tinh Trạch thật đẹp trai...”

“Oa... Thật không thể tin được, tôi được nhìn thấy Tinh Trạch ngoài đời thật này! Tôi đang nằm mơ sao? Trời ạ, mẹ ơi, con gặp được Tinh Trạch này!”

Tiểu Tuyết cũng hít mắt đánh giá vị Thiên Vương trước mặt mình này, không thể không nói, cô ấy cũng có chút bị “đốn ngã”.

Có ít người, sinh ra đã là thần tượng của người ta, mà Cố Tinh Trạch lại là một trong số ít người đó.

Một người đàn ông nhưng lại còn đẹp hơn cả phụ nữ, điều này khiến Tiểu Tuyết bị đá kích không ít.

Xung quanh không ngừng vang lên những tiếng la hét đầy kích động. Vân Thi Thi không khỏi cảm thấy có chút đau đầu, nhưng Cố Tinh Trạch lại quen rồi nên không hề cảm thấy gì. Anh ta nở nụ cười, bước lại gần cô, dịu dàng nói:

“Tối mai Giải trí Hoàn Vũ sẽ tổ chức tiệc rượu, cô có đến không?”

Vân Thi Thi ngơ ngác.

Cố Tinh Trạch đang mời cô tham gia tiệc rượu sao?

Thấy cô im lặng, anh ta liền nói: “Tôi muốn mời cô, làm bạn gái tôi.”

Anh ta đang nói đùa sao?

Anh ta là một Thiên Vương, vậy mà lại muốn mời một người không có tiếng tăm là cô làm bạn gái?

“Tôi chỉ là tham gia thử sức, đạo diễn còn chưa chọn ra diễn viên đóng nữ chính là ai, tôi vẫn chưa được tính là người trong Làng Giải trí. Huống hồ tôi cũng không hề có bối cảnh gì, tôi thật sự không nghĩ ra lý do tại sao anh lại mời tôi làm bạn gái.” Vân Thi Thi nhẹ nhàng từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Đánh cược

“Tôi chỉ là tham gia thử sức, đạo diễn còn chưa chọn ra diễn viên đóng nữ chính là ai, tôi vẫn chưa được tính là người trong Làng Giải trí. Huống hồ tôi cũng không hề có bối cảnh gì, tôi thật sự không nghĩ ra lý do tại sao anh lại mời tôi làm bạn gái.” Vân Thi Thi nhẹ nhàng từ chối.

Thấy cô từ chối, Tiểu Tuyết tròn tròn mắt.

Trời ạ, Vân Thi Thi đang giả vờ ngớ ngẩn hay sao? Cố Tinh Trạch là diễn viên sáng giá cỡ nào chứ, mời cô làm bạn gái, đây chính là thời cơ mà biết bao

cô gái khác mơ ước cũng không được, vậy mà Vân Thi Thi lại từ chối?

Cố Tinh Trạch cũng không hề thất vọng, anh ta hơi nhướn mày, mà Tần Chu ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Sau bữa tiệc đêm mai, sẽ có một buổi ký hợp đồng. Vân Thi Thi, cô ký hợp đồng với tôi đi.”

Rốt cuộc Vân Thi Thi cũng hiểu được dụng ý của Cố Tinh Trạch.

Thì ra anh ta đã sớm nhận định cô, anh ta làm như vậy, là muốn lợi dụng độ hot của cô để mở đường cho cô tiến vào Làng Giải trí!

Nói trắng ra, đây là một thủ đoạn lằng xê, một màn lằng xê công phu, mà chỉ cần duy nhất một mình Cố Tinh Trạch làm công cụ để lằng xê!

Anh ta làm như vậy, chính là có ý đồ lớn. Xem ra, anh ta quyết tâm muốn nâng đỡ cô.

Nhưng mà, tại sao anh ta lại đối xử với cô... tốt như vậy!

Vân Thi Thi lịch sự gật đầu, giọng nói như tiếng suối chảy dễ nghe: “Được. Nếu đã như vậy, tôi xin được ‘bị ép không bằng nghe lời’.”

Lâm Phượng Thiên ở bên cạnh hải lòng gật đầu, cô bé này, dù là vinh dự hay bị nhục nhã cũng không sợ hãi, tính tình trầm ổn, không nói không lạnh, nhất định sau này sẽ đạt được thành tựu lớn.

“Đi thôi Thi Thi, còn có người bên cạnh cô... à, cô bạn này, tôi sẽ lái xe đưa hai người đi.” Lâm Phượng Thiên mời.

Trợ lý Đạo diễn Mạc Kỳ thấy thế, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ bối rối: “Đạo diễn Lâm, Tinh Trạch, hai người tới đây đã được không... Cô Vân, xin lỗi, tôi có chuyện riêng muốn nói với hai người họ một chút!”

Ông ta cười nịnh nọt kéo hai người Lâm Phượng Thiên và Cố Tinh Trạch qua một bên, sau đó sầm mặt nói: "Đạo diễn Lâm, không phải tôi lăm lòi, nhưng anh chỉ nói một câu, liền chọn ra nữ diễn viên chính của bộ phim này như vậy sao? Có chút không thích hợp lắm đâu?"

Cố Tinh Trạch mỉm cười, không nói gì.

Lâm Phượng Thiên chỉ nói một câu, liền chọn Vân Thi Thi làm nữ diễn viên chính, đương nhiên không ít người trong tổ đạo diễn phải nóng nảy.

Mấy vị trợ lý đạo diễn đều đã thu không ít lợi lộc từ người khác.

Bộ phim điện ảnh này của Lâm Phượng Thiên được không ít những tiểu hoa đán một thời muốn tham gia vào, nhưng Lâm Phượng Thiên lại không tư lợi, tất nhiên những người khác trong tổ đạo diễn sẽ được nhận không ít.

Hiện tại Lâm Phượng Thiên chọn ra một người mới đảm nhận nữ diễn viên chính, tất nhiên sẽ có người không nhịn được.

Lâm Phượng Thiên khó chịu nhíu mày: "Thế nào? Có gì không thích hợp? Màn diễn xuất vừa rồi của Thi Thi các anh cũng thấy rồi đấy, cô ấy là một thiên tài đáng trân trọng!"

Thi Thi... Hai người họ đã xưng hô thân thiết như vậy rồi, chẳng lẽ giữa hai người họ có cái gì sao?

Không đúng, trong ấn tượng của ông ta, Lâm Phượng Thiên là một người si mê điện ảnh, một lòng muốn sản xuất ra những bộ phim xuất sắc nhất, hoàn toàn không giống với những đạo diễn háo sắc khác.

Chưa bao giờ thấy Lâm Phượng Thiên ưu ái một người phụ nữ nào cả.

"Nhưng cô ấy vẫn chỉ là một người mới! Không có tên tuổi, không có bối cảnh, ngay cả độ hot để thu hút người xem cũng không có, anh chọn một người như vậy làm nữ diễn viên chính, vậy nhà đầu tư sẽ nghĩ như thế nào chứ?" Mạc Kỳ tận tình khuyên nhủ.

"Người mới thì sao chứ? Anh xem màn biểu diễn của cô ấy xem, cho dù là về đẹp hình thức hay là kỹ năng diễn xuất, đều giống hệt với "Duẫn Hạ Thuần" trong nguyên tác, một người như vậy đứng trước mặt tôi, anh bảo tôi không chọn cô ấy thì chọn ai?" Lâm Phượng Thiên khen cô không dứt miệng.

"Nhưng mà, không phải lần trước nhà đầu tư có ý muốn nâng đỡ một diễn viên khác sao? Ủm... Chính là Nhan Băng Thanh đấy!"

Nghe vậy, Lâm Phượng Thiên càng khó chịu: "Nhan Băng Thanh? Anh đang nói đến cái ngôi sao thảm hại đấy á? Cô ta chính là một bình hoa*, vai diễn của cô ta không phải là bạch liên hoa** thì cũng là soà bạch điếm***. Quanh năm suốt tháng không đóng được một bộ phim nào cho ra hồn! Ngoại trừ trong buổi Liên hoa phim, miễn cưỡng được mời đến dự để làm dáng cùng với khuôn mặt không tẻ ra, kỹ năng diễn xuất của cô ta có gì đáng xem?"

*Bình hoa: chỉ những người phụ nữ xinh đẹp mà vô dụng

**Bạch liên hoa: Chỉ những người phụ nữ xinh đẹp nhưng ngây thơ, yếu đuối, vô dụng

***Soà bạch điếm: tính cách ngốc nghếch, hiền lành, ngọt ngào, đáng yêu, không tâm cơ

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Hà Lăng Tương

"Nhan Băng Thanh? Anh đang nói đến cái ngôi sao thảm hại đấy á? Cô ta chính là một bình hoa, vai diễn của cô ta không phải là bạch liên hoa thì cũng là soã bạch điếm. Quanh năm suốt tháng không đóng được một bộ phim nào cho ra hồn! Ngoại trừ trong buổi Liên hoa phim, miễn cưỡng được mời đến dự để làm dáng cùng với khuôn mặt không tẻ ra, kỹ năng diễn xuất của cô ta có gì đáng xem?"

Nhan Băng Thanh, một người dựa vào scandal mà trở thành diễn viên hạng A, hiện tại tên tuổi đang rất hot, giống như mặt trời ban trưa vậy.

Cô ta rất có thủ đoạn, cũng có chút bối cảnh, phía sau có vài vị kim chủ, là một nhân vật không thể trêu vào.

Hơn mười năm trước, Nhan Băng Thanh 16 tuổi, từng tham gia một bộ phim cung đấu, mặc dù chỉ diễn vai phụ, nhưng cũng có không ít đất diễn.

Năm đó, bộ phim này rất nổi tiếng, những diễn viên trong phim nhờ đó mà cũng nổi danh, giá trị tăng cao.

Mà Nhan Băng Thanh lại không được như những người khác, dần dần bị lãng quên.

Sau này, cô ta tìm được một vị kim chủ thần bí, người này giúp cô ta tạo hẳn một đội PR*, lợi dụng scandal để lăng xê, biến cô ta trở thành "hũ hoàng tin đồn".

*PR: (public relations) là việc một cơ quan tổ chức hay doanh nghiệp chủ động quản lý các quan hệ giao tiếp cộng đồng để tạo dựng và giữ gìn một hình ảnh tích cực của mình.

Nhưng mà, có bối cảnh, có người chống lưng, có tài nguyên, mà hết lần này đến lần khác Nhan Băng Thanh lại chỉ là một bình hoa không hơn không kém, không có chút năng lực diễn xuất nào cả.

Đến nay vai diễn có thể miễn cưỡng nhắc đến của cô ta, cũng chỉ có duy nhất vai diễn tiểu nha hoàn trong bộ cung đấu của mười năm trước kia.

Năm ngoái cô ta tham gia một bộ phim cung đấu khác, đảm nhiệm vai nữ chính, nhưng lại biến một nữ đế phong lưu* bậc nhất thành một đoá bạch liên vô dụng.

*Phong lưu: ở đây là chỉ những người có tài nhưng tính cách ngang tàng, mạnh mẽ

Đối với người có kỹ năng diễn xuất như vậy, Lâm Phượng Thiên rất chướng mắt.

"Lần trước tổng giám đốc Nghiêm còn định nâng đỡ một cô người mẫu trẻ tuổi họ Hàn nữa chứ! Một người phụ nữ tầm thường không chút cuốn hút, lại còn trang điểm cho bản thân đến mức khuôn mặt trông như bị biến dạng. Hừ! Mấy nhà đầu tư đó nghĩ phim của tôi là cái gì? Họ tưởng cứ muốn diễn là được diễn đấy à?"

Mạc Kỳ cháy mồ hôi lạnh liên tục, nhưng vẫn không thể không tiếp tục khuyên bảo.

Cách đó không xa, Tiểu Tuyết thấy họ như vậy, không khỏi lẩm bẩm: "Thì Thì, bọn họ đang nói gì vậy? Nhìn đạo diễn Lâm có vẻ không được vui."

"Không biết." Vân Thi Thi trả lời, ánh mắt lại liếc về phía một bóng dáng quen thuộc. Cô nheo mắt nhìn lại, liền giật mình.

Hà Lăng Tương

Hà Lăng Tương là một cái tên mà có thể nói là trong làng giải trí không ai không biết, không ai không hay. Mà hẳn ta nổi danh không phải vì hẳn ta là một đạo diễn phim có nhiều tác phẩm thành công, mà là vì đời sống sinh hoạt cá nhân thối nát của hẳn ta.

Nghe đồn, hẳn ta có bối cảnh rất lớn mạnh, người đàn ông này lại rất thủ đoạn, cực kỳ ác độc.

Cũng có tin tức nói rằng, sau lưng hẳn ta có thể lực xã hội đen chống lưng, phần lớn những ngôi sao trong làng giải trí đều không dám đắc tội với nhân vật này.

Trong giới giải trí không ngừng xuất hiện thêm nhiều người mới, không ít những nữ diễn viên vì muốn nổi danh, không tiếc hy sinh trong sạch của bản thân, nhưng mà giường của Hà Lăng Tương, không phải ai cũng dám thật sự trèo lên, đa số đều muốn tránh thật xa.

Hà Lăng Tương là một tên háo sắc, nhưng sở thích trên giường của hẳn ta rất biến thái, nam nữ đều ăn, chơi đến tàn đời không ít nghệ sĩ.

Vân Thi Thi còn biết, chín năm trước, hẳn ta cùng với mấy người trong giới xã hội đen, chơi đùa một vị Hoa hậu, chỉ trong vòng một đêm, vị Hoa hậu đó liền phát điên, lại nhiễm bệnh hiểm nghèo, chỉ trong vòng hai năm, liền chết vì buồn bực.

Chuyện đó bị Hà Lăng Tương sử dụng thủ đoạn để che miệng truyền thông, nhưng mà vẫn không có ít người biết.

Trong Làng giải trí, chỉ cần là những nghệ sĩ có công ty quản lý không đủ lớn mạnh, Hà Lăng Tương muốn chơi người nào, ai cũng không quản được hấn.

Tại sao hấn ta lại ở chỗ này chứ? Chẳng lẽ là mượn danh nghĩa tham gia buổi thử kính, để tìm kiếm một người trẻ tuổi thu về tay chơi đùa?

Hà Lăng Tương cùng với một nhà sản xuất khác vừa đi vừa nói cười từ trong toilet ra, từ về thỏa mãn trên mặt hai người họ, có thể thấy được, xem ra hôm nay Hà Lăng Tương thu hoạch được không ít.

Lúc đi ngang qua cửa, vô ý lướt qua, ánh mắt Hà Lăng Tương liền bị hấp dẫn bởi một cô gái có khuôn mặt thanh tú.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Tiếng xấu đồn xa

Cuộc phỏng vấn có chút thất bại, lại kéo dài cho đến tận trưa khiến Hà Lăng Tương có chút mệt mỏi, bởi vậy khi thấy một cô gái xinh đẹp như vậy liền có chút hưng phấn, hấn ta đánh giá cô gái có vẻ mặt lạnh nhạt trước mặt rồi cười ha hả.

“Ồi chào, cô gái này có đáng vẻ rất thanh tú đấy! Cô tên gì?”

Hà Lăng Tương cũng nhìn về phía cô, chỉ là một người xinh đẹp như vậy, gương mặt quyền rũ như vậy, nhưng phong cách lại thật lạnh lùng, xa cách, anh đứng gần cô như vậy, nhưng cô vẫn không có chút phản ứng như cũ, giống như hoàn toàn coi anh là không khí, cho dù nói là hoàn toàn phớt lờ cũng không quá!

Vân Thi Thi xoay người muốn đi, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến hấn ta, khiến hai người kia có chút tức giận, thậm chí nhà sản xuất đi bên cạnh Hà Lăng Tương còn “Này” một tiếng gọi cô lại, nhưng cô vẫn thờ ơ, thậm chí ngay cả liếc bọ họ một cái cũng không, khiến nhà sản xuất kia càng giận giữ, muốn đưa tay bắt lấy cô, lại bị Vân Thi Thi âm thầm tránh né, về mặt của cô vẫn không thay đổi, tiếp tục rời đi.

Cô không muốn có chút liên quan gì đến Hà Lăng Tương, quyền thế của người đàn ông này không nhỏ, cô không muốn dính đến hấn ta chút nào.

Hà Lăng Tương thấy cô như vậy, không khỏi “ồ” lên một tiếng, nhìn chằm chằm theo bóng lưng cô, lạnh lùng giễu cợt: “Hừ! Cô gái này cũng rất có cá tính đấy chứ!”

“Hừ! Tám phần là tới thử kính, nhưng thật không hiểu quy củ gì cả, có mắt mà như mù, không biết người trước mặt mình là ai, dám giả vờ thanh cao với đạo diễn Hà!” Nói đến đây, nhà sản xuất kia nhìn về phía Hà Lăng Tương: “Tôi nói có đúng không? Đạo diễn Hà!”

Hà Lăng Tương không để ý đến ông ta, nhưng lại có hứng thú đối với cô gái vừa, liền tiến lên bắt lấy cánh tay cô: “Cô gái, tôi đang nói chuyện với cô đó, sao lại không để ý đến tôi thế?”

“Đúng rồi! Cô gái này, cô đừng có ‘rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!’” Nhà sản xuất kia cũng đứng ở một bên phụ họa.

Cái đồ “chó cày gần nhà, gà cày gần chuồng”!

“Thi Thi, đừng để ý đến anh ta, nhìn anh ta cũng không phải dạng người tốt lành gì đâu.”

Nhưng Tiểu Tuyết lại không biết, cái tên “Thi Thi” mà cô vừa nhắc đến khiến cho ánh mắt của Hà Lăng Tương sáng lên.

“Thi Thi”, hấn ta nhủ mảy đọc lại mấy lần, sau đó nắm lấy cổ tay của Vân Thi Thi thật chặt: “Cô gái này, tôi thấy cô rất có phong cách, lại rất xinh đẹp, tại sao không tới tham gia phỏng vấn? Nói không chừng, cô sẽ được chọn làm nữ nhân vật chính đấy!”

Vân Thi Thi thản nhiên đáp: “Cảm ơn đạo diễn đã ưu ái, nhưng tôi tự nhận mình không có thiên phú, không vừa nổi mắt các đạo diễn phim.”

“Sao lại như vậy được chứ? Tôi thấy cô rất tốt mà, tốt hơn nhiều so với những cô gái tầm thường thô tục trước đó, cho dù cô không được chọn đi chăng nữa, thì cũng không phải là không có cơ hội khác.” Cơ thể cao lớn của Hà Lăng Tương nghiêng sát về phía cô đầy mập mờ, giọng nói của hấn ta cũng trở nên khàn khàn một cách bất thường: “Không biết cô gái đã từng nghe thấy tên tôi chưa? Tôi cũng là một đạo diễn, chỉ cần cô đồng ý, tôi có thể cho cô đảm nhận một vai nữ chính trong số các bộ phim của tôi...”

Vân Thi Thi giật mình, đột nhiên lui về phía sau cách hấn ta mấy bước, nhưng lại bị hấn níu cánh tay lại, căn bản không có cách nào di chuyển. Cô ngẩng đầu lên nhìn hấn ta, bởi vì xấu hổ, nên giọng nói có chút hơi lớn: “... Buông tay!”

“Thế nào? Cô gái này, tôi đã coi trọng cô như thế, vậy mà cô còn định không nể mặt tôi à?” Hà Lăng Tương lạnh lùng nhìn cô.

Tiểu Tuyết thấy hần như vậy, ý cười trên mặt hoàn toàn biến mất, thẹn quá hóa giận, đưa tay lên định tát Hà Lăng Tương, nhưng lại bị Vân Thi Thi ngăn cản: “Tiểu Tuyết, dừng! Tổ thấy bọn họ đều không phải người tốt lành gì đâu! Cậu làm như thế, sẽ xảy ra chuyện đấy!”

Tiểu Tuyết hoàn toàn không để ý đến lời của cô, lạnh lùng tránh ra, sau đó bước nhanh đến trước mặt Hà Lăng Tương.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Gặp được

Vân Thi Thi vốn không định để ý tới Hà Lăng Tương, nhưng lại bị hần ta níu chặt không buông, lúc cô quay đầu lại nhìn, liền bắt gặp ánh mắt đánh giá mình một cách không kiêng nể gì của hần ta, mà qua ánh mắt đó, hiển nhiên là hần rất có hứng thú với cô.

Vân Thi Thi chỉ kịp nghe thấy tiếng bước chân, sau đó liền thấy Tiểu Tuyết bước nhanh đến, đặt tay lên vai hần ta, tay còn lại hung hăng đâm vào một bên mặt của hần, khiến mọi người xung quanh kinh ngạc kêu lên!

“... Tiểu Tuyết! Dừng...”

Trong đầu Vân Thi Thi như có tiếng sấm nổ, vậy mà Tiểu Tuyết lại đánh Hà Lăng Tương? Cô ấy không phải là một người dễ xúc động, mà ngược lại, trước nay dù gặp chuyện gì, cô ấy cũng đều bình tĩnh, biết cách im lặng quan sát sự việc, nhưng không biết tại sao, chỉ cần là những chuyện liên quan đến Vân Thi Thi, cô ấy lại không hề giống như bình thường.

Đặc biệt là lúc này, cô ấy lại nhìn thấy một người đàn ông hào sảng cứ níu chặt lấy tay Vân Thi Thi không chịu buông, vì vậy nhất thời tức giận, liền giơ tay đâm vào mặt Hà Lăng Tương một cú đau điếng, khiến hần ta chật vật ngã xuống đất, thậm chí còn học máu miệng, rớt đến hai cái răng, mặt mũi đỏ bừng ngồi dưới đất ho khan!

Vân Thi Thi thấy vậy, liền hít vào một ngụm khí lạnh.

Tiểu Tuyết từng học Taekwondo, lại còn đạt đến đai đen, ra tay tất nhiên là lợi hại.

“Mẹ nó! Cô dám động thủ đánh người?”

Nhà sản xuất phim đi cùng với Hà Lăng Tương thấy vậy liền tức giận mắng một tiếng, sau đó chạy đến đỡ hần ta dậy, hung ác lườm Vân Thi Thi cùng Tiểu Tuyết.

Những người vây xung quanh xem náo nhiệt cũng không nghĩ rằng Tiểu Tuyết sẽ đột ngột ra tay đánh người như thế, lại còn đánh người có địa vị như Hà Lăng Tương, nên liền sợ hãi xoay người chạy đi tìm người đến.

Nhưng Tiểu Tuyết thì lại chẳng sợ trời chẳng sợ đất, vậy thì cô ấy còn phải sợ ai nữa?

Cô ấy vẫn còn trẻ, lại còn là du học sinh mới về nước, chưa trải qua nhiều sóng gió, bởi vậy cô ấy hoàn toàn không hiểu được thân phận của người đàn ông mình vừa ra tay đánh có vị thế như thế nào!

Cô ấy hoàn toàn không sợ! Hiện tại là xã hội pháp trị (lấy luật pháp để xử lý), nơi này còn là trường học, chẳng lẽ còn có người nào không đứng đắn, gây hại đến an toàn của học sinh?!

“Thi Thi, cậu không sao chứ? Hần có làm gì cậu không?”

“Đi mau.” Vân Thi Thi không kịp suy nghĩ nhiều, muốn mau chóng rời đi, vì vậy liền ngoắc ngoắc tay với Tiểu Tuyết, cô ấy hiểu ý gật đầu, nhưng hai người vừa mới nhấc chân định chạy, liền có hai người đàn ông xuất hiện chắn trước mặt hai cô, về mặt hung hãn.

“Cô gái! Đánh người xong liền muốn chạy? Ai cho cô lá gan đó? Cô tên là gì? Là nghệ sĩ của công ty nào?”

Tiểu Tuyết sầm mặt, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Nhà sản xuất kia vừa nhìn thấy thái độ kiêu ngạo của cô ấy, ánh mắt càng trở nên tàn nhẫn: “Con mẹ nhà cô! Cô dám nói chuyện với ông đây với giọng điệu như thế?”

Tiểu Tuyết nhũn mày, cô ấy chính là một nữ hán tử* đúng tiêu chuẩn, giọng điệu nói chuyện không lịch sự, cô liền nắm lấy cổ áo của nhà sản xuất đó, hai người tranh chấp qua lại vài câu, liền bắt đầu xô đẩy nhau.

*nữ hán tử: chỉ những cô gái có tính cách như đàn ông

Tiểu Tuyết theo bản năng che chở Vân Thi Thi ở phía sau, sợ lúc đánh nhau sẽ liên lụy đến cô, liền đẩy cô sang một bên, nhưng lại không nghĩ rằng cô đột nhiên bị mình đẩy như vậy, liền không đứng vững, loạng choạng muốn ngã về phía sau.

Bộp____

Vân Thi Thi ngã vào lòng một người.

Cơ thể cô được một cánh tay dài rắn chắc ôm lấy.

Một mùi hương nam tính nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi cô.

Cách lớp áo sơ mi, dường như cô vẫn cảm nhận được cơ thể rắn chắc quyến rũ của người đàn ông, cùng với tiếng tim đập mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Quý phái bức người

Vân Thi Thi không khỏi bị đau đến mức nhũn mảy, ngẩng đầu lên nhìn, nhưng lại thấy mọi người đều dừng động tác lại, xung quanh đột nhiên yên tĩnh, giống như thời gian đột nhiên ngừng lại vậy.

Trong lúc cô còn đang nghi ngờ, nhìn về phía Hà Lăng Tương và Tiểu Tuyết, thì thấy họ đều kinh ngạc ngừng động tác.

Buồn cười nhất là Hà Lăng Tương, bàn tay đang nắm vạt áo Tiểu Tuyết của hắn từ từ buông lỏng, vẻ mặt kinh ngạc, kinh ngạc nhìn về người phía sau cô, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Mà một người khác đứng cạnh hắn ta cũng có vẻ mặt hết sức kì lạ nhìn cô, vẻ mặt y như kiểu gặp quỷ vậy!

Vân Thi Thi kinh ngạc thu tâm mắt lại, ngẩng đầu lên, liền trông thấy một đôi tay trắng nõn duỗi ra trước mặt mình.

Dưới ánh nắng mặt trời, cúc áo bằng kim loại phản xạ lại ánh sáng chói mắt.

Đây là đôi tay của một người đàn ông, nhưng lại được chăm sóc hết sức đẹp đẽ, đầu ngón tay mịn màng không có vết chai, khớp xương thon dài.

Vân Thi Thi ngẩng mặt nhìn lên, liền bắt gặp một đôi mắt thâm thúy, người đàn ông tuấn mỹ trước mặt cô đứng thẳng người một cách tao nhã, mặc dù anh có nhìn qua còn khá trẻ, cùng lắm mới chỉ hơn hai mươi, nhưng khí chất lại rất trầm ổn thành thục, mỗi một động tác giro tay nhấc chân, đều không thể che dấu được khí chất đế vương làm người ta kính nể.

Loại khí chất này giống như tự nhiên mà có, nhìn qua là biết đây là một người đàn ông đã trải qua nhiều chuyện gió tanh mưa máu, trời sinh tính tình lạnh lùng.

Nói anh lạnh lùng, chẳng bằng nói là trời sinh tính tình lạnh nhạt.

Quanh chỗ anh đứng, không khí dường như trở nên lạnh hơn mấy độ.

Sau lưng anh có một đám người đàn ông cao lớn mặc âu phục cúi đầu lễ phép, nhìn qua có chút giống như các vì sao vây quanh mặt trăng vậy.

Mộ Nhã Triết...

Về mặt Vân Thi Thi có chút cứng ngắc, mà Tiểu Tuyết lại nhìn anh đến mức ngây ngốc.

Chỉ thấy người đàn ông cúi đầu, lạnh nhạt dừng trước mặt cô. Anh mặc một bộ vest màu đen, làm nổi bật lên khí chất hơn người, dáng vẻ lạnh nhạt ưu nhã, ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt anh phản xạ lại một tầng ánh sáng mờ.

Chỗ của Vân Thi Thi đứng hơi ngược sáng, nên không thể nhìn rõ khuôn mặt anh, mặc dù vậy, chỉ cần nhìn thoáng qua, khuôn mặt tuấn tú hơn người của anh cũng khiến cô giật mình.

Mây rậm, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, có chút giống với người châu Âu, vẻ mặt lạnh lẽo mà kiêu ngạo, lại pha thêm chút đặc trưng của đàn ông phương Đông, thanh lịch hàm súc, quyến rũ kín đáo.

Không thể nghi ngờ, đây là một người đàn ông có vẻ ngoài vô cùng hoàn mỹ, nhưng vẻ hoàn mỹ này không chỉ là bên ngoài, mà giống như hoàn mỹ từ bên trong, bẩm sinh mà có, cũng như những đế vương thời cổ đại vậy, cao quý ngạo mạn.

Mộ Nhã Triết đột nhiên dừng lại, khiến người đi theo sau anh ngạc nhiên, bọn họ tò mò không biết rốt cuộc là người như thế nào mới có thể khiến cho ông chủ nhà mình để mắt đến, vì vậy đều liếc mắt thăm dò Vân Thi Thi, khiến cô đột nhiên cảm thấy cơ thể mình như bị ai dùng kim châm cho mấy nhát, cô cố gắng đứng thẳng chân, lò đi đôi tay vẫn đang duỗi ra của người nào đó.

Mà “người nào đó” kia tất nhiên là nhìn thấy vẻ mặt kiều ngạo bướng bỉnh của cô, liền rút tay về không nói gì, nhưng khóe miệng lại hơi cong lên, tạo thành một nụ cười ý vị.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Cũng đã ngủ với nhau rồi

Mà “người nào đó” kia tất nhiên là nhìn thấy vẻ mặt kiều ngạo bướng bỉnh của cô, liền rút tay về không nói gì, nhưng khóe miệng lại hơi cong lên, tạo thành một nụ cười ý vị.

Vân Thi Thi thấy ánh mắt anh rơi trên người cô, liền có chút lúng túng.

Trong lòng cô không hiểu, rốt cuộc người đàn ông này là thần phật nơi nào, tại sao mỗi lần cô gặp chuyện lại đều gặp phải anh vậy?

Vân Thi Thi không muốn để ý nhiều, liền vỗ vỗ quần áo, xoay người định rời đi, nhưng mà phía sau lưng cô lại truyền đến một giọng nói lạnh lẽo trầm thấp: “Đứng lại.”

Người đàn ông mở miệng rất ngắn, tích chữ như vàng, giọng nói cũng dễ nghe, trầm thấp lại có từ tính, thuần hậu* giống như rượu ủ lâu năm, chỉ một tiếng, đã khiến người ta dễ dàng say mê.

*nếu như tả mùi vị, có nghĩa là đậm đà, nhưng tả âm thanh, thì editor không tìm được từ thay thế. :D

Cô dừng lại, nhíu mày quay đầu, nhìn người đàn ông nào đó, hỏi: “Chào anh, có chuyện gì không?”

“Cứ như vậy mà đi?” Mộ Nhã Triết thấy vậy liền có chút buồn cười.

Những người phụ nữ khác nhìn thấy anh liền hận không thể sát lại gần, mà cô lại tránh anh như tránh ôn thần vậy.

Chẳng lẽ là, chột dạ?

Mộ Nhã Triết cong môi mỉm cười.

Nụ cười kiều ngạo đắc ý này của anh khiến Vân Thi Thi cảm thấy thật chướng mắt: “Tôi và anh đâu có quen biết gì nhau?”

Giọng điệu của cô có chút không kiên nhẫn, thậm chí còn rất lạnh nhạt xa cách, khiến một đám người sau lưng Mộ Nhã Triết sùng sốt, bọn họ chưa từng thấy người nào dám nói năng như vậy với ông chủ của họ!

Phải nói rằng, ông chủ của họ có thân phận cao quý, cho dù là quan chức cấp cao của chính phủ cũng phải nể mặt ba phần, vậy nên khi thấy Vân Thi Thi nói chuyện vô lễ như vậy, trên mặt bọn họ ai nấy đều hiện lên vẻ bất mãn.

Nhưng mà đối với sắc mặt lạnh nhạt của Vân Thi Thi, Mộ Nhã Triết lại hoàn toàn không hề tức giận, anh bước lại gần cô mấy bước, ý cười trên miệng càng sâu, ghé sát vào bên tai cô, dịu dàng nói: “Không quen? Nhưng mà... chúng ta cũng đã từng ngủ với nhau rồi.”

Biểu cảm trên mặt Vân Thi Thi cứng lại, cô nở một nụ cười nhột nhột, giọng điệu càng lạnh lùng: “Anh Mộ, thì ra anh là người không biết xấu hổ đến như thế cơ đấy?”

“Ừm? Không biết xấu hổ? Vậy cứ coi là tôi không biết xấu hổ đi!” Mộ Nhã Triết cười cười: “Hoặc không thì tôi càng không biết xấu hổ cho cô xem nhé?”

Vân Thi Thi không hiểu rõ thân phận của người đàn ông trước mặt mình là gì, Tiểu Tuyết cũng không thêm quan tâm xuất thân của anh, nhưng không có nghĩa là bọn người Hà Lăng Tương không hiểu.

Anh đứng gần sát cô như vậy, lại còn đang trong tư thế mập mờ, khiến cho bọn họ đều khiếp sợ.

Hà Lăng Tương lẫn lộn trong Làng Giải trí nhiều năm như vậy, từng gặp không biết bao nhiêu người, quen biết không biết bao nhiêu người ở trên cao, hoặc có thể lực gia tộc hùng mạnh, bản thân hẳn cũng trở thành một người không phải ai cũng đắc tội được.

Nhưng người đàn ông trẻ tuổi này, hẳn ta lại chưa từng thấy mặt bao giờ, cũng hoàn toàn không biết thân phận của anh là gì.

Nhưng trong nhóm người đi phía sau anh, lại có “người quen” của hắn ta!

Đừng chỉ nhìn bọn họ ngoan ngoãn đi sau lưng Mộ Nhã Triết, nhưng thật ra thân phận của bọn họ cũng không hề đơn giản, đều là những người khiến kẻ khác nghe tên mà biến sắc.

Cứ nhìn người đàn ông trung niên đứng cuối cùng trong nhóm người kia, ông ta là nhân vật có địa vị nhất nhì Bắc Kinh, sở hữu trong tay mấy tập đoàn, nuôi mấy nhóm vệ sĩ, là nhân vật tuyệt đối không thể đắc tội được. Mặc dù Hà Lăng Tương tự xưng là “tai to mặt lớn”, nhưng đứng trước mặt ông ta, cũng không dám nói nửa câu.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Tập đoàn tài chính Mộ Thị

Đầu năm nay phàm là mạo hiểm buôn bán thì ít người trên tay còn sạch sẽ. Mấy năm nay bọn họ có thể ở thương trường lấy tốc độ nhanh nhất trở mình, chỉ đơn giản là cùng thế giới ngâm quan hệ mập mờ.

Nghe nói năm đó bọn họ nhờ dựa vào mấy cái buôn lậu mà phát tài, nên hiện giờ có thể hồ mưa gọi gió.

Trong đám người đó không ít những khuôn mặt quen thuộc thậm chí đến từ chính phủ. Những cái tên của lãnh đạo quan lớn như sấm bên tai, phần lớn đều là những nhân vật có quyền lực khó gặp.

Mà đứng trước đám người là mấy người đàn ông cao lớn, đợi đến khi Hà Lăng Tương nhớ rõ thân phận bọn họ, sắc mặt liền trắng bệch.

Họ là người nhà họ Mộ!!

Nhà họ Mộ, thanh danh hiển hách vang danh thế giới. Thậm chí là gia tộc kinh doanh tài chính lớn nhất Á Châu.

Hắn thật muốn tìm hiểu rõ nhà họ Mộ này, không phải tin tức của hắn không đủ lớn. Chỉ là thân phận của hắn không có tư cách tìm hiểu.

Cái gia tộc này ở trên đường cũng rất bí ẩn, không lộ núi lộ nước.

Chỉ nghe nói cả nhà lẫn tập đoàn Mộ thị đều đủ dè bẹp người khác, thế lực đủ quất quất thế giới ngầm. Mà nhà họ Mộ này năm trước đã "tẩy trắng", thành lập tập đoàn tài chính Đế Thăng, sản nghiệp chiếm lấy kinh tế toàn cầu.

Ngoại giới đối với xí nghiệp hiển hách của "đế quốc Mộ Thị" cũng không dám đụng chạm gì.

Dù là ở trong nước nhưng thế lực nhà họ Mộ kéo dài đến Á Châu, Bắc Mỹ cùng Tây Âu và một ít quốc gia, là con rồng khiến người kính sợ! Mà với căn cơ trăm năm nhà họ Mộ, chỉ có người đứng đầu nhà họ Mộ mới biết được gia nghiệp họ đã mở đến diện tích nào.

Chỉ từng nghe nói, năm nào đó có quốc gia vì chính trị mà nổi lên xung đột, đụng dưới họng súng nhà họ Mộ. Trong năm đó, tập đoàn tài chính đế thắng diệt tất cả sản nghiệp, hủy bỏ những giao dịch lâu dài. Do đó, quốc gia đó nhanh chóng lùi lại năm quản mà học cách làm người.

Mà những người đàn ông đó chân đạp cái thoi đã đủ làm đất rung chuyển, hiện giờ lại cung kính đứng sau người đàn ông này. Đối với thân phận anh, trong lòng Hà Lăng Tương sợ hãi!!

Nhưng Vân Thi Thi dám ở trước mặt nhiều người như vậy, không cho anh sắc mặt tốt?

Đáy lòng Hà Lăng Tương âm thầm cười lạnh, chẳng phải là đánh vào mặt anh một cái sao? Chỉ sợ kết cục cô khó coi đây!

Trong lòng hắn đắc ý, quả nhiên sắc mặt đám người kia dữ tợn, một trong những người đàn ông đấy liền muốn đi lên dạy dỗ cô gái không biết tốt xấu này.

Nhưng ngẩng đầu lại thấy ông chủ nhà mình hơi nghiêng mặt, khuôn mặt lạnh băng, ánh mắt chứa tia ý vị. Tâm trí người đàn ông đấy lập tức hiểu ý, không tiếng động lui trở về.

Đối với ý của ông chủ, trong lòng bọn họ đều không hiểu.

Cô gái trước mắt này không thân cũng chẳng quen, thậm chí nhiều lần không cho ông chủ sắc mặt tốt, đây rõ ràng là bất kính với ông chủ! Nhưng ông chủ lại không có chút tức giận.

Chẳng lẽ, ông chủ đã có tình cảm? Luôn đối với phụ nữ không hứng thú, bây giờ ông chủ đã thông suốt?

Phải biết rằng, ông chủ còn tuổi trẻ nhưng lại luôn lạnh nhạt bạc tình.

Hai mươi mấy năm qua, cũng không thấy ông chủ gần gũi người phụ nữ nào. Trăm bụi hoa xinh đẹp nhưng anh ta lại không dính tới, bên cạnh nhiều phụ nữ vờn quanh. Lại chưa từng thấy anh ta qua lại với tiểu thư hay người mẫu nào.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Cây Vạn Tuế Ra Hoa

Mọi người nghe nhiều tin đồn vớ vẩn về anh ta, cứ việc có vợ chưa cưới bằng mặt không bằng lòng. Thậm chí có người còn suy đoán phương diện giới tính của anh ta, nếu không thì cái kia là có vấn đề.

Nhưng những tin đồn này cũng chỉ là mọi người suy đoán!

Cũng có lời đồn, vợ chưa cưới của anh ta không có khả năng làm mẹ. Mộ Dịch Thần là do người phụ nữ khác sinh ra.

Mấy năm nay, đầu tóc ông Mộ cũng bạc rồi!

Ông Mộ rất quan tâm đến hương khói truyền thừa, bắt hiếu hữu tam vô hậu vi đại*. Nhà họ Mộ chỉ có anh ta là con một nối dõi, cũng là lúc nên lập gia đình.

* Bất hiếu có ba tội, không con nối dõi là tội lớn nhất.

Mộ Nhã Triết lại chậm chạp không cưới, mà Mộ Uyển Nhu người được gọi là vợ chưa cưới hiển nhiên trở thành trò cười.

Ông Mộ nghe không ít những lời đồn này, cũng là phiền càng thêm phiền.

Năm đó, ông ta vội vàng tìm người sinh con cho Mộ Uyển Nhu. Từ bệnh viện quốc tế, cho tới tiểu thư giới nhà giàu, phàm là môn đăng hộ đối ông ta đều chú ý. Nhưng ông Mộ xem qua bao nhiêu người lại không ít người không vừa ý.

So với thời cổ đại, hoàng đế tuyển phi còn hà khắc hơn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt. Trong lòng suy đoán rõ ràng.

Lần này, Hà Lăng Tương tròn tròn mắt! Vân Thi Thi đến cùng là có thân phận gì?

Vân Thi Thi cũng nhìn ra đám người này thân phận không đơn giản, bởi vì cô liếc mắt một cái liền nhận ra thị trường thành phố đứng trong đám người đây. Lúc trước ở trên báo chí cô từng xem qua, nên có chút ấn tượng. Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, cùng với thanh âm chửi rủa của mấy người đàn ông.

Thì ra, người tới là mấy trợ lý nhỏ mà đám chó săn điện thoại tới. Bọn họ nhận được cuộc gọi liền nhanh nhẹn đuổi lên, còn tưởng là có người gây rối.

Nhưng Hà Lăng Tương quay đầu nhìn thấy các anh em đến giúp, sắc mặt liền xanh mét đến kỳ cục!

Hắn quay đầu hung trừng nhà làm phim kia một cái, bên cạnh nhà làm phim cũng chợt phát hiện ra điều gì đó. Hiển nhiên biết đám người đến, nhưng nhìn tới trận thế này liền nhủ mày.

Vân Thi Thi nghe tiếng nhìn lại, mấy người kia đi đường ngang ngược, không khó nhận ra cũng có chút địa vị. Hiển nhiên ý vào Hà Lăng Tương, nhưng cô liếc mắt nhìn tới thể trận thì có chút ngáy người. Lăng Tương không thể nào có thể lực như vậy, với cái thân phận của hắn ta sao lại tiếp xúc với đám này chứ. Tất nhiên càng không quen với những ông lớn đằng sau.

"Giờ đây, những người này là ai hả? Vây quanh ở cửa làm gì?" Nói xong liền xoay người phát phát tay một đám đàn ông mặc tây trang: "Đi mau đi mau! Đừng đứng quanh ở đây, quấy rầy đạo diễn tuyển người."

Nói xong lại thấy đám người sắc mặt bình tĩnh, lại thấy Hà Lăng Tương đứng ngốc tại chỗ, không khỏi đi lên ôm bờ vai hắn, thanh niên kia cười nói: "Giờ đây, họ là ai? Có phải mấy tên nhóc này tìm anh gây chuyện?"

Chỉ chỉ Tiểu Tuyết, sắc mặt Hà Lăng Tương càng xanh mét, lại chỉ đến Vân Thi Thi cùng người đàn ông lãnh đạm, thái độ càng ngang ngược: "Vẫn là cái con nhóc thôi này?"

Tê ——

Hà Lăng Tương hít một ngụm khí lạnh, rất muốn rời khỏi nơi này. Thấy hắn làm bộ muốn chạy trốn, mấy trợ lý kia hung hăng há mồm nói: "Sao anh không nói lời nào?"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Người không thể trêu vào

Hà Lăng Tương cười khổ lắc đầu, sắc mặt khó coi nhìn tới anh ta vài cái ánh mắt. Nhưng người này chậm chạp không hiểu, còn nghĩ lầm ý của hắn là giải quyết người mặc tây trang đen.

"Này này này! Tao đã nói chúng mày đừng đứng quanh chỗ này, điếc hết hả?"

Nói xong đi đầu vọt qua, tay vừa muốn đặt lên vai người đàn ông kia. Lại thấy cái người tuấn mỹ đẩy tránh cũng không tránh, kiêu ngạo đứng yên thậm chí không liếc hắn một cái.

Ở trong nháy mắt kia, tên trợ lý chỉ cảm thấy trước mắt tối ảm. Còn chưa hiểu chuyện gì, bản thân đã bị đám người khác lao ra bắt giữ lấy.

Xương cổ tay chọt quặt đau, uốn éo, cả người bị một lực mạnh mẽ quăng ra xa, đập mạnh vào tường đến vỡ tường ra!

Tên trợ lý chặt vật nằm trên mặt đất, ngực một trận cuộn cuộn sinh sôi nồn ra một búng máu, lập tức ngất đi!

Vân Thi Thi trong lòng cả kinh, Tiểu Tuyết thấy tình hình như thế trong lòng không khỏi run sợ. Tiễn lên một bước muốn đem Vân Thi Thi mang đến bên cạnh mình, nhưng lại thấy từ trong đám người bước ra một dáng người không cao, lại mang khí thế không đơn giản.

Bước chân người đàn ông đứng yên, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn bốn phía, thanh âm trầm không giận mà uy nói: "Bọn mày là người nơi nào? Ở chỗ của tao cũng tới phiên chúng mày gây chuyện?"

Lời vừa nói ra, Hà Lăng Tương sợ hãi lập tức quỳ gối trên đất. Cả người run run rẩy rẩy, không dám nói gì.

Người nói chuyện đứng số một số hai ở Thanh Dương, Lâm Tiêu Chính.

Nói đến Lâm Tiêu Chính, địa vị không thấy coi như có vị trí trong thành phố. Hiện tại, đa số tổ chức trong thành phố hoàn toàn chịu Thanh Dương khống chế, trong giới giới trí dù ít hay nhiều thì các công ty đều dính tới thế giới ngầm, Thanh Dương này là giúp các công ty tráo quản lý.

Thanh Dương giúp Tổng Đà vào thành phố, có rất nhiều chi nhánh. Người bên trong chừng mấy chục vạn, có thể thấy Thanh Dương rất có lực ảnh hưởng. Lâm Tiêu Chính đứng là đầu rỗng tổ chức này, người nắm quyền toàn bang.

Mảnh đất này cũng là nơi hắn ta quản lý, bởi vậy nghe tin có người gây sự hắn ta liền đến. Huống chi có người gây sự trước mặt nhân vật lớn đến từ thành phố, thật đúng là to gan!

Hắn nhìn thoáng qua Hà Lăng Tương đang quỳ trên đất kia, hỏi: "Mày tên gì?"

Trong lòng Hà Lăng Tương hoảng hốt, đối với câu hỏi của hắn ta sợ không thôi. Bỗng hắn nhớ tới gì đó, nâng khuôn mặt cẩn thận nói: "Anh Lâm! Trên thực tế, tôi là...tôi là..."

"Thanh âm quá nhỏ, tao không nghe thấy!" Lâm Tiêu Chính không kiên nhẫn nói.

Hà Lăng Tương lấy hết dũng khí cất cao giọng: "Tôi tên Hà Lăng Tương, xin hỏi.. Vị này là..."

Hắn một bên cười lấy lòng, một bên cẩn thận nhìn đến người đàn ông được mọi người vây quanh kia.

Lâm Tiêu Chính lập tức đối với Hà Lăng Tương nói: "Tổng giám đốc Mộ của tập đoàn Đế Thăng là người này có thể hỏi thăm?"

Hà Lăng Tương luôn luôn không coi ai ra gì cũng không khỏi sợ hãi, nói năng lộn xộn: "Là do tôi không biết điều, thế nhưng không nhận ra vị này là tổng giám đốc Mộ..."

Hắn nom nớp lo sợ tìm tòi, lại bị một thanh âm đánh gãy lời.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Đại tiểu thư nhà họ Lục

"Chuyện gì? Sao trước cửa nhiều người vậy..." Lâm Phượng Thiên mới vừa thử kính ở sân, liền mơ hồ nghe thấy dưới lầu có âm thanh khác thường, nhanh chóng chạy lại đã thấy đoàn người.

Anh ta(1) kinh ngạc liếc mắt thấy trong đoàn người có một dáng người thon dài, vẻ mặt hiếm lạ nói: "Tổng giám đốc Mộ! Ngọn gió nào thổi ngài tới nơi này?"

Mộ Nhã Triết lạnh lùng liếc mắt anh ta một cái, không để ý tới.

Tên Lâm Phượng Thiên này có chút đặc thù cũng có chút thủ đoạn, là người tài đáng quý. Bởi vậy, Mộ Nhã Triết cũng mặc kệ, anh ta không phải đèn cạn dầu.

Lâm Phượng Thiên cười ha ha, tầm mắt chuyển đi lập tức nhìn thấy Tiểu Tuyết ở sau lưng Vân Thi Thi, mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

“Anh Mộ!”

Đột nhiên, một dáng người diễm đạm xinh đẹp cùng với âm thanh thẹn thùng xông vào.

Mọi người quay đầu lại, liền thấy một cô gái mặc váy dài màu lam xanh ăn diện lộng lẫy vui sướng chạy tới Mộ Nhã Triết. Một bên dùng sức đẩy Vân Thi Thi đứng trước mặt Mộ Nhã Triết ra.

Người phụ nữ nào đứng ở trước mặt anh Mộ? Thật là chướng mắt!

Cô âm thầm trừng mắt nhìn Vân Thi Thi, quay đầu lại nhìn Mộ Nhã Triết là một nụ cười xinh xắn động lòng người.

"Anh Mộ, anh tới rồi? Anh cố ý tới là xem em sao?"

Lục Cảnh Diễm 20 tuổi, là đại tiểu thư hào môn thế gia, nhà mở ra bệnh viện tốt nhất thành phố.

Hai nhà Mộ - Lục nhiều đời đều quan hệ tốt, có lời đồn rằng Lục Cảnh Diễm là "thái tử phi" được ông Mộ vừa ý. Chỉ là người có tình ý, người thì lại vô tình.

Mà Mộ Nhã Triết chỉ xem cô ta như là em gái. Cô chủ lớn nhà họ Lục thích Mộ Nhã Triết, đã không còn là bí mật trong giới người thượng lưu.

Mộ Nhã Triết đối với Lục Cảnh Diễm cũng cực kỳ chăm sóc, xem cô ta như em gái mà thương yêu.

Nhưng đối với Mộ Nhã Triết quan hệ giữ anh và cô ta không hơn mức nào!

Lục Cảnh Diễm si ngốc nhìn anh, Mộ Nhã Triết, ba chữ này cơ hồ khắc sâu ở trong lòng cô ta. Vừa nghe đến tên, đầu quả tim cô ta đều tê dại.

Cô tay êu cùng ngưỡng mộ người đàn ông này từ nhỏ đến lớn, nằm mơ đều hy vọng anh ấy có thể nhìn đến cô ta nhiều hơn nữa. Lại thấy ánh mắt anh như có như không nhìn đến chỗ Vân Thi Thi, Lục Cảnh Diễm cũng không khỏi nhìn cô vài lần.

Cô ta thừa nhận, người phụ nữ này rất xinh đẹp. Cô ta đi theo Mộ Nhã Triết cũng coi như đã gặp qua nhiều người, thấy không ít những người xinh đẹp.

Nhưng cô ta không thể không ghen ghét, cái người phụ nữ này dung mạo lại khác với những người khác. Người phụ nữ này có vẻ đẹp thanh tú thanh nhã, hồn nhiên, phảng phất dùng hết từ ngữ tốt đẹp trau chuốt cũng không diễn tả được dung mạo cô.

Mới vừa rồi, cô ta cách đó không xa nên nghe được lời Lâm Phượng Thiên nói, trong lòng có chút ghen ghét.

Lục Cảnh Diễm muốn tiến vào giới giải trí mở ra làn gió, đơn giản chỉ muốn xuất hiện càng nhiều trong tầm mắt Mộ Nhã Triết.

Mà Lâm Phượng Thiên dù nằm mơ cô ta cũng muốn làm quen với vị đạo diễn ưu tú này, nhưng tựa hồ vừa rồi nghe thấy một người như ông ta lại hạ mình chủ động muốn ký hợp đồng với người phụ nữ này.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Lục Cảnh Diễm hoảng loạn.

*Từ chương này và các chương sau, Lâm Phượng Thiên sẽ được gọi là anh ta (khác với những chương trước) là do trước đây, nhân vật này chỉ được đề cập đến nghề nghiệp, không được đề cập đến tuổi tác, nên các editor đã để là “ông” cho hợp lý. Nhưng đến chương 115, có 1 chi tiết có liên quan đến tuổi tác của nhân vật này, nên cách gọi sẽ bị thay đổi. Mong các reader thông cảm!

Chương 115: Đặc tội

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Cảnh Diễm không khỏi có chút hoảng loạn, có vẻ là muốn khẳng định địa vị cao cao tại thượng của bản thân, cô ta lập tức quay mặt mỉm cười nhìn Mộ Nhã Triết cười: “Anh Mộ, sao anh không để ý tới em?”

Mộ Nhã Triết rốt cục cũng chịu nhìn cô ta.

“Hôm nay đạo diễn Lâm cũng ở đây, ông ấy là giám khảo, nếu không thì chờ buổi thử kính kết thúc, chúng ta cùng nhau đi uống cà phê được không?”

Lục Cảnh Diễm tự nhiên kéo lấy cánh tay anh, giọng điệu cũng hết sức nũng nịu thân mật. Cô ta còn cố ý nói hơi lớn tiếng, không vì sao cả, chỉ đơn giản là muốn tuyên bố với tất cả mọi người ở đây, cô ta có mối quan hệ thân thiết với Mộ Nhã Triết, cậu lớn cao quý của nhà họ Mộ có quyền có thể lùm lầy Bắc Kinh này như thế nào.

Vừa rời trong phòng chờ thử kính, có mấy người mới không biết điều gây sự với cô ta, bây giờ cô ta muốn âm thầm tuyên bố với họ thân phận hiển hách của mình!

Mà trong đám người xung quanh, Văn Na lại đột nhiên trở nên hoảng sợ.

Cô gái này vậy mà lại có quan hệ với mấy người trong giới thượng lưu?

Mặc dù cô ta không biết Mộ Nhã Triết là người như thế nào, nhưng cô ta nhận ra thị trường của thủ đô, hiện giờ ông ta đang kính cẩn đứng sau lưng người đàn ông kia, mà người đàn ông cao lớn anh tuấn ấy lại có mối quan hệ thân thiết với Lục Cảnh Diễm?

Nghĩ vậy, cô ta không khỏi sợ hãi đến run mình.

Vừa rời trong phòng chờ thử kính, cô ta còn tìm Lục Cảnh Diễm gây sự, không biết liệu cô gái này có ý định trả thù cô ta hay không nữa?

Mộ Nhã Triết tất nhiên hiểu được lòng hư vinh* nhỏ nhỏ này của Lục Cảnh Diễm, nên cũng không vạch trần: “Ông nội em nhờ anh đến xem em”

*lòng hư vinh: chỉ thói quen hoặc tính cách của một số người thích so sánh, thể hiện bản thân hơn người khác, thích theo đuổi những gì phù phiếm hão huyền chỉ thể hiện trên bề mặt.

Văn Thi Thi nghe vậy, liền hơi cụp mắt.

Thì ra, người đàn ông này đến tìm cô ấy...

Lục Cảnh Diễm nghe xong, lòng hư vinh cũng được thỏa mãn, liền giả bộ tức giận: “Hừ! Ông ấy sao lại nhờ anh đến xem em được chứ, ông ấy vẫn luôn không đồng ý việc em tham gia vào Làng Giải trí, nhưng mà em rất thích đóng phim! Anh Mộ, đây là ước mơ của em!”

Khóe miệng Mộ Nhã Triết cong lên thành một nụ cười.

Lục Cảnh Diễm nói tiếp: “Anh Nhã Triết, không phải anh là nhà đầu tư của bộ phim nào sao? Cảnh Diễm muốn làm nữ diễn viên chính...”

Lục Cảnh Diễm sòng vai cùng bước với Mộ Nhã Triết, đám người phía sau cũng lần lượt đi theo, giống như Đế Vương thời cổ đại vi hành, xem xét lãnh địa của mình, kêu ngạo quý phái.

“Đi thôi Thi Thi, còn có... ách, cô bạn này, tôi lái xe đưa các cô đi.” Lâm Phượng Thiên lên tiếng.

Mọi người bước đến cửa, tiểu tuyết nhìn thấy chiếc Roll-Royce Phantom đen bóng, liền phát cuồng, chạy quanh chiếc xe vài vòng như một đứa trẻ.

Trời ạ! Ké có tiền! Loại xe này chính là đồ cổ nhập khẩu đấy!

Lâm Phượng Thiên nhìn thấy cô ấy như vậy, liền sửng sốt. Cô gái nhỏ này!

“Anh Lâm!” Tiểu Tuyết bắt lấy tay Lâm Phượng Thiên nịnh nọt: “Tôi có thể chụp mấy tấm ảnh được không?” Cô ấy vừa nói, vừa chỉ chỉ chiếc xe: “Chỉ chụp bên ngoài thôi.”

“Có thể.” Lâm Phượng Thiên đồng ý.

Tiểu Tuyết lập tức cầm điện thoại di động tạo dáng đủ kiểu...

“Được rồi! Chúng ta lên xe trước đi!” Lâm Phụng Thiên nói với Vân Thi Thi.

“A! Được.” Ngược lại tiểu tuyết lại kích động không dừng được, hớn hở ngồi lên hàng ghế phía sau của xe, để mặc Vân Thi Thi đứng tại chỗ trợn mắt nhìn.

Vân Thi Thi thật sự không biết nên nói gì với cô ấy nữa...

Tất cả mọi người lần lượt lên xe, nhưng không có ai chú ý đến phía đằng sau, có một đôi mắt oán độc nhìn về phía Vân Thi Thi.

Hay lắm Vân Thi Thi, vậy mà cô lại dám làm hại hấn đắc tội với nhiều nhân vật tai to mặt lớn như thế, không nói đến tập đoàn Đế Thăng hùng mạnh, chỉ riêng một Lâm Tiểu Chính thôi cũng đã đủ đề chết hấn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Thủ đoạn của Vân Na

Vân Thi Thi cũng thật sự có bản lĩnh đấy!

Nhưng mà như vậy thì sao chứ? Ông lớn coi trọng một người phụ nữ, ngược lại sẽ khiến người phụ nữ ấy càng thêm hấp dẫn. Mộ Nhã Triết là người như thế nào chứ, sao anh ta lại có thể để ý đến một người mới không chút bối cảnh nào?

Giới nghệ sĩ không thiếu nhất chính là người đẹp, lấy địa vị của Mộ Nhã Triết, muốn loại phụ nữ nào, không phải chỉ cần vung tay cái là có hay sao?

Mộ Nhã Triết chơi gái, rồi hấn chơi lại cô ta, cảm giác cũng không tồi!

Hà Lăng Tương đang vừa đọc ác nghĩ, vừa hung tợn nắm chặt xấp tài liệu về Vân Thi Thi trong tay, lại bị một giọng nói mềm mại yếu ớt cắt ngang suy nghĩ.

“Ngài... Ngài khỏe chứ, xin hỏi, ngài có phải là đạo diễn Hà Lăng Tương hay không?”

Hà Lăng Tương quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt của Vân Na.

Vừa rồi cô ta đã đi tẩy trang, nên lúc này khuôn mặt cô ta cũng có chút vẻ thanh thoát.

Mặc dù trên mặt vẫn có chút sưng đỏ như trước, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô ta.

Vẻ đẹp của Vân Na không giống Vân Thi Thi trong sáng thuần khiết mà là vẻ đẹp yêu mị, giống như Yêu Cơ quyến rũ Đế Vương thời cổ đại, nếu cô ta vào vai Đát Kỷ, có lẽ sẽ diễn không tệ.

Cô ta có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, không giống với dáng người cao gầy của Vân Thi Thi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo kết hợp với dáng vẻ rụt rè, càng làm nổi bật lên vẻ yếu đuối của cô ta.

Ngược lại trong lúc vô tình Vân Na đã đầu quân đúng chỗ!

Gần đây Hà Lăng Tương rất thích loại hình này, vừa thấy cô ta, hai mắt hấn ta dường như muốn phát sáng!

Thấy hấn không nói lời nào, Vân Na liền đắc ý trong lòng, với bộ dạng với vẻ mặt này của cô ta, không có mấy người đàn ông có thể chống cự được. Hà Lăng Tương có “kinh nghiệm sa trường” thì thế nào? Còn không phải vừa nhìn thấy cô ta liền mê mẩn?

“Đạo diễn Hà, tôi tên là Vân Na, là sinh viên trường Nghệ Thuật. Tôi vô cùng ngưỡng mộ ngài, ngài là một đạo diễn rất có tài hoa... A, đúng rồi, bộ phim “Hoa hồng máu” của ngài năm nay chính là một tuyệt tác điện ảnh vĩ đại nhất trong lòng tôi đấy!”

“Hoa hồng máu”?

Kịch bản rác, chế tác cầu thả, một bộ phim điện ảnh bỏ đi cũng có thể được coi là tuyệt tác điện ảnh vĩ đại nhất ư? Ý tứ trong lời nói của Vân Na, Hà Lăng Tương không cần nghĩ cũng biết.

Vân Na không phải người từng lăn lộn trong Giới giải trí, cô ta chỉ biết mơ hồ về địa vị của Hà Lăng Tương, chứ không hề biết những “chiến tích” đen tối của hấn ta, bởi vậy cô ta hoàn toàn không hề biết rằng hành động hiện tại của mình ngu ngốc cỡ nào.

Đối với loại phụ nữ chủ động dâng đến cửa, Hà Lăng Tương việc gì phải từ chối? Vừa vặn chiều nay hấn ghen một bụng tức, đang lo không biết nên

phát tiết chỗ nào.

Hà Lăng Tương thân mật xích lại gần Vân Na, đưa tay bắt lấy cổ tay cô ta kéo vào trong ngực, mượn bóng cây che khuất, hần vừa đưa tay lên xoa nắn phần mềm mại trước ngực, vừa cúi đầu cắn cắn tai cô ta.

“A...” Vân Na lộ vẻ lúng túng, giống như một con thỏ nhát gan bị dọa sợ, hai tay mềm mại yếu đuối chống trước ngực hần ta, kinh ngạc nhìn Hà Lăng Tương: “Đạo diễn Hà, ngài, ngài...”

Trên người cô ta có một mùi hương nhàn nhạt, khiến cho Hà Lăng Tương càng thêm mê đắm. Xem ra, cô gái này vẫn chỉ là một đứa bé?

Hà Lăng Tương mặc dù háo sắc, nhưng cũng không phải loại đàn ông ai đến cũng nhận, mà Vân Na lại làm cho hần ta rất hài lòng.

“Không phải cô nói, cô ngưỡng mộ tôi nhất à?” Hiển nhiên Hà Lăng Tương rất hài lòng với biểu hiện của cô ta.

“Cô tự mình đưa tới cửa, lại còn nói những lời như thế, nếu để người khác nghe thấy, chỉ sợ là sẽ cảm thấy tôi có mục đích gì đấy.”

Dụng ý của Hà Lăng Tương, tất nhiên Vân Na hiểu. Giờ phút này cơ thể hai người họ đang dính chặt vào nhau, rất dễ nhận thấy thay đổi của đối phương, đương nhiên là hiểu đối phương đang muốn gì!

Thật ra trong lòng cô ta cũng có chút sợ hãi, Làng Giải trí giống như đầm rồng hang hổ, sao cô ta có thể không sợ được chứ?

Nhưng mà chỉ cần nghĩ tới dáng vẻ đặc ý của Vân Thi Thi, lại nghĩ tới việc có lẽ Vân Thi Thi sẽ thuận lợi thông qua phỏng vấn, nhận được vai nữ diễn viên chính của bộ phim này, nở mày nở mặt bước vào Làng Giải trí, cô ta liền bắt đầu ghen tị không chịu được.

Lòng ghen tị giống như một nhánh cây đen tối, bao trùm lấy lòng cô ta, khiến cho cô ta khó chịu không thôi.

“Đạo diễn Hà, chỗ này không tiện nói chuyện đâu! Nếu không...” Vân Na đảo mắt cười cười, rất quyến rũ: “Chúng ta chuyển sang nơi khác?”

“Được!” Hà Lăng Tương tất nhiên đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Tranh giành kịch liệt

Cao ốc Hoàn Vũ.

Bên cửa sổ, có một người đàn ông đứng thẳng, ngạo nghễ quan sát cảnh sắc bên ngoài.

Vừa rồi họp hội đồng quản trị, lại xảy ra một trận tranh giành vai nữ chính bộ phim điện ảnh “Quả trám” đầy kịch liệt.

Thật ra bộ phim điện ảnh lần này đã sớm được ngầm chỉ định vai nữ chính, tổ chức buổi thử kính chẳng qua chỉ là một hình thức lãng xề ngầm, tăng thêm độ “hot” cho bộ phim mà thôi.

Nhưng mà lần này Lâm Phượng Thiên lại vắng mặt trong hội nghị. Trong điện thoại, anh ta đã tỏ rõ lập trường của mình.

Anh ta chọn trúng Vân Thi Thi, quyết định nâng đỡ người mới có tài năng hơn người này.

Tất cả các nhà đầu tư cũng như nhà sản xuất nghe xong liền bùng nổ, tất cả đều không đồng ý.

Nữ chính được chỉ định từ trước chính là Lục Cảnh Diễm, tại sao nửa đường lại nhảy ra một người mới không có tiếng tăm gì, nhưng lại có thể mê hoặc Lâm Phượng Thiên thần hồn điên đảo?

Lâm Phượng Thiên vừa nghe nữ diễn viên chính được chỉ định là Lục Cảnh Diễm, liền nói không tham gia quay phim nữa.

Anh ta là một người đam mê điện ảnh, làm sao có thể chấp nhận chuyện phim của mình bị “bôi đen” như thế, vì vậy đã tức giận đến mức chỉ để lại một câu ngang bướng: “Không phải Vân Thi Thi thì không được” liền cúp máy.

Tổng Đạo diễn nói không quay phim, mọi người trong đoàn làm phim liền chịu thua, tất cả đều vội vàng “nhận tội” với Lâm Phượng Thiên.

Mặc dù phim này có kịch bản rất hay, nhưng không thể khinh thường sức ảnh hưởng của Lâm Phượng Thiên. Nếu như không có anh ta, bộ phim này sẽ chẳng là gì hết.

Mất đi Lâm Phụng Thiên, sức hút của phòng bán vé liền giảm đi một nửa.

Vì vậy lần hội nghị này liền kết thúc trong bầu không khí khó chịu.

Còn về Lục Cảnh Diễm, cô ta cũng đã chứng kiến màn biểu diễn của Vân Thi Thi, nhớ lại những hình ảnh đẹp đến mức khiến người ta phải nín thở kia, cô ta liền ghen tị.

Có thể nói, Vân Thi Thi đã thành công thể hiện tính cách hồn nhiên trong sáng của Duẩn Hạ Thuần, cô ta vốn còn rất tự hào về màn biểu diễn của mình, nhưng giờ nhớ lại, không cần nghĩ nhiều liền có thể biết được ai hơn ai.

Phân cảnh cô ta chọn cũng là một màn khóc lóc, nếu như được chọn, quả thật có chút gượng gạo.

“Hừ! Cô ta cũng thật biết lợi dụng cơ hội đấy!” Lục Cảnh Diễm cảm giận nói.

Cô ta ngừng đầu nhìn về phía Mộ Nhã Triết, nửa uất ức nửa thăm dò nói: “Anh Mộ, anh nhất định sẽ để em làm nữ diễn viên chính của bộ phim nào, đúng không?”

Mộ Nhã Triết lạnh nhạt cúi đầu nhìn cô ta một cái, sau đó lại trầm ngâm không nói gì.

Lục Cảnh Diễm lắc lắc cánh tay anh làm nũng: “Anh Mộ, Cảnh Diễm rất thích bộ tiểu thuyết này, có thể đóng vai Duẩn Hạ Thuần, chính là ước mơ lớn nhất của em! Anh Mộ, đây chỉ là một nguyện vọng nho nhỏ thôi mà, anh có thể giúp em được không?”

Mộ Nhã Triết âm thầm rút tay ra, lạnh nhạt nói: “Cảnh Diễm, bình thường anh quan tâm em, là bởi vì ông nội em đã có lời. Nhưng em phải biết, đối với anh, công tư rõ ràng. Bộ phim này mặc dù Hoàn Vũ đầu tư, nhưng liên quan đến việc tuyển chọn nữ diễn viên chính, anh không thể nhúng tay vào.”

“Anh Mộ...” Lục Cảnh Diễm không đạt được ý muốn, liền uất ức đến mức đỏ mặt.

Diễn viên chính là do đạo diễn chọn, cái này cô ta biết, nhưng Giới giải trí bây giờ không nhất thiết phải như vậy!

Một bộ phim điện ảnh bình thường, lời nói của đạo diễn cũng không quá quan trọng! Cho dù là một đạo diễn “trong sạch” như Lâm Phụng Thiên cũng không thể không quan tâm đến ý kiến của nhà đầu tư. Hoàn Vũ là công tư đóng góp đầu tư lớn nhất của bộ phim này, như vậy, lời nói của Mộ Nhã Triết quan trọng đến mức nào, không cần nghĩ cũng biết.

Mộ Nhã Triết quay về bàn làm việc, lạnh nhạt nói: “Em không phải là trẻ con, cứ mỗi lần em làm nũng, anh lại phải dung túng em.”

“Anh Mộ...” Mộ Nhã Triết rất không kiên nhẫn, lạnh lùng nói.

Lục Cảnh Diễm giật mình, biết anh đang mất kiên nhẫn, cũng không dám chọc anh tức giận, liền hậm hực đi ra ngoài.

Cô ta vừa đi, Ngải Luân liền gõ cửa.

“Tổng giám đốc.”

Mộ Nhã Triết dựa người vào ghế xoay, ánh mắt ẩn chứa sự sắc bén nhìn về phía anh ta.

Chẳng biết tại sao, chỉ một ánh mắt như vậy, nhưng lại khiến cho Ngải Luân cảm thấy có chút chột dạ!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Tình cha con

Chẳng biết tại sao, chỉ một ánh mắt như vậy, nhưng lại khiến cho Ngải Luân cảm thấy có chút chột dạ!

Bỗng nhiên anh ta có chút bất an, có thể là do chột dạ nên anh ta không dám ngừng đầu lên.

Người đàn ông này quyền thế, đứng ở trên cao, có khả năng hô mưa gọi gió, khí chất đế vương bẩm sinh khiến lòng người sợ hãi.

Mà anh ta lại phản bội con người đáng sợ này.

Cho đến tận bây giờ Ngải Luân vẫn có chút kinh sợ. Nếu tổng giám đốc điều tra ra anh ta có động tay động chân vào bản báo cáo kia thì nhất định sẽ trừng trị anh ta.

Đang lúc anh ta còn ngẩn người thì Mộ Nhã Triết: “Ngài Luân.”

“Vâng.”

Mộ Nhã Triết cười như không cười, hỏi: “Cậu đã theo tôi bao lâu?”

“Giám đốc, tôi theo anh bốn năm rồi.” Ngài Luân rũ mắt nói.

Mộ Nhã Triết lạnh nhạt nói: “Trước đây tôi coi trọng cậu vì cậu có năng lực làm việc xuất sắc. Cậu đã hứa sẽ không để tôi thất vọng.”

“Vâng. Tôi là do một tay tổng giám đốc bồi dưỡng, cũng nguyện vì anh mà trung thành cả đời.”

Mộ Nhã Triết vuốt cằm, vẻ mặt khó đoán, đưa tay lên mang theo một tấm ảnh chụp.

Ngài Luân cẩn thận nhận lấy ảnh. Ảnh chụp một bên mặt đứa trẻ đeo cặp sách bước ra từ trường học.

Mặc dù khoảng cách chụp rất xa nhưng vẫn rõ mặt đứa trẻ.

Cẩn thận nhìn lại lần nữa, đứa trẻ này giống Mộ Nhã Triết đến 99%.

Dù là gương mặt hay thần thái giờ tay nhắc chân đều giống như đúc từ một khuôn.

Trên thế gian này chẳng lẽ có người giống nhau đến vậy?

Đây là tấm ảnh chụp Mộ Thịnh phái người đi theo dõi, ảnh chụp vừa đem đến, ông cụ tức giận đứng đứng đến văn phòng của anh, chỉ thẳng vào mặt mà nói: “Vô liêm sỉ! Cháu có con riêng bên ngoài? Có phải cháu muốn chọc ông tức chết? Bảo sao cháu không chịu cưới Tiểu Nhu? Là vì cháu có người phụ nữ khác ở bên ngoài?”

Mộ Nhã Triết nhìn tấm ảnh cũng thấy kinh sợ. Khó trách ông nội anh lại giận dữ như vậy. Quả thực đứa trẻ này rất giống anh, nhất là gương mặt này giống anh đến hoàn mĩ.

Huyết thống là điều gì đó rất kì diệu, không thể che dấu bất cứ ánh mắt nào của người khác.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là con anh, không cần bất cứ xét nghiệm nào.

Tình cha con trong lúc đó lại sinh ra cảm ứng kì diệu, gọi là “tâm ý tương thông” cũng được, khó có thể giải thích sự ràng buộc của tình cha con.

Đứa trẻ này lại được người phụ nữ kia dấu kín đến tận 6 năm?

Rốt cuộc mục đích của cô là gì?

Chẳng lẽ vì ham vinh hoa phú quý hay muốn đem con gả cho nhà giàu?

Có lẽ cô cũng không phải loại phụ nữ ti tiện.

Mộ Nhã Triết không phải chưa điều tra người phụ nữ kia, Ngài Luân cũng đã đưa cho anh một phần báo cáo điều tra, cũng không có vấn đề gì, trừ khi —có người “động tay động chân” vào bản báo cáo kia.

Là người nào?

Không thể không hoài nghi người trợ lý thân cận này của anh.

Chẳng lẽ người trợ lý này của anh đối với anh có lòng không tốt?

Đối với ánh nhìn mang vài phần dò xét của Mộ Nhã Triết, Ngài Luân cảm thấy lạnh người.

Anh ta đã biết rõ thủ đoạn của tổng giám đốc, cực kì tàn độc.

Anh ta thật sự không dám tưởng tượng nếu tổng giám đốc biết việc anh ta đã làm sẽ xử lí hấn ra sao.

“Ngài Luân, tôi cho cậu thêm một cơ hội, đưa đến cho tôi một kết quả vừa lòng.”

Mộ Nhã Triết lạnh nhạt quan sát sự thay đổi trên vẻ mặt của anh ta: “Tiếp tục điều tra đứa nhỏ này.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Hoảng hốt

Ngài Luân tâm thần bất ổn định, chạy ra khỏi phòng đó, vừa ra khỏi cửa phòng thì vô tình đụng phải Mộ Uyển Nhu.

Không biết Mộ Uyển Nhu đã đứng ở cửa được bao lâu, trong lúc bọn họ nói chuyện chắc cô ta cũng đã nghe được ít nhiều, lúc này sắc mặt cô ta trắng bệch cực kì khó coi.

Anh ta giật mình, mặt tối sầm lại, cực kì khó coi, kinh sợ nói: “Bà tổng...”

“Đừng nói!” Mộ Uyển Nhu vội vàng hung hăng trợn mắt nhìn anh ta, tiến đến đưa tay bịt miệng anh ta rồi đẩy anh ta đến một phòng cạnh phòng trợ lý, rất nhanh chóng khóa trái cửa lại!

Àm..

Ngài Luân có chút bối rối không nên biết làm gì, đứng im tại chỗ, toàn thân Mộ Uyển Nhu đều run rẩy sợ hãi, cô ta tựa lưng vào tường, toàn thân đều vô lực như sắp ngã quỵ xuống, giống như đang lâm vào hoảng sợ, bất an cực độ.

“Bà tổng, cô có sao không?” Ngài Luân có chút lo lắng nhìn cô ta hỏi nhẹ.

Lúc đó, Mộ Uyển Nhu dường như mới lấy lại được sức lực, cả khuôn mặt cô ta vẫn nhợt nhạt, u ám.

“Anh ấy... Anh ấy nói với anh cái gì? Anh đã nói hết cho anh ấy nghe rồi sao?” Cô ta nhìn chăm chăm Ngài Luân, giống như người đang ngột thở, chìm sâu dưới nước.

“Tổng giám đốc yêu cầu tôi... điều tra lại thân phận của Vân Thi Thi một lần nữa, tất cả mọi thứ, đều phải xác thực một lần nữa, điều tra rõ ràng... bao gồm cả chuyện kia và đứa trẻ nữa.”

Ngài Luân vừa dứt lời, liền nhìn Mộ Uyển Nhu, thấy sắc mặt cô ta lại khó coi đi vài phần.

“Không thể!” Trong mắt Mộ Uyển Nhu phút chốc tràn ngập thê lương: “Anh làm như vậy là hại chết tôi rồi!”

Ngài Luân hít sâu một hơi lạnh lẽo, một loại cảm xúc phức tạp ngập tràn trong lồng ngực anh ta.

“Tôi không thể tiếp tục phản bội tổng giám đốc thêm một lần nữa!” Ngài Luân đầy chua xót, thống khổ, điều chỉnh lại khuôn mặt tuấn tú đã vụn vỡ, một môi: “Tôi đã phản bội tổng giám đốc một lần rồi...”

“Anh không nói, anh ấy làm sao có thể biết được chứ?” Mộ Uyển Nhu vô cùng tuyệt vọng, giống như người sắp chết đuối tưởng vớ được cây cọc cứu mạng nhưng sau cùng lại hóa ra chỉ là một đồng rom rạ, giọng nói của cô ta đã trở nên run rẩy, sợ hãi, tuyệt vọng.

“Nếu đứa bé kia thật sự là con ruột của tổng giám đốc, điều tra rõ ràng không phải tốt hơn sao?”

“Không thể!”

“Vi sao chứ?” Ngài Luân hoang mang nói.

Mộ Uyển Nhu đương nhiên không thể giải thích nổi rốt cuộc là vì cái gì.

Vì cái gì? Nếu điều tra rõ thân phận của đứa trẻ này, Vân Thiên Hữu nhất định sẽ được thừa nhận là một trong những người kế thừa tài sản tương lai của nhà họ Mộ.

Nhất định Vân Thi Thi nghĩ mình sẽ được “mẹ vinh nhờ con”, cô là được người phụ nữ mang thai hộ được ông cụ nhà họ Mộ cất công tìm về, điều kiện rất phù hợp, mà quan trọng hơn là, cô đã sinh cho nhà họ Mộ hai đứa con trai.

Mà cô ta, chỉ vì vô sinh nên vẫn không thể sinh ra cho nhà họ Mộ một đứa con trai hay con gái, địa vị của cô ta trong nhà họ Mộ không hề bền chắc.

Trong gia đình giàu có luôn có những quy tắc sâu xa riêng, vô cùng rắc rối, khó khăn, nếu không có một đứa con ở bên, căn bản không thể cùng có địa vị.

Sở dĩ hiện giờ cô ta có thể hô mưa gọi gió ở nhà họ Mộ, đơn giản là ý vào được ông nội cưng chiều.

Nhưng mà hiện giờ cô ta dù có cố gắng tới nhường nào, vẫn là không có cách nào lấy được tình cảm của Mộ Nhã Triết.

Sở dĩ Mộ Nhã Triết đồng ý lấy cô ta làm vợ, đơn giản vì đó là mệnh lệnh của ông nội, anh không thể làm trái.

Nhưng mà hiện giờ, tuổi tác ông nội đã cao, cơ thể ngày một già yếu. Hiện giờ lại vì an dưỡng mà quyền hành giám sát ở tập đoàn tài chính Đế Thăng đều không còn nắm nhiều trong tay.

Lỡ như... một ngày nào đó, Mộ Thịnh không ở đây, trong nhà họ Mộ, liệu cô ta có còn một chút địa vị?

Liệu cô ta có bị đuổi ra khỏi nhà họ Mộ ngay lập tức hay không?

Mà tới lúc đó, Vân Thi Thi “mẹ vinh nhờ con”, là chuyện không phải không có khả năng!

Cái đáng sợ nhất chính là... Nếu để ông nội biết được thân phận thực sự của Vân Thiên Hữu, chắc chắn sẽ để cho đứa bé đó nhận tổ quy tông.

Dựa vào thủ đoạn của Ngải Luân, nhất định sẽ có thể đem thân phận thật của Vân Thi Thi làm cho rõ ràng!

Nếu lỡ như điều tra ra được chuyện của mười năm trước, Mộ Thịnh biết được chuyện cô ta đã đánh cắp miếng ngọc bội của Vân Thi Thi, rồi thế thân mạo danh mười mấy năm... Liệu sẽ như thế nào?

Chỉ nghĩ đến đó Mộ Uyển Nhu đã thấy không rét mà vẫn run rẩy.

“Không cần điều tra... Anh làm như vậy, chính là đang hại tôi!”

Mộ Uyển Nhu đau khổ lấy tay bưng mặt, khóc nức nở bất lực, cô ta khóc đến độ khuôn mặt đều đầm nước mắt, nhưng trong lòng lại vẫn luôn oán hận độc địa.

Đáng chết! Là cô ta ra tay quá chậm!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Không từ thủ đoạn

Đáng chết... Là do cô ta ra tay quá chậm!

Vân Thi Thi, đồ dê tiện! Người phụ nữ dê tiện này! Vì sao hết lần này đến lần khác đều là cô ta? Vì sao hết lần này đến lần khác vẫn là cô ta chứ!

Chẳng lẽ, cô ta phải trở mặt nhìn Vân Thi Thi cướp mất cuộc sống giàu sang sung sướng trước mặt cô ta hay sao?

Ngải Luân nhìn đáng vẻ ngọt ngào đáng yêu của mộ uyển nhu, trái tim anh ta đau đến mức như bị ai bóp nát.

Thân là một người đàn ông, không có ai có thể từ chối được một người phụ nữ yếu đuối bất lực trước mặt mình.

“Ngải Luân, giúp tôi có được không...” Mộ Uyển Nhu cầu xin anh ta, giả bộ yếu ớt dựa vào ngực anh ta, khiến nước mắt của cô ta thấm ướt vạt áo Ngải Luân: “Tôi không thể để đứa bé kia trở về nhà họ Mộ được! Ngải Luân, tôi biết anh thích tôi. Đây là lần cuối cùng, xin anh giúp tôi, có được không?”

Mộ Uyển Nhu khóc lóc cầu xin, từng lời nói của cô ta như từng nhát dao đâm vào tim Ngải Luân, anh ta khó tin nhìn cô ta.

Vậy mà cô lại biết?

Anh ta và Mộ Uyển Nhu là bạn bè suốt bốn năm thời đại học, cô ta dịu dàng xinh đẹp, kiêu ngạo tự tin, vẫn luôn là hình ảnh đẹp nhất mà anh ta vẫn luôn hướng tới.

Anh ta thật lòng thích người phụ nữ này, nhưng lại chưa bao giờ dám thổ lộ.

Bởi vì ngay từ khi bắt đầu, anh ta đã biết rằng, Mộ Uyển Nhu là người mà cả đời anh ta cũng không thể với tới được.

Anh ta hèn mọn như vậy, thậm chí ngay cả thắng thân thể hiện lòng mình với cô ta cũng không làm được, chỉ dám đứng nhìn cô ta từ phía xa.

Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta vào tập đoàn Đế Thăng làm việc, rồi trở thành trợ lý thân cận của Mộ Nhã Triết, lúc đó, anh ta mới chợt hiểu ra, thì ra người đàn ông trong lòng Mộ Uyển Nhu lại là người hoàn mỹ như vậy.

“Uyển Nhu, tôi...”

“Chỉ một lần này nữa thôi, đây là lần cuối cùng. Chỉ cần anh đồng ý giúp tôi, sau này anh muốn tôi làm gì, tôi cũng sẽ đồng ý.” Mộ Uyển Nhu liên tục cầu

xin.

Ngải Luân nhủ mảy, hiển nhiên anh ta vẫn còn do dự.

Mộ Uyển Nhu khẽ cắn môi, hai tay vòng qua cổ anh ta, nhón chân lên, hôn anh ta.

Ngải Luân giật mình, toàn thân cứng đờ như tượng.

Mộ Uyển Nhu ghé sát vào môi anh ta, mập mờ nũng nịu: “Như thế này... Có đủ không?”

“Uyển Nhu...”

“Đừng nói chuyện, ôm tôi.” Mộ Uyển Nhu chặn môi anh ta lại, cơ thể mềm mại dán sát lại gần Ngải Luân.

Cơ thể của Mộ Uyển Nhu rất quyến rũ, bình thường cô ta rất biết cách bảo dưỡng, lại được ông trời ưu ái cho khuôn mặt xinh đẹp, kết hợp với cơ thể bốc lửa, dù là người đàn ông nào nhìn vào cũng sẽ cảm thấy động lòng.

Ngải Luân hoàn toàn không còn giữ được lý trí, anh ta cứ thế mà rơi vào trong cạm bẫy dịu dàng.

Thoải mái nhắm hai mắt lại, lúc này anh ta chỉ muốn làm theo những ý nghĩ thành thật nhất trong lòng mình. Một tay anh ta ôm lấy Mộ Uyển Nhu, một tay dọc theo đường cong mê người trên cơ thể cô ta, từ từ đi chuyển xuống phía dưới.

Trong văn phòng, một màn xuân sắc nóng bỏng diễn ra vụng trộm.

Nhưng hai người đang chìm đắm kia lại chưa từng phát hiện, ở một góc khó thấy trên trần nhà, có một máy quay mini đang bật.

Chạng vạng tối, Cố Tinh Trạch đưa Vân Thi thi về nhà.

Tiệc rượu tối mai, Vân Thi Thi không có lễ phục để tham dự, nên Cố Tinh Trạch liền tặng cô một bộ đầm tiền, vốn cô cũng không muốn nhận, nhưng Cố Tinh Trạch lại cảm thấy cô quá mức khách khí, cười cười:

“Cô gái ngọc, tối mai là bữa tiệc ra mắt của giải trí Hoàn Vũ, rất nhiều nhà sản xuất và đạo diễn có tiếng tăm sẽ xuất hiện. Chẳng lẽ cô lại định mặc một bộ đồng phục đi rêu rao khắp nơi, trong khi lại xuất hiện với thân phận là bạn gái tôi à?”

Lời của anh ta khiến Vân Thi Thi dờ khóc dờ cười.

“Được rồi, đừng khách khí với tôi nữa. Nếu như cô có thể thành công ký hợp đồng, nhớ mời tôi ăn một bữa.” Cố Tinh Trạch biết cô ngại, nên liền đưa ra điều kiện.

Vân Thi Thi sáng khoái đồng ý.

Ừm... Sáu tệ một nồi bún cay thập cẩm, không phải cô không mời nổi!

Lúc tạm biệt, đột nhiên Cố Tinh Trạch nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn: “Thi Thi, chúc cô may mắn.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Bị lừa

Vân Thi Thi về nhà họ Vân đón Hữu Hữu, là tám giờ tối, cô đã báo trước với Vân Nghiệp Trình, nhưng mà áp suất trong phòng khách vẫn rất thấp.

Lý Cẩm vừa nhìn thấy Vân Thi Thi trở về, vội vã ra đón: “Cô có nhìn thấy em gái cô không? Đến bây giờ con bé vẫn chưa về! Sốt ruột chết mất thôi!”

“Làm sao mà tôi thấy cô ta?” Vân Thi Thi giả vờ mù mịt.

Trên thực tế, hôm nay cô có nhìn thấy Vân Na. Chẳng qua là chuyện này mắc mớ gì đến cô, cô lười trả lời cùng Lý Cẩm.

Vân Nghiệp Trình thấy cô trở về, vội vàng tiếp đón hỏi han ân cần, nhận được cái trọn mắt của Lý Cẩm, bà ta nhìn Vân Thi Thi, lại nghĩ tới cho đến bây giờ con gái còn chưa về nhà, trực tiếp nổi giận.

"Vân Nghiệp Trình! Ông thực sự là một người cha tốt! Ông luôn quan tâm tới một đứa con hoang, hiện tại con gái ruột của ông còn chưa trở về, cũng không thấy ông hỏi nhiều vài câu!"

Vân Nghiệp Trình vừa nghe, sắc mặt tái xanh nói: "Bà nói ai là con hoang? Còn nữa, đến bây giờ Na Na vẫn chưa về nhà tôi cũng rất lo lắng, bà nói bây giờ đi đi!"

Hai người cứ như thế ông một câu bà một câu tranh cãi âm ỉ, Vân Thi Thi không muốn quan tâm tới chuyện cãi vã, thần sắc như thường đi về phòng, lại bị Lý Cẩm quát to sau lưng: "Đứng lại đó?"

Vân Thi Thi không nóng không lạnh quay đầu lại, hỏi: "Để làm gì?"

Lý Cẩm chú ý tới cái túi đóng gói tinh xảo hoa mỹ trong tay cô, Armani! Lý Cẩm quanh năm đi dạo ở trung tâm thương mại, làm sao có thể không biết đó là nhãn hiệu xa xỉ của quốc tế, con người trông lên như muốn chộp thùng cô!

Tại sao cô ta lại có đồ mặc như vậy?

"Quần áo này từ đâu cô có?"

"Ai cần bà lo?"

Vừa dứt lời, Vân Thi Thi không thèm quay đầu lại đi vào phòng, Lý Cẩm trực tiếp thờ không thông, suýt nữa nữa bị tắc nghẽn, đứa con hoang này càng ngày càng không để bà ta trong mắt!

Hừ! Armani gì chứ? Bà ta thấy đó nhất định là hàng nhái giá rẻ mà thôi!

Đêm nay, bất thành linh trời đổ mưa, Vân Thi Thi quyết định ở lại nhà họ Vân ngủ một đêm, cô cùng Hữu Hữu đi ngủ rất sớm.

Mười hai giờ đêm, mưa như trút nước ngoài cửa sổ, sấm vang chớp giật.

Thấy Vân Na chậm chạp không về, Vân Nghiệp Trình cùng Lý Cẩm lo lắng không yên, liền quyết định báo lên cục cảnh sát.

Hai người gấp gáp chuẩn bị đến cục cảnh sát thì nghe thấy tiếng động lạ ngoài cửa, bọn họ vội vàng chạy tới, trông thấy Vân Na có chút phù phiếm tựa ở cửa, cũng không biết cô ta đã đứng ngoài cửa bao lâu, quần áo trên người hơi mất trật tự, trên mặt ửng hồng kỳ dị.

"Mẹ..."

Cô ta thấp giọng gọi, âm thanh run rẩy, giống như chịu uất ức vô cùng lớn, tiếp đó, một hàng nước mắt trong suốt chảy xuống gò má.

Trong phút chốc, tim Lý Cẩm như bị đao cắt: "Sao vậy? Na Na... Nào, vào nhà trước đã!"

Vân Na được đỡ vào phòng khách, suy nhược dựa vào lưng ghế dựa, nước mắt như chuỗi ngọc trai bị cắt đứt, rơi không dứt.

Lý Cẩm sốt sắng nhìn cô ta, vô cùng đau lòng: "Na Na, con làm sao vậy? Nói cho mẹ nghe, là ai bắt nạt con?"

Vân Na chỉ khóc sụt sùi, không nói lời nào.

Bây giờ cô ta đã hối hận đến xanh ruột rồi! Cái tên Hà Lăng Tương này, nhìn bề ngoài thì đáng vẻ đường đường, nhưng lại là một người dạ thú, cảm thú trong cảm thú!

Xế chiều hôm nay, Hà Lăng Tương đưa cô ta đi tới trụ sở tư nhân, vốn cô ta cho rằng sắp treo lên cây đại thụ, trong lòng có chút hân hoan!

Nếu như cô ta có thể làm cho Hà Lăng Tương vui vẻ, không chừng có thể mặt mày rạng rỡ bước vào giới giải trí, không cần tiếp tục phải xem ánh mắt Vân Thi Thi!

Đến tận cùng thì Hà Lăng Tương là thân phận gì, Vân Na cũng không rõ, nhưng mà biết hẳn ta là một đạo diễn có chút tiếng tăm. Mặc dù hẳn ta là đạo diễn điện ảnh không có phòng bán vé danh tiếng cao, nhưng thời gian qua dư luận nói không ít.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chiến tranh bùng nổ

Nếu như có thể bám chặt vào hậu trường như vậy, con đường diễn nghệ của cô ta có thể nói là gió mặc gió, mưa mặc mưa!

Vân Na còn ngây thơ cho rằng, Hà Lăng Tương muốn dẫn cô ta đi gặp mấy nhà sản xuất, dù sao thì hẳn ta cũng giao thiệp rộng, nhưng mà không ngờ là đi vào ổ sói, quán rượu thịt rừng.

Chuyện xảy ra đêm nay, đến bây giờ cô ta vẫn không muốn nhớ lại.

Cô ta chỉ nhớ, Hà Lăng Tương gọi người đưa cô ta về nhà trước, cho cô ta một tấm thư mời, cẩn nhẹ lên tai cô ta nói: "Tôi nghe nói, Cổ Tinh Trạch mời chị gái em đến dự buổi lễ long trọng hàng năm của Hoàn Vũ. Tiệc rượu này, em cũng tới tham gia."

Nói xong, trên mặt hẳn ta nhếch lên nụ cười ý vị không rõ: "Biết không, em và chị gái em cố gắng phục vụ tôi, yên tâm, tôi sẽ cho em chỗ tốt!"

Chỉ vừa tưởng tượng đến cảnh điên loạn đảo phượng, trong lòng Hà Lăng Tương đã có chút gấp rút không nhịn nổi.

Chị em gái cùng một chỗ, tư vị này nhất định không cần nói cũng biết!

Vân Na nhẩn nhẩn buồn nôn và oan ức, vẫn luôn cưỡng ép mình nở nụ cười. Cô ta không muốn ở cùng một nơi với Vân Thi Thi!

Nếu như đến lúc đó hoàn toàn ngược lại, Hà Lăng Tương không chịu nâng đỡ cô ta mà lại nâng đỡ Vân Thi Thi thì làm sao bây giờ? Ngày hôm nay, cô ta như một tên đầy tớ mỉm cười hầu hạ từng ông chủ, nhận sự khui nhục vô cùng lớn, không muốn cuối cùng tiền mất tật mang.

Cô ta làm nũng nói: "Đáng ghét! Đạo diễn Hà, lẽ nào một mình người ta còn chưa đủ sao?"

"Yên tâm! Tiểu ngọt ngào, em đừng tức giận, đương nhiên tôi sẽ cưng chiều em nhất! Em yên tâm, tôi sẽ không đi tình biệt ly!"

Hà Lăng Tương nhận lời, lúc này Vân Na mới hơi an tâm.

Đương nhiên Lý Cẩm không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên người cô ta, nhìn thấy dáng vẻ cô ta hồn bay phách lạc, buột miệng nói: "Con gái, con phỏng vấn ra sao?"

Vân Nghiệp Trình nghe vậy, hoảng sợ ngẩng đầu lên: "Bà nói con bé lại đi phỏng vấn?"

Lý Cẩm tự biết mình nói lỡ miệng, phần nộ cắn môi.

Vân Nghiệp Trình tức điên, chỉ tiếc mài sắt không thành thép, nói: "Uổng công cho con cẩn thận đọc sách, con lại khăng khăng muốn đi làm diễn viên? Thế nào, trong nhà không cho con ăn no hay là cho con mặc không đủ ấm! Con lại muốn chà đạp mình!"

Vân Na vừa nghe đến hai chữ "Chà đạp", lập tức uất ức rơi lệ đầy mặt, không cam lòng gào lên: "Cha! Vân Thi Thi cũng đi tham gia thử kính. Tại sao cha không nói cô ta?"

"Cái gì?" Lý Cẩm kinh ngạc thốt lên: "Cô ta cũng đi tham gia phỏng vấn?"

"Làm sao có thể?" Vân Nghiệp Trình không tin, nói: "Cô gái con luôn an phận, con bé sẽ không bước chân vào loại địa phương như giới giải trí!"

"Cha! Từ trước đến nay cha đều không tin con! Nếu như cha không tin con, cha cứ đi hỏi cô ta! Cô ta không những tham gia, còn được thông qua đấy! Hôm nay con thấy cô ta ngồi trên một chiếc Rolls-Royce, cũng không biết là dùng thủ đoạn gì, nói không chừng lại bầu vùi vào ông chủ lớn..."

"Chát."

Mặt Vân Na bị đánh tàn nhẫn, lệch qua một bên. Cô ta bụm mặt, kinh ngạc xoay đầu lại nhìn Vân Nghiệp Trình, toàn bộ trái tim phảng phất đều nát: "Cha... Cha đánh con?"

Vân Nghiệp Trình vô cùng thất vọng: "Na Na, sao con có thể nói Thi Thi như vậy? Con bé là chị gái của con đó! Thường ngày chị gái con đối xử với con ra sao? Từ nhỏ ăn ngon chơi vui đều nhường cho con, nhưng bây giờ con làm thế nào hả? Ở sau lưng nói xấu con bé! Nói cái gì bầu vùi vào ông chủ lớn, Thi Thi con bé không phải loại con gái đó!"

"Dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì mà cô ta đi thử kính cha không tránh cứ cô ta, con đi thử kính, cha lại nói con? Rốt cục con có phải là con ruột của cha không?!" Vân Na suy sụp hết to.

Trong lúc Vân Nghiệp Trình ngây người, đã thấy cô ta khóc lóc chạy về phòng, ở đó, chỉ có ánh mắt Lý Cẩm càng lúc càng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125. VÂN NA KHAO KHAI

Ngày mới, ánh nắng sáng sớm tươi sáng.

Hữu Hữu dậy sớm, dựng Vân Thi Thi từ trên giường xuống.

"Mẹ, thức dậy đi!"

Hữu Hữu lay tỉnh cô: "Ngày hôm nay là ngày đặc biệt! Thức dậy rèn luyện thân thể, nên chuẩn bị cho tiệc rượu tối nay!"

Vân Thi Thi giật mình: "Bảo bối, sao con biết đêm nay mẹ muốn tham gia tiệc rượu?"

Hữu Hữu thân nhiên nhìn cô: "Con còn biết Cố Tinh Trạch mời mẹ làm bạn gái."

Vân Thi Thi há hốc mồm.

Làm sao mà Hữu Hữu biết?

Hữu Hữu bắt đầu dĩ năng trán, tại sao cậu lại có một người mẹ ngốc như thế, đó đều là do cậu sắp xếp: "Mặc kệ như thế nào, làm việc cho giỏi kiếm tiền nuôi gia đình! Tương lai vợ của Hữu Hữu đều phải dựa vào mẹ đây!"

Trong lòng cậu rất rõ ràng, công việc trong giới giải trí có bao nhiêu nhật nhèo. Bề ngoài là một ngôi sao rạng rỡ, cực kỳ có thể diện, lại rất ít người biết, sau lưng mình tình rất cuộc vất vả ra sao.

Cho nên, cậu muốn đôn đốc mẹ bảo bối của cậu chú ý rèn luyện, tăng cường thể lực.

"Ồi... Không muốn, Hữu Hữu không được cưới vợ, nuôi mẹ cả đời đi!" Vân Thi Thi kéo Hữu Hữu lại ôm chặt vào ngực.

Hai mẹ con thay một bộ quần áo thường chạy bộ, sáng sớm chạy mấy cây số.

Tiệc rượu tối hàng năm lần thứ bảy của tập đoàn Hoàn Vũ.

Trải qua chật vật ngày hôm qua, Vân Na thấy toàn thân không thoải mái, lúc cô ta tỉnh lại, trong nhà không có ai, trống rỗng, nhất thời cảm thấy đói bụng, muốn đi tới tủ lạnh tìm chút đồ ăn.

Nhưng khi đi ngang qua phòng Vân Thi Thi, cô ta dừng bước chân, yên lặng nhìn, trong lòng có chút rục rịch.

Lòng hiếu kỳ quấy phá, bỗng nhiên cô ta muốn biết trong cái túi được đóng gói tinh xảo của Vân Thi Thi là đồ tốt gì?

Nghe mẹ nói, hôm qua lúc Vân Thi Thi về nhà trong tay xách một cái túi cầm tay xa xỉ tinh xảo, cô ta không khỏi nghĩ tới hôm qua Hà Lăng Tương nói với mình, Cố Tinh Trạch mời chị ta tham gia tiệc rượu ở Hoàn Vũ, muốn chị ta làm bạn gái, Vân Na nghe xong trong lòng vô cùng đố kị.

Cố Tinh Trạch là nhân vật thần tiên cao quý trong mắt cô ta, Vân Thi Thi là đứa con hoang không biết từ đâu đến, làm sao xứng đáng làm bạn gái Cố Tinh Trạch?

Càng nghĩ, trong lòng cô ta càng phẫn hận, đố kị.

Vân Thi Thi là hồ ly tinh chuyển thế, dựa vào cái gì chị ta có thể có được nhiều nhà sản xuất và đạo diễn ưu ái. Cô ta nhọc nhằn khổ sở, hi sinh bao nhiêu mới được cơ hội tham gia tiệc rượu đêm nay, mà Vân Thi Thi lại một mực không hề làm gì cả, từ đầu tới cuối đều như thế thấy người sang bắt quàng làm họ?

Hừ! Nhiều nhất thì chị ta chỉ là đồ chơi nhất thời của người quyền quý, chơi chán, cũng sẽ bị vứt bỏ. Thấy người sang bắt quàng làm họ? Nghĩ thật hay!

Vân Na đi tới trước cửa, thử mở cửa, cửa phòng lại không khóa. Người ngu ngốc này, vẫn không có tâm phòng người?

Đắc ý nghĩ, cô ta thoải mái đi vào. Căn phòng của Vân Thi Thi được thu dọn rất sạch sẽ, ga trải giường bằng phẳng, chăn gấp ngay ngắn chỉnh tề, trên bàn sắp xếp ngăn nắp, nhẹ nhàng ngửi, trong phòng còn tràn ngập mùi thơm thanh nhã trong trẻo.

Loại hương vị này dường như từ lúc Vân Thi Thi sinh ra đã có, từ nhỏ cô ta đã ngửi thấy mùi này, mỗi khi tết đến gia đình tụ hội, không ít chú bác đều thích ôm Vân Thi Thi, tranh cướp lẫn nhau cướp đến cướp đi, cũng chỉ bởi vì mùi hương đó. Vì vậy, khi còn bé Lý Nhạn liền không thích cô, luôn nói cô là hồ ly tinh chuyển thế, có mùi hương của hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Đồ kị trong lòng

Vân Na ngồi vào trước bàn đọc sách, lục lợi ngăn kéo bàn học, đều là một ít sách giáo khoa, sổ ghi chép, còn có bút máy và cục tẩy, cùng một khung ảnh chụp chung với cha.

Cô ta lại tiếp tục tìm kiếm, một ít bài tập ngoại khóa, sách luyện tập, vừa thấy đã đau đầu.

Nhỏ giọng lẩm bẩm một câu "Con một sách!", lại lục nửa ngày, cũng không thấy đồ tốt gì.

Xoay người, Vân Na lại lắc lư đến trước tủ quần áo cũ nát của cô, mở tủ quần áo ra, đập vào mắt là quần áo cũ giặt đến bạc màu.

Mãi đến khi, cô ta nhìn thấy một cái túi cầm tay tinh xảo.

Armani, đúng là Armani!

Cô ta lục lợi, một bộ lễ phục đẹp đẽ quý giá!

Trời ạ, đây chính là sản phẩm mới nhất mùa xuân năm nay Armani mới tuyên bố!

Vân Na cũng thường xuyên đi dạo ở trung tâm thương mại, do đó cô ta biết chút ít về những mẫu hàng hiệu đắt giá.

Cô ta rất thích những bộ quần áo đó, thế nhưng tiếc rằng chúng đều quá đắt, thuộc loại đắt vô cùng, mẹ không cho mua, cảm thấy quá xa xỉ!

Nhưng Vân Thi Thi lại có bộ quần áo này, rốt cuộc là ai đưa cho chị ta?

Cái váy này Vân Na đã từng thấy ở trên tivi trong buổi trình diễn thời trang, cô ta rất thích! Nhưng mà yếm giá mười vạn lại làm cho cô ta bị dọa sợ.

Không nghĩ tới, Vân Thi Thi lại có bộ quần áo này!

Trong lòng có một luồng đồ kị không tên đang từ từ vận vẹo!

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chị ta có được đãi ngộ tốt như vậy? Dựa vào cái gì được nhiều đạo diễn nhìn trúng, còn có quần áo xinh đẹp quý báu?

Rõ ràng là một đứa con hoang thấp kém, trở về còn được cha chăm sóc vô cùng tốt, quan trọng là, từ nhỏ đến lớn, cha nuông chiều cô ta không giống như Vân Thi Thi!

Đứa con hoang này, cướp đi sự cưng chiều vốn nên thuộc về cô ta.

Vân Na nghĩ thế, bỗng nhiên rất không cam lòng, lấy bộ quần áo ra, ngắm ở trước gương.

Nhìn chiếc váy mỹ lệ trong gương, Vân Na hài lòng cong khóe môi, vui vẻ xoay mấy vòng, trong lòng cực kỳ vui sướng!

Quần áo tốt như vậy, Vân Thi Thi căn bản không xứng, cũng chỉ có cô ta mới xứng có được! Chị ta là cô bé lọ lem thấp kém, còn cô ta mới là công chúa.

Cô ta đang lo không có lễ phục mỹ lệ mặc trong tiệc rượu đêm nay!

Vân Na cầm quần áo gấp chỉnh tề, mắt tùy ý nhìn lướt qua, nhưng vô ý nhìn thấy một cái hộp nhỏ vô cùng khéo léo.

Dường như là hộp gấm đựng đồ trang sức, lẳng lẳng đặt trong góc tủ quần áo. Xuất phát từ hiếu kỳ, cô ta đưa tay cầm cái hộp, dè dặt cẩn thận mở ra, ánh sáng màu u lam tuyệt đẹp lóe qua trước mắt.

Cô ta thường xuyên quan tâm đến tạp chí châu báu, đây là vật báu series ‘Bí mật hoa viên Viconte’, độc nhất vô nhị trên đời.

Vân Na kinh ngạc hít vào một ngụm khí lạnh, con người thẩm lại, lẳng lẳng nhìn ‘Viconte’ nằm trong hộp gấm, tỏa ra ánh sáng óng ánh lóa mắt!

Đẹp quá! Đẹp quá!

Hình như là dây chuyền ngọc bích, làm cho người ta có cảm giác lãnh diễm cao quý, dây chuyền được khâu chuỗi từ vô số viên kim cương nhỏ!

Một sợi dây chuyền như thế này, chắc hẳn đáng giá không ít tiền.

Tại sao Vân Thi Thi có thể có đồ trang sức đắt giá như vậy?! Dây chuyền đẹp như vậy cho chị ta? Quá đáng tiếc.

Đáy mắt Vân Na lóe qua sự đố kị, tại sao lại cứ là chị ta, chị ta lại khư khư có sợi dây chuyền đẹp như thế?! Tại sao chị ta có thể may mắn như vậy?

Cô ta cắn thật chặt vào bờ môi đỏ, tay nắm hộp gấm càng ngày càng gấp, thậm chí còn hơi run, không cách nào đành lòng buông ra!

Chương 125: Chiếm vì bản thân cô ta

Mặc dù biết, cô ta không thể lấy đi sợi dây chuyền, sớm muộn gì Vân Thi Thi cũng sẽ phát hiện.

Nhưng mà, nhìn sợi dây chuyền ngọc bích tỏa ra ánh sáng lưu ly óng ánh, Vân Na hít một hơi thật sâu, lưỡng lự rất lâu, cô ta cắn hận cắn răng, cảm cái hộp thật chặt, qua loa dọn dẹp lại tủ quần áo, khôi phục dáng dấp lúc trước, xông ra khỏi cửa!

Mãi đến khi chạy vào phòng ngủ của mình, Vân Na vẫn cảm thấy căng thẳng bất an, có chút chột dạ, tim đập như sấm, thở gấp đặt dây chuyền vào trong ngăn tủ, lúc này mới bình phục hồ hấp.

Trong lòng âm thầm an ủi chính mình, dù sao Vân Thi Thi cũng không đeo, đúng là đáng tiếc, chi bằng cho cô ta.

Sau này coi như chị ta nhìn thấy sợi dây chuyền, hiện nay nhiều sợi dây chuyền giống nhau như đúc lại còn nhiều như vậy, Vân Thi Thi có lý do gì nói cô ta trộm dây chuyền của mình?

Dù sao thì dây chuyền là của cô ta, cô ta một mực nhận là xong! Cứ nói là mua giống như đúc của chị ta là được! Dù sao...Dù sao...

Cô ta rất thích sợi dây chuyền này!

Trang phục dự tiệc rượu đêm nay của cô ta, nhất định sẽ kinh diễm toàn trường, đến lúc đó, cô ta sẽ không còn xem sắc mặt Vân Thi Thi, cô ta nhất định phải thành công!

Nhưng mà dù sao cũng làm chuyện đuối lý, Vân Na vẫn đặc biệt chột dạ, chỉ lo Vân Thi Thi trở về phát hiện, cô ta vội vã mang theo quần áo và dây chuyền, gọi điện thoại cho Hà Lăng Tương, khoan thai ra khỏi nhà.

Vân Thi Thi tập thể dục buổi sáng về đến nhà, dự định thu dọn một phen rồi đi đến nơi hẹn tiệc rượu, nhưng mà vừa trở về phòng, lại phát hiện căn phòng bị lục lọi ngổn ngang, còn lễ phục và dây chuyền cô chuẩn bị kỹ càng, tất cả đều không thấy.

Trong lòng cô có chút hoảng loạn.

Hữu Hữu cũng thấy kinh sợ, còn nghi ngờ là có trộm vào nhà.

Nhưng mãi đến khi cậu trông thấy vòng tay Vân Na vô ý bỏ lại trên đất, mới hiểu được, ánh mắt không khỏi lạnh xuống.

Trong phòng cũng không có khóa, vốn là cậu cho rằng Vân Na ngã một lần sẽ khôn ra, không còn dám đối nghịch cùng mẹ, vậy mà cô ta vẫn còn ương bướng lớn gan.

Màn hình điện thoại di động bỗng nhiên sáng lên, Vân Thi Thi nhìn, là cuộc gọi từ một số máy xa lạ, do dự một lát, cô nhấc máy.

"Này?"

"Thi Thi, cô ở nhà sao?" Đầu bên kia điện thoại, là giọng nói ôn hòa của Cố Tinh Trạch.

"Ừm... Tôi ở nhà."

Cố Tinh Trạch nói: "Hừm, tốt đẹp. Cô ở tại tiểu khu Bình An sao? Tôi sẽ lập tức đến."

"Ừm! Chẳng qua là, có chút chuyện." Vân Thi Thi có chút đau đầu vỗ trán, cô quay đầu lại nhìn phòng mình, bất đắc dĩ thở dài nói: "Thật không phải, tiệc rượu đêm nay có thể tôi đi không được."

"Sao thế?"

Chẳng biết vì sao, mặc dù Cố Tinh Trạch cũng không nhận ra được căng thẳng lo lắng trong lời nói của mình.

Ngày hôm nay, tâm tình của anh cũng không tệ, thậm chí trong lòng có hơi chờ mong nho nhỏ trong tiệc rượu đêm nay, bây giờ vừa nghe Vân Thi Thi không tham gia tiệc rượu, trong lòng có chút mất mát không tên.

"Xảy ra chuyện gì?"

Vân Thi Thi trả lời: "Lễ phục của tôi... Không biết đã biến đâu mất, còn có sợi dây chuyền anh cho tôi mượn..."

"Mất rồi?"

"Không rõ, về đến nhà trong phòng loạn thành một đoàn, tôi bắt cần, quên khóa cửa..."

Cố Tĩnh Trạch vừa nghe, lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Ôi, tôi còn tưởng là chuyện gì chứ!"

Bên cạnh, quản lý Tần Chu ghé vào điện thoại di động nghe trộm không khỏi ảo não dậm chân kêu trời.

"Ôi! Bà cô của tôi ơi! 'Bí mật hoa viên' là bảo vật của cửa hàng Empress! Mụ nội nó, tại sao cô có thể làm mất nó?"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Empress

"Ôi! Bà cô của tôi ơi! 'Bí mật hoa viên' là bảo vật của cửa hàng Empress! Mụ nội nó, tại sao cô ấy có thể làm mất nó?"

Sợi dây chuyền này tương đối có lai lịch! Anh ta bậm gan lừa gạt tổng giám đốc mượn tới...Nếu để ông chủ biết, nhất định anh ta không thể nào sống nổi!

"Quên đi, trước hết cứ chờ cô ấy tới, bây giờ còn sớm, tranh thủ thời gian đến Empress chọn một bộ lễ phục cũng không muộn!" Tần Chu ở một bên đưa ra quyết sách.

Cố Tĩnh Trạch đỗ xe ở cửa tiểu khu Bình An, chiếc Bentley quý báu làm tăng sự chú ý của hành xóm trong tiểu khu.

Ở khu dân nghèo, những người dân bình thường làm sao trông thấy được loại xe xa hoa thế này, trong chốc lát đã vây kín một bên, chỉ chỉ chỏ chỏ, trong mắt có chút ước ao.

Vân Thi Thi vội vã lên xe, xe nhanh chóng rời đi.

Hàng xóm láng giềng nhìn theo đuôi xe đang tiêu sái rồi đi, bắt đầu xì xào bàn tán.

"Ồ? Đó không phải là đứa bé nhà họ Vân sao?"

"Ừ! Tên là Vân Thi Thi! Nghe nói... Cô ấy là con riêng của Vân Nghiệp Trình..."

"Con riêng? Sao tôi lại nghe nói cô ấy là con Vân Nghiệp Trình cùng vợ trước sinh?"

"Ai mà biết có phải là con gái của Vân Nghiệp Trình không? Bà nhìn cô ấy và Vân Nghiệp Trình có chỗ nào giống nhau? Ai, lão Vân này, cũng không biết bị đội nón xanh bao nhiêu năm, còn khom lưng nuôi con hoang cho người ta..."

...

Chiếc Bentley chạy như bay trên đường, lái vào khu nhà phồn hoa nhất thủ đô.

Empress, tên viện của nhà giàu trong thủ đô, tự nhiên giới nghệ sĩ đều ưu ái thời trang hàng hiệu xa xỉ.

Cửa hàng được trang trí xa hoa, lộng lẫy, từ tuần lễ thời trang Milan đỉnh cấp được làm thủ công, đến các nhãn hiệu xa xỉ của Italy, Empress là nơi thời thượng được chú ý nhất thủ đô.

Vì vậy, không phải ai cũng có thể bước chân vào nơi này, những tiểu minh tinh hạng ba, căn bản không thể nào đặt chân nổi vào ngưỡng cửa cao thế này.

Cũng vì nguyên nhân đó, khi Tần Chu trình trọng giao Vân Thi Thi tới cho tổng giám đốc hình tượng Alan, thì làm cho người luôn phục vụ nữ giới cấp bậc thiên hậu, trên mặt có chút đại rai.

"Quản lý Tần, chuyện gì xảy ra với anh vậy?"

"Alan, đây là bạn gái của Tĩnh Trạch." Tần Chu mỉm cười, thâm ý trong mắt không cần nói cũng biết.

Tần Chu vừa nói xong, Alan tự nhiên hiểu rõ.

Cho dù trong lòng cô ta không thể nào hiểu rõ, với địa vị của Cố Tinh Trạch, tại sao lại để một cô gái trẻ không có tên tuổi làm bạn gái?

Cô ta là tổng giám đốc hình tượng, thường xuyên lui tới xã hội thượng lưu, ở tầng lớp này, phàm là người có xuất thân danh môn quý tộc cô đều biết rõ lai lịch, nhưng mà cô gái trẻ này tên họ là gì, cô lại thấy mơ hồ.

Cho dù thế nào, nếu là bạn gái của Cố Tinh Trạch, đương nhiên cô phải đặt thêm chút tâm tư.

"OK! Giao cho tôi."

Alan nói, ôn hòa quay đầu sang nhìn Vân Thi Thi, cười híp mắt nói: "Cô Vân, mời đi theo tôi."

Bỗng nhiên Tần Chu trông thấy một phòng VIP khép kín, tò mò nhìn xung quanh: "Ồ? Alan, nơi này của cô có khách tới sao?"

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy cửa phòng VIP được mở ra từ bên trong, một người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề từ trong phòng bước ra.

Cố Tinh Trạch nghe thấy động tĩnh, theo bản năng quay đầu nhìn sang, trong nháy mắt cơ thể bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Là cô ta...

Sau một khắc, gương mặt tuấn tú của Cố Tinh Trạch trở nên lạnh như băng.

Anh dốc sức kiềm chế, nhưng mà Vân Thi Thi ở bên cạnh vẫn nhận ra được biến hóa nhỏ bé của anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Tinh Ngữ luyện*

"Tổng giám đốc Thiệu? Sao anh lại ở đây?"

Trong mắt Tần Chu có chút kinh ngạc, Thiệu Đông xoay đầu lại, ngoài cười nhưng trong không cười gật đầu với Tần Chu.

Tiếp theo, từ trong phòng lại đi ra một bóng người mỹ lệ.

Trong khoảnh khắc đó, phòng trang điểm rộng lớn, dường như trở nên trắng lệt hơn.

Hàn Ngữ Yên mặc bộ lễ phục dài hoa lệ kiều diễm, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ khéo léo, dung mạo rực rỡ, đôi mắt đẹp lưu chuyển, giống như muốn câu dẫn hồn phách người khác.

Vân Thi Thi cũng nhìn sang, trong nháy mắt hô hấp có chút không thông.

Thật đẹp...

Bình thường cô không mấy quan tâm đến giới giải trí, vì vậy nhất thời không nhận ra người con gái đẹp động lòng người trước mắt chính là một trong bốn hoa đán hot nhất hiện nay —— Hàn Ngữ Yên.

Hàn Ngữ Yên, bây giờ đang "hot" trong giới giải trí, giá trị bản thân không tệ.

Mười sáu tuổi cô ta dựa vào việc ra mắt bộ phim điện ảnh thành xuân “chuồn chuồn trúc”, vừa mới xuất hiện lợi dụng sự trong trẻo như phù dung tạo dựng nên hình tượng ngọc nữ thanh thuần, được ngàn vạn điện ảnh theo đuổi, gặp may trong giới ảnh nghệ.

“Chuồn chuồn trúc” là tác phẩm thiếu nữ do Lâm Phượng Thiên làm đạo diễn, dựa vào bộ tác phẩm này, Lâm Phượng Thiên một lần hành động ôm đồm được giải thưởng bách hoa cùng huy chương vàng giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất.

Lúc đó, Cố Tinh Trạch dựa vào vai nam chính trong bộ phim điện ảnh này giành được "Giáo thảo quốc dân", còn Hàn Ngữ Yên lại được khen ngợi là "Mối tình đầu quốc dân", trở thành nữ thần trong lòng bao nhiêu thiếu nam.

Sau đó, Lâm Phượng Thiên cũng nâng đỡ không ít người mới, tiếng tăm như mặt trời ban trưa, vai nữ chính trong phim của anh tên là "Phượng Nữ lang", nhưng mà bất luận anh nâng đỡ bao nhiêu nữ ngôi sao, tên tuổi vẫn khó có thể đánh đồng cùng Hàn Ngữ Yên.

Địa vị của Hàn Ngữ Yên ở trong ảnh đàn quốc nội, nhất thời có một không hai, không người nào có thể đuổi kịp.

Lúc đó, Cố Tinh Trạch và Hàn Ngữ Yên được ca tụng là Kim Đồng Ngọc Nữ, lần lượt cùng nhau hợp tác mấy bộ phim truyền hình và điện ảnh, thậm chí có lần còn truyền ra hai người này sinh tình cảm phim giả tình thật, lén lút đi lại.

Nhưng mà không nghĩ tới không lâu sau đó, Hàn Ngữ Yên nhanh chóng bầu víu vào một trong bốn cậu ấm, xác định tình cảm với tổng giám đốc Thiệu của tập đoàn tài chính nhà họ Thiệu, "Tinh Ngữ luyện" liền bị phá.

Tin tức ngầm trong giới, nghe đồn, Hàn Ngữ Yên xuất thân bản hàn, hết sức hư vinh, căn bản không thanh thuần như bề ngoài.

Nghe đồn, lúc đó Cố Tinh Trạch trải qua nỗi đau tang mẹ, Hàn Ngữ Yên vẫn làm bạn không rời, thậm chí từ chối rất nhiều hợp đồng, yên lặng ở bên cạnh Cố Tinh Trạch.

Nghe đồn, quả thật Hàn Ngữ Yên cùng Cố Tinh Trạch giao du một quãng thời gian, nhưng mà chẳng qua là cô ta vừa ý tài nguyên và bối cảnh sau lưng Cố Tinh Trạch, cuối cùng tình yêu kết thúc...

Cũng có tin đồn, Hàn Ngữ Yên yêu Cố Tinh Trạch thắm thiết, còn Cố Tinh Trạch chỉ xem Hàn Ngữ Yên là em gái, mãi đến khi Hàn Ngữ Yên thông qua quy tắc ngầm leo lên cao, lúc đó hai người mới mỗi người đi một ngã...

Alan vội vàng đi tới chỗ Hàn Ngữ Yên, mỉm cười khen: "Cô Hàn, cô ăn mặc thật là đẹp! Tiệc rượu đêm nay, nhất định cô sẽ khiến muôn người chú ý!"

Hàn Ngữ Yên nghe xong, trong lòng vô cùng đắc ý, trên mặt lại giả vờ rụt rè, quay về tấm gương mỉm cười ngọt ngào hỏi Thiệu Đông: "Thiệu Đông, em mặc bộ quần áo này như thế nào?"

Vừa dứt lời, nhưng hồi lâu không nghe thấy đáp lại.

Trong lòng Hàn Ngữ Yên vô cùng tức giận, lập tức oán trách nhìn về phía Thiệu Đông, thì nhìn thấy anh nhìn chằm chằm không chớp mắt vào bóng lưng Vân Thi Thi đang đi vào phòng thử quần áo.

Tầm mắt trong lúc lơ đãng va chạm, anh cảm thấy, cô bé này quen thuộc đến lạ thường.

Nhưng mà gương mặt xa lạ lại làm cho anh trong lúc nhất thời không thể nào nhớ nổi đã từng thấy ở đâu, chỉ là ánh mắt kia, giống như đã từng khắc sâu vào trái tim anh.

*Tinh Ngữ luyện: Ẩm chỉ tình yêu trong thế giới sao/ nghệ sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Chi bảo trấn giữ cửa hàng

"Thiệu Đông, anh đang nhìn gì vậy?" Hàn Ngữ Yên bất mãn gọi anh ta.

"Không có!" Thiệu Đông vội vã quay đầu lại, nhìn về bộ quần áo lộng lẫy của cô ta, trong mắt lại kinh diễm không chân thực.

"Ngữ Yên, em mặc bộ này, rất đẹp!"

Hàn Ngữ Yên cũng không nghe ra được khác thường trong lời anh ta nói, chỉ chìm đắm trong ca ngợi của anh ta, kiêu ngạo nhìn về phía gương trang điểm lác lác lơ cơ thể.

Tần Chu lãnh lạnh nhìn một đôi bi nhân*, sau đó nhìn Cố Tinh Trạch hừ lạnh.

"Hừ. Hải cốt vợ còn chưa lạnh, bây giờ đã hân hoan đối người mới. Không phải tôi nói, cậu ấm nhà người ta có tiền, thực sự nắm quyền dưới khổ. Mấy mù tháng tư, sợ là không nhắm mắt."

Thiệu Đông vốn đã có vợ, Hàn Ngữ Yên là người thứ ba chen chân, chuyện ngoại tình này ai cũng biết.

Không lâu trước đây, vợ của Thiệu Đông bị tai nạn xe cộ qua đời, lúc đó Hàn Ngữ Yên mới xem như thượng vị thành công.

"Chuyện của người ta, ít quan đi."

Cố Tinh Trạch chọn lễ phục, bỗng nhiên ánh mắt dừng lại trên một bộ lễ phục màu đỏ xinh đẹp hoa lệ.

Bộ lễ phục này do nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế Helen Swift tự tay thiết kế, màu đỏ cao quý, khinh bạc kiên sa, tơ lụa mềm mại lung linh, đường cong hoàn mỹ. Khổ váy xò tung uốn lượn từ phần eo trở xuống.

Đẹp, thật đẹp.

Tiêu chuẩn thẩm mỹ của Cố Tinh Trạch luôn rất cao, một thường thức cũng không tầm thường.

"Cái này." Cố Tinh Trạch ngắn gọn dặt dờ.

Alan lập tức đi tới, nhìn một chút, nhưng uyển chuyển lắc đầu: "Tinh Trạch, bộ quần áo này là chi bảo trấn giữ cửa hàng."

Anh nhất định phải chọn bộ lễ phục này cho một cô bé không tên tuổi mặc sao? Chẳng phải quá lãng phí.

Còn nữa, bộ quần áo này của nhà thiết kế Tăng Hào Ngôn, không phải tất cả nét nữ tính Đông Phương có thể đảm nhiệm được.

Cô ta thấy cơ thể của em gái nhỏ kia có chút gầy yếu, cũng chưa chắc thích hợp.

Huống hồ, mặc dù thích hợp, nếu để cho các thiên kim khác nhìn thấy, nhất định sẽ tìm cô ta làm âm ỉ.

Dù sao bộ y phục này, chưa từng có người mặc qua.

Biết bao nhiêu mỹ nữ nổi tiếng chọn trúng, cũng không đạt được.

Hàn Ngữ Yên cũng bị cuộc trò chuyện của bọn họ hấp dẫn, nhìn sang, thì thấy là Cố Tinh Trạch, gò má hơi đỏ lên.

Trong giới giải trí, không có bất kỳ nữ minh tinh nào có thể chống lại được sức hấp dẫn của Cố Tinh Trạch.

Mặc dù cô ta là Hàn Ngữ Yên của hiện tại, nhưng cũng giống như vậy, cô ta đã từng ái mộ anh sâu sắc, thiệp có ý, lang vô tình.

Cô ta từng đau khổ yêu anh bốn năm ròng rã, yêu sâu sắc.

Cô ta ưu nhã nhấc váy đi tới, thấy tầm mắt anh chăm chú nhìn bộ lễ phục, khẽ nhắc nhở: "Tinh Trạch, lúc này, em cũng chọn trúng bộ quần áo này. Nhưng mà tổng giám đốc có nói, bộ quần áo này là chi bảo trấn giữ cửa hàng của Empress, bảo vật vô giá, ngay cả em cũng bị từ chối."

Ý tứ chính là, ngay cả cô ta cũng không thể mặc bộ quần áo này thì còn người phụ nữ nào có tư cách mặc nó.

Cố Tinh Trạch xem như không nhìn thấy cô ta, xoay người nói với Alan: "Cái này, mở khóa."

Hàn Ngữ Yên thấy mình hoàn toàn bị coi thường, vô cùng xấu hổ.

Mãi đến khi Thiệu Đông đứng phía sau không vui ho nhẹ, cô ta lúng túng quay đầu lại, thấy ánh mắt của người đàn ông có chút sâu xa, mới ý thức được mình vừa thất thố.

"Tinh Trạch, bộ quần áo này..."

Cố Tinh Trạch không nghe lời giải thích của cô ta: "Quần áo được thiết kế ra, chính là muốn tôn lên nét đẹp của con người. Alan, cô không tin ánh mắt của tôi?"

Tự nhiên Alan không dám tiếp tục từ chối, vội gọi trợ lý mở khóa tủ kính, sai người lấy quần áo ra, đưa vào phòng thử quần áo cho Vân Thi Thi.

Trong lòng Tần Chu cực kì chờ mong, lúc này anh ta cũng chọn trúng bộ quần áo này, không biết Thi Thi mặc vào, sẽ kinh diễm ra sao?

* Bi nhân: kẻ hèn

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Kinh diễm! Chú ý!

Trong lòng Tần Chu cực kì chờ mong, lúc này anh ta cũng chọn trúng bộ quần áo này, không biết Thi Thi mặc vào, sẽ kinh diễm ra sao?

Vân Thi Thi thay quần áo rất nhanh, Alan lại đưa cô vào phòng trang điểm.

Vốn là Thiệu Đông muốn đi, nhưng Hàn Ngữ Yên nhất định không chịu. Cô ta muốn nhìn, rốt cuộc em gái nhỏ này có cái gì có thể chống đỡ, có thể tôn lên khí thế của bộ lễ phục!

Trang điểm, tạo hình, kết hợp đồ trang sức, giày cao gót... Phụ nữ trang điểm thời gian tuyệt đối không dưới hai ba tiếng, từ lâu Thiệu Đông cùng Hàn Ngữ Yên đã chờ đến mất kiên nhẫn, nhưng Cố Tinh Trạch lại cực kỳ kiên nhẫn ngồi trên ghế salông xem tạp chí thời trang.

Cửa phòng trang điểm bất thành linh mở ra, Vân Thi Thi ưu nhã nhấc làn váy bước ra, liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tần Chu vô cùng kinh diễm khen ngợi, Cố Tinh Trạch đặt tạp chí thời trang trên tay xuống, thì nhìn thấy Alan cũng đang dùng vẻ mặt khen ngợi cẩn thận từng li từng tí đẩy Vân Thi Thi tới trước mặt anh.

"Tinh Trạch, anh xem, có hài lòng không?"

Alan nói, vẫn tám tắc tám thường không ngừng.

"Thật sự không nghĩ đến, cô Vân đây có thể phô bày ra phong thái của bộ quần áo này hoàn mỹ như vậy! Cô Vân là quý cô có khí chất tuyệt vời nhất mà tôi từng thấy, nếu như nữ sĩ Helen nhìn thấy, chắc chắn cũng sẽ yêu thích!"

Cố Tinh Trạch nhìn Vân Thi Thi, chỉ một lát, ánh mắt không khỏi bị hấp dẫn.

Ở trong giới giải trí nhiều năm, anh cũng coi như duyệt qua vô số người, vậy mà lúc này, vẫn không thể không cảm thán tạo hóa thần kỳ và tuyệt vời.

Đẹp! Đẹp vô cùng!

Vân Thi Thi đứng vịn vào eo, cao quý trang nhã, bộ váy đỏ yêu đã làm tôn lên dáng vẻ thướt tha linh lung của cô, tơ lụa mềm mại bó sát, gợi cảm kiều diễm nhưng không bại lộ, đồng thời điệu thấp bộc lộ ra khí chất quý tộc cao quý cùng nội liễm.

Đây là sự dung hợp nét gợi cảm thần bí phương Đông cùng nguyên tố cao quý trang nhã của Âu Châu, nhà thiết kế hàng đầu, cánh tay hàng đầu, đo ni đóng giày, một chiếc váy thời trang có giá trị không nhỏ. Theo Alan đánh giá, Vân Thi Thi hoàn mỹ tăng thêm giá trị cho bộ lễ phục!

Dù là Cố Tinh Trạch, cũng có chút say đắm, rất lâu không thể dời tầm mắt, cho tới khi mặt Vân Thi Thi hơi nóng lên vì bị anh không kiêng nể gì mà đánh giá.

Alan cười trộm trong lòng. Tuy bình thường cậu ám thứ hai nhà họ Cố xem ra hơi lạnh lùng, nhưng đến cùng vẫn là đàn ông, huống chi Vân Thi Thi lại hào hoa phú quý như nữ vương, bất kỳ người đàn ông nào sợ là khó có thể chống lại được.

"Rất đẹp!" Cố Tinh Trạch nhìn chằm chằm cô thưởng thức rất lâu, tự đáy lòng đánh giá.

Hai chữ ngắn gọn, nhưng không giấu được kinh diễm.

Vân Thi Thi cười nhạt, cũng không bởi vì được anh đánh giá mà quá đắc chí, vẫn mỉm cười khéo léo, tiếp theo liền nhìn Tần Chu, ánh mắt tôn trọng mà lễ phép hỏi ý kiến anh ta.

Tần Chu càng chịu khó gật đầu. "Đẹp, rất đẹp! Tốt tốt tốt, rất đẹp! Thi Thi, cô đẹp như thế, tôi cạn lời!"

"Cảm ơn!" Vân Thi Thi nở nụ cười, ưu nhã xoay người, nhìn mình trong gương, lại hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt nóng bỏng bên cạnh.

Thiệu Đông không nghĩ tới, lại có một người phụ nữ đẹp phi thường như vậy.

Giờ khắc này, tất cả sự chú ý của anh ta đều bị cô hấp dẫn!

Bộ quần áo này rất đẹp, nhưng càng đẹp hơn chính là, khí chất cao quý mà nội liễm của Vân Thi Thi, khiến cho bất kỳ người đàn ông nào cũng bị mê hoặc! Và anh ta, cũng không ngoại lệ!

Hàn Ngữ Yên ở một bên đồ mắt nhìn, đố kị trong lòng phụ nữ vô cùng mãnh liệt, cô ta lại là một con chim công kiêu ngạo, vốn dĩ kiêu ngạo giương cánh, đang nhìn thành trì lãnh địa của mình bị tấn công chiếm đóng, trong lòng làm sao có thể cam tâm.

Vốn cô ta là tiêu điểm toàn trường, nhưng mà bây giờ, bên trong phòng biểu diễn lại không có một người nhìn cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Át chủ bài công lực độc miệng trong giới quản lý

Vốn cô ta là tiêu điểm toàn trường, nhưng mà bây giờ, trong phòng biểu diễn lại không có một người nhìn cô ta! Cô ta như một em bé bị mất súng ái, bị

vô tình vứt bỏ ở một bên!

Hàn Ngữ Yên oan ức nín lấy ống tay áo Thiệu Đông, nhỏ giọng nói: "Anh yêu, em cũng muốn bộ quần áo này. Anh mua lại đi, ngày hôm nay em phải mặc bộ quần áo này tham dự tiệc rượu! Nếu như em mặc bộ quần áo này vào, chắc chắn đẹp hơn cô bé không biết từ đâu đến vài lần!"

Hồi lâu, người đàn ông vẫn không có phản ứng.

Hàn Ngữ Yên bất mãn ngẩng đầu, lại nhìn thấy ánh mắt Thiệu Đông cũng nhìn chăm chăm vào Vân Thi Thi, trong mắt có kinh diễm có khen ngợi cũng có một chút hứng thú đang cuộn trào không rõ.

Cô ta càng thêm giận dữ, giọng nói cũng khó chịu và nhanh hơn: "Thiệu Đông!"

"Hả?" Anh ta lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn cô ta.

Lần này Hàn Ngữ Yên không muốn nói nhiều, chỉ lạnh lùng dán mắt vào bộ lễ phục: "Mua lại!"

Trong nháy mắt Thiệu Đông có chút chần chờ, từ lâu anh ta đã nhận định, ngoại trừ cô gái xinh đẹp trước mặt, ai cũng không thể tôn lên nét đẹp của bộ lễ phục!

Nhưng mà nhìn về mặt nhu nhược mà uất ức của Hàn Ngữ Yên, anh ta hít sâu một hơi khí lạnh, đi lên trước: "Tổng giám đốc, bộ lễ phục này bao nhiêu? Tôi muốn!"

Alan có chút lúng túng, trong lúc nhất thời không biết hồi đáp gì.

Bộ quần áo này do Cố Tinh Trạch mở miệng trước, cô không thể đắc tội; vả lại cô Vân mặc nó vào quả thực rất kinh diễm, còn nếu như từ chối Thiệu Đông, cô lại càng không đắc tội được.

Cố Tinh Trạch chỉ chăm chú nhìn bóng lưng Vân Thi Thi, không thèm nhìn anh ta, nhàn nhạt chê cười. "Tổng giám đốc Thiệu, bộ quần áo này, không phải anh có thể mua được."

Thiệu Đông phần nộ: "Cố Tinh Trạch, anh có ý gì?"

"Có ý gì?" Cố Tinh Trạch khinh thường cười: "Tôi công khai nói cho anh biết, bộ lễ phục này, tôi muốn!"

Thiệu Đông hừ lạnh một tiếng, tuy Cố Tinh Trạch là Thiên Vương cao quý, nhưng cuối cùng chỉ là rác rưởi trong giới giải trí, nói hơi khó nghe, có chỗ nào khác con hát ở cô đại?

Anh ta quay đầu trực tiếp nói với Alan: "Bộ lễ phục này, cô ra giá đi!"

Tần Chu ở một bên phát cáu, độc ác nói: "Bộ lễ phục này ở trong giới thời thượng có giá là năm triệu, tổng giám đốc Thiệu hào phóng như vậy?"

Thiệu Đông nghe vậy, mí mắt cũng không nháy: "Năm triệu, tôi muốn."

Tần Chu duỗi ra một ngón tay: "Tinh Trạch nhà chúng tôi ra ngàn vạn, muốn!"

"Anh ——" Anh ta giận dữ, mở miệng ra giá: "Tôi ra giá 20 triệu!"

"Không hổ là tổng giám đốc Thiệu, hào phóng, thật là hào phóng!" Tần Chu xấu xa nở nụ cười, "Thế nhưng bộ lễ phục này Tinh Trạch vừa ý, ra cái giá 30 triệu không thành vấn đề."

"50 triệu!" Thiệu Đông lập tức đánh nhịp, Tần Chu nghe xong cũng không khỏi lú lẫm.

Hàn Ngữ Yên ở bên cạnh thấy vẻ mặt bất ngờ của tất cả mọi người, cười trộm trong lòng.

Cô ta leo lên được người đàn ông này tương lai là ông chủ của tập đoàn Thiệu Thị, tài lực hùng hậu, cho dù Cố Tinh Trạch xuất đạo mười năm, bất quá cũng chỉ là minh tinh, sao có thể so cùng Thiệu Đông?

Sắc mặt Alan cũng có chút lúng túng, chỉ khẽ nói: "Vô cùng xin lỗi, ngài Thiệu! Bộ lễ phục này, ngài Cố nhìn trúng, tuyệt đối không muốn nhường cho người khác!"

Ngài Cố? Đây là ý gì?

"Tại sao? Anh ta bắt quá chi là một minh tinh nhỏ nhỏ..."

Tần Chu nhẹ nhàng nhún mày, không chút lưu tình đánh trả: "Anh Thiệu, mời anh nói chuyện tôn trọng một chút! Tinh Trạch nhà chúng tôi, không phải là người làm ra chuyện dựa dẫm vào một người phụ nữ chồng đỡ xí nghiệp nhỏ!"

Lúc trước tập đoàn nhà họ Thiệu còn lâu mới có được thực lực lớn mạnh như bây giờ, Thiệu Đông là một nhân tài, dưới sự sắp xếp của cha cưới vợ là

thiên kim quyền thế nhà họ Mạnh, được nhà họ Mạnh nâng đỡ, mới có được tập đoàn Thiệu Thị như bây giờ.

"Anh ——" Thiệu Đông tức giận, một quản lý nhỏ nhỏ, dám mắt chó coi thường người khác, khinh bỉ một công ty có tài sản trên thị trường hơn trăm triệu là xí nghiệp nhỏ?

Sau đó, bỗng nhiên anh ta phản ứng lại. Ngài Cố? Vì sao Alan lại tôn kính gọi Cố Tinh Trạch một tiếng ngài Cố?

Tần Chu không chừa cho anh ta chỗ trống cãi lại, vẫn như trước phát huy công lực độc miệng của mình, cười lạnh nói: "Đừng tưởng rằng năm năm trước anh dựa vào phụ nữ trở thành nhà giàu mới nổi, bây giờ làm bộ khoe khoang mình giàu nứt đổ đổ vách. Anh Thiệu, anh nên phân biệt rõ ràng nhà giàu mới nổi cùng quý tộc nhà giàu chân chính là khác nhau! Bộ lễ phục tao nhả đoan trang thế này, rơi vào tay anh, sẽ trở thành một bộ quần áo toàn thân mang mùi tiền nát!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Mẹ con đối mặt

Lời này có ý là, ông ta chỉ là nhà giàu mới nổi, còn Cố Tinh Trạch mới xuất thân hào môn quyền quý đích thực?

Tần Chu là con út chủ bài của Giải trí Hoàn Vũ, lại là người đại diện của ngôi sao hàng đầu, lời nói có trọng lượng rất lớn.

Cố Tinh Trạch đi theo anh ta khi vẫn còn là thiếu niên, bây giờ dưới sự ảnh hưởng của Tần Chu cũng vô cùng sành sỏi.

Thiệu Đông suýt nữa bị anh làm cho tức đến ói máu, nhưng mà những gì anh nói lại đều là sự thật, không thể phản bác.

Vân Thi Thi đứng tại bàn trang điểm trước gương, nụ cười trên gương mặt bỗng ngưng lại, bầu không khí khiến cô trở nên lúng túng.

Cố Tinh Trạch lạnh lùng nhìn Thiệu Đông một cái: "Ông không xứng tôi tranh giành với tôi."

Thiệu Đông gập dūr, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên bị một giọng nói cắt ngang.

"Hôm nay thật là náo nhiệt quá đi!". Ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới giọng nói phụ nữ cao ngạo.

Sắc mặt mọi người hơi ngưng lại, nhao nhao nhìn ra cửa.

Mộ Uyển Nhu mặc một bộ váy cắt xẻ hết sức táo bạo, lộ ra vẻ trang nhã cùng gợi cảm.

Mà người đàn ông đứng phía sau lưng cô ta càng khiến cho mọi người kinh ngạc.

Người đàn ông đó mặc một bộ âu phục được cắt may thủ công vô cùng tinh xảo, hai tay đút túi, vóc người cao to lại thêm khí thế khinh người ngút trời, phong thái tựa như một vị đế vương hoàn mỹ.

Khuôn mặt của anh ta xem ra còn rất trẻ, người ngoài xem ra cũng không quá hai mươi lăm tuổi, khí chất vô cùng chững chạc, trưởng thành.

Sự chững chạc của anh ta không phải đơn giản chỉ là vẻ bề ngoài, mà khí chất trầm ổn ấy toát ra từ từng cử chỉ nhỏ nhất, phong thái điềm nhiên mà ung dung vương giả.

Dưới ánh đèn ẩn hiện một đôi mắt thâm thúy mê người, gương mặt với đường nét góc cạnh, chỉ một ánh mắt lướt qua, đúng là nhiếp nhàn tâm hồn.

Dưới ánh đèn tường vàng lộng lẫy, khí chất người đàn ông càng trở nên kiêu căng, áp bức.

Cho dù là con thịnh nộ của Cố Tinh Trạch cũng bị anh ta áp chế mất mấy phần.

Sắc mặt mọi người khác nhau.

Nhất là Vân Thi Thi, gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của cô bỗng trở nên trắng bệch, thần sắc hết sức ảm đạm mà hơi nép sau lưng Cố Tinh Trạch.

Người đàn ông kia nhanh mắt trông thấy dáng vẻ ấy của cô, ánh mắt hơi hiện lên vẻ khác lạ, song cũng rất nhanh trầm ổn trở lại.

Bên cạnh anh ta là một bé trai mặc bộ lễ phục tây trang, đầu tóc gọn gàng trông vô cùng ngoan ngoãn, so với gương mặt tuấn mỹ bên trên, lại thêm phần lạnh lùng cùng kiệt ngạo.

Là... Tiểu Dịch Thần!

Vân Thi Thi không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào cậu bé ấy, cánh môi khẽ run rẩy. Cô gất gao cản cánh môi, lại bất thành linh đưng phải ánh mắt của Tiểu Dịch Thần.

Cô nhất thời bối rối, chột xoay mặt đi, không nhìn cậu bé nữa.

Tiểu Dịch thần càng cảm thấy cổ quái.

Cô này thật rất kỳ quái nha! Tại sao nhìn thấy mình mà thần sắc lại không tự nhiên?

Tựa như là đang trốn tránh mình?

Mọi người trông thấy Tiểu Dịch Thần, mỗi người mang vẻ mặt khác nhau.

Mộ Dịch Thần là người thừa kế của tập đoàn nhà họ Mộ, nhưng mà Mộ Nhã Triết bảo vệ cho cậu bé vô cùng cẩn thận, cho dù là paparazi dày dạn đến đâu cũng khó có thể bắt được tung tích Mộ Dịch Thần.

Từ trước tới nay chưa có ai thấy dung mạo của Tiểu Dịch Thần.

Nhưng mà có người đồn nói, Tiểu Dịch Thần cũng không phải là con trai ruột của Mộ Uyển Nhu cùng Mộ Nhã Triết.

Mộ Uyển Nhu phát hiện ra mình không thể mang thai, cô ta chạy chữa tứ phương thậm chí là thụ tinh bằng ống nghiệm, nhưng đều không thành.

Bác sĩ nói cô ta đã mất đi khả năng làm mẹ, nếu như nhất quyết muốn thụ tinh nhân tạo sẽ chỉ làm ảnh hưởng đến sức khỏe của cô.

Đau khổ rất lâu, Mộ Uyển Nhu đành phải chấp nhận hiện thực.

Mà mẹ đẻ của Tiểu Dịch Thần lại là một người khác hoàn toàn.

Chuyện này được giữ kín hết sức nghiêm ngặt, nếu như có người tiết lộ chuyện này, Mộ Uyển Nhu sẽ vô cùng tức giận cùng lo sợ.

Tần Chu trông thấy Tiểu Dịch Thần, chỉ cảm thấy hơi kinh ngạc, trong suốt sáu năm qua nhà họ Mộ đã bảo vệ vô cùng cẩn thận, từ trước tới giờ không để cậu bé tiếp xúc với các phương tiện truyền thông.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Quý tộc và bình dân?

Cậu bé được mặc một bộ tiểu tây trang Armani đắt tiền sang trọng, lẽ nào là muốn nhân buổi tiệc rượu này để tiết lộ tiểu người thừa kế ư?

Điều càng làm cho Tần Chu chú ý chính là, dù chỉ nhìn thoáng qua, luôn cảm thấy Tiểu Dịch Thần rất quen, dường như đã gặp qua ở đâu đó rồi?

Tần Chu đột nhiên kịp phản ứng, quay đầu nhìn về phía Vân Thi Thi. Liền thấy cô đang cúi đầu, cắn chặt cánh môi, ánh mắt đầy sự chịu đựng.

Lúc này trông thần sắc cô vô cùng bất lực, hàng mi thanh tú khẽ nhú chặt, cô nép phía sau lưng Cố Tĩnh Trạch, tay trái ôm lấy cánh tay phải, tư thế dường như đầy phòng ngự.

Nếu như chỉ nhìn mình cô ấy hoặc Tiểu Dịch Thần, có lẽ sẽ khó có sự liên hệ.

Nhưng mà bây giờ hai người cứ như vậy mặt đối mặt, rất dễ dàng so sánh.

Nếu là lúc trước nói Mộ Uyển Nhu không phải là mẹ đẻ của Tiểu Dịch Thần, Tần Chu có lẽ sẽ còn có chút hoài nghi, nhưng mà bây giờ, Tiểu Dịch Thần đang đứng trước mặt anh, có thể thấy sự chênh lệch rõ ràng.

Chuyện huyết thống là huyền bí, nhưng căn bản không lừa được ai.

Di truyền, luôn là việc hết sức khó hiểu.

Tiểu Dịch Thần đứng chung một chỗ với Mộ Uyển Nhu, không thấy có nét tương đồng giữa hai mẹ con.

Ngược lại nếu đứng cùng một chỗ với Vân Thi Thi, lại trông rất giống như là ruột thịt.

Tần Chu không ngừng dò xét Vân Thi Thi cùng Tiểu Dịch Thần, trong ánh mắt có chút kín như bưng.

Cố Tinh Trạch tinh ý phát hiện ra ánh mắt Tần Chu không ngừng dò xét Vân Thi Thi và Tiểu Dịch Thần, anh khẽ nhướn mày cảnh cáo Tần Chu.

Tần Chu hiển nhiên hiểu được ánh mắt cảnh cáo kia, khẽ mấp máy môi.

Anh ta cũng không biết rõ tình hình, trong lòng Cố Tinh Trạch cũng không thể giữ bình tĩnh.

Cũng như những người khác, anh ta chưa từng thấy qua tiểu công tử nhà họ Mộ, lần này là lần đầu tiên gặp mặt.

Nhưng không giống như họ, anh ta vừa gặp qua Vân Thi Thi cùng cậu bé kia, tiểu công tử nhà họ Mộ, đã nhận thấy khuôn mặt hai người họ có quá nhiều nét tương đồng.

Giống như cùng một cái khuôn mẫu khắc ra vậy.

Nếu như nói không phải ruột thịt, nhiều người sẽ không tin.

Sự nghi hoặc của anh ta sâu hơn bất cứ ai.

Bầu không khí trong căn phòng lúc này yên tĩnh tựa như ngưng đọng.

Vẫn là Alan mau lẹ phản ứng, cung kính nói với người đàn ông: "Tổng giám đốc Mộ!"

"Tổng giám đốc Mộ..." Thiệu Đông cũng lấy lại tinh thần, kìm nén tức giận, tôn kính nói với Mộ Nhã Triết: "Tổng giám đốc Mộ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!"

Lúc trước đối mặt Cố Tinh Trạch ngạo mạn là thế, vậy mà lúc này thái độ Thiệu Đông thay đổi tới 360 độ, đáng vẻ đoan trang, gương mặt cung kính.

Danh tiếng của Cố Tinh Trạch là rất lớn, là một ngôi sao tầm cỡ hàng đầu. Nhưng Mộ Nhã Triết khác biệt.

Mộ Thị là tập đoàn tài phiệt danh tiếng bậc nhất, nắm giữ trong tay rất nhiều công ty con thực lực, tiềm năng và danh tiếng không một ai bì kịp.

Đối với Cố Tinh Trạch, anh ta có thể không coi trọng.

Nhưng, Mộ Nhã Triết, lại không được!

Hàn Ngữ Yên chưa bao giờ thấy qua Mộ Nhã Triết, người thừa kế của tập đoàn Mộ Thị từ trước đến nay đều thần bí khó lường, những tin tức mà cánh truyền thông cung cấp liên quan tới gia tộc họ Mộ cho tới bây giờ đều là tin đồn thất thiệt.

Nhưng mà cô ta cũng rất khéo léo nắm bắt tình hình mà cư xử. Nhìn thấy kẻ vốn ngạo mạn như Thiệu Đông đối với người đàn ông này lại hết sức cung kính, cô ta cũng lập tức bày ra đáng vẻ thanh tao hoàn mỹ, khẽ nở nụ cười đẹp không tì vết, dùng ánh mắt phong tình vạn chủng mà nhìn Mộ Nhã Triết.

Thiệu Đông thấy Mộ Nhã Triết không có đáp lại, liền tiến lên một bước, đưa tay phải ra: "Tổng giám đốc Mộ, ngài còn nhớ tôi không?"

Tổng giám đốc Mộ!?

Chẳng lẽ đây chính là gia tộc quyền thế thần bí nhất trong truyền thuyết... Nhà họ Mộ?

Hàn Ngữ Yên nghe thấy mà trong lòng không ngừng oán thầm.

Luôn luôn không coi ai ra gì, có thể khiến Thiệu Đông bày ra đáng vẻ nịnh nọt, cung kính gọi một tiếng "Anh Mộ", ngoại trừ nhà họ Mộ đệ nhất Kinh thành, còn có thể là ai?

Mộ Nhã Triết khẽ gật đầu, lại nhìn người kia một cái, so với vẻ mặt xu nịnh của Thiệu Đông, trên mặt của anh vẫn như cũ.

"Anh là?"

Sắc mặt Thiệu Đông hơi xị xuống, trên mặt hiện lên ý cười mắt tự nhiên: "Tổng giám đốc Mộ, ngài đã quên rồi ư? Chúng ta từng gặp mặt khi thu mua xí nghiệp Mạnh thị..."

"Quên đi." Mộ Nhã Triết cũng không có đủ kiên nhẫn nghe nói, trực tiếp lướt qua anh ta.

Thiệu Đông vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, nụ cười ưu nhã trên môi Hàn Ngữ Yên cứng ngắc, tình huống này thực quá xấu hổ.

Tần Chu ở một bên nhất thời nhin không được: "Phi phi" một tiếng, lẩm bẩm một câu: "Tự mình đa tình, chỉ là một nhà giàu mới nổi, còn muốn trèo cao với nhà giàu quyền quý?"

Giọng của anh ta cực thấp, gần như là đang lẩm bẩm, nhưng lại vẫn cố ý nói cho Thiệu Đông nghe được, Thiệu Đông cả khuôn mặt đều tái xanh, Hàn

Ngừ Yên sắc mặt cũng không tự nhiên, không khỏi xấu hổ mà mặt đỏ lên.

Anh ta bày ra vẻ vạn phần tôn kính, vậy mà lại bị ngó lơ không buồn nhìn thẳng, Thiệu Đông cũng cảm thấy vô cùng bức bối.

Thật là một người đàn ông ngạo mạn!

Mộ Nhã Triết đi đến trước Cổ Tinh Trạch, trên gương mặt băng lãnh cuối cùng cũng giãn ra một chút.

Hai người đàn ông, một người trưởng thành ngạo mạn, một người ôn nhu như ngọc.

Một tuấn mỹ bức người, một đẹp trai nho nhã.

Thân hình Mộ Nhã Triết so với Cổ Tinh Trạch cao lớn hơn vài phần, bởi vậy khó tránh khỏi có vẻ hơi ở trên cao nhìn xuống.

Con thịnh nộ của Cổ Tinh Trạch rõ ràng đã giảm đi mấy phần.

Khóe môi Mộ Nhã Triết nhếch lên, mấy phần khinh miệt cùng ngạo mạn, đôi môi hững hờ ý cười, lại không kịp đầy mắt.

"Thật đẹp!"

Ánh mắt của anh chuyển hướng đến phía sau lưng Cổ Tinh Trạch, bộ trang phục lộng lẫy Vân Thi Thi đang mặc khiến anh không khỏi kinh diễm.

Lần đầu anh gặp cô, nhan sắc của cô tựa như làn nước trong, khí chất thanh nhã thoát tục, nhưng bây giờ, cô khoác trên mình bộ lễ phục rực rỡ tôn lên vẻ cao quý tao nhã.

Bộ váy đỏ rực với làn váy dài thướt tha khiến cô càng mê hoặc lòng người, đuôi váy tựa như được đính rất nhiều bông hoa hồng, vừa gọi cảm cùng kiều diễm, giờ khắc này, lại cực kỳ mỹ lệ cao quý.

Mộ Nhã Triết ngoác ngoác môi, lại bỏ sung hai chữ. "Lễ phục."

Y phục có đẹp hay không, vẫn là phụ thuộc vào người khoác nó trên mình.

Vân Thi Thi lại có chút sợ hãi người đàn ông quyền thế này, càng lùi về phía sau Cổ Tinh Trạch.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc không kim được run rẩy mà siết chặt vạt áo Cổ Tinh Trạch, động tác này vô tình rơi vào đáy mắt Mộ Nhã Triết.

Tâm tình của người đàn ông cao ngạo này, hơi có chút không vui.

Tiểu Dịch Thần đứng ở một bên, đôi mắt nháy nháy, càng phát hiện người phụ nữ này có chút cổ quái.

Nhìn thật nhút nhát nha.

Giống một chú nai con vậy.

Từ đáy lòng Tiểu Dịch Thần cảm thấy, người phụ nữ này thật là đẹp.

Toàn thân khoác lên bộ lễ phục màu đỏ lộng lẫy, đặc biệt có khí chất, thanh tao cao quý!

Vừa xinh đẹp duyên dáng, nhưng lại cho cậu nhóc mấy phần cảm giác khác thường.

Người phụ nữ này, dường như đã gặp qua ở đâu đó?

Trong mơ hồ, đầu cậu nhóc hiện ra một số mộng cảnh, cậu nhất thời không nhớ nổi, nhưng sao luôn cảm thấy người phụ nữ này vô cùng quen thuộc như vậy,...

Phảng phất từ nơi sâu xa, cậu nhóc cùng người phụ nữ này có gì đó ràng buộc...

Loại cảm giác này không thể nói rõ, nhưng lại cảm thấy rất thân thuộc.

Lần đầu nhìn thấy cô, cậu nhóc cũng không hề cảm thấy lạ lẫm, thậm chí cho cậu một không khí ấm áp.

Loại ấm áp này quá mức lạ lẫm, lại làm cho người ta mê muội, cho dù là ở bên mẹ ruột, cậu nhóc cũng chưa từng có.

Tiểu Dịch Thần hơi nghiêng đầu, đầu có chút loạn rồi!

Dù mẹ ruột đứng bên cạnh cậu, cậu lại cảm thấy xa lánh.

Một người phụ nữ xa lạ đứng trước mặt, lại có thể cảm nhận được sự ôn nhu trên người cô.

Tiểu Dịch Thần mấp máy môi, lắc đầu.

Đừng nghĩ lung tung!

Mộ Uyển Nhu nhìn về phía Vân Thi Thi đang khoác trên mình bộ lễ phục hết sức xa hoa lộng lẫy cô ta càng không vừa mắt.

Đứng trước mặt Mộ Nhã Triết là một Vân Thi Thi đẹp tựa nữ vương, lộng lẫy ưu nhã, thế nhưng cô ta cũng chỉ là một người xuất thân bình dân, sao có thể có tư cách bước vào nơi này?

Empress là nơi giới quý tộc thời thượng tụ tập, một người bình dân lại có thể không biết điều bước vào đây?

Mà cô ta vẫn giữ dáng vẻ xinh đẹp lấn át mọi người xung quanh như vậy, chẳng lẽ không phản ứng với sự khiêu khích của mình ư?

"Alan!" Mộ Uyển Nhu khẽ quát một tiếng.

Alan lập tức một mực cung kính cười nói: "Vâng, cô Mộ."

"Từ lúc nào Empress cũng bắt đầu hoan nghênh những kẻ hèn mọn bình dân như cô ta?" Mộ Uyển Nhu không khách khí chỉ thẳng Vân Thi Thi, thanh âm trầm lãnh, giống như là đang xua đuổi một kẻ ăn mày thấp kém.

Alan trên mặt lúc này có chút xấu hổ, đáy lòng lại âm thầm oán thán: Ôi, cô ta có nhất thiết phải nói ra như vậy không!

Vân Thi Thi này trêu chọc cô ư, không phải là so với cô người ta đẹp hơn, khí chất hơn ư? Cô Mộ bắt đầu ghen tị đến mức không chú ý lựa lời nói a.

"Cô Mộ, cô có chút hiểu lầm rồi. Cô Vân là do ngài Tĩnh Trạch mời tới đây!"

"Ồ?" Mộ Uyển Nhu ngoa mạn bật cười: "Tĩnh Trạch, từ khi nào thì mắt nhìn người của anh kém như vậy, sao có thể mời một kẻ thấp hèn đến chỗ này?"

Tần Chu cũng lập tức lạnh mặt. "Cô Mộ, để tránh những phiền phức không đáng có, hãy tôn trọng một chút! Lúc nào còn phân biệt quý tộc cùng bình dân? Trên cửa Empress cũng không có viết "Không tiếp đón bình dân" đâu!"

Nói qua, anh ta ra vẻ chực khóc: "Cô Mộ, trong miệng cô nói bình dân, thế nhưng là chỉ tôi à?"

Mộ Uyển Nhu trên mặt không khỏi tức giận, cố nén giận nói: "Tôi không nói anh!"

"Này... Chẳng lẽ đang nói Tĩnh Trạch của chúng ta?" Tần Chu tội nghiệp mà nhìn xem cô ta, còn thiếu chút nữa là cầm cái khăn tay giả vờ vô tội rồi.

"Không phải, tôi nói cô ta!" Mộ Uyển Nhu âm thầm cắn răng, chỉ vào Vân Thi Thi.

"Ai nha, nhà chúng ta Thi Thi làm sao lại thành bình dân á! Thế nhưng đêm nay cô ấy là bạn gái của Tĩnh Trạch! Tôi mang cô ấy đến để thử lễ phục."

"Bạn gái của Tĩnh Trạch?"

Bạn gái của Cố Tĩnh Trạch ư?

Mộ Uyển Nhu mặt biến sắc, dù là Hàn Ngữ Yên đều từng sớt.

Bạn gái của Cố Tĩnh Trạch?

Là tên tuổi ăn khách bậc nhất làng giải trí hiện nay, chỉ dựa vào danh tiếng của Cố Tĩnh Trạch thôi, việc này đã có thể chiếm trang nhất của bao nhiêu ấn phẩm giải trí rồi!

Dựa vào cái gì? Cô ta này dựa vào cái gì? Lúc trước Giải trí Hoàn Vũ muốn nâng cao danh tiếng của Hàn Ngữ Yên, công ty liên tục gây áp lực với Cố Tĩnh Trạch, yêu cầu anh phải nắm tay Hàn Ngữ Yên đi thăm đồ, anh cũng không quan tâm! Cô gái này, rốt cuộc dựa vào cái gì!

Hàn Ngữ Yên ghen tỵ đỏ mặt.

Ánh mắt Mộ Nhã Triết chứa đầy vẻ lạnh lùng.

Cố Tĩnh Trạch, bạn gái ư? Đêm tiệc rượu Hoàn Vũ hàng năm, cô ta cũng sẽ tham gia ư?

Người phụ nữ này mặc trang phục lộng lẫy đến vậy lại là vì một người đàn ông khác.

Mộ Nhã Triết khẽ nâng cằm dưới lên vẻ kiêu căng, ánh mắt nhìn Vân Thi Thi đột nhiên trở nên lạnh lẽo thâm thúy.

Chương 133: Không đáng giá một trăm triệu?

Trong lòng anh nảy sinh cảm giác không vui.

Hàm dưới của anh hơi nâng lên, nhất là nhìn thấy Vân Thi Thi giống chú mèo con kinh sợ trốn sau lưng Cố Tinh Trạch, đôi môi mỏng lạnh lùng tựa như phác hoạ khe khếch lên.

Cô đề phòng với anh đủ kiểu, mà lại cùng một người đàn ông khác thân mật như vậy, trong lòng tổng giám đốc Mộ tự nhiên không thoải mái. Anh nhìn cô thật lâu, liền quay mặt đi, không tiếp tục nhìn về phía cô nữa, quay người thư thái nhàn hạ ngồi xuống ghế sofa.

Bầu không khí nhất thời vô cùng kỳ lạ.

Tiểu Dịch Thần ở một bên, trên khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn cũng ẩn hiện một tia không vui.

Chẳng biết tại sao khi biết được Vân Thi Thi là bạn gái của Cố Tinh Trạch, cậu nhóc hiển nhiên cảm thấy không thoải mái.

Cậu nhóc lại vẫn cảm thấy, người phụ nữ này cùng cha đứng chung một chỗ rất xứng đôi đi.

Tiểu Dịch Thần khẽ giật mình, bị ý nghĩ của mình kinh ngạc một chút.

Trời ạ... Vì sao cậu nhóc lại có ý nghĩ như vậy, thật không giải thích được.

Thế nhưng người phụ nữ này cũng rất kỳ lạ, đối với cô cậu bé cảm thấy một loại cảm giác thân quen rất khó nói, vì cái gì đây.

Tiểu Dịch Thần có chút lộn xộn rồi.

Không hổ là hai cha con, đều khó chịu như thế.

Mộ Uyển Nhu ngạo mạn nhìn xung quanh một vòng, khi tầm mắt của cô ta rơi vào trên người Vân Thi Thi, chợt cảm thấy trong mắt như bị đâm một nhát.

Vân Thi Thi đang mặc một bộ lễ phục lộng lẫy chói mắt.

Cô ta lập tức chuyển ánh mắt, thông dong đến gần Vân Thi Thi, bộ dạng cao cao tại thượng, khóe miệng nhếch lên một tia trào phúng.

"A, Tinh Trạch, mắt nhìn người của anh từ khi nào trở nên kém như vậy, lại tìm một người nghèo hèn như vậy làm bạn gái?" Mộ Uyển Nhu cười như không cười nhìn lướt qua Vân Thi Thi, trong mắt lộ vẻ khinh miệt cực độ, tựa như cô ta là Nữ Hoàng quyền uy, mà Vân Thi Thi giống như nô tỳ đê tiện.

Vóc dáng hai người tương đương nhau, nhưng Mộ Uyển Nhu bây giờ đang đi một đôi giày cao gót tám centimet, so với Vân Thi Thi thì cao hơn một chút, hàm dưới nâng lên lộ ra vẻ ngạo mạn.

Vân Thi Thi lãnh đạm nhìn cô ta, không khinh không giận, vẻ mặt bình tĩnh tựa như hồ nước không gợn sóng.

"Đây chính là tác phẩm của bậc thầy thiết kế thời trang Hải Luân nằm trong bộ sưu tập mới nhất!" Mộ Uyển Nhu cao cao nâng lên xuống hàm: "Ai cho phép cô mặc?"

Alan nghe vậy, bả vai rụt rụt, lập tức cung kính nói: "Bà tổng, là tôi cho cô ấy mặc..."

"Bà?" Mộ Uyển Nhu tức giận: "Bà không biết bộ trang phục này đắt đỏ đến mức nào sao? Ai cho phép bà cho cô ta mặc?"

"Là tôi." Cố Tinh Trạch bình tĩnh nói: "Tôi thấy bộ lễ phục này rất đẹp, nhất định sẽ hợp với Thi Thi."

Thi Thi? Xưng hô cũng quá trêu mến đi?

Đáy mắt Mộ Nhã Triết càng băng lãnh.

Trong lòng càng lúc càng cảm thấy không thoải mái.

Mộ Uyển Nhu thấy Cố Tinh Trạch mở miệng, ngữ khí mềm đi nấy phần: "Tinh Trạch, bộ lễ phục này là tác phẩm của bậc thầy Hải Luân (Helen), cực kỳ trị giá, làm sao anh bỏ ra..."

"Cô ấy xứng đáng. Mà lại, Thi Thi mặc vào thực sự rất đẹp." Cố Tinh Trạch cúi đầu nhìn cô, đưa tay sửa chút tóc mai hơi rối của Thi Thi.

Động tác quá mức thân mật này khiến không ít người nhói mắt.

Nhất là Mộ Nhã Triết, trong mắt vốn không vui càng sâu không thấy đáy.

Đáng chết, anh có để ý.

Anh chú ý từng hành động người khác chạm vào cô, cảm thấy vô cùng chướng mắt...

Loại cảm giác đáng chết này thật khó chịu.

Mộ Uyển Nhu may mắn không phát hiện sắc mặt thâm trầm của Mộ Nhã Triết, lại nói: "Tinh Trạch, tối nay là tiệc rượu hàng năm của Giải trí Hoàn Vũ, đến lúc đó sẽ có rất nhiều khách quý tham dự, còn có rất nhiều phương tiện truyền thông. Anh mang theo một người không có danh tiếng gì làm bạn gái, cũng không sợ bị người khác chế giễu ư?"

Tần Chu nghe cô ta nói ra những lời cay nghiệt như vậy, mi tâm nhíu thật sâu, khuôn mặt tràn đầy vẻ không vui.

Alan cũng ở một bên nhỏ giọng nói: "Tôi cảm thấy... cô Vân mặc bộ lễ phục đó thực sự rất đẹp!"

Hàng mi thanh tú của Mộ Uyển Nhu khẽ chau lại, đôi môi đỏ hơi nhếch lên, ánh mắt sắc bén lướt qua Alan, dọa bà ta sợ đến mức ngậm miệng lại, không dám tiếp tục nhiều lời.

Hàn Ngữ Yên nghe vậy, không phải nói cũng biết cô ta trong lòng đầy căm giận, cô ta chán ghét những người vừa không có danh tiếng lại không có xuất thân gia thế. Mộ Uyển Nhu châm chọc một hồi, cô ta cũng cảm thấy xả được phần nào cơn giận, lợi dụng điều này, trong lòng vô cùng sáng khoái, cũng ở một bên giọng mỉa mai nói móc: "Mộ thiếu phu nhân nói có đạo lý. Kê bản hàn mãi là bản dân, mặc cái gì cũng vẫn không lột bỏ được vẻ nghèo hèn, chim sẻ nói cho cùng vẫn là chim sẻ, còn vọng tưởng bay lên đầu cành Phượng Hoàng ư? Thật nực cười!"

Mộ Uyển Nhu sửa sang vạt áo, ưu nhã vòng cánh tay, vì một tiếng "Mộ thiếu phu nhân" của Hàn Ngữ Yên cô ta cảm thấy thật mát lòng.

Hàn Ngữ Yên miệng lưỡi giống như mật ngọt, chỉ cần có thời cơ cho cô ta leo lên, cô ta chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Nói qua, cô ta khoác lên cánh tay Thiệu Đông, chế nhạo cười một tiếng, trong mắt tràn đầy xem thường "Tôi nói cô này, tốt nhất đừng tại đây làm gì cho mất mặt, tốt nhất vẫn là chạy trở về xóm nghèo của cô đi!"

Tần Chu giương hàng lông mày anh tuấn lên, cười lạnh nói: "Nếu nói Thi Thi nhà chúng ta nghèo hèn, vậy cô Hàn, chẳng lẽ cô xuất thân quý tộc sao?"

Hàn Ngữ Yên nhất thời nghẹn lời.

Cô ta đương nhiên không phải!

Ngược lại, từ nhỏ gia cảnh của cô ta vô cùng bản hàn, một nhà năm miệng ăn đều chen chúc tại một căn phòng chật hẹp, cô ta mới thật sự là xuất thân xóm nghèo. Cũng là bởi vì cô từ nhỏ đã nếm mùi vị khổ khổ, giờ đây mới tham vọng hưng vinh.

Tốt nghiệp trung học lúc, cô ta theo học tại ngôi trường chuyên về nghệ thuật. Cô ta không có khả năng thiên phú, cũng không có điều kiện học tập, vì thế mãi cho đến tận khi tốt nghiệp cũng không được tham gia một bộ phim thử sức, may mắn được đóng vai diễn kia, lúc này mới thuận lợi phát triển.

Vì sự nghiệp, cô ta thậm chí không tiếc thủ đoạn nào, cũng chịu đựng không ít khổ sở.

Bây giờ nổi danh, khổ tận cam lai, nhưng mà cánh truyền thông mang việc cô ta không có gia thế mà không ít lần gây khó dễ.

Cái này vẫn luôn là nỗi đau của cô ta.

Tần Chu thấy vẻ mặt khó chịu của Hàn Ngữ Yên, vẫn như cũ cười lạnh nói: "Thi Thi của chúng ta tốt xấu là sinh viên đại học, nói thế nào cũng là sinh viên xuất sắc. Mà lại, Thi Thi nhà chúng ta cũng rất được đạo diễn Lâm coi trọng!"

Đạo diễn Lâm?

Hàn Ngữ Yên biến sắc: "Đạo diễn Lâm? Đạo diễn Lâm nào?"

"Ai nha, cô thật đúng là có bệnh hay quên nha. Đến vị ân sư nâng đỡ mình cũng không nhớ sao?" Tần Chu lãnh đạm nói.

Lâm Phượng Thiên!

Làm sao cô ta quên được!

Đây chính là một trong những vị đạo diễn kiệt xuất có tầm ảnh hưởng nhất trong giới phim ảnh Hoa ngữ, ba bộ phim do ông ta đạo diễn đã từng liên tục

ba năm liên tục là quán quân phòng vé!

Gần đây không phải ông ấy đang có kế hoạch quay bản điện ảnh của bộ tiểu thuyết thanh xuân trứ danh hay sao, chẳng lẽ... Nữ chính là cô ta!?

Mộ Uyển Nhu trong mắt cũng có chút ngoài bắt ngờ.

Trên ghế sofa, gương mặt tuấn mỹ của Mộ Nhã Triết cũng hiện lên vẻ khác lạ.

Hàn Ngữ Yên bỗng nhiên cười lạnh nói: "Làm sao có thể? Đạo diễn Lâm làm sao lại tuyển cô ta làm nữ chính? Cô ta dựa vào cái gì!"

Năm đó cô ta có thể có được vai "Chong chóng tre", đơn giản là nhờ quan hệ với nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim điện ảnh ấy, lúc này mới được nâng lên vị trí nữ chính, vì thế Lâm Phượng Thiên đôi cô ta có rất nhiều bất mãn, không ưa cô ta ra mặt.

Mà Vân Thi Thi dựa vào cái gì?

Chẳng lẽ... Cũng là quy tắc ngầm bên trên?

"Dựa vào cái gì?" Cố Tinh Trạch nghe vậy, lại là cười một tiếng, không nể nang gì vuron cánh tay, đem Vân Thi Thi kéo sát về phía mình, nhìn vào trong mắt cô đầy ôn nhu. "Có ít người tuy nhiên xuất thân bình thường, nhưng khí chất trên người lại thanh lệ thoát tục. Thi Thi cô ấy mặc dù không có tiếng tăm trong giới, nhưng lại là cô gái đẹp nhất tôi từng gặp."

Mộ Uyển Nhu nhìn qua Cố Tinh Trạch, bỗng nhiên hiểu được, đây là Cố Tinh Trạch dự định dùng sự nổi tiếng của chính mình để truyền thông chú ý đến Vân Thi Thi, vì mở đường cho cô ta! Cô có thể nhìn ra được, Cố Tinh Trạch đối với việc Lâm Phượng Thiên nhìn trúng Vân Thi Thi làm nữ chính, cũng vô cùng hài lòng.

Cố Tinh Trạch tính tình cao ngạo là vậy mà không tiếc lợi dụng danh tiếng của chính mình, vì nâng đỡ cho cô ta.

Vân Thi Thi này, rốt cuộc có tài đức gì... Vì sao luôn luôn nhận được sự sủng ái?!

"Tôi chẳng cần biết cô ta được ai nhìn trúng, nơi này, không chào đón cô ta!"

Trong ánh mắt ác độc của Mộ Uyển Nhu lóe lên, thanh âm bởi vì ghen ghét mà rít lên: "Coi bộ đồ ra cho tôi, rồi mau biến đi!"

Vân Thi Thi nghe vậy, bị làm nhục trước mặt bao người, trên mặt hiện lên vẻ khó chịu.

Người phụ nữ này, sao có thể làm nhục cô như vậy? Đơn giản quá phận.

Khóe miệng cô cười cười, hỏi ngược lại: "Dựa vào cái gì?"

Muốn cô rời đi, cô liền rời đi ư?

Vân Thi Thi cô không phải dễ dàng mặc cho người khác khinh thường.

Mộ Uyển Nhu ngạo mạn cười một tiếng, giống như là nghe được một chuyện vô cùng buồn cười. "Cô hỏi tôi vì cái gì ư?"

Alan nghe vậy, có chút không đành lòng địa ở một bên nhắc nhở nói: "Cô Vân, hết sức xin lỗi. Empress là tài sản do tập đoàn nhà họ Mộ đầu tư..."

Vân Thi Thi giật mình, có chút ngây ngẩn cả người.

Khó trách, Mộ Uyển Nhu vênh vang đắc ý như thế, thì ra, cô ta là nữ chủ nhân của Empress.

Cố Tinh Trạch cười một tiếng, nói: "Bộ lễ phục này, tôi mua."

Mộ Uyển Nhu cười lạnh một tiếng. "Không bán."

"Một trăm triệu." Cố Tinh Trạch mí mắt cũng không chớp mắt báo ra một con số.

Vừa dứt lời, dù là Tần Chu đứng bên cạnh cũng giật nảy mình.

Trời ạ! Tinh Trạch... Cậu ta điên rồi sao!

Một trăm triệu, khái niệm gì...

Cho dù anh ta cũng rất yêu quý cô bé Thi Thi này, thế nhưng là một trăm triệu, một bộ lễ phục mà thôi, đáng giá ư!

Vân Thi Thi vô cùng cảm động.

Trong lòng cô rất rõ, bộ lễ phục này căn bản không đáng giá đến một trăm triệu, Cố Tinh Trạch chỉ là đang bảo vệ cô.

Nếu như cô coi bộ lễ phục này ra, bị đuổi ra nơi này, đó mới là nỗi nhục nhã lớn nhất đối với cô.

Mà Cố Tinh Trạch đang dùng một trăm triệu đó để giữ gìn tôn nghiêm cho cô.

Đáng giá sao? Cố Tinh Trạch... Tại sao phải đối xử với cô ôn nhu như vậy? Cần thận che chở như vậy?

"Tinh Trạch! Anh điên rồi sao?" Hàn Ngữ Yên đã sớm nhìn không được, có chút không thể nhịn được nữa nói, "Bộ lễ phục này căn bản không đáng một trăm triệu."

"Tôi thích." Anh bình tĩnh nói ngắn gọn hai chữ, không mấy may quan tâm đến vẻ không cam lòng của Hàn Ngữ Yên.

"Một trăm triệu, tôi mua." Cố Tinh Trạch tỉnh táo nhìn qua Mộ Uyển Nhu, mỗi chữ mỗi câu lạnh lùng quả quyết.

"Anh..." Mộ Uyển Nhu tức giận vô cùng, không tin được mà nhìn anh.

Một bên, giọng nói lạnh lùng của Mộ Nhã Triết thanh vang lên: "Không bán."

Mọi người nghe vậy, hít vào một ngụm khí lạnh.

Một trăm triệu đều không bán, đây cũng là vì cái gì?

Tần Chu cũng tức giận nói: "Tổng giám đốc Mộ, một trăm triệu, đây là giá trên trời rồi!"

Mộ Nhã Triết lười biếng mà ưu nhã dựa vào ghế sofa, ung dung như một vị Đế Vương, khí thế ngạo nghễ đến bức người.

"Anh cho rằng, cái này không đáng giá một trăm triệu?"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Không có đối lập, không có tổn thương

Mộ Nhã Triết lười biếng mà ưu nhã mà dựa vào trên sofa, ung dung tựa như đế vương quân chủ thời cổ, khí thế khinh ngạo bức người.

"Anh cho rằng, cái này không đáng giá một trăm triệu?"

Sắc mặt mọi người cứng lại, khoảnh khắc chấn động qua đi, dường như đã sáng tỏ, địa vị của tập đoàn tài chính lớn mạnh là vậy, Mộ Nhã Triết vốn là người thừa kế của tập đoàn tài chính, quyền sinh quyền sát không nói hai lời.

Địa vị của tập đoàn đừng nói là ở Trung Quốc, đối với tài chính ở toàn bộ Châu Á, đều hết sức quan trọng.

Một trăm triệu, đối với Mộ Nhã Triết đích là không đáng kể.

Hàn Ngữ Yên nghe xong trong lòng càng khiếp sợ, cô ta chỉ biết là gia tộc nhà họ Mộ giàu có quyền quý đệ nhất Bắc Kinh, lại không biết, nhà họ Mộ quyền thế kinh người như vậy.

So sánh với người đứng ở bên cô ta, sắc mặt của Thiệu Đông càng thêm ngưng trọng, thật sự là một sự đã kích quá lớn.

Hàn Ngữ Yên gất gao mà cắn cắn môi, bắt đầu có chút hận ánh mắt thiên cận của chính mình.

Trong lòng lại có chút không khỏi ghen ghét với Mộ Uyển Nhu.

So với nhà họ Mộ, tập đoàn tài chính nhà họ Thiệu quả là không cùng đẳng cấp..

Mộ Nhã Triết bá đạo khiêu khích, khiến cho Cố Tinh Trạch cùng Vân Thi Thi ngẩn ra.

Luôn luôn độc miệng như Tần Chu cũng bất đắc dĩ mà đỡ trán thở dài —— Anh ta hiểu quá rõ Mộ Nhã Triết mà.

Hiển nhiên là muốn khiêu khích Cố Tinh Trạch.

Cố Tinh Trạch sắc mặt trầm xuống, trong mắt luôn luôn lạnh nhạt như nước thể nhưng hiện lên một tia sắc bén rét thấu xương.

Anh nhủ chặt ấn đường, xoay mặt đi, hai người đàn ông mặt đối mặt, trong không khí tức khắc tràn ngập khói thuốc súng.

“Tổng giám đốc Mộ, bộ lễ phục này bày ở trong tiệm, lại không bán, lời này là có ý gì?”

Mộ Nhã Triết ưu nhã nhếch môi, chậm rãi đứng dậy, theo động tác của anh, khí chất áp bức trên người anh chiếm trọn căn phòng, trong nhất thời không khí càng thêm động lại.

“Bán hay không, là quyền của tôi, người khác không có quyền can thiệp.”

Cố Tĩnh Trạch trong mắt lạnh băng, cả người cơ bắp đều trở nên cứng đờ, đang muốn mở miệng, chợt thấy Vân Thi Thi khẽ kéo ống tay áo của anh.

Anh ngẩn ra, cúi đầu, lại thấy cô nở nụ cười trong veo, nhàn nhạt nói: “Tĩnh Trạch, cảm ơn ý tốt của anh! Bất quá, em coi bộ lễ phục này ra vậy.”

“Em không cần sợ, an tâm. Bộ lễ phục này thực sự rất hợp với em.”

“Em vẫn thích bộ lễ phục anh cùng Tần Chu chọn lúc trước hơn. Bộ lễ phục dạ hội trắng như tuyết kia, em cũng rất thích mà.” Vân Thi Thi lắc đầu, ngắt lời anh.

Hàn Ngữ Yên nghe vậy, ở một bên châm biếm: “Hừ. Empress này là sản nghiệp nhà họ Mộ, lễ phục này đương nhiên thuộc sự định đoạt của Tổng giám đốc Mộ. Tổng giám đốc Mộ yêu thương vợ mình như vậy, sao có thể từ bỏ những thứ cô ấy yêu thích?”

Những lời nói này thực sự chói tai.

Không biết vì sao, Vân Thi Thi nghe xong đau đớn thấu tim.

Mộ Uyển Nhu. Cô ta là vợ chưa cưới của anh, anh đương nhiên sẽ không đem bộ lễ phục dạ hội đẹp nhất này cho người khác.

Chỉ là. Không hiểu vì sao trong ngực rầu rĩ.

Vân Thi Thi bỗng nhiên cười trào phúng.

Điều này chẳng có gì đáng nghi ngờ!

Anh không yêu thương vị hôn thê của mình, chẳng lẽ yêu thương cô sao?

Cô cũng không là gì của anh cả!

Nhưng mà trong lòng Vân Thi Thi cũng không so đo nhiều.

Bộ lễ phục này tuy rằng đẹp để quý giá, nếu đêm nay cô mặc bộ lễ phục dạ hội lộng lẫy này tham dự, chắc chắn sẽ lấn át người chủ trì buổi tiệc, thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Nhưng mà, cô bất quá cũng chỉ là một tên tuổi mới, không có bối cảnh, không có tác phẩm nổi bật, nếu rêu rao quá mức, chắc chắn sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết.

Cô cũng không phải người ham hư vinh, không quan trọng ánh mắt của người khác.

Vân Thi Thi cười, liền đi đến phòng thử đồ. Cô tư thái ưu nhã mà dẫn theo góc váy, bước chân thong dong, lưng thẳng, không hề có một chút chật vật lúng túng nào, cô trấn an mình phải cư xử tự nhiên, ngược lại làm Mộ Uyển Nhu cùng Hàn Ngữ Yên ở một bên chờ xem cô diễn trò vui như ghen ở cổ họng.

Bọn họ vốn cho rằng, Vân Thi Thi bị chế nhạo như vậy, chắc chắn chật vật như cô bé lọ lem, khóc sụt sùi mà chạy về xóm nghèo của mình; cũng hoặc là, đầy bụng tâm cơ mà muốn trèo cao, nhưng mà, lại không có.

Vân Thi Thi hết sức thản nhiên, ngược lại với Hàn Ngữ Yên và Mộ Uyển Nhu ác độc cùng đối trá.

Thiệu Đông ánh mắt có chút si mê mà nhìn chăm chú bóng dáng ngạo nghễ của Vân Thi Thi, trong lòng chấn động vô cùng.

Loại tình huống này, vốn cho rằng cô sẽ rất khó xử. Ở trước mặt Mộ Nhã Triết, bất luận là ai căn bản đều không thể giữ gìn thể diện cho cô.

Cô lại hoàn toàn lạnh nhạt, thậm chí không có một tia chật vật.

Không giống như Mộ Uyển Nhu, Vân Thi Thi tuy không phải xuất thân quý tộc, nhưng mà cô gái đó là như vậy, trên người phảng phất khí chất quý tộc cùng vương tộc ưu nhã, bẩm sinh đã có sẵn, khó có thể lẫn át.

Mộ Nhã Triết nhìn bóng dáng của cô, đôi mắt thâm thúy từ từ nheo lại, trong mắt hiện lên một ý vị sâu thẳm.

Có chút nhìn không thấu cô.

Anh cho rằng dưới sự nhục mạ cùng ngạo mạn của anh, cô sẽ nhu nhược, bất lực cùng thất thố.

Nhưng mà từ đầu đến cuối, cô đều ưu nhã như vậy, làm người khác nhìn không thấu cô.

Không vui.....

Anh rất không vui.

Anh cảm thấy cô gái này, không dễ khống chế như trong tưởng tượng của anh.

Anh thừa nhận sở dĩ anh không kiêng nể gì mà làm nhục cô, làm cô khó chịu, là bởi vì cô dịu dàng ngoan ngoãn như vậy, lại nép ở phía sau người đàn ông khác.

So với khi ở bên Cố Tinh Trạch, ở trước mặt anh Vân Thi Thi cực kỳ giống một con mèo nhỏ vỗ trang kỹ càng, vờn nanh vuốt sắc nhọn, không cho phép anh xâm phạm.

Có lẽ là người đàn ông này che dấu quá tốt ham muốn chinh phục, ngày thường không lên tiếng, trên thực tế anh đang khống chế dục vọng kinh người, đây là thiên tính cũng như là bản năng của anh.

Trong xương cốt chảy dòng máu đế vương không cho phép bất luận kẻ nào làm trái, cô gái này lại cố tình tỏ ra quật cường.

Mộ Nhã Triết môi mỏng nhấp thành một đường, trong mắt giữ kín như bùng.

Alan thấy vậy, không đành lòng, cũng theo sát đi lên, dưới sự trợ giúp của bà, lúc trước Vân Thi Thi và Tần Chu đã nhìn trúng một bộ lễ phục dạ hội, kiểu tóc, trang sức giản lược lại không phối cùng trang sức xa hoa.

Trong lòng vô cùng áy náy, vì thế Alan trang điểm cho cô đặc biệt tỉ mỉ.

Thay đổi bộ lễ phục dạ hội thanh nhã như thế này, phong cách trang điểm tự nhiên cũng phải thay đổi.

Lớp trang điểm sắc xảo của cô được thay thế bởi lớp trang điểm nhẹ nhàng tươi sáng hơn, khi Alan nhìn vào trong gương, khuôn mặt Vân Thi Thi hiện lên hoàn mỹ không tì vết.

Ngũ quan của cô bẩm sinh đã tinh xảo mỹ lệ, Alan lại là bậc thầy về tạo hình, toàn bộ quá trình trang điểm đều một tay bà thực hiện.

Vân Thi Thi đứng lên, mỉm cười nhìn về phía Alan, đẹp không tả xiết.

Trong lòng Alan lại lần nữa kinh ngạc cảm thán: Cô ấy đích thực mỹ lệ hơn người, trời sinh tuyệt mỹ, căn bản không cần dựa vào trang phục hay trang sức xa xỉ, không khó hiểu vì sao Vân Thi Thi hiện giờ chỉ mặc một bộ váy trắng, vậy mà vẫn rực rỡ tỏa sáng như vậy.

Khi cô cầm lần váy lần nữa bước ra từ phòng thay quần áo, liền hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Về kinh diễm trong mắt Cố Tinh Trạch so với khi nãy càng sâu hơn.

Mà Tiểu Dịch Thần ngồi ở trong lòng Mộ Nhã Triết lại càng chấn động đến không nói nên lời, Tần Chu đứng bên cạnh ngắm nhìn không rời mắt.

Hàn Ngữ Yên đứng một bên vừa không khỏi choáng ngợp lại đổ kị đến thấu tim gan! Dung mạo cùng khí chất của Vân Thi Thi vì sao lại được ông trời ưu ái như vậy?

Sắc mặt Mộ Uyển Nhu càng phức tạp hơn, trong mắt toàn sự ác độc.

Vân Thi Thi đi về phía Cố Tinh Trạch cùng Tần Chu, mỉm cười nói: “Như thế nào?”

“Tuyệt! Đẹp, quá đẹp! Thi thi, cô mặc cái gì cũng rất hợp, quả thực là vóc dáng trời sinh a!” Vừa nói, Tần Chu ý vị mà nhìn về phía Hàn Ngữ Yên, không quên độc miệng một câu, “Hừ hừ, không giống người nào đó, mặc quần áo hàng hiệu, cũng lắm cũng chỉ xứng làm nền! Người với người, không thể so sánh a!”

Câu nói khiến mặt Hàn Ngữ Yên biến sắc.

Nhưng mà bị Tần Chu châm chọc, cô ta lại không dám mở miệng, Tần Chu này, tuy rằng chỉ là người đại diện, nhưng lại là át chủ bài của giải trí Hoàn Vũ, trên tay tài nguyên vô số, bối cảnh cũng rất tốt, cô ta đắc tội không nổi.

Cố Tinh Trạch cũng nói: “Tần Chu, mắt thẩm mỹ của anh cũng không tồi, cái này thực rất đẹp!”

“Thi Thi mặc cái gì cũng rất đẹp!” Tần Chu quả thực nhìn mê.

Vân Thi Thi cười nói: “Đâu có? Là nhờ Tần quản lý có mắt chọn rất chuẩn đấy chứ.”

“Miệng cô thật ngọt, thật biết cách khiến người khác thoải mái nha!”

Cố Tinh Trạch nhìn cô, mọi lo lắng trong lòng tức khắc biến mất, quay đầu nói với Alan: “Bộ trang phục này hãy tính vào thẻ của tôi.”

Alan gật gù đầu, lại cẩn thận mà quan sát sắc mặt Mộ Nhã Triết một chút.

Không biết vì cái gì, Tổng giám đốc Mộ đối với cô gái này đặc biệt chú ý nha?

Thấy Mộ Nhã Triết buồn bã mi mắt xuống, thậm chí không có liếc mắt một cái nhìn phía Thi Thi, dường như không quan tâm cô ấy.

Alan mím môi, không lẽ bà hiểu lắm sao?

Cảm thấy Tổng giám đốc Mộ thực sự chú ý giai nhân này a.

Hiện tại gương mặt ngài ấy vẫn lạnh lùng cao ngạo như cũ.

Tâm tư người đàn ông vốn khó đoán như mò kim đáy biển, đặc biệt là một người cao thâm như Mộ Nhã Triết, không một ai có thể đoán được tâm ý của ngài ấy.

Cho đến khi Cố Tinh Trạch cùng Vân Thi Thi rời đi, anh đều không nhìn lấy một cái.

Mộ Uyển Nhu lập tức phản phó Alan đem bộ lễ phục Vân Thi Thi vừa thay ra cầm lại đây, lòng tràn đầy vui mừng mà đi vào phòng thử đồ, gấp không chờ nổi mà muốn thay ngay lập tức.

Bộ lễ phục này, thực ra cô ta cũng không thích.

So với màu đỏ rực rỡ của hoa hồng, cô ta thích màu tím ưu nhã hơn.

Nhưng đây là bộ lễ phục mà Vân Thi Thi đã mặc, đẹp đến mức kinh động lòng người, lại có thể..... Hấp dẫn ánh mắt của anh.

Trong lòng cô ta tự nhiên không cam chịu.

Dựa vào cái gì..... Cô ta có thể thu hút sự chú ý của anh như vậy?

Cô ta muốn chứng minh, chỉ cần quần áo được cô ta khoác trên người, đều sẽ tỏa sáng!

Cô ta nôn nóng muốn chứng minh cho mọi người xem, vô cùng nôn nóng!

Không bao lâu, cô ta sẽ mặc bộ váy kia mà đi ra, bộ lễ phục này ở trên người cô ta nhất định sẽ càng thêm động lòng người.

Nhưng khi cô ta vừa mới đi ra, trái ngược với sự chờ đợi những lời ca ngợi, khi mọi người nhìn phía cô ta, ánh mắt mọi người không hên mà cùng âm ảm đi vài phần.

Ngay cả Hàn Ngữ Yên suốt nửa bật cười.

Quá tầm thường.

Bộ lễ phục dạ hội tao nhã như vậy, thế nhưng ở trên người cô ta có vẻ vài phần bình dân.

Quần áo có đẹp hay không, vẫn là phụ thuộc vào người mặc. Nếu người mặc tư chất bình thường, nhất định không thể lấn át bộ lễ phục lộng lẫy quý giá như vậy.

Vân Thi Thi mặc vào, nó dường như tôn lên khí chất trời sinh của cô.

Mộ Uyển Nhu mặc nó, lại thành người làm nền.

Trong nhất thời, không khí lặng im, lại có chút tẻ ngắt.

Hàn Ngữ Yên xem xét thời thế, vội vàng cười tán thưởng nói: “Mộ Thiếu phu nhân, cô mặc bộ lễ phục này thật đẹp quá đi!”

Tầm thường đến không thể khen nổi, chỉ có vài câu ca ngợi ít ỏi, Tiểu Dịch Thần đều lập tức nghe ra tới trong lời nói của cô ta không có ý khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Cởi ra

Tầm thường đến không thể khen nổi, chỉ có vài câu ca ngợi ít ỏi, Tiểu Dịch Thần đều lập tức nghe ra tóe trong lời nói của cô ta không có ý khen ngợi.

Một câu ca ngợi vô cùng dối trá, trong tình huống như lúc này, không khỏi có vẻ quá mức xấu hổ.

Vào lúc này, không khí lặng im đến sắp hít thở không thông.

Không thể sánh bằng, không thể.

Có lẽ tất cả mọi người đều kinh động khi trông thấy vẻ đẹp tựa như tiên nữ của Vân Thi Thi lúc mặc bộ lễ phục này, đến khi Mộ Uyển Nhu mặc vào, trong nháy mắt âm ỉ thất sắc.

Vốn dĩ bộ lễ phục dạ hội mang về thanh tao trang nhã, ở trên người Mộ Uyển Nhu, lại hơi tầm thường không tôn được sự lộng lẫy của trang phục.

Dáng người Vân Thi Thi với đường cong là lướt, vòng eo nhỏ nhắn một tay có thể ôm hết, hai chân thẳng tắp thon dài, vai cổ cùng xương quai xanh duyên dáng, mặc bộ lễ phục này tôn lên không hề sót ưu điểm nào.

Nhưng mà dáng người Mộ Uyển Nhu lại không thích hợp, vòng một quá mức đầy đặn lộ ra ngoài vô cùng thô thiển.

Mộ Nhã Triết hơi hé đôi mắt anh tuấn, ánh mắt thanh lãnh dừng ở trên người cô ta, bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm vô cùng.

Lại hồi tưởng tới dáng vẻ của Vân Thi Thi mặc bộ lễ phục này phong thái tao nhã cỡ nào, sự đối lập quá mức rõ ràng.

Một trận quanh quệ qua đi, Alan cũng lập tức phản ứng, vội vàng khen ngợi: “Mộ Thiếu phu nhân, cô mặc bộ trang phục này..... Ách, thật xinh đẹp!”

Cái này không khen không sao, khen một cái, Mộ Uyển Nhu hoàn toàn sụp đổ.

Nhìn một vòng mọi người xung quanh cô ta, trên mặt mọi người hoặc là xấu hổ hoặc là đại ra, Mộ Uyển Nhu sắc mặt không vui, lại như cũ cố gắng căng niêng cười nói: “Thế nào, chẳng lẽ tôi mặc bộ này trông khó coi lắm sao!”

Hàn Ngữ Yên cười: “Đẹp a, thực sự rất đẹp, rất có khí chất.”

Lời khen quá mức sáo rỗng, thật sự không biết nên khen cái gì tốt nữa.

So sánh cùng ghen ghét vốn là thiên tính của phụ nữ, sao Mộ Uyển Nhu có thể cho phép Vân Thi Thi cướp đi sự nổi bật của cô ta?

Tiểu Dịch Thần lại còn nhỏ, không hiểu hết tâm tư thâm sâu của người lớn, chau mày nói: “Mẹ, mẹ mặc bộ này trông khó coi quá!”

Lông mày Hàn Ngữ Yên chau lại, đứa nhỏ này thật thà quá đi, dám phá đám người khác?

Ai ngờ Tiểu Dịch Thần nói tiếp một câu làm cho Mộ Uyển Nhu muốn thổ huyết: “Bộ lễ phục dạ hội này để chị gái xinh đẹp vừa rồi mặc đẹp mắt hơn! Mẹ không hợp đâu, đổi một bộ khác đi a!”

Mộ Uyển Nhu sắc mặt càng âm trầm.

Hàn Ngữ Yên cười nói: “Trẻ con nói chuyện không có chú ý lời nói, cậu chủ Mộ còn nhỏ, bà Mộ đừng để bụng, cô mặc bộ này thật sự rất đẹp.”

“Hừ, cô nịnh bợ mẹ như vậy, là muốn cho mẹ tôi xấu mặt ở bữa tiệc tối nay sao?” Tiểu Dịch Thần thấy có người nghi ngờ mắt thẩm mỹ của cậu nhóc, sắc mặt không vui.

Hàn Ngữ Yên vừa nghe, trong lòng quả thực hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, sợ Mộ Uyển Nhu tin vào lời nói của con trai, hiểu lầm dụng ý của cô ta, vội vàng nói: “Mộ Thiếu phu nhân, tôi không có ý này!”

Mộ Uyển Nhu trực tiếp làm lơ cô ta, đi đến trước mặt Mộ Nhã Triết, cười hỏi: “Triết, anh xem cái này, đẹp không?”

Cô ta cố chấp mà muốn anh nhận xét một câu.

Ánh mắt những người khác cũng không quan trọng. Một câu khen ngợi của anh thôi còn hơn cả ngàn vạn lời tán thưởng từ người ngoài.

Hiện giờ, cô ta đã vô cùng mất mặt, Mộ Nhã Triết chỉ cần một câu, là có thể vấn hời nàng mặt mũi.

Chỉ cần anh nói tốt xem, ai dám nghi ngờ!

Lời nói của Mộ Nhã Triết, chính là thánh chỉ, ai dám phản bác.

Mộ Nhã Triết từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô ta, trong mắt lại không có chút nào kinh diễm cùng tán thưởng, chỉ có một tia không kiên nhẫn cùng lạnh băng, khiến cho lòng Mộ Uyển Nhu nguội đi một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Em đáng giá tốt nhất

Mộ Nhã Triết từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô ta, trong mắt lại không có chút nào kinh diễm cùng tán thưởng, chỉ có một tia không kiên nhẫn cùng lạnh băng, khiến cho lòng Mộ Uyển Nhu nguội đi một nửa.

“Cởi ra.”

Một câu mệnh lệnh lạnh băng đến cực điểm, Mộ Uyển Nhu tức khắc mà lặng đi tại chỗ.

“Vì cái gì?”

“Tôi có nói, bộ trang phục này cho cô mặc sao?” Mộ Nhã Triết lạnh nhạt.

Mộ Uyển Nhu thần sắc cứng đờ, trông hết sức khó coi.

Cô không hiểu, đối với yêu cầu của cô ta, Mộ Nhã Triết từ trước đến nay đều thỏa mãn vô điều kiện.

Cô ta muốn cái gì, liền có được cái đó, anh từ trước đến nay đều cung chiều cô ta, thậm chí yêu cầu hà khắc đến mấy cô ta đưa ra, anh cũng bằng lòng mà thỏa mãn.

Vì sao anh đối với cô ta bỗng nhiên lạnh như băng?

“Vì cái gì? Vì cái gì em phải cởi ra? Chẳng lẽ em kém cô ta? Đồ đàn bà đê tiện kia.....”

“Cởi ra, cho cô năm phút đồng hồ, đổi một bộ khác.” Mộ Nhã Triết nói, nâng đồng hồ trên tay lên, hiển nhiên đã bắt đầu tính toán thời gian.

“Không, em không cởi!” hốc mắt Mộ Uyển Nhu đỏ lên, “Em thích cái này, em muốn mặc bộ này tham gia tiệc rượu đêm nay!”

Mộ Nhã Triết khoé môi phác hoạ, lạnh nhạt nói: “Sự kiên nhẫn của tôi có hạn.”

“Triết.....” Mộ Uyển Nhu kinh ngạc, chưa bao giờ cô ta thấy anh đối xử lạnh nhạt với mình như vậy!

Vân Thi Thi, đồ tiện nhân đáng chết, cô ta nhất định là hồ ly tinh đầu thai, đàn ông nhìn thấy cô ta tất cả đều cùng bị câu hồn giống nhau.

Mộ Nhã Triết lạnh lùng nói: “Còn một phút đồng hồ.”

Qua một phút đồng hồ này, chút thể diện cuối cùng của cô ta sẽ không còn sót lại chút gì.

Anh trước nay đều là nói được thì làm được.

Hoài vô cùng ủy khuất, Mộ Uyển Nhu oán hận dậm chân một cái, trở về phòng thử đồ, một lần nữa thay đổi bộ lễ phục khác.

.....

Xe Bentley từ từ tiến vào đường cao tốc, chậm rãi hướng về nơi tổ chức tiệc rượu.

Trong xe, Vân Thi Thi yên lặng mà cúi đầu, trên người không còn vẻ quật cường cùng sự tự ti vừa rồi, nhìn qua có vẻ có chút mệt mỏi.

Cố Tĩnh Trạch ngồi ở bên người cô, nhìn cô dựa vào cửa sổ, cúi đầu, thân hình nhỏ nhắn gầy gầy của cô làm người khác không khỏi đau lòng.

Thực sự là người con gái khiến người ta động lòng, cô dễ dàng khiến đàn ông nổi lên khát khao muốn bảo vệ chở che từ sâu trong lòng.

Cố Tĩnh Trạch nhớ tới cảnh tượng vừa rồi ở Empress, nhớ tới khuôn mặt của cô có nét hao hao với Tiểu Dịch Thần, trong lòng anh nổi lên suy đoán cùng hoài nghi.

Trong lời đồn, Mộ gia Thiếu phu nhân cùng người thừa kế tập đoàn tài chính nhà họ Mộ từ nhỏ đã được định hôn, thanh mai trúc mã, Mộ Uyển Nhu là

vị hôn thê của Mộ Nhã Triết.

Nhưng mà, chỉ là bề ngoài.

Trên thực tế, Mộ Nhã Triết là người đàn ông lạnh lùng từ trong xương tủy, chưa bao giờ lưu tâm với bất kỳ người phụ nữ nào.

Mộ Uyển Nhu cũng không phải là mẹ đẻ của Tiểu Dịch Thần.

Cô ta được chẩn đoán vô sinh bẩm sinh, căn bản mất đi khả năng làm mẹ.

Mẹ đẻ của Tiểu Dịch Thần là một người khác.

Là cô ấy sao.....

Ngày đó anh nhìn thấy cô ôm đứa nhỏ kia trong lòng, bất luận là tuổi hay ngũ quan, so với Tiểu Dịch Thần giống nhau như đúc.

Cố Tinh Trạch hơi bật cười, thế nhưng có chút để ý.

Nhưng mà, anh không có quyền hỏi đến.

Tần Chu cũng vẫn luôn nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Vân Thi Thi ngẩng đầu lên, nhìn phía Cố Tinh Trạch, chân thành mà nói: “Tinh Trạch, vừa rồi, thật sự cảm ơn anh, cảm ơn anh đã giữ thể diện cho em!”

“Cảm tạ cái gì?”

Cố Tinh Trạch buồn cười mà nhìn cô.

“Bộ lễ phục kia, thật sự rất đẹp, chỉ là nếu là muốn dùng một trăm triệu để đổi lấy, thật sự không đáng.”

Không đáng sao?

Cố Tinh Trạch lại cười nói: “Đáng giá.”

“Ách.....”

Vân Thi Thi có chút ngoài ý muốn nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mắt, bên môi anh nở nụ cười ôn nhu, lời nói lại vô cùng kiên định.

“Thi thi, em xứng đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Lễ phục lộng lẫy tham dự

“Thi thi, em xứng đáng.”

Một câu ngắn gọn, lại mang theo bao nhiêu nhu tình, Cố Tinh Trạch khoe miệng để lộ ý cười ôn nhu, nhàn nhạt mà nhìn cô.

Vân Thi Thi vừa xúc động vừa lo lắng: “Cố Tinh Trạch..... Vì sao anh đối tốt với em như vậy?”

“Không biết!” Cố Tinh Trạch mỉm cười, “Em đứng là cô gái khiến cho người khác đau lòng mà.”

“Cảm ơn anh!” Vân Thi Thi thật lòng.

.....

Đêm nay là tiệc rượu kỷ niệm 10 năm thành lập giải trí Hoàn Vũ, đã thu hút được sự tham gia của các ngôi sao lớn của ngành công nghiệp phim ảnh và truyền hình cũng như nhiều giám đốc và nhà đầu tư nổi tiếng và cả các phóng viên truyền thông nổi tiếng thế giới.

Giải trí Hoàn Vũ trước đây là Âm nhạc Hoàn Vũ, là công ty đĩa nhạc số một trong nước, từng nâng đỡ vô số thần tượng ca sĩ nổi tiếng.

Về sau, sự sụt giảm của ngành công nghiệp ghi âm khiến Âm nhạc Hoàn Vũ ngày càng đi xuống, rốt cuộc bị tập đoàn tài chính Đế Thăng thu mua, chính

thức đổi tên thành công ty giải trí Hoàn Vũ, quy tụ một nhà chiến lược kỳ cựu cùng bốn người quản lý chủ chốt, năm đó Âm nhạc Hoàn Vũ liền khởi sắc trở lại.

Thời gian vô tình, giải trí Hoàn Vũ thành lập cũng đã mười năm rồi.

Tiệc rượu đêm nay nhất định trước nay chưa từng có.

Không có gì ngạc nhiên khi những nghệ sĩ nhỏ dùng mọi cách để có được một suất tham dự. Được bước đi trên tấm thảm đỏ tại buổi tiệc trọng đại hàng năm này là một vinh dự lớn, nếu có cơ hội, sẽ có thể thực hiện một bước ngoặt tuyệt vời!

Phải biết rằng đêm nay hội ngộ rất nhiều đạo diễn cùng nhà làm phim nổi danh, càng đáng nói chính là, ngay cả tổng tài tập đoàn tài chính Đế Thăng cũng sẽ đích thân đến dự.

Tổng tài Đế Thăng! Chính là gia tộc nhà họ Mộ đệ nhất quyền quý, tương lai sẽ là người thừa kế tập đoàn tài chính nhà họ Mộ!

Mộ Nhã Triết từ trước đến nay thần bí khó lường, tất cả tin tức về anh đều là bất gió bất bóng, công chúng đối với người thừa kế cao quý thần bí này cực kỳ tò mò.

Các thiên kim tiểu thư quý tộc biết được việc này, tất cả đều chuẩn bị hết sức tỉ mỉ với hy vọng có thể gây ấn tượng với vị tổng tài tôn quý này.

Có vị hôn thê thì sao?

Danh gia vọng tộc như nhà họ Mộ, có vợ lớn vợ bé cũng là chuyện thường tình.

Mộ Thịnh năm đó có ba vị phu nhân, cha của Mộ Nhã Triết là đại thiếu gia con vợ cả, được Mộ lão gia hết sức yêu chiều.

Bởi vậy, trận này tiệc rượu cũng liên quan đến tiền đồ không ít quý tộc thượng lưu, chính vì là có thể thấy Mộ thiếu gia.

Nếu có thể khiến cho Mộ Nhã Triết chú ý, nếu là leo lên cho dù là chi thứ của nhà họ Mộ, cũng coi như là thấy người sang bắt quàng làm họ.

Bởi vậy, truyền thông phóng viên mới vừa bước vào, liền bị sảnh đường trang hoàng bởi châu báu rực rỡ làm cho choáng ngợp.

Quá xa hoa..... Quả thực là hoành tráng nha!

Tầm nhìn hướng về thủ đô, cũng chỉ có nhà họ Mộ mới quyền uy như vậy.

Vân Na vì tham gia bữa tiệc lần này, cẩn rắng bỏ ra hơn hai ngàn tệ thuê một chiếc xe Bentley sang trọng.

Bentley xe tiến vào hội trường, dừng lại ở lối vào, Vân Na lập tức sửa sang lại trang phục, đặc biệt là món trang sức mỹ lệ trên cổ, điều chỉnh đến góc độ tốt nhất, đảm bảo truyền thông có thể chụp được.

Vì muốn thu hút sự quan tâm của truyền thông, Vân Na đã hao tổn tâm huyết không ít, từng chi tiết một đều cố gắng hoàn mỹ, chính là vì muốn vẽ vang mà tham dự bữa tiệc trọng đại này.

Hừ, Vân Thi Thi, chị ta căn bản không xứng đáng tham gia tiệc rượu như vậy, cứ thanh thân ôm đứa con hoang kia, ngoan ngoãn ngồi trước TV xem cô ta tỏa sáng như thế nào đi!

Vân Na ác độc mà chửi thầm.

Tài xế mở cửa xe, Vân Na lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười không tì vết, nâng cằm lên đầy kiêu ngạo, thẳng lưng, nhẹ nhàng hất mái tóc đẹp ra sau vai, ưu nhã mà sai bước lên thảm đỏ.

Cô ta vừa lộ diện, liền hấp dẫn sự chú ý của không ít nữ minh tinh.

Những cái nhìn đó hoặc là tán thưởng, hoặc là khiếp sợ nhưng tất cả tầm mắt đều đổ dồn về phía cổ cô ta—— về phía món trang sức vô cùng trân quý kia.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Cướp đi hào quang

Sợi dây chuyện này là một trong những Phạm Khắc Nhã Bảo (*)

(*) Phạm Khắc Nhã Bảo: những bảo vật vô giá, không phải có tiền là mua được.

Sợi ‘Bí Mật Hoa Viên’ là thứ được nhiều người ưa chuộng nhất, nó là một trong những Phạm Khắc Nhã Bảo do hãng Vicomte sản xuất, trên đời chỉ có một sợi.

Thế nhưng sợi dây chuyền này lại đang được đeo trên cổ của Vân Na, chỉ một khắc sau đó, mọi ánh nhìn đều bị cô ta thu hút.

Vô số nhà truyền thông vừa thấy Vân Na liền đưa máy về phía cô ta chụp tới tấp.

Mấy nữ minh tinh có mặt ở đây đều bắt đầu bàn tán, ai cũng nhìn về phía Vân Na, thật không biết gương mặt mới toanh này là ai.

“Bộ đồ trên người cô ta chính là bộ mới ra vào mùa xuân của Armani đấy... Trời ơi, nhìn chiếc vòng trên cổ cô ta kia, đó chính là Phạm Khắc Nhã Bảo đó”

“Nghe nói từng viên đá nạm khắc trên đó đều có giá trị lên đến ngàn vạn tệ chứ chẳng chơi!”

“Không lẽ đó là đồ dỏm, Vicomte đâu sản xuất loại này nữa, đâu phải người nào cũng có thể mua được nói chứ!”

“Nhất định là đồ dỏm, sợi dây chuyền này người có tiền cũng chưa chắc đã mua được, mà cô gái này từ đâu chui ra vậy, sao còn mặt dày đeo cái thứ đồ dỏm đó đến đây chứ? Hừ...”

“Tôi nghe nói, lúc trước có một vị kim chủ không ngại giá trên trời bỏ tiền mua cho bằng được sợi dây chuyền đó đấy!”

Đám người đứng đó bắt đầu bàn tán.

Vân Na căn bản không nghe được mấy người đó nói cái gì, hiện giờ cô ta chỉ cảm thấy bản thân đang rất được chú ý, còn có nhiều ánh mắt ghen tị cùng hâm mộ nhìn chằm chằm vào cô. Cô ta cảm thấy đắc ý vô cùng.

Vân Na kiêu ngạo ngẩng đầu, ưỡng ngực, khoe ra cơ thể đầy đặn nóng bỏng của mình, tự tin đi về phía cửa.

Nhưng vừa bước đến cửa đã bị bảo vệ đứng đó chặn lại. Bảo vệ lễ phép nói: “Thưa cô, xin trình thư mời”

Thư mời? Mấy tiệc rượu dạng vậy mà cũng cần thư mời sao?

Vân Na bối rối, nhưng rất nhanh cô ta trấn định lại tinh thần, cao ngạo ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào bảo vệ.

Cô ta khinh thường cười một cái, sau đó có chút giận dữ nói: “Này là ý gì đây? Anh hỏi tôi có thư mời không? Anh nghĩ tôi là loại khách không mời mà đến hả?”

“Thực xin lỗi, thưa cô, cô hiểu lầm rồi, trình thư mời chỉ để phục vụ đưa cô về đúng bàn của mình thôi, nó vốn là một trong những quy định khi tham gia tiệc rượu.” Lễ tân khéo léo đi ra, mỉm cười nói, trong mắt hiện lên tia nghi hoặc.

Muốn dự tiệc rượu phải qua bước kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt, để phòng ngừa mấy cô minh tinh hoặc mấy người không danh tiếng thừa nước đục thả câu lẫn vào. Có vài nghệ sĩ dù đã nổi tiếng không có thư mời vẫn muốn trà trộn vào tiệc rượu này.

Tiệc rượu được tổ chức mỗi năm tại Hoàn Vũ, mỗi lần chỉ phát 500 thư mời, 100 thư dành cho khách quý, 100 thư dành cho những người thuộc giới truyền thông. Từng khách bước vào nơi này đều phải trình thư mời, nếu không đều bị chặn ngoài cửa, dù là ai cũng không ngoại lệ.

Vân Na xấu hổ, không hờn giận nói: “Tôi đi cùng với một vị đạo diễn, như vậy cũng phải trình thư mời sao?”

“Thưa, cô đây có thể nói cho tôi biết cô đi cùng vị đạo diễn nào được không?”

“Đạo diễn Hà Lăng Tương”

“Phụt...” Những người đứng xung quanh nghe xong thì bật cười.

Vân Na xấu hổ cau mày, vừa quay đầu đi cô liền nhìn thấy nụ cười khinh thường của một cô gái đẹp tựa như hoa: Dương Mị.

Đêm nay Dương Mị mặc một bộ váy liền thân màu vàng nhạt dài chấm đất, dáng người duyên dáng yêu kiều, đơn giản không cầu kỳ, trên cổ có đeo một chiếc vòng kim cương cùng đôi hoa tai trang nhã, cả người toát ra vẻ thanh tao vô cùng.

Lúc này, Dương Mị là người thu hút giới truyền thông nhất. Đang lúc cô đang toả sáng thì đứa con gái này không biết từ đâu chui ra, kéo hết sự chú ý của mấy phóng viên.

Cô còn chưa đi được nửa thảm đỏ thì ánh hào quang đã bị Vân Na cướp đi hết rồi, dĩ nhiên chuyện này khiến Dương Mị chẳng vui vẻ gì.

Chưa kể người này mặt mày nhìn mới toanh, hình như mới vào nghề. Hừ, là người mới mà đến chút quy tắc cũng không nắm được, thật đúng là đáng ghét

mà.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Cố ý gây khó dễ

Chưa kể người này mặt mày nhìn mới toanh, hình như mới vào nghề. Hừ, là người mới mà đến chút quy tắc cũng không nắm được, thật đúng là đáng ghét mà.

Người mới mà ăn mặc thế này sao, trên người mặc toàn đồ quý giá đắt tiền, thật chẳng xem ai ra gì cả, đúng là...

Còn tự ý dám đường đi của cô, cô ta cố ý chứ gì?

Dương Mị ngay lần gặp đầu tiên gặp mặt đã cảm thấy không thích Vân Na, mà cô ta vừa nhìn liền biết thuộc dạng ngốc ngếch, mới chỉ là gương mặt mới, không có địa vị mà dám đi đắc tội với những minh tinh đứng ở đây.

“Cô cùng đến đây với vị đạo diễn nào vậy?” Dương Mị chậm rãi đi đến trước mặt Vân Na, khí thế cao ngất trời, ngạo mạn hỏi.

Vân Na nhìn Dương Mị, cô ta bị khí thế của cô ấy áp đảo nên có chút sợ hãi.

Cô gái tên Dương Mị này, ăn nói mạnh mẽ thật, ánh mắt đó khiến Vân Na áp bức khó chịu mười phần, vì thế nổi lo trong lòng càng lớn hơn.

“Tôi... tôi đi cùng đạo diễn Hà, tôi là bạn gái của anh ấy”

Dương Mị đang có ý định làm khó cô ta, ai bảo cô ta dám cướp ánh hào quang của cô, đã không biết điều dám đụng đến cô thì cô nhất định không để yên cho cô ta.

“Nhiều đạo diễn Hà lắm, không phải ai cũng có thể vào đây được đâu. Cô có thể nói rõ tên của vị đạo diễn đấy được không?”

Vân Na oán hận cắn môi dưới, cái cô Dương Mị này không muốn cho cô đi qua chứ gì, hừ, cô là bạn gái của ai thì quan hệ gì đến cô ta chứ?

Nhưng Vân Na biết, phía sau Dương Mị có nhiều thế lực nâng đỡ, trong cái vòng lẩn quẩn của giới giải trí này, những nữ minh tinh có thế lực cường đại chống đỡ sau lưng, có ai dám đụng vào? Mà cô ta chỉ là người mới, chưa ra đến cửa đã bị người khác bóp chết, cô cũng là kẻ hiểu chuyện, muốn cô đắc tội với người khác, cô không dám.

Nghĩ đến đây, Vân Na cung kính cúi người đáp: “Tôi... đi cùng đạo diễn Hà Lăng Tương”

“Ăn nói áp úng ngập ngừng, vừa nhìn đã biết là người mới không có kinh nghiệm, sao, mới vào nghề chứ gì? Mới vào nghề sao không lo đi làm ăn tạo danh tiếng đi, chạy đến chỗ này làm gì, cô mà xứng với chỗ này á, còn lâu!”

“Chị Mị, cô ta vừa nói đi cùng Hà Lăng Tương, còn bảo là bạn gái nữa! Cái gì chứ, Hà... phụt, ha ha” Người đứng bên cạnh Dương Mị cũng là một nữ diễn viên, ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, đến gần khẽ nói với Dương Mị.

Cô gái này tên là Đường Vũ, vào nghề không lâu, là nữ diễn viên cộng tác với Dương Mị trong một bộ phim truyền hình cỡ trang đang được ưa chuộng hiện giờ, hiện tại danh tiếng cũng có thể nói gần bằng Dương Mị rồi.

Cô ta tuy nói khê, nhưng lại đang cố ý để những người xung quanh nghe thấy, còn gần từng chữ một, giọng nói khinh thường vô cùng: “Thời bây giờ, mấy người mới có nhiều thù đoạn thâm ghê nhỉ? Hà Lăng Tương, ai là Hà Lăng Tương vậy, chẳng lẽ là đạo diễn Hà nổi tiếng về mấy scandal giường chiếu sao? Chà, khẩu vị cô cũng nặng ghê ha!”

Dương Mị cười lạnh nói: “Cũng phải thôi, có kẻ không biết trời cao đất rộng là gì, còn tưởng bản thân ôm được chân quan lớn chắc, phải xem lại mình đi, đáng giá được bao nhiêu, tưởng trong giới giải trí này dễ sống lắm chắc?”

Vân Na uất ức ngập bụng, bị Dương Mị và Đường Vũ chèn ép, giận run người nhưng không dám nói gì, chỉ có thể nắm chặt tay, môi mím chặt, nước mắt trực tuôn ra.

Đường Vũ ở bên cạnh Dương Mị thấy thế nhưng lại đắc ý tiếp tục thêm mắm thêm muối nói: “Chu cha ơi, nhìn cô ta kìa, còn ra vẻ đáng thương nữa chứ. Chị Mị, chị xem cô ta cũng biết cách ăn mặc chưa này, bộ đồ và trang sức trên người cô ta, thật là quá quý giá mà!”

“Cô ta mà xứng mặc nấy thứ này á?” Dương Mị cười lạnh “Chị thấy mấy cái đồ trên người cô ta, đều là hàng giả hết thôi”

Vân Na lập tức biện giải: “Không phải...”

“Không phải? Vậy cái vòng trên cổ cô, từ nơi nào cô có nó?” Dương Mị dĩ nhiên là không tin, ép hỏi cho bằng được “Cái vòng này, giá trị của nó không phải người có tiền nào cũng mua được, một kẻ như cô làm sao lại có nó?”

“Xi, đồ thật cái gì, chắc chắn là mua hàng giả đấy mà! Nhìn cô ta bình dân tầm thường chết đi được, làm sao có đủ tiền mua mấy thứ này!”

Một nữ diễn viên ở bên ngoài cũng nhảy vào nói, từng câu đều là châm chọc, hiểm ác vô cùng.

Vân Na tức đến run người, mấy người này đang ghen tị vì bị cô đã chiếm hết hào quang nên đến đây làm khó cô chứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Tiện nhân đã lão còn già mồm

Vân Na sợ hãi, tay chân cuống hết cả lên, cô ta bị mấy cô diễn viên vây quanh, im lặng nghe những lời mắng nhiếc sỉ vả không ngừng, trong lòng ủy khuất tột độ.

Nhìn, bây giờ cô ta chỉ có thể nhìn! Ngày hôm nay, cô ta đã khắc ghi những gương mặt này vào tận đáy lòng.

Đợi đến một ngày cô ta nổi tiếng, những gì cô phải chịu ngày hôm nay sẽ trả lại cho họ gấp trăm ngàn lần.

Những nhà báo đứng xung quanh cũng có chút đồng tình với Vân Na.

Cô gái này là một gương mặt mới, không những không có thù hờ mà hiện tại còn đắc tội với nhiều tiền bối khác trong nghề, từ ngoài nhìn vô trông cô ta thật đáng thương. Nhưng trong cái giới giải trí này, là người mới nếu biết điều thì không nên đắc tội với người khác.

Vân Na vẫn cúi mặt nhìn đất, cũng không có một ai đến giúp cô ta giải vây.

Dương Mị cũng được xem là người có vị trí cao trong nghề, hiện tại cô như ánh mặt trời chiếu rọi vào buổi trưa hè, 8 năm lăn lộn trong nghề, cô cũng được xem là có quen biết, mặt mũi cũng là cỡ bự, không phải ai cũng dám đắc tội với cô ta.

“Gi thế? Ở đây đông vui quá nhỉ?”

Cách đó không xa truyền đến giọng nói trầm ấm dễ nghe của một người đàn ông.

Mọi người ai cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thì ra đó là Lí Cửu Hiền. Hôm nay Lí Cửu Hiền mặc một bộ âu phục sang trọng, toát ra vẻ tao nhã bất phàm, gương mặt anh tuấn điển trai có thể khiến vô vàn cô gái gào thét say mê.

Lí Cửu Hiền là một chàng trai vừa kí hợp đồng với công ty giải trí Hoàn Vũ, dung mạo cũng được xem là anh tuấn, nhờ vào ngoại hình hoàn hảo, nên nhà sản xuất đã bỏ tiền đầu tư hai năm, cũng là một trong năm thần tượng nổi tiếng, từng đóng hai bộ phim đình đám của năm, rất có tiền đồ, hậu đài đứng sau cũng vững chắc, vì thế cũng là một trong những đầu đại của công ty giải trí Hoàn Vũ này.

Vân Na nhìn anh ta, thấy ánh mắt của anh cũng đang nhìn về phía mình, có lẽ cô bây giờ đang rất chất vật, trong lòng ủy khuất vô cùng.

Vân Na như người chết đuối vớ được cọc, nhếch môi nở nụ cười đáng yêu nhìn về phía Lí Cửu Hiền, đôi mắt ầng ậng nước, nhìn vào khiến người khác phải yêu.

Lí Cửu Hiền trong lòng cũng có chút đồng cảm, nhìn về phía Dương Mị nói: “Chị Mị, sao chị còn chưa vào trong dự tiệc?”

Lí Cửu Hiền với Dương Mị là chị em cùng công ty, cảm tình cũng được xem là tốt. Trước đây, hai người từng đóng chung trong một bộ phim cổ trang, đôi khi có chút tranh cãi, thậm chí có một lần còn sinh chuyện trong trường quay, chuyện lần đó cũng chiếm đầu đề của mấy trang báo suốt mấy tháng liền.

Dương Mị nói: “Hừ, chị bị tiện nhân này cản đường đi của mình, chị là người mới mà không biết trời cao đất dày!”

Lí Cửu Hiền mỉm cười nói: “Chị Mị đẹp như thế này, đêm nay đương nhiên chị là ngôi sao của bữa tiệc rồi, ai dám chen chân chị chứ!”

Dương Mị vừa nghe Lí Cửu Hiền khen thì bực dọc trong lòng cũng bớt đi vài phần, sắc mặt có chút đỏ lên, lên tiếng nói: “Cửu Hiền, hôm nay em ăn mặc cũng được đấy chứ, rất soái nha, đầu đề báo ngày mai chắc chắn sẽ là em rồi đấy!”

“Cảm ơn chị Mị đã khen ngợi, nhưng mà giới truyền thông chắc cũng đã tập trung ở bên trong hết rồi, chị Mị cũng nên vào tham gia tiệc rượu đi thôi. Chị sẽ không cùng mấy người này so đo đầu đúng không, nếu để người bên ngoài biết được, người ta sẽ nghĩ chị ý thế hiếp người, mà mới bắt nạt ma cũ.

Như thế sẽ không tốt cho danh tiếng của chị đâu” Lí Cửu Hiền khuyên nhủ.

“Ừ, em nói cũng đúng” Dương Mị nghe xong, bước đến bên cạnh quàng lấy tay của Lí Cửu Hiền, Lí Cửu Hiền cười, sau đó cùng cô ta sánh vai bước vào trong hội trường.

Vân Na si ngốc đứng nhìn bóng lưng của Lí Cửu Hiền, tim không hiểu sao đập nhanh hơn bình thường, đập thình thịch thình thịch.

Đường Vũ thấy thế, đương nhiên cũng không muốn ở đây dây dưa với Vân Na làm gì, cô ta hừ lạnh một tiếng, liếc mắt cảnh cáo một cái, sau đó cũng bước vào hội trường.

Chỉ một lát sau, Hà Lăng Tương rất nhanh liền xuất hiện.

Vân Na đã chờ anh ta lâu rồi, vừa thấy anh ta tới thì gương mặt lập tức nùng nịu đi đến, ưỡn khuỷu quàng lấy tay anh ta, giọng nói nghẹn ngào nói: “Anh Hà, em còn tưởng anh sẽ bỏ mặc em ở chỗ này chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Vân đàm phong khinh, tình thơ ý hoạ (*) (1)

(Vân đàm phong khinh: mây nhạt gió nhẹ, gió thổi phát phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp; ý cả câu là chỉ người mang một nét đẹp nhẹ nhàng, đẹp như trong hoạ)

“Anh Hà, em còn tưởng anh sẽ bỏ mặc em ở chỗ này chứ!”

Hiện tại, Hà Lăng Tương đang đi cùng với một cô người mẫu khác, bề ngoài trông rất nổi bật, khi nhìn thấy Vân Na toàn thân sang trọng đứng trước mặt mình, nhất thời Hà Lăng Tương cảm thấy có chút chói mắt, không nhận ra cô ta là ai.

Nhưng mà, cảm thấy rất quen mặt.

Số phụ nữ mà Hà Lăng Tương đã từng chơi qua không hề ít.

Cơ hồ mỗi ngày đều đổi một người, mà toàn là phụ nữ tự tìm đến anh ta, đến một cách rất ngoan ngoãn.

Phụ nữ trong cái giới giải trí này ai cũng nhìn na ná như nhau, đều toàn vào bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ cả, nên Hà Lăng Tương thật sự không nhận ra đây là người nào.

Mặt trái xoan, môi anh đào, mũi cao dọc dừa, mắt to, ai cũng thế, nhưng có cái gì là thật.

Phụ nữ đúng là kì lạ, bộ mặt kế thừa từ cha mẹ không muốn, lại đi muốn cái mặt phẫu thuật người nào cũng như người nào.

Chính vì thế Hà Lăng Tương thật không rõ gương mặt này là của ai.

Anh ta hoang mang hỏi: “Cô là...”

“Anh, cô ta là ai?” Người phụ nữ đứng bên cạnh hăng giọng hỏi.

“Đạo diễn Hà, tôi là Vân Na nè, anh còn nhớ tôi không?” Vân Na kinh ngạc hỏi, cái tên Hà Lăng Tương này có phải ăn nằm một lần xong là đem cô ta vứt ra sau luôn rồi không?

Không thể nào, ít ra cũng phải nhớ mặt cô chứ!

“Hừ, biến đi” Không đợi Hà Lăng Tương trả lời, người phụ nữ bên cạnh đã lên tiếng quát, kéo Hà Lăng Tương đi.

“Khoan đã...” Vân Na không chịu thua, cắn giận cắn chặt răng, nén nổi nhục trong lòng lại, nói: “Chị của tôi là Vân Na, chẳng lẽ anh không nhớ sao!”

Vân Thi Thi, cô gái này là em Vân Thi Thi, là Vân Na?!?

Hà Lăng Tương lập tức nhận ra, vẻ mặt ngạc nhiên, đánh giá Vân Na đang đứng trước mặt mình, trong mắt hiện lên tia ham muốn: “Vân Na, hôm nay em ăn mặc đẹp thật đấy, xem chút nữa là anh không nhận ra em rồi”

Vân Na lúc này mới thở dài một hơi, nhưng uất ức từ lúc nãy cộng thêm thời gian chờ đợi lại quá lâu, nước mắt liền rơi xuống, nghẹn ngào nói: “Anh Hà, người ta còn tưởng anh hẳn tâm quên người ta mất rồi. Có biết bấy giờ em đợi anh lâu đến mức nào không, em không có thư mời, nên bảo vệ với lễ tân

không cho em vào, cứ bắt em đứng ngoài này này”

Hà Lăng Tương dựng hết cả tóc gáy, cái kiểu ồng ẹo nhão như nước này thật khiến anh ta buồn nôn.

Hà Lăng Tương đã lăn lộn trong cái ngành này nhiều năm rồi, loại phụ nữ nào mà anh ta chẳng gặp qua, có rất nhiều phụ nữ giống Vân Na, bày mưu tính kế trào cao. Hạng như cô ta, anh ta đếm không hết nữa là.

Thật ra nhìn kĩ thì Vân Na cũng không tệ, mồm miệng cũng rất lanh lẹ, bên ngoài lúc nào cũng tỏ vẻ đoan trang hiền dịu, nhưng thực chất bên trong sớm cũng đã thối nát hết rồi.

Hà Lăng Tương chơi cô ta một lần cũng đủ nhận ra cô ta là loại người vì tiền và địa vị mà cái gì cũng dám làm. Miễn là cho cô ta hai thứ đó, dù là ai cô ta cũng không từ chối.

Phụ nữ như cô ta, Hà Lăng Tương cùng lắm là vui đùa một lần rồi liền quên ngay, không thêm để trong lòng.

Đàn ông đối với phụ nữ, có một loại cảm giác chiếm đoạt mạnh mẽ, đôi khi phải bỏ tâm sức để chinh phục một người phụ nữ. Nhưng mà mấy người giống Vân Na, không những không đáng để bỏ tâm, mà còn khiến người khác cảm thấy ngán đến tận cổ.

Nhưng cô ta lại là em của Vân Thi Thi, vì thế thân phận của cô ta không giống với người khác.

Cảm giác của Hà Lăng Tương đối với Vân Thi Thi không phải là hứng thú thông thường.

Không những nhan sắc Vân Thi Thi vô cùng tuyệt vời, mà cả tâm hồn cô cũng thanh thuần không kém, thật khiến người khác phải thèm thuồng. Chỉ nghĩ thôi cũng đủ để Hà Lăng Tương hứng lên rồi.

Nếu có thể cura đồ cô, thì sẽ có cảm giác sung sướng đến mức nào đây.

Huống hồ, cô còn có quan hệ rất mập mờ với Mộ Nhã Triết.

Mộ Nhã Triết xưa nay không có hứng thú với chuyện phụ nữ, mà Vân Thi Thi lại lọt vào mắt xanh của cậu ta, như thế chắc chắn mùi vị của Vân Thi Thi không hề tồi.

Chỉ nghĩ đến việc này, cặp mắt của Hà Lăng Tương lại sáng quắc lên.

“Vân Na, anh xin lỗi, làm em chịu khổ rồi!”

Hà Lăng Tương nói xong, đẩy cô gái đứng cạnh mình ra, ôm Vân Na vào trong lòng.

“Hà Lăng Tương, sao anh có thể...”

Người phụ nữ kia tức giận trừng mắt nhìn Vân Na, uý khuất nhìn Hà Lăng Tương, nhưng anh ta chỉ khinh thường nhìn cô một cái.

“Cô về đi, hôm nay tôi không muốn dự tiệc với cô nữa”

Cô gái kia nghe xong thì nộ khí cũng ập đến: “Hà Lăng Tương, chẳng phải anh đã hứa sẽ đưa tôi đến đây tham dự tiệc...”

“Lần sau đi! Tôi đổi ý rồi” Hà Lăng Tương thiếu kiên nhẫn nói.

Lời đến miệng phải nuốt xuống, cô gái kia uất ức nhìn Vân Na, sau đó cũng không muốn dây dưa ở đây lâu, mặt mày khó chịu bỏ đi.

Vân Na đắc ý cực kỳ, Hà Lăng Tương cúi đầu, hứng thú nhìn cô ta nói: “Mọi chuyện thế nào rồi? Chị cô đâu? Có đến tham gia không?”

Đến đây sao? Vân Thi Thi làm sao mà đến được? Đồ của cô ta đang mặc trên người cô, đến làm sao được?

Ngay từ đầu Vân Na đã nghĩ Vân Thi Thi không thể xuất hiện ở chỗ này.

Nếu cô ta và Vân Thi Thi đứng cạnh nhau, chắc chắn cô ta sẽ nổi bật hơn rồi.

Cho dù Hà Lăng Tương có yêu cầu thứ gì ở cô, cô cũng mặc kệ.

Chỉ cần trà trộn được vào trong tiệc rượu, sau đó tùy tiện chọn một kim chủ, thì Hà Lăng Tương có là cái thá gì nữa?

Nhưng, trước lúc đó, cô vẫn phải lợi dụng tên này.

“Yên tâm, tôi đã sắp xếp mọi chuyện tốt lắm rồi, đêm nay đảm bảo anh sẽ vừa lòng” Vân Na nở nụ cười quyến rũ, ở bên tai Hà Lăng Tương nhẹ cắn một cái.

Hành động này của Vân Na ít nhiều cũng khiến bụng dưới của Hà Lăng Tương rục rịch, nếu không phải vì tham gia tiệc rượu, chắc hẳn đã đem Vân Na

vào khách sạn rồi.

Hà Lăng Tương vừa ý gật đầu nói: “Nghe đây, trong tiệc rượu sẽ có một tù rượu riêng được mấy nhà đầu tư đặc biệt chuẩn bị, cô nhớ, phải để chị cô uống nó”

Trong bữa tiệc rượu nào cũng sẽ chuẩn bị những ly rượu có pha thuốc kích dục và mê tán, nghệ sĩ lâu năm trong giới giải trí đều biết quy tắc ngầm này, chỉ có những người mới bước vào nghề thì không rõ quy tắc này cho lắm.

Một số nhà đầu tư khi đã nhìn trúng người mới nào đó thì sẽ sai phục vụ đưa những ly rượu có pha thuốc đến mời, uống xong một ngụm, coi như xác định.

“Hà đạo diễn, anh nói em hiểu mà, nhưng khi việc này thành công rồi, chuyện anh hứa giúp em. . .”

“Năm nay công ty Hoàn Vũ có một bộ kịch bản viết về chủ đề thần tượng, tôi sẽ đề xuất cô vào vai nữ chính” Hà Lăng Tương mở miệng hứa.

“Hà đạo diễn, anh thật xấu mà!” Vân Na thoả mãn hôn phớt lên môi Hà Lăng Tương.

“Vào thôi!” Hà Lăng Tương cười cười, trong mắt đã tràn đầy ham muốn.

...

Trong tiệc rượu, đèn pha sân khấu rực rỡ, xa hoa quyền quý không khác gì một buổi trao thưởng quốc tế.

Truyền thông bắt đầu xôn xao khi một chiếc Mercedes Benz dừng lại ngay trước cửa.

Hàn Ngữ Yên và Thiệu Đông tay trong tay đi trên thảm đỏ, hai người vừa xuất hiện liền bị giới truyền thông ào ào chạy đến chặn đường.

Năm nay, Hàn Ngữ Yên đảm nhận vai chính cho một dự án phim điện ảnh lớn: “Túc Sát”. Nhờ vai diễn này cô ta trở thành nữ minh tinh duy nhất của ở Châu Á được tham dự lễ Oslo.

Cô ta bận một chiếc váy dài hở cổ, nhìn từ xa như một tuyệt mỹ nhân từ trong tranh bước ra vậy, thong dong tự tại ôm lấy tay Thiệu Đông tự tin bước về phía trong.

Hai người họ vừa về bàn của mình, thì ánh đèn sân khấu lại loé lên, làm nổi bật những thứ trang sức lộng lẫy trên người Hàn Ngữ Yên. Bộ đồ của cô ta và trang sức trên người cô ta cũng đủ để làm đầy mấy cuộn phim của phóng viên rồi.

Hàn Ngữ Yên mỉm cười, đôi mắt sáng lên trong ánh đèn chói lóa, lúm đồng tiền khiến cô ta trông đáng yêu hơn hẳn.

Nhưng hào quang đang bao phủ, thì ngay sau đó lại khiến cô ta phải tức giận.

Hàn Ngữ Yên đang lúc ôm lấy tay của Thiệu Đông đứng trước các ống kính của phóng viên trả lời một số câu hỏi, rồi hai người nhìn nhau tình tứ, trông thân mật vô cùng.

Đúng lúc đó thì, một phóng viên hô to lên. . .

“A... Cô Tinh Trạch đến rồi, cậu ta chắc sẽ là người nổi trội nhất đêm nay rồi!”

“Trời, là Cô Tinh Trạch, mau mau, mau ra đó!”

“Nhanh lên, coi chừng không chụp được!”

Hơn mười phóng viên quay người ba chân bốn cẳng chạy đi, Hàn Ngữ Yên đang suy nghĩ không biết nên trả lời câu hỏi tiếp theo thế nào thì trong nháy mắt, trước mặt đã trống trơn không còn một ai nữa.

Cô ta tức giận, nhưng vẫn phải giữ dáng vẻ tươi cười ban đầu, xấu hổ và sững sờ, cô ta ôm tay Thiệu Đông đứng ở cửa, mặt mặt không thôi.

Hàn Ngữ Yên cơ mặt co giật một chút, nhưng nháy mắt lại nở nụ cười như lúc đầu.

Cô ta cắn chặt răng, không cam lòng nhìn về phía mấy phóng viên. . .

Thảm đỏ trải dài, Cô Tinh Trạch nắm tay Vân Thi Thi từ từ đi vào, hai người đi tới đâu, liền hấp dẫn ánh nhìn của mọi người đến đó.

“Trời ạ, Tinh Trạch hôm nay bảnh quá đi!”

“Cậu ta vào nghề 10 năm rồi, thế mà nhan sắc chẳng giảm chút nào, khí phách cũng càng ngày càng tao nhã cao quý, thật muốn làm phụ nữ chết hết mà...”

“Mấy nam nghệ sĩ vào nghề cùng lúc với Cô Tinh Trạch hiện giờ cũng hết thời rồi, có người già đi, xấu đi, có người thì diễn xuất tệ, ai cũng rớt giữa

đường, duy chỉ có mình cậu ta là vẫn đứng vững đến giờ...”

“Ôi, thời gian lâu như thế, cậu ta có xấu đi đâu chứ, thật đúng là bất công mà!”

“Trời, đó là người đi cùng với cậu ta sao, sao cô ta đẹp thế? Còn đẹp hơn cả Hàn Ngữ Yên nữa!”

Mọi người lo quan sát Cố Tinh Trạch, nên không để ý Vân Thi Thi, cho đến khi có người thốt lên câu này thì giới truyền thông mới bắt đầu tập trung hết ống kính về phía cô.

Vân Thi Thi mặc một bộ lễ phục dạ hội rất đẹp, từ trên xuống dưới là một màu trắng tinh khiết, đáng vẻ yêu kiều, nhìn là khiến người khác phải mê. Trái ngược với Hàn Ngữ Yên, thay vì trang điểm đậm để bắt hình thì Vân Thi Thi chỉ trang điểm nhẹ, hài hoà, như vị thần từ trên thiên đường bước xuống vậy, đơn giản nhẹ nhàng mà đẹp vô cùng.

Gương mặt cân đối, ngũ quan tinh xảo, mắt to mi dài, đôi con ngươi sáng lên như những vì tinh tú, cái mũi cao thẳng, môi hồng răng trắng, lúc đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, cứ như vạn vật xinh đẹp trong thế giới này đều đổ hết lên người cô vậy.

Cô mặc cái váy trắng này, rất đẹp.

Bộ váy tôn lên làn da nõn nà mịn màng của cô, cô tựa như một con búp bê tinh xảo được những nhà thiết kế tài ba dày công tạo thành.

Giờ phút này, cô với bộ lễ phục trắng thuần, khí chất tao nhã trời sinh, đứng bên cạnh là Cố Tinh Trạch, hai người thật rất xứng đôi. Mỗi bước đi của cả hai đều rất tự tại, rất tự nhiên, khiến ai ai cũng phải ngước nhìn. Nhất là Vân Thi Thi, vừa xuất hiện liền khiến tất cả mọi người kinh động.

Cái phong thái của cô đứng với Cố Tinh Trạch xứng vô cùng, rất xứng.

Hàn Ngữ Yên tuy đẹp, nhưng cũng chỉ đáng làm nền cho Vân Thi Thi thôi.

“Trời ơi, đẹp quá, cứ như tiên nữ hạ phàm ý”

“Làm sao lại có người đẹp như thế tồn tại trên đời này chứ, chỉ sợ là thiên thần có hạ phàm cũng chẳng đẹp bằng cô ấy đâu.”

“Dù Nhan Băng Thanh có ở đây, cũng không sánh bằng”

“Cô gái đó là ai vậy, sao tôi chưa gặp qua bao giờ...”

...

Cô là ai?

Tất cả mọi người đều thắc mắc.

Những nhà sản xuất, đạo diễn nổi tiếng cùng một số nhân vật nổi tiếng trong giới thượng lưu cũng phải đứng lại để ngắm nhìn cô, ai cũng sửng sốt không thôi.

Thanh lệ thoát tục, thật sự là thoát tục vì trên người Vân Thi Thi tựa như không hề vương một tí bụi trần nào, đứng cùng Cố Tinh Trạch quả thực như một bức tranh vậy.

Cố Tinh Trạch rất ít tham gia các bữa tiệc rượu như này, mà có tham gia cũng ít mang theo ai đi cùng. Huống hồ, Vân Thi Thi chỉ là người mới, vì thế nhất thời không ai đoán được thân phận của cô, có một số người cũng bắt đầu bàn tán, đoán xem cô là ai.

Hàn Ngữ Yên đứng một bên nhìn đám phóng viên bàn tán sôi nổi, suy nghĩ thì tức đến hộc máu.

Ý gì đây chứ, chỉ là một người mới là dám đem ra so với các đại minh tinh sao? Mấy tên phóng viên này có mắt không vậy?

Hàn Ngữ Yên cũng tỉ mỉ chọn lễ phục mà, bộ lễ phục này của cô tính ra là nổi bật nhất trong những người ở đây, nhưng nó lại không thể so với cái bộ lễ phục đơn giản được mặc trên người của Vân Thi Thi. Hàn Ngữ Yên cắn môi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vân Thi Thi, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Vân đàm phong khinh, tình thơ ý hoạ (*) (2)

Nếu ánh mắt có thể giết người được thì Vân Thi Thi sớm đã biến thành tro rồi.

Chết tiệt!

“Tình Trạch, đây là bạn gái cậu à?”

Giới truyền thông bắt đầu đặt câu hỏi.

Cố Tình Trạch mỉm cười gật đầu.

“Cô ấy tên gì, có thể tiết lộ một chút được không?”

Cố Tình Trạch cúi đầu nhìn Vân Thi Thi, như muốn hỏi ý cô.

Vân Thi Thi có chút khần trương, hai gò má hơi đỏ lên, cũng may là có lớp phấn trang điểm che dấu đi bất an và lo lắng trên mặt cô.

Lần đầu tiên trong đời đối mặt với giới truyền thông, cô cảm thấy tiệc rượu này thật lớn, chẳng thua gì một lễ trao giải quốc tế cả.

Khoé môi cô cong lên tạo thành đường cung tuyệt đẹp, lộ ra lúm đồng tiền xinh xinh, giọng nói trong trẻo cao vút vang lên: “Các vị đây, chúc các vị một buổi tối tốt lành, tên tôi là Vân Thi Thi”

Cô ngừng một lát, rồi lại cười nói: “Vân đạm phong khinh, tình thơ ý hoạ”

Vân Thi Thi tính tình vốn cẩn thận, vì thế sau khi giới thiệu tên xong thì cũng thêm một câu giải thích vào, cô chú ý từng lời nói ra và từng hành động của mình.

Mấy phóng viên nhà báo nghe xong, thì giật mình, nếu đem cô ra so sánh với những nữ minh tinh khác thì cô hơn họ rất nhiều. Thường minh tinh sẽ rất kiêu trong việc giới thiệu tên, đa số theo quan điểm gây ấn tượng mạnh là nhiều, nhưng Vân Thi Thi thì khác, rất đơn giản nhưng dễ hiểu vô cùng.

Nhớ lại Hàn Ngữ Yên năm đó thật khác một trời một vực, trong tiệc rượu, tại nghi thức trao vai diễn, Hàn Ngữ Yên đã giới thiệu rất đơn giản và bạo.

“Thưa các vị, tôi là Hàn Ngữ Yên, Hàn trong ‘Hàn Quốc’, Ngữ Yên trong ‘Thiên Long Bát Bộ’, mong được chỉ giáo!”

Hai người này thật quá khác biệt mà.

Trong một khắc đó, một Hàn Ngữ Yên bằng cấp thấp với kỹ năng sống thiên cận cang lúc cang bị giới truyền thông xem thường.

Vì thế, khi ác cảm với Hàn Ngữ Yên càng cao thì ấn tượng của họ với Vân Thi Thi càng lớn.

Nhưng dù vậy họ vẫn cảm thấy nghi ngờ về Vân Thi Thi.

“Người mới này cũng được đấy chứ, chưa xuất quan đã có thể sánh bước cùng Cố Tình Trạch rồi, có phải cô ta đã gỡ thủ đoạn gì không? Rốt cuộc thì thân phận cô ta thế nào?”

“Xi, dù là gì đi nữa thì Tình Trạch vẫn là nữ nam trong lòng tôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chắc chắn cô gái kia không tầm thường đâu”.

“Nhan sắc là một chuyện, thực lực lại là chuyện khác! Cô nhìn đi, cô ấy rất đẹp, đẹp hơn nhiều so với mấy minh tinh đang nổi thời nay, nói trắng ra thì không ai đẹp bằng cô ấy!”.

“Tôi biết cô ấy, hôm bữa, ngày cuối cùng tuyển nữ chính cho ‘Quả Trám’, tôi có xem cô ấy thi tuyển, cuộc thi thử của cô ấy thật khiến người ta nhớ mãi không quên, rất ấn tượng. Hơn nữa, nghe nói Lâm đạo diễn rất vừa ý với cô ấy!”.

“A! Thi cô ấy chính là cô gái đó! Tôi còn nghe nói, tổ đạo diễn muốn chọn Nhan Băng Thanh làm nữ chính, nhưng Lâm đạo diễn lại không thích Nhan Băng Thanh, mà đi chọn một người mới ứng vào vị trí nữ chính. Nghe nói có rất nhiều người phải đổi chuyện này, phò đạo diễn phải ra mặt, thay mặt cho toàn thể tổ chế tác đến nói chuyện với Lâm đạo diễn, yêu cầu ông ta rút lại ý định này”.

“Lâm đạo diễn trước giờ vốn là người tùy hứng mà, ông ta mà nhìn trúng người mới, chắc chắn người đó phải rất ưu tú.”

“Chưa chắc, lỡ hôm đó ông ta thấy cô ấy đẹp, nên nổi hứng đánh chọn cô ta thì sao?”.

Giới truyền thông nổi lên bàn tán tranh luận không ngừng.

Mọi người vừa nghe Vân Thi Thi là người được Lâm đạo diễn đề cử cho vai nữ chính của “Quả Trám” thì ai cũng ngược đầu nhìn kĩ cô thêm một lần nữa, càng nhìn thì ánh mắt càng trầm trồ sợ hãi.

Lâm Phượng Thiên trước giờ làm việc hết sức nghiêm túc, tỉ mỉ, thậm chí còn có chút khó tính, không bao giờ nề mặt ai.

Anh ta là thế, chứ chẳng hề tùy hứng như mấy lời báo chí nói vừa rồi.

Từ việc tuyển chọn cho đến làm phim, thậm chí là quá trình chỉnh sửa kịch bản, anh ta đều tận lực vào làm. Trong giới giải trí, anh ta nổi tiếng nghiêm khắc, anh ta bảo không được là không được, dù ai có khuyên can, hay ngăn cản, chỉ cần anh ta liếc mắt một cái, tất cả đều phải im lặng mà làm theo.

Hàn Ngữ Yên lần đầu tiên diễn trước mặt mọi người, kinh nghiệm còn non nớt, kỹ năng chưa đủ, nên hôm đó Hàn Ngữ Yên đọc sai thoại cũng là chuyện thường tình. Nhưng Lâm Phượng Thiên lại vì chuyện này đem cô ra la mắng không ngừng, cãi nhau suốt cả buổi tối, mới chịu thôi.

Vì thế, Hàn Ngữ Yên đối với Lâm Phượng Thiên vô cùng kính sợ.

Giới truyền thông điên cuồng chụp hình, Dương Mị đứng ở phía xa thì hồ nghi đôi chút, Dương Mị hừ lạnh, quay người đi sang chỗ khác.

Hừ, lại là người mới, ăn mặc lộng lẫy như thế, còn đi chung với Thiên Vương, thật đúng là không biết trời cao đất dày, về sau phải dạy dỗ cô ta cho ra trò mới được.

Dương Mị cười lạnh, uy hiếp nói: “Tiệc rượu hôm nay sao tiếp đón toàn mấy nhân vật đẳng cấp thấp này không vậy, bảo vệ thả cho chúng bước vào tự do thể này mà được à?”.

Đường Vũ đi đằng sau phụ họa nói: “Đúng vậy, cơ mà người mới đó là ai thế?”

Hà Lăng Tương và Vân Na đi vừa vào đã nghe phía sau một trận xôn xao, tiếng máy chụp hình tách tách vang lên liên tục, làm cả hội trường sáng như ban ngày vậy.

Cô ta ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, không biết nhân vật đó là ai mà có thể khiến giới truyền thông chặn đường tiếp đón như thế. Vừa nhìn thấy mặt Vân Thi Thi, cả người giật mình chấn động, hít một ngụm khí lạnh thầm lo!”.

Là chị ta!

Vân Na cứ tưởng lấy đi lễ phục của Vân Thi Thi thì chị ta sẽ hoang mang sợ hãi không biết mặc gì đi dự tiệc chứ.

Ai ngờ không những không sợ hãi, mà còn mặc một bộ lễ phục khác sang trọng đắt tiền hơn bộ cũ nữa, thật đúng chọc cho Vân Na tức chết mà.

Còn nữa, Vân Thi Thi đến đây với thân phận là... bạn gái của Cố Tĩnh Trạch?

Mới vừa xuất hiện, cả hào quang của Hàn Ngữ Yên cũng bị chị ta đoạt mất.

Đúng là chết tiệt!

“Chị cô cũng đến à!” Hà Lăng Tương đứng bên cạnh kích động nhìn Vân Thi Thi, đêm nay Vân Thi Thi thật sự rất đẹp, Hà Lăng Tương thật không thể dời mắt đi chỗ khác được.

Thấy thế, lòng đố kỵ trong lòng Vân Na càng cao, trong lòng thống hận Vân Thi Thi không thôi, cái người phụ nữ Vân Thi Thi này, sao cái gì cũng tranh với cô ta hết vậy?

Nếu chị ta dám ngang đường của cô, thì cứ đợi cô giải quyết chị ta ra sao!

Nghĩ đến đây, trong lòng Vân Na nảy ra một kế, nở nụ cười ác độc vô cùng.

Hàn Ngữ Yên tức đến xanh mặt, hiện giờ cục diện dĩ nhiên không đứng về phía cô, cô cũng chẳng thể kéo ánh hào quang về phía mình được, vì thế về mặt cứng ngắc đi vào hội trường.

Đi đến cửa, cô phát hiện ra một điều, Thiệu Đông không có đi theo cô.

“Đâu rồi?”

Hàn Ngữ Yên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thiệu Đông chôn chân đứng tại chỗ, ánh mắt si ngốc nhìn Vân Thi Thi, nhìn đến say đắm không hoàn hồn.

Thấy Thiệu Đông thất thần như thế, Hàn Ngữ Yên tức đến độ muốn cầm giày cao gót của mình lên để đánh cho anh ta một cái.

Nhưng giờ đang đông người, lại đông nhà báo thế này, quý tộc nhà giàu đang đứng nhìn, cô mà làm vậy chẳng khác nào tự chết bunn lên mặt mình, vì thế cô ta nhịn, đau khổ cười, áp chế lửa giận trong lòng, nén giận nói: “Khụ khụ, Thiệu Đông, chúng ta vào trong thôi”

Thiệu Đông lập tức phản ứng, xoay người lại, thấy về mặt Hàn Ngữ Yên có chút cứng ngắc, trong lòng cảm thấy buồn phiền không thôi.

Phóng viên Lạc Đan đứng một bên, chụp lại hình ảnh vừa rồi.

“Chụp được rồi, tấm ảnh này hoàn mỹ thật, ngày mai nhất định sẽ lên trang đầu.

... Diễn viên Hàn Ngữ Yên mặc lễ phục lộng lẫy tham gia tiệc rượu, nhưng bạn trai lại đi ngắm người bên cạnh Thiên Vương.

Chuẩn, trứng lớn rồi.

Cố Tinh Trạch đi cùng Vân Thi Thi vào trong hội trường, anh cầm cây bút màu vàng đặt trên bàn lên, ký vào tờ giấy dòng chữ đẹp như rồng bay phượng múa, rồi viết tên mình phía dưới, đây cũng là một trong những nghi thức bắt buộc của tiệc rượu.

Vân Thi Thi trộm hít sâu một hơi, làm bạn gái của Cố Tinh Trạch, áp lực thật lớn.

May là trong tiệc rượu có những quy định chung, ngay lúc cô choáng váng vì nhìn đèn máy ảnh quá nhiều thì bảo vệ và phục vụ nhanh chóng bước đến giải vây, đưa họ về bàn của mình trong hội trường. Nếu họ không đến, chắc cô còn bị công kích nữa.

Dù đã thoát khỏi ải phóng viên, nhưng vừa bước vào trong cô đã phải đối mặt với những ánh mắt ghen tị và hâm mộ đậm tới tấp lên người, làm cô có chút co quắp.

Cố Tinh Trạch là một thần tượng lớn, dù cho có bị ai đồn tiếng xấu, anh vẫn luôn giữ vững vẻ ngoài cao lãnh lạnh lùng khó gần, chính vì thế đã làm chết không biết bao trái tim thiếu nữ.

Đây mà là nâng đỡ cô sao?

Hay là đang cố đìm cô xuống đây trời?

Cố Tinh Trạch là một người có sức ảnh hưởng rất lớn, nếu như fan biết cô đến với thân phận là bạn gái của anh...

Nghĩ thôi cũng lạnh hết cả sống lưng...

Cố Tinh Trạch đứng bên cạnh nhẹ nhàng nói, đánh gãy suy nghĩ của cô.

“Thi Thi” Anh cúi đầu xuống, đưa cây bút cho cô “Kí tên đi”.

“Hả? Tôi cũng phải kí sao?”.

“Ừ, đương nhiên rồi. Cô là bạn gái tôi mà, cũng chính là người sẽ hợp tác với tôi lần tới đây”.

Vân Thi Thi có chút ngại, hỏi: “Ký ở đâu?”.

“Chỗ này” Cố Tinh Trạch chỉ vào phía dưới tên của mình.

Vân Thi Thi đỏ mặt, kí tên của mình.

Cô không có luyện chữ kí, nên chữ kí của cô rất đơn giản, thanh nhã, không quá cầu kì, rất giống với con người cô.

“Ta đi thôi” Cố Tinh Trạch chia tay về phía cô, đôi mắt trong veo như nước.

Vân Thi Thi mấp máy môi, ngượng ngừng cười, đặt tay mình lên tay anh.

Cố Tinh Trạch cầm lấy, nhanh chóng sánh bước cùng cô vào hội trường.

Tay Vân Thi Thi vừa mềm vừa ấm, da non như đóa hoa thủy tinh, nắm chặt sợ sẽ vỡ. Tim Cố Tinh Trạch bỗng nhiên đập mạnh hơn, nhanh hơn bình thường.

Trên thế giới này, thật sự có thứ gọi là tình yêu sét đánh sao?

Cố Tinh Trạch không nhận ra rằng, ngày này năm sau, khi anh nhớ lại chuyện này, không khỏi có chút giật mình, lẫn cô đơn.

Anh nắm chặt tay cô, nắm thật chặt, anh có cảm giác hiện tại cô là của anh, thật sự cô là của anh rồi...

Nếu khoảnh khắc này kéo dài mãi, anh nguyện không bao giờ buông tay cô.

Nhưng, chuyện gì cũng không nói trước được.

...

Trên đường, một chiếc xe Bentley sang trọng dừng trước cửa, ngay trước mặt giới truyền thông, nhìn là biết xa thượng đẳng rồi.

Mộ Nhã Triết từ trên xe bước xuống, ánh mắt lạnh lẽo băng hàn.

Anh mặc một bộ tây trang đen, thân mình cao ngất, cơ thể thon dài, nhìn từ đầu đến chân cũng biết người này đáng giá đến triệu kim tệ chứ chẳng chơi.

Phía sau, mặc một bộ lễ phục màu tím, ôm Tiểu Dịch Thần xuống xe, trong mắt có mang theo một chút hờn dỗi.

Cô ngẩng đầu, nhìn Mộ Nhã Triết đứng phía trước, nước mắt lại trực tuôn ra.

Mộ Nhã Triết cúi đầu nhìn đồng hồ, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng ngày thường, vô cảm nói: “Giận à?”

“...”

Mộ Nhã Triết chậm rãi xoay người lại, đôi mắt vẫn lạnh như băng: “Tốt nhất cô nên biết thân phận của mình đi, hiểu không?”

Mộ Uyển Nhu thật rất uất ức, sau đó hỏi ngược lại anh: “Thân phận của em? Sao, ý anh là gì, thân phận của em thì sao?”

Anh vẫn lạnh lùng nhìn cô.

“Em chính là hôn thê của anh, là vợ tương lai của anh đó...” Mộ Uyển Nhu hốc mắt cay xè, giọng nói nghẹn ngào “Chẳng lẽ sai sao?”

Mộ Nhã Triết nhìn cô, trong lòng cảm thấy thật phiền phức.

Đêm nay, anh không đủ kiên nhẫn để đối co với Mộ Uyển Nhu, vì thế lạnh lùng nói: “Có lẽ.”

Mộ Uyển Nhu sùng sốt.

“Nếu cô cứ vác theo cái vẻ mặt đó, thì biến khỏi mắt tôi ngay đi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Cô diễn sâu quá rồi

“Nếu cô cứ vác theo cái vẻ mặt đó, thì biến khỏi mắt tôi ngay đi”

Lúc anh nói xong câu này, mặt vẫn lạnh lẽo không cảm xúc.

Mộ Uyển Nhu nhìn anh, như đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ.

“Triết, anh... sao thế?”

“Sao?”

“Bình thường, anh không đối xử với em như vậy...”

Mộ Nhã Triết lạnh lùng cười, bước đến gần Mộ Uyển Nhu.

Nếu là ngày thường, Mộ Uyển Nhu sẽ mơ tưởng rằng anh đang muốn tiếp cận cô, nhưng hôm nay thì khác, trong mắt anh chỉ có băng giá, khí lạnh bao trùm, Mộ Uyển Nhu sợ hãi lùi về phía sau, đề phòng nhìn anh.

“Thường ngày tôi đối xử với cô thế nào?”

Anh mặt lạnh nhìn cô, tiểu Dịch Thần nhìn thấy cũng có chút sợ, vì cha cậu chưa bao giờ như thế này...

Từ khi bước ra khỏi Empress, cha cậu trông có vẻ rất buồn phiền, nhưng mà bình thường dù có khó chịu cách mấy cha không có biểu hiện cảm xúc ra ngoài, tối nay thì lại khác, có vẻ như cha cậu có chuyện gì đó khó chịu đến mức không thể kiềm chế được cảm xúc chẳng...

Mộ Uyển Nhu run rẩy nói: “Triết, bình thường anh rất dịu dàng với em, tại sao hôm nay...”

Mọi chuyện vốn đang rất tốt đẹp, lúc chiều cũng vậy, anh vẫn rất vui vẻ... nhưng từ khi bước chân ra khỏi Empress, từ khi anh nhìn thấy Cố Tĩnh Trạch và Vân Thi Thi ở cạnh nhau, thân mật với nhau thì tim anh như bị thứ gì đó bóp lấy, khó chịu vô cùng, anh không thể kiềm chế được cảm xúc của mình nữa.

Anh chưa bao giờ biểu lộ cảm xúc thật của mình ra ngoài, anh luôn giữ một dáng vẻ lạnh băng lãnh mạc, nhưng đối với ông nội, đối với tiểu Dịch Thần, đối với Mộ Uyển Nhu, anh luôn có một cách cư xử riêng.

Nhưng hôm nay có lẽ không được.

Mộ Nhã Triết bình thân nói: “Đừng lộn xộn nữa, nếu cô còn như thế, tôi không chắc mình có đủ nhẫn nại đâu!”

“Thì ra trước giờ anh đối với em chỉ có “nhẫn nại” thôi sao? Vậy thật ra em là cái gì trong mắt anh hả?”

Mộ Uyển Nhu nước mắt trực tuôn, lòng chua xót hỏi: “Suốt mười lăm năm qua, chẳng lẽ anh chưa bao giờ nhìn nhận tấm chân tình của em sao?”

Mộ Nhã Triết nhìn cô ta, trong mắt vẫn là vẻ vô cảm, anh lãnh mạc nói: “Chúng ta... chỉ là đồng kịch trước mặt ông thôi, cô đừng diễn sâu quá!”

Mộ Uyển Nhu như nghe sét đánh ngang tai, hóa đá tại chỗ.

Cô không thể tin nhìn anh: “Vậy thì... tại sao anh muốn kết hôn với em?”

Mộ Nhã Triết nhượng mảy, lạnh lùng nói: “Bởi vì, đó là lệnh của ông nội!”

Khi đó, anh không hiểu, hôn nhân là cái gì.

Nhà họ Mộ mấy đời giàu sang phú quý, đại nghiệp lớn, dính thự nhiều, tiền vô số, quyền lực mạnh,... Từ khi sinh ra anh phải nắm giữ chìa khóa sinh tồn của nhà họ Mộ, chỉ vì điều đó mà anh không có quyền tự do trong tình yêu của mình.

Hôn nhân đối với anh, chỉ là nghĩa vụ của một người làm chủ gia đình.

Mộ Thịnh từng có đến năm người vợ, từ khi anh bắt đầu sự nghiệp, đã phải chứng kiến cảnh phân tranh không ngừng.

Tranh, tranh cái gì? Địa vị, tình yêu, hay di sản? Dù là ai đi chăng nữa cũng tình nguyện đổ máu vì những thứ đó, trong nhà chỉ toàn mùi thuốc súng, chẳng có gì gọi là tình yêu. Từ nhỏ anh luôn phải đối mặt với những kẻ hai mặt, sau lưng thì đâm chọt nhau, âm mưu hại nhau, còn trước mặt thì vẫn cười nói như chẳng có việc gì. Nhà giàu phú quý, tường sung sướng, nhưng thật chất cũng chỉ là một nơi thối nát không hơn không kém.

Trong ấn tượng của anh, hôn nhân là dây xích khiến người ta mệt mỏi, một khi dính vào, một kích cũng không chịu nổi.

Trước mặt người khác thì mình quyền quý giàu sang, nhưng thực chất bên trong chỉ là đau đớn và mệt mỏi. Ngày xưa anh chấp nhận đính hôn vì trong đầu anh luôn mang suy nghĩ ai cũng như nhau, lấy ai cũng được.

Trên đời này, làm gì có thứ gọi là chân tình?

Anh không hiểu.

Khi đó anh còn nhỏ, ông nội lại là người có quyền nhất trong gia đình, một lời của ông như thánh chỉ của vua, không ai dám không nghe theo.

Cho tới giờ, anh luôn cố gắng, bởi vì anh là đứa cháu duy nhất kế thừa gia sản nhà họ Mộ, bởi vì anh là niềm kỳ vọng lớn nhất của ông nội. Anh chưa bao giờ phụ sự kỳ vọng đó của ông nội, luôn làm mọi việc một cách tốt nhất, chưa bao giờ nghĩ đến đường lui cho mình, chỉ cắm đầu đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Chân tình, chỉ có chân tâm mới đổi được

Hai mươi mấy năm qua, anh thậm chí chỉ như một con rối, chỉ biết nghe theo mọi sự sắp đặt của ông nội, cắm đầu vào làm việc, hoàn thành mệnh lệnh của ông.

Ông nói một không được nói hai, cuộc đời anh như đường quỹ tích, cho tới bây giờ cứ lặp đi lặp lại không lối thoát.

Mộ Thịnh đối với cách hành xử này của anh rất hài lòng, thậm chí giao toàn bộ gia sản và tập đoàn Đế Thăng cho anh ngay cả khi anh chưa trưởng thành, ông chỉ có duy nhất một yêu cầu: đính hôn với Mộ Uyển Nhu.

Anh luôn giữ vững lập trường, lấy ai cũng được.

Nhưng hiện tại, mọi thứ đều bị đảo lộn, bởi vì người phụ nữ kia đã bước vào cuộc đời của anh, làm cho cuộc sống của anh bị đảo lộn.

Trên thương trường, Mộ Nhã Triết là một vị vua tinh anh, nắm quyền sinh sát nhiều người, lạnh lùng tài giỏi, rất quyết đoán trong công việc. Nhất cử nhất động của Đế Thăng, doanh nghiệp tài chính trong thương trường đều phải nghe theo lệnh của anh.

Anh luôn nghĩ, mình hoàn hảo về mọi mặt, anh luôn tự tin về điểm này.

Nhưng hiện tại anh đã nhận ra, có một người phụ nữ, khiến anh muốn dốc hết tâm can để chinh phục, nhưng cô lại luôn quay lưng với anh.

Nhất là đêm nay, người phụ nữ đó, Vân Thi Thi lại xuất hiện trước mặt anh trong một bộ lễ phục đỏ rực tuyệt đẹp, cô nở nụ cười tươi rói, như ánh xuân làm ấm lòng anh, khiến anh phải dờ dẫm ngắm nhìn.

Nhưng nụ cười đó lại không dành cho anh.

Nhìn cô, anh lại nhớ đến thời điểm sáu năm về trước, cô bất an nằm trên giường, mắt bị bịt kín bằng vải đen, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thấy, mọi tiếng động đều làm cô sợ hãi, cùng lo lắng bất an.

Anh ngồi xuống, luồn tay qua những sợi tóc mềm mại của cô, cảm giác giao hòa cùng cô rất tuyệt, thậm chí anh đã từng nghĩ, nhốt cô lại dường bên người mình, làm súng vật của anh. Nhưng thời gian qua đi, ý niệm đó cũng dần phai nhạt.

Bây giờ thì nó lại một lần nữa xuất hiện, rồi ma xui quỷ khiến thế nào, vào ngày hôm đó, anh phát hiện mình không thể kiềm chế được khát khao muốn có được cô, muốn nắm giữ cô trong lòng bàn tay.

Nhưng cô lại từ chối anh.

Cô chỉ nhìn anh và nói: “Chân tình không phải dùng tiền là mua được, nếu muốn...”

Cô hung hăng đưa tay chỉ thẳng vào tim anh nói: “Phải dùng nơi này để đổi lấy!”

Chân tình phải dùng chân tâm để đổi lấy sao?

Hóa ra trên đời cũng có thứ tiền bạc không mua được sao?

Vì sao... cô có thể nở nụ cười có hai lúm đồng tiền đáng yêu như thế trước mặt Cố Tinh Trạch?

Tim của anh chính vì điều này mà rất đau.

Chết tiệt.

Cô thật khiến anh phải điên lên mà.

Mộ Nhã Triết xoay người, không nói gì thêm, lạnh lùng nói: “Đưa cậu chủ lên lầu!”

“Vâng”

Bảo mẫu lập tức ôm lấy tiểu Dịch Thần từ trong lòng của Mộ Uyển Nhu, còn Mộ Nhã Triết thì ngênh ngang bỏ đi.

Mộ Uyển Nhu nhìn bóng lưng của anh, cả người lạnh buốt.

Hóa ra người này vẫn có tình cảm, chỉ tiếc nó không đặt trên người cô ta.

Trong lòng cô cảm thấy ức chế và ghen tị không thôi, thậm chí còn cảm thấy hận Vân Thi Thi đến ngút trời.

Vân Thi Thi, cô đúng là hồ ly chuyển thế mà, dám đi câu dẫn đàn ông của Mộ Uyển Nhu này sao?

Được lắm, chẳng phải cô chỉ được cái gương mặt xinh đẹp thôi sao?

Để xem, ta phá nát gương mặt cô xong, cô còn tiếp tục đi dụ dỗ đàn ông được nữa không!

Tiệc rượu đêm nay, chính là ngày cô không ngóc đầu lên được.

Mộ Uyển Nhu nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rủa: “Vân Thi Thi, đợi chết đi!”

...

“Vân Thi Thi”

Trong hội trường, Vân Thi Thi nghe thấy có người gọi tên mình, cô ngáp ngừng một lúc, quay đầu nhìn lại.

Sau khi cùng Cố Tinh Trạch đi vào hội trường, anh liền bị phóng viên nhà báo vây quanh, ánh sáng cứ chia về phía anh, hơn 10 cái micro chen chúc nhau, phóng viên như muốn đập lên nhau để phỏng vấn anh vậy.

Thật nguy hiểm!

Vân Thi Thi lập tức vén váy bỏ chạy, chưa chạy đi xa đã bị người nào đó gọi lại.

Quay đầu nhìn lại, cô phát hiện, người gọi mình chính là Dương Mị.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Nhan sắc cũng là một loại thực lực

Dương Mị... một minh tinh màn bạc, những người mới bước vào nghề này gặp cô đều gọi một tiếng chị Mị.

Ngay cả nghệ sĩ cũng phải nể cô mấy phần.

Không chỉ là một nữ diễn viên tài giỏi với lượng fan khổng lồ, mà Dương Mị còn có thể lực chống đỡ rất hùng mạnh. Nghĩ đến cũng khiến người khác phải rùng mình.

Vân Thi Thi ngây người, Dương Mị và cô không quen biết, sao có thể biết tên cô chứ?

Đang trong trạng thái hoang mang cực điểm, Dương Mị và Đường Vũ đi đến trước mặt cô, thấy cô biểu tình không thể tin nổi, Dương Mị ngạo mạn hừ lạnh một tiếng, mỉa mai nói: “Thế nào, lần đầu tham gia bữa tiệc sang trọng thế này sao, thấy Đại minh tinh như tôi kích động đến thế cơ à?”

“Không có” Vân Thi Thi cười cười.

“Sao thế, ngay cả một tiếng ‘chị Mị’ cũng không gọi được sao?” Đường Vũ xem thường nói.

Hai người này không có ý tốt gì rồi.

Vân Thi Thi cười, nhu thuận nói: “Bởi vì chị Mị đây quá xinh đẹp, trang phục dạ hội chị mặc lại hết sức lộng lẫy, gặp chị ngoài đời mới biết chị đẹp hơn trong phim nhiều”

Dương Mị nghe thế, mới chịu liếc mắt nhìn cô, vài câu khen ngợi, xem như cũng tạm chấp nhận đi. “Tuy là người mới, nhưng không có vụng về, miệng lưỡi ngọt thật nha!”

“Nịnh hót!” Đường Vũ xem thường liếc nhìn, giọng châm chọc.

Vân Thi Thi nghe thế, cũng không xấu hổ, ngược lại còn mỉm cười hỏi: “Tôi thật sự khen ngợi thật lòng đấy, chị Mị ăn mặc rất lộng lẫy, rất đẹp, chẳng lẽ chị Đường Vũ đây không cho là thế sao?”

Dương Mị nghe xong, liếc mắt lườm Đường Vũ một cái, sau đó cô ta vội vàng phản bác: “Bây nào, cô đang muốn ly gián chị em chúng tôi hả?”

Vân Thi Thi lại dịu dàng nói: “Tôi nào dám, chị Mị là một diễn viên rất xuất sắc, chị Đường Vũ cũng thế, tình cảm của hai người thân thiết thế nào, Vân Thi Thi chẳng lẽ còn không rõ hay sao mà đi ly gián hai người? Thật ra chị Đường Vũ hôm nay cũng rất đẹp, thật chẳng thua kém chị Mị là bao đâu!”

Dương Mị và Đường Vũ là hai diễn viên cùng công ty quản lý, Đường Vũ và Dương Mị cùng nhau được công ty cử đi làm đại diện cho công ty trong dự án lớn, và cả hai đều là những diễn viên xuất sắc trong lĩnh vực đóng phim cổ trang dài tập. Càng về sau, Đường Vũ càng nổi tiếng, tuy là hậu bối của Dương Mị, nhưng không tránh được việc hai người bị đem ra so sánh với nhau.

Dương Mị vốn cao ngạo, sớm đã không thích việc này.

Đường Vũ trong thâm tâm cũng không cam lòng là vậy.

Mà tiệc rượu tối nay, cả hai người đều mặc một bộ trang phục rất lộng lẫy, mặt ngoài tuy hai người vẫn ra vẻ là chị em thân thiết, nhưng bên trong thì đã sớm dấu đá nhau rồi.

“Ày, tôi làm sao dám so với chị Mị được, dù là thực lực hay nhan sắc, tôi đều thua chị ấy cả thôi!”

Câu nói này, đúng là giấu đầu lòi đuôi.

Dương Mị cũng không thêm quan tâm, cười với Vân Thi Thi nói: “Cô tên Vân Thi Thi đúng không?”

“Đúng vậy, chị Mị sao biết tên tôi vậy?” Vân Thi Thi thành thật hỏi.

Dương Mị cười trộm: “Vì tôi nghe nói cô là người được ứng cử vào vai chính cho bộ ‘Quả Trám’, chúc mừng cô nhé”.

Lời nói này của Dương Mị, thật đậm mùi a xít.

Vân Thi Thi đột nhiên nhớ tới, Tần Chu từng nói với cô về việc tuyển chọn nữ chính lần này. Thật ra nội bộ đã tự giải quyết với nhau hết rồi, họ đưa ra danh sách những diễn viên được đề cử, trong đó có Dương Mị. Tổ sản xuất đã có cuộc họp bí mật với những diễn viên được chọn này.

Nhưng sau đó, Lâm Phượng Thiên lại kịch liệt phản đối, bảo phải tuyển trên phạm vi toàn quốc. Dù Dương Mị có kinh nghiệm diễn xuất nhưng quá già.

Lời này của Lâm Phượng Thiên khiến Dương Mị uất ức không thôi, dù gì thì cô cũng chỉ mới 25 tuổi, hơn Vân Thi Thi cùng lắm là vài năm, sao lại bảo cô già được?

Nhưng mà Dương Mị không biết, Vân Thi Thi tuy đã 24, nhưng chỉ cần trang điểm một tí, cho cô mặc một chiếc váy nữ sinh thì cô chẳng khác gì cô gái mới đôi mươi.

Dương Mị làm sao mà so sánh được?

Cho nên, đòi nói đúng, nhan sắc cũng là một loại thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Tiếp cận

Dương Mị là người rất tham hư vinh, mới đầu cô ta tưởng người tranh vai diễn với mình chính là Nhan Băng Thanh, thế thì không gì đáng trách. Bất luận là nhan sắc hay khả năng, cô ta cũng không sánh bằng.

Song khi biết được người thay thế cô ta là một người mới chưa từng có kinh nghiệm, Dương Mị tất nhiên không khỏi thấy bất công.

Cô ta biết được tiệc rượu đêm nay, Vân Thi Thi cũng sẽ trình diễn, bởi vậy cô ta muốn đích thân phải xem người mới này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nhưng khi nhìn thấy Vân Thi Thi bằng da bằng thịt, cô ta bỗng nhiên không thốt nên lời. Cũng dễ hiểu tại sao Lâm Phượng Thiên quyết tâm chọn cô ấy.

Lúc này Vân Thi Thi đang mặc một bộ váy trắng đứng ở trước mặt cô, phảng phất khí chất tựa như nhân vật từ nguyên tác trong tiểu thuyết bước ra.

Cô ta cảm thấy, Thi Thi diễn Doãn Hạ Thuần rất thích hợp.

Vân Thi Thi lập tức liền nghe ra trong lời nói của cô ta có mùi thuốc súng, khẽ mỉm cười nói: "Được Lâm đạo diễn nâng đỡ, Thi Thi có chút sợ hãi."

"Hử? Sợ hãi?" Dương Mị cười lạnh nói, "Cô không cần sợ hãi. Làng giải trí này, không đơn giản như cô tưởng tượng vậy đâu. Đừng tưởng rằng chỉ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp ấy là có thể tự đắc. Nghề diễn, nếu chỉ có tướng mạo mà không có kỹ năng diễn xuất, sớm muộn cũng sẽ bị đào thải."

Vân Thi Thi nghe vậy, lại không hề sợ hãi, vẫn giữ nụ cười điềm nhiên. "Cảm ơn chị Mị đã dạy bảo, Thi Thi xin ghi nhớ."

"Chị Mị, hóa ra cô ở đây."

Lý Cửu Hiền bung chén rượu chậm rãi bước đến, song khi anh ta trông thấy đứng trước mặt Dương Mị là Vân Thi Thi với nụ cười thanh nhã để lộ lúm đồng tiền, ánh mắt hơi kinh ngạc.

Vân Thi Thi?

Lý Cửu Hiền đã nghe nói qua tên cô.

Khi thông tin về bộ phim "Quả trám" này được tiết lộ, quản lý của anh ta là người đầu tiên đề cử anh diễn vai nam chính, nhưng mà cuối cùng lại bị rơi xuống vai nam thứ.

Bây giờ sự nghiệp của anh ta đang khởi sắc, một bộ phim điện ảnh thanh xuân là sự lựa chọn tốt nhất để củng cố nhân khí, nếu như đổi lại là phim khác, nếu là vai nam thứ anh ta bất luận như thế nào cũng sẽ không nhận.

Nhưng bộ phim lại do đạo diễn Lâm Phượng Thiên thực hiện, cho dù chỉ là một vai nhân vật khách mời, anh ta cũng sẽ nhận.

Lúc trước chỉ gặp qua Vân Thi Thi tại buổi phỏng vấn thử vai, nhưng mà bây giờ nhìn thấy người thật, lại đẹp đến mức khiến người ta không thể dời mắt.

"Cô chính là... Vân Thi Thi?" Lý Cửu Hiền nhìn thấy cô, ánh mắt khó nén được vẻ kinh diễm.

"Ừm, chào anh." Vân Thi Thi mỉm cười, nhưng trong lòng lại âm thầm lúng túng oán thầm: Người đàn ông này là ai?

Ngày thường cô vốn không quá chú ý đến làng giải trí, bởi vậy thường xuyên lẫn lộn tên của các ngôi sao.

Lý Cửu Hiền là diễn viên trẻ mới nổi lên gần đây, cũng khó trách cô không biết.

...

Vân Na đi theo Hà Lăng Tương tiến vào hội trường, gấp gấp không chờ đợi đi theo anh gấp qua mấy vị đạo diễn, có vị đạo diễn từng làm phim Hollywood, đồng thời gấp qua vị đạo diễn từng được đề cử giải vàng Liên hoan phim nước Áo.

Đối với những tình huống như vậy, mặc dù Hà Lăng Tương không cho phép cô mở miệng trong bất cứ trường hợp nào, trong lòng cô vẫn kích động không thôi.

Xem ra Hà Lăng Tương này quan hệ cũng không ít nha, nếu là có thể tiến cử cô ta cho một trong những vị đạo diễn này, ngày cô ta nổi danh cũng coi như ở trong tầm tay rồi.

Trong lòng Vân Na lại nhảy cẫng lên, không khỏi kích động.

Hà Lăng Tương kéo cô ta qua một bên: "Chị gái cô đâu?"

"A..." Cô che miệng kinh hô, hiển nhiên đã quên khuấy mất chuyện này.

Hà Lăng Tương ánh mắt có chút nguy hiểm: "Việc tôi đã dặn dò cô, cô sẽ không quên chứ!"

"Không, tôi chỉ là..."

"Cô yên tâm, chỉ cần cô giúp tôi, việc hứa hẹn sự nghiệp của cô, tôi sẽ tuyệt đối không nuốt lời." Hà Lăng Tương ngữ khí có chút không kiên nhẫn.

Vân Na liên tục gật đầu, ngấm nhìn bốn phía, chợt phát hiện ra tung tích của Vân Thi Thi. "Hà dẫn viên, tôi thấy chị ấy rồi!"

"Đi."

Hà Lăng Tương bụng ly rượu đỏ trên bàn, nhếch miệng lên cười tà, hướng về phía Vân Thi Thi đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 147: Xung đột

"Chị, hóa ra chị ở đây!"

Lý Cửu Hiền đang trò chuyện vui vẻ cùng Vân Thi Thi, bỗng nhiên một giọng nói làm cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ.

Giọng nói ngạc nhiên của Vân Na truyền đến, Vân Thi Thi khẽ giật mình, xoay người, trông thấy bóng dáng Vân Na cùng Hà Lăng Tương chậm rãi bước đến, cô tay đang cầm chiếc ly để cao hơi cứng ngắc lại mấy phần, mi tâm trong nháy mắt tối lại.

Vân Na... Cô ta sao lại tới đây?

Song khi cô trông thấy Vân Na khoác trên mình một bộ lễ phục hết sức lộng lẫy, trên cổ đeo một chuỗi ngọc trai trân quý, trong nháy mắt cô chợt hiểu được.

Thì ra, lễ phục cùng trang sức đều là do cô ta trộm đi!

Vân Thi Thi gắt gao cắn cánh môi, đáy lòng trong tích tắc lạnh băng.

Mặc dù hai người họ không phải là chị em ruột, nhưng từ nhỏ cô luôn đối đãi hết mực chiều chuộng với người em này, bất luận là quần áo và đồ trang sức đẹp, cô đều tình nguyện từ bỏ, tặng cho cô ta.

Lên đại học, lúc ấy điện thoại di động Iphone rất thịnh hành, đặc biệt thời thượng. Vân Na chỉ cần nói một câu "Muốn", cô sẵn sàng bỏ ra hai tháng tiền lương, mua cho cô ta một chiếc.

Dù cho cô thương yêu em gái như thế, nhưng cô ta lại hết lần này đến lần khác hăm hại Thi Thi, so đo với cô, thậm chí trộm đi đồ vật quan trọng của cô.

Vân Thi Thi siết chặt nắm tay, chuyện cho tới bây giờ, cô không thể nhịn được nữa.

Lúc trước nể tình công ơn dưỡng dục của cha mẹ, cô không truy cứu tận cùng đối với cô em gái này.

Nhưng mà bây giờ, cô sẽ không nể mặt nữa.

Dương Mị nghi hoặc nhìn theo hướng tiếng kêu, lại gặp đúng người mới lúc trước bị cô làm khó dễ.

Vân Na cũng trông thấy Dương Mị, trên mặt có chút e sợ, nhưng vừa nghĩ tới người đang đi bên cạnh cô ta lúc này là Hà Lăng Tương, liền khôi phục thần sắc trở lại.

Cô ta thân mật khoác lên cánh tay Hà Lăng Tương, dương dương đắc ý đi tới.

Dương Mị gặp cô ta sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngạo mạn, khinh bỉ bật cười một tiếng.

Đúng là đồ chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

Đường Vũ thấy Vân Na đứng bên người Hà Lăng Tương, đầu vai khẽ run rẩy, đến bên Dương Mị nói: "Đây không phải là người vừa rồi đoạt giải Diễn viên mới triển vọng sao? Hóa ra là người của Hà Lăng Tương a, không trách cô ta không coi ai ra gì!"

"Đồ đàn bà thấp hèn." Dương Mị xem thường nói.

Dương Mị không khỏi căm ghét trừng mắt với cô ta, Vân Na bây giờ ý vào Hà Lăng Tương, đương nhiên không quan tâm Dương Mị, dứt khoát không nhìn đến cùng.

Giờ phút này trong lòng cô ta chỉ chăm chăm nghĩ cách làm đổ ly rượu của Vân Thi Thi, những cái khác, cô ta không quan tâm.

Dương Mị lúc này trong lòng càng căm tức, quyết tâm cho cô ta nếm mùi một chút, nhân lúc Vân Na đang đi về phía Vân Thi Thi, lợi dụng làn váy dài, cô ta âm thầm duỗi mũi chân ra, ngáng chân Vân Na.

Vân Na, căn bản không có chú ý dưới chân Dương Mị cố tình làm vấp mình, luống cuống không kịp chuẩn bị ngã nhào một cái, mất trọng tâm nhoài người về phía trước.

"A -- "

Vân Na nhất thời choáng váng, kinh hô một tiếng.

Lý Cửu Hiền tay mất nhanh nhẹn đỡ lấy Vân Na, nhưng ly rượu đỏ trong tay không vững, bất thành linh đổ vào người Vân Thi Thi.

"Soạt -- "

Vết rượu đỏ tươi lập tức làm vấy bẩn bộ lễ phục của cô, nguyên bộ váy trắng tinh loang lổ vết rượu vang, khiến cô nhất thời vô cùng bối rối.

Lông mày Vân Thi Thi nhíu lại, nhàn nhạt nhìn về phía Dương Mị, cô đứng ở vị trí đây, vừa lúc nhìn thấy toàn bộ hành động của Dương Mị.

Dương Mị bất thành linh đối đầu ánh mắt của cô, khoe miệng khiêu khích cười nhẹ, cô ta ngạo mạn như thế, chắc chắn Vân Thi Thi không thể làm khó cô ta.

Hà Lăng Tương cũng không ngờ tới tình thế phát sinh như thế, nhất thời cũng sửng sốt tại chỗ, cả Đường Vũ cùng Lý Cửu Hiền đều kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Cô không xứng!

Tình huống ngoài ý muốn xảy ra quá đột ngột, kéo theo bao nhiêu sự tò mò của các quý khách, bọn họ nhao nhao xúm lại chỗ này.

Truyền thông cùng cánh nhà báo nhờ khứu giác nghề nghiệp nhạy bén cũng nhao nhao chen chúc kéo đến.

Lúng túng tràng diện, khiến cho tiệc rượu đại sảnh không khí trong lúc nhất thời ngưng kết đến băng điểm.

Nhiều người tò mò chỉ muốn xem Vân Thi Thi làm trò cười cho thiên hạ.

Vân Na dè dặt mở mắt, khuôn mặt trắng bệch ngẩng đầu lên, lại bắt gặp gương mặt lạnh lẽo như băng của Vân Thi Thi. Cô ta âm thầm kinh hãi, trước giờ Vân Thi Thi luôn ăn nói hành động ý tứ, khuôn mặt xinh đẹp trong sáng và ngọt ngào, giờ phút này lại lạnh như băng, bên trong cặp mắt kia hàm chứa vẻ lạnh lùng cao ngạo, không thấy vẻ ôn nhu thường ngày.

Lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Vân Thi Thi có ánh mắt như vậy, lạnh lẽo cùng cực, dọa cô ta đến mức lao đảo một bước, suýt nữa không đứng vững.

"Chị..."

"Soạt -- "

Vân Na còn chưa kịp phản ứng, Vân Thi Thi không biến sắc mà đi đến trước mặt của cô ta, giơ cao cổ tay lên, đem ly rượu đỏ trong tay dội xuống đầu Vân Na.

"Rầm rầm -- "

Toàn thân Vân Na ướt nhẹp rượu vang.

Chứng kiến một màn này, khách quý xung quanh nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh.

Vân Na may mắn không nghĩ tới sẽ có biến cố như vậy, càng không có nghĩ tới một Vân Thi Thi vốn luôn luôn dịu dàng ngoan ngoãn, mặc cho người khác ức hiếp lại hành động như vậy trước mặt bao nhiêu khách quý, hại cô ta một thân ướt nhẹp bởi rượu!

Cô ta giận không kiềm được ngẩng đầu, đôi đầu đôi mắt thanh lãnh của Vân Thi Thi, lớp trang điểm kỹ càng trên khuôn mặt trong nháy mắt bởi vì phẫn nộ mà vụn vụn: "Chị --! Sao chị dám đổ rượu lên người tôi!"

Vân Na tức hốt hên xông lên phía trước, nâng tay lên, muốn đánh vào mặt Vân Thi Thi!

Cái tát định hướng tới, vừa muốn rơi xuống, cổ tay của cô ta bị một người nắm thật chặt.

Vân Na không thể động đậy, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, hậm hực nhìn lại sau lưng, liền thấy người ngăn cản cô ta là Cố Tinh Trạch.

"Tinh... Tinh Trạch..."

Vân Na kinh ngạc trừng lớn hai con ngươi, chẳng biết tại sao, ở trước mặt anh, bao nhiêu tức giận của cô ta liền biến mất.

Cố Tinh Trạch là thần tượng trong lòng của cô ta, là người trong mộng cô ta thầm ngưỡng mộ.

Bây giờ thần tượng trước mặt, cô ta tự nhiên kiềm chế một chút, chỉ ít giả bộ yếu đuối nhu thuận, không muốn lưu lại ấn tượng xấu với anh.

Vân Na lập tức thu tay lại, có chút sợ hãi, nhưng mà vừa nghĩ tới bộ dạng của mình đang thảm thế nào, khuôn mặt của cô ta nhất thời đỏ bừng lên, vô cùng khó chịu, hận không thể nghiền xương Vân Thi Thi thành tro!

Đều do chị ta, là chị ta để cho mình làm trò hề!

Vân Na cắn răng nghiêng lợi âm thầm chửi mắng ở trong lòng, trên mặt lại thẹn thùng nói: "Tinh Trạch..., em là Vân Na... Em là, em là fan của anh, em vẫn luôn rất thích anh, anh là thần tượng của em..."

Cô ta vừa dứt lời, ngẩng mặt mỉm cười, đã thấy ánh mắt vô cùng âm lãnh của Cố Tinh Trạch rơi trên người cô ta... Ở sợi dây chuyền trên cổ cô.

"Tinh Trạch..." Vân Na có chút xấu hổ khoanh tay, bây giờ trên người cô ta đều ướt đẫm, nhếch nhác đến không tưởng nổi.

Cô ta lại giả bộ ủy khuất, điềm điềm đáng yêu nói: "Thật có lỗi, để anh nhìn thấy bộ dạng không chìn chu của em như thế..."

Cố Tinh Trạch bước tới gần cô ta, một tay kéo lấy sợi dây chuyền trên cổ, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt thâm thúy nguy hiểm "Thật bẩn..."

"Là có chút bẩn... Em... Thế nhưng em không có lẽ phục hồi... Làm sao bây giờ?" Cô ta làm tưởng là anh thấy cô ta đáng thương, lập tức bày ra dáng vẻ yếu đuối vô tội.

Cố Tinh Trạch giương mắt lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một tia châm chọc, lạnh lùng chế giễu nói: "Cởi ra."

"... A?!" Vân Na giật mình, hơi đỏ mặt, thẹn thùng nói: "Cái gì, Tinh Trạch, lời này của anh có ý gì chứ, ở đây nhiều người như vậy, sao em có thể cởi ở đây..."

"Tôi muốn cô cởi bộ lễ phục này."

Giương mặt Cổ Tinh Trạch tràn đầy vẻ chán ghét nhìn qua cô ta, giống như là đang nhìn một con rệp cống: "Bởi vì, cô không xứng."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 149: Anh sẽ không rời bỏ em

"Bởi vì, cô không xứng."

Nói xong, Cổ Tinh Trạch sai bước đi tới bên cạnh Vân Thi Thi, cởi áo khoát bộ âu phục trên người ra khoác lên người cô.

Vân Thi Thi nhẹ nhàng nói cảm ơn, cho dù trên người nhếch nhác, nhưng lại không may mắn hư hao chút khí chất của cô.

Cổ Tinh Trạch cúi đầu nhìn cô, đau lòng không thôi, anh sớm nên nghĩ đến, cô là người mới, tiến vào trường hợp lớn như vậy, chắc chắn vô hình đắc tội một ít nghệ nhân già đời.

Phụ nữ đều ghen tị, đặc biệt là trong vòng tròn này, tranh đấu với nhau, không chừa thủ đoạn nào, anh sớm nên ngờ tới, nhưng không có cố gắng bảo vệ cô.

"Xin lỗi, anh không bảo vệ tốt cho em." Cổ Tinh Trạch nhú mày, rõ ràng tự trách không thôi: "Trường hợp như vậy, anh nên ở cùng với em."

Trong lòng Vân Thi Thi hơi kinh sợ, nhưng trên mặt lại nhàn nhạt mỉm cười, trấn an nói: "Em không sao cả, anh không cần tự trách."

Cổ Tinh Trạch nhẹ nhàng ôm bờ vai của cô, cẩn thận dùng lồng ngực của mình trấn an cô, dịu dàng nói: "Anh sẽ không rời bỏ em."

—— anh sẽ không rời bỏ em, sẽ không để cho em bị bắt nạt nữa.

Vân Thi Thi có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt hơi đỏ, khóe môi cong lên, hiểu ý nở nụ cười: "Cảm ơn."

Cô không sợ hãi không hoảng hốt, bình tĩnh tự nhiên, Dương Mị đang chờ nhìn cô làm trò cười cho thiên hạ thất vọng không nhỏ.

Khứu Thái cũng nhìn thấy cảnh Cổ Tinh Trạch tìm mọi cách bảo vệ cô, làm cho trong lòng cô ta đặc biệt cảm thấy khó chịu.

Người sau lưng bắt đầu xì xào bàn tán.

"Dựa vào cái gì... Tại sao Tinh Trạch lại đi bảo vệ một người mới? Rốt cuộc người mới này có lai lịch gì?"

"Đúng vậy. Khi tôi cùng Cổ Tinh Trạch đóng chung với nhau, dáng vẻ của anh ấy luôn lạnh nhạt, tại sao lại đối xử tốt với người mới này? Không phải là có lai lịch không nhỏ chứ?"

"Hừ! Tôi thấy chắc là đồ chơi lớn của đại lão nào đó bao dưỡng? Dáng vẻ lớn như vậy, ngay cả Tinh Trạch đều làm mọi cách lấy lòng cô ta..."

Vốn dĩ Dương Mị đã không thích đến cực điểm, cô ta quay đầu lại căm hận trừng mắt nhìn những tiểu minh tinh đang ăn nói bậy bạ, hung ác nói: "Các cô câm miệng lại!"

Bên cạnh đó, Vân Na ngu xuẩn vẫn không nghe ra ý vị châm biếm trong lời nói của Cổ Tinh Trạch, cô ta còn ngây thơ cho rằng là bởi vì anh quan tâm tới mình.

Nhưng mà anh lại nhìn cô ta lạnh lùng như vậy, trong mắt toàn là căm ghét và lạnh nhạt.

Cô ta không xứng?

Không xứng cái gì?

Căn bản cô ta nghe không hiểu.

Vân Na điềm đậm đáng yêu nhìn anh, làm bộ oan ức tiến vào trong xương, âm thanh run rẩy đến kỳ cục: "Tinh Trạch, ngài đang nói cái gì vậy? Em không xứng cái gì?"

Vừa nói dứt lời, cô ta ngậm nước mắt nhìn xung quanh, yếu đuối bất lực như một con chuột bị mèo làm hoảng sợ, nắm chặt vạt áo, than thở khóc lóc: "Tại sao đều muốn bắt nạt tôi... Mặc dù tôi là người mới, tuy nhiên không thể nhục nhã tôi như vậy."

Cả người cô ta run rẩy, mặt mày thanh tú hiện giờ đầy ắp oan ức, người không biết chuyện quả thực thấy lo lắng, đặc biệt là đàn ông, luôn không chịu

được đáng về yếu đuối của phụ nữ không có chỗ nương tựa, dưới đáy lòng rất dễ dàng kích thích ý muốn bảo vệ.

Lý Cửu Hiền nhìn cô ta, có chút không đành lòng.

Vừa rồi anh ta cũng không có nhìn thấy Dương Mị mờ ám dưới chân ra, nhưng mà có thể thấy, Vân Na té ngã không phải cố ý, nếu là diễn kịch, vậy chỉ có thể nói hành động của cô ta cũng quá mức tình xảo.

Rõ ràng là không cần thận, Vân Na cũng chịu kinh hãi, nhưng mà Vân Thi Thi lại may mắn không cho cô ta cơ hội tạ lỗi, xoay người liền cầm ly rượu hất lên người cô ta, có vẻ cẩn thận quá mức.

Anh ta chậm rãi đi tới, cũng học đáng về của Cố Tĩnh Trạch, cỡi áo khoác âu phục trên người cực kỳ thân sĩ mà khoác lên trên người Vân Na.

*Ấn đường: điểm giữa hai đầu lông mày.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tỉ Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Lịch sử tái diễn!

Anh ta chậm rãi đi tới, cũng học đáng về của Cố Tĩnh Trạch, cỡi áo khoác âu phục trên người cực kỳ thân sĩ mà khoác lên trên người Vân Na.

Vân Na có chút thụ sủng nhược kinh nhìn anh ta, nở nụ cười cảm động, ngậm nước mắt nói cảm ơn: "Lý Cửu Hiền, cảm ơn anh!"

"Đừng khóc, trang điểm sẽ bị nhòe." Anh ta tốt bụng nhắc nhở.

Vân Na bắt lực nắm chặt ống tay áo của anh ta, như người chết chìm bắt được nhánh cỏ cứu mạng, xin giúp đỡ nói: "Lúc này không phải tôi cố ý đâu, anh cũng nhìn thấy mà, tôi chỉ không cần thận!"

Lý Cửu Hiền nghiêm túc gật gù: "Úm! Tôi nhìn thấy, cô không phải cố ý."

Nói xong, anh ta quay đầu nhìn Vân Thi Thi, trong ánh mắt có chút trách cứ: "Cô ấy căn bản không phải cố ý, nhưng mà cô lại hất rượu lên người cô ấy, có phải có chút quá đáng không?"

Vân Thi Thi ngoài ý muốn nhíu mày: "Ồ? Tôi quá đáng sao?"

Đường Vũ ở bên cạnh cũng chen vào một cước, giúp đỡ Lý Cửu Hiền chỉ trích: "Vân Thi Thi, cô cũng thật là khinh người quá đáng! Cô đừng tưởng rằng cô được nâng đỡ, liền không biết trời cao đất rộng. Bất nạt người như vậy, thật sự rất quá đáng!"

Cố Tĩnh Trạch cau mày, cúi đầu nhìn Vân Thi Thi trong lòng, lại nhìn về phía Đường Vũ và Lý Cửu Hiền, vừa muốn mở miệng thay cô giải thích, lại bị Vân Thi Thi dè dặt tay lại.

Cô khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: "Tôi không có khinh người quá đáng."

Lý Cửu Hiền bức bách nói: "Vậy tại sao cô lại hất rượu lên người cô ấy?"

"Đúng vậy, vì sao cô phải hất rượu lên người cô ấy? Cố ý muốn làm cho cô ấy khó xử?"

"Hừ, tôi thấy là chó cắn chó? Hai người này đều là người mới, đều kiêu căng vô cùng, ăn mặc đẹp như vậy, rõ ràng là đến cướp danh tiếng!" Ở bên cạnh, có người vu khống.

"Không phải, tôi thấy Vân Thi Thi này cũng không biết dùng thủ đoạn gì, mê hoặc Cố Tĩnh Trạch đến xoay quanh. Nghe nói đại diện Lâm rất tán thưởng cô ta đấy, không biết hai người họ có quan hệ không minh bạch gì hay không..."

"..."

Trên lầu hai chủ tịch, Mộ Nhã Triết dừng lại trước lan can, từ trên cao nhìn xuống trò khôi hài đang trình diễn trong tiệc rượu ở phòng khách, tầm mắt lạnh lùng khóa chặt trên người Vân Thi Thi, ánh mắt lạnh lẽo như nước biển.

Đặc biệt là, tầm mắt nhìn chăm chú người bảo vệ Vân Thi Thi trong lòng, đột nhiên bàn tay siết chặt lan can.

Mộ Uyển Nhu đứng ở bên cạnh anh, nhìn cảnh tượng trong phòng khách, lông mày hơi nhíu lên.

"Kẻ trộm!"

Phòng khách truyền đến một giọng nói bình tĩnh.

Mặt Vân Thi Thi không hề có cảm xúc nhìn Vân Na, lên án: "Cô là kẻ trộm!"

Mộ Uyển Nhu nghe vậy, trong lòng giật mình, cả người cứng ngắc.

Tâm tư nhanh nhẹn tung bay, giống như trở lại viện mồ côi mười lăm năm trước, cảnh tượng trước mắt cũng giống như ký ức từ lâu đã phủ đầy bụi chậm rãi trùng điệp.

Khi đó Vân Thi Thi bị đám trẻ con trong viện mồ côi vây quanh, còn cô ta thì vênh vang đắc ý chen vào đám trẻ, chỉ vào cô vô tình lên án: "Tiểu Thi, cô là kẻ trộm!"

Lịch sử tái diễn, làm cho cô ta cả kinh lùi về sau một bước, vô cùng chột dạ.

Không phải kẻ trộm...

Mộ Uyển Nhu run lấy bầy ôm vai, về mặt trong nháy mắt cứng nhắc.

Mộ Nhã Triết lạnh lùng quay đầu lại, thì nhìn thấy ánh mắt cô ta vô hồn, giống như chìm đắm trong ký ức ác mộng.

Giữa đại sảnh, Vân Na vừa kinh vừa sợ lùi về sau một bước, mặt trắng bệch cố gắng giải thích: "Tôi không phải kẻ trộm..."

"Cô trộm đi sợi dây chuyền của tôi, trộm dạ phục của tôi, cô còn dám nói cô không phải kẻ trộm?" Vân Thi Thi dùng ánh mắt khinh bỉ, nói: "Cô không phải kẻ trộm thì là cái gì?"

"Không phải! Tôi không phải kẻ trộm, cô không được ăn nói bậy bạ!" Vân Na tái nhợt cãi lại.

Vân Thi Thi cười như không cười nghiêng đầu, nhân nhặt giễu cợt: "Vậy ý của cô là, tôi đang bôi nhọ miệt thị cô sao?"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Vạch trần trước mặt mọi người

"Vậy ý của cô là, tôi đang bôi nhọ miệt thị cô sao?"

Vân Na vô cùng hoảng loạn.

Cô ta cho rằng, Vân Thi Thi sẽ không ở trước mặt vạch trần mình!

Cô vẫn luôn xem cô ta như em gái ruột mà thương yêu, bảo vệ.

Đặc biệt là xem trên tình cảm của Vân Nghiệp Trình, mặc dù ở trong nhà cô ấy và Hữu Hữu bị ức hiếp cùng si nhục, cô ấy cũng chưa từng tố cáo với Vân Nghiệp Trình.

Cô vẫn luôn bấm bụng chịu đựng, cô ta cho là, Vân Thi Thi sẽ không để cô ta rơi vào tình cảnh khó xử.

Ha, vậy mà cô lại dám vạch trần cô ta tại chỗ.

Thừa nhận? Sao có thể thừa nhận chứ? Cô ta còn chưa được diễn xuất, nếu như bị buộc tội là kẻ trộm, sau này cô ta còn mặt mũi nào đi lại trong giới giải trí?

Lý Cửu Hiền không rõ chân tướng, lại thay Vân Na biện hộ: "Cô nói cô ấy trộm đồ của cô, vậy cô có chứng cứ không?"

"Chứng cứ?"

Đường Vũ không có ý tốt cười nói: "Vân Thi Thi, mọi việc phải nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, nếu quả thực là cô mở miệng vu khống, thì phải trả một cái giá thật lớn."

Vân Thi Thi hơi nhú mày, mỉm cười nói: "Bộ lễ phục này có giá trị không nhỏ, kể cả sợi dây chuyền ‘Bí mật hoa viên’ trên cổ cô ta, tổng giá trị hơn ngàn vạn, không cách nào đánh giá."

Dùng một lát, cô hững hờ nói: "Nếu lập án điều tra, số tiền gây án rất lớn, căn cứ theo điều lệ pháp luật, vụ án 150 vạn nguyên trở lên, xử phạt ở tù chung thân."

Ở tù chung thân?!

Vân Na bị dọa sợ hết hồn, ý của cô là muốn bắt cô ta ngồi tù sao?

Cô ta không muốn ngồi tù!

Vân Na ân hận lúc đầu đã làm sai, hoang mang nói: "Không có, tôi thật sự không phải kẻ trộm, tôi không phải, tôi không phải..."

So với Vân Thi Thi trật tự rõ ràng lên án, cô ta biện bạch quả thực quá mức yếu ớt.

Cô ta bị dồn vào đường cụt, dưới chân như nhũn ra.

"Tại sao lại chột dạ như thế, đúng là Vân Thi Thi, giống như vàng thật không sợ lửa?"

"Không phải cô ta đúng là kẻ trộm đó chứ? Cô nhìn gương mặt đó đi, đỏ đầy mồ hôi, rõ ràng là có tật giật mình, rối loạn trận tuyến..."

Đám người chung quanh xì xào bàn tán, chỉ chỉ chỏ chỏ.

Lý Cửu Hiền còn muốn nói nữa, nhưng lại bị Dương Mị kéo về bên cạnh, hung tợn chỉ trích: "Anh xem nào nhiệt gì?"

"Tôi..."

Dương Mị trách mắng: "Câm miệng! Không nên gây phiền phức cho mình."

Vân Na còn muốn biện giải cho mình, nhưng mà lời biện bạch lại có vẻ quá mức vô lực chật vật.

Bỗng nhiên Cố Tinh Trạch cười lạnh nói: "Vân Na, cô có biết sợi dây chuyền “Bí mật hoa viên” đó, là do ai đưa không?"

"Vâng... Là tôi mua." Vân Na dè dặt nói.

"Cô mua?"

Dương Mị như là nghe được chuyện cười lớn, vô tình châm biếm: "Cô có biết, sợi dây chuyền này, giá trị ngàn vạn. Dựa vào cô? Mua được sao?!"

Vân Na sợ hết hồn, vội vàng nói: "Không, lẽ phục là tôi mua, dây chuyền là người khác đưa."

"Ồ? Vậy rốt cuộc là do ai đưa?" Đường Vũ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ: "Sợi dây chuyền này là vật đẳng cấp, độc nhất vô nhị trên thế giới, giá trị khó có thể đánh giá, ai đưa cho cô?"

Vân Na bị dồn đến bước đường cùng, hoang mang lo sợ nhìn về phía Hà Lăng Tương, hần lại lạnh nhạt tránh né tầm mắt của cô ta.

Cố Tinh Trạch lạnh lùng nói: "Sợi dây chuyền đó, là của tôi."

Mọi người kinh hãi.

Anh lại nói tiếp: "Series “Bí mật hoa viên” đều có giấy giám định chứng nhận. Tôi có, còn cô thì sao?"

"Tôi... Tôi không có..." Vân Na như mất hết sức lực, tuyệt vọng xụi lơ trên đất, cả người run rẩy.

Lý Cửu Hiền nhìn thấy, trong lòng ngó ra, cô ta thật sự trộm đi dạ phục cùng châu báu đồ trang sức của Vân Thi Thi? Vừa rồi cô ta ngụy trang vô tội, diễn hay đến mức anh tin cô ta...

Đường Vũ xem thường nói: "Kẻ trộm chính là kẻ trộm, không nghĩ tới thủ đoạn của cô lại dơ bẩn như thế!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Cháy nhà ra mặt chuột

Vân Na cắn môi, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống gò má, khóc nói: "Tôi không phải cố ý, không cần bắt tôi đi cục cảnh sát, cái gì tôi cũng trả lại

cho cô, không cần bắt tôi..."

Dáng dấp chật vật, khiến người ta tặc lưỡi.

Đường Vũ xem thường nói: "Kẻ trộm chính kẻ trộm, không nghĩ tới thủ đoạn của cô lại bản thủ như thế!"

"Thủ đoạn đề tiện, vì thượng vị mà không chừa thủ đoạn nào đấy."

"Thật buồn nôn, tại sao lẽ tẩn lại cho một người phụ nữ buồn nôn như thế này vào hội trường?"

...

Cố Tinh Trạch cúi đầu nhìn Vân Thi Thi, dò hỏi: "Muốn đưa cô ta tới cục cảnh sát sao?"

Vân Na nghe vậy, hoảng sợ ngẩng đầu lên, cầu xin nhìn cô, phịch một cái quỳ trên mặt đất, chảy nước mắt: "Không cần, chị, không cần đưa tôi đi cục cảnh sát, tôi không dám nữa! Không cần..."

Sắc mặt Vân Thi Thi lãnh lạnh nhìn cô ta, một lát sau mới nói: "Tôi sẽ không đưa cô tới cục cảnh sát."

Cô ta lập tức nín khóc mỉm cười.

Cố Tinh Trạch lạnh lùng nói: "Lập tức côi lễ phục, rút khỏi hội trường."

Anh vô tình xua đuổi, mặt mày cô ta trong lúc nhất thời thay đổi liên tục, sắc mặt trắng bệch nhìn anh.

Cô ta vất vả trà trộn vào hội trường, sao có thể dễ dàng bị đuổi ra ngoài?

Cô ta hao tổn tâm cơ leo lên Hà Lăng Trung, chính là vì có thể ở đây làm quen với đạo diễn cùng nhà sản xuất có danh tiếng, chuyện đã đến nước này, những cố gắng trước đó chẳng phải phí công vô ích?

Tại sao, tất cả mọi người đều giúp đỡ Vân Thi Thi?

Vì sao trời cao lại yêu chuộng cô như thế?

Vân Na không cam lòng cắn môi, nếu không phải chuyện bất ngờ vừa rồi, có thể, Vân Thi Thi đã uống xong ly rượu cô ta mời, hết thấy đều nước chảy thành sông!

Cô ta nhớ rõ, cô ta đi rất ổn, chỉ là bỗng nhiên bị cái gì đó ngáng chân...

Trong lòng Vân Na cả kinh, đột nhiên nhìn về phía Dương Mị, đối diện với ánh mắt khinh thường và chán ghét, trong lòng liền hiểu rõ.

Lúc này cũng không phải bất ngờ, mà là Dương Mị... Cô ta trong bóng tối sai khiến người vương chân!

Mộ Nhã Triết nhủ mảy, tỏ vẻ phiền muộn, mặt không hề cảm xúc xoay người rời đi...

Trò khôi hài vừa mới kết thúc, Vân Na bị người hầu trong hội trường mời đi lên lầu.

Tuy Hà Lăng Trung không cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì, theo sát Vân Na lên lầu.

Cố Tinh Trạch nói với Vân Thi Thi: "Em như vậy, không có cách nào tham gia tiệc rượu, tôi đưa em trở về."

"Ừm." Vân Thi Thi gật đầu, đang chuẩn bị rời đi với anh, phía sau có một người hầu nhẹ giọng gọi cô lại.

"Xin hỏi, là nữ sĩ Vân Thi Thi phải không?"

Vân Thi Thi có chút ngoài ý muốn gật đầu: "Vâng, sao vậy?"

Người hầu cung kính cúi người: "Hội trường có phòng tạo hình cho khách quý, xin mời đi theo tôi, tôi mang ngài đi thay một bộ lễ phục khác!"

Vân Thi Thi và Cố Tinh Trạch nhìn nhau, có chút bất ngờ.

"Đi thôi, tôi chờ em." Cố Tinh Trạch mỉm cười nói.

...

Người hầu dẫn cô đi trên hành lang dài vắng vẻ.

Tiệc rượu được tổ chức dưới danh nghĩa của tập đoàn tài chính Đế Thăng ở khách sạn Đế Cung.

Đế Cung là khách sạn bảy sao đứng thứ nhất ở châu Á, hành lang trang trí hoa lệ, rường cột chạm trổ phong cách, tranh vẽ trên tường tinh xảo cùng với đèn treo tường cổ trần quý có thể nhìn ra một, hai.

Khách sạn gần bờ biển, đi qua cửa sổ mỹ lệ sát đất, có thể nhìn rõ phong cảnh ban đêm trên biển.

"Ồ đây." Người hầu cung kính đứng trước một căn phòng, thuận thực mở cửa, ra hiệu mời vào.

"Cảm ơn..." Vân Thi Thi mỉm cười đi vào, trong phòng là một vùng tăm tối, đưa tay không thấy năm ngón.

Đi xuyên qua ánh trăng mờ lung, cô mơ hồ nhận biết nơi này dường như là một gian trong căn phòng tổng thống xa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Hơi thở nguy hiểm

Đi xuyên qua ánh trăng mờ lung, cô mơ hồ nhận biết nơi này dường như là một gian trong căn phòng tổng thống xa hoa.

Trang hoàng xa hoa phong phú, công vòm tô điểm hoa hồng theo phong cách Châu Âu, thảm trải sàn đắt tiền, đi vào chút nữa, có thể nhìn thấy một chiếc giường lớn kingsize đủ chứa năm người.

Cửa sổ để mở, gió đêm đi kèm với không khí trong lành xông vào, vén rèm cửa sổ màu đỏ thẫm lên, bay phát phới.

"Ồ? Chẳng lẽ là đi nhầm..."

Cô cuống quýt xoay người, cửa phòng đã khép chặt.

Vân Thi Thi sững sốt, duỗi tay cầm lấy tay nắm cửa, vịn vịn, nhưng vịn không ra.

Cửa bị khóa trái?

Trong lòng Vân Thi Thi cả kinh, hoang mang lo sợ, dùng sức gõ cửa: "Có ai không? Tại sao lại khóa trái cửa? Có ai ở bên ngoài không?"

Không ai trả lời.

Cô có chứng bệnh quá gà rất nghiêm trọng, ở trong bóng tối không phân biệt được phương hướng, sau một hồi lục lọi vẫn không tìm được công tắc điện, cô liền từ bỏ.

Trong phòng thật sự yên tĩnh, làm cho cô có cảm giác không an toàn.

Vân Thi Thi mơ mơ màng màng phân biệt phương hướng, lần mò đi tới trước cửa sổ sát đất, đưa tay mở rộng rèm cửa sổ ra, để ánh trăng chiếu vào.

Cũng trong lúc đó, cô nhạy bén nhận ra ở sau lưng có chút động tĩnh khác thường, dường như ở trong phòng có sự tồn tại của người thứ hai.

Vân Thi Thi nín thở tập trung suy nghĩ, trong bóng tối, chỉ nghe được ở sau lưng cô không xa, có tiếng bước chân bình tĩnh đi về phía cô, cùng lúc đó, dường như cô cảm nhận được một cổ hơi thở có tính xâm lược mãnh liệt.

Cô cảnh giác muốn quay người ngay lập tức, nhưng mà một giây sau, một cánh tay lạnh lẽo nhanh như chớp che hai mắt cô lại.

Không chờ cô giãy dụa chống lại, hai tay của cô đã dễ dàng bị trói buộc, không thể động đậy.

Theo sát phía sau, là một thân hình cao lớn bá đạo áp sát tới, ép cô về phía cửa sổ.

Lễ phục để trần ở lưng dán thật chặt lên song cửa sổ lạnh lẽo.

Cô tức thì hít vào một ngụm khí lạnh.

Vân Thi Thi cực kỳ hoảng sợ, há miệng muốn lớn tiếng quát vắn người đến là ai.

Không đợi cô lên tiếng, một đôi môi mềm mại nhưng nóng rực ngăn chặn tất cả âm thanh của cô, ra sức chà đạp môi cô.

Là một người đàn ông, vóc người cao gầy, cô miễn cưỡng đứng đến ngực anh, thế tiến công của anh hung hăng, lại giống như mãnh thú hồng thùy, không

cho cô một chút cơ hội phản ứng, cứ như thể xâm lược tới.

Vân Thi Thi chợt cảm thấy lưng túng đến cực điểm, giãy giụa xoay người lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhưng mà vừa thấy được đôi mắt làm người ta chấn động cả tâm hồn, ngay lập tức kinh ngạc đến sững sờ.

Dựa vào ánh trăng mờ lung, trong mắt cô phản chiếu ra tuấn nhan lạnh lẽo của Mộ Nhã Triết, ngũ quan lạnh lùng, đường viền thâm thúy, đẹp trai kinh người!

Đây là lần thứ nhất cô cách gần anh như vậy để đánh giá.

Mắt của anh cực kỳ hẹp dài, làm cho đôi mắt tăng thêm mấy phần mùi vị đoạt hồn phách người.

Hai hàng lông mi rậm và nhỏ dài, vừa đen vừa đẹp như phượng hoàng, đôi mắt phượng càng tăng thêm vẻ đẹp thâm thúy mê người.

Trên người anh có một mùi hương cực kỳ tao nhã, không phải là mùi vị của nước hoa, mà là loại hơi thở nam tính đặc biệt gợi cảm.

Vân Thi Thi nhìn anh chăm chăm, có chút luống cuống, sống lưng dán chặt vào cửa sổ lạnh lẽo, da thịt truyền đến rét lạnh nhưng vẫn xa xa không bằng sự lạnh lẽo trong đáy mắt của người đàn ông.

Anh cao quý, kiêu ngạo, giống như bá chủ ở trên cao.

Thân thể hai người kề sát nhau, anh đỡ vòng eo của cô, ép cô dán vào lồng ngực của anh, mập mờ cuối đầu đến gần cô, mi mắt hơi rũ xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Cô thích trêu hoa ghẹo nguyệt như thế sao?

Anh đỡ vòng eo của cô, ép cô dán vào lồng ngực của anh, mập mờ cuối đầu đến gần cô, mi mắt hơi rũ xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Vân Thi Thi không kim lòng được trốn về phía sau, ngăn cánh tay ở eo đang không cho phép cô lui về phía sau, ôm chặt cô càng ngày càng gần.

Gương mặt tuấn tú yêu dị của người đàn ông gần trong gang tấc, chớp mũi nhẹ nhàng chạm vào nhau, môi mỏng như có như không lướt qua môi cô, vừa ngửa lại vừa ấm áp, cực kỳ thân mật.

Dường như anh uống chút rượu, môi có hương vị nhàn nhạt, lại đón nhận ánh nhìn của anh, dường như thấm chút men say, đuôi mắt hơi híp lại, sáng lấp lánh, ý vị không rõ, có một loại mê hoặc khác.

Người đàn ông này, sinh ra đã có khí chất vương giả, trong lúc lơ đãng, một ánh mắt, một cái nhíu mày, luôn có thể khiến người ta thần phục.

Vân Thi Thi nắm chặt tay, trực giác run rẩy sợ hãi truyền từ đầu ngón tay đến, thần kinh cả người căng thẳng tột độ.

Thấy cô cảnh giác nhìn mình chăm chăm, đuôi lông mày của người đàn ông lười biếng nhếch lên, môi mỏng lộ ra chút độ cong tà tử.

Nụ cười mê người, làm cho cô càng nhìn chăm chăm.

"Vâng... anh!"

Nhưng mà, sau một khắc, cô bỗng dưng im lặng, có chút sợ sệt.

Bởi vì cô nhìn thấy ngọn lửa cực kỳ nóng chuyển động loạn trong mắt anh, căn bản không hề che giấu.

Trong lòng cô có chút kinh hãi, trộn lẫn hơi thở ôn nhu nhưng không hề làm mất đi cảm giác bất an trong lòng cô.

"Anh... Anh muốn làm gì?" Cô cảnh giác hỏi.

Anh không nói một câu.

Bên trong căn phòng lớn, yên tĩnh đến nghẹt thở.

Vân Thi Thi rũ mắt, quay mặt đi, cả người cứng ngắc không dám cử động, như là con mồi bị kinh sợ.

Người đàn ông đưa tay, ngón tay thon dài xoa bờ môi cô, tùy tiện di chuyển, bàn tay lớn đảo ngược nắm lấy hàm dưới của cô, khiến cho cô ngẩng mặt lên nhìn vào mặt anh.

Trong ánh mắt thâm trầm của anh, cô nhìn thấy dự vọng cướp đoạt.

Trong lòng, bắt đầu xuất hiện cảm giác hoảng sợ.

Một giây sau, môi của anh lần thứ hai ép tới, lần nữa phủ kín môi cô.

Vân Thi Thi cực kỳ hoảng sợ, gần như theo bản năng, hung ác cắn lên.

"Hí —— "

Anh nhú mảy, bị đau ngậm môi, nhân cơ hội đó Vân Thi Thi đẩy anh ra, trốn bán sống bán chết, chạy về phía cửa, nắm thật chặt tay nắm cửa, nhưng căn bản mở không ra.

Sau lưng, truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

Giường như là thợ săn truy đuổi con mồi, thân ảnh cao to đen ngịt ép sát, bỗng nhiên túm chặt vạt áo của cô, ấn cô lên cửa.

Thân thể nam tính to lớn, ngăn phía sau lưng cô, tỏa ra hơi thở nguy hiểm của dã thú.

Ngày thường, người đàn ông đáng vẻ đường đường, nhưng mà bây giờ dựa vào đêm tối che chắn, hơi thở nguy hiểm như mãnh thú hồng thủy từ trong xương, tỏa ra không hề bỏ sót.

Anh bừa bãi đè lên người cô, trong lúc đó, ép chặt cơ thể gầy gò yếu đuối của cô giam cầm giữa lòng ngực anh và cánh cửa, không thể lui được nữa.

"A..."

Trán Vân Thi Thi đụng vào cánh cửa, bị đau khê hô một tiếng.

Một giây sau, váy bộ lễ phục của cô bị bàn tay to lớn mạnh mẽ của người đàn ông vén lên.

Cô thất kinh, nghẹn ngào gào lên: "Không được!"

Người đàn ông nâng cánh tay muốn phản kháng của cô lên cao khỏi đỉnh đầu, hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua vành tai nhạy cảm, mạnh mẽ cắn lên thùy tai mềm mại của cô.

"Cô muốn trốn đi đâu? Hà?"

Vân Thi Thi không còn cách nào che giấu sự sợ hãi trong lòng, lên tiếng: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Cô nói xem."

Người đàn ông nắm chặt cảm dưới tron bóng của cô, để cô nghiêng đầu nhìn anh, giờ khắc này, trong đôi mắt của anh, một đoàn lửa giận vọt lên không ngớt.

"Cô thích trêu hoa ghẹo nguyệt như thế sao?"

"Tôi không có!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Tiền bồi thường trên trời oa ghẹo nguyệt như thế sao?

“Tôi không có!”

“Không có?” Mộ Nhã Triết trong mắt cao thâm khó đoán, lạnh lùng mà vuốt ve cánh môi của cô, môi tuyến cứng đờ lạnh băng. “Tôi cho rằng, cô nên nhận thức rõ thân phận của mình.”

Vân Thi Thi gắt gao mà trừng mắt nhìn anh, lớn tiếng nói: “Tôi nhận thức được rất rõ ràng, là anh không nhận rõ! Anh rõ ràng đã có vị hôn thê, vì sao còn muốn nhiều lần trêu chọc tôi?!”

“Tôi trêu chọc cô?”

Mộ Nhã Triết cười lạnh một tiếng, khuôn mặt tuấn tú ái muội mà khinh thường nhìn nghiêng khuôn mặt xinh đẹp của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu đùa vành tai cô, tà mị mà quán quýt: “Cô gái, là ai không nhận thức rõ thân phận?”

“Là anh. Là anh! Buông tôi ra, đừng đụng tôi!” Vân Thi Thi bị anh trêu chọc đến mức mặt mũi đỏ lên, dòn dập mà thờ dốc.

“Cô có chuyện gì lừa gạt tôi phải không?”

Vân Thi Thi miễn cưỡng nắm bắt được ý của anh, trong lòng không giấu nổi hoảng loạn, mấp máy môi nói: “Không có.”

“Ừm? Không có?” Mộ Nhã Triết thông thả ung dung mà lấy ra di động, mở ra một bức ảnh, để sát vào trước mắt cô.

Vân Thi Thi hoảng loạn mà nhìn vào màn hình di động, tâm trạng lập tức như rơi xuống vực thẳm buổi giá.

Trên màn hình, rõ ràng là Hữu Hữu đứng ở bánh xe quay chụp ảnh chung cùng Vân Nghiệp Trình.

Hai người gần bó, Vân Thiên Hữu tươi cười ngây thơ mà âm áp đến mê người.

“Hữu.” Cô khẽ gọi, lập tức gắt gao mà che môi, kinh hoàng thất thố mà nhìn anh.

“Anh.”

Mộ Nhã Triết thông thả ung dung nói: “Lúc trước, cô mang thai một cặp song sinh, bác sĩ nói, đứa trẻ thứ hai sinh ra đã không có hô hấp. Trợ lý của tôi đem đứa trẻ đầu tiên mang đi, đứa bé kia lại không có tin tức.”

“Không.”

Tình huống đáng sợ nhất, đã xảy ra rồi.

Thế nhưng anh ta đã phát hiện ra thân phận của Hữu Hữu, mặc cho cô muốn phủ nhận, nhưng mà huyết thống lại không lừa gạt được bất kỳ ai.

Ảnh chụp Vân Thiên Hữu, tuấn mỹ đáng yêu, những đường nét tinh xảo hoàn mỹ của Hữu Hữu đều được thừa hưởng từ người đàn ông này.

Bất luận ai cũng đều sẽ không thể phủ nhận rằng giữa họ có mối quan hệ huyết thống.

Huống hồ, Hữu Hữu cùng Tiểu Dịch Thần giống nhau như đúc, đó là chứng cứ rõ ràng nhất.

Trời ơi. Anh ta muốn đoạt đi Hữu Hữu sao? Muốn cướp đi Hữu Hữu từ cô sao?

“Bác sĩ chỉ nói, sau khi đứa trẻ thứ hai được sinh ra, không có hô hấp, lại không có nói, rốt cuộc là còn sống hay đã chết.” Mộ Nhã Triết tà mị cười, hỏi ngược lại, “Đổi lại là cô, cô có cảm thấy khả nghi không?”

Cô gắt gao mà cắn môi, bộ ngực dòn dập mà phập phồng không thôi, kinh hoàng cực độ, dưới ánh trắng, dòng nước mắt không ngăn được chực trào.

“Hữu Hữu. Còn sống.” Vân Thi Thi hít sâu một ngụm khí, thanh âm run rẩy, “Là tôi đã mang đứa nhỏ đi.”

“Vì cái gì mà mang đứa trẻ đi?”

Mộ Nhã Triết xiết chặt hàm dưới của cô, dùng sức rất mạnh, làm cho cô đau đến mức rơi nước mắt.

“Bởi vì. Tôi luyến tiếc.”

“Trước đó chúng ta đã ký kết khế ước.”

Mộ Nhã Triết nguy hiểm mà nheo mắt. “Cô dám vi phạm điều khoản hợp đồng ư? Thậm chí còn muốn giấu giếm tôi đến suốt đời?”

Vân Thi Thi chậm rãi xoay người lại, vô lực dựa lưng vào cánh cửa, dòng nước mắt trong suốt chảy xuống.

Giọng nói của cô không ngừng run rẩy: “Là tôi quá ích kỷ. Hữu Hữu dù sao cũng là đứa trẻ tôi dứt ruột sinh ra, tôi luyến tiếc, vì thế.”

“Cô cướp đi con trai của tôi, bất vô âm tín tận sáu năm, cô nói, tôi nên lấy cái gì trừng phạt cô?”

Vân Thi Thi sắc mặt đỏ lên, gắt gao mà cắn môi, không nói một câu.

“Cô Vân, lúc trước ký kết hợp đồng, về việc vi phạm điều khoản, cô không nhớ rõ sao?”

Vân Thi Thi thở nặng nề, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Nếu làm trái với điều ước, đối với quyền nuôi nấng đứa trẻ mà gây bất kỳ rắc rối nào..... Người vi phạm phải trả một trăm triệu tiền vi phạm hợp đồng.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Tôi muốn cô, cô lại không muốn?

Vân Thi Thi gất gao mà cắn môi, gần từng chữ một nói: “Hãy cho tôi thời gian, tiền vi phạm hợp đồng, tôi nhất định sẽ trả.”

“A.”

Mộ Nhã Triết không chút để tâm mà ngồi xuống sô pha, hai chân ưu nhã vắt chéo nhau. “Một trăm triệu, bằng khả năng của cô?”

“Hãy tin tưởng tôi.”

“Một chữ cũng không tin.” Mộ Nhã Triết lạnh lùng thốt lên: “Tôi sẽ đoạt lại quyền nuôi nấng đứa bé.”

“Không được!” Vân Thi Thi cứng họng thất thanh, tưởng tượng đến cảnh mất đi Vân Thiên Hữu, đau lòng đến hít thở không thông.

“Làm ơn anh..... Làm ơn! Đừng bắt tôi rời xa Hữu Hữu.”

“Cho tôi một lý do.”

Vân Thi Thi buồn bã nói: “Bởi vì tôi yêu thằng bé, thằng bé cũng không thể rời xa tôi!”

Mộ Nhã Triết trầm tư một lát, cười lạnh nói: “Có thể.”

Vân Thi Thi có chút kinh ngạc mà trừng lớn hai mắt, thế nhưng không tin anh ta dễ dàng mà đáp ứng như thế.

“Nhưng là.....” Anh trầm ngâm một lát, bỗng dừng lại, nhìn về phía cô, ánh mắt dần sâu thẳm.

“Nhưng là?” Trái tim Vân Thi Thi lại một lần nữa đập mạnh không thôi.

“Cô phải ở lại bên cạnh tôi.”

“.....”

Vân Thi Thi hô hấp cứng lại.

“Ở lại..... Cạnh anh?”

Mộ Nhã Triết cười tà: “Như thế nào?”

“Anh Mộ, anh nói giỡn sao?”

“Trở thành người phụ nữ của tôi.”

Không đợi cho cô hoàn hồn, người đàn ông liền lạnh nhạt ngắt lời cô.

Lạnh lẽo, bá đạo, quyết đoán, căn bản không được động vào.

Cô có chút kinh ngạc mà nhìn anh, dưới ánh trăng, Mộ Nhã Triết lười biếng mà ngồi ở trên sô pha, tư thái thanh thản, vẫn cứ như là đế vương thời cổ, vô tình, máu lạnh, một cái phát tay là có thể sở hữu tất cả.

“Như thế nào?” Thấy cô ngây ra, đôi môi mỏng của anh khẽ mỉm cười, hỏi lại, “Tôi muốn cô, cô không muốn sao?”

“Cô Vân, tôi hoài nghi mắt cô có vấn đề.” Mộ Nhã Triết trào phúng nói, “Những người phụ nữ kia vì chờ gặp được tôi, không quản ngại cất công bay từ đây đến Paris, tôi muốn cô, cô lại không muốn? Cô muốn lạt mềm buộc chặt sao?”

Vân Thi Thi trong lòng cười lạnh, hung hăng mà lau đi nước mắt nơi khóe mi.

Mới vừa rồi quá mức lo lắng hãi hùng, hiện giờ trước sự khiêu khích cùng trào phúng của anh, ngược lại càng khiến cô nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Nếu như vậy, sao anh không chọn một trong số đó?”

Mộ Nhã Triết lạnh lùng mà cười: “Cô thật không hiểu đàn ông.”

“Tôi.....”

“Nếu cô không muốn, cứ ra ở bên kia, cứ tự nhiên.” Mộ Nhã Triết mở miệng, nói một câu hoàn toàn ngoài dự định của cô.

Anh ta cho cô đi?

“Anh thật sự sẽ cho tôi đi?”

“Tôi không cầm tù cô, chân ở trên người của cô.”

Vân Thi Thi trầm mặc một lát, ngay sau đó ưỡn ngực nói: “Chuyện đêm nay hãy coi như chưa từng xảy ra.”

Cô vừa mới xoay người, người đàn ông sau lưng cô sâu kín mở miệng: “Đi ra khỏi cánh cửa này, ngày mai, luật sư của tôi sẽ gửi văn kiện cho cô.”

Vân Thi Thi như bị sét đánh đến ngơ ngẩn, dưới chân tựa như mất hết sinh lực, bước đi khó khăn, lưng lập tức cứng đờ.

Không thể nghi ngờ, người đàn ông này nói là làm thật.

Cô đâu được anh sao?

Đầu được toàn bộ tài phiệt Mộ thị sao?

Đối mặt với một tập đoàn tài chính khổng lồ như vậy, cô trở nên nhỏ bé bất lực vô cùng.

Sắc mặt cô trắng bệch, cô xoay người lại, trừng mắt nhìn anh: “Đê tiện!”

Khóe miệng Mộ Nhã Triết cong lên vẻ khiêu khích, chói mắt đến cực điểm.

Anh quá hiểu cô, chắc chắn cô sẽ không đi ra khỏi cánh cửa này.

“Trước nay tôi muốn bất cứ thứ gì, nếu không chiếm được, đều không từ bất kỳ thủ đoạn nào.” Mộ Nhã Triết híp mắt, ánh mắt thâm thúy, “Ngay cả đối với phụ nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Tuyệt đường của cô...

“Trước nay tôi muốn bất cứ thứ gì, nếu không chiếm được, đều không từ bất kỳ thủ đoạn nào.” Mộ Nhã Triết híp mắt, ánh mắt thâm thúy, “Ngay cả đối với phụ nữ.”

Vân Thi Thi xiết chặt nắm tay, gắt gao cắn môi, cân nhắc một hồi, rốt cuộc phải lựa chọn, toàn thân trở nên vô lực. “..... Anh muốn tôi phải làm như thế nào?”

“Lại đây.”

Anh gọi cô, thanh âm thực nhẹ, nhưng lại làm cô cảm thấy nặng nề vô cùng.

Vân Thi Thi hít sâu một ngụm, bước đến, cảm giác bước mỗi bước chân tựa như đang bước trên vực thẳm.

Một bước, một bước, nặng nề mà chậm chạp.

“Lại đây.” Hàng lông mày anh khẽ cau lại, giọng nói lạnh băng thể hiện sự không vui.

Vân Thi Thi cảm giác cả người đều cứng đờ như đá, ngược mắt nhìn phía người đàn ông tuần mỵ ma mị kia, quay người muốn trốn, không ngờ Mộ Nhã Triết vươn cánh tay dài, dễ dàng kéo cổ tay cô, đem cô nhốt vào trong lòng ngực mình.

“A ——”

Vân Thi Thi cảm thấy toàn bộ trời đất quay cuồng, trong giây lát, thân mình mềm mại đã ngã xuống trong ngực của anh.

Mộ Nhã Triết khóa cả người cô ngồi ở trên người anh, tư thế này khiến cô vô cùng xấu hổ.

Vân Thi Thi trên mặt nóng không thôi, vội vàng giãy giụa chống dậy, người đàn ông lại nắm lấy eo cô, khiến cô đau đến cứng họng thở nhẹ, thẹn quá thành giận mà trừng mắt anh.

“Vô sỉ!”

“Cô Vân, đến tột cùng là ai vô sỉ?” Mộ Nhã Triết cười như không cười mà hỏi lại cô, “Là ai trộm đi con trai của tôi, lại là ai vọng tưởng giấu giếm nó, chung quy giấy không thể gói được lửa. Hiện giờ cô nợ tôi một trăm triệu, tôi là chủ nợ của cô.”

Dừng một chút, trong mắt anh hiện lên ý bốn cột, trào phúng nhìn cô đang như người mất hồn. “Hiện giờ, tôi là chủ nợ của cô, nhưng đây là thái độ đối với chủ nợ của cô ư?”

“Một trăm triệu, tôi không phải không kiếm được. Tiền tôi nợ anh, nhất định sẽ trả!” Vân Thi Thi không chịu bị anh uy hiếp, vô cùng quả quyết.

“Chúng ta hãy làm tính một chút nhé, trong sáu năm này tiền hợp đồng sẽ phải sinh ra tiền lãi chứ.” Mộ Nhã Triết không chút để ý mà cười, ý cười của anh cực kỳ lười biếng, giọng điệu âm u.

Vân Thi Thi không thể tưởng tượng mà mở to hai mắt nhìn, lên án nói: “Còn có tiền lãi ư?”

Mộ Nhã Triết tuấn mi một chơn, ánh mắt sáng quắc mà nhìn cô, phảng phất như muốn đốt cháy da thịt cô. “Hợp đồng đã ghi cực kỳ rành mạch, cô không thấy sao?”

“Tôi.....” Mặt Thi Thi nhanh chóng đỏ lên, không còn lời nào để nói.

Lúc ấy trong hợp đồng có rất nhiều điều khoản, lúc đó cô một lòng muốn có được số tiền kia, muốn giúp Vân Nghiệp Trình vượt qua khủng hoảng tài chính, cô cũng không nghĩ tới sẽ có biến cố phát sinh, bởi vậy các điều khoản trong đó, cô cũng không có nhìn kỹ.

“Tiền lãi..... Là nhiều hay ít?” Giọng nói của cô bắt đầu run rẩy, lại có chút không dám nghe, sợ nghe được một cái con số trên trời.

Mộ Nhã Triết trong mắt có một tia không vui. “Cô muốn tính toán chi li với tôi như vậy sao?”

“Tôi không thích mắc nợ bất kỳ ai cả, tiền tôi nợ anh, tôi nhất định sẽ trả không thiếu một xu cho anh.”

“A.....” Giọng Mộ Nhã Triết kéo dài thật lâu, trầm ngâm một lát, môi mỏng khẽ cười lạnh.

Tiếng cười quá mức lạnh lùng, tim Vân Thi Thi không khỏi đập mạnh một hồi, hô hấp không thông.

Người đàn ông này, thực sự quá xấu xa.

Mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười lạnh giá của anh ta đều làm người khác không rét mà run.

Có lẽ có những người này trời sinh đã mang bản năng của những vị vua quyền uy, khí chất bức người của anh khiến cho người ta dễ dàng thần phục dưới chân mình.

Vân Thi Thi lại có chút chột dạ, cố tình duỗi thẳng lưng, ít nhất không muốn yếu thế trước mặt anh.

Anh bỗng nhiên ngược mắt, mặt đối mặt với cô, tư thế của hai người lúc này trông hết sức thân mật: “Nếu tôi tuyệt đường sự nghiệp của cô, thì cô sẽ làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Thần phục anh

“Nếu cô bị cầm cửa, sẽ thế nào nhỉ?”

Âm sắc nồng nàn như rượu ủ lâu năm, vừa nghe thôi đã dễ dàng say.

Vân Thi Thi quá sợ hãi: “Anh...”

Mỗ Nhã Triết tiện đà nói: “Giải trí Hoàn Vũ là sản nghiệp dưới trướng tập đoàn Đế Thắng. Nếu tôi muốn cấm cửa một người, cô nghĩ thế nào?”

Nghĩ thế nào?

Anh chỉ cần ra lệnh cấm, cô chắc chắn sẽ không được làm việc nữa.

Thân là chủ tịch tập đoàn Đế Thắng, mệnh lệnh của anh chỉ nói một không nói hai, muốn cấm cửa cô, không phải là lời nói suông. Mệnh lệnh của anh ta, ai dám làm trái.

“Đề tiện...” Cô cắn răng nghiêng lợi nhìn hấn chăm chăm, viền mắt sưng đỏ.

Đôi bàn tay ưu nhã của Mỗ Nhã Triết hơi nâng cằm cô lên, bắt cô đón nhận đường nhìn của anh.

“Biết rồi thì phải làm sao đây?”

Độc tài, chuyên quyền! Dường như người đàn ông này luôn cao ngạo như vậy, từng câu nói như mệnh lệnh lạnh như băng, điều anh muốn ở cô, đơn giản chỉ là làm theo lời anh, từng bước một.

Vân Thi Thi thầm cắn răng, bình tĩnh ngắm nghía, người đàn ông trước mắt, quả thực tuấn mỹ phi phàm, khí chất nổi trội, cao ngạo như vị thần, cả người hoàn mỹ không một tí vết.

Đổi thành bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ không cự tuyệt người đàn ông ưu tú như vậy.

Song thế này là sao? Anh ta muốn cô làm người đàn bà của anh ta, là vì mục đích gì? Muốn thân thể của cô? Hay chỉ là thuần túy hưởng thụ quá trình chinh phục?

Tuy đây không phải lần đầu tiên tiếp xúc thân mật giữa hai người bọn họ, nhưng cô vẫn không thể miễn cưỡng bản thân mình rơi vào cảnh làm một tình nhân ngầm, đi lấy lòng một người đàn ông cô không yêu, và cũng không hề yêu cô!

Anh ta muốn cô, chẳng phải là do thấy hứng thú với cô, thấy cô không giống những người phụ nữ khác sao!

Vậy, nếu cô giống những người phụ nữ khác thì sao?

Anh ta cũng sẽ chán ghét cô chứ?

Yên ắng, đông cứng đến nỗi yên ắng.

Trong đôi mắt Vân Thi Thi ánh lên tia lạnh căm, như một con rối mất hồn phách, nhìn khoảng không nói: “Anh muốn tôi làm gì?”

Cô, rốt cuộc vẫn phải thần phục anh.

Mỗ Nhã Triết không hề dao động nói: “Lấy lòng tôi.”

Trong mắt Vân Thi Thi hiện lên sự hoảng loạn rồi biến mất, nhanh chóng bình tĩnh lại, cắn chặt môi, bước qua ngòai lên người anh, tư thế chậm rãi triển lộ.

Cô từ từ đến gần anh, hai tay cứng đờ đặt trên bờ vai rộng của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần tới gần gương mặt tuấn tú của anh...

Anh không hề động đậy, tư thế thoải mái dựa trên ghế sa lông, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Vân Thi Thi không hề biết, đây là lần đầu tiên anh ở khoảng cách gần như vậy với một người phụ nữ.

Trong mắt người đời, anh lạnh lùng ngạo nghễ, anh quý phái tuấn tú, cao không thể với, một người đàn ông như thế, bên cạnh nhất định có rất nhiều oanh oanh yến yến, nằm giữa vườn hoa, sao có thể không phiến lá dính thân?

Với sự ăn chơi trác táng của anh, chắc chắn kẻ tới người đi không dứt.

Song không ai ngờ tới, lạnh lùng như anh, thế giới tình cảm lại rất trống rỗng.

Đừng nói hậu cung ba nghìn, thậm chí Vân Thi Thi còn là người phụ nữ đầu tiên, cũng là người phụ nữ duy nhất.

Đối với phụ nữ, anh có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, cực kỳ ghét những phụ nữ xinh đẹp nhưng dung tục, nhất là những ả thích trang điểm đậm, tận lực khoe khoang phong tình.

Nhưng Vân Thi Thi, rất khác biệt với họ.

Lễ phục hôm nay của cô tuột một nửa, trượt khỏi vai, lộ ra đầu vai trắng mịn như tuyết.

Dưới ánh sáng mờ tối, khuôn mặt như tranh vẽ lọt vào mắt anh, trong phút chốc, chỉ sợ ngay cả trăng sáng ngoài cửa cũng phải buồn bã chịu thua.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Chỉ có mình anh

Dưới ánh sáng mờ tối, khuôn mặt như tranh vẽ lọt vào mắt anh, trong phút chốc, chỉ sợ ngay cả trăng sáng ngoài cửa cũng phải buồn bã chịu thua.

Nước da trắng như bạch ngọc, khuôn mặt trái xoan, đuôi mắt hẹp dài hơi xéch lên, lông mi vừa dài vừa cong, rất dày, tựa như lông chim đen, hoặc như cánh bướm khẽ chớp, càng tăng thêm sự mỹ hoặc.

Cái mũi tuy nhỏ như độ cong của chóp mũi rất hoàn mỹ.

Da thịt mềm mại như tuyết, làn tóc đen như mực, phụ trợ thêm mấy phần mỹ cảm.

Rõ ràng cô đã hai mươi tư tuổi, nhưng thoát nhìn lại như thể đoá hoa vừa chớm nở, thậm chí non nớt đến nỗi có thể nhéo ra nước.

Thân thể bởi vì đã đẻ con, bộ ngực phát dục rất đầy đặn, song kết hợp với gương mặt ngây thơ kia, khiến người ta có cảm giác cảm kích mê đảo.

Thật lòng mà nói, đây là một cô nàng xinh đẹp, đẹp như bước ra như bức họa, không nhiễm nhân gian khói lửa, có thể có khí chất xuất trần như vậy, thật như không hề dính bụi trần gian.

Vẫn như lần gặp gỡ sáu năm trước, cô cuộn mình trên giường, để lộ ra khuôn mặt thanh nộn đầy thu hút ấy.

Cô là một con mồi đẹp đẽ, mà anh, lại như là một gã thợ săn đã tâm bưng bưng, đối với cô, không thể buông tha.

Nhưng hôm nay nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang tiến sát gần hân, cứng ngắc mà lạnh lùng, trong lòng anh hơi không vui.

“Cô đang lấy lòng tôi mà sao bày ra vẻ mặt như người chết thế hở?”

Sự trào phúng của anh, như gáo nước lạnh dội lên đầu cô, chặt vật vô cùng.

Sự cợt nhả này, khiến chút tôn nghiêm cuối cùng của cô hoàn toàn vỡ vụn.

Người đàn ông này, luôn tùy hứng đùa bỡn cô, nhưng cô lại không thể phản kháng.

Hoàn cảnh như thế, không thể lui không thể tránh, sao mà không tuyệt vọng?

Sự lúng túng bất an của nàng khơi dậy hứng thú của anh: “Sao, chẳng lẽ cô không biết?”

“Gi cơ...”

“Không biết lấy lòng đàn ông?”

“Tôi...”

Trên mặt Vân Thi Thi nóng hừng hực.

Mộ Nhã Triết rất tà ác, chăm chú nhìn cô, khuôn mặt thoát tục phủ lớp ngây ngô, mị nhãn như tơ, chỉ nhìn cô mà thân thể cũng căng thẳng.

“Hửm? Trả lời tôi?” Anh giữ mặt cô, không cho phép cô trốn tránh: “Chỉ có một người đàn ông là tôi?”

Anh hỏi thẳng ra, khiến mặt cô càng nóng.

Lấy lòng đàn ông... Cô ngoài anh ra, làm gì có ai khác?

Lúc trước vì anh sinh ra hai cậu nhóc, nuôi Hữu Hữu bên mình, sự việc này nhanh chóng lan truyền đến cả trường, nhất thời dư luận bàn tán sôi nổi.

Cô chặt vật giải thích cũng không thể thoát khỏi tị hiềm. Mọi đàn ông đều cực kỳ thất vọng với cô, tránh như tránh tà.

Cô là hoa hậu giảng đường, thành tích ưu tú, rất được nam sinh theo đuổi, bị nhiều thiếu nữ sinh lòng đố kỵ. Chuyện này là do những nữ sinh đó lan truyền ra, thậm chí còn ngoa ngoắt bảo là con riêng, tìm mọi cách chửi bới, vũ nhục cô, cuối cùng truyền đến tai lãnh đạo trường, khuyên cô thôi học.

Là Vân Nghiệp Trình trăm phương nghìn kế móc nối quan hệ, cuối cùng bảo vệ được hồ sơ của cô.

Thanh xuân của cô thảm hại như vậy.

Nhưng cô không hối hận.

Hữu Hữu là nơi cô gửi gắm tất cả tinh thần.

Vì Hữu Hữu, cô cực tuyệt mọi sự theo đuổi, đóng chặt cửa trái tim.

Nhưng hôm nay người đàn ông này, không hề kiêng dè tấn công chiếm đóng thành trì, còn xấu xa phê phán cô, không biết lấy lòng đàn ông...

Vân Thi Thi cảm thấy khổ không thể tả.

Mỗ Nhã Triết nhìn nét mặt khó ở của cô, trong lòng lại vô hình cảm thấy thoải mái.

Người phụ nữ này, chỉ có một người đàn ông là anh?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Tôi dạy cô

Người phụ nữ này, chỉ có một người đàn ông là anh?

Trong lòng có mấy phần kinh ngạc.

Anh vốn tưởng rằng, cô chắc đã từng kết hôn, thậm chí quen biết đàn ông.

Vì vậy, ôm chút tâm tình xấu, người đàn ông đưa tay捏捏 mặt cô, xúc cảm cực kì mềm mịn, nộn nộn, như thể chưa từng bị nhiễm phồn hoa.

“Đến đây, tôi dạy cô.”

Anh cầm tay cô, đưa đến cổ áo hần, ngón tay thon dài điều khiển tay cô chạm vào chiếc cúc, tỉ mỉ dẫn dắt: “Cởi nó ra.”

Cởi nó...

Hai mắt Vân Thi Thi thất thần, như búp bê không linh hồn, nắm lấy cổ áo tinh mỹ của hần.

“Cởi ra.”

Vân Thi Thi hít một hơi thật sâu, nuốt nước bọt, hai tay đặt trên lồng ngực anh, chậm rãi cởi nút áo sơ mi của anh ra, động tác chậm chạp ngốc nghếch.

Động tác của cô rất thông thả, Mỗ Nhã Triết bất mãn cắn môi cô, như đang trừng phạt hành động chậm chạp của cô.

Vân Thi Thi chỉ lo cúi đầu, mặt đỏ tới tận mang tai, mười ngón tay như ngọc cời từng nút cúc áo của anh.

Cả người anh mặc bộ quần áo may đo riêng, mỗi chi tiết đều rất cầu kì, từng chiếc cúc áo cũng rất khít, hơi khó mở.

Dần dà, gò má nóng hổi của cô khẽ ngược lên, đã bắt gặp ngay ngọn lửa không hề che giấu trong mắt người đàn ông.

“Anh...”

Lời chưa dứt, Mỗ Nhã Triết liền cầm lấy tay cô, kéo cô vào trong lồng ngực của mình.

Ngón tay thon dài nâng cằm cô lên, hôn lên đôi môi của cô, trần trọc mát mẻ. Hấp thu cánh môi khẽ mở của cô, nhắm nháp hương vị ngọt ngào vô tận.

Thông thả rong chơi giữa răng môi va chạm.

Tìm cô bắt chợt đập nhanh hơn, trên gương mặt hiện lên vệt đỏ khả nghi.

Một tay Mộ Nhã Triết chống người, một tay bả đao nắm lấy hông cô.

Anh hơi đứng dậy, lười biếng dựa trên ghế sa lông, ôm nàng ngồi giữa hai đầu gối, một tay giữ chặt hông cô, tay còn lại cố định gáy cô, khiến nụ hôn này càng thêm sâu.

Anh dịu dàng miêu tả hình dáng môi cô, êm ái, khê khàng, rồi lại như có dòng điện mơ hồ, một cảm giác run rẩy lan truyền khắp tứ chi của cô, thân thể không tự chủ nổi lên phản ứng.

Cô hơi lúng túng, chẳng biết nên làm thế nào để ứng phó với nụ hôn này, dần dần, ngay cả hô hấp cũng mất đi sự ổn định, hôn hên.

Tạo hóa thần kỳ như thế, nam tính dương cương, nữ tính mềm mại, kết hợp với nhau vô cùng hoàn mỹ.

Mộ Nhã Triết như có ma lực, có thể dễ dàng khơi ra hồi ức ẩn giấu đã lâu sâu trong nội tâm cô.

Người đàn ông khẽ cười, ngón tay thon dài đẩy vai áo cô ra, ngón tay như có như không lướt qua tấm lưng cô.

Cô hơi kinh hãi, cầm lấy tay anh.

Mộ Nhã Triết mỉm cười, quay sang cầm lấy ngón tay cô, kéo về phía mình.

Đầu ngón tay chạm đến khuy áo hần, sắc mặt Vân Thi Thi nhất thời đỏ lên.

Mộ Nhã Triết liếm khước môi cô, chóp mũi chạm vào chóp mũi cô, nhẹ giọng nói: “Giúp tôi.”

...

Nụ hôn của anh một đường xuống dưới, mi mắt, chóp mũi, bờ môi, cằm, sau đó nhẹ nhàng cắn cúc áo của cô, chậm rãi cởi ra.

Anh cười tà ngẩng đầu lên, mắt phượng sâu thẳm.

Anh tùy tiện cởi cúc áo.

Vân Thi Thi cố gắng tìm về thần trí đã mờ mịt, chút sức lực yếu ớt từ hai tay khê đẩy vai hần, song lý trí lại càng bay xa...

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Chó cắn chó

Tiệc rượu tại đại sảnh, Cố Tinh Trạch thấp thòm đứng ở trong đám người, thái độ thờ ơ đối với khách khứa đến bắt chuyện cùng.

Vân Thi Thi đã đi hơn mười lăm phút, anh bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng.

Tiệc rượu còn chưa mở màn, khách khứa đã cụng ly trò chuyện, đây cũng chính là một phần của tiệc rượu.

Nhưng hiện tại, anh lại phải tốn tâm tư ứng phó.

Lúc mọi người nâng cốc chúc mừng lẫn nhau, lại chỉ có một mình anh vẻ mặt tuấn tú lạnh lùng ngồi ở ghế khách quý, ánh mắt nghiêm nghị không phản ứng.

Anh cúi đầu, cau mày khép hờ mắt, trong tay cầm một ly rượu vang đỏ, lặng yên không nhúc nhích gì.

Dương Mị nhìn thấy anh ngồi một mình, vội bỏ lại đám chị em đang nói chuyện cùng, chỉnh trang một chút rồi uyển chuyển đi tới phía anh.

Đi được nửa đường thì bị người khác va phải, thân mình chao đảo như sắp ngã, chân cuống cuống bước hụt một bước.

Chén rượu cầm trong tay cũng suýt thì rơi xuống đất.

Nét mặt Dương Mị tức giận, nhướn mày nhìn lại người vừa đụng phải cô ta, vừa nhìn hóa ra là Hàn Ngữ Yên.

Thấy được người này, nét mặt của cô ta vội đổi, sắc mặt cau có thoát cái biến thành cung kính mỉm cười.

"Chị Ngừ Yên." Dương Mị không cam lòng mở miệng, mặc dù bị ủy khuất nhưng cũng không dám tỏ thái độ gì.

Sự nghiệp của Hàn Ngừ Yên giờ đang lên như điều gặp gió, lại có chỗ dựa là tập đoàn Triệu Thị, sự nghiệp thuận lợi, còn có bối cảnh hùng hậu, cho nên cô ta không dám đắc tội với Hàn Ngừ Yên.

Hàn Ngừ Yên lạnh lùng nhìn lại, đùa cợt nói: "Dương Mị, tối nay em thật là xinh đẹp, thật khiến người khác mở rộng tầm mắt!"

Dương Mị cười gượng, che mặt xấu hổ, nịnh bợ nói: "Đâu có, nào có thể so với chị. Bây giờ chị Ngừ Yên tài năng tỏa sáng, sự nghiệp hưng thịnh, em cũng cảm thấy vui mừng thay chị đó."

Nói xong, nâng ly rượu chúc mừng.

Hàn Ngừ Yên miễn cưỡng nhìn, nhưng không có động tác đáp lại.

Dương Mị mời rượu mà tay trợ vờ giữa không trung.

"Đừng cho rằng tôi không biết trong lòng cô đang nghĩ gì. Chỉ bằng cô mà cũng đòi tiếp cận Tinh Trạch sao?"

Dương Mị giả vờ vô tội, ngây thơ cười: "Chị Ngừ Yên, chị đang nói gì vậy? Em nghe không hiểu... em chỉ là ngưỡng mộ tiền bối Tinh Trạch mà thôi!"

"Cô nhất định đừng có mà giờ thủ đoạn độc ác bí ỏi." Hàn Ngừ Yên lạnh lùng nói.

"Ồ, sao ả!" Dương Mị không vui kêu lên, vẻ mặt càng thêm vô tội: "Thật không rõ là chị Ngừ Yên đang muốn nói gì."

Hàn Ngừ Yên giễu cợt nói: "Hừ, cô đừng có tưởng là tôi không biết, rượu cô cầm, có vấn đề."

Về mặt Dương Mị bối rối, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, giả vờ mờ mịt nói: "Có vấn đề gì?"

"Có vấn đề hay không, thì cô tự mình uống thử đi." Hàn Ngừ Yên lạnh giọng nói.

Mặt Dương Mị lập tức đỏ lên, không nói nổi gì.

Hàn Ngừ Yên châm chọc nhìn lại cô ta: "Thủ đoạn hèn hạ này, cô cho rằng sẽ qua mắt được Tinh Trạch sao?"

Dương Mị hờ hững để chén rượu sang một bên, miệng cười nhưng trong không cười, nói: "Tôi cũng chỉ học tập từ chị thôi."

"Cô nói cái gì." Hàn Ngừ Yên nổi giận nói.

"Ở đây ai mà không biết, chị Ngừ Yên đây lên chức bằng cách nào. Không phải là cũng dùng thủ đoạn này sao, cô cho rằng bọn tôi đều là người ngu chốc?" Dương Mị khinh thường nói.

Trước đây Dương Mị có nhận được một vai chính, nhưng sau đó lại bị Hàn Ngừ Yên đoạt mất. Cũng bởi vì dùng tới "ly rượu này" thu xếp phía nhà đầu tư.

Sau đó, cũng dùng thủ đoạn này để giành được chiến thắng ở liên hoan phim, thuận lợi chiếm một vị trí đề cử vào Hollywood.

Xướng danh là một nữ minh tinh quốc tế, danh tiếng của Hàn Ngừ Yên càng tỏa sáng rực rỡ như mặt trời ban trưa.

Mà tất cả hào quang này đáng nhờ phải thuộc về Dương Mị. Vì thế Dương Mễ ghi hận trong lòng, hai người âm thầm tranh đấu qua lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Sự bảo vệ đối với cô

Vì thế Dương Mị ghi hận cô ta, hai người âm thầm tranh đấu qua lại.

Hàn Ngừ Yên uy hiếp nói: "Hừ, Dương Mị, cô cẩn thận lời nói một chút, nếu còn dám nói bừa, tôi sẽ nói cho cánh nhà báo biết chuyện cô với Lý Cửu Hiền hẹn hò tại quán bar."

"Cô..." Dương Mị lập tức cười nói: "Tốt thôi! Tôi đây sẽ đem toàn bộ món nợ ngày trước của cô với tôi thanh phui ra hết, phải không, cô so với tôi thì sạch sẽ hơn đây?"

"Cô cho rằng cô thắng nổi tôi sao." Hàn Ngữ Yên căn bản không sợ cô ta uy hiếp, khiêu khích nói: "Nếu cô đã cố ý đấu với tôi, thì xin cứ tự nhiên!"

Dương Mị oán hận cắn răng, trong lòng cô ta hiểu rằng, thực tế cô ta đấu không lại Hàn Ngữ Yên. Mặc dù không cam lòng, nhưng lực bất tòng tâm.

Dậm chân, nét mặt ai oán rời đi.

Ngữ Hàn Ngữ Yên cười một tiếng, sửa lại tóc mái một chút, bước chân tiến lại phía sau Cố Tĩnh Trạch, nhẹ giọng nói: "Tĩnh Trạch, sao lại chỉ có một mình anh ngồi đây vậy?"

Cô ta nhìn quanh: "Bạn gái của anh đâu?"

Cố Tĩnh Trạch khẽ nhú mày, nhưng không quay đầu lại.

Ngữ Hàn Ngữ Yên giống như đoán được gì, che miệng cười, nói nhỏ: "Cô ấy bỏ lại anh, để đi uống rượu cùng với ông chủ rồi sao?"

Sắc mặt Cố Tĩnh Trạch hơi động, nhưng không đáp lời.

"Không phải là em dạy bảo anh, nhưng mà người như Vân Thi Thi, sau này anh vẫn nên ít tiếp xúc thì hơn. Trong giới giải trí này, kể ra cũng có không ít nữ diễn viên bởi vì muốn nổi tiếng, mà không từ thủ đoạn gì, hôm nay tiếp rượu, đêm mai âm giường, rất tiện!"

Hàn Ngữ Yên có lòng muốn hãm hại Vân Thi Thi, nên nói chuyện không có chút kiêng nể gì.

Cô ta rất không vừa mắt cảnh một người luôn tâm cao khí ngạo như Cố Tĩnh Trạch lại coi một người mới không hề có chút danh tiếng gì như Vân Thi Thi như bảo ngọc nâng niu trong tay, cô ta không có được, thì Vân Thi Thi cũng đừng mơ mà có.

Vì vậy, cô ta thăm thỉ bên tai anh nói: "Em thấy Vân Thi Thi này đã tâm thật lớn, cô ta làm bạn gái của anh, muốn mượn anh làm cầu nối để được tới tiệc rượu toàn khách quý này, được một nghệ sĩ đang nổi tiếng như anh dẫn theo bên cạnh, sẽ thế nào? Hơn nữa, em còn nghe nói, cô ta..."

Cố Tĩnh Trạch bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo, đánh giọng: "Nói đủ chưa?"

"Tĩnh Trạch..." Ngữ Hàn Ngữ Yên ưỡn khuỷu ưỡn khuỷu nhìn anh ta: "Anh sao có thể trừng mắt với em như vậy?"

"Bà tám"

Bà tám...?

Ngữ Hàn Ngữ Yên đỏ mặt, thẹn quá hóa giận nói: "Anh dám nói em như thế, em cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi, Vân Thi Thi đang lợi dụng anh, anh không biết sao?"

Cố Tĩnh Trạch mặc kệ cô ta: "Tôi cam tâm tình nguyện."

"Anh chẳng lẽ lại thích loại con gái như thế?"

"Loại nào, lại như cô sao?" Cố Tĩnh Trạch vẻ mặt không vui, gần từng chữ chậm chạp nói: "Giống như cô trước đây chỉ vì muốn làm nữ chính trong Sơn Hà Mỹ Nhân mà không tiếc mình leo lên giường của nhà đầu tư sao?"

Ngữ Hàn Ngữ Yên kinh sợ.

"Ngữ Hàn Ngữ Yên, không phải ai cũng không biết xấu hổ giống như cô." Cố Tĩnh Trạch lạnh giọng nói, lướt qua người cô ta, bước đi.

Ngữ Hàn Ngữ Yên vội vàng đuổi theo, đối mặt chất vấn: "Tĩnh Trạch, làm sao mà anh có thể khẳng định cô ta không phải người như vậy? Anh hiểu được cô ta sao?"

Thấy anh không đáp lại, cô ta lại theo sát, liên mồm hỏi: "Còn chưa có chính thức ra mắt mà lại được đại nhân vật để ý, anh cho rằng cô ta là người đơn giản vậy sao? Anh khắp nơi bảo hộ cô ta? Có đáng không?"

Cố Tĩnh Trạch nhin đủ rồi, im lặng một lúc, hoài niệm lại gương mặt tròn trịa ngây thơ xinh đẹp của Vân Thi Thi. Khóe môi nhấc lên ý cười: "Đáng giá!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Phá cửa vào

"Đáng giá."

Hàn Ngữ Yên giật mình đứng sựng lại, bị đá kích không nhẹ.

Thiệu Đông tìm Ngữ Hàn Ngữ Yên này giờ, vừa thấy cô ta đứng chung một chỗ với Cố Tinh Trạch, cau mày cảm thấy không vui.

Cố Tinh Trạch nhìn hần, lạnh lùng nói: "Anh Thiệu, ngay cả người phụ nữ của mình mà anh cũng quản không được?"

"Có ý gì?" Sắc mặt Thiệu Đông đen lại nói.

Cố Tinh Trạch cao ngạo nói: "Đi khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, nếu quản không tốt, chỉ sợ có ngày anh sẽ được đội nón xanh thôi."

Dứt lời, anh hiên ngang rời đi.

Ngữ Hàn Ngữ Yên sắc mặt tối sầm, nghiêng răng nghiêng lợi.

Thiệu Đông trông về mặt lại càng khó coi hơn, vẻ mặt lạnh băng liếc Ngữ Yên, cười lạnh một tiếng rồi phát tay áo bỏ đi.

"Thiệu Đông, anh nghe em giải thích..." Hàn Ngữ Yên cuống quýt đuổi theo.

Dương Mị ở phía sau thấy được, cười lạnh nói: "Hừ, trộm gà không được lại mất nắm thóc, đồ đê tiện."

...

Đi ra ngoài hành lang, không khí yên tĩnh lạ thường.

Cố Tinh Trạch cảm thấy bất an trong lòng.

Giới giải trí ham vật chất này, rất loạn.

Cô gái đơn thuần như Vân Thi Thi, rơi vào nơi này, không khác gì rơi vào hang hùm miệng sói, nếu không cố gắng bảo hộ, chắc chắn sẽ bị ăn sống nuốt tươi.

Anh nên theo sát từng bước coi chừng cô, thế nhưng anh lại sợ xuất.

Vừa này, người lễ tân dẫn cô đi trang điểm, anh nghĩ mãi mà vẫn thấy có điểm kỳ quái.

Tiệc rượu ở đây, đều sắp xếp phòng nghỉ và phòng cấp cứu, nhưng lại không có phòng trang điểm, nhưng sẽ có rất nhiều khách quý đặt phòng, dùng để gấp gờ "khẩn cấp" nhà đầu tư.

Có rất nhiều người nếu như vừa mất ngôi sao nào, sẽ mời một ly rượu, tất nhiên rượu này sẽ không phải chỉ đơn giản là rượu mà thôi.

Đội được tính chậm rãi ngắm xong, liền sai lễ tân đưa lên phòng, trong tình huống cấp bách lúc đó, anh không kịp nghĩ gì nhiều, bây giờ mới nghĩ lại thì cảm thấy lo lắng vô cùng.

Trước đây có một ngôi sao mới, cũng lần đầu gặp trường hợp như vậy, đáng người uyển chuyển mềm mại khiến rất nhiều người thích, rất nhanh sau đó bị các nhà đầu tư chi điểm, được mời rượu, sau đó bị người ta mang lên phòng...

Nghe đồn nói, nữ diễn viên đó lần lượt bị bảy tám người cưỡng bức một lúc, thiếu chút nữa thì chết rồi.

Vội vàng nhập viện, tàn tạ chỉ còn một hơi thở.

Mấy người kia cũng là những đại nhân vật, sau đó dùng thủ đoạn đem tin tức áp chế xuống.

Giới giải trí tàn khốc như vậy.

Cố Tinh Trạch càng nghĩ càng ghê người.

Hành lang dài hun hút nhìn mãi không thấy cuối.

Bước chân anh vội vã, đi ngang qua một gian phòng khách quý, loáng thoáng nghe được vài tiếng thờ đóc ám muội khiến người khác đỏ mặt, đứt quãng không rõ ràng truyền vào trong tai.

Cố Tinh Trạch nhìn không được, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Từ trước tới nay anh đều rất cảnh giác, mặc dù các khách phòng đều được cách âm rất tốt, nhưng anh vẫn có thể nghe được âm thanh vọng ra.

Cố Tinh Trạch sợ hãi đứng lại trước cửa, nghe tiếng rên rỉ thống khổ của nữ nhân bên trong, tiếng cười càn rỡ cùng tiếng thờ gấp của đàn ông, giống như

kim châm vào tai anh.

Chết tiệt!

Anh cắn môi, không kịp nghĩ nhiều, bàn tay dùng sức đập cửa.

Người bên trong làm như không nghe thấy tiếng gì.

"Thì Thì... Thì Thì..."

Anh nắm chặt tay cầm, ra sức vặn, cửa bị khóa trong, không xoay chuyển chút gì.

Cố Tinh Trạch mất kiên nhẫn, lui lại mấy bước, phi người, đá mạnh để phá cửa vào.

Vừa vào được phòng, không khí ái muội trong phòng ập tới.

Ánh đèn đỏ mờ ảo, quần áo vương vãi đầy đất, tiếng động trong phòng không hề ngừng lại, giọng cười âm trầm của đàn ông, nhất nhất gọi cho anh tình hình đang xảy ra bên trong.

Cố Tinh Trạch cau mày, thần kinh căng thẳng, sai bước vào phòng trong, ngay lúc anh đẩy cửa ra, đập vào mắt là cảnh tượng khiến sắc mặt anh lập tức tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Cố Tinh Trạch tức giận

Thấy Vân Na bị trói hình chữ 大 (đại) ở trên giường, tư thế hổ thẹn vô cùng.

Trên người không một mảnh vải, đỏ thẫm vết cắn, vết bóp xanh tím, dấu vết đồ rượu... khắp người loang lổ, khó coi.

Không còn nỡ lệ như lúc đầu, tóc tai rối tung buông xõa trên gối, gương mặt vốn được trang điểm kỹ càng thì lúc này lại nhìn rất chật vật, hai gò má ửng hồng, ánh mắt mê man đầy dục niệm.

Có vài lão già đang ngồi bên cạnh, tham dự mà không màng sống chết, còn có Hà Lăng Tương ra sức rong ruổi trên người cô.

Nghe được tiếng động, hần tức giận quay qua, vừa nhìn thấy Cố Tinh Trạch, nét mặt tỏ ra ngoài ý muốn.

"Cố Tinh Trạch, cậu vào đây bằng cách nào?"

"Cửa không khóa."

Cố Tinh Trạch hồi phục tâm tình, nhàn nhạt nói.

Trường hợp như vậy cũng nhiều, vì vậy cũng đã thành quen, cũng chỉ là người cầu ta muốn.

Huống hồ, cái người tên Vân Na này cũng không phải là một nữ nhân đứng đắn, không từ thủ đoạn mà đạt mục đích, như vậy vừa vặn rất hợp tâm ý của mấy lão già này.

Lại còn có loại rượu này làm thuốc dẫn, hứng thú của bọn họ càng tăng vọt, khó lòng mà không thỏa mãn ham muốn bản thân.

Vân Na bị Cố Tinh Trạch bỏ lại ở trong tiệc rượu, tất nhiên là không có chỗ nào để đi.

Bị rơi vào thế bị, tất nhiên cô ta sẽ không cam lòng, một lòng ham lợi, dưới sự điều khiển của dã tâm, cô ta nhận lời Hà Lăng Tương, tới phòng này, nhưng lại không ngờ rằng, thứ chờ đợi cô ta ở đây lại là một bầy lang sói.

Vừa lúc ly rượu lúc trước cô ta uống phải phát huy tác dụng, được tính mãnh liệt khiến cô ta mất kiểm soát, bị mấy lão già ăn sống nuốt tươi.

"Cố Tinh Trạch, cùng thưởng thức không?" Hà Lăng Tương thở mạnh một hơi, vỗ vỗ gò má của Vân Na, rất là thỏa mãn: "Con nhỏ này tư vị không tồi."

"Không có hứng thú." Cố Tinh Trạch lạnh lùng từ chối, xoay người muốn rời đi.

Hà Lăng Tương gọi với lại.

"Bạn gái của cậu đâu rồi?"

Cố Tinh Trạch khựng lại, sống lưng thoáng lạnh lẽo.

Hà Lăng Tương hình như không cảm nhận được thay đổi trên người anh, không khí xung quanh mờ hồ lạnh lẽo hơn, hắn vẫn thích thú nói: "Em gái kỹ thuật tốt như vậy, chắc Vân Thi Thi kia cũng không kém đâu nhỉ?"

"Còn phải nói, cậu lúc trước đã nói là tối nay sẽ có tiết mục hay, hay sao?"

Mấy tên "chủ đầu tư" ở bên cạnh nhếch miệng cười hỏi: "Là trò vui gì thế?"

"Cố Tinh Trạch, bạn gái của cậu tên là Vân Thi Thi đúng không, là một cực phẩm, tôi rất có hứng thú với loại này đây."

"Hay là đem bạn gái của cậu tới đây đi, chúng ta cùng nhau chơi, hiện tại tiệc rượu còn chưa bắt đầu, đem hàng tốt tới cùng chơi thuốc đi!"

Cố Tinh Trạch lạnh lùng xoay người, ánh mắt âm trầm đáng sợ, nhú mày cảnh cáo: "Bất cứ ai cũng không được động đến cô ấy!"

"Dựa vào cái gì mà tôi phải nghe lời cậu? Tôi nhìn cô ta vừa mắt đấy rồi sao?" Hà Lăng Tương cũng lạnh lùng khiêu khích lại, một tay đẩy Vân Na sang một bên, đi xuống giường, hung hăng nói: "Tôi muốn chơi con nhỏ đó, ai dám cản? Ở đây từ trước đến nay vẫn là dùng thực lực để nói chuyện, Hà Lăng Tương tôi mà đã muốn nữ nhân nào, thì đừng hòng thoát được."

Lời còn chưa dứt, Cố Tinh Trạch ánh mắt lạnh lẽo, không nói hai lời, túm cổ hắn, Hà Lăng Tương bị ấn đầu, gào lên.

"Cố Tinh Trạch, mày làm cái gì đấy, bị điên rồi hả? A!"

Cố Tinh Trạch lạnh lùng nhếch môi, lời xềnh xệch hắn ra chỗ khác, rồi túm cổ nhấc lên.

Chương 165: thủ đoạn của anh

Cố Tinh Trạch lạnh lùng nhếch môi, lời hắn xềnh xệch ra chỗ khác, rồi túm cổ nhấc lên thật cao.

Da đầu bị kéo mạnh, hắn đau quá chảy cả nước mắt.

Hắn vốn ngầm cười chê Cố Tinh Trạch là một tiểu bạch kiểm, không ngờ anh ta không những khôi ngô tuấn tú mà sức lực cũng kinh người.

Chân bước vài bước, Cố Tinh Trạch không để ý hắn kêu la, đem đầu của hắn đập thẳng vào tường.

Hà Lăng Tương còn chưa kịp hồi phục tinh thần, tóc đã bị mạnh mẽ kéo lên, da đầu bị co kéo mạnh, đau điếng nước mắt chảy ròng ròng.

"A... cứu mạng, có ai không cứu mạng..."

Bị anh nắm đầu đập mạnh vào tường, hắn ta rên rỉ một tiếng, đầu cũng bị chảy máu.

Cố Tinh Trạch không thèm để ý hắn, lại tiếp tục túm tóc hắn đập vào tường. Hà Lăng Tương choáng váng, rên rỉ.

Sức tay của Cố Tinh Trạch rất mạnh, mỗi một lần va chạm, trán của Hà Lăng Tương lại thêm một vết máu, máu tươi chảy dài tới gò má.

Hắn ta choáng váng hết đầu óc, chỉ còn có thể cảm nhận được huyết dịch bày nhầy đang chảy be bét hết cả một bên mặt, trên trán đau đớn vô cùng. Cố Tinh Trạch ra tay quả là độc ác.

Cố Tinh Trạch ra tay rất ngoan độc!

Vừa động thủ đã khiến đối phương không kịp trở tay, làm cho Hà Lăng Tương sợ hết cả hồn.

“Phanh!”

Lại một lần mạnh mẽ va chạm nữa, lần này là đập trúng vào mũi, mắt nổ đom đóm, quang cảnh trước mắt cũng mờ dần đi, đau tới nỗi kêu không nổi, thân kinh chấn động, trước mắt lờ mờ thấy được một loạt ảo ảnh.

Dưới tình trạng huyết nhục mơ hồ, hắn chỉ thấy được Cố Tinh Trạch đang nhìn chăm chăm hắn, nhếch miệng, thanh âm trầm ổn nhưng lại khiến người khác dựng tóc gáy: "Mày vừa nói cái gì? Há?"

Hà Lăng Tương thở hổn hển, nào còn biết nãy vừa nói cái gì, sợ run rẩy toàn thân, đến đầu lưỡi cũng không cử động được, sợ hãi nhìn lại anh mà không biết nên làm thế nào.

Đám lão già bên cạnh cũng sùng sốt.

Ở trong mắt bọn hắn, Cố Tinh Trạch mặc dù là ngôi sao đang được hâm mộ, nhưng dù sao cũng chỉ là một con hát, còn bọn hắn là Kim chủ (người bỏ tiền), sống hay chết chỉ bằng một lời nói của bọn hắn mà quyết định.

Anh ta lại to gan như vậy, dám không nể mặt nhau?

"Cố Tinh Trạch, thật to gan. Có tin là chỉ cần tôi nói một câu, là có thể đuổi cổ cậu đi không?" Một người trong đám lão già chỉ vào Cố Tinh Trạch mà nói.

"Hả, đuổi tôi sao?" Cố Tinh Trạch lạnh lùng cười: "Hay lắm, mời mắt mong chờ!"

Dứt lời, anh lạnh lùng nhìn lại, ném Hà Lăng Tương quỳ rạp xuống đất, rồi đá mạnh vào bụng của hắn.

"A!" Hà Lăng Tương bị đau, sắc mặt trắng bệch, ngửa cổ về sau, gáy đập xuống đất, đầu choáng mắt hoa, khóc không thành tiếng.

"Ồ... Cứu... Cứu mạng...."

Hà Lăng Tương sắc mặt nhợt nhạt, Cố Tinh Trạch sắc mặt không đổi, đá thêm một cước vào mặt hắn, ghì mạnh chân xuống, thanh âm lạnh lẽo: "Câm miệng!"

Ngắn gọn hai chữ, Hà Lăng Tương không dám ho he gì, ngay cả lẩm bẩm rên rỉ cũng không dám, để mặc để giày bụi bẩn dẫm lên mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 165: Thủ đoạn của anh

Cố Tinh Trạch lạnh lùng nhếch môi, lôi hắn xềnh xệch ra chỗ khác, rồi túm cổ nhấc lên thật cao.

Da đầu bị kéo mạnh, hắn đau quá chảy cả nước mắt.

Hắn vốn ngầm cười chê Cố Tinh Trạch là một tiểu bạch kiểm, không ngờ anh ta không những khôi ngô tuấn tú mà sức lực cũng kinh người.

Chân bước vài bước, Cố Tinh Trạch không để ý hắn kêu la, đem đầu của hắn đập thẳng vào tường.

Hà Lăng Tương còn chưa kịp hồi phục tinh thần, tóc đã bị mạnh mẽ kéo lên, da đầu bị co kéo mạnh, đau điếng nước mắt chảy ròng ròng.

"A... cứu mạng, có ai không cứu mạng..."

Bị anh nắm đầu đập mạnh vào tường, hắn ta rên rỉ một tiếng, đầu cũng bị chảy máu.

Cố Tinh Trạch không thêm để ý hắn, lại tiếp tục túm tóc hắn đập vào tường. Hà Lăng Tương choáng váng, rên rỉ.

Lực tay của Cố Tinh Trạch rất mạnh, mỗi một lần va chạm, trán của Hà Lăng Tương lại thêm một vết máu, máu tươi chảy dài tới gò má.

Hắn ta choáng váng hết đầu óc, chỉ còn có thể cảm nhận được huyết dịch bầy nhầy đang chảy be bét hết cả một bên mặt, trên trán đau đớn vô cùng, Cố Tinh Trạch ra tay quả là độc ác.

Cố Tinh Trạch ra tay rất ngoan độc!

Vừa động thủ đã khiến đối phương không kịp trở tay, làm cho Hà Lăng Tương sợ hết cả hồn.

- Phanh!

Lại một lần mạnh mẽ va chạm nữa, lần này là đập trúng vào mũi, mắt nổ đom đóm, quang cảnh trước mắt cũng mờ dần đi, đau tới nỗi kêu không nổi, thần kinh chấn động, trước mắt lờ mờ thấy được một loạt ảo ảnh.

Dưới tình trạng huyết nhục mơ hồ, hắn chỉ thấy được Cố Tinh Trạch đang nhìn chăm chăm hắn, nhếch miệng, thanh âm trầm ổn nhưng lại khiến người khác dựng tóc gáy:

"Mày vừa nói cái gì? Hả?"

Hà Lăng Tương thờ hồn hèn, nào còn biết nãy vừa nói cái gì, sợ run rẩy toàn thân, đến đầu lưỡi cũng không cử động được, sợ hãi nhìn lại anh mà không biết nên làm thế nào.

Đám lão già bên cạnh cũng sùng sốt.

Ở trong mắt bọn hắn, Cố Tinh Trạch mặc dù là ngôi sao đang được hâm mộ, nhưng dù sao cũng chỉ là một con hát, còn bọn hắn là Kim chủ (người bỏ tiền), sống hay chết chỉ bằng một lời nói của bọn hắn mà quyết định.

Anh ta lại to gan như vậy, dám không nể mặt nhau?

"Cố Tinh Trạch, thật to gan. Có tin là chỉ cần tôi nói một câu, là có thể đuổi cổ cậu đi không?"

Một người trong đám lão già chỉ vào Cố Tinh Trạch mà nói.

"Hả, đuổi tôi sao?"

Cố Tinh Trạch lạnh lùng cười:

"Hay lắm, mời mắt mong chờ!"

Dứt lời, anh lạnh lùng nhìn lại, ném Hà Lăng Tương quỳ rạp xuống đất, rồi đá mạnh vào bụng của hắn.

- A!

Hà Lăng Tương bị đau, sắc mặt trắng bệch, ngửa cổ về sau, gáy đập xuống đất, đầu choáng mắt hoa, khóc không thành tiếng.

"Ô... Cứu... Cứu mạng..."

Hà Lăng Tương sắc mặt nhợt nhạt, Cố Tinh Trạch sắc mặt không đổi, đá thêm một cước vào mặt hắn, ghi mạnh chân xuống, thanh âm lạnh lẽo:

"Câm miệng!"

Ngấn gọn hai chữ, Hà Lăng Tương không dám ho he gì, ngay cả làm bầm rên rĩ cũng không dám, để mặc để giày bụi bẩn dẫm lên mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Tiếng súng

Cố Tinh Trạch nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn, ánh mắt hờ hững nhìn vết máu loang lổ trên mặt Hà Lăng Tương, tự tay vén vài sợi tóc bết máu sang một bên, giọng điệu vẫn không chút cảm xúc: "Có đau không?"

Hà Lăng Tương hiểu được ngữ khí của anh ta, vội lắc đầu.

"Hả, không đau sao?" Cố Tinh Trạch mỉm cười: "Xem ra tao ra tay vẫn còn quá nhẹ?"

Người nằm trên đất hít một ngụm khí lạnh, gật đầu cũng không xong, mà lắc thì không ổn.

Đám người còn lại chứng kiến mọi chuyện, lạnh run cả người.

Cố Tinh Trạch không cảm nhận được, hiện tại anh ta trông đáng sợ thế nào, sớm đã không còn là một người ưu nhã nội liễm nữa rồi, toàn thân bảo phủ khí chất sắc bén, trong nháy mắt khiến không khí xung quanh đóng băng lại, mọi người đều cảm như hén, không ai dám hé nửa lời!

Cố Tinh Trạch đứng dậy, lạnh lùng nói: "Tao hỏi, mày trả lời, thức thòi một chút nhé?"

Hà Lăng Tương gật đầu lia lịa.

"Vân Thi Thi đang ở đâu?"

Người nằm trên mặt đất há miệng, thanh âm khàn đặc: "Tôi không biết..."

"Tao muốn nghe lời nói thật..."

"Tinh Trạch... Tôi đã nói rồi, Vân Thi Thi kia bị giám đốc Mộ nhìn trúng, anh đâu không lại hắn đâu..."

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, Hà Lăng Tương sợ chộc giận anh.

"Hà?" Cố Tinh Trạch khôi phục nụ cười âm áp: "Nói đi, người đang ở đâu?"

Người xung quanh lại rùng mình.

Bọn họ hiện tại mới biết rằng, có một số người khi cười lên thật khiến người khác sợ hãi.

"Người chắc là đang ở chỗ giám đốc Mộ..."

"Làm càn!"

Dương Thọ Trình ở bên cạnh, vỗ bàn giận dữ.

Dương Thọ Trình có quan hệ mật thiết phía sau giải trí Hồng Kông, cũng là giám đốc giải trí của Âu Hoàng, mười năm trước từng là đại nhân vật ở Hồng Kông giúp lảng xê không ít siêu sao điện ảnh, hiện tại giải trí Hồng Kông vẫn chiếm giữ được thị phần tại Châu Á, Dương Thọ Trình xem như đã lập công đầu.

Công ti giải trí Âu Hoàng ở điện ảnh trong nước cũng có địa vị quan trọng.

Hắn trọn mắt không vui nhìn chằm chằm Cố Tinh Trạch.

Ở trong giới này, nghệ sĩ chỉ là món hàng kiếm tiền, chứ không hề có quyền gì.

Mặc dù Tinh Trạch đang nổi tiếng, nhưng cho dù là ai cũng không dám làm càn như vậy trước mặt Dương Thọ Trình.

Từng có một tên Ảnh đế được Dương Thọ Trình lảng xê cho, vừa có chút danh tiếng đã tỏ vẻ ra oai với Dương Thọ Trình, trực tiếp bị chặt mất ngón tay, tên tuổi cùng tuột dốc không phanh.

Dương Thọ Trình ở Hồng Kông còn có quan hệ với mấy tổ chức hắc đạo.

Đây cũng là lý do mà Giải trí Âu Hoàng đứng vững bao nhiêu năm qua.

Cố Tinh Trạch nhìn hắn một cái, sắc mặt lại không chút thay đổi: -Ở đây không tới lượt ông nói chuyện.

"Không tới lượt tao nói chuyện sao, vậy mày xem thử cái này đi!" Dương Thọ Trình nói, rút ra một vật màu đen, đặt lên bàn, mọi người vừa nhìn đã khiếp sợ.

Súng lục!

Hà Lăng Tương có được giúp đỡ, hết sợ, khiêu khích nhìn lại Cố Tinh Trạch, nhìn xem anh ta định đối phó ra sao.

"À, Ông chủ Dương lấy ra vật này, định dọa tôi sao?" Thần sắc Cố Tinh Trạch cột nả nhìn lại, bình tĩnh đá Hà Lăng Tương qua một bên.

"Hừ, trẻ tuổi ngu ngốc." Dương Thọ Trình cầm súng lục, nhắm vào anh: "Mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao?"

"Ái chà..." Hà Lăng Tương hề hề kêu lên: "Cố Tinh Trạch, mày đúng là thằng không biết trời cao đất rộng, mày không biết ông chủ Dương đây là thần thánh phương nào sao? Ông ta chính là..."

"Hay lắm, tôi đây nhất định phải ném thử thủ đoạn của ông chủ Dương rồi." Cố Tinh Trạch ngoài người nhưng trong không cười, trên mặt không chút sợ hãi.

Đoàng!

Một tiếng súng phát ra, vang vọng căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Cô cũng rất muốn

“Đoàng ——”

Vân Thi Thi bồng giật mình bừng tỉnh, lý trí chợt quay về.

Cô lấy lại tinh thần, suy nghĩ bay xa rồi cuộc cũng đã trở lại, cô nhìn người đàn ông trước mặt, chẳng biết từ lúc nào, quần áo của hai người đã cời một nửa, mà cô đang ngồi trên người anh, thân thể kề sát nhau.

Mà hai tay cô đang ôm lấy vai anh, cơ thể mềm mại dựa vào ngực anh, kiều mị không gì sánh nổi.

“A -----“

Cô kinh ngạc kêu lên, bị cảnh tượng trước mắt hù dọa.

Sao lại... Cô quần bách cần rắng, hiển nhiên cực ghét sự thất thố vừa rồi.

Tại sao, cô không thể khống chế thân thể của mình?

Người đàn ông này, chẳng lẽ có thuật mê hoặc?

“Sao không tiếp tục?” Mộ Nhã Triết nghiêng ngẫm nhìn cô, ánh mắt khiêu khích.

“Tôi...”

“Xấu hổ? Hừm?” Mộ Nhã Triết nâng cằm cô, đầu ngón tay vuốt ve môi cô: “Ban nãy chẳng phải còn rất chủ động sao?”

“Không phải, tôi không thể!”

“Nói láo.” Mộ Nhã Triết ôm eo cô: “Tiếp tục.”

Vân Thi Thi giật mình, cần cần thận thận đẩy vai anh, nghiêng người muốn thoát khỏi sự trói buộc của anh: “Vừa rồi, có tiếng súng...”

“Cô không cần xen vào việc của người khác! Nhìn tôi.” Mộ Nhã Triết quay mặt cô lại, môi mông khê mở: “Hôn tôi.”

Người phụ nữ này, quả là vưu vật.

Tư vị hôn môi cô, khiến anh lạc mất hồn phách.

Chỉ mỗi hôn thôi cũng đủ khiến anh không thể kiềm chế được, anh hận không thể ngay lập tức ôm cô vào lồng ngực, hòa vào máu thịt, kết hợp làm một.

Người phụ nữ, có vốn liếng để khiến bất kỳ người đàn ông mê muội!

Sao anh có thể buông tha cô chứ?

“Tôi không... Tôi không muốn...”

“Đã làm đến nửa đường rồi, sao không tiếp tục làm?” Mộ Nhã Triết kề sát cô, lúc này, khuôn mặt cô hồng hồng, thậm chí tai cũng đỏ lên. Anh cực thích phản ứng như thế, thấp giọng mỉa mai nói: “Cô xem, chẳng phải cô cũng rất thích đây thôi?”

Mặt của Vân Thi Thi càng đỏ hơn, như thể sắp nhò ra máu!

Người đàn ông này, toàn thân trà đầy hooc-môn.

Anh rất khác Cố Tĩnh Trạch.

Cố Tĩnh Trạch thuộc tuýp đàn ông lịch thiệp, giờ tay nhấc chân đều mang theo sự ưu nhã của xã hội thượng lưu.

Mà Mộ Nhã Triết, bản sắc quý tộc khảm tận trong xương, anh bá đạo, tà mị, giống hệt quân vương một nước, chúa tể của tất cả.

Nếu anh sinh ở thời cổ đại, chắc chắn sẽ xưng hùng một cõi!

Tĩnh Trạch... Cố Tĩnh Trạch...

Anh ấy còn đang chờ cô!

Đôi mắt Vân Thi Thi hiện lên chút bất an, trong lòng lo nghĩ mơ hồ, đúng lúc này, trên hành lang ngoài cửa, giọng nói của Cố Tĩnh Trạch truyền đến.

“Thi Thi!”

Âm thanh gần như vậy, như thể chỉ cách một cánh cửa, rất rõ ràng.

Vân Thi Thi kinh ngạc tròn to mắt, lần theo giọng nói nhìn về phía cửa, đúng lúc ngoài cửa vọng thanh âm dịu dàng: “Thi Thi, em ở đây đúng không?”

Mộ Nhã Triết biến sắc, lập tức mặt trầm xuống, lạnh như băng ngàn năm.

“Tĩnh Trạch...”

Cô bỗng cảm thấy vô cùng khó xử.

Rốt cuộc cô đang làm gì vậy chứ?

Bản thân sao?

Cô có khác gì những ả đàn bà kia đâu?

Nếu để Tĩnh Trạch nhìn thấy tình cảnh này, sẽ có cảm tưởng như nào?

----- “Vân Thi Thi, không ngờ cô cũng chẳng khác gì những người phụ nữ khác.”

Anh ấy chắc chắn sẽ lạnh lùng nhìn cô, giễu cợt cô, khinh bỉ cô.

“Không.. Em không như thế!”

Vân Thi Thi lập tức xoay người khỏi Mộ Nhã Triết, bước chân lao đảo đi về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Tôi muốn, cô phải cho

“Đứng lại.” Mộ Nhã Triết lạnh lùng nhìn cô, sắc mặt tối tăm, cả căn phòng như hầm băng.

Vân Thi Thi lại như người mộng du không nghe thấy, tiếp tục đi về phía cửa.

Cô không muốn bị coi thường.

Cô không phải người phụ nữ như vậy...

Vân Thi Thi cắn chặt môi dưới, bàn tay mới chạm đến nắm vịn cửa, từ đằng sau, Mộ Nhã Triết bước nhanh về phía trước, ôm lấy hông cô, giữ chặt cô.

“A ----” Vân Thi Thi kêu lên một tiếng, giùng giăng: “Mộ Nhã Triết, buông ra!”

“Cô muốn hấn ta nhìn thấy cô bây giờ?”

Mộ Nhã Triết bóp gò má cô, nhìn thẳng vào cặp mắt đang hoảng loạn của cô, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ bảo hấn ta vào đây, xem cô bây giờ, hửm?”

“Đừng...”

“Cô gái, tôi muốn cô, cô phải cho, tôi không thích bị cự tuyệt!”

Nói rồi, anh ném cô lên giường.

Thân thể trên giường mềm khẽ nảy lên mấy cái, cơ thể cao to của người đàn ông lập tức đè lên, vóc người rắn chắc che đi ánh trắng bên ngoài.

Vân Thi Thi hít thở không thông, bắt đầu hoảng hốt trốn tránh, hai tay liều mạng đẩy lồng ngực anh, nhưng thân thể của người đàn ông không hề suy chuyển, mặc cô đẩy thế nào cũng là phí công.

Anh đè lên cô, đôi môi lạnh lẽo hôn lên môi cô, ngậm lấy bờ môi cô, đầu lưỡi xâm nhập bừa bãi, cạy mạnh đảo qua kẽ hở của môi cô.

Nhất thười sắc mặt của cô trắng bệch, cảm thụ sự tấn công cuồng dã của anh, cô sợ hãi cắn chặt răng, bờ vai run rẩy!

Mộ Nhã Triết nhẹ nhàng cắn môi cô, rồi lúc thì như cuộn chuồn lướt nước, lúc thì bất chợt như cuồng phong, tay không khách khí phủ lên eo cô.

Lưỡi anh như giao long, khê cạy môi cô ra, thấy cô vẫn cắn chặt răng, không thể vào sâu hơn.

Anh bắt mắt nâng mắt, ngón tay dài nắm lấy má cô, giọng nói khàn khàn tà mị: “Mở miệng ra.”

Cô căng thẳng thở gấp, khớp hàm vẫn như cũ cắn chặt.

Người đàn ông hơi tức giận, híp mắt lại, bàn tay bóp gò má cô bấm mạnh một cái, khiến cô đau đớn hít một hơi, anh nhân thời cơ lập tức sục sạo khắp khoang miệng thơm tho của cô.

Sự nhiệt tình như lửa thiêu khiến cô không phản ứng kịp, bá đạo, cường thế, không cho phép trái ý!

Đầu lưỡi anh tiến vào, quét qua vị ngọt trước, rồi lập tức liếm mút môi thơm.

Vân Thi Thi không nhịn được lui về sau, khuôn mặt đã đỏ bừng, hơi mắt tự nhiên xoay eo, bụng dưới vô tình trượt qua chỗ nào đó.

Thân thể cô như thể chạm phải điện, cứng đờ, ngẩng đầu đối diện với một cặp mắt thâm sâu, cô không khỏi thầm kêu một tiếng!

Người đàn ông tà ác cắn cánh môi cô một cái, không hiểu vì sao, vu vật nhỏ nhấn dưới thân lại khiến anh nổi lên ham muốn chà đạp, anh thích nhìn dáng vẻ thất kinh của cô, thú vị cực kỳ!

Giống như gặp được con mồi đáng yêu, trong lòng có ý muốn trêu chọc.

Lần nữa quan sát kỹ gương mặt như hoa đào này, cô gái này rõ ràng có khuôn mặt đẹp dễ quyến rũ như vậy, hết như yêu tình làm điên đảo chúng sinh, khí chất lại đơn thuần tinh khiết, hai người đặt cạnh nhau, chẳng những không hề thấy xung đột mà còn thêm mấy phần mỹ cảm kị.

Như thể sâu độc, không thuốc nào chữa được!

Cô gái này, vừa quyến rũ, lại vừa ngây ngô quá đáng!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Đây là thích sao?

Cô gái này, vừa quyến rũ, vừa ngây thơ quá đáng!

Có thể cô không biết, đôi lúc, càng giả dựa từ chối thì càng gọi lên ham muốn chinh phục của người đàn ông, càng thêm hưng phấn!

Mộ Nhã Triết tùy ý đè nặng cô, bỗng nhiên phủ lên cánh môi mềm của cô, một tay nắm gáy cô, tay kia như mang theo dòng điện, dịu dàng vuốt ve sống lưng cô, ngón tay du ngoạn từ đầu vai dần xuống dưới...

Vân Thi Thi bị ép hơi khó chịu, nhưng hoảng hốt trong lòng còn nhiều hơn, song dường như cảm nhận được sự lạnh lạnh ở vùng bụng, bỗng quên mất phản kháng.

Mãi đến khi cảm giác thân thể truyền đến dấu vết khác lạ, người cô thoáng cứng lên, bất chợt rung mình!

“Đừng...!”

Lông mày của Vân Thi Thi nhíu lại, nhưng chỉ thốt ra nổi một chữ, cảm nhận rất rõ ràng, chút đau đớn nhói lên khiến da đầu cô tê dại.

Trước mắt chợt thoáng hiện lên hình ảnh vỡ vụn của buổi tối hôm ấy, bờ vai Vân Thi Thi không ngừng run rẩy!

Người đàn ông dán chặt môi cô, nở nụ cười tà tử, ngón tay mảnh khảnh siết chặt gò má cô, xấu xa cắn cắn môi cô.

Cô quả nhiên vô cùng gầy, vòng eo như không thể nắm chặt.

Mặc dù lòng cô lần nữa bài xích anh, nhưng thân thể anh lại theo bản năng sinh ra cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Khuôn mặt anh khí tuần mỹ, vóc người không thể chê, cô không ngừng kháng cự, thân thể của anh lại có khát vọng ôn tồn! Dục vọng và lý trí không ngừng cào xé, khiến người ta như muốn tan vỡ!

“Cô xem, chẳng phải cô cũng thích sao?”

Người đàn ông cười tà mị, ung dung cời cúc áo.

Vân Thi Thi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, anh khẽ vuốt ve gò má cô.

“Ngoan, sẽ không làm đau em.”

Ở trên giường, từ trước đến giờ anh là một người đàn ông ưu nhã, không bao giờ nóng lòng ngấu ngiến con mồi của mình, rất hợp với phong độ thân sĩ bẩm sinh của anh, ngay cả thân thể của anh hôm nay cũng căng cứng quá mức!

Bàn tay nâng hông cô lên, đêm tối vô tận như muốn cắn nuốt cô...

Ngoài cửa, Cố Tinh Trạch nhạy bén bắt được giọng nói của cô.

“Thi Thi?”

Anh xoay đầu nhìn về một cánh cửa trắng lẹ.

Phòng tổng thống, căn phòng đắt đỏ nhất của khách sạn.

Nghe đồn, bên trong căn phòng này chưa bao giờ mở ra.

Bỗng như đoán được điều gì.

Câu nói của Hà Tăng Lương quanh quẩn bên tai ---- “Vân Thi Thi kia, là phụ nữ tổng giám đốc Mộ nhìn trúng, hết hi vọng đi! Cậu muốn động vào ngài ấy...”

Cố Tinh Trạch mím môi, anh không phải đàn ông chưa nếm mùi đời, dĩ nhiên biết rõ cuộc tông căn phòng ấy đang xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt anh sâu thẳm, hai tay nắm chặt, bước chân dưới chân hời lâu không hề nhúc nhích.

Anh không có dũng khí, đi gõ cánh cửa này.

Lời chất vấn ban nãy của Hà Tăng Lương vẫn vang vọng bên tai anh: “Vì sao cậu cứ để ý Vân Thi Thi như vậy? Chẳng lẽ cậu thích cô ta sao? Cô ta đâu phải người phụ nữ của cậu, cậu dựa vào đâu mà khoa tay múa chân?”

Thích?

Anh thích cô sao?

Đầu óc Cố Tinh Trạch chợt rối loạn.

Anh chưa từng bao giờ thích bất cứ người phụ nữ nào, bởi vậy không rõ, rốt cuộc cảm giác thích một người là thế nào?

Căng thẳng, lo lắng, che chở... Những thứ đó có tính là thích không?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Giăng co

Lần đầu gặp gỡ, anh đã sinh ra cảm giác không rõ với cô.

Cô gái này thanh lệ thoát tục như vậy, không nhiễm khói lửa nhân gian, anh muốn bảo vệ cô thật tốt, rời xa những thứ phàm tục.

Trong cuộc tuyển chọn nữ chính, cô diễn xuất rất có thực lực, khiến mỗi người có mặt ở đây như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, thuận theo tự nhiên hòa vào vai Doãn Đông Vũ, muốn ôm cô vào lòng che chở, không phải chịu bất cứ thương tổn gì.

Một cái nhăn mày một nụ cười của cô, đều khắc sâu trong đầu anh, không thể xóa nhòa.

Đây có phải là thích không?

Nếu như không phải, thì tại sao anh lại để ý cô đến thế? Chỉ đơn giản vì cô có thiên phú có tiềm năng trở thành ngôi sao tương lai sao?

Cố Tinh Trạch đau đầu như sắp nứt, dựa lưng vào tường, khuôn mặt chôn sâu trong lòng bàn tay, nội tâm rơi vào sự giằng co vô thống khổ...

Không biết đã đợi bao lâu, thời gian dài đằng đặc như đang ngừng trôi.

Cố Tinh Trạch đã vào ba lần muốn phá cửa đi vào, đi tới cửa, rồi lại lui về.

Thời gian chậm chậm trôi, từ cuối hành lang vọng đến tiếng bước chân.

Anh nhìn theo âm thanh đó, thấy một đám người phục vụ bê khay đi đến phòng tổng thống, trên khay đặt bộ lễ phục hoa lệ và đồ trang sức tinh mỹ.

Trong đám người ấy, bất ngờ xuất hiện Elan.

Elan nhìn thấy anh cũng cảm thấy ngoài ý muốn, ánh mắt hơi đổi: “Tinh Trạch...sao anh lại ở đây?”

“Cô tới đây làm gì?” Cố Tinh Trạch nhìn cô, mày cau lại.

“Giám đốc lệnh cho tôi đến, tạo hình tiệc rượu cho một vị nữ sĩ...” Elan cũng là người thông minh, nhìn sắc mặt âm trầm của Cố Tinh Trạch, bỗng có suy đoán không tốt: “Vị nữ sĩ bên trong kia, chắc không là... Vân tiểu thư nhỉ!”

“Im miệng!” Cố Tinh Trạch bỗng tức giận.

Elan lập tức ngậm miệng, không dám nói nữa.

Phụ nữ quả nhiên là độc dược a, nhìn xem, có thể khiến Cố Tinh Trạch luôn ưu nhã lạnh nhạt trở nên mất lý trí như thế, Vân thi Thi này rốt cuộc là thần thánh phương nào đây?

Bên trong cánh cửa chợt có động tĩnh.

Cố Tinh Trạch nhanh chóng phục hồi tinh thần, sắc mặt cứng đờ, ngoảnh đầu nhìn lại, thấy người đi ra đúng là Mộ Nhã Triết.

Người đàn ông này mặc bộ tây trang tinh xảo, không hề nhìn ra chút vết tích “vu sơn mây mưa” nào trên người, vẫn là người đứng đầu đế quốc trong mắt mọi người.

Anh lạnh lùng liếc nhìn Cố Tinh Trạch, không hề ngạc nhiên với sự hiện hữu của anh ta, chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua Elan, trầm giọng dặn dò: “Vào đi.”

“Dạ, giám đốc.”

Elan mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nhanh chóng dẫn người phục vụ vội vã vào phòng.

Cửa phòng vừa đóng, Cố Tinh Trạch đi đến trước Mộ Nhã Triết, túm lấy cả vạt của anh ta, lạnh lùng chất vấn: “Anh đã làm gì cô ấy?”

Khí thế hai người đàn ông ngang ngửa, trên người đều tản ra khí thế nguy hiểm cuộn cuộn không dứt.

Nhưng dáng người Mộ Nhã Triết cao hơn anh một chút, bởi vậy ta từ trên cao nhìn xuống anh, từ chối cho ý kiến: “Cậu thử nói xem!”

“Vô si!” Cố Tinh Trạch vô cùng giận dữ, bất thành linh vung nắm đấm vào mặt anh.

Sắc mặt Mộ Nhã Triết không thay đổi vầng vàng đón lấy cú đấm của anh, nhưng cơ thể không hề lung lay.

Trong mắt Cố Tinh Trạch lộ ra kinh ngạc.

“Thân thủ không tệ, xem ra Cố Mặc Trầm huấn luyện khá tốt.” Mộ Nhã Triết hất mạnh tay anh ra, Cố Tinh Trạch không kịp đề phòng thối lui mấy bước, thấy người đàn ông đó ưu nhã cất bước đi tới trước mặt anh, cúi đầu lạnh băng nhìn anh: “Không nhìn ra, Cố Tinh Trạch cũng sẽ vì một người phụ nữ mà đánh mất phong độ?”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Cô ấy sẽ yêu tôi

Sắc mặt Cố Tinh Trạch tái xanh nói: “Phong độ? Tổng giám đốc Mộ ngài chẳng phải cũng đã đánh mất phong độ, dùng thủ đoạn như vậy với một người phụ nữ, ngài có biết liêm sỉ không đây?”

Ánh mắt Mộ Nhã Triết trầm xuống, lạnh lùng cảnh cáo: “Tôi là thương nhân, tôi muốn, chưa bao giờ không có được. Hơn nữa, cô ấy là người phụ nữ

của tôi, tôi không cho phép bất kì kẻ nào mơ tưởng nhúng chàm”

Tuyên bố khí phách, khiến Cố Tinh Trạch sùng sốt.

Anh bỗng hiểu rõ, vì sao hắn ta lại tàn nhẫn giữ chặt Vân Thi Thi như vậy.

Người đàn ông này, cho tới bây giờ đều đã tâm bưng bưng.

Bất cứ đồ vật gì hắn ta nhìn trúng, sẽ không tiếc dùng đủ mọi thủ đoạn đoạt đi.

Hắn từ trên người Vân Thi Thi thấy được nguy cơ bị mơ ước.

Tiệc rượu đêm nay, trang phục dự tiệc của Vân Thi Thi, hờ trước hờ sau, ánh mắt của mỗi người đàn ông trong hội trường nhìn về phía cô đều tràn đầy sự kinh diễm muốn đoạt lấy.

Hắn nhìn ra sự ỷ lại Cố Tinh Trạch ở trong mắt Vân Thi Thi.

Là một người đàn ông có khứu giác nhạy bén, hắn biết rõ, nếu hắn không đi ngăn chặn, sẽ mất cơ hội.

Anh muốn cô, mặc cho không từ thủ đoạn bẻ gãy đôi cánh của cô, khiến cô không thể có tự do, muốn giam cầm cô trong lồng ngực của mình, để người khác không có cơ hội tiếp cận.

Anh có thể cho cô sủng ái vô hạn, nhưng trừ anh ra trong lòng cô không thể có ai khác, đây chính là con người anh.

“Người phụ nữ của anh?” Cố Tinh Trạch ra giọng châm biếm: “Mộ Uyển Nhu thì tính là gì đây?”

“Ồ? Cậu không biết sao?” Mộ Nhã Triết cười cong môi: “Sự tồn tại của cô ta, chẳng qua là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.”

“Có cũng được mà không có cũng chẳng sao?” Trong mắt Cố Tinh Trạch hiện lên chút ngoài ý muốn.

Tin đồn về Mộ Nhã Triết, vốn ít lại càng ít. Mọi người chỉ biết anh ta có một vợ chưa cưới thanh mai trúc mã, hơn nữa đã đính hôn, còn nuôi một cậu con trai. Mặc dù nghe đồn Mộ Uyển Nhu không có khả năng sinh đẻ, dù đã mời bác sĩ nổi tiếng nhưng cũng lắc đầu thờ dài.

Con của bọn họ, nghe đồn là sinh ngoài.

Cố Tinh Trạch nghĩ tới đây, bỗng hít sâu một hơi khí lạnh...

Sinh bên ngoài...

Mộ Nhã Triết nhìn anh ta thật sâu, khoe miệng khê nhếch, bất chợt nhả ra câu nói tàn nhẫn: “Vân Thi Thi mới là mẹ ruột của tiểu Dịch Thần.”

“...” Cố Tinh Trạch kinh ngạc nhìn hắn, nửa tin nửa ngờ, trong lòng chấn động không gì sánh được.

Mộ Nhã Triết thờ ơ hỏi lại: “Tôi đoạt mẹ ruột về cho con trai, có gì sai?”

Cố Tinh Trạch càng kinh hãi hơn, cẩn thận hồi tưởng, suy nghĩ rất tỉ mỉ.

Anh đã từng gặp con trai của Vân Thi Thi, quả thực, nếu dựa vào ký ức để so sánh, thì đường nét ngũ quan không gì khác tiểu Dịch Thần.

Nếu như vậy, như vậy tất cả đều được giải thích.

Vân Thi Thi từng là người nhà họ Mộ thuê để sinh con?

Sao cô ấy phải làm vậy?

Nhưng điều đấy có thể nói lên được gì?

Quá khứ của Vân Thi Thi có thể nào đi chăng nữa, anh sẽ không truy cứu.

Cố Tinh Trạch ngược mắt nhìn hắn ta, gần từng chữ: “Tình cảm chẳng phải là anh tình tôi nguyện sao? Cô ấy cũng đâu thích anh!”

“Cô ấy sẽ.” Mộ Nhã Triết kiêu ngạo ngẩng cao đầu, giọng điệu có sự chắc chắn không thể bàn cãi: “Cô ấy sẽ thích tôi.”

Trong lời nói của anh, tuy ngắn gọn nhưng rất áp bách, đây là sự tự tin chỉ có ở bá chủ thương nghiệp.

Loại quyết đoán này, không ai có thể so sánh.

Dứt lời, anh nghênh ngang bước đi.

Về mặt Cổ Tinh Trạch ngỡ ngác đứng chôn chân tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tỉ Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Thất kinh

Trong căn phòng mờ tối, Vân Na nhắc mí mắt nặng nề lên, cả người đau nhức nhắc nhở cô ta rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Cô ta uống rượu đồ Hà Tăng Lương đưa cho, cô ta biết uống vào sẽ thế nào, tiệc rượu chậm rãi mở màn, mấy lão già đã sớm muốn tìm chút niềm vui.

Nhưng cô ta không còn đường để đi, nếu cứ thế rời đi, dĩ nhiên cô ta không cam lòng.

Chỉ cần có cơ hội, mặc kệ gặp phải hoàn cảnh gì, cô ta cũng quyết không thể bỏ qua.

Làm mình tỉnh vẫn luôn là giấc mơ của cô ta, lòng tham thôi thúc, cô ta không còn thiết gì nữa.

Cô ta mở mắt, ngồi dậy từ trên giường, nhìn thấy một màn hỗn độn trên đất.

Vân Na vội vã lần tìm đèn trong phòng, nhìn rõ cảnh tượng trong phòng, lại càng hoảng sợ hơn.

Trên giường lớn ném đầy quần áo, một bên giường, Hà Tăng Lương và mấy người đàn ông không nhúc nhích ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự, còn Dương Thọ Trình thì xụi lơ trên ghế sofa, đầu khổ kêu rên, trên tay thủng một lỗ, máu chảy nhuộm đỏ ống tay áo.

Vân Na sợ đến nỗi bay cả hồn phách.

Cô ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không hề có chút tri giác nào, tỉnh lại đã thấy một màn như vậy.

Cô at sợ đến nỗi quơ đại mấy bộ quần áo, bước xuống giường, chân trần rón ra rón rén đi về phía cửa, lại không cẩn thận đập phải thứ gì cứng cứng, khiến bàn chân cực kì đau nhức.

Vân Na vội nhìn xuống dưới chân, trông thấy một khẩu súng dính máu.

“A...”

Cô ta kêu lên một tiếng, hoa dung thất sắc, đầu nổ “Đùng”.

Sao lại có súng?

Rốt cuộc ban nãy chuyện gì đã xảy ra trong phòng?

“Chết tiệt...”

Phía sau bỗng truyền đến tiếng nói mớ của Dương Thọ Trình: “Cổ Tinh Trạch chết tiệt...Tao muốn đập chết mày!”

Cổ Tinh Trạch...?

Sắc mặt của Vân Na trắng bệnh rúc vào một góc, thấy Dương Thọ Trình khó khăn gắng gượng đứng dậy từ ghế sofa, dùng hết sức lực đập Hà Tăng Lương một cái: “Tinh mau!”

“A -----” Hà Tăng Lương lập tức tỉnh lại, thấy đáng về chặt vật của Dương Thọ Trình, sợ hãi: “Giám đốc Dương, ngài sao lại thế này?”

“Còn không gọi người đến cho tao? Tao trúng đạn rồi...chảy rất nhiều máu!”

“Rốt cuộc Cổ Tinh Trạch kia là ai? Tao tưởng nó chỉ là một thằng mặt trắng, không ngờ lại có bản lĩnh như thế!” Hà Tăng Lương đỡ lão, khó tin nói.

Ban nãy quả thực Dương Thọ Trình mở chốt an toàn của súng lục, hướng về phía Cổ Tinh Trạch, vốn định ra về ta đây, dọa nạt tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.

Không ngờ ngay lúc chỉ mình treo chuông, thân thủ của Cổ Tinh Trạch mạnh mẽ vượt đến trước mặt lão, như ma quỷ nhanh chóng đoạt được khẩu súng từ tay lão, nhắm ngay cánh tay lão bóp cò...

Toàn bộ quá trình tuần tự như mây bay nước chảy, nếu không phải được chuyên môn huấn luyện qua, chắc chắn không thể làm được vậy.

“Giám đốc Dương, ngài định làm thế nào?”

“Làm thế nào?” Dương Thọ Trình cười lạnh một tiếng: “Tất nhiên là phải dạy cho tiểu tử này một bài học, bắt thằng đó ném mùi đau khổ!”

Hà Tăng Lương gật đầu.

Vân Na nghe xong, hít mạnh một hơi.

Dương Thọ Trình cảnh giác hết lớn: “Ài!”

Vân Na càng thêm hoảng sợ, vội vàng dựa vào bóng tối trong căn phòng, lao về phía cửa.

Thật quá đáng sợ!

Hù chết người!

Hóa ra mọi tin đồn đều là thật!

Dương Thọ Trình đích xác là nhân vật tai to mặt lớn, tin lá cải trên mấy tờ báo xem ra không phải bịa đặt.

Càng hồi tưởng lại lời nói lạnh lẽo của Dương Thọ Trình, trong lòng Vân Na càng sợ!

Chạy ra khỏi phòng, Vân Na không kịp sửa sang lại quần áo trên người liền đụng mặt đám người Dương Mị và Hàn Ngữ Yên, cùng với Lục Cảnh Diễm đang ung dung bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Không hẹn mà gặp

Chạy ra khỏi phòng, Vân Na không kịp sửa sang lại quần áo trên người liền đụng mặt đám người Dương Mị và Hàn Ngữ Yên, cùng với Lục Cảnh Diễm đang ung dung bước tới.

Tối nay là buổi tiệc hàng năm của giải trí Hoàn Vũ, cha của cô là một trong những đại cổ đông của giải trí Hoàn Vũ, dĩ nhiên cô không thể vắng mặt.

Nhưng vừa mới tới sảnh lớn, không hề nhìn thấy người mà mình nhớ thương, cô không tránh khỏi mất mát. Vì vậy cùng đám người Dương Mị đến phòng nghỉ ngơi ngơi chút.

Ở cửa thang máy, một đám người trùng trùng điệp điệp không hẹn mà gặp Vân Na, đối diện nhau.

Vân Na trở tay không kịp sững sờ đứng tại chỗ, cô ta vốn muốn lảng lạng không tiếng động rời khỏi nơi này, không ngờ gặp phải bọn họ, nhất thời vô cùng xấu hổ.

Hôm nay cả người cô ta chật vật lộn xộn, phần lớn da thịt vẫn phơi bày ở bên ngoài, hiện lên những dấu vết mập mờ.

Khuôn mặt vốn được trang điểm tinh xảo giờ hốc hác không chịu nổi, thời khắc này là lúc đáng về cô ta nhếch nhác nhất, lại bạo lộ trước mắt mọi người, khiến cô ta cảm thấy rất lúng túng.

Đầu tiên Dương Mị khinh bỉ quan sát cô ta, rồi hừ lạnh một tiếng, trong mắt đầy khinh thường.

Lý Cửu Hiền đứng bên cạnh cũng không khỏi nhú mày.

Đường Vũ Phi mở miệng: “Đồ dê tiện, không biết xấu hổ!”

Lục Cảnh Diễm rất chán ghét, giọng nói mỉa mai: “Người đàn bà điên này từ đâu chạy tới đây?”

“Cảnh Diễm, chắc cậu không biết. Con ả này là quân trộm cắp, trộm lễ phục người khác, mưu toan trà trộn vào tiệc rượu, thấy người sang bắt quàng làm họ. Ban nãy bị Tinh Trạch lật tẩy, chắc muốn trèo cao, khiến người khác không nhận ra thủ đoạn của ả, leo lên giường nhân vật lớn nào đó!”

Vân Na nghe vậy, vừa thẹn vừa giận mím chặt môi, bày vẻ điềm đạm đáng thương, nếu là người không rõ đầu đuôi, chắc chắn sẽ mềm lòng.

Nhưng tất cả mọi người đều đã thấy bộ mặt thật của ả, đương nhiên không hề bị lừa.

Lý Cửu Hiền lúc trước rất quan tâm cô ta cũng lộ vẻ ghét bỏ, như thể vừa nuốt phải ruồi.

Vân Na thấy vậy, càng thêm uất ức, trong lòng cực hận Dương Mị mở mồm, chỉ muốn xé rách miệng Dương Mị.

“Không phải như mọi người nghĩ đâu... Mọi người đều bị Vân Thi Thi lừa rồi! Mọi việc không như ả nói đâu...”

Vân Na bày vẻ đau lòng như sắp khóc, đáng dấp đáng thương không hề giống như đang diễn trò.

Dương Mị cười lạnh nói: “Không phải như bọn tôi nói thì là như thế nào?”

Vân Na nức nở nói: “Đều là âm mưu của Vân Thi Thi hết! Mình không có lỗi phục mặc, là cô ta đưa cho mình, cô ta nói, cô ta không thích bộ lễ phục này, vì thế đưa cho mình. Không ngờ, cô ta lại nói dối là mình trộm, mình...mình thật sự là nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!”

Dương Mị nghe xong, nhú mày, im miệng không nói, không biết đang suy nghĩ gì.

Hàn Ngữ Yên bên cạnh bỗng mở miệng: “Điều cô nói, là sự thật?”

“Đúng vậy! Mình vốn cũng cần phải tham gia tiệc rượu cùng đạo diễn Hà mà...”

Nhắc tới Hà Tăng Lương, trong đám người truyền đến vài tiếng chế giễu, hiển nhiên người trong giới, không ai không biết Hà Tăng Lương có đức hạnh gì. Phàm chỉ cần có quan hệ với lão, hình tượng sẽ bị giảm rất nhiều.

Vân Na càng tủi thân, nước mắt như sợi dây ngọc bị đứt không ngừng rơi, thương tâm khóc ròng: “Thật sự đấy, mọi người đừng nên chỉ tin lời nói từ một phía của Vân Thi Thi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Bôi nhọ

"Thật sự, mọi người không nên tin lời nói một phía của Vân Thi Thi! Tôi bị oan, tôi thật sự không phải kẻ trộm, càng không có trộm lễ phục và châu báu của cô ta!"

Hàn Ngữ Yên nhú mày, đưa ra nghi vấn: "Vậy dựa vào cái gì chúng tôi phải tin tưởng lời nói một phía của cô?"

Toàn thân Vân Na đều run lên, nói: "Vậy các người tin tưởng lời nói phiến diện của cô ta sao? Cô ta vẫn luôn tỏ vẻ rất thanh thuần, thực ra cô ta mới là người có tâm kế sâu nhất!"

Dừng một lát, cô ta lại nói: "Tiệc rượu đêm nay, mọi người đều nhìn thấy, rõ ràng là người mới nhưng trang phục dự tiệc, huênh hoang vô cùng, đã nói rõ cô ta đến để cướp danh tiếng đầu đề! Hơn nữa, chắc mọi người không biết! Cô ta từng lớn lên trong viện mồ côi!"

"Viện mồ côi?"

Bỗng nhiên, Dương Mị như nghĩ ra cái gì đó nói: "Tôi nghe nói, những đứa nhỏ sống ở viện mồ côi từ nhỏ đã rất thành thực, hiểu được cách tranh thủ tình cảm..."

"Đúng vậy! Lúc cô ta còn rất nhỏ đã được cha tôi nhận nuôi! Nhưng mà, mọi người cũng thấy đấy, bất kể là chi phí ăn mặc xưa nay cô ta đều tốt hơn tôi! Ở nhà tôi, cô ta hiểu được cách sử dụng thủ đoạn để tranh thủ tình cảm, cha tôi vẫn luôn cưng chiều cô ta, không nghĩ rằng cô ta lại đi hãm hại tôi..."

Dừng một lát, bỗng nhiên khóc lên cực kỳ thương tâm: "Cô ta vốn là con hoang, nếu như cha tôi không nhận nuôi, nhất định cô ta phải chịu không ít khổ cực, bây giờ còn không biết ơn báo đáp, lấy oán trả ơn..."

Cô ta vừa nói xong, trong đám người bắt đầu có người xì xào bàn tán.

"Thật hay giả vậy..."

"Không nhìn ra, Vân Thi Thi là người phụ nữ như vậy..."

"Ôi, tôi cảm thấy những lời Vân Na nói là thật, có vài người phụ nữ bề ngoài nhìn rất thanh thuần nhưng thật ra trong xương rất có lòng dạ!"

Vân Na thấy vậy, trong mắt âm thầm xẹt qua một tia ý vị thực hiện được, sau đó lại giả vờ cực kỳ đáng thương: "Vốn dĩ tôi muốn đi thay một bộ quần áo

sẽ rời khỏi hội trường. Nhưng mà cô ta đi tới, cho tôi uống một ly trà, tôi nhất thời bất cẩn nên không nghĩ nhiều, lúc tỉnh lại, đã biến thành bộ dạng này..."

Cô ta ngẹn ngào, bắt lực ôm vai, khóc rống thất thanh.

Lý Cửu Hiền nhìn, trong lòng cảm giác khó chịu, trong xương anh ta là chủ nghĩa đàn ông, nữ sinh “Yếu đuối không có xương” như Vân Na, dễ như ăn cháo liền có thể kích thích ý muốn bảo vệ của anh ta.

Anh ta đi tới, vội vàng cởi áo khoát khoác lên người cô ta, che đậy cơ thể khuất nhục của cô ta.

"Cảm ơn anh!" Vân Na cảm kích nói: "Anh Cửu Hiền, cảm ơn anh tin tưởng tôi!"

Dương Mị hí mắt, cười lạnh nói: "Cửu Hiền, anh vẫn nên giữ một khoảng cách cùng cô ta là tốt nhất, vạn nhất cô ta lừa gạt anh?"

Đàn ông không giống với phụ nữ, căn bản không có nhiều tâm tư đi suy nghĩ quanh co lòng vòng, nói trắng ra, Lý Cửu Hiền bước vào giới giải trí đã mấy năm, căn bản không biết đầu đá lẫn nhau bên trong giới giải trí.

Nhưng mà Dương Mị cùng Hàn Ngữ Yên lại không giống vậy, hai người cũng được coi như “Lão nhân” trong giới, thủ đoạn gì mà chưa từng thấy?

Hàn Ngữ Yên chỉ cần nhìn sơ qua Vân Na, đã biết trong bụng cô ta đang tính toán ý đồ xấu xa gì.

Cô ta không nói toạc ra, chỉ vì Vân Na không có xâm phạm lợi ích của cô ta.

Cô ta đối với việc Vân Thi Thi bị bôi nhọ, vừa vận trùng hợp lập trường với Dương Mị.

Bộ ngựa bất ve, chim sẻ ở phía sau, cô ta ngược lại muốn xem xem, hai chị em nhà này ác đấu sẽ có trò hay ra sao!

Lý Cửu Hiền nghe vậy, vẻ mặt cũng có chút lo lắng. Anh ta cúi đầu nhìn Vân Na, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Vân Na, lúc này cô nói, đều là thật sao?"

"Ừm! Tôi nói đều là thật sự, tôi thề với trời!" Vân Na nói, thậm chí đang hoàng trịnh trọng giơ tay lên, chân thành thề thốt.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Mục tiêu bị công kích

"Ừm! Tôi nói đều là thật sự, tôi thề với trời!" Vân Na nói, thậm chí đang hoàng trịnh trọng giơ tay lên, chân thành thề thốt.

"Được, tôi tin cô!" Lý Cửu Hiền cười nói.

Vân Na hoàn toàn cảm kích, rơi nước mắt như mưa.

Tiếp đó, Lý Cửu Hiền tức giận nói: "Vân Thi Thi thật là quá đáng, cô là em gái của cô ta, cha cô có ơn nuôi dưỡng cô ta, vậy mà cô ta dám hãm hại cô?"

"Hu hu hu..." Vân Na giả vờ bị thương khóc lóc vì bị đâm vào chỗ đau, nước mắt rơi liên tục.

Trong lòng lại cực kỳ đắc ý.

Cô ta cho rằng, Lý Cửu Hiền sẽ không tin tưởng mình, nhưng mà bây giờ xem ra, Lý Cửu Hiền cũng chỉ là một tên ngốc, căn bản không có tâm cơ gì, vô cùng đơn thuần.

Chỉ cần anh ta còn che chở cô ta, ngày hôm nay cô ta có thể toàn thân trở ra!

"Nhìn cô ta đơn thuần, thật ra tâm cơ rất sâu. Cũng không biết cô ta hạ thuốc mê hôn gì, mà đàn ông đều vây quanh cô ta." Cô ta vừa nói một câu, càng thêm trêu tức một đám nữ minh tinh cảm giận bất bình!

Lúc này ở hội trường, Cố Tinh Trạch che chở cho cô, tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Người phụ nữ này, quả thực chính là hồ ly tinh chuyển thế, tại sao người đàn ông nào cũng muốn che chở cô, hận không thể nâng cô trong lòng bàn tay!

"Đừng khóc, mắt đã sưng lên rồi kìa! Tất cả đều đã qua, người phụ nữ như cô ta, sớm muộn gì cũng sẽ bị quả báo!" Lý Cửu Hiền nhẹ nhàng vỗ bờ vai cô ta, không ngừng an ủi.

"Cảm ơn anh, anh Cửu Hiền." Vân Na khóc thút thít nói cảm ơn.

Sắc mặt cô ta ửng đỏ, ánh mắt nhòe nước mắt, đầm đìa đáng yêu nhìn anh ta, giống như chạm trúng nơi mềm mại nhất trong lòng anh ta.

Dương Mị ở bên cạnh không hề nghĩ tới Lý Cửu Hiền sẽ luôn bảo vệ một người mới.

Lẽ nào, Lý Cửu Hiền thích thể loại như vậy?

"Nguy trạng đến mức như thế, ai biết có phải cô cố ý bò lên giường của người ta?"

Lục Cảnh Diễm ở một bên thẳng thắn nói: "Trong giới giải trí này loại phụ nữ gì mà không có, vì thắng tiến, đều không chừa thủ đoạn nào! Được rồi, cô nhanh chóng rút đi, tôi nhìn thấy đáng vẽ của cô, liền phát ngán."

Lý Cửu Hiền nhú mày, muốn phản bác, lại bị Dương Mị trợn mắt nhìn.

Tên ngu ngốc này, vì một người phụ nữ mà ngay cả bát cơm cũng không muốn sao?

Lục Cảnh Diễm là ai?

Là con gái của cổ đông lớn ở giải trí Hoàn Vũ, giải trí Hoàn Vũ là công ty quản lý của anh ta, là áo cơm cha mẹ của anh ta. Chọc giận vị đại tiểu thư này, nói giết liền giết, không chừa chút chỗ trống nào.

Bây giờ Lý Cửu Hiền là người chạm tay có thể bùng, cùng scandal của Dương Mị đang nóng hừng hực, đây là lúc độ hot của hai người ở giai đoạn bùng bùng khí thế, tất nhiên cô ta muốn che chở anh ta.

"Là ai chơi cô..." Dương Mị bật thốt lên, giọng nói im bật đi, tự biết dùng từ không thích hợp, lập tức cải chính: "Là ai biến cô thành đáng đáp như thế này?"

Nói đến đó, Vân Na lộ ra vẻ mặt vô cùng khó khăn.

Dương Mị này, là cố ý muốn cô ta khó xử hay sao?

Dương Mị hỏi như vậy, đoàn người lập tức thấy hứng thú.

Đúng vậy, rất muốn biết, là ai có khẩu vị nặng như vậy, nhìn toàn thân trên dưới của Vân Na đều là vết tích cấu véo cùng dấu hôn, xem ra tình hình trận chiến cực kỳ oanh liệt!

"Đúng vậy, là ai biến cô thành như vậy?"

"Không... Không thể nói. Tôi không dám nói..."

Vừa nghĩ tới hành vi thú tính của Dương Thọ Trình, cùng với hình ảnh đáng sợ lúc nãy, lần thứ hai Vân Na run rẩy không ngừng.

Sợ hãi, là thật sự sợ hãi.

Dương Thọ Trình và Hà Lăng Tương là cá mè một lứa, lúc chơi phụ nữ hung ác vô cùng, lúc này ở trong phòng, đủ kiểu chơi kích thích, chơi đùa đến mức khung xương cô ta đều sắp vỡ vụn ra.

Thật đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 176: Hiểu lầm

Thật đáng sợ...

Bởi vậy khi cô ta lộ ra đáng vẽ sợ hãi thì, trong lòng Lý Cửu Hiền cảm thấy thương tiếc.

"Tại sao không dám nói? Cô có thể nói thẳng, chúng tôi làm chủ cho cô!" Hàn Ngữ Yên cũng rất muốn biết, rốt cuộc là ai chơi cô ta thành bộ đáng sống dở chết dở thế này.

"Không... Người kia đã cản dận, không thể nói. Tôi không dám..." Vân Na bị bức ép cả người run rẩy.

Nhưng mà lời của cô ta, khó tránh khỏi nảy sinh một ý nghĩa khác.

Đó nhất định là một nhân vật lớn có bối cảnh không nhỏ, nên mới khiến Vân Na cực kỳ kiêng kỵ.

Phóng mắt nhìn toàn bộ hội trường, bối cảnh cao quý nhất, đơn giản là...

"Ôi? Hình như không có nhìn thấy tổng giám đốc Mộ? Lúc này không có nhìn thấy anh ta ở trong hội trường."

Không biết là ai hoài nghi nói ra một câu, vừa dứt lời, cửa thang máy mở ra, Mộ Uyển Nhu dẫn Tiểu Dịch Thần bước ra khỏi thang máy, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy trận chiến trước mắt, trong lúc nhất thời có chút lờ mờ.

Trong tay Tiểu Dịch Thần cầm một cây kẹo, vô cùng buồn chán mắt, trông thấy cửa thang máy vây quanh một vòng người, không nhận được tròn phía sau Mộ Uyển Nhu.

Từ nhỏ, Mộ Nhã Triết đã bảo vệ cậu nhóc vô cùng chu toàn, chưa bao giờ lộ ra ánh sáng trong mắt người ngoài.

Cũng không phải cậu thấy sợ hãi, mà là không thích đi tới cảnh có nhiều người.

Mọi người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cậu chủ nhỏ thần bí nhất nhà họ Mộ, vì là người thừa kế duy nhất của tập đoàn tài chính Mộ thị, họ tò mò nhìn chăm chăm vào cậu nhóc.

Có kinh ngạc, cũng có ánh mắt tò mò rơi lên người cậu, khiến cho cậu chủ nhỏ giống như gánh phải một bó gai sắc nhọn.

Đặc biệt là ánh mắt của Lục Cảnh Diễm, vừa đố kị lại vừa phức tạp, hận không thể dùng ánh mắt bóp chết cậu.

Đây chính là con trai của Mộ Uyển Nhu và anh Mộ sao?

Hừ. Sẽ có một ngày, đợi cô ta thuận lợi chen chân Mộ Uyển Nhu gả vào nhà họ Mộ, con trai cô ta cùng anh Mộ sinh ra mới là người thừa kế tập đoàn tài chính Mộ thị!

Cậu nhóc có chút không vui, lạnh lùng nhìn một vòng, hoàn toàn nấp sau lưng Mộ Uyển Nhu.

Trên mặt Mộ Uyển Nhu lộ ra sự không thích, trong mắt tràn ngập ý vị nhạy cảm: "Tại sao tất cả mọi người lại vây quanh nơi này?"

Cô ta lập tức nhìn về phía Vân Na đang trở thành mục tiêu bị công kích trong mắt mọi người, ánh mắt lộ ra sự chán ghét: "Tại sao cô lại ở chỗ này? Còn chưa rút khỏi hội trường à?"

Nhìn thấy Mộ Uyển Nhu, Vân Na càng lộ ra sự sợ hãi.

Bởi vậy, làm cho đoàn người suy nghĩ viễn vông.

Có người bắt đầu lớn mật suy đoán.

Chẳng lẽ... Cùng cô ta xảy ra quan hệ không minh bạch chính là tổng giám đốc tập đoàn tài chính Đế Thăng —— Mộ Nhã Triết?!

Nghe đồn bên trong nhà họ Mộ chưa bao giờ có tin tức dính líu tới người đẹp, truyền thông vô căn cứ liên quan đến anh cũng không nhiều, chẳng lẽ... Ngắm, anh cũng dính líu tới phụ nữ?

Vậy thì... Nếu thật sự, Vân Na leo lên được một nhân vật lớn, chẳng phải sau này sẽ bay lên đầu cảnh?

Trời ạ! Đây chính là sức nặng của bom!

Phải biết rằng, bất kể người nào, chỉ cần một câu nói của tổng giám đốc Mộ, không thể không chiếm được.

Dù là Lục Cảnh Diễm cũng giải thích sai ý tứ trong lời nói của cô ta, trong lúc nhất thời tròn tròn mắt, bùng lên cơn giận!

Cô ta không tin, dù như thế nào cũng không tin!

Ánh mắt của mọi người, làm cho Vân Na khiếp sợ.

Sẽ không phải bọn họ nghĩ đến Dương Thọ Trình chứ! Trời ạ, nhân vật lớn như hấn, cô ta vụn vụn không trêu chọc nổi!

Ngay khi đoàn người mất to trùng mắt nhỏ thì, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân tao nhã.

Mọi người theo tiếng động nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng rần rỏi của Mộ Nhã Triết xuất hiện trong tầm mắt.

Người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu, khí thế bức người, gương mặt đẹp trai, không biết cướp đi bao nhiêu hồn phách của người ở đây.

Trái tim Lục Cảnh Diễm cũng đập loạn lên, nhưng ánh mắt vẫn chấp nhất suu tầm “Tội chứng” trên người anh, nỗ lực tìm ra manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Thật bản

Trái tim Lục Cảnh Diễm cũng đập loạn lên, nhưng ánh mắt vẫn chấp nhất suu tầm “Tội chứng” trên người anh, nỗ lực tìm ra manh mối.

Dù như thế nào cô ta cũng không muốn tin tưởng, Mộ Nhã Triết sẽ có quan hệ cùng người phụ nữ như Vân Na!

Tầm mắt của cô ta bỗng nhiên ngưng lại ở chỗ xương quai xanh của anh.

Nơi đó, có một dấu hôn ám muội.

Nói là dấu hôn, không bằng nói là vết cắn.

Một dấu răng nhai nhưng đặc biệt rõ ràng.

Xem dấu vết này, rõ ràng là lưu lại trước đây không lâu.

Lập tức, Lục Cảnh Diễm như bị sét đánh đứng cứng ngắc tại chỗ.

Trái tim như bị chọc thủng đau nhói.

Cô nhìn Vân Na, nhìn những dấu hôn ám muội không được che đậy trên người cô ta, bụng đầy oan ức cùng xấu hổ, không thể nhận được nữa!

Anh Mộ... Xưa nay không thích phụ nữ đụng vào, thậm chí chưa bao giờ cùng cô ta có bất cứ tiếp xúc tay chân, người phụ nữ này... Người phụ nữ này dựa vào cái gì!

"Trời ạ..."

"Đúng là tổng giám đốc Mộ sao? Cùng tiện nhân này xảy ra quan hệ..."

"Xuyt! Cầm miệng, cô không thấy mợ chủ Mộ ở đây sao? Cậu chủ nhỏ nhà họ Mộ cũng ở đây, cô cẩn thận một chút..."

"Mợ chủ Mộ gì chứ, chỉ mới đính hôn, vợ chưa cưới có tiếng không có miếng mà thôi!"

"Lắm miệng, cô không biết Lục Cảnh Diễm cũng yêu thích cậu chủ Mộ sao?!"

Mọi người lén lút nghị luận, mặc dù giọng nói được đè xuống cực thấp nhưng vẫn truyền vào tai Vân Na.

Cô ta giật mình, không thể tin trọn to hai mắt.

Hóa ra những người phụ nữ ngu xuẩn này hiểu lầm cô ta cùng cậu chủ Mộ xảy ra quan hệ?

Nếu như có thể dựa vào con gió đông Mộ Nhã Triết, Hà Lăng Tương tính là gì? Dương Thọ Trình lại tính là gì? Chỉ là một Lý Cửu Hiền càng không tính là gì!

Nhất định Mộ Nhã Triết sẽ không đặc biệt vì chuyện này mà đi giải thích với quần chúng?

Như vậy, cô ta có thể lợi dụng cơ hội!

Nghĩ như thế, Vân Na không khỏi thẳng tắp sống lưng, không dấu vết chậm rãi lui ra khỏi ngực Lý Cửu Hiền, rồi khỏi lồng ngực anh ta.

Mộ Nhã Triết nhìn lướt qua đoàn người, mặt không hề có cảm xúc đi về phía cửa thang máy, bỗng nhiên một bóng người lao đảo, "Không cần thận" va vào trong lòng anh.

Người này chính là Vân Na.

Chỉ thấy cô ta giống như bị vấp phải thứ gì đó, toàn bộ thân thể ngã vào khuỷu tay Mộ Nhã Triết.

Mộ Nhã Triết cũng không thèm nhìn tới, tức thì đẩy cô ta sang một bên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Vân Na ngẩng đầu nhìn anh, dường như bị gương mặt lạnh lùng của người đàn ông dọa sợ, khóc nói: "Xin lỗi! Tổng giám đốc Mộ... Tôi không nói gì, anh không nên tức giận!"

Không nói gì? Lễ nào giữa bọn họ thật sự có chuyện?

Mọi người lại là bắt đầu nghĩ lung tung.

Câu nói này của cô ta, rõ ràng có hàm nghĩa khác.

Lúc này ánh mắt Mộ Nhã Triết lạnh lẽo hạ xuống, mặc dù anh không hiểu người phụ nữ này đang chơi trò quỷ gì, nhưng lại cực kỳ căm ghét loại phụ nữ giỏi về tâm kế như thế.

Mọi người dồn dập hít vào một ngụm khí lạnh.

Đặc biệt là Lục Cảnh Diễm, sắc mặt xám ngắt, đôi mắt trực tiếp đỏ lên, nếu không phải ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, hận không thể lập tức liền xông lên xé nát Vân Na.

Sắc mặt Mộ Uyển Nhu càng thêm lúng túng, không phải cô ta không biết Vân Na đang đùa giỡn toan tính gì, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Người mới không biết xấu hổ, là không đặt mợ chủ Mộ cô ta vào mắt sao?

Mộ Nhã Triết không hề cảm xúc lấy ra một cái khăn mềm, ra sức lau chùi bàn tay vừa mới đẩy cô ta ra, nói: "Thật bẩn."

Mặt Vân Na tái nhợt nhìn anh, người đàn ông này, còn lạnh khốc vô tình hơn so với lời đồn.

"Xin lỗi..." Cô ta tiến lên, muốn lau chùi thay cho anh.

"Đừng đụng, bẩn." Đột nhiên, Mộ Nhã Triết vứt khăn tay lên người cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Phá hủy khuôn mặt cô ta

"Đừng chạm vào, bẩn." Mộ Nhã Triết lấy khăn lau người cô.

"Cha! Cha!" Tiểu Dịch Thần chạy đến bên người đàn ông, quan tâm hỏi han: "Bao giờ tiệc rượu mới bắt đầu a?"

Mộ Nhã Triết nhìn thấy cậu nhóc, sự lạnh lùng trên mặt bớt đi, dịu dàng nắm tay nhỏ của cậu: "Úm, sắp rồi."

"Con muốn uống nước nho..."

"Được!" Yêu cầu của tiểu Dịch Thần, từ trước tới nay anh đều muốn gì được nấy.

Sự cưng chiều của Mộ Nhã Triết với cậu nhóc, chan chứa trong lời nói.

Mộ Uyển Nhu thấy cảnh này, lúc này mới nở nụ cười, bước lên khoác khuỷu tay anh: "Triết, tiệc rượu sắp bắt đầu rồi."

Người đàn ông không biểu cảm gì, ba người chậm rãi đi vào thang máy.

Lục Cảnh Diễm cũng muốn theo sau, lại bị Mộ Uyển Nhu quay đầu, dùng ánh mắt lờ mờ dọa lui mấy bước.

Cô ta rùng mình, hiển nhiên ánh mắt đầy hù chết, mãi đến khi cửa thang máy đóng lại, cô mới khôi phục tính thần.

"Vân Na, đó chính là giám đốc Mộ sao?"

Đằng sau truyền đến giọng nói của Lý Cửu Hiền.

Anh ta nhìn chằm chằm Vân Na, vồn vã hỏi: "Thực sự, là giám đốc Mộ đúng không?"

"Tôi... Tôi không dám nói!" Vân Na yếu ớt khóc lên: "Tôi không biết gì cả, đừng hỏi tôi..."

“Tiện nhân!!”

Lục Cảnh Diễm không kiềm chế nổi lửa giận trong lòng nữa, hùng hổ xông lên, túm tóc Vân Na, chửi bới: “Tiện nhân, đồ dê tiện!”

“Chát -----” một tiếng, âm thanh chói tai phát ra, gò má của Vân Na lập tức sưng đỏ, hiện lên dấu năm ngón tay.

Mọi người xung quanh đều sợ không dám lên tiếng.

Dù trong lòng Lý Cửu Hiền thấy không đành lòng, cũng không dám ngăn cản.

Đắc tội với Lục Cảnh Diễm, chính là đắc tội với cả tập đoàn Hoàn Vũ, Lý Cửu Hiền hấn vẫn chưa ngu đến mức đấy.

“Cô là ai? Sao lại đánh tôi?” Vân Na nước mắt giàn giụa trộn mắt nhìn cô ta, không rõ người phụ nữ này từ đâu chui ra, sao lại đánh cô?

“Tôi là ai? Cô có tư cách để hỏi sao! Tôi cứ đánh con hồ ly tinh, tiện nhân cô đấy!”

Lục Cảnh Diễm giận đến đỏ cả mặt, không nói thêm gì nữa quăng thêm cho cô ta mấy cái bạt tai.

“A ----- dừng tay, cứu tôi với!”

Hàn Ngữ Yên thấy vậy, quay sang nói với mọi người: “Tất cả mọi người giải tán đi, hôm nay cô Lục không thoải mái, chúng ta về sảnh trước, tiệc rượu sắp bắt đầu rồi.”

Đoàn người lập tức biến mất không còn một bóng.

Vân Na thấy vậy, tim như rơi vào hầm băng, trước mắt, Lục Cảnh Diễm đang bùng bùng phần nộ.

“Cô tên ‘Vân Na’ đúng không? Sao cô hèn hạ như vậy, kiếp trước chưa từng gặp đàn ông hả? Cô không biết loại đàn ông nào có thể chạm, loại đàn ông nào không thể chạm sao?”

Vân Na cố lấy gan uy hiếp: “Cô đừng có mà quá đáng! Tôi...Tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu! Cô biết tôi là ai không?”

“Tôi cần gì phải biết? Cô biết tôi là ai không?” Lục Cảnh Diễm nói xong, vịn vào cầu thang, quay qua đá mạnh vào ngực cô ta một cái.

Lúc trẻ Lục Cảnh Diễm đã từng luyện quyền đạo, lực trên chân không hề yếu, ngực Vân Na bị cô đá trúng, suýt ho ra máu.

“Khụ khụ...Đừng đá, tôi không dám...” Câu chữ của cô ta lộn xộn, ở trước mặt Lục Cảnh Diễm, cô ta không hề có chút khí thế gì.

“Giờ cầu xin còn có tác dụng sao? Cô dựa vào gương mặt này đi quyến rũ đàn ông khắp nơi đúng không?” Lục Cảnh Diễm ngồi xổm xuống trước mặt cô, móc từ trong áo da ra một con dao tia mây, lạnh lùng dòn cô ta vào góc tường.

“Để tôi xem xem bị hủy gương mặt này rồi, cô làm thế nào dụ dỗ đàn ông nữa!”

“Á ---- dừng mà!!”

Tiếng khóc thảm thiết của Vân Na vang vọng trên hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Nước mắt hoa hồng

Vân Thi Thi chậm chạp mở mắt.

Lúc tỉnh lại, trong phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, cô cố nhấc mí mắt nặng nề, tầm nhìn mơ hồ dần trở nên rõ ràng hơn, lọt vào mắt là trần nhà trang trí hoa lệ.

Cô từ từ quay đầu, bên giường trốn không, căn phòng tổng thống lớn như vậy chỉ còn lại mình cô.

Cả người đau nhức khôn kể, sau khi mở mắt, đầu đau như muốn nứt ra, như thể sắp nổ tung đến nơi. Cô nâng trán ngồi dậy, yếu ớt dựa vào đầu giường, ánh mắt mờ mịt.

Sự yên tĩnh kỳ dị qua đi, bỗng nhớ đến điều gì, cô xúc mạnh chăn trắng lên, thấy cơ thể mình khoác một chiếc áo choàng tắm sạch sẽ, hình như được chà

lau cẩn thận, rất sạch sẽ.

Trên người hiện lên vết hân rõ rành rành, còn xanh tím cả lên, rải rác khắp nơi. Vân Thi Thi ngẩn ra, nghĩ đến màn điên loạn đảo phượng tối hôm qua, mặt dần dần nóng lên.

“Cô Vân, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi.”

Bên cạnh vang lên giọng nói xa lạ mà quen thuộc.

Vân Thi Thi kinh ngạc, quay đầu nhìn sang, thấy Elan dẫn một hàng người phục vụ đứng cạnh giường, mỉm cười.

“Cô...sao cô lại ở đây?”

“Là giám đốc Mộ căn dặn.” Elan ngừng một chút, thân thiết hỏi: “Cô Vân, cô thấy trong người đỡ hơn chưa?”

Trong lời nói có mấy phần mập mờ khó che giấu.

Dáng vẻ bây giờ của cô, để cho người khác nhìn thấy, nghĩ mà thấy khó xử vô cùng. Vân Thi Thi chưa bao giờ thấy khuất nhục như vậy.

“Nếu vẫn mệt, giám đốc dặn tôi đưa cô về nhà nghỉ ngơi.” Elan nói.

Đáy lòng cô thăm cảm thán giám đốc cẩn thận tỉ mỉ, ngài ấy còn đặc biệt dặn chuẩn bị một bộ đồ thoải mái, nếu thân thể cô ấy không khỏe thì đưa cô ấy về nhà nghỉ ngơi.

“Không cần, còn có người...đang đợi tôi.”

Vân Thi Thi mỉm mỉm môi, chợt nhớ tới Cố Tinh Trạch, trong mắt lóe lên vẻ cô đơn.

Elan chỉ hơi sững sốt, lập tức mỉm cười nói: “Được, vậy xin Vân tiểu thư xuống giường, tôi sẽ thay quần áo cho cô.”

“Cảm ơn.”

Vân Thi Thi xuống giường, ngồi trước bàn trang điểm.

Khi cô nhìn thấy lễ phục sắc hoa hồng trên khay để đồ, đôi mắt hiện lên sự ngỡ ngàng: “Lễ phục này... chẳng phải là bộ đồ đó...”

Bảo bối của Empress.

Elan đáp: “Giám đốc nói, lễ phục này, chỉ xứng với cô.”

“Vậy vì sao anh ấy...”

Lời vừa ra khỏi miệng liền im bất.

Người đàn ông này, vốn luôn khó lường như thế.

Lúc trước ở Empress, rõ ràng anh bắt cô phải côi bộ lễ phục này ra.

Suy nghĩ của đàn ông, như kim đáy biển, nhìn không thấu.

Tài nghệ tạo hình của Elan vô cùng thuần thực, nhất là khuôn mặt của Vân Thi Thi vốn có tư chất trời sinh, không cần trang điểm quá nhiều, vốn đã mỹ lệ rồi, bởi vậy chỉ khoảng 15 phút, một khuôn mặt tinh xảo như tranh vẽ hiện lên trong gương.

Khuyên tai, đồ trang sức, lễ phục, tóc búi cuốn, giày cao gót... Công việc trang điểm của phụ nữ vốn rất phức tạp.

Nửa tiếng sau, Vân Thi Thi đứng trước gương to, nhìn cô gái tuyệt mỹ trong gương, bộ đồ màu đỏ cao quý ôm sát người, lớp vải mềm mại làm nổi bật đường cong hoàn mỹ.

Nhìn cô vô cùng ưu nhã, mê người.

Elan đi tới trước mặt cô, mở ra một hộp trang sức tinh xảo, bên trong đặt một chiếc dây chuyền hồng ngọc tuyệt đẹp.

Trong phút chốc, ánh sáng lấp lánh như lan tỏa khắp phòng.

Ánh mắt Vân Thi Thi xao động.

Đẹp quá.

Nghe nói, hồng ngọc cực kì hiếm, số lượng trên thế giới rất ít ỏi, vô cùng hiếm thấy, trong đó, hồng ngọc màu đỏ tươi là quý giá nhất trên đời.

“Đây là...”

“Sợi dây chuyền này, tên là ‘nước mắt hoa hồng’, độc nhất vô nhị trên thế giới.” Ngừng một chút, Elan chậm rãi nói: “Là tín vật bên người giám đốc Mộ.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Ý nghĩa phi thường

“Tín vật bên người?”

Vân Thi hơi kinh ngạc, nhúu mày, nghi ngờ hỏi: “Tại sao Mộ Nhã Triết lại cho tôi?”

“Mộ...”

Không ngờ trực tiếp gọi thẳng tên giám đốc Mộ.

Elan ngạc nhiên tròn to mắt, như nhìn thấy quái vật.

Vân Thi Thi này, thật khác xa người thường quá đi?

Từ trước tới nay không ai dám gọi thẳng tên giám đốc Mộ, dù là nhà quyền quý ở thủ đô, nhìn thấy ngài ấy cũng phải tôn trọng kêu một tiếng “Cậu Mộ”, mà từ “Cậu Mộ” không phải ai cũng có thể gọi.

Thường đều gọi là “giám đốc Mộ”.

Tuyệt phẩm “Nước mắt hoa hồng” này, là tín vật bên người giám đốc Mộ, có ý nghĩa đặc biệt với ngài ấy, lúc đầu ngay cả cô ấy cũng ngạc nhiên, chẳng lẽ Vân Thi Thi này có địa vị khác biệt như thế trong lòng giám đốc Mộ?

Đây không phải là cô cố giả bộ, mà là đã là người của giám đốc Mộ, tất nhiên cô phải cung kính 120%, ngàn lần không dám đắc tội.

Hơn nữa, Vân Thi Thi rất gần gũi, khí chất ưu nhã nhưng không ngạo mạn, còn thân thiện hơn mấy nhân vật nổi tiếng.

“Cô Vân, quả nhiên cô không tầm thường, có thể gọi thẳng tên giám đốc Mộ.” Elan nở nụ cười, sùng bái nhìn cô.

Vân Thi Thi bất đắc dĩ nói: “Anh ta đâu phải hoàng đế, đây cũng không phải thời phong kiến, sao đến cả tên cũng không gọi được?”

Mộ Nhã Triết này rốt cuộc có vai vế lớn đến mức nào mà bất luận là ai, thậm chí những nhân vật quyền quý của thủ đô cũng phải kính trọng anh ta?

Elan cười nói: “Ha ha, cô Vân, xem ra cô không biết bối cảnh, gia sản của giám đốc Mộ lớn đến nhường nào,, những người tôm tép như chúng ta dĩ nhiên không thể biết được.”

Nói rồi, cô ấy thuận thực lấy găng tay, cẩn cẩn thận thận cầm sợi dây chuyền trên tay, vì thế có thể thấy được, sợi dây chuyền này quý giá đến mức nào.

“Cô Vân, sợi dây chuyền này phối với bộ đồ đó vô cùng hoàn mỹ, cô đừng động đậy, để tôi đeo lên cho cô.”

“Không nên. Đồ của anh ta, tôi không cần.”

Vân Thi Thi nghĩ đến người đàn ông như con ác mộng kia, dứt khoát kiên quyết nói.

“Cô Vân... Cô đừng làm tôi khó xử chứ! Để cô hoàn mỹ đi dự tiệc rượu là nhiệm vụ của tôi, nếu có chút tí vết nào...”

Elan cúi thân mím môi, trong mắt hiện lên ánh nước.

“Được rồi...”

Vân Thi Thi giờ tay đầu hàng.

...

“Hoàn hảo!”

Tất cả đều đã trang điểm ổn thỏa, Elan đứng trước mặt Vân Thi Thi, nhìn Vân Thi Thi diện bộ trang phục hoa lệ, trong lòng phấn khích khó nén: “Trời ơi, cô Vân, cô chính là người phụ nữ...đẹp nhất mà tôi từng gặp.”

“Quá khen!” Sắc mặt Vân Thi Thi đỏ hồng, ngắm nhìn mình trong gương.

Bộ lễ phục này vốn đã đẹp, mặc trên người cô càng làm nổi bật khí chất bất phàm của cô.

Tầm mắt của cô rơi vào sợi dây chuyền, bảo thạch màu đỏ dưới ánh trắng, khiến da thịt cô càng thêm trắng trẻo, màu đỏ lóng lánh như rực rỡ mê người.

“Quá đẹp! Cô Vân, tiệc rượu sắp mở màn, tôi đưa cô qua đó!”

Cửa chậm rãi mở ra, Vân Thi Thi nín thở nhìn nhỏ nhẹ bước ra khỏi phòng, lại gặp phải Cố Tinh Trạch chờ bên ngoài đã lâu.

Trong lòng Vân Thi Thi giật thót, vừa thấy Cố Tinh Trạch, chút ái ngại hiện lên trên khuôn mặt.

Cố Tinh Trạch cũng bị bộ trang phục của nàng làm cho kinh diễm, nhưng anh nhanh chóng thấy được nét mệt mỏi trong mắt cô, sự đau nhức cần lan tràn khắp trái tim.

“Thi Thi...”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Bằng lòng làm bạn gái anh không?

“Thi Thi...”

Anh vừa mở miệng, Vân Thi Thi liền cắn chặt môi, tiếng như muỗi kêu: “Sao anh lại ở đây...”

“Anh lo lắng cho em, sao có thể đi được?”

Vân Thi Thi lặng lẽ cúi đầu.

Nếu là lúc trước, cô còn có thể thoải mái kéo tay anh, làm bạn gái anh, nghênh đón sự dò xét của truyền thông và những ngôi sao nữ.

Nhưng hôm nay, cô chợt cảm thấy, giữa hai người có một cái hố rộng ngăn cách không thể vượt qua.

Cố Tinh Trạch thấy cô tránh ánh mắt, cũng không khỏi im lặng theo.

Hai người lặng im không nói, khiến bầu không khí trở nên lúng túng.

Thời gian trôi qua dài như một thế kỷ, bất chợt Cố Tinh Trạch tạo nhã như thân sĩ mở lòng bàn tay với nàng: “Nữ sĩ xinh đẹp, em đồng ý làm bạn gái anh không?”

Vân Thi hơi kinh ngạc, ngơ ngàng nhìn anh, lập tức chậm rãi đặt tay vào lòng bàn tay anh.

“Đồng ý...”

Mắt hai người nhìn nhau, cười.

...

Phòng khách tiệc rượu trang trí tráng lệ, đèn chùm thủy tinh tỏa sáng trên cao, làm nổi bật sân khấu xa hoa rực rỡ.

Vân Thiên Hữu tò mò ngắm nghía xung quanh, trong mắt lại đầy chán ghét.

“Hừ, dong chi tục phần*, chán chết.” Vân Thiên Hữu dẫu môi.

*Dong chi tục phần: ý chỉ nhan sắc tầm thường, trang điểm đậm

“Ừ, chính là nơi này! Có muốn chú dẫn cháu vào phòng nghỉ chút không?”

“Không cần.”

Ở phòng lộ lịch sự tao nhã trên lầu hai, Vân Thiên Hữu lười biếng ngồi trên đùi Lý Hàn Lâm, trong tay cầm lon cô-ca sủi bọt, mồm chùn chụt nhìn đông nhìn tây.

Tiệc rượu Hoàn Vũ đêm nay, náo loạn cổ đông tập đoàn Nhạc Trí cũng ở trong danh sách mời, mà Lý Hàn Lâm là chủ tịch hội đồng quản trị, dĩ nhiên cũng sẽ đi dự bữa tiệc này.

Vốn Vân Thiên Hữu không hứng thú với náo loạn trường hợp này lắm, nhưng vừa nghĩ tới mẹ sẽ mặc trang phục xinh đẹp dự tiệc, cậu theo Lý Hàn Lâm lên lút đi vào.

Đêm nay, cậu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, cùng với quần yếm đen là mượt, cổ áo đính nơi con bướm tinh xảo, mang theo khuôn mặt tròn trịa, cực kỳ đáng yêu.

Vân Thiên Hữu vừa quan sát trang trí tiệc rượu, vừa chỉ trỏ chê bai: “Phong cách trang trí này quá nghèo nàn.”

Trên trán Lý Hàn Lâm nở mồ hôi lạnh: “Giám đốc Vân, đây chính là nhà hàng sang trọng nhất châu Á đó.”

Vân Thiên Hữu nhú mày, vẫn không hề thay đổi lời nói: “Sự thưởng thức quá kém.”

Lúc này, trong hội trường hơi rối loạn.

Đôi mi thanh tú của Vân Thiên Hữu nẩy lên, nhảy khỏi người Lý Hàn Lâm, chạy đến bên tay vịn lan can, ghé cổ nhìn xuống hội trường, thấy đám người Dương Mị và Hàn Ngự Yên tiến vào.

Cậu vô cùng thất vọng, bữu môi hỏi: “Mẹ đâu?”

Lý Hàn Lâm cùng cậu đứng ở lan can, không hề nhận thấy tư thế này không phù hợp với xưng quan.

“Giám đốc Vân, chắc là mẹ cháu vẫn chưa vào đâu.”

Vân Thiên Hữu gật đầu: “Ừ! Nhân vật chính luôn là người cuối cùng lên sân khấu.”

“Tiệc rượu lần này của giải trí Hoàn Vũ thật quá lớn, phần lớn dự tiệc đầu là nghệ sĩ, còn có rất nhiều giới quý tộc nổi tiếng, sức ảnh hưởng của Hoàn Vũ thật không thể coi thường.”

“Hừ, dong chi tục phẩn, chán chết.” Vân Thiên Hữu dẩu môi.

Lý Hàn Lâm lên liếc mắt nhìn cậu nhóc, im lặng không nói gì.

Trẻ con mà, trong mắt chỉ có mẹ, trong lòng cậu nhóc, chỉ mẹ mới là người quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Mẹ đẹp như tiên nữ

Trẻ con mà, trong mắt chỉ có mẹ, trong lòng cậu nhóc, chỉ mẹ mới là người quan trọng nhất.

Lúc trước, công ti Nhạc Trí cũng nhúng tay vào lĩnh vực điện ảnh, đầu tư mạnh cho bộ phim “Quả trám”, cũng là một trong những quyết sách của ông.

Dưới sự hối hán chấp nhất của ông, Vân Thiên Hữu thoải mái nói: “Bởi vì mẹ cháu là nhân vật nữ chính của bộ phim này, nếu như mẹ bị người ta bắt nạt ở tổ kịch, làm sao bây giờ?”

Hồi trước về quyết định chọn nhân vật nữ chính của “Quả trám”, vốn tổ chế tác có rất nhiều nghi ngờ.

Lâm Phụng Thiên đề cử Vân Thi Thi, nhưng bên đội của Dương Mị và Nhan Băng Thanh ra sức tranh thủ, nhất là Nhan Băng Thanh, sau lưng cô ta là Dương Thọ Trình, mặt mũi cực lớn, mấy người phụ trách lựa chọn rất băn khoăn, sợ đắc tội vị nhân vật lớn này.

Ba bên đấu chọi hồi lâu, cuối cùng vẫn chọn Vân Thi Thi.

Sự mờ ám trong đó, dĩ nhiên không cần nói cũng biết.

Là nhà đầu tư lớn nhất, việc lựa chọn nhân vật nữ chính, công ti Nhạc Trí dĩ nhiên có quyền rất lớn, bên đầu tư đã chọn Vân Thi Thi, dù là Dương Thạ Trình cũng không thể can thiệp.

Kết quả này làm Lâm Phụng Thiên rất hài lòng.

Nhờ vậy, con giông tố mới tạm dừng được.

Trong lòng Lý Hàn Lâm không phải không rung động.

Chẳng phải là ông chưa từng gặp hiểu tử, nhưng “cuồng mẹ” như Vân Thiên Hữu, là lần đầu tiên ông thấy.

Rõ ràng là cậu con trai “nhị thập tứ hiếu*” của thế kỉ mới mà!

*Nhị thập tứ hiếu: ý chỉ vô cùng hiếu thảo

Ban nãy khi ông dẫn Vân Thiên Hữu vào, mấy ngôi sao nữ thấy đáng vẻ tuấn tú đáng yêu của cậu, liền bước đến trêu chọc.

Vân Thiên Hữu vốn không có nhẫn nại với những người phụ nữ này, nhưng bọn họ vây quanh khiến cậu không thể đi, cậu đành phải bày vẻ ngây thơ hồn nhiên của trẻ con, ngọt ngào nịnh hót: “Chị thật xinh đẹp, còn đẹp hơn trên tivi nữa!”

Đáng vẻ ngoan ngoãn dễ thương khiến lòng người ta muốn tan chảy.

Nhưng xoay người, Vân Thiên Hữu thoát cái khỏi phục bản tính xấu xa cay độc, lạnh lùng hừ: “Nước hoa xịt nồng như vậy, muốn độc chết người ta sao? Còn xấu như thế, không bằng một đầu ngón tay của mẹ cháu.”

Lý Hàn Lâm ở bên cạnh đỏ mặt hôi lạnh khoe miệng run rẩy.

Ông đang sững sờ, Vân Thiên Hữu bỗng dặn dò: “Quản lý Lý, lát nữa mẹ cháu xuất hiện, chú nhất định phải chụp mấy bức ảnh thật đẹp đấy.”

“Được, chú biết rồi.”

Vân Thiên Hữu bỗng hơi hoài nghi tay nghề của ông: “Quản lý Lý, chú biết chụp ảnh thế nào không đấy?”

Lý Hàn Lâm: “Ừm... cũng tạm tạm.”

Vân Thiên Hữu: “Tốt.”

Nói rồi, trong mắt Vân Thiên Hữu hiện vẻ dịu dàng, như muốn hòa tan sắc xuân, ấm áp không gì sánh bằng.

“Nhất định phải chụp cho mẹ cháu thật đẹp, đẹp như tiên nữ ấy! Có điều...”

Giọng nói chợt trở nên lạnh xuống, cậu nhìn chằm chằm Lý Hàn Lâm cảnh cáo: “Nếu như chụp không đẹp, trừ chú một tháng tiền lương.”

“Giám đốc Vân...”

Lông mày Lý Hàn Lâm co giật.

Vân Thiên Hữu lạnh lùng nói: “Nếu xấu như những bà cô khác, tiền thưởng năm nay của chú không cần nghĩ đến nữa.”

“Giám đốc Vân!...”

Lý Hàn Lâm kêu rên, nhò máu trong tim.

Ông đang muốn kháng nghị, lại thấy ánh mắt Vân Thiên Hữu chăm chú nhìn về phía xa, sắc mặt căng thẳng.

Trong lòng Lý Hàn Lâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc, men theo tầm mắt của cậu nhìn lại, cũng không không khỏi sùng sốt.

Chính giữa hội trường, có sự xôn xao không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105. Con trai xác định cha

Ông đang muốn kháng nghị, lại thấy ánh mắt Vân Thiên Hữu chăm chú nhìn về phía xa, sắc mặt căng thẳng.

Trong lòng Lý Hàn Lâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc, men theo tầm mắt của cậu nhìn lại, cũng không không khỏi sùng sốt.

Chính giữa hội trường, có sự xôn xao không nhỏ.

Trong đám người, Mộ Nhã Triết ôm Tiểu Dịch Thần đi đến chỗ chủ trì.

Dáng dấp người đàn ông cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng như đao khắc, mắt phương sâu thẳm nhìn thẳng về phía trước, sống mũi hoàn mỹ, giữa hai hàng lông mày ẩn chứa sự cao ngạo, chỉ khi cúi đầu nhìn Tiểu Dịch Thần, ánh mắt mới hiện vẻ dịu dàng.

Mà Tiểu Dịch Thần trong ngực anh cũng ăn mặc như thân sĩ, mái tóc mềm mại, tây trang tinh xảo, trên gương mặt tuấn mỹ cũng có vẻ ngạo nghễ.

Hai cha con bất luận là ngũ quan hay biểu cảm, đều như từ một khuôn đúc ra.

Khi anh bước lên sân khấu, ánh đèn huỳnh quang bật sáng choang, cả hội trường lớn như vậy nháy mắt sáng trưng.

Ở trong mắt công chúng, ngoại trừ xuất hiện trên tạp chí kinh tế, Mộ Nhã Triết rất ít khi lộ diện, còn Tiểu Dịch Thần được bảo vệ kĩ càng, đến cả một tấm hình cũng không có.

Nhà họ Mộ, tập đoàn tài chính Mộ thị, đừng nói là thù địch, đến cả toàn bộ châu Á, cũng có sức ảnh hưởng kinh người.

Gia tộc này trước nay thần bí khó đoán, thế nên tiệc rượu lần này rầm rộ chưa từng có, chẳng phải là bởi vì thân là người thừa kế tương lai nhà họ Mộ, Mộ Nhã Triết sẽ lần đầu tiên chính thức xuất hiện trước mặt truyền thông.

Mộ Uyển Nhu mặc trang phục đồng bộ đứng cạnh anh, kiều ngạo khoác tay Mộ Nhã Triết, như đang biểu thị chủ quyền công khai.

Là bà chủ tương lai của gia tộc Mộ, Mộ Uyển Nhu là đối tượng ganh ghét của không biết bao nhiêu vị thiên kim, gả vào nhà họ Mộ, tương đương cả đời vinh hoa phú quý, cơm áo không lo.

Hình ảnh như vậy, Lục Cảnh Diễm đứng đó không xa nhìn thấy vừa ghen tị vừa đỏ mắt, hai tay siết chặt đầy bất mãn.

Mà hình ảnh đó, cũng khiến mắt Vân Thiên Hữu đau nhức.

Cậu không hề chớp mắt nhìn ba người kia, nhất người đàn ông đang được mọi người chú ý, vẻ căng cứng trên mặt xuất hiện vết nứt.

Đây chính là cha cậu!

----- Mộ Nhã Triết.

Chỉ nhìn vẻ bề ngoài, Hữu Hữu cảm thấy rất hài lòng.

Trẻ con vốn ôm rất nhiều tưởng tượng về người cha, trong lòng con trai, cha chắc chắn sẽ có hình tượng rất vĩ đại, không một người đàn ông nào khác có thể thay thế.

Bỏ qua tình cảm phức tạp, chỉ riêng khí thế bất phàm quyết đoán như đế vương của Mộ Nhã Triết, rất hợp với ảo tưởng về nhân vật người cha, sinh ra một phần chắc chắn.

Vân Thiên Hữu cười đen tối, môi cong lên: “Rất được!”

“Hử? Có ý gì?” Lý Hàn Lâm ở bên cạnh ngạc nhiên nhìn cậu.

Hữu Hữu nâng cao cằm, trong mắt có sự kiêu căng: “Người đàn ông có thể sinh ra Vân Thiên Hữu cháu, chắc chắn không thể tệ được.”

Trong giọng nói hoàn toàn kế thừa sự ngạo mạn của quý tộc từ trong xương của Mộ Nhã Triết.

“Nhưng mà...” Cậu xoa xoa cằm: “Nhóc kia thật sự là anh trai cháu à?”

Vân Thiên Hữu bất mãn nhìn lướt qua vẻ lạnh như băng của Tiểu Dịch Thần trong lòng Mộ Nhã Triết, trầm ngâm, bỗng dung thắc mắc: “Quản lý Lý, chú thấy cậu nhóc kia giống cháu không?”

Cậu nhóc? Giám đốc Vân ngài chẳng phải cũng là cậu nhóc sao?

Quản lý Lý mở hời lạnh, chăm chú nhìn, nghiêm túc nói: “...Giống.”

Rất giống được chưa!

Vốn đã là anh em sinh đôi, nhất là đôi mắt, quả thực giống nhau y đúc.

Chỉ có khí chất là khác thôi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Không tồn tại tình cảm

Vốn đã là anh em sinh đôi, nhất là đôi mắt, quả thực giống nhau y đúc.

Chỉ có khí chất là khác thôi.

Tiểu Dịch Thần luôn nghiêm túc, không còn tính trẻ con, ngạo mạn biếng nhác, rất giống tiểu công tử nhà giàu, thoát nhìn lạnh như băng, khó đến gần.

Quản lý Lý lúng túng nói: “Dù sao từ nhỏ đã khuyết thiếu tình thương của mẹ.”

Vân Thiên Hữu nhếch mi nói: “Vậy cháu cũng là thiếu thốn tình thương của cha đúng không?”

“Không có tình thương của cha, giám đốc Vân vẫn khỏe mạnh lớn lên.”

Trong lòng Lý Hàn Lâm oán thầm: Đây không phải là khỏe mạnh lớn lên, mà là gien biến dị, trí lực siêu phàm, tuổi còn nhỏ như vậy đã xấu xa như thế.

Mày Vân Thiên Hữu nhú lại, đáng vẻ đầy lo âu: “Cháu rất lo lắng a, từ nhỏ đã thiếu tình thương của mẹ, liệu tâm lý có biến thái hay không?”

“Không cần lo lắng, giám đốc Vân...Khụ khụ.”

Không phải ai cũng biến thái như cậu đâu.

Cậu ngay cả gien cũng biến thái, tiểu công tử nhà họ Mộ mới là đứa trẻ bình thường nha!

“Quản lý Lý, chú đang nghĩ gì đấy?” Vân Thiên Hữu xoay người liếc mắt nhìn ông.

Tuy cậu chỉ mới sáu tuổi, nhưng tâm tư vô cùng nhạy bén, chỉ riêng ánh mắt cũng có thể nhìn xuyên qua lòng người ta, sức quan sát kinh người.

Lý Hàn Lâm ấp úng đáp: “Không có gì, chỉ là chú đang nghĩ, giám đốc Vân quan tâm anh trai như vậy, rất có lòng thương người!”

“Cháu đâu quan tâm cậu ta?”

Đôi mày thanh tú của Hữu Hữu ngả ngón, bó tay lắc đầu: “Quản lý Lý, chú đừng hiểu lầm, trên thực tế, cháu không có bao nhiêu tình cảm với cha và vị anh trai này đâu.”

“...” Lý Hàn Lâm nhất thời sững sốt.

“Tại sao cháu phải biết bọn họ?”

Trong giọng nói của cậu, mơ hồ ẩn giấu mấy phần run rẩy, mười ngón tay vịn lan can trắng bệch.

Trong lòng Lý Hàn Lâm rung động, Vân Thiên Hữu trước mặt tự dưng có chút thất thố.

Lúc trước, trong mắt ông, cậu nhóc này từ trước tới giờ không sợ trời không sợ đất, ở trước mặt Vân Thi Thi cậu luôn tỏ vẻ ngây thơ đáng yêu, lạnh lẽo ở bên bảo vệ mẹ cậu.

Bất luận bao nhiêu mưa gió, cậu sẽ luôn là tiểu Hữu Hữu ấm áp, ở trong lúc Vân Thi Thi bất lực nhất, đem hơi ấm ra cứu vớt.

Nhưng hôm nay, rút đi đáng vẻ ấy, giờ Vân Thiên Hữu như một đứa trẻ cô độc, đứng lặng ở một nơi hẻo lánh, toàn thân tản ra sự cô tịch khiến ông khê nhói đau.

“Giám đốc Vân... Cháu nói vậy...”

Trên gương mặt của Hữu Hữu, ý cười dịu dàng ưu nhã không còn tồn tại nữa, một sự đau khổ to lớn đã lấp vào đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi môi mím chặt như đóng băng.

“Huyết thống thật là một thứ buồn cười, tự dưng cháu phải gọi người đàn ông xa lạ này một tiếng “cha”, tự dưng phải gọi một đứa trẻ không quen là “anh trai”! Chủ nói rồi cuộc vì sao, sáu năm qua ông ta đã làm được cái gì, dựa vào đâu mà cháu phải tâm bộn họ?”

Lý Hàn Lâm thấy vậy, kim lòng không đậu, tiến lên ôm chặt lấy cậu.

Hữu Hữu nhanh chóng khôi phục vẻ mặt lạnh tanh, nhạt nhẽo nói: “Quản lý Lý, mẹ ngốc của cháu rất vô dụng đúng không? Hay bị bắt nạt, cứ hay nhường nhịn, bắt kẻ chịu uất ức gì, về đến nhà vẫn sẽ có nở nụ cười, ở trước mặt cháu, mẹ luôn mạnh mẽ như vậy. Rất ngốc đúng không?”

“Mẹ cháu rất yêu cháu, quan tâm cháu, chuyện gì cũng đồng ý nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.”

“Đúng vậy...mẹ thật ngốc.”

Ánh mắt của Hữu Hữu dần trở nên trống vắng, dường như đang chìm vào hồi ức.

Từ khi cậu có thể nhận thức được, cậu đã biết cậu là một đứa trẻ không cha.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Quyết đoán của cậu nhóc

Từ khi cậu có thể nhận thức được, cậu đã biết cậu là một đứa trẻ không cha.

Ban đầu, cậu cũng không có cảm giác gì lắm, cha chẳng qua là một ảo tưởng tồn tại trong cậu, còn mẹ luôn chân thành ở bên làm bạn với cậu, yêu thương cậu, che chở cậu.

Trẻ con nhạy cảm, mặc dù chưa ghi nhớ được nhiều, mặc dù ngây thơ, nhưng vẫn cảm nhận được sự quan tâm che chở của cha mẹ.

Bởi vì là gia đình đơn thân, khó tránh khỏi bị người ta đàm tiếu, khi Vân Thi Thi sinh Vân Thiên Hữu vẫn đang tuổi đi học, chẳng biết tại sao, tin rằng chưa kết hôn đã sinh con lan truyền ở trường học gây xôn xao dư luận.

Nhất thời, lời đồn đại về Vân Thi Thi một truyền mười, mười truyền trăm, chầm ngòi thổi gió, thêm mắm thêm muối, những nữ sinh bình thường vốn hay ganh ghét nằng nặc yêu cầu trường học đuổi học cô.

Vì chuyện này, Vân Thi Thi phải tạm nghỉ học nửa năm.

Dưới sự nỗ lực của Vân Nghiệp Trình, hiệu trưởng mới bắt đầu đi bảo vệ hồ sơ của cô, nhưng dù vậy, cô cũng mất đi cơ hội nổi tiếng.

Sau khi Hữu Hữu có nhận thức, cũng từng khóc nháo muốn cha.

Ở vườn trẻ, cậu thấy cảnh tượng một nhà ba người hòa thuận vui vẻ của các bạn học, trong lòng, không phải không hâm mộ!

Lúc này cậu mới sâu sắc cảm nhận được, trong gia đình, luôn phải có một người đàn ông đội trời đạp đất.

Không có đàn ông, sẽ bị người khác coi thường!

Cô nhi quả phụ, cậu và mẹ chịu không ít sự khinh thường, tư vị bị người ta thờ ơ, cả đời Hữu Hữu khó mà quên.

Mỗi đêm khuya, Vân Thi Thi thỉnh thoảng sẽ ngồi ở đầu giường, chảy nước mắt nhìn cậu, hối hận trước đây đã giữ cậu bên cạnh.

“Nếu không đưa con đi, con chắc chắn sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.”

Nhưng cậu không hề ngủ, hai mắt cậu nhắm lại, Hữu Hữu có thể cảm giác được giọt nước mắt nóng hổi rơi trên gò má cậu.

“Để bảo vệ cháu, để cháu không phải chịu tổn thương, mẹ luôn nhân nhượng. Mẹ cho rằng có thể giấu được cháu, nhưng cháu đều đã thấy hết rồi!”

Hữu Hữu hít sâu một hơi, ánh mắt hiện lên sự kiên định không hợp với tuổi.

“Mẹ không đủ mạnh mẽ, cháu sẽ mạnh mẽ thay mẹ! Trong nhà không có người đàn ông chống đỡ, cháu sẽ gánh vác hết!”

Nói xong, cậu ngẩng đầu nhìn Lý Hàn Lâm, thấy chú ấy đã lệ rơi đầy mặt, đau lòng nhìn mình.

Hữu Hữu rùng mình: “Quản lý Lý, chú khóc cái gì vậy?”

“Giám đốc Vân, tuổi thơ của cháu thật đáng thương! Không ngờ...” Viên mất Lý Hàn Lâm hồng hồng nhìn cậu.

Hữu Hữu khinh bỉ nhìn ông: “Đàn ông đàn ang mà khóc thành như này, quá khó coi.”

Lý Hàn Lâm nghẹn lời.

“Giám đốc Vân, chú đang đau lòng cho cháu đó!”

Hữu Hữu lạnh lùng nói: “Thương cháu, thì lát nữa mẹ của cháu xuất hiện, nhất định phải chụp thật đẹp cho cháu.”

“Làm sao đây...”

Vân Thiên Hữu xoay người, nhìn dung nhan tinh xảo của Tiểu Dịch Thần, ảo não cau mày: “Quả nhiên, không có cách nào chia sẻ mẹ với một đứa trẻ khác.”

Mẹ là của cậu, một mình cậu, phần yêu thương này, cậu không muốn cùng hưởng với bất kì ai.

Dù là cha cậu, anh trai ruột của cậu, cũng không thể!

Đại sảnh vũ hội, trong đám người, tia flash sáng nhấp nháy.

Tiểu Dịch Thần bị những ánh đèn này làm đau mắt.

Cậu lấy hai tay dụi dụi mắt, Mộ Nhã Triết thấy vậy, mắt ra hiệu, lập tức có trợ lý tiến lên ngăn cản những kí giả truyền thông điên cuồng này.

“Không nên dụi!”

“Cha...” Tiểu Dịch Thần bỗng xoa xoa ngực, mày nhíu thật sâu: “Ngực con hơi khó chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Kinh diễm bốn phía

“Cha...” Tiểu Dịch Thần bỗng xoa xoa ngực, mày nhíu thật sâu: “Ngực con hơi khó chịu.”

“Sao vậy?” Trên mặt Mộ Nhã Triết hiện vẻ lo lắng: “Sao ngực lại khó chịu?”

Tiểu Dịch Thần bối rối ngo ngoáy, chu môi nói: “Không biết, buồn buồn, đau đau, thật khó chịu.”

Mộ Nhã Triết xoa xoa đầu nhỏ của cậu, đúng lúc này, lối vào lại có xôn xao không nhỏ.

“Trời ơi! Đẹp quá...”

Trên thảm đỏ của bữa tiệc, một lần nữa bị truyền thông nhiệt tình chen chúc.

Về mặt Vân Thi Thi ưu nhã mỉm cười mê người, nắm tay Cố Tinh Trạch bước vào.

Khi bọn họ vừa mới tiến vào trong ống kính, có vô số ánh mắt kinh diễm, đổ kị, khinh miệt, nghi hoặc từ bốn phương tám hướng rơi vào người bọn họ.

Đáng chú ý nhất là bộ lễ phục quý phái sang trọng hợp hôn của Vân Thi Thi, cùng với sợi dây chuyền hồng ngọc trên xương quai xanh của cô.

Vân Thi Thi mặc bộ lễ phục màu đỏ, đẹp như một bông hoa hồng còn ướm át, kết hợp với khuôn mặt tinh xảo, tỏa hương thơm ngát.

Khi cô và Cố Tinh Trạch đứng chung một chỗ, không thể không thừa nhận, vô cùng phù hợp.

Cố Tinh Trạch vốn là người nổi tiếng trong giới, vóc người cao gầy, khuôn mặt tuấn tú mê người, bất luận ngôi sao nữ nào đứng cạnh hắn, nhan sắc cũng sẽ chìm ngấm, bị đoạt mất mấy phần phong thái.

Nhưng Vân Thi Thi không hề giống người khác, đứng cùng với anh, không hề bị sự tao nhã của anh che khuất, trái lại càng thêm nổi bật, khiến truyền thông kích động xoắn xuýt hết cả lên.

“Tôi, tôi nhận ra cô ấy rồi! Chẳng phải cô ấy là người mới đang diễn cùng Cổ Thiên vương sao?”

“Đúng đúng! Tên Vân Thi Thi! Tôi nghe nói đây là một diễn viên mới rất có tài, diễn xuất rất tuyệt!”

“Nghe nói cô ấy là nữ nhân vật chính Lâm đạo diễn nhìn trúng! Mắt nhìn của Lâm đạo diễn mọi người biết rồi đấy, chắc chắn, rất khác nghiệt! Có thể được Lâm đạo diễn tán thưởng, địa vị chắc chắn không bình thường!”

Kinh diễm và khen ngợi như thủy triều cuộn trào xô vào bọn họ.

Trong lòng Vân Thi Thi hơi sợ hãi, trên mặt vẫn nở nụ cười mê người, phối hợp với yêu cầu dừng chân của truyền thông, nắm tay Cổ Tinh Trạch, đón nhận tia flash chiếu tới.

Mộ Uyển Nhu liếc mắt nhìn thấy được viên ngọc màu hồng trên cổ Vân Thi Thi, cô tròn to mắt, siết chặt hai tay, ngay sau đó, ánh nhìn hoài nghi dần chuyển sang trên người Mộ Nhã Triết.

Sợi dây chuyền hồng ngọc kia, cô không nhận lầm, là tín vật bên người Mộ Nhã Triết, còn là món di vật trân quý mà mẹ anh để lại cho anh.

Từ lần trước thấy sợi dây chuyền này, anh luôn cất kỹ trong một chiếc hộp thủy tinh chế tác riêng, luôn giữ bên người.

Cho dù là cô, cũng không được chạm vào dù chỉ một chút.

Càng đừng nói đến những người khác.

Sợi dây chuyền này là vô giá, không thể đánh giá bằng tiền.

Anh ấy cứ thế...đưa cho Vân Thi Thi?

Giả! Sợi dây chuyền là giả đúng không? Hàng loại A chẳng? Không thể... Làm sao có thể?

Sắc mặt Mộ Uyển Nhu tái nhợt. Nếu tình cảnh cho phép, cô thật muốn lao đến, nghiền nát Vân Thi Thi thành tro bụi!

Toàn bộ buổi tiệc còn chưa chính thức mở màn, bầu không khí đã bị hai người Cổ Tinh Trạch và Vân Thi Thi đẩy lên cao trào.

Đại sảnh vàng son lộng lẫy, chúc tụng đan xen.

Vân Thi Thi không hề ý thức được ánh mắt căm hận của Mộ Uyển Nhu.

Hôm nay cô được vạn người chú ý, tia flash nhảy lên điên cuồng chiếu trên người cô, đêm nay vì cô, các ký giả đã tốn chẳng biết bao nhiêu cuộn phim.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Coi tín vật là sinh mệnh

Hôm nay cô được vạn người chú ý, tia flash nhảy lên điên cuồng chiếu trên người cô, đêm nay vì cô, các ký giả đã tốn chẳng biết bao nhiêu cuộn phim.

Mà Lý Hàn Lâm đứng trên lầu hai quan sát hiện trường cũng sững sờ.

Vân Thiên Hữu đập mạnh anh một cái, lạnh lùng nói: “Quản lý Lý, chú quên việc cháu dặn rồi sao?”

“Không có!”

Lý Hàn Lâm lập tức phản ứng kịp, nhưng có lẽ do vô cùng chấn động nên luống cuống tay chân, suýt nữa đánh rơi camera đắt giá xuống đất, đồ mờ hơi hột.

“Bình tĩnh chút đi.” Hữu Hữu bảo anh, như đang chế giễu anh.

“Giám đốc Vân, Vân nữ sĩ thật đẹp quá, đẹp đến nỗi thời gian như ngừng lại!”

Lý Hàn Lâm bị vẻ đẹp ấy làm rung động sâu sắc, vội vã giơ camera lên, vẫn không quên cảm thán: “Tạo hóa thật quá thần kỳ, đẹp quá, đẹp quá...”

“Đó là đương nhiên! Mẹ của cháu chính là tiên nữ hạ phàm!” Hữu Hữu hiểu ý cười, nòng nân nhìn về phía mẹ cậu, trong mắt đầy yêu thương và ảm áp.

“Chị Cảnh Điềm, đó chẳng phải là... Vân Thi Thi sao! Trời ạ... Bộ lễ phục của cô ta đẹp quá!”

Ở bên ghế khách quý, Đường Vũ nhìn thấy Vân Thi Thi kinh ngạc kêu lên, khó có thể tin đầy đủ Lục Cảnh Điềm đang mời rượu mọi người.

Người đằng sau về mặt không vui xoay người lại, lạnh lùng nói: “Ồn ào gì thế, chưa từng gặp bao giờ hay sao! Thật là.”

“Chị còn nhớ cô ta không? Đây là người gần đây đạo diễn Lâm đang đề cao, sợi dây chuyền trên cổ cô ta thật đẹp, còn là hồng ngọc màu đỏ thuần nữa!”

Trong lòng Lục Cảnh Điềm ngẩn ra, lập tức theo tầm nhìn của Đường Vũ nhìn sang, không khỏi sửng sò.

Sợi dây chuyền này, sao nhìn quen mắt vậy? Hình như cô đã từng thấy ở đâu rồi thì phải, ấn tượng với nó khắc rất sâu.

Trong đầu bỗng nhiên lóe lên.

“Ồi... Đây, đây chẳng phải là -----“ Trong mắt Lục Cảnh Điềm thoáng hiện sự ngoài ý muốn, lập tức dấy lên ghen ghét đố kỵ.

Sợi dây chuyền này là món đồ độc nhất vô nhị trên đời, từ trước tới nay, cô ta chỉ từng thấy trên tay của anh Mộ.

Nghe nói, sợi dây này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt với anh, được anh coi như tính mạng.

Lúc đầu cô ta cực kì yêu thích sợi dây này, xin anh cho cô ta, lại không cẩn thận chọc giận anh.

Vì thế, cô ta không dám mơ tưởng gì đến sợi dây này nữa.

Nghe đồn, ‘Nước mắt hoa hồng’ là món đồ cuối cùng được truyền lại của nhà thiết kế trang sức hàng đầu nước Ý Jeanne Tureau.

Khi ấy, lũ lượt các nhà thiết kế trang sức lấy nó làm cảm hứng sáng tác, thiết kế ra rất nhiều dây chuyền hệt xoàn tinh mỹ, nhưng hồng ngọc trên thế giới rất hiếm, sợi ‘Nước mắt hoa hồng này’ có thể nói là thời kì cuối của ‘Hoàng hậu bảo thạch’.

Sao lại ở trên người cô ta?

Trong mắt Lục Cảnh Điềm tuy hoài nghi, nhưng chôn dấu trong mắt nhiều hơn là sự ghen ghét.

Tiệc rượu đêm nay, tất cả danh tiếng bị cô ta cướp sạch rồi,

Vân Thi Thi này, đoạt vai diễn của cô ta, rồi còn đoạt sự nổi tiếng của cô ta.

Ánh nhìn của Lục Cảnh Điềm rơi vào Cố Tinh Trạch, càng khó có thể tin.

Cô ta thực sự là bạn gái Cố Tinh Trạch mới?

Lục Cảnh Điềm nghĩ tới lúc trường từng mời Cố Tinh Trạch làm bạn nam dự tiệc đêm nay, song lại bị từ chối thẳng thừng, bảo đã có hẹn.

Cô ta vô cùng mát mẻ, còn tưởng rằng giải trí Hoàn Vũ mời ngôi sao quốc tế đến.

... Thực sự là cô ta?

Một người mới còn chưa được ra mắt?

Đây rốt cuộc là cái gì!

Trong lòng của Lục Cảnh Điềm khó có thể cân bằng lại.

Khi Vân Thi Thi đi ngang qua cô ta, ma xui quỷ khiến, cô ta thậm vưn chân từ dưới váy ra.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Đạp cô ta!

Khi Vân Thi Thi đi ngang qua cô ta, ma xui quỷ khiến, cô ta thậm vưn đầu ngón chân từ dưới váy ra.

Có lẽ ánh mắt cô ta quá lộ liễu, khiến Vân Thi Thi chú ý.

Cô đã từng nhìn thấy Dương Mị ngáng chân Vân Na, bởi vậy rất chú ý dưới chân.

Trường hợp long trọng như tiệc rượu, Cố Tinh Trạch không tiếc lấy bản thân để tạo thế cho cô, nên cô càng thêm quý trọng phần tình cảm này, bởi vậy bất luận là đáng về hay biểu cảm ưu nhã, đều duy trì tiêu chuẩn cao nhất.

Vân Thi Thi thấy ánh mắt không có ý tốt của Lục Cảnh Điềm, cảnh giác nhìn thoáng qua chân cô ta, nhanh chóng thấy sự mờ ám.

Song, cô giả vờ như không thấy, vẫn đậm phong kinh kéo tay Cố Tinh Trạch, ung dung bước qua cô ta.

Dưới chân, một đôi giày cao gót nhọn dày 7 cm, nghiêng mạnh lên chân Lục Cảnh Điềm.

“Á...” Lục Cảnh Điềm chưa kịp ra tấy với Vân Thi Thi đã bị sự đau đớn từ ngón chân truyền đến kêu thành tiếng, trên trán đổ mồ hôi hột.

Giày cao gót của Vân Thi Thi rất tinh xảo, nhất là phần gót, vừa cao vừa nhọn, mà không may, Lục Cảnh Điềm vì để phối hợp với lễ phục hôm nay, đi một đôi cao gót hở mũi.

Vân Thi Thi cố ý nhắm ngay ngón chân cái hở ra của cô ta, đạp rất ác, móng chân vỡ là việc nhỏ, chỉ sợ thịt bên trong cũng bị thương.

Y như bị nghiền vào xương, đau tê tâm liệt phế.

Một cú đạp này, Lục Cảnh Điềm lập tức ngã ngồi trên đất.

Hôm nay cô ta chọn váy ngắn, không biết xuất phát từ nguyên nhân đặc biệt gì, không mặc quần bảo hộ, cả người ngã trên đất không nói, còn hờ hênh ra, bị mất sắc của truyền thông nhanh tanh lẹ mắt chụp cho mấy tấm hình, vô cùng chặt vật.

Cô ta kêu đau không chút hình tượng, đau đến mồ hôi đầm đìa, cảm thấy đến hít thở cũng không xong, hỗn hà hỗn hển, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Vân Thi Thi!”

Tiếng hét chói tai vang lên, Đường Vũ nhìn thấy cảnh này, là người đầu tiên nhảy ra, chỉ vào Vân Thi Thi hung tợn nói: “Cô cố ý đó hả?!”

Vân Thi Thi cũng bất thành linh “ngoài ý muốn” sợ hãi đứng sững tại chỗ, luống cuống đưa tay che mắt, đáng vẻ hoảng sợ không dám nói gì.

Sự việc bất ngờ này gây ra náo động không nhỏ.

Cố Tinh Trạch kéo Vân Thi Thi ra sau lưng bảo vệ, cảnh cáo trừng mắt nhìn Đường Vũ, lạnh lùng nói: “Có ý gì?”

Ánh mắt rét lạnh của anh khiến bầu không khí xung quanh hạ xuống âm độ.

Đường Vũ bị ánh mắt của anh dọa sợ, giọng nói hung dữ thu bớt vài phần, nhưng vẫn không cam lòng nói: “Người mới này không biết trời cao đất dày, đạp chân của cô Lục!”

Cô Lục, đây chính là cách gọi của người trong giải trí Hoàn Vũ với Lục Cảnh Điềm.

Với những người là nghệ sĩ như Dương Mị và Hàn Ngữ Yên thì gọi thẳng tên cũng không sao.

Nhưng Đường Vũ chỉ là diễn viên hạng ba, không lớn không nhỏ, chỉ có thể gọi “cô Lục”.

Mặt Cố Tinh Trạch không đổi nói: “Thi Thi đạp chân Cảnh Điềm? Cô nhìn thấy sao?”

Đường Vũ lúng túng đáp: “Không thấy...”

Dương Mị và Hàn Ngữ Yên đứng ở đằng xa, không tiến lên như dự định.

Hôm nay giám đốc Mộ và vợ tương lai đều có mặt ở đây, vẫn nên thu mình thì hơn, không nên cho chân vào vùng nước đục này.

“Là... Là cô ta đạp em!” Lục Cảnh Điềm uất ức nói: “Cô ta gan to thật đấy, anh Tinh Trạch, em cảm giác chân đau như sắp đứt ra rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Vai vế rối loạn

“Là... Là cô ta đạp em!” Lục Cảnh Diễm uất ức nói: “Cô ta gan to thật đấy, anh Tinh Trạch, em cảm giác chân đau như sắp đứt ra rồi...”

“Ồi... Tôi, tôi không có...” Vân Thi Thi bối rối giải thích, dáng vẻ khó biện bạch, vô cùng bất lực.

Trong lòng lại thầm nhủ: Chắc chắn là gãy xương, cô dùng bao nhiêu lực, trong lòng cô biết rõ.

Mặc cô hay nhẫn nhịn, nhưng đó là nhượng bộ vì Hữu Hữu, cô không phải quả hồng mềm, ai muốn bắt nạt cũng không dám chống cự?

Trong lòng cô cũng mơ hồ đoán được, Lục Cảnh Diễm này không phải đối tượng dễ đắc tội, nhưng ai bảo cô ta ra tay trước?

Cô chẳng qua là gây ông đập lưng ông, không tính là quá đáng.

Ai mà không thể đắc tội?

Người mà cô đắc tội từ trước đến giờ, chẳng lẽ còn ít sao?

Đôi mày Cổ Tinh Trạch cau lại, giao tình giữa anh và Lục Cảnh Diễm không ít, nhưng Lục Cảnh Diễm quen làm nũng, lời của cô ta rất hay nói quá.

Dĩ nhiên Cổ Tinh Trạch sẽ không dễ dàng tin cô ta, chỉ nói: “Anh sẽ lập tức gọi người đưa em đến phòng y tế xem xem!”

“Anh Tinh Trạch, sao anh lại thiên vị cô ta như thế!? Tiểu tiện nhân này, rõ ràng là cô ý đạp em!”

Mộ Nhã Triết nhìn về phía Vân Thi Thi, mày nhíu sâu.

Từ khi cô bước vào, trong lòng anh vô cùng không vui.

Anh vốn cho rằng người phụ nữ này cũng đủ thức thời, không ngờ rằng, lại dám xuất hiện cùng Cổ Tinh Trạch.

Lúc này, Tiểu Dịch Thần đứng cạnh anh cũng có biểu cảm âm trầm, vị trí Lục Cảnh Diễm ngã cách cậu nhóc không xa.

Thời khắc Vân Thi Thi bước vào, tất cả tâm tư của Tiểu Dịch Thần đều tập trung trên người cô.

Điểm giống nhau giữa hai cha con là, Tiểu Dịch Thần cũng tỏ vẻ khó chịu tại sao chị gái xinh đẹp kia lại khoác tay người đàn ông khác.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, lại khiến người nhỏ tuổi như cậu không thể tưởng tượng nổi.

Lúc Lục Cảnh Diễm định đưa chân ra ngăn cô, cậu thấy rất rõ, muốn ngăn nhưng không kịp.

Không ngờ rằng, sự việc lại phát triển theo hướng không thể lường trước...

Hiện trường rối loạn, tất nhiên lâu hai thấy rất rõ.

Vân Thiên Hữu thấy Lục Cảnh Diễm cố tình gây sự khốc lốc, rõ ràng muốn đẩy Vân Thi Thi vào chỗ bất lợi, tức giận đỏ bừng mặt.

“Dám bắt nạt mẹ của cháu à?! Quản lý Lý, bà cô kia tên là gì?”

Quản lý Lý đau khổ đáp: “Không biết.”

Hữu Hữu: “... Chú, trước khi đến đây chưa học bài à?”

“Nữ mình tinh chú thích, đâu phải đều là Hoàn Vũ.”

Lý Hàn Lâm vô tội nói, dáng vẻ tội nghiệp: “Nhưng giám đốc Vân, sau tiệc rượu tan, chú sẽ điều tra rõ.”

Vân Thiên Hữu lại nằm bò trên lan can nhìn xung quanh, lo lắng nói: “Không được, cháu muốn xuống phía dưới.”

Lý Hàn Lâm nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cậu: “Giám đốc Vân, đừng làm loạn. Bây giờ cháu không thể đi được đâu! Thân phận của cháu... tạm thời không thể lộ ra ánh sáng.”

“Không được...”

“Chị gái xinh đẹp này không hề đạp cô!”

Giữa lúc Vân Thiên Hữu đang lo lắng, dưới lầu truyền đến giọng nói non nớt.

Chương 190: Chỉ số thông minh

Thằng nhóc xấu xa này, gọi mẹ ruột của mình ----- chị gái xinh đẹp?

Vân Thiên Hữu luôn lạnh lùng cũng không nhận được run rẩy khóe miệng, cô đơn trong gió.

----- Nếu theo cách gọi đó, bánh bao đây sẽ gọi cậu là gì?

Trong đầu, không khỏi hiện lên hình ảnh Tiểu Dịch Thần đứng trước mặt cậu, xấu hổ ngọng nghịu gọi cậu -----

“Chú -----“

Vân Thiên Hữu bị chấn động rất lớn.

Người anh trai này của cậu sao lại ngu ngốc như vậy, cậu thật ghét bỏ.

Hơn cả ghét Tiểu Dịch Thần, Vân Thiên Hữu còn ghét Mộ Nhã Triết hơn...

Cùng một ghen, sao người anh trai của cậu chỉ số thông lại thấp thế chứ.

Từ phương diện nào đó mà nói, Vân Thiên Hữu có thể nói là có chỉ số thông minh cao nhất trong gia đình bốn người, nâng cao IQ bình quân.

Mạch suy nghĩ cắt đứt, Vân Thiên Hữu mạnh mẽ khinh bỉ bản thân miên man nghĩ ngợi ----- gì mà một nhà bốn người, cậu mới không thèm chấp nhận người cha và anh trai này!

Gia đình của cậu, chỉ có mẹ và cậu.

Những thứ khác, không cần tính!

Lục Cảnh Diễm bị câu nói của Tiểu Dịch Thần làm cho bất ngờ không kịp đề phòng, nhất thời sắc mặt vừa đen vừa xấu hổ, ngay cả khóc cũng quên, chỉ lúng túng cười khan vài tiếng, tận trong đáy lòng hận muốn chết tên nhóc giữa đường chui ra này.

Nếu là những đứa trẻ khác, cô ta chắc chắn sẽ mắng lại.

Nhưng vị trước mắt chính là tiểu công tử họ Mộ, Mộ Dịch Thần, đằng sau lưng cậu, là Mộ Nhã Triết cô ta luôn nhớ thương, bất kể thế nào cô ta cũng phải dịu dàng với đứa bé này.

Sự thương yêu của nhà họ Mộ với cậu bé này, không cần nói cũng biết.

Nhờ đâu sau này, cô ta gả vào nhà họ Mộ, còn phải chung sống với cậu ta nữa chứ?

Phải khiến đứa bé này thích mình, đỡ cho nó trở thành chướng ngại vật khi cô ta gả vào nhà họ Mộ.

Cô ta cố nhịn đau, cười híp mắt nói: “Bảo bối Tiểu Dịch Thần, chắc cháu nhìn nhầm rồi! Sao cô có thể làm cái việc hèn hạ này được chứ!”

Tiểu Dịch Thần khinh thường nhìn cô ta, giọng trẻ con non nớt lên án: “Cha từ nhỏ đã dạy cháu, nam từ hán, quang minh chính đại, nói ra sẽ phụ trách tới cùng. Cháu không nói dối, rõ ràng là cô vờn chân ra, muốn ngáng chị xinh đẹp này mà!”

Vân Thiên Hữu suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

Đứa nhóc này, biểu cảm thoát nhìn thì lạnh như băng, nhưng lời nói thì như trẻ mẫu giáo, cậu còn tưởng rằng nhóc kia cũng kế thừa ghen ưu tú, thông minh tuyệt đỉnh như mình chứ.

Cậu lặng lẽ che mặt.

Lý Hàn Lâm bên cạnh gật gù, đứng đứng, lúc này mới như đứa trẻ sáu tuổi a. Giám đốc Vân, chỉ số IQ và EQ của ngài, thật nghịch thiên.

Lời của Tiểu Dịch Thần, khiến khách khứa ở đây ồn ào nghị luận.

“Lời của trẻ con, vốn không giả dối, huống chi nhà họ Mộ là danh gia vọng tộc, chắc chắn giáo dục rất nghiêm khắc, cháu trai nhà họ Mộ không thể nói

xạo.”

“Đúng, tôi cũng thấy rõ ràng là Lục Cảnh Diễm nhằm vào Vân Thi Thi a. Phụ nữ mà, khó tránh khỏi ganh tị, đêm nay Vân Thi Thi tỏa sáng như thế, chắc đã đoạt sự chú ý của nhiều người, có mấy người trong lòng đã khó chịu, muốn nhìn thấy cô ấy chật vật.”

“Người mới hay bị chèn ép, nhất là người còn chưa chính thức ra mắt như Vân Thi Thi, chịu ghê lạnh là dĩ nhiên...”

“Cô ấy thật đáng thương...”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Lạnh lùng chỉ là vẻ bề ngoài

“A? Bên kia có camera.” Tiểu Dịch Thần bỗng quay đầu chỉ vào camera ở một bên: “Cháu thấy góc quay của máy vừa khéo đang quay cô, thu hình lại chiếu lên, tất cả sự thật sẽ rõ!”

Nói rồi, cậu nhóc bỗng tỏ vẻ thần bí chỉ vào Lục Cảnh Diễm, bày vẽ nguy hiểm: “Sự thật chỉ có một.”

Nói xong câu này, cậu thỏa mãn ngẩng cao cằm, cảm thấy câu nói của mình thật soái ngầu người.

Tập thể im lặng.

Kể cả Vân Thi Thi cũng bị một màn này của Tiểu Dịch Thần làm cho sững sốt.

Mộ Nhã Triết căng mặt khó mà duy trì nổi vẻ bình tĩnh, khóe môi nhếch lên một độ cong.

Trên lầu, Vân Thiên Hữu hoàn toàn hóa đá.

... Buồn cười không?

Cố Tinh Trạch “phì” một tiếng, bị dáng vẻ thú vị của Tiểu Dịch Thần chọc cho phì cười.

“Ha ha ha -----”

Các tân khách cũng bị vẻ mặt đáng yêu của cậu nhóc này chọc cười ha ha.

Nhưng đứng trong đám người, Vân Thi Thi nhìn Tiểu Dịch Thần, muốn cười nhưng lại không thể nào cười nổi.

Đứa bé này, đang giúp cô ư?

Điều này khiến cô không thể lường trước được.

Từ khi sinh ra đứa bé này, hai mẹ con chưa từng gặp mặt. Nhưng giữa mẹ con dường tồn tại ràng buộc mơ hồ, rốt cuộc là máu mủ tình thâm, khó có thể xóa bỏ.

Đây coi như là thần giao cách cảm sao?

Vừa rồi đứa bé gọi cô là gì nhỉ?

----- Chị gái xinh đẹp?

Vân Thi Thi không nhận được, cười khề một tiếng.

Lúc đầu cô nhìn thấy cậu, thấy biểu cảm lạnh lùng cao ngạo của cậu, rất giống ấn tượng của cô về Mộ Nhã Triết, khó gần gũi, nhưng không ngờ, cậu lại có vẻ đáng yêu như vậy.

Mặc dù cậu và Hữu Hữu là anh em sinh đôi, nhưng tính tình khác biệt một trời một vực.

Hữu Hữu là một cậu bé rất dịu dàng, ngây thơ, lãng mạn, đáng yêu, hòa tan lòng người, thỉnh thoảng có những lúc lại vô cùng người lớn, thậm chí khiến người khác có ý muốn ỷ lại.

Tiểu Dịch Thần lại như kẻ thừa gien của Mộ Nhã Triết nhiều hơn, bề ngoài nhìn thì thâm trầm, lạnh lùng, nhưng sẽ có lúc lộ vẻ đáng yêu hiếm hoi.

Bình thường, chắc đây là đứa trẻ rất thông minh nhỉ?

Cô đã bỏ lỡ sáu năm cuộc đời cậu, đây là chuyện khiến cô day dứt nhất.

Nhất thời, bầu không khí ngột ngạt được giảm đi rất nhiều.

Cố Tinh Trạch cười, dùng mắt ra hiệu, trợ lý bên người lập tức ngấm hiểu, vội bước lên đỡ Lục Cảnh Diễm dậy, ý muốn đưa cô ta đến phòng y tế.

Lục Cảnh Diễm vốn còn muốn âm ỉ, nhưng trợ lý của Cố Tinh Trạch vẫn có chút thủ đoạn, chỉ nhẹ nhàng nói mấy câu liền ổn định tâm trạng của cô ta.

“Cô Lục, cô thật sự muốn âm ỉ xôn xao dư luận ư? Camera có quay lại, chỉ cần xem lại, chắc chắn sẽ thấy rõ ban nãy cô làm cái gì. Cảnh vừa nãy, thật không may, tôi cũng nhìn thấy. Chẳng qua Tinh Trạch đang tìm bậc thang cho cô, để cô nhanh chóng tránh đầu ngọn sóng đấy.”

Ngừng một chút, cô bảo tiếp: “Hiện trường nhiều truyền thông như vậy, cô đừng để mình đáng thương vậy chứ?”

“Tôi...” Lục Cảnh Diễm nghẹn lời: “Tôi không ưa cô ta, dựa vào đâu mà mọi người đều vây quanh cô ta vậy?”

“Cô Vân Thi Thi là bạn gái của Tinh Trạch đêm nay, Tinh Trạch rất coi trọng cô ấy. Nhưng cô lại gây phiền phức cho cô ấy, cô nghĩ Tinh Trạch sẽ thấy thế nào?”

“Tôi không có ý nhắm vào anh Tinh Trạch!”

“Tinh Trạch cũng muốn chừa cho cô Lục thể diện, lần tới đừng như vậy nữa.”

“Xin lỗi!” Lục Cảnh Diễm đáp, cuối cùng đành thảo hiệp, để cô ấy dẫn đến phòng y tế.

Con sóng gió này, cuối cùng cũng kết thúc.

Tiệc rượu thuận lợi mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Tự làm bậy không thể sống

Phòng y tế, trợ lý của Cố Tinh Trạch đỡ Lục Cảnh Diễm đẩy cửa bước vào, thấy chiếc giường bệnh gần cửa nhất, nhuộm đầy máu tươi.

Trên giường, một người phụ nữ đang nằm hôn mê.

Kim Ngọc bị cảnh tượng này dọa sợ: “Á, người bị làm sao vậy?”

Cô ấy không nhận ra người phụ nữ đáng thương trước mắt là ai, bởi vì diện mạo người trên giường sớm đã hoàn toàn biến dạng.

Cô ấy không biết, Lục Cảnh Diễm lại biết thân phận của cô ta.

Vân Na rơi vào tình cảnh như hiện nay, chẳng phải là do từ tay cô ta sao?

Trên khuôn mặt Vân Na đầy vết máu, mặc dù đã áp dụng các biện pháp cầm máu, vết thương vẫn hơi thấm ra tia máu, vô cùng thê thảm.

Phòng y tế chỉ xử lý đơn giản, tình huống như Vân Na, phải đưa vào bệnh viện để chữa trị.

Hoàn toàn thay đổi, thật sự hoàn toàn khác biệt.

Đối với một người con gái mà nói, dung mạo như thế, xem như cả cuộc đời đã bị hủy hoại.

Một bữa tiệc rượu, phá hủy hết tiền đồ của cô ta.

Lục Cảnh Diễm ra tay rất nặng, nhưng không nghĩ tới trong cơn tức giận sẽ làm ra hậu quả như thế, nhất thời cũng hơi kinh hãi, cũng hơi hối hận.

Bởi vậy vừa mở cửa đã gặp đáng về thảm hại của cô ta, cô ta cũng chột dạ.

Cô ta không có ý đánh người, nhưng á đàn bà này thật sự quá vô liêm sỉ, cô ta lại đang tức giận, mất lý trí, khi khôi phục tỉnh táo thì mặt Vân Na đã bị

hủy.

Dao cạo lông mày tuy nhỏ nhưng đủ sắc. Vết thương tuy không sâu nhưng chảy rất nhiều máu, mười mấy vết thương giăng khắp nơi, bởi vậy thoát nhìn rất dọa người.

Nhưng cô ta đã gọi điện cho cha, không lâu sau, sẽ phái người xử lý chuyện này.

Đến lúc đó, sự việc lộ ra, cùng lắm là bồi thường mấy chục vạn, dàn xếp ổn thỏa tâm lý của người thân, lấy danh tiếng đè ép, việc này sẽ cứ thế trôi qua.

Nếu Vân Na muốn làm lớn chuyện, cô ta sẽ mua chuộc một thế thân nhận tội thay cô ta, chuyện này cũng sẽ chỉ đến nước đấy mà thôi.

Đối phó với một con người không quyền không thế, rất dễ dàng.

Lục Cảnh Diễm nói với Kim Ngọc: “Phiền cô gọi cho tôi một chiếc xe cứu thương, ai mà độc ác như vậy không biết, thật nhẫn tâm.”

“Được rồi.” Kim Ngọc không biết những chuyện trong đó, bèn gọi xe cứu thương cho cô ta.

Kim Ngọc đi ra cửa, gọi điện thoại cấp cứu.

Chân của Lục Cảnh Diễm, chắc chắn đã gãy xương, trong lòng Kim Ngọc biết.

Giấy cao gót nhọn như vậy đạp xuống, không phé mới là lạ.

Đội trong phòng không còn ai, Lục Cảnh Diễm đánh bạo đến bên giường, dùng mũi chân chọc chọc người trên giường, thấy không có phản ứng, mày nhíu lại, sợ gây tai nạn chết người, cô nhớ rõ ban nãy lúc dạy dỗ cô ta chỉ rạch mấy phát, sẽ không chết chứ?

Cô đưa tay ra, dò xét hơi thở của mũi, thấy cô ta có hơi thở mới khẽ thở phào.

“Tiện nữ, đừng trách tao lòng dạ độc ác, là chính mày tự tìm, đáng đời!”

Vừa dứt lời, cô ta đang định rút tay lại, cổ tay chọi bị bàn tay dính máu kia nắm thật chặt!

Hô hấp của Lục Cảnh Diễm cứng lại, trợn to hai mắt.

Người trên giường bỗng mở choàng mắt, khuôn mặt dữ tợn, hai tròng mắt trừng to, tơ máu nổi lên, như quỷ đến từ địa ngục, vô cùng đáng sợ!

“Tao muốn giết...giết chết mày! Giết chết mày!!”

Vân Na như tỉnh giấc từ ác mộng, bấu vào cổ tay Vân Na, cắn răng nghiêng lợi nguyên rủa: “Tao... Tao có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày! A - ----”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Đạo diễn ma quỷ

“Buông tay ra! Đồ quỷ...”

Lục Cảnh Diễm sợ hãi vùng tay lên tát vào mặt Vân Na một cái mới tránh thoát được sự kiềm kẹp của cô ta, vội vã khập khiễng chạy ra ngoài cửa đến trước mặt Kim Ngọc vừa gọi điện đến trung tâm cấp cứu xong.

Thấy vẻ mặt thảng thốt của cô ta, Kim Ngọc kỳ lạ hỏi: “Sao vậy?”

“Mau, mau đưa tôi đi bệnh viện!”

Mặc dù Kim Ngọc thấy cô ta kỳ quái, nhưng không muốn truy hỏi nhiều.

Có một số việc, biết nhiều không tốt.

...

Đại sảnh tiệc rượu theo phong cách cung đình cổ xưa, bích họa tinh xảo, cột nhà chạm trổ, khiến người ta không khỏi có cảm giác đang đặt mình ở nơi cung điện xa hoa.

Mấy vị khách quý của giải trí Hoàn Vũ sau khi đọc diễn văn liền tuyên bố khai mạc, đó chính là thời gian vũ hội.

Trong đại sảnh, tiếng nhạc du dương vang lên.

Trải qua sự việc vừa rồi, cuối cùng Dương Mị và Hàn Ngữ Yên cũng an phận không ít.

Bọn họ là nghệ sĩ từng trải, dĩ nhiên hiểu được phải tùy từng trường hợp mà hành động, bởi vậy không dám gây khó dễ cho Vân Thi Thi nữa.

Lâm Phụng Thiên ung dung tới muộn, vừa mới vào hội trường đã bị mấy ngôi sao nữ vây quanh, xúm xít nịnh nọt mời rượu, ý đồ muốn bầu vủi quan hệ với hắn.

Phí một phen sức lực mới dứt ra được, vốn tâm tình đang tốt cũng bị hỏng bét.

Vân Thi Thi kéo tay Cố Tinh Trạch chân thành đi tới, Lâm Phụng Thiên thấy, hai mắt tỏa sáng, tấm tắc khen: “Thi Thi! Trời ạ, đêm nay cô đẹp quá đi!”

Phía sau ông là nhà sản xuất và phó đạo diễn phụ trách tuyển chọn nhìn thấy cũng không tiếc lời khen ngợi.

“Cảm ơn đạo diễn Lâm đã khen! Nhà sản xuất Lý, đạo diễn Mạnh, chào hai người!” Vân Thi Thi không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, khẽ mỉm cười chào hỏi.

“Vân tiểu thư, cô nhận ra bọn tôi à?” Nhà sản xuất Lý hơi ngạc nhiên, trên mặt hiện lên vẻ khen ngợi.

“Trong đợt phỏng vấn, ngài và đạo diễn Mạnh cũng ở đó, nhớ tên là lễ phép nên có.”

Đạo diễn Mạnh cười nói: “Đạo diễn Lâm, mắt nhìn người của ông thật không tệ! Người mới này rất khiêm tốn, lại lễ phép, dựa vào khuôn mặt đẹp và tài hoa, sau này nhất định tiền đồ vô lượng!”

“Đúng vậy, người tôi nhìn trúng, đã khi nào khiến các anh thất vọng chưa?” Lâm Phụng Thiên dương dương đắc ý vắn ngược lại.

Cố Tinh Trạch cong môi cười nói: “Thi Thi là một cô gái rất lễ phép, điểm này, tôi cũng rất thích.”

----- Tôi cũng rất thích.

Không hiểu sao, mặt của Vân Thi Thi tự dưng đỏ lên.

“Đúng vậy! Điểm ấy rất tốt! Không giống một số người mới khác, ý vào chút vốn liếng, không để người ta vào mắt.” Lời của đạo diễn Mạnh bỗng xoay chuyển: “Nhưng mà, cô Vân, tôi nói nhỏ với cô, đã diễn phim của đạo diễn Lâm, cô phải chuẩn bị tư tưởng cho tốt nhé! Đạo diễn Lâm nổi tiếng nghiêm khắc, cực kì soi mói. Hàn Ngữ Yên trước khi nổi tiếng đóng phim của anh ta, bị mắng đến bật khóc. Chắc chắn, anh ta được người trong giới công nhận là ‘Đạo diễn ma quỷ’, tàn phá không biết bao nhiêu đoá hoa rồi đấy.”

Cố Tinh Trạch bất đắc dĩ gật đầu: “Ừ, anh cũng từng bị đạo diễn Lâm mắng rồi.”

“A?” Vân Thi Thi rất kinh ngạc: “Tinh Trạch, diễn xuất của anh luôn rất tuyệt mà.”

Cố Tinh Trạch mỉm môi, cười không nói.

Đạo diễn Mạnh cười nói: “Lúc ấy Tinh Trạch mới đi diễn không lâu, diễn phim của đạo diễn Lâm, một ánh mắt cũng không vừa lòng, bị mắng vô cùng thâm.”

Lâm Phụng Thiên hừ lạnh: “Tinh Trạch nổi tiếng như ngày hôm nay, chẳng phải nên cảm ơn tôi sao?”

“Đạo diễn Lâm quay phim nghiêm túc, là sự tôn trọng đối với nghề nghiệp của bản thân. Lúc diễn xuất phải yêu cầu nghiêm khắc thì mới có thể làm ra được bộ phim tốt.” Vân Thi Thi nói.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Thi đấu trên sàn nhảy

“Đạo diễn Lâm quay phim nghiêm túc, là sự tôn trọng đối với nghề nghiệp của bản thân. Lúc diễn xuất phải yêu cầu nghiêm khắc thì mới có thể làm ra được bộ phim tốt.” Vân Thi Thi nói.

Mọi người trao đổi ánh mắt với nhau, người mới này thật sự rất tốt, bọn họ vô cùng hài lòng.

Hàn huyền xong, Cố Tinh Trạch kéo Vân Thi Thi qua một bên, dịu dàng rủ rỉ: “Thi Thi, chúng ta ra khiêu vũ đi.”

“Nhưng, em không biết khiêu vũ, nhảy không đẹp lắm, chắc chắn rất khó coi.” Vân Thi Thi kinh hồn táng đảm.

Cố Tinh Trạch trừng mắt nhìn cô: “Sao, không tin vào sự dẫn dắt của thầy Cố à?”

“...”

Anh không nói thêm, nắm tay cô đi vào giữa sàn nhảy, dạy cô điệu nhảy cơ bản theo nhịp điệu, đỡ hông cô, nhẹ nhàng nâng tay cô lên.

Vân Thi Thi theo sự dẫn dắt của anh, đặt tay lên bờ vai anh.

Sự xuất hiện của bọn họ hấp dẫn vô số ánh mắt. Người đàn ông anh tuấn, người phụ nữ xinh đẹp, kết hợp thành hình ảnh khiến lòng người rung động.

Khoảng khắc ấy, những thứ xung quanh đều trở nên âm đạm.

Vân Thi Thi cảm nhận được ánh mắt chiếu trên người bọn họ, không khỏi càng thêm hoảng sợ.

“Tinh Trạch...”

“Đừng sợ, cứ theo nhịp điệu thôi.”

...

Ghé khách quý, Mộ Nhã Triết tay nâng chén rượu, tầm nhìn lạnh lùng rơi vào giữa sàn nhảy, trong mắt dần hiện lên sự tàn ác, các đốt ngón tay nắm chén rượu cứng lại.

Tiểu Dịch Thần ngồi bên cạnh cũng nhìn thẳng vào Cố Tinh Trạch và Vân Thi Thi, chẳng hiểu sao cảm thấy người đàn ông đó thật đáng ghét.

Cậu thờ phỉ phò khoanh tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mĩ đầy vẻ không hài lòng.

“Triết, chúng ta cũng nhảy một điệu đi?” Mộ Uyển Nhu bước tới, nhẹ đặt tay lên vai anh.

“...Ừ.” Mộ Nhã Triết hơi trầm ngâm rồi cầm tay cô ta.

Trong chốc lát khi bọn họ bước vào sàn nhảy, tân khách cả đại sảnh đều dồn toàn bộ sự chú ý vào hai người họ.

So với bước nhảy cứng nhắc của Vân Thi Thi, kỹ thuật nhảy của Mộ Nhã Triết và Mộ Uyển Nhu vô cùng điêu luyện.

Làm quý tộc thượng lưu, từ nhỏ đã chịu mọi sự giáo dục, dáng vẻ và kỹ thuật nhảy cũng là một môn học, gắn kết chặt chẽ.

Vũ điệu duyên dáng kết hợp với giai điệu êm ái, người đàn ông mặc tây trang tinh xảo làm nổi bật dáng người cao lớn.

Kỹ thuật nhảy ưu tú của Mộ Nhã Triết khiến người ta phải bái phục.

“Trời ạ, giám đốc Mộ thật đẹp trai! Không hổ là nhà giàu nhất thủ đô, khiêu vũ cũng xuất chúng như vậy!”

“Khuôn mặt anh ấy tựa như thiên thần vậy, sao có thể hoàn mĩ thế cơ chứ? Ôi... thật ghen tị với cô gái bên cạnh anh ấy quá, tôi cũng muốn nhảy một điệu với anh ấy!”

“Xi! Dựa vào cô á? Thân phận của cô là gì? Đừng mơ mộng hão huyền, không tới lượt cô đâu.”

Vân Thi Thi không khỏi hơi phân tâm, ánh mắt hâm mộ nhìn Mộ Nhã Triết, nét mặt có mấy phần mất hồn.

Cô nhìn anh, nhưng anh không hề nhìn cô.

Gò má tuấn mĩ, thoát nhìn kiêu ngạo là vậy, cao không thể với.

Không để ý, chẳng may đạp lên mũi giày của Cố Tinh Trạch.

“A...” Cô kêu lên một tiếng, hơi áy náy ngẩng đầu, mặt thoáng đỏ lên: “Xin lỗi!”

“Đau quá, Thi Thi!” Cố Tinh Trạch bó tay nhếch lông mày: “Em nhìn đi đâu vậy? Khiêu vũ phải hết sức chú ý, nếu không bước nhảy sẽ bị rối loạn.”

Cô không yên lòng gật đầu, nhưng không còn tâm tư để tiếp tục nhảy nữa.

Tim đập, làm rối loạn nhịp điệu.

Như thế toàn bộ trí óc, đều bị người đàn ông kia cướp đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Mộ Uyển Nhu bối rối

Như thế toàn bộ trí óc, đều bị người đàn ông kia cướp đi.

Trong lúc thất thần, lại không cẩn thận lại giẫm lên vết xe đổ, lịch sử lặp lại.

Vân Thi Thi cúi đầu nhìn giày da thù công của Cố Tinh Trạch bị cô đạp hai lần, trong mắt đầy áy náy.

“Thi Thi, em không tập trung.” Cố Tinh Trạch nhíu mày, nhảy chậm lại.

“Em..... Em không.....”

Bất lực giải thích, cô cũng cảm thấy rất ảo não.

Vì sao, vì sao bỗng nhiên lại thất thần vậy?

Hình ảnh Mộ Nhã Triết và Mộ Uyển Nhu uyển chuyển khiêu vũ, như một cây gai chui vào tim cô, vừa đau vừa nhức.

Vân Thi Thi ngẩng đầu, còn đang băn khoăn không biết giải thích ra sao, khỏe mắt bỗng thấy Mộ Nhã Triết nắm tay Mộ Uyển Nhu đi về phía cô.

Chưa kịp kinh ngạc, liền thấy tay Mộ Nhã Triết nhẹ nhàng thuận thế đẩy hông Mộ Uyển Nhu, duỗi tay tự nhiên nhận lấy tay trái của Vân Thi Thi, kéo cô vào trong lồng ngực mình.

Mộ Uyển Nhu chưa kịp phản ứng đã lập tức bị đẩy đến bên người Cố Tinh Trạch, đợi cô ta khó khăn phục hồi lại tinh thần, lại thấy Mộ Nhã Triết đã kéo Vân Thi Thi đi tới trung tâm sân nhảy.

Cô ta giận dữ song lại không thể phát tác, dấu sao vẫn còn rất nhiều khách khứa quan trọng ở đây, cô ta không thể không cố duy trì nụ cười, xoay người nhìn Cố Tinh Trạch, vươn tay.

Cố Tinh Trạch lại không nhìn cô ta, mà vẻ mặt lạnh băng nhìn chăm chú về phía Mộ Nhã Triết và Vân Thi Thi, biểu cảm như sương giá.

“Tinh Trạch.....”

Mộ Uyển Nhu hơi xấu hổ.

Tốt xấu gì cũng phải tiếp tục điệu nhảy này chứ!

Bằng không, ở sân nhảy bị bạn nhảy của mình bỏ rơi, là chuyện vô cùng mất mặt!

Nhất là, ban nãy cô ta còn được mọi người chú ý, giờ bị vứt bỏ, nếu xám xịt bước khỏi sân nhảy, chắc chắn sẽ bị mọi người chê cười.

Cô ta hơi nóng nảy, giục giã nói: “Tinh Trạch!”

Về mặt của Cố Tinh Trạch lãnh đạm quay qua, nhìn cánh tay duỗi cứng đờ giữa khoảng không của Mộ Uyển Nhu, cùng với ánh mắt ra hiệu của cô ta, vô cảm trả lời: “Xin lỗi không thể tiếp.”

Nói xong, anh không quay đầu lại mà rời khỏi sân nhảy, để lại Mộ Uyển Nhu đứng chôn chân tại chỗ không biết làm sao.

“Đây.....” Đây là ý gì vậy!

Cố tình muốn cô ta phải chạt vạt sao!

Dường như có thể cảm nhận được tiếng cười nhạo vô hình của khách khứa.

“Bị bỏ rơi à.....”

“Hóa ra cái gọi là mợ cả nhà họ Mộ cũng chỉ đến thế!”

“Vân Thi Thi đẹp hơn cô ta mà, phạm đàn ông, đều sẽ muốn nhảy một điệu với mỹ nữ như vậy! Ôi, thương thay cho cô ta, tốt xấu gì cũng là vợ chưa cưới của giám đốc Mộ nhỉ?”

“Vợ chưa cưới thôi mà, đã chính thức kết hôn đâu, chẳng qua là cái danh hão, lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ.....”

Những tiếng thì thầm ấy hoặc chua ngoa, hoặc cay nghiệt, vô tình chế giễu, lập tức khiến cô ta đau đớn.

Về mặt của Mộ Uyển Nhu u ám nhìn về bóng lưng của Vân Thi Thi.

Vân Thi Thi ——!

Giờ phút này, tất cả khách khứa trong sân nhảy đều ngừng khiêu vũ, hoặc hâm mộ hoặc kinh diễm tạo thành một vòng tròn, như bị mê hoặc chăm chú nhìn ngắm đôi bích nhân đang say sưa nhảy múa.

Cảnh tượng cực kỳ mỹ lệ, thật sự khiến mọi vật trong trời đất phải ngả mũ đầu hàng.

Điệu nhảy của Mộ Nhã Triết vô cùng ưu nhã, không biết rốt cuộc anh dùng cách nào mà có thể khiến Vân Thi Thi lúc trước ở trong tay Cố Tinh Trạch còn hơi cứng nhắc, ở trước mặt anh lại kết hợp vô cùng ăn ý.

Bất luận là bước nhảy, hay là giai điệu, đều hoàn mỹ.

Mộ Uyển Nhu oán hận siết chặt tay, hận không thể lao lên cào xé Vân Thi Thi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Khoản nợ nghiệt ngã

Mộ Uyển Nhu cắn hận xiết chặt nắm đấm, hận không thể ngay lập tức băm thây Vân Thi Thi ra ngàn mảnh.

Ngài Luân thấy cô ta đứng lẻ loi ở đó, lập tức đi về phía trước, mới vừa đi tới bên cạnh đã dễ dàng ngửi được hương vị diễm lệ trên người cô ta, trong nháy mắt, tâm thần bị kích thích rục rịch ngóc đầu dậy.

Trong đầu của anh ta bỗng nhiên hiện ra cảnh tượng trước đó.

Ở trong văn phòng trợ lý tập đoàn tài chính Đế Thăng, anh ta thỏa thích chiếm lấy cô ta.

Cảm giác sung sướng của quan hệ hòa hợp gần bó, mùi vị tuyệt vời lan tỏa vào tận xương, đến bây giờ vẫn khó mà quên được.

Từng ấy năm tới nay, đối với tình cảm của cô ta giống như chỉ có thể tồn tại trong tưởng tượng, ngày hôm đó, tất cả khát vọng cuối cùng cũng coi như được đền bù.

Căng thẳng và kích thích vì tình cảm vụng trộm, làm cho hormone của anh ta bị kích thích đến trình độ cao nhất, cuối cùng anh ta không thể tiếp tục cầm cố chính mình.

Tiếp là sau đó, Mộ Uyển Nhu đối xử với anh ta có chút thờ ơ, thậm chí là không để ý tới.

Anh ta trăm phương ngàn kế muốn tiếp cận cô ta, nhưng cô ta lại tìm đủ loại lý do trốn tránh không gặp anh ta. Chuyện ngày hôm đó, cũng giống như đoạn tình cảm không có điểm cuối.

Ngài Luân từng không chỉ một lần giễu cợt, phải chăng anh ta không có giá trị lợi dụng, nên cô ta xem thường anh ta?

"Mợ chủ... Nếu cô không chê, tôi có thể cùng cô khiêu vũ!"

Anh ta cũng là tốt bụng, muốn hóa giải tình cảnh cực kỳ lúng túng của cô ta bây giờ. Bị tổng giám đốc Mộ vứt bỏ ngay tại sân khiêu vũ, Cố Tinh Trạch lại làm như không nhìn thấy cô ta, tình cảnh của cô ta càng thêm lúng túng.

"Khiêu vũ gì chứ?! Không nhảy!"

Mộ Uyển Nhu hậm hực xoay người rời khỏi sân khiêu vũ, Ngài Luân theo sát phía sau, về mặt hồi hộp đi sau lưng cô ta.

"Cách xa tôi ra!" Cô ta tức giận nói, vô tình xua đuổi anh ta.

"Mợ chủ..."

Mộ Uyên Nhu đi tới một góc hẻo lánh, đột nhiên quay đầu lại trừng anh ta.

"Đi ra, đừng phiền tôi!"

"Uyển Nhu!" Ngải Luân lấy dũng khí, ở một góc hành lang, nắm lấy cổ tay cô ta, nắm chặt không buông!

Mộ Uyên Nhu hơi sững sờ, cách xưng hô của anh ta quá mức thân mật, khiến cho cô ta giật mình, sau đó phản ứng lại, xoay người tát anh ta một cái.

"Chát", lạnh lạnh vang dội.

"Tại sao anh lại gọi tên của tôi, rất sợ người khác không nghe thấy, anh không sợ bị người ta bàn tán sao?"

Ngải Luân thề thốt, nói: "Tôi không sợ!"

"Tôi sợ!"

Mộ Uyên Nhu cố gắng đè xuống xấu hổ trong lòng, giả vờ ôn hòa nhã nhặn nói: "Ngải Luân, anh nên hiểu rõ thân phận của anh là gì, tôi, chính là vợ chưa cưới của tổng giám đốc Mộ, còn anh, lại là trợ lý đặc biệt của chồng sắp cưới của tôi, xin anh tôn trọng một chút!"

Ngải Luân nhìn cô ta chăm chăm, nhưng hồi lâu không nói gì, ánh mắt sáng quắc.

"Buông ra! Anh... Anh buông ra!" Mộ Uyên Nhu nóng nảy, rút tay lại, vẻ mặt tức giận: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Ngải Luân cô đơn nói: "Hiện tại em muốn rũ sạch quan hệ với tôi? Em coi tôi là cái gì?"

Mộ Uyên Nhu như bị sét đánh, lập tức cầu xin: "Này... Chuyện kia, anh quên đi!"

"Quên? Rõ ràng đã xảy ra, tại sao tôi phải giả vờ quên mất nó? Uyển Nhu, ngày hôm đó em cũng rất hưởng thụ không phải sao? Đừng giả vờ nữa, em cũng rất muốn tôi, không phải sao?"

Ngải Luân liên tục truy hỏi, lời lẽ trắng trợn làm cho Mộ Uyên Nhu hãi hùng khiếp vía.

"Đừng nói nữa!" Cô ta hận không thể tiếp tục cho anh ta một bạt tay, đánh cho đến lúc anh ta tỉnh lại.

Tuy cô ta là vợ chưa cưới của Mộ Nhã Triết, nhưng căn bản là có tiếng không có miếng, đừng nói chuyện giường chiếu, ngay cả thân mật cơ bản nhất đã ít lại càng ít.

Cô ta cũng là phụ nữ, đương nhiên, ở phương diện nam nữ, cũng có nhu cầu, cũng cần phát tiết.

Ngày đó, quả thực cô ta được hưởng thụ, bao nhiêu năm không có ném thử mùi vị sung sướng, khiến cho cả người cô ta trầm luân.

Nhưng sau đó, cô ta lại hối hận không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Chó cùng rút giậu

Sau khi Ngải Luân đem tài liệu ghi nhận có liên quan tới Vân Thi Thi và Vân Thiên Hữu tiêu hủy, cô ta liền lạnh nhạt, tránh anh ta, xem chuyện ngày hôm đó như không tồn tại.

Ngải Luân vô cùng đau đớn, hỏi: "Có phải do tôi không còn giá trị lợi dụng, nên em vứt bỏ tôi. Hay là nói, tâm ý tôi bày tỏ không đủ kiên định, em không tin tôi..."

"Câm miệng!"

Mộ Uyên Nhu bất đắc dĩ nói: "Tôi không thể rời khỏi anh ấy, anh chết tâm đi. Giữa chúng ta, căn bản không có khả năng!"

Giữa bọn họ bất quá chỉ là một đoạn tình cảm nghiệt ngã không thể lộ ra ngoài, tuy đã xảy ra, nhưng cô ta phải tàn nhẫn bóp chết nó từ trong nôi.

"Uyển Nhu, tôi chưa bao giờ đòi hỏi danh phận. Tôi chỉ muốn đi cùng với em, dù cho không thể tiếc lộ ra ngoài, tôi cũng không có gì lo sợ!"

"Không phải anh không nhìn thấy thủ đoạn của Mộ Nhã Triết, anh vì tôi, thật sự không ngại phản bội anh ấy?" Về mặt Mộ Uyển Nhu hơi động, hiển nhiên nghĩ tới điều gì đó.

Ngải Luân này, còn có chỗ để lợi dụng.

Chi bằng lợi dụng thêm vài lần, Vân Thi Thi vẫn còn chưa được diệt trừ triệt để, cô ta đang cần người.

Ngải Luân thâm tình nói rõ: "Vi em, lên núi đao xuống biển lửa, cho dù là vào nơi nước sôi lửa bỏng, tôi đều cam tâm tình nguyện."

"Có thật không?" Trong mắt Mộ Uyển Nhu lóe lên tính toán, thâm trầm nở nụ cười, lập tức giả vờ nhu nhược nói: "Anh vì tôi, thật sự chuyện gì cũng nguyện ý làm sao?"

"Ừm! Đúng thế." Ngải Luân nặng nề gật đầu.

"Tốt lắm!" Mộ Uyển Nhu oán hận nói: "Người phụ nữ Vân Thi Thi này, vẫn luôn là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt tôi, thay tôi diệt trừ cô ta, tôi muốn cô ta thân bại danh liệt!"

Trong mắt Ngải Luân lóe lên vẻ khát máu, cực kỳ giống như tôi tớ bị nữ ma đầu đầu độc, mặc dù trước mắt anh ta là vực sâu vạn trượng, anh ta cũng không tiếc vì cô ta lấy thân mạo hiểm.

"Uyển Nhu, tôi nên làm gì, em muốn tôi làm thế nào?"

"Đêm nay, cao tầng công ty chỉ tên muốn gặp cô ta, thay tôi đưa người phụ nữ này đến trên giường đồng sự Lý. Nhớ kỹ, phải làm tỉ mỉ không chệch vào đâu được, hành động bí mật chút!"

Ngải Luân liên tục gật đầu, mắt lộ ra kiên định.

"Tôi nhất định làm cho cô ta không thể nào trở mình được!"

Mộ Uyển Nhu độc ác nói, ngược lại quyến rũ nở nụ cười, đẩy cửa một gian phòng, dựa vào cánh cửa, quay về phía anh ta ngoắc ngoắc ngón tay.

Ngải Luân như bị si mê, đi tới.

Mộ Uyển Nhu mỉm cười xinh đẹp, đưa tay ôm lấy vai Ngải Luân, dẫn anh ta vào trong phòng, xoay người đóng cửa lại. Bây giờ, căn phòng này chỉ thuộc về bọn họ.

Người phụ nữ nở nụ cười lẳng lơ, phong tình vạn chủng bám vào vai anh ta, nhón chân lên, hôn lên môi mọng của anh ta, hơi thở như lan: "Ngải Luân, ôm chặt tôi, nhanh..."

Có vẻ như cô ta không thể chờ đợi được nữa, Mộ Nhã Triết chưa từng chạm qua một ngón tay của cô ta, trước đây thậm chí cô ta còn hoài nghi, phương diện kia của anh có bệnh không tiện nói ra.

Mãi đến tận sáu năm trước, người phụ nữ kia mang thai con trai của anh, cô ta mới rõ ràng, hóa ra, chỉ là anh không muốn đụng vào cô ta.

Nhất định là không có làm tốt tâm lý chuẩn bị?

Mộ Uyển Nhu không cam lòng, lập lời thề sớm muộn gì cũng phải đoạt được trái tim của anh.

Trận chiến tranh không có khói thuốc súng của nhà giàu, cô ta là tình thế bất buộc.

Dưới sự cổ vũ của cô ta, Ngải Luân bị kích thích, hóa ra, trong lòng cô ta thật sự có anh ta, nhất định cô ta cũng có chút cảm giác với anh ta, nếu không, sẽ không có lần thứ hai!

Hai người hồn nhiên trầm luân trong thế giới vui thích.

Ngoài cửa, một người đàn ông âu phục trắng thớm, nghe trong cửa truyền đến tiếng thở gấp, lúc này mới ấn nút ghi âm trong tay chấm dứt câu chuyện.

Anh ta đẩy khung mắt kính trên mũi, gương mặt anh khí tràn ngập chán ghét cùng khinh bỉ.

"Ông chủ nói không sai, Ngải Luân đã sớm có lòng phản trắc!"

Anh ta thưởng thức nút ghi âm trong tay, cười nhạt: "Hừm, chứng cứ không tịt."

Dứt lời, anh ta xoay người, nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Như một con nhím yếu đuối

Giữa sân khiêu vũ, âm nhạc chưa ngừng lại.

Mộ Nhã Triết nắm tay Vân Thi Thi, trong giai điệu tao nhã nhẹ nhàng khiêu vũ, đôi mắt thu hút tâm hồn người khác từ đầu đến cuối rủ xuống trên gương mặt xấu hổ của cô, trong mắt hiện lên một tia cân nhắc.

Từ lúc bắt đầu, cô đều cúi đầu.

Vân Thi Thi không có cách nào quên người đàn ông này đã làm gì với mình, bởi vậy có chút mất tập trung, không dám ngẩng đầu lên nhìn mặt anh.

Còn anh, lại là đáng vẻ tao nhã ung dung, vẻ mặt hững hờ, phảng phất tất cả đều được anh nắm giữ trong lòng bàn tay.

Ham muốn nắm giữ của anh thật sự rất mạnh, đặc biệt là...

Vừa nghĩ tới hình ảnh trăm luân kiều diễm kia, mặt Vân Thi Thi càng đỏ, oán hận cắn răng, rất muốn hất tay của anh ra, chạy trốn khỏi anh.

Anh không nói một lời xuất hiện trong thế giới của cô, trêu chọc cô, nhiễu loạn tâm thần của cô, nhưng mà, lại lấy tư thế thân nhiên thanh thản, tùy tiện thường thức luồng cuồng và hoảng loạn của cô.

Người đàn ông này, tại sao có thể xấu xa như vậy chứ?

Nghĩ như thế, cô khó tránh khỏi việc bị mất tập trung, bước chân khiêu vũ liên tiếp phạm sai lầm.

Mộ Nhã Triết cúi đầu nhìn cô, khẽ nói: "Cô Vân, kỹ thuật nhảy của cô quá cứng nhắc."

Vân Thi Thi cắn cắn môi, tức giận nói: "Tôi vốn không biết khiêu vũ, chỉ có thể nhảy một ít đơn giản! Anh cứ việc cười nhạo là được rồi."

Mộ Nhã Triết nhún mày, môi mỏng phác họa ra chút độ cong: "Cô thực sự mọc đầy gai khắp toàn thân, không có một chỗ mềm mại, cực kỳ giống một con nhím."

"Tôi chính là một con nhím" Vân Thi Thi nói: "Võ trang đầy đủ, chỉ vì bảo vệ mình."

Bảo vệ mình, cũng sẽ đâm đau người thật lòng muốn thương yêu cô.

Người đàn ông nhìn cô, bây giờ dường như cô hơi thu sự sắc nhọn cả người lại, chỉ có một đôi mắt cực kỳ cảnh giác trừng mắt nhìn anh, như đang cảnh giác nếu anh lại gây rối với cô, cô sẽ đáp trả ngay lập tức.

Thật sự là một người mẹ nhỏ bị tổn thương đầy người, luôn căng thẳng phòng bị bất cứ người nào muốn đến gần cô, trong đôi mắt kia, đầy rẫy bất an, ngạc nhiên nghi ngờ, còn có cả đề phòng.

Một người phụ nữ vừa quật cường lại vừa yếu đuối, thật mâu thuẫn.

"Thả lỏng, theo nhịp điệu, khiêu vũ rất đơn giản."

Trên lầu hai, Vân Thiên Hữu nhìn hình ảnh này, tức giận đến mức giẫm mạnh lên mu bàn chân Lý Hàn Lâm, người phía sau vẻ mặt đau khổ ôm cậu lên, oan ức nói: "Tổng giám đốc Vân, cậu giẫm tôi cũng không thể hả giận!"

"Người đàn ông này, rõ ràng là muốn theo đuổi mẹ tôi! Tôi không cho phép, tôi không cho phép!"

Cậu muốn ngăn cản người đàn ông này.

Mẹ là của cậu, là mẹ của một mình cậu, sao cậu có thể cho phép bất luận người nào xông vào thế giới của bọn họ, hoa xưng vương?

Nếu lúc bình thường, Vân Thiên Hữu đều ung dung, giống như tất cả đều được cậu nhóc nắm giữ trong lòng bàn tay.

Nhưng mà chỉ cần chuyện liên quan đến mẹ, cậu đều mất khống chế.

Ở trước mặt người ngoài, cậu có thể lạnh lùng, có thể trầm tĩnh.

Thế nhưng ở trước mặt Vân Thi Thi, cậu chỉ là một cậu nhóc chưa trưởng thành, chỉ nguyện ý làm áo bông nhỏ ấm lòng của mẹ.

"Tổng giám đốc Vân, bình tĩnh..."

Trong ghế khách quý, Tiểu Dịch Thần rót một ly nước trái cây, rõ ràng tâm tình có chút sa sút. Nhìn Vân Thi Thi ở giữa sân khiêu vũ, cậu vô cùng hi vọng mình có thể mau mau lớn lên, trưởng thành thành người đàn ông cao to như cha, khiêu vũ cùng chị gái xinh đẹp!

Lúc đang chán nản, vô ý liếc mắt một cái, bỗng nhiên thoáng nhìn trên lầu hai, Vân Thiên Hữu ở trong lòng Lý Hàn Lâm triệt để nổi giận, lập tức hoảng sợ từ chỗ ngồi đứng lên đến, sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Chơi trốn tìm

Tâm tư như bị dẫn dắt, trong đầu dần hiện ra những cảnh vụn vặt trong mơ.

Trong giấc mơ, hình như cậu nhìn thấy một bé trai, giống như cậu, ngũ quan giống cậu như đúc, mái tóc mềm mại, vầng trán đẹp trai, nhưng mà gương mặt thanh tú lại có vẻ hơi lạnh nhạt.

Trong giấc mơ, cậu ta đều đứng cách chỗ cậu rất xa, vẻ mặt lạnh lùng, quay lưng về phía cậu, yên lặng đi về phía trước.

Hình ảnh chân thực, giống như đưa tay là có thể chạm tới.

Cậu liều lĩnh đuổi theo cậu ta, nhưng mà cậu ta tiếp tục đi tới, cậu chạy, nhưng dù làm thế nào cũng không thể đuổi kịp.

Cậu càng chạy càng xa, trong lúc kinh hồn bạt vía, cũng là lúc tỉnh mộng.

Tỉnh lại, cả người đổ mồ hôi lạnh, cảnh tượng trong mộng chân thực, làm cho sau khi cậu tỉnh giấc, thể lực như bị tiêu hao.

Có đến vài lần, cậu mơ thấy bé trai nằm trên một cái giường, còn linh hồn của chính mình như được thay vào trong thân thể đó, không thể động đậy.

Một người phụ nữ ngồi ở bên giường, đường nét gương mặt lúc ẩn lúc hiện, thấy không rõ lắm, chỉ có thể ngờ ngợ phân biệt ra được mặt mày ôn nhu.

Cô ấy không ngừng khẽ vuốt mặt của cậu, trong mắt dịu dàng như nước.

Giấc mộng kia dài đằng đặc mà dày vò, lúc tỉnh lại, cậu cũng cảm giác được tay chân mình cực kỳ nặng nề, đầu vầng mắt hoa.

Bác sĩ gia đình chẩn đoán bệnh, là bị sốt cao.

Lấy lại tinh thần, Tiểu Dịch Thần yên lặng nhìn gương mặt của Vân Thiên Hữu, rất giống với đứa nhỏ trong giấc mộng, chùng chèo lên nhau.

"Là cậu ấy —— "

Cậu kinh ngạc thốt lên.

Tiếng nói của cậu không lớn, rất nhanh đã bị chôn vùi bên trong tiếng nhạc của vũ hội.

Nhưng mà giống như có tâm linh cảm ứng, Vân Thiên Hữu cũng nhìn về phía cậu ta, đã thấy cơ thể nhỏ nhắn linh hoạt của cậu ta lóe lên, chân ngắn nhỏ bé leo lên cầu thang, chạy về phía cậu.

Vân Thiên Hữu ngẩn ra, con thỏ nhỏ chết bầm này, chạy tới đây làm gì, chẳng lẽ đến tìm cậu sao?

"Tổng giám đốc Vân, cậu chủ nhỏ nhà họ Mộ giống như đến tìm cậu đấy."

Vân Thiên Hữu không nhìn thấy, nhưng mà Lý Hàn Lâm ý vào ưu thế thân cao, tự nhiên có thể dễ như ăn cháo nhìn thấy bóng người Tiểu Dịch Thần chạy lên lầu hai, đang chạy về phía Vân Thiên Hữu.

"Đi, đừng để ý tới cậu ta."

Hữu Hữu nói xong, quay đầu lại bỏ đi.

Lý Hàn Lâm cũng theo sát sau lưng cậu, bước chân lưu loát.

Tiểu Dịch Thần thấy, thở hỏn hển giờ tay ra nói: "Đừng... Đừng chạy..."

Chạy cái gì mà chạy, cậu ta không phải quý, đây chỉ là đang muốn trốn cậu ta?

Tiểu Dịch Thần bắt mất dặm chân, tiếp tục đuổi theo Hữu Hữu.

Hữu Hữu có thể lực kinh người, nhưng mà quay đầu nhìn lại, thì nhìn thấy Tiểu Dịch Thần đã sắp đuổi tới, biến sắc: "Chân ngắn nhỏ, chạy rất nhanh?"

Lý Hàn Lâm nắm tay cậu, bắt đắc dĩ nói: "Tổng giám đốc Vân, tại sao nhất định phải chạy?"

"Không muốn gặp lại cậu ta." Vân Thiên Hữu tức giận nói: "Tôi không muốn nhận người anh trai này, thật ngu ngốc."

Lý Hàn Lâm bật cười: "Tổng giám đốc Vân, tôi phát hiện lúc cậu nổi lên tính trẻ con, cũng rất đáng yêu."

"Nói nhiều chút nữa, trừ lương của ông."

Lý Hàn Lâm đỏ mặt hời lạnh, đang hoảng không nói thêm gì.

Tối hôm qua Vân Thiên Hữu ngủ không ngon, bởi vậy khi chạy trốn thở hồng hộc, bỗng nhiên cậu nói: "Quản lý Lý, ôm tôi."

Lý Hàn Lâm nghe vậy, uốn cong eo, nâng cậu lên cao, Vân Thiên Hữu tự nhiên ngồi lên vai của ông ta, nắm lấy hai lỗ tai ông ta, trịnh trọng ra lệnh: "Chạy nhanh lên một chút, cắt đuôi cậu ta!"

Dù sao Lý Hàn Lâm là người cao nên có ưu thế, một đôi chân dài sai bước to, tương đương với ba bước chạy lạch bạch của Tiểu Dịch Thần, chỉ mười mấy giây, liền bỏ cậu nhóc rất xa.

Tiểu Dịch Thần ách ức nghi chân tại chỗ, thở hỏn hển xoa xoa eo, tức giận dặm chân nói: "Ô, mất dấu rồi!"

Rốt cuộc bé trai đó là ai?

Là em trai của cậu sao?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Mở cò trong bụng

“Ông chủ, đã chuẩn bị theo lời dặn của ngài.”

Ghế khách quý, người đàn ông tây trang phẳng phiu cung cung kính kính đứng cạnh Mộ Nhã Triết, đưa một bút ghi âm tình xảo đặt vào trong tay anh.

Anh nhếch tuấn mi, liếc nhìn người đàn ông, trầm ngâm. “Ồ phòng nào?”

“208.”

“Ồ.” Mộ Nhã Triết cất bút ghi âm bút vào túi tây trang, môi mòng cong lên, “Con cá nhỏ đã cắn câu, cá lớn vẫn chưa có động tĩnh gì.”

Anh nâng chén rượu vang, nhìn ngắm thứ nước màu đỏ trong ly, giọng nói lười biếng thâm trầm. “Con cá lớn này, chờ mấy năm nữa, chắc sẽ không chịu nổi mà phải trồi lên mặt nước nhỉ?”

Người đàn ông khẽ gật đầu đáp: “Hiện giờ, trong nội bộ tập đoàn lòng người khó dò, người của hội đồng quản trị”

“Giám đốc Mộ!”

Một giọng nói thanh thúy vang lên cắt đứt câu nói của người đàn ông.

Nét mặt của Mộ Nhã Triết không vui ngược mắt nhìn, thấy Đường Vũ xấu hổ thẹn thùng bụng lý rượu đi đến trước mặt anh, dựa hơi rượu tăng thêm can đảm, ý đồ gần gũi với anh.

“Giám đốc Mộ, sao ngài lại ngồi một mình ở đây vậy? Mợ cả Mộ không ở bên cạnh ngài sao?”

Đường Vũ vừa nói, trên mặt hiện lên nụ cười tự cho là mê người, đáng người yêu điệu ngồi xuống cạnh anh.

Dây của lễ phục bắt chợt trượt khỏi đầu vai, lộ ra bờ vai tuyết trắng mê hoặc.

Cô ta chỉ uống chút rượu, tự nhiên có thêm mấy phần can đảm.

Lúc trước Đường Vũ thấy Mộ Nhã Triết mời Vân Thi Thi khiêu vũ, hóa ra, anh ấy cũng không phải cao không thể với đến vậy!

Vân Thi Thi có thể làm bạn nhảy của anh, vậy dĩ nhiên cũng sẽ có phụ nữ, có thể làm bạn giường của anh.

Nếu có thể trèo lên giường anh, vậy chẳng phải đồng nghĩa với việc cô ta được bay lên đầu cành sao?

Cô ta có đủ tự tin với bản thân, lại trẻ tuổi xinh đẹp, mầu chốt là đáng người chuẩn, không ít ông chủ cũng thích cô ta, nhưng cô ta không nhìn vừa mắt địa vị của bọn họ.

Dã tâm của Đường Vũ không quá lớn, nói cách khác, cô ta không giống Lục Cảnh Diễm khát vọng gả vào hào môn, cô ta chỉ hy vọng mượn quyền thế của Mộ Nhã Triết, nhanh chóng thăng tiến.

Cô ta diễn xuất đã lâu nhưng vẫn bị Dương Mị chèn ép, không quá nổi tiếng.

Dương Mị có kim chủ ở phía sau, nhưng cô ta thì sao? Đường Vũ vẫn luôn tìm kiếm một người có bối cảnh hùng hậu để củng cố địa vị trong giới của cô ta.

Bởi vậy, cô ta quan sát Mộ Nhã Triết.

Đường Vũ không coi ai ra gì ngồi xuống cạnh anh, hiện giờ Mộ Uyển Nhu không ở đây, cô ta giờ tay nhắc chân đều phong tình vạn chủng.

“Giám đốc Mộ, không ai bồi ngài uống rượu sao?”

Mộ Nhã Triết nhìn cô ta, môi mỏng nhếch lên, mặt không biểu cảm.

Người đàn ông bên cạnh muốn đuổi cô ta đi, lại bị Mộ Nhã Triết giờ tay ngăn lại. Trên mặt người đàn ông hơi kinh ngạc, Đường Vũ thấy vậy, trong lòng mừng rỡ như điên.

Ý này..... Chẳng lẽ, Mộ Nhã Triết cảm thấy hứng thú với cô ta?

Tương tượng đến khả năng này, Đường Vũ hận không thể nhiệt tình dán lên người anh.

“Giám đốc mộ, sao ngài không nói lời nào? Hay là, em bồi ngài uống một chén, được không?”

Lời nói nũng nịu, khiến người ta nổi da gà.

Song Mộ Nhã Triết rất có định lực, ái muội vén tóc mai cô ta lên, trêu chọc: “Đêm nay, có người nào muốn em không?”

“Không đâu! Giám đốc Mộ, ý ngài là.....”

Tìm đập tình thích, cực kỳ hồi hộp.

Anh ấy gần kề như vậy, còn tuấn mỹ như thế, chỉ nghĩ đến người đàn ông này có ý với cô ta, Đường Vũ quả thực mở cờ trong bụng.

Mộ Nhã Triết mỉm cười nói: “Vậy, đêm nay cùng anh nhé.”

Đường Vũ ngạc nhiên tròn to mắt, biểu cảm kinh hi* không hề che giấu...

*kinh hi: ngạc nhiên + vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Tử lượng thua kém

Bất giác, tiệc tối đã qua nửa tuần rượu.

Truyền thông đã thu thập tin tức xong, phóng viên đều quay về hết, suốt đêm chỉnh sửa gấp gáp cho tin đầu đề ngày mai.

Giây phút này, toàn bộ hội trường lập tức bớt đi sự ngượng ngập đáng hoàng, như gỡ mặt nạ xuống, bộc lộ vẻ xa hoa trụy lạc.

Dường như thời khắc này, tiệc rượu thực sự mới mở màn, chính thức bước vào chủ đề chính.

Lần tiệc rượu này có không ít lão già quyền thế tham gia, nương theo hơi rượu, bắt đầu sôi nổi tìm kiếm con mồi.

Lúc này, không ít nữ nghệ sĩ từ lượng không cao đã là hơi say. Không cần phải nói nhiều, chỉ cần nhìn trộm ai, trực tiếp mang người đó đi.

Có rất nhiều người mới không lời đời, uống vài ly rượu được chuẩn bị từ trước, say đến bất tỉnh nhân sự.

Dương Mị cũng uống khá nhiều, dán sát vào Lý Cửu Hiền, mặt dán mặt. Không có truyền thông ở đây, cô ta gan to thêm nhiều, thân mật ôm chàng vai Lý Cửu Hiền, chụm đầu ghé tai.

Hàn Ngữ Yên liếc mắt nhìn một cái, lén lút dùng di động chụp vài tấm ảnh.

Chuyện của Dương Mị và Lý Cửu Hiền, bị đồn là vì diễn mà sinh tình, nhưng hai người đều phủ nhận quan hệ, bảo là truyền thông lăng xê.

Nhưng trên thực tế, trong giới này, quan hệ nam nữ không đơn giản như vậy.

Nhập diễn quá sâu, từ diễn thành thật cũng không ít. Có điều nếu Dương Mị thừa nhận tình cảm, sẽ là một cú giáng không nhỏ với sự nghiệp của cô ta.

Cô ta không ngốc, chẳng qua là lợi dụng ưu thế hiện giờ của Lý Cửu Hiền để lăng xê bản thân thôi.

Ở một ghé khách quý hẻo lánh, Vân Thi Thi dựa trên sofa, toàn bộ tầm nhìn rối loạn.

Đêm nay cô không uống quá nhiều rượu, nhưng từ lượng của cô vô cùng thấp, nhấp một ngụm, cả khuôn mặt đã đỏ ửng, uống thêm một ly, trước mắt đã trời đất quay cuồng.

Từ khi xuống sàn nhảy, Lâm Phụng Thiên dẫn mấy nhà đầu tư đi tới chỗ cô, khiến cô phải kính một chén rượu, Vân Thi Thi không dám từ chối, nhân cách của Lâm Phụng Thiên, cô rất tin tưởng, bởi vậy uống trọn một ly rượu vang, đã ngã trái ngã phải.

Lâm Phụng Thiên thấy vậy, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Anh ta còn tưởng rằng Vân Thi Thi có thể uống được chút rượu, không ngờ chỉ một ly đã say như thế.

Anh ta nhanh chóng gọi người đến giúp đỡ, gọi Tần Chu tới.

Tần Chu đang chặn rượu cho Cố Tĩnh Trạch, đến ly nào tiếp ly đấy, khí thế ngất trời, Lâm Phụng Thiên chạy tới bảo anh ta Vân Thi Thi say, anh ta xem thường nhìn qua.

“Không phải chứ! Từ lượng của cô ấy kém đến thế ư?”

Về mặt anh ta suy sụp, anh ta quả là người đại diện mệnh khổ, một Cố Tĩnh Trạch từ lượng thấp còn chưa tính, còn phải giúp đỡ Vân Thi Thi thu thập tàn cục.

Thở dài một hơi, đầu còn cách nào khác.

Tần Chu rất quý mến Vân Thi Thi, vì thế đi theo, quả nhiên, người đã say mềm.

“Trước tiên đưa cô ấy về đi!” Lâm Phụng Thiên ở một bên không giúp được gì, đành nói.

“Được, vậy đạo diễn Lâm, mong anh giúp tôi mấy việc còn lại.”

Lâm Phụng Thiên bày vẻ ghét bỏ phất phất tay với anh ta.

Tần Chu ôm Vân Thi Thi ra khỏi khách sạn, một lễ tân nam lập tức bước đến, nhiệt tình nói: “Thưa anh, anh có cần tôi sắp xếp xe chuyên dụng cho anh không?”

“Được! Mau sắp xếp một chiếc, đưa cô gái này về nhà!” Tần Chu gật đầu nói, không hề nghĩ nhiều.

Lễ tân kia lập tức lấy bộ đàm ra, làm bộ đang sắp xếp cho anh ta.

Xe tới rất nhanh, là một chiếc Santana màu đen, Tần Chu đang muốn đỡ Vân Thi Thi lên xe, lại bị lễ tân ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Âm độ trần thương*

*Âm độ trần thương: ý chỉ hành động lên lút

Xe tới rất nhanh, là một chiếc Santana màu đen, Tần Chu đang muốn đỡ Vân Thi Thi lên xe, lại bị lễ tân ngăn lại.

“Sao vậy?” Tần Chu nhíu mày, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Lễ tân khẽ mỉm cười, lễ phép nói: “Thưa anh, tôi sẽ đưa cô gái này lên xe! Xin hỏi, nhà cô ấy ở chỗ nào?”

Tần Chu nhìn anh ta, nghiêng ngả cười nói: “Phục vụ tận tình đấy nhỉ?”

“Tất nhiên!”

Tần Chu cúi đầu nhìn thoáng qua Vân Thi Thi bất tỉnh nhân sự trong ngực, trong lòng hơi lo lắng.

Nếu có thể, tốt nhất là tự mình đưa cô về, anh ta vẫn có chút không yên tâm đối với cô.

Nhưng, phục vụ của khách sạn Đế Cung là số một, anh ta khá tin tưởng, không hoài nghi quá nhiều.

Anh ta đã từng xem qua sơ yếu lý lịch của cô, biết cô ở chỗ nào, bởi vậy nói địa chỉ cho phục vụ.

“Vậy phiền anh đưa cô ấy về nhà, chung cư quốc tế Kim Sắc Tinh Thành, tới cửa, vẫn phải phiền anh đỡ cô ấy lên lầu!”

Lễ tân lịch sự đỡ ngực khom lưng: “Vô cùng vinh hạnh, tôi sẽ đưa cô gái này về nhà an toàn!”

Tần Chu yên tâm giao người cho anh ta, lễ tân đỡ Vân Thi Thi ngồi lên ghế sau, đóng cửa lại, bản thân ngồi vào ghế điều khiển phụ, nhưng ở góc độ Tần Chu không thấy rõ lắm, đưa một tấm danh thiếp cho tài xế.

“Đi nơi này!”

Trên danh thiếp, rõ ràng là “khu biệt thự Tây Thái Hồ”, chung cư cao cấp của ban giám đốc Hoàn Vũ.

Người sau ngẫm hiểu, tự nhiên biết rõ người phụ nữ đang ngồi ở đằng sau là đối tượng được lựa chọn của vị nhân vật nào đó!

Santana dứt khoát rời đi.

Tần Chu nhìn xe hơi màu đen đi xa, trong lòng có chút bất an, anh ta hơi hối hận, đáng lẽ nên tự mình đưa cô trở về.

Nhưng tiệc rượu còn có mấy nhà tài trợ đang chờ anh ta đi đàm phán, có một người là nhà đầu tư quan trọng đêm nay.

Chấn do anh ta suy nghĩ nhiều quá, từ tài xế đến lễ tân đều là người của khách sạn Đế Cung, đâu thể xảy ra phiền toái gì?

Tần Chu hít sâu, xoay người trở về khách sạn.

Xe hơi màu đen phóng nhanh trên đường quốc lộ, khung cảnh đường phố ngoài cửa sổ xẹt qua rất nhanh, vô cùng nguy hiểm.

Lễ tân ngồi ở ghế điều khiển phụ bỗng lấy điện thoại ra, thông qua điện thoại, đầu bên kia, tiếng của một người đàn ông truyền đến: “Sự việc thế nào rồi?”

“Thưa ngài Ngải Luân, cô Vân Thi Thi đã ở trên xe, mong ngài yên tâm, chắc chắn làm đúng như sự dặn dò của ngài.”

Ngải Luân cảnh cáo nói: “Không được để lộ ra dấu vết gì, xử lý sạch sẽ chút.”

“Vâng!”

Lễ tân cúp điện thoại, liếc nhìn người đang ngồi đằng sau, thấy sắc mặt Vân Thi Thi không khoẻ dựa vào cửa sổ xe, đôi mày nhíu chặt, rõ ràng đang khó chịu.

Bên kia, Ngải Luân cúp điện thoại, quay đầu lại, thấy trước gương trang điểm, Mộ Uyển Nhu ngồi đối diện gương đang tỉ mỉ trang điểm.

Cô ta không quay đầu lại hỏi: “Mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa chưa?”

“Ừm, Uyển Nhu, em yên tâm, anh đã sắp xếp hết rồi, nhất định sẽ không có vấn đề gì.”

“Đến lúc đó, liên hệ với phóng viên qua, nói cho bọn họ, đêm nay có tin tức béo bở. Chờ đến ngày mai, xì căng đan cô ta dùng quy tắc ngầm sẽ lan rộng khắp nơi.”

Mộ Uyển Nhu cười, ánh mắt lộ vẻ độc ác: “Một thế hệ ‘phượng nữ’ mới lại lên gặp kim chủ bồi ngủ, quy tắc ngầm treo cao, Ngải Luân, tiêu đề này thế nào?”

“Thật sự không chê vào đâu được!”

Ngải Luân bước tới, in một nụ hôn lên trán cô ta.

Mộ Uyển Nhu nhiệt tình đáp lại, cười duyên một tiếng nói: “Ngải Luân, biểu hiện hôm nay của anh tuyệt quá.....”

“Biểu hiện trên phương diện nào?” Tâm tình của Ngải Luân rất tốt, trêu chọc một câu.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Chặn xe cướp người

“Ngải Luân, biểu hiện của anh hôm nay tuyệt quá...”

“Tuyệt ở phương diện nào?” Tâm tình của Ngải Luân rất tốt, trêu chọc một câu.

“Bắt kể ở trên giường, hay là... Ha ha...” Đầu ngón tay Mộ Uyển Nhu chọt chọt ngực anh ta, thần sắc mê ly.

Ngải Luân không khỏi bị thần thái hấp dẫn của cô ta mê hoặc, thân thể không nhịn được sáp lại gần: “Uyển Nhu... anh có thể tiếp tục hay không...”

“Không được. Anh thật tham lam quá đi, vừa rồi đã muốn người ta hai lần, anh đừng làm loạn!”

“Ha ha! Được, không làm khó em.” Ngải Luân ngoan ngoãn buông cô ta ra.

Mộ Uyển Nhu đứng dậy, trải qua sự trang điểm tỉ mỉ, đáng vẻ cô ta vô cùng ưu nhã cao quý.

Vân Thi Thi, tao xem đêm nay, mày trốn được đi đâu!

Trên đường, Santana lao vun vút, phóng nhanh về phía khu biệt thự Tây Thái Hồ.

Nhưng chẳng biết từ lúc nào, đèn từ trước xe đằng sau không ngừng phát sáng, sáng chói.

Tiếng nổ của xe đua vang bên tai không dứt, như thể sư tử đang giận dữ, gầm thét theo sát phía sau, sát nút.

“Chiếc xe kia làm sao vậy, liên tục đuổi theo phía sau chúng ta!” Tài xế nhìn vào gương chiếu hậu, ánh đèn chói mắt của chiếc xe đằng sau khiến anh ta suýt mù.

Là một chiếc Bugatti Veyron, số lượng hạn chế, giá trị hàng tỉ, quý giá không cần nói cũng biết.

“Không cần quan tâm, tập trung lái xe đi!”

Lẽ tán không quan tâm đến những cái khác, chỉ bảo anh ta lái xe.

Đằng sau, chiếc xe đua phát ra âm thanh ầm ầm.

Mất thấy chiếc Santana không có dấu hiệu dừng lại, Bugatti Veyron đạp mạnh chân ga, đổi làn, lao lên, dễ dàng vượt qua chiếc Santana. Dừng lại ở phía trước, ngay giữa đường, chặn đường đi của xe sau.

Tài xế bị dọa sợ, vội vàng phanh xe lại, cách chiếc xe đua, cách chiếc xe đua chỉ mấy mét mới dừng lại, tài xế sợ đến nỗi ngồi đơ ngay tại chỗ, mồ hôi lạnh chảy khắp trán.

Lẽ tán cũng sợ không kém, nhưng bọn họ chưa kịp phản ứng thì thấy cửa xe đằng trước mở ra, một người đàn ông dáng người cao gầy đứng dưới ánh trăng, bước mạnh đến.

Tài xế nghi hoặc: “Người này là ai vậy?”

“Ai biết? Tôi cũng không biết...”

Mộ Nhã Triết đi tới cạnh chiếc Santana, cúi đầu nhìn thoáng qua ghế sau, thấy Vân Thi Thi đang mê man ngồi ngả ra sau, mi mắt nhắm chặt, lông mày nhíu lại, hình như đang khó chịu.

Anh khẽ nhíu mày, môi mỏng lạnh lùng nhếch lên.

Cửa sổ xe kéo xuống.

Tài xế thò đầu ra, quay sang nhìn anh: “Không có mặt à, chặn đường làm gì? Tìm chết thì đừng liên quan gì đến người khác chứ!”

Mộ Nhã Triết nói: “Mở ra.”

“Hả?”

“Cửa xe, mở ra.”

Trên xe đua, một bóng dáng thất thểu đi xuống.

Đường Vũ vừa xuống xe, lập tức chạy tới bên bãi cỏ non lấy non để.

Vốn đã uống nhiều rượu, tốc độ xe phóng lại nhanh, vượt qua mấy lượt đèn đỏ, vì duy trì hình tượng không dám non trên xe.

“Anh làm gì thế? Cướp của à?” Tài xế sợ hãi.

Nhưng không có khả năng mà, ai đòi đi chiếc xe máy chực ti để cướp một chiếc Santana chứ!

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Ngồi trên xe, là người phụ nữ của tôi.”

Khóe môi tài xế co giật: “Anh đang nói đùa à? Người phụ nữ của anh, là ai?”

“Tôi không có tính kiên nhẫn đâu.”

“1...”

“2...”

Trong bóng đêm vắng tanh, bỗng vang lên tiếng súng lên đạn.

Một giây tiếp theo, giữa hai hàng mày của tài xế, để một nòng súng lạnh như băng.

Khẩu súng đen như mực, tỏa ra hơi lạnh nguy hiểm.

Sắc mặt tài xế trắng bệch, môi run run, “Cạch” một tiếng, cửa xe mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Kẻ chết thay

Sắc mặt tài xế trắng bệch, môi run run, “Cạch” một tiếng, cửa xe mở ra.

Mộ Nhã Triết kéo Vân Thi Thi đang mơ màng màng ra, cô rất gầy, vì thế anh có thể dễ dàng ôm cô vào lòng, một tay kia, túm lấy Đường Vũ, đẩy vào trong xe, “Phập” một tiếng, cửa xe đóng lại.

Tài xế càng bối rối: “Tình huống gì đây?”

Môi mỏng của Mộ Nhã Triết khẽ mở: “Tìm nhầm người rồi, cô này mới đúng.”

Tài xế: “...”

Đường Vũ bị Mộ Nhã Triết ném vào ghế sau, vừa lên cửa xe liền khóa lại, cô ta không mở được cửa, gáp như kiến bò trên chảo nóng, vô cùng sợ hãi.

Cô ta không hiểu, vì sao Mộ Nhã Triết lại ném cô ta lên một chiếc xe xa lạ?

Cô ta liều mạng vỗ vào cửa kính xe, khóc rống: “Giám đốc Mộ, ngài có ý gì vậy? Tại sao lại nhét em vào chiếc xe này? Đêm nay em theo ngài mà?”

“Lái xe!”

Mộ Nhã Triết không để ý cô ta, lạnh lùng nói với tài xế. Anh vừa dứt lời, tài xế như được đại xá, đạp chân ga vòng qua xe anh, đem theo tiếng hét chói tai của Đường Vũ, vội vã rời đi.

Đường Vũ đáng thương, còn ngây thơ vọng tưởng trèo lên Mộ Nhã Triết, dựa vào anh, nhưng trong mắt Mộ Nhã Triết, nói dễ nghe chút, làm miếng mồi câu, nói khó nghe chút, cô ta chẳng qua là kẻ chết thay mà thôi.

Cách đó không xa, một chiếc Phaeton chạy tới.

Mẫn Vũ đẩy gọng kính trên sống mũi, đi xuống xe, nhìn thấy Vân Thi Thi trong ngực Mộ Nhã Triết, thấy người phụ nữ này bị chuốc say mềm, giờ đã bất tỉnh nhân sự, nặng nề dựa trên ngực người đàn ông, cơ thể khó chịu nhích tới nhích lui.

Anh ta thấp giọng nói: “Ông chủ, đây là...”

“Vân Thi Thi.” Nghĩ đến tên nàng, ánh mắt Mộ Nhã Triết chột mềm mại hẳn.

“Hóa ra đây chính là cô ấy!” Mẫn Vũ sợ hãi than, ca ngợi từ đáy lòng: “Người phụ nữ này thật đẹp, như bước ra từ tranh vậy.”

Vừa dứt lời, ánh mắt Mộ Nhã Triết liền thay đổi, lạnh lùng nhìn anh ta: “Cần cậu đánh giá sao?”

Ánh nhìn của anh hơi nguy hiểm, ót Mẫn Vũ lập tức chảy đầy mồ hôi.

Tâm độc chiếm của ông chủ mạnh quá đi.

Anh ta chỉ liếc một cái, mắt ông chủ đã lom lom nhìn anh ta, như đang đề phòng anh ta định mơ ước.

Anh ta nào dám chứ?

Nhưng, rất nhanh, anh ta liền hiểu ý của ông chủ.

Lúc đầu, anh ta còn tưởng ông chủ hứng thú với Đường Vũ, nhưng không ngờ, Đường Vũ chỉ là một kẻ chết thay.

Nham hiểm...

Quá nham hiểm.

Ngàn vạn lần không được đắc tội ông chủ, bằng không chết thể nào cũng không biết.

Mộ Nhã Triết ôm Vân Thi Thi ngồi vào ghế sau, đóng cửa xe.

Mẫn Vũ thấp giọng hỏi: “Ông chủ, ngài muốn đi đâu?”

“Về nhà.”

Mộ Nhã Triết nhàn nhạt nói.

Trong lòng Mẫn Vũ hiểu, nếu ngài ấy nói “nhà”, không có nghĩa là nhà của họ Mộ.

“Tiếp theo, cậu hãy phụ trách.”

“Ông chủ, ngài yên tâm.”

Mộ Nhã Triết khẽ “ừ” một tiếng, liền cúi đầu nhìn thiên hạ đang say sưa trong lòng.

Lúc này, cô dựa vào lồng ngực anh, mây hơi nhú, mi mắt sụp xuống, khép hờ, đầy mắt lấp lánh nước, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, nhỏ giọng làm bầm, nghe không rõ.

Ban nãy khi ngồi ở chỗ kia, anh thấy Lâm Phượng Thiên dẫn mấy nhà đầu tư uống một ly rượu cùng cô, hình như chỉ uống có chén mà đã say mê man, tính tình khi say rượu của cô cũng rất tốt, vừa uống say liền như... như mèo con nằm trong ổ, thân thể cuộn tròn lại.

Chương 205: Cẩn anh

Trong đó có một nhà đầu tư rất nhiệt tình với cô, còn ngồi cạnh cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú, như báo nhìn thấy thức ăn.

Muốn động tay chân, song bạn tâm Lâm Phượng Thiên có mặt, có lòng không có gan, chỉ đành nhìn xuống.

Sao anh có thể không rõ tâm tư của người đàn ông đó? Món ăn mê người ngon miệng như vậy để trước mắt, chỉ nhìn không thể sờ, chạm nhưng không thể nuốt gọn, tự nhiên tim sẽ ngứa như mèo cào.

Nhưng Lâm Phượng Thiên hình như rất bảo vệ cô, không tiện ra tay.

Có điều, người phụ nữ này, cũng hơi ‘tự tin’ thái quá!

Mới một ly rượu vang đã say thành như này?

Từ lượng chỉ có thể mà dám xông vào tiệc rượu xa hoa trụy lạc như vậy, nơi đó đối với cô mà nói không khác gì hang sói hiểm ác đáng sợ, lẽ nào cô không biết mình giống một con dê béo sao?

Ôm tâm lý không vui, Mộ Nhã Triết rất tàn ác vô đầu cô, đến khi rối tung lên mới từ bỏ ý đồ.

Vân Thi Thi bất mãn lắc đầu, mắt hạnh oán hận trừng anh, bỗng nắm tay đánh ngực anh, thoạt nhìn rất dùng lực, anh lại thấy như đang gãi ngứa cho anh vậy.

“Ồ... Người xấu! Người xấu!”

A. Người phụ nữ này, lá gan lớn thật, song, anh quả thực là người xấu, còn tội ác tày trời.

Đây là cô còn chưa thật sự nhìn thấy anh xấu như thế nào đấy!

Xe dừng dưới bóng cây, dựa vào sự che chở của bóng đêm, Mộ Nhã Triết bỗng tà ác cười, đỡ cô dậy ôm ngồi trên người mình.

Thân hình của anh vừa cao vừa to, một cô gái mảnh mai như vậy, tỉnh tỉnh mê mê bị ôm ngồi lên người anh, hơi nghiêng ngả, khoe môi mê say nhếch lên, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng cười ngây ngô, âm thanh mềm đến tận xương tủy.

Anh thoải mái thưởng thức vẻ đẹp khi say rượu của cô, bót đi mấy phần ngây thơ, thêm mấy phần mị hoặc xinh đẹp, mang nét phong tình mê người mới lạ.

Mộ Nhã Triết vươn tay, một ngón tay nâng cằm cô lên, một đầu ngón tay vuốt ve cánh môi cô.

Vân Thi Thi lập tức cắn mút đầu ngón tay anh, đôi môi đỏ mọng dịu dàng ngậm lấy, răng lợi khi nặng khi nhẹ nghiêng qua nghiêng lại ngón tay anh.

Con người anh mở to, ngạc nhiên nhướn mày, con mèo này không ngờ cũng cắn người cơ đấy!

Có điều, dù sao cũng đang say nặng, cắn người không đau không nhột, ngược lại khiến trong anh dấy lên ngọn lửa nóng phùng phùng.

Anh ôm lấy cổ cô, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, liếm mạnh cánh môi của cô, đầu lưỡi trượt vào kẽ hở giữa môi cô.

Vân Thi Thi như bị kinh sợ liên tục đẩy vai anh, mày nhíu chặt, lắc đầu nguầy nguậy, lắm bần nói: “Đừng! Không muốn không muốn! Buông ra!”

Mây kiếm của Mộ Nhã Triết ngả ngón, hơi bất mãn, lại nghe thấy giọng nói của cô mang theo chút hoảng loạn: “Anh là người xấu! Đừng chạm vào tôi...”

Thú vị.

Người đàn ông thấy đáng vẻ nguỵ nguẩy này của cô, đưa tay nắm chóp mũi của cô, mãi đến khi cô không thở nổi, luống cuống vùng tay vùng chân.

Chơi thật vui!

Như phát hiện ra điều thú vị, Mộ Nhã Triết khiêu khích nắm cằm cô, lại nhéo gò má cô, như đứa trẻ đang hí hoáy chơi đùa món đồ chơi yêu thích.

“A!” Vân Thi Thi không chịu nổi sự quấy nhiễu, vẻ mặt nổi giận gạt bàn tay đang làm loạn của anh ra.

Cô bỗng mở mắt, tay nhỏ ôm gò má anh, ngoẹo đầu nhìn chăm chăm một lát, lúc này khóe môi mới cong lên: “Cố Tinh Trạch...”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Anh là ai?

Vừa dứt lời, mặt của Mộ Nhã Triết chợt trầm xuống, thoáng cái lạnh lùng đánh lại.

Nhất thời, bầu không khí như gió rét, như thể vừa rồi còn nóng như núi lửa, giờ đã như rơi vào hầm băng vạn năm.

Về không vui hiện rõ trên khuôn mặt của người đàn ông, hơi tức giận, đôi mắt thâm thúy như nước, nhiễm mấy phần giận dữ.

Giờ phút này, người trong lồng ngực anh, miệng lại lầm bầm tên của người đàn ông khác, đối với một người đàn ông kiêu ngạo như Mộ Nhã Triết mà nói, không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích biến tướng.

Dám gọi tên của người đàn ông khác, người phụ nữ ngu ngốc này!

“Cô đang gọi tên ai?”

Anh tức giận bấm hông cô, không nhẹ không nặng, chọc cho cô ngẩn người rồi nở nụ cười.

“Hi hi... Thật nhột nha, đừng cắn tôi...”

Vân Thi Thi ôm vai anh, tiếng cười dễ nghe như chuông bạc bay trong gió, vô cùng êm tai.

Cô cho rằng anh đang trêu đùa với cô?! Chết tiệt!

Bất thành linh anh cảm gò má cô, đầu ngón tay dùng mấy phần lực, cố ý bóp đau cô.

“A, đau quá...”

Vân Thi Thi đau kêu lên một tiếng, bởi vì đau đớn, càng như một con mèo đang rầm rì.

Cô nỗ lực giãy dụa, nhưng không dùng lực được, chỉ phí công nắm hai tay thành nắm đấm dùng sức đánh vai anh, lại đang hoa mắt, nắm đấm vung ra thất bại.

“Trừng thôi! Buông...”

Cô vừa uất ức vừa bất lực cắn môi, cơ thể muốn tránh thoát, nhưng sức của người đàn ông rất lớn, cô không thể động đậy chút nào.

Nhưng nếu không động đậy còn đỡ, chỉ hơi nhúc nhích, tay chân hai người ma sát, khó tránh khỏi dễ lau súng cướp cò.

Lúc này, bởi vì đang say rượu, thân thể của anh cực kỳ nóng bỏng, cách chiếc quần mỏng cũng bị da thịt nóng ẩm của cô hâm nóng lên, bất tri bất giác, trên người Mộ Nhã Triết đã thấm ra lớp mồ hôi mỏng.

Giờ đây người phụ nữ cũng không ý thức được, bản thân mình đã mang đến hậu quả đáng sợ nhường nào.

Nếu lúc này đầu óc cô tỉnh táo, chắc chắn sẽ thấy gương mặt tuấn tú của người đàn ông ở trước mặt cô đang nhìn nhin đến vận vẹo.

“Ai?”

Người đàn ông bắt cô phải ngẩng mặt lên nhìn anh, mắt chăm chăm ép hỏi: “Cô đang gọi tên ai?”

“Cố Tinh Trạch...” Người phụ nữ mở to mắt nhìn anh, nét mặt lộ ý cười ngây thơ xinh đẹp. Cô bỗng vươn tay ra, áp vào khuôn mặt điển trai của anh, xoa nắn: “Sao thế này, không phải Cố Tinh Trạch à... hic...”

Thần thái, vừa mê ly, vừa mỉa hoặc, hiển nhiên đã quá say.

Nhưng, hết lần này tới lần khác anh lại cực kì thích dáng vẻ uống say của cô, như một cô mèo con dính người, ý lại hoàn toàn trong lòng anh, tùy tiện đùa bỡn đánh đả, yêu kiều nhõng nhẽo. Trong lòng anh, cô chính là cả một mảnh trời đất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn này thật sự hấp dẫn tâm hồn người khác, mị nhân như tơ, ánh mắt trong veo như nước gò nhiễm mấy phần say, mê đắm nhìn anh, như muốn nói lại thôi, mị thái hút hồn, đôi mắt long lanh lấp lánh.

Sâu trong con người cô, như một đóa hoa tươi nở rộ kiều mị.

Điều khiến người ta bất mãn là, hình như người phụ nữ này không nhận thức được hoàn cảnh trước mắt, càng không biết rốt cuộc anh là ai.

Ánh mắt Mộ Nhã Triết lạnh lùng, nguy hiểm áp bách: “Tôi là ai?”

“Không biết...” Vân Thi Thi liêu mạng đẩy tay anh ra, điềm đậm đáng yêu nói: “Ừ...Đau, đừng...buông ra...”

Mộ Nhã Triết híp mắt lại, khuôn mặt tối tăm, quanh người tỏa ra sát khí nhàn nhạt.

“Tôi là ai?”

“Ồi...”

Mộ Nhã Triết nổi giận, cúi đầu, hung tợn cắn nuốt môi cô.

Cô bị đau hừ một tiếng, tránh cũng không thể tránh, cả người giật nảy.

Môi là nơi mềm mại nhất trên khuôn mặt, nhất là môi cô, mềm như cánh hoa đào, ướt áp lấp lánh, anh cắn một cái, lực không hề nhỏ, để lại dấu răng mờ nhạt mà hấp dẫn.

“Bỏ ra...Trúng thối...Trúng thối...”

Cô đẩy vai anh, lăm bằm nói mới, rõ ràng bất mãn anh bắt nạt.

Thực sự là người phụ nữ ngu xuẩn, say sao? Say nặng đến vậy sao? Say đến nỗi người trước mắt là ai, ở trong lòng người nào, cũng không cảm giác được sao?

Hôm nay là anh, cô có thể bình yên vô sự. Nhưng nếu anh thiếu cảnh giác, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, cô có biết không? Có lường trước được không?

Cố Tinh Trạch mà cô nhưng nhớ, đang ở nơi nào? Có thể bảo vệ cô sao?

Đáy lòng anh cười khẩy, rất không vui với sự sợ ớn đĩnh của người phụ nữ này.

Nếu anh không sớm dự đoán được, tất sẽ có người không buông tha cô, mà còn đối xử với cô...Nếu anh không xuất hiện kịp thời, kế tiếp, chỉ sợ cô sẽ bị ăn sống nuốt tươi đến xương cũng không thừa!

Anh tức giận không phải vì cô uống say như chết, mà vì rõ ràng cô biết tửu lượng có mình thế nào, nhưng vẫn cố uống, chẳng lẽ cô yên tâm đến vậy?

Cô uống say, gặp được anh, nếu là người đàn ông khác, cô cũng có thể không hề kiêng kị thể hiện mình phong tình vạn chủng?

Như con cừu tay trái gà không chặt, mặc người khác xâm lược sao?

Trong mắt Mộ Nhã Triết tóe ra lửa, hận không thể đốt cháy cô.

Người phụ nữ ngu ngốc này, anh há có thể cứ thế buông tha cô à?

Anh muốn cô phải khắc thật sâu, giờ cô đang ở địa bàn của ai, đang trong hoàn cảnh thế nào! Nếu không để cô phải chịu chút dạy dỗ, chỉ sợ cô sẽ không biết bản thân đang ở đâu đâu.

Bàn tay dứt khoát luồn vào làn váy của cô, ra sức xé rách, lễ phục vô giá bị anh xé thành hai nửa.

Ném váy mỏng vương vãi sang một bên, một tay đỡ hông cô, nâng cô lên cao.

“Tôi là ai?”

Âm thanh lạnh như băng, ở trong gió mát càng thêm lạnh lùng, thôi thúc suy nghĩ mờ mịt của cô, nỗ lực kéo lý trí của cô quay về.

“Không, không biết...”

“Nhìn cho rõ vào, tôi là ai!”

Mộ Nhã Triết cắn mạnh vào vai cô, không đạt được mục đích anh sẽ không bỏ qua cho cô.

Vân Thi Thi cố mở to hai mắt nhìn, nhưng trước mắt vô cùng mờ mịt.

Thể chất của cô rất đặc thù, từ trước đến nay không uống rượu, uống cạn một ly rượu vang đã là cực hạn của cô. Cảm giác say tới nhanh mà mãnh liệt, rồi đi chậm chạp, trước mắt vẫn mơ hồ, chỉ thấy bóng dáng mờ mờ.

Dáng vẻ khá cao nhĩ.

Cô chỉ có thể dựa vào chút nhận thức duy nhất còn sống, vuốt ve khuôn mặt của người đàn ông, bị gió thổi nên lạnh như băng, vuốt cánh môi của anh, cũng không hề có độ ấm, mà lạnh thấu xương.

Mộ Nhã Triết thấy đầu óc của cô vẫn chưa tỉnh táo, mạnh mẽ bóp mặt cô kéo sát vào mặt anh, trừng mắt nhìn cô, ép hỏi lần nữa: “Tôi là ai?!”

Lần này, rốt cuộc Vân Thi Thi miễn cưỡng thấy rõ dáng vẻ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn như trời đất sụp đổ, vô cùng suy sụp.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Mạnh miệng

Lần này, rốt cuộc Vân Thi Thi miễn cưỡng thấy rõ dáng vẻ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn như trời đất sụp đổ, vô cùng suy sụp.

“Tôi không quen anh!”

Những lời này, như đang giận lẫy.

Cô không quen anh? Vẫn dựa hơi rượu càn quấy, giả bộ không quen anh?

Vân Thi Thi quay mặt đi, không muốn nhìn anh. Dựa hơi rượu, rốt cuộc đánh bạo, giận dữ với anh.

Mặc dù cô vẫn đang mơ màng, nhưng có thể nhận ra giọng người đàn ông trước mắt là ai.

Nhưng trong lòng cô tức giận, không muốn để ý đến anh, nhưng cô không quan tâm anh, anh lại có biện pháp bắt cô phải quan tâm anh!

Thân thể của Vân Thi Thi cứng đờ, bỗng cảm giác được động tác bị ồm dưới váy cô, cả khuôn mặt trắng bệch thất sắc.

“Đừng chạm vào tôi!”

“Hừm?”

“Trừng thôi, tôi cảm anh! Anh đi ra, anh đã có vợ chưa cưới, cũng có phụ nữ, vì sao anh còn muốn trêu chọc tôi? Tại sao tôi phải bị anh bắt nạt, hứng chịu cơn tức giận của anh?! Dựa vào đâu!”

Rõ ràng anh đã có vợ chưa cưới rồi cơ mà?

Cô còn thấy lúc ở dưới sàn nhảy, anh ôm Đường Vũ vành tai chạm tóc mai với nhau cơ! Anh chẳng khác gì những người đàn ông khác, đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Mộ Nhã Triết vẫn quay mặt như cũ, mi mắt nửa khép nửa hở, sắc mặt lạnh băng.

Vừa nghĩ, cô càng thêm phiền muộn, giận dữ nói: “Tôi muốn xuống xe...”

Lời vừa dứt, cánh tay bị người đàn ông kéo mạnh một cái, cánh tay dài của Mộ Nhã Triết vươn tới dễ dàng ôm cô vào lòng. Vân Thi Thi kinh hãi, không khỏi kêu một tiếng, đầu mắt bị anh ôm lấy ngồi trên người.

Đáy mắt Mộ Nhã Triết thoáng qua ý cười nghiền ngẫm, môi mỏng nhếch lên, giọng nói mỉa mai: “Cô gái, cô nhất định phải mạnh miệng với tôi à?”

“...”

“Gọi tên tôi.”

“Không!”

Mộ Nhã Triết bắt màn cô cứng đầu, cách lớp quần áo bóp mạnh nơi đầy đà của cô: “Gọi!”

Thân thể Vân Thi Thi run rẩy, sắc mặt căng thẳng, dự cảm bất thường ập đến.

Vân Thi Thi bất an tránh né, người đàn ông lại giữ chặt hông cô, bàn tay chạm lên sống lưng cô ép về phía lồng ngực mình, hai thân thể thân mật kề sát, chóp mũi chạm nhau, hơi thở phả vào nhau. Khoảng cách khăng khít như vậy, thật khiến cô không được tự nhiên!

Nhìn tuần nhan gần trong gang tấc, Vân Thi Thi lúng túng cúi đầu, người đàn ông này, sao sức lực lại lớn vậy, cô thậm chí ngay cả chút giấy dựa dư thừa cũng không có.

Sự lúng túng của cô hiện lên trên mặt, cằm bị ngón tay dài của anh nắm chặt, bị ép nghênh đón khuôn mặt anh, đôi mắt bị đau nheo lại, mơ hồ ẩm ướt, đôi môi đỏ mọng mềm mại, như nếm vị anh đào.

Hung mãnh vô lấy môi cô, thực tủy biết vị* ngậm lấy xún cảm mềm nộn, còn tuyệt hơn trong tưởng tượng

*thực tủy biết vị: nếm một lần lại càng muốn thêm nữa.

Vừa hôn thì càng không thể cứu vãn, thân thể nóng lên, tham lam muốn càng nhiều.

Hôn môi anh đào của cô, tay phải luồn vào váy cô, vô cùng nhiệt tình, muốn tiếp tục việc chưa tận hưởng ban nãy.

Thân thể của cô thực sự cực kì mẫn cảm, chỉ chạm nhẹ đã không nhận được run rẩy. Gò má trắng nõn hiện lên vẻ ngượng ngùng hồng hồng, càng thêm mê người!

Thật là đã đoán sai cô gái này, so sánh cô với mèo con. Giờ nghĩ lại, đây là một cây hoa thuốc phiện xinh đẹp mỹ lệ mới phải, khiến người ta không nhận được càng lún càng sâu, trầm mê trong đó!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Anh thích nghe giọng của cô

Thật là đã đoán sai cô gái này, so sánh cô với mèo con. Giờ nghĩ lại, đây là một cây hoa thuốc phiện xinh đẹp mỹ lệ mới phải, khiến người ta không nhận được càng lún càng sâu, trầm mê trong đó!

Vân Thi Thi bị động tác đột ngột dọa sợ không nhẹ, hơi xấu hổ, song kinh hoàng nhiều hơn, cô dùng sức đẩy lồng ngực anh, nhưng sức lực non nớt của cô, đối với người rèn luyện từ nhỏ như Mộ Nhã Triết mà nói quả thực không đáng nhắc tới.

Chỉ cần một tay đã trói buộc được hai tay cô.

“Buông ra... Buông! Mộ Nhã Triết!”

Vân Thi Thi thở hổn hển, tức giận trừng mắt nhìn anh, Mộ Nhã Triết lại không hề nhúc nhích.

Dán chặt môi cô, anh nhủ thầm: “Sao? Chẳng phải bảo không quen tôi sao, hửm?”

“Tôi...”

Tiếng cười khêu gợi của người đàn ông quanh quẩn bên tai cô, tà tứ xâm lấn, mở môi mọng, răng trắng như tuyết nhẹ nhàng cắn vai cô.

Cắn, xé, ném đi, động tác lưu loát của gạch xẹt qua gò mà cô, khuy áo bị anh cắn rời ra, quần áo cời tới nửa vai, lộ ra đầu vai trắng nõn êm ái của cô.

Mộ Nhã Triết ôm gáy cô, đầu lưỡi không chút kiêng kỵ phác thảo cần cổ, mê luyến hít hà, làn da tuyết ngọc trắng nõn, thoảng mùi hương sữa tắm, còn có mùi thơm thiếu nữ tự nhiên của cô.

Vân Thi Thi hoàn toàn bị dọa, hai tay lại bị anh trói chặt, giọng nói run rẩy, hơi tủi thân: “Đừng mà... Đừng ở đây!”

“Muốn.”

Một chữ, đã chặn lại tất cả âm thanh của cô.

Cô cảm thấy vừa thẹn thùng, vừa quần bách, loại chuyện này vốn đã xấu hổ, giờ lại còn đang trên xe, cô mẫn cảm run cả người.

Người đàn ông này, thể lực luôn kinh người như vậy, giờ, xe chỉ dừng ở bên đường, nghĩ tới việc bất kì lúc nào cũng sẽ có xe đi qua, nếu để người khác thấy tình cảnh này, cô quả thực hận không thể chui xuống lỗ để quên đi!

Cô không biết là, Mộ Nhã Triết đã sớm sai người phong tỏa đoạn đường này, trong một khoảng thời gian sẽ không có xe cộ nào đi qua.

Còn hơn cô, anh càng để ý việc cô bị những kẻ khác mơ ước!

Nhưng cô không những không cảm kích, còn tự rơi vào hoảng loạn.

Vì sao ở trước mặt người đàn ông này, cô luôn không có sức phản kháng, mặc anh xâm lược?

Trong lòng nghĩ thôi đã tuyệt vọng, viên mắt đỏ lên, rơi xuống một giọt lệ đau khổ.

Mộ Nhã Triết lại thấy đáng về này của cô càng khiến người ta thêm yêu thương, đôi con ngươi trong suốt kia, ánh mắt không tiếng động lên án, càng làm anh không nhìn được muốn bắt nạt cô!

Thời khắc này, thân thể mềm mại trắng nõn, tim người đập rộn ràng. Trong hương hoa hải đường theo gió bay tới, dưới ánh trăng bàng bạc, làm nổi bật vẻ đẹp động lòng người không sao tả xiết.

Hai mắt Mộ Nhã Triết hép lại, đôi mắt thâm trầm nhiễm màu u tối, đem áo vết anh khoắc lên người cô, che lại cơ thể cô.

Dựa vào sự chở che của ánh trăng, ở ngay trên xe đoạt lấy cô.

Mọi thứ trở nên nghẹt thở, tiếng cầu xin mãnh mai của cô nhưng điện chạy qua sống lưng, khiến thân thể anh càng thêm căng chặt.

Cúi đầu, anh như trút dục vọng cần chiếc cổ mê người, kéo tay cô đặt lên vai.

Vân Thi Thi cắn chặt miệng, đem tất cả bất an và khuất nhục nuốt hết vào trong. Mộ Nhã Triết hình như không hài lòng với sự kìm nén của cô, thổi khí bên tai cô: “Gọi tên tôi.”

Vân Thi Thi thở hổn hển một tiếng, chống bờ vai anh, lệ rơi đầy mặt. Khóe mắt liếc nhìn người đàn ông về mặt vẫn tự nhiên, nhất thời xấu hổ và giận dữ đan xen.

Âm thanh ma mị của Mộ Nhã Triết vẫn vang bên tai.

“Gọi tên tôi! Tôi thích nghe giọng của em.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Phong cảnh khu biệt thự

Âm thanh ma mị của Mộ Nhã Triết vẫn vang bên tai.

“Gọi tên tôi! Tôi thích nghe giọng của em.”

Đừng...

Cô thở gấp, khóc lóc, hoặc cố chấp không để anh như ý. Mà ở phương diện này, hình như người đàn ông có bản lĩnh khiến cô phải mở miệng, cuối cùng không nhìn được, Vân Thi Thi tui nhục thất thanh khóc...

“Mộ Nhã Triết...!”

“Biết tôi không?”

“Biết... Tôi biết anh!”

“Tôi tên gì?”

“Mộ Nhã Triết... Mộ Nhã Triết...” Cô đau đến khẽ nói một tiếng, như tan vỡ.

Trong cơn động tình, người đàn ông cúi đầu hút lấy hơi thở của cô.

Ngọt, thật ngọt!

Hương thơm tràn đầy giữa răng môi, anh không khỏi như mê muội, khiến nụ hôn này sâu hơn, tham lam hấp thụ mê hoặc trong miệng cô.

Có lẽ là say rượu, rơi vào vòng tình, cô không hề khước từ nữa, trái lại khi đầu lưỡi lờ lợ kéo, yếu ớt đáp lại.

Chiếc lưỡi mềm mại liếm môi anh, mút lấy lưỡi anh.

Cái miệng nhỏ nhắn run rẩy ngậm môi anh, khẽ khàng liếm mút, Mộ Nhã Triết không khỏi sinh ra ảo giác như đang ôm một cô mèo động lòng người, cô méo mó đang liếm môi anh để lấy lòng anh!

So với cuồng dã, động tác như vậy càng treu đùa lòng người! Máu mắt anh tối lại, nếu không phải vẫn hơi kiêng kỵ, dù ở trên xe anh cũng sẽ không nhận được và ăn tươi nuốt sống cô.

Sự yếu đuối của cô làm động tác của anh dần dần chậm lại.

...

Xong chuyện, cô như một cô mèo con yên tĩnh rúc trong ngực anh, mệt mỏi rồi ngủ mất.

Ở trên xe muốn cô, cảm thấy thỏa mãn không thôi.

Nhưng đứa trẻ lần đầu được ném trái cấm, liền trầm mê trong tư vị ấy.

Xe chạy đến một đoạn đường vắng vẻ, khung cảnh vô cùng tĩnh tế xa hoa của khu biệt thự lại hiện lên.

Lúc xe dừng lại, thiên hạ trong ngực vẫn chưa tỉnh lại, hoặc là thấy quá thẹn thùng, dứt khoát nhắm hai mắt không muốn động đậy.

Người hầu mở cửa xe, đứng sang một bên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim. Mộ Nhã Triết ôm cô xuống xe, đi qua cổng vòm lộng lẫy của biệt thự.

Nơi này là khu biệt thự vừa mới khánh thành không lâu, khu biệt thự này từ mười lăm năm trước đã bắt đầu quy hoạch.

Khi đó, thân thể của mẹ Mộ Nhã Triết không khỏe, Mộ Thịnh vì để bà bồi dưỡng sức khỏe liền không tiếc vung một số tiền lớn, mua một miếng đất lớn ở vùng ngoại thành có phong cảnh tuyệt đẹp, dự định sửa thành một khu vườn cây, để đưa bà đi nghỉ dưỡng.

Mẹ Mộ Nhã Triết - Giang Ý San, rất được ông cụ nhà họ Mộ yêu thương, khu biệt thự phong cảnh hữu tình này tuy xa trung tâm thành phố, nhưng do có phong cảnh tươi đẹp nên vẫn coi như là tác đất tác vàng.

Lúc đó, thậm chí Mộ Thịnh còn mời thầy phong thủy tới thăm dò, nơi đây là vùng đất phong thủy quý giá, là thánh địa để tĩnh dưỡng thân thể.

Thế nhưng, hồng nhan bạc mệnh, khu biệt thự đang xây dựng được một nửa thì mẹ của Mộ Nhã Triết liền qua đời.

Sự ra đi của bà tạo thành một cú giáng không nhỏ với Mộ Thịnh, công trình này cũng tạm thời gác lại, mãi đến khi Mộ Nhã Triết thành niên thì mới tiếp tục được xây dựng.

Một năm trước, khu biệt thự được khánh thành, nhưng vẫn chậm chạp chưa có tên gọi.

Nhưng dựa vào ưu thế phong cảnh đẹp, có tiếng là hòn ngọc son thủy đã hấp dẫn không ít sự coi trọng của giới giàu có, thậm chí trở thành khu biệt thự đắt giá nhất thủ đô, một ngôi nhà có giá trên trời, khiến bao người kính sợ.

Ở trong đây, đặc biệt nhất là biệt thự phong cách Trung Quốc trên đỉnh núi, Mộ Thịnh cực kỳ yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Cha con giằng co (1)

Ngôi biệt thự này hoàn toàn thiết kế theo phong cách sân vườn cổ xưa của Trung Quốc, hòn giả sơn nước chảy, đình đài lầu các, trang nhã mà không mất sự xa hoa, ông cụ vừa mở miệng liền ghi dưới danh nghĩa Mộ Nhã Triết, khiến cả nhà họ Mộ bao nhiêu người đổ kị trong lòng.

Mộ Thịnh rất chiều chuộng anh, không cần nói cũng biết.

Nhưng điều này không có gì đáng trách cả. Ngôi biệt thự này vốn được xây dựng là để Giang Ý San tĩnh dưỡng thân thể, giờ bà đã mất, toàn bộ yêu thương của ông cụ đều đặt trên người anh.

Vào phòng ngủ, Mộ Nhã Triết liền ôm cô vào buồng tắm, định tắm rửa thân thể cô sạch sẽ.

Anh ngâm thìa vàng mà ra đời, cho tới nay chưa từng hầu hạ một ai, động tác khó tránh khỏi vụng về, thỉnh thoảng làm cô đau.

Có điều Vân Thi Thi lúc này, thể lực cạn kiệt, ngay cả mi mắt cũng không nhúc nhích nổi, khi cô bị đau, mắt hơi mờ, nhưng cũng chẳng còn sức lực mà oán trách.

Khi chà lau thân thể của cô, người đàn ông mới phát hiện, người phụ nữ này còn gầy hơn trong tưởng tượng.

Có lẽ đã trải qua sinh đẻ, chỗ đầy đặn rất mềm mại, nhưng cô tay của cô, anh chỉ cần một tay mà đã có thể bao trọn cả hai. Xương quai xanh như hai thanh ngọc, bắp tay trắng như ngó sen cũng gầy đến đáng thương, như thể anh chỉ cần hơi dùng lực là có thể bẻ gãy.

Lại càng không nói đến vòng eo nắm không chặt, gầy, quá gầy, người phụ nữ này, nói tóm lại cần phải béo lên.

Xem ra, nên bồi bổ cho cô thật tốt.

Người phụ nữ này, chẳng lẽ không hay ăn thịt sao?

Sáu năm qua, rốt cuộc cô sống thế nào? Lúc mới gặp gỡ, cô còn chưa gầy như này, trên người vẫn có chút thịt.

Mộ Nhã Triết không biết, sáu năm qua, Vân Thi Thi khó khăn nhường nào.

Vừa đến trường học vừa mang thai Hữu Hữu, khi đó còn ở cùng Vân Nghiệp Trình, về đến nhà, phải chịu sự la hét của Lý Cẩm ôm hết việc nhà.

Hữu Hữu được sinh ra, cô thuận lợi tốt nghiệp, nhưng bởi nuôi một đứa bé, bị đối xử lạnh nhạt.

Trong nhà không có người đàn ông chống đỡ, cô nhi quả phụ, chịu không ít khinh thường.

Mở vò hoa sen, rửa sạch bột xà phòng trên người cô, rồi lấy áo choàng tắm bọc cô lại, ôm lên giường.

Trên ghế salon bỗng vang lên tiếng chuông.

Mộ Nhã Triết ngăn ra, đi tới, là hướng điện thoại của cô. Cầm lên, trên màn hình hiện rõ hình khuôn mặt tinh quái của một cậu nhóc.

Tiếp điện thoại, giọng nói non nớt đặc trưng của trẻ con truyền qua microphone.

“Mẹ ~ Mẹ đáng yêu nhất của con ~ bao giờ mẹ mới về nhà vậy! Ở đây thật tối, thật lạnh, Hữu Hữu rất sợ, mẹ mau trở về đi ~ Hữu Hữu làm bánh dưa hấu nhỏ mẹ thích nhất đó.

Giọng nói ngọt ngào những nhẽo không hề giống biểu hiện ngạo mạn của cậu, ở trước mặt mẹ, cậu như một cậu nhóc chưa trưởng thành, thích làm nũng.

Tuần mi của Mộ Nhã Triết nhếch lên, tự dưng hồi tưởng lại ngày đó bị cậu hất chậu nước lạnh. Trong trí nhớ, ấn tượng đối với đứa bé này, hình như không hề đáng yêu như thế.

----- Vân Thi Thi là mẹ của Vân Thiên Hữu tôi, là người phụ nữ tôi dùng cả cuộc đời để bảo vệ. Tôi quyết không cho người như chú bắt mẹ phải chịu chút uất ức nào, càng không cho phép chú làm mẹ thương tâm.

----- Chú cho rằng chú là ai? Chú dựa vào đâu mà bắt nạt mẹ tôi, khiến mẹ đau lòng khổ sở? Nếu tôi thấy chú khiến mẹ tôi uất ức lần nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho chú.

Mùi thuốc súng nồng như vậy, giờ lại giả bộ hồn nhiên vô tội trước Vân Thi Thi, không khác gì những đứa trẻ sáu tuổi bình thường.

Thằng nhóc này, mới có 6 tuổi mà sao đã diễn tốt vậy?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Cha con đối lập 2

Cậu nhóc này, người nhỏ mà ma mãnh, mới có sáu tuổi, đã có hành động như vậy?

Trong lòng Mộ Nhã Triết, không phải không có kinh ngạc, thậm chí là không thể tưởng tượng nổi.

Đứa bé này, đối với anh mà nói, như là một câu đố. Đứa trẻ sáu tuổi, có thể có bản lĩnh lớn bao nhiêu? Một đứa trẻ bình thường ở độ tuổi như Vân Thiên Hữu, bắt quá chỉ mới hiểu được một số chuyện, bình thường một chút, có thể ngay cả nói chuyện cũng phát âm không rõ, học môn toán cũng là vụng về đếm trên đầu ngón tay.

Anh cũng đã gặp những đứa trẻ cùng tuổi, gặp người lạ đều là nhát gan sợ sệt, nhát gan một chút đều sẽ trốn sau lưng cha mẹ.

Thông minh như Tiểu Dịch Thần, xem như là thiên phú dị bẩm, thông minh hơn hẳn những đứa trẻ bình thường, mặc dù lúc bình thường đối với người ngoài có chút lạnh lùng, thực chất bên trong vẫn còn là một đứa con nít.

Tuy nhiên sẽ không giống một tiểu nhân tinh* như cậu, học được gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quý!

*Tiểu nhân tinh: ý chỉ người còn nhỏ nhưng vô cùng tinh ranh, lời đời.

Đến bây giờ anh vẫn khó có thể quên, ngày hôm đó ở trong điện thoại, cậu nhóc gọi thẳng tên anh, Mộ Nhã Triết, âm thanh không chút run rẩy, vô cùng bình tĩnh, mang theo lạnh lùng và xa cách khó có thể nhận ra, đối với người cha ruột chưa từng gặp mặt là anh đây, dường như đứa bé này đã sớm biết thân phận của anh, thậm chí lạnh lùng cảnh cáo anh, không được trêu chọc mẹ cậu nữa.

Tuổi còn nhỏ, nhưng đặc biệt che chở mẹ, dù cho bên ngoài làm tổn thương cô một chút, ở trong mắt cậu đều sẽ bị phóng to vô hạn, thậm chí không thể tha thứ.

Sáu tuổi... Mới chỉ có sáu tuổi, đã có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa, từ đầu đến cuối nói khoác với anh không biết ngượng: Chú cho rằng chú là ai?

Thậm chí còn nói: Sẽ không bỏ qua cho anh.

Mộ Nhã Triết kinh hãi không thôi, cũng không phải là anh không có tuổi ấu thơ, khi sáu tuổi, anh cũng chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm, sống bên trong nhà ấm, cho dù trưởng thành sớm hơn các đứa trẻ cùng lứa, nhưng cũng sẽ không vượt bậc thế này.

Đứa bé này... Lại làm cho anh có chút hoài nghi, bên trong cơ thể bé nhỏ đó, đang ẩn giấu một linh hồn đã trưởng thành.

Phía bên kia điện thoại, Vân Thiên Hữu ngồi trong thư phòng, sờ mó món đồ chơi trong tay, yên lặng nghe được tiếng thở gấp trong loa truyền đến, còn tưởng rằng là tín hiệu không tốt, lại hỏi vài câu: "Mẹ..? Mẹ có nghe thấy Hữu Hữu nói gì không?"

"Có."

Mộ Nhã Triết nặng nề mở miệng, giọng điệu rất thành thực.

Trong nháy mắt khi Vân Thiên Hữu nghe được giọng nói của anh, phảng phất như bị sét đánh, toàn bộ cơ thể đều cứng ngắc.

"Chú... Mộ Nhã Triết?" Vừa nói ra khỏi miệng, đã không còn là âm thanh bi bô, thành thực giống như là cuộc đối thoại của hai người đàn ông, cách một cái microphone, lạnh lùng đối lập.

Anh có chút ngoài ý muốn nhũn mảy, đột nhiên từ trên ghế đứng lên, đầu ngón tay đều đang run rẩy.

"Là tôi. Thế nào, con gọi thẳng tên của cha mình như thế à?"

"Không phải vậy, tôi nên gọi chú là cái gì?"

Vân Thiên Hữu cười nhạt chế giễu, bỗng nhiên chất vấn: "Điện thoại di động của mẹ tôi tại sao lại ở chỗ chú?"

"Xuyt." Khoé môi Mộ Nhã Triết lặng lẽ cong lên: "Mẹ con đã ngủ, nhỏ tiếng một chút."

"Mẹ ở chỗ của chú?" Lòng mảy Vân Thiên Hữu rút lại, rõ ràng đối với sự thực này có chút không bình tĩnh nổi.

Bị kích thích không nhỏ.

"Không phải tôi đã nói, chú không được trêu chọc mẹ tôi sao?"

"Chuyện này, không phải con đã cho cha một lựa chọn sao?" Mộ Nhã Triết tốt bụng nhắc nhở, hiển nhiên tâm tình thật tốt, đưa ra đáp án: "Cha có lựa chọn."

Vân Thiên Hữu sờ cằm, nhớ lại.

—— Người nhà cùng kẻ địch, chọn một trong hai?

"Chú Mộ, tôi nghĩ rằng chú đã hiểu lầm." Bỗng nhiên Vân Thiên Hữu lạnh lùng nói: "Tôi hối hận rồi."

"Hả? Hối hận?" Mộ Nhã Triết bật cười, đứa bé này, lúc nói chuyện vừa cổ chấp vừa uyển chuyển, rốt cuộc là học được từ ai?

Chương 212: Cha con đôi lập 3

Mộ Nhã Triết bật cười, đứa bé này, lúc nói chuyện vừa cố chấp vừa uyển chuyển, rốt cuộc là học được từ ai?

"Bất luận là người nhà hay là kẻ địch, chủ lựa chọn thế nào, không có liên quan gì tới tôi. Ngược lại, chủ không phải là người nhà của tôi!" Cậu nhóc bỗng nhiên trầm giọng: "Trả mẹ lại cho tôi, tôi khuyên chủ, tốt nhất không nên đụng đến mẹ tôi."

Giọng nói Vân Thiên Hữu lạnh như băng, khiến cho người ta không rét mà run. Giọng nói rõ ràng rất non nớt, chưa dứt sữa, nhưng mà giọng điệu, rất có lực uy hiếp.

Mộ Nhã Triết chợt phát hiện, cùng một bụng mẹ đi ra, lại không thể đánh đồng với nhau.

So với cậu, Tiểu Dịch Thần quả thực là tiểu thiên sứ.

Bên trong đứa bé này, chảy dòng máu của anh, khẩu khí nói chuyện, không chút thua kém anh, tuổi còn nhỏ, nhưng rất quyết đoán.

"Con thật là không đáng yêu một chút nào." Mộ Nhã Triết ngồi ở bên giường, đưa tay khẽ vuốt gò má Vân Thi Thi, không khách khí bình luận về cậu.

"Hừ, không liên quan tới chủ."

Vân Thiên Hữu nhanh chóng bình tĩnh lại, chậm rãi đi qua đi lại, cuối cùng, lại thận trọng ngồi trở lại trên ghế, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển chi phiếu, đôi mày đẹp hơi nhíu lại.

"Ra giá đi."

"...?" Về mặt Mộ Nhã Triết sững sốt.

"Bao nhiêu tiền? Muốn bao nhiêu tiền, ông có thể cách xa mẹ tôi một chút?"

Bao nhiêu tiền?

Khóe môi Mộ Nhã Triết giật giật.

Đứa bé này, sẽ không phải là đang ôm tiền lẻ trong ống heo ra thương lượng đàm phán giá cả với anh đấy chứ?!

"Con muốn đàm phán với cha?"

"Không được sao? Lời nói của người có tiền vốn, không nói lời vô ích." Vân Thiên Hữu lấy bút máy, mở nắp bút ra.

"Như vậy đi, đàm phán bằng chi phiếu?"

"Một trăm triệu, thế nào?"

Mộ Nhã Triết bật cười.

Một trăm triệu, đứa nhỏ này lấy một trăm triệu ở đâu ra?

Khi anh sáu tuổi, đừng nói là một trăm triệu, ngàn vạn bản thân cũng không có. Xuất thân của anh còn là hoàng thái tử của tập đoàn tài chính, cậu nhóc này, từ đâu có được một trăm triệu?

Cũng không phải là anh quá mức khinh thường đứa bé này, mà là, đây căn bản là chuyện không thể nào hình dung.

Hơn nữa, một trăm triệu, anh thiếu sao?

"Một trăm triệu, đô la mỹ, chưa đủ sao?"

Cách microphone, trong lúc hai "Người đàn ông" đang đối lập, nhất thời giăng co, thời gian như đông lại.

"Không đủ."

"Mười vạn, đủ chưa?" Vân Thiên Hữu cười nhẹ, cậu nhẹ nhàng xoay bút máy trên tay, giống như tư thế của một nhà tư bản.

Giọng nói hững hờ, mở miệng ra chính là cái giá trên trời... Xem như là để Mộ Nhã Triết mở rộng tầm mắt.

"Nếu không, chúng ta cạnh tranh công bằng đi." Bỗng nhiên Mộ Nhã Triết đứng lên, đi tới trước cửa sổ sát đất, đứng đối diện cửa sổ.

Pha lê trong suốt, phản chiếu ra dáng người cao lớn của anh.

Khóe môi Vân Thiên Hữu đột nhiên cứng lại: "Cạnh tranh công bằng?"

"Như nếu cha nói, giá tiền bao nhiêu, cũng khó có thể so sánh với một người phụ nữ. Ở trong lòng con, cô ấy là vô giá, ở trong lòng cha, cũng như thế."

"Ha ha, không biết tự lượng sức mình." Vân Thiên Hữu giễu cợt nói: "Chú Mộ, giữa tôi và chú, chú cho rằng mẹ tôi sẽ chọn ai? Chú thua rồi."

"Ồ? Vậy thì, mọi mắt mong chờ."

Vân Thiên Hữu nghe vậy, vẻ mặt từ từ hiện ra xúc động khó có thể kiềm chế được. Cậu đột nhiên nắm tay, nắm chặt bút máy trong lòng bàn tay, người đàn ông này không biết lấy tự tin từ đâu, dám khiêu khích cậu?

Địa vị của cậu trong lòng mẹ, căn bản không người nào có thể lay động. Người đàn ông này muốn khiêu chiến cậu sao?

Trong lòng phiền muộn ngắt điện thoại, bỗng nhiên Vân Thiên Hữu cảm thấy một môi nằm trên ghế da, cho dù lời nói như vàng thật không sợ lửa, nhưng trong lòng, đến cùng vẫn có chút không đủ tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Thân bất do kỷ

Người đàn ông này, hình như là tình thế bất buộc, muốn cướp đi mẹ từ bên cạnh cậu sao?

Nếu mất đi mẹ, cậu thật sự không còn gì cả. Không thể, cậu không cho phép xảy ra chuyện như vậy!

Đáng chết!

Vân Thiên Hữu nắm chặt hai tay, lông mày cau lại, nhìn từ xa, bóng lưng phủ một tầng tịch mịch khó có thể dùng lời diễn tả.

Cậu không thể mất đi mẹ...

Điện thoại bị ngắt.

Mộ Nhã Triết nhủ mảy, xóa đi cuộc ghi chép trò chuyện, vứt điện thoại đi động lên ghế salon.

Mùi thuốc súng giữa cha con bọn họ, hai bên đều giữ kín như bưng.

Anh sẽ không để cho Vân Thi Thi biết, đối thoại giữa anh cùng đứa nhỏ này.

Đồng dạng, cậu nhóc lạnh lợi kia cũng sẽ giấu chuyện này, ở trước mặt cô, vẫn như cũ nguy trang thành một đứa bé ngây thơ ngoan ngoãn.

Trở lại bên giường, người phụ nữ trên giường vẫn say sưa mộng đẹp, bây giờ đang chìm trong giấc ngủ, căn bản không có nghe thấy mùi thuốc súng đối lập vừa rồi của cha con bọn họ.

Cô cuộn lấy chăn, như con mèo rên rĩ vài tiếng, lại giống như là nói mê, âm thanh thấp không nghe thấy được. Anh đưa tay kéo chăn lại cho cô, trong giấc mộng cô bất mãn vì bị làm phiền, lẩm bẩm vài tiếng, điều chỉnh lại một tư thế ngủ thoải mái, nặng nề ngủ thiếp đi.

Uống chút rượu, lúc này vốn là ngà ngà say, ở trên xe muốn cô một hồi, vốn định về tới đây sẽ lại tiếp tục, nhưng mà cô lại cực kỳ uể oải, trên gương mặt tỉnh tề như điêu khắc, khó nén về một môi, anh dự định đêm nay sẽ buông tha cho cô.

Vân Thiên Hữu chất vấn, hình như vẫn còn bên tai.

"Không được trêu chọc mẹ của tôi!"

Đứa bé này tuổi còn nhỏ, như là thú nhỏ bị uy hiếp, toàn thân đều là gai nhọn, bất kể là lời nói hay là giọng điệu, dường như không đem người ta quán lại đau đớn thế không bỏ qua.

Nhưng mà cũng có thể hiểu được, Vân Thiên Hữu tuy lạnh lùng, nhưng bản tính lại hết sức đơn thuần ngây thơ. Nhiều năm như vậy, cậu ở trong thế giới sạch sẽ, từ đầu đến cuối chỉ có một mình cô nghiêm túc cẩn thận đóng vai người thân.

Chăm sóc từng li từng tí, chân chính đặt cậu trong lòng mà yêu thương, cũng chỉ có mình Vân Thi Thi.

Đứa trẻ sáu tuổi, mặc dù lại có thêm thành tựu, đối với mẹ, lại vô cùng ý lại.

Bây giờ anh cùng một đứa bé khác muốn mạnh mẽ xông tới, làm sao mà Vân Thiên Hữu có thể không phòng bị? Sao có thể không lấy ra tư thế phòng ngự?

Trong điện thoại, giọng điệu của cậu tuy giọng gạo và ngăn cách, nhưng mà mơ hồ có thể nghe được ra, trong lời nói của cậu có chút khản trương cùng căng thẳng, thậm chí là... Sợ hãi.

Nhưng mà, đúng là anh trêu chọc cô sao?

Lông mày Mộ Nhã Triết cau lại, trên mặt, có chút bất đắc dĩ.

Nếu anh muốn trêu chọc cô, sáu năm trước, anh sẽ không thả cô đi.

So với bất luận người nào anh càng hiểu rõ tính tình của mình, đối với một sự vật, chưa bao giờ dễ dàng nóng lòng.

Nhưng mà một khi là thứ anh muốn, vĩnh viễn cũng sẽ không vứt bỏ.

Thực chất trong lòng anh là người nhớ tình cũ, loại từ ngữ như có mới nói cũ không thích hợp có trên người anh. Anh cũng biết, anh xuất thân trong giới nhà giàu, nhiều nhất chính là thân bất do kỷ.

Trong giới nhà giàu, rắc rối phức tạp, dây dưa quá nhiều lợi ích, đặc biệt là nhà giàu như nhà họ Mộ, gia nghiệp to lớn, trong đó lục đục với nhau, âm mưu tính toán, quá nhiều, đi một bước giống như đi trên miếng băng mỏng, từng bước kinh tâm.

Thân phận như anh, phụ nữ bên cạnh tất nhiên sẽ không quá lâu dài.

Anh luôn nhắc nhở chính mình, tuyệt đối không thể giao ra chân tình. Bất kể là tình cảm thế nào, gặp dịp thì chơi đã thấy hài lòng, nếu như dùng tình cảm sâu đậm, đến lúc biệt ly, chính là đau thấu tim gan?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Câu đố sáu năm trước

Mười mấy năm trước, mẹ của anh qua đời, một hồi sinh ly tử biệt, giống như lóc lấy một cái xương sườn trên người anh.

Anh không muốn lại nếm trải mùi vị đó, vì vậy đối với Tiểu Dịch Thần, từ trước đến nay anh đều không tiếc thủ đoạn đúc một bức tường cao vây quanh cậu nhóc, bảo vệ cậu ở bên trong.

Đối với cô, lại như một con cá nhỏ, anh từng có lòng tốt muốn phóng sinh, muốn trả lại cho cô một tương lai tự do.

Nhưng mà sáu năm sau, gặp nhau lần nữa, dù anh làm cách nào cũng không thể buông tay.

Liên quan tới gia đình của cô, trong lòng anh cảm thấy bất mãn. Cô tưởng rằng, mình mang theo một khoản tiền, tất nhiên sẽ cao bay xa chạy, hoặc là xuất ngoại du học, hoặc là đi theo con đường du học, gặp được một người đàn ông, có thể gửi gắm cả đời.

Nhưng sáu năm nay, dường như cô cũng không hề như ý.

Tháng ngày gặp ghềnh trắc trở, trong nhà còn dính liú tới hai người, một người là mẹ nuôi, một người nữa là em gái không có liên hệ máu mủ, hai người này như là côn trùng hút máu tàn nhẫn, bám chặt lên người cô, hận không thể ép chết cô.

Sáu năm trước, trợ lý của anh từng tiết lộ cho anh một chi tiết nhỏ.

Lúc đầu Vân Thi Thi không mong muốn mang thai hộ. Lần đầu khi kiểm tra cơ thể, có một người phụ nữ trung niên đi theo bên cạnh, sau khi điều tra, mới biết được, người phụ nữ này là mẹ nuôi của cô.

Cô là đứa con gái hiếu thuận, đối với Vân Nghiệp Trình nhận nuôi mình, xưa nay cô đều mang lòng biết ơn. Dù sao bất luận chi tiêu ăn mặc, Vân Nghiệp Trình chưa từng bạc đãi cô.

Sự nghiệp của cha nuôi gặp khủng hoảng, cô cũng vì vậy mà lo lắng không ngớt, song mẹ nuôi là người đầu tiên nói, nếu ký vào hợp đồng mang thai hộ thì có thể nhận được thù lao với cái giá trên trời, có lẽ có thể giảm bớt nguy cơ khoản nợ trong công ty của Vân Nghiệp Trình.

Lúc bắt đầu cô cũng không đồng ý, cho rằng chuyện như vậy quá mức không có trách nhiệm, khi đó Lý Cẩm thấy tiền sáng mắt, từng bước ép sát, thậm chí không tiếc lấy cái chết ra uy hiếp, uy hiếp cô nếu như không đồng ý, những ngày tháng sau này nhất định không có cách nào vượt qua!

Thậm chí Lý Cẩm còn nghiêm túc nói, nếu cô không đồng ý, cuộc sống về sau đừng nghĩ sẽ được dễ chịu, người cả nhà đều bị cô liên lụy.

Trong lòng Vân Thi Thi vừa tự trách vừa cảm thấy khuất nhục, bất đắc dĩ, đặt bút ký hợp đồng.

Lý Cẩm về đến nhà, lại giả vờ như mình không biết chuyện, thậm chí liên tục nhục nhã cô như trước, lòng dạ vô cùng độc ác.

Ban đầu Mộ Nhã Triết nghe được chuyện này, cũng không có để ở trong lòng, mãi cho đến khi báo cáo kiểm tra được đưa tới trên tay anh.

Anh nhìn mô hình nhóm máu của cô, mà xui quẻ khiến, lấy mẫu máu thu thập được ra so sánh, tin tức của khoa di truyền đưa tới, kết quả giám định thân quyền, độ khả thi thân quyền lớn hơn 99.999%.

Cô mới chân chính là thiên kim bị lưu lạc của tập đoàn tài chính Mộ thị, còn thân phận của Mộ Uyển Nhu, vô cùng đáng nghi.

Mộ Nhã Triết đã sớm nghi ngờ thân phận của Mộ Uyển Nhu.

Nhưng mà chút nghi ngờ này, lúc đầu, căn bản không có lập trường.

Lúc Mộ Uyển Nhu mới vừa trở lại nhà họ Mộ, ông cụ nhà họ Mộ liền thu thập hàng mẫu, làm giám định thân quyền, nhưng mà nhận được kết quả không có vấn đề, do đó mặc dù con gái rất không giống mẹ đẻ, từ trên xuống dưới nhà họ Mộ đối với thân phận của cô ta, cũng không có hoài nghi.

Nhưng mà mãi đến lúc lấy được kết quả báo cáo thân quyền của Vân Thi Thi, lúc trước bản báo cáo giám định thân quyền mà Mộ Uyển Nhu gọi là "Không có vấn đề" liền trở thành vấn đề lớn nhất.

Rốt cuộc là ai đang ở bên trong giờ trò?

Mộ Uyển Nhu?

Không thể.

Khi đó tuổi tác cô ta còn nhỏ, có bản lĩnh gì, có thể đổi trắng thay đen báo cáo giám định?

Trong này, chắc chắn là mưu tính của những người khác.

Sẽ là ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: Mộ Khuynh Thành

Sẽ là ai đây?

Thực ra, từ rất lâu trước đây, anh đã sớm hoài nghi thân phận của Mộ Uyển Nhu.

Lúc Mộ Nhã Triết còn nhỏ, khi Mộ Thịnh đưa Mộ Uyển Nhu lúc đó chỉ mới chín tuổi đến trước mặt anh, nói cho anh biết, cô bé này là vợ chưa cưới tương lai của anh, mặc dù trên mặt anh tỏ vẻ không sao cả, nhưng trong lòng lại hết sức chống cự.

Mộ Uyển Nhu vừa đến nhà họ Mộ, tâm tình ông cụ nhà họ Mộ vô cùng vui vẻ, trước tiên cũng không có đi làm giám định thân quyền, chỉ thu thập mẫu máu, chậm chạp chưa đi làm giám định DNA.

Mãi đến khi Mộ Thịnh hậu tri hậu giác ý thức được, dường như dung mạo cô bé này có chút khác biệt cùng mẹ đẻ, bất luận là mặt mày hay đường nét ngũ quan, đều không hề giống.

Thế là, lúc này ông cụ nhà họ Mộ mới ôm tâm thái hoài nghi, đi làm so sánh DNA.

Về việc này, lúc đó Mộ Uyển Nhu còn nhỏ, căn bản không biết chuyện, cũng đừng nói tới ở cái tuổi đó của cô ta, có thể khuấy lên sóng gió gì.

Có được kết quả báo cáo giám định, lại hoàn toàn ăn khớp.

Cho dù trong lòng Mộ Thịnh thấy kỳ lạ, nhưng cũng không để trong lòng, chỉ cho là đứa bé còn nhỏ, ngũ quan vẫn chưa nảy nở.

Cho đến khi Mộ Uyển Nhu trưởng thành, ngũ quan hoàn toàn nảy nở, nhưng dung mạo lại khác người phụ nữ kia một trời một vực, lần thứ hai khiến ông cụ Mộ cảm thấy hoài nghi.

Mộ Khuynh Thành —— đây là tên người phụ nữ kia.

Bà là người mà Mộ Thịnh nhận làm con gái nuôi khi ông đã trung niên, không có quan hệ máu mủ cùng Mộ Thịnh.

Đối với người phụ nữ này, Mộ Nhã Triết cũng không biết quá nhiều, tài liệu liên quan tới bà, căn bản không tra được bản hoàn chỉnh, giống như có người cố ý phủ đầy bụi lên quá khứ của bà vậy.

Người này, chi sợ cũng là Mộ Thịnh.

Liên quan tới di vật của Mộ Khuynh Thành, phần lớn cũng được thu dọn sạch sẽ, chắc là ông cụ sợ thấy vật nhớ người, nèm đem những di vật kia niêm phong cất vào kho dưới tầng hầm, trên người, chỉ để lại một khối ngọc bội, lúc nào cũng lấy ra, nhìn xuất thần.

Nhưng mà, liên quan tới thân thể của bà, trái lại Mộ Nhã Triết tra ra một chút manh mối.

Năm đó, ở thủ đô, mới đầu Mộ Khuynh Thành chỉ là một nữ ca sĩ có thân phận thấp kém ở phòng ca múa nhạc Bách Nhạc Môn. Lúc đó bà vẫn chưa được nhà họ Mộ nhận nuôi, nghệ danh gọi là "Khuynh Thành", nghe nói, là một cô nhi, vô danh không họ.

Thủ đô khi đó, phồn vinh kém xa bây giờ, nhưng mà theo kinh tế đổi mới, lặng yên sinh ra rất nhiều gia đình phú quý.

Chỉ là cho dù như vậy, thủ đô khi đó, nhà họ Mộ với tư cách là nhà giàu trăm năm, lại là nhà độc đại.

Lúc đó, thủ đô có một khu chợ thương mại phồn hoa, bây giờ nhắc tới chính là một quán bar. Quán bar và quán ăn đêm khi đó còn chưa có hưng thịnh, phòng ca múa nhạc chính là nơi tiêu khiển thoải mái đứng đầu của bọn phú hào.

Còn ca thính Bách Nhạc Môn lại ở đoạn đường phồn hoa, là một trong rất nhiều sản nghiệp dưới danh nghĩa nhà họ Mộ.

Vốn phòng khiêu vũ Bách Nhạc Môn vì kinh doanh không tốt, sắp đóng cửa.

Sau đó, không biết ông chủ phòng khiêu vũ từ nơi nào khai thác ra được một bảo bối như Mộ Khuynh Thành về.

Trời sinh không chỉ có giọng hát hay, kỹ thuật khiêu vũ cũng vô cùng tốt, càng hiếm thấy hơn chính là, tên như người, bà có dung mạo mỹ lệ khuynh thành, phong nhã tài hoa, tên tuổi bắt đầu hưng thịnh.

Cũng bởi vì như thế, lâu ngày, dần dần, địa vị của bà ở phòng ca múa nhạc nước lên thì thuyền lên, phòng ca múa nhạc vốn từ từ suy sụp nay chuyển làm ăn bắt đầu phát đạt, thậm chí tranh đua nhau mở phòng khiêu vũ lúc đó cũng rất náo nhiệt.

Rất nhiều ông chủ lớn đều hướng về tên tuổi của Mộ Khuynh Thành, về sau người đến đều thành khách quen, thường xuyên đến thăm.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Mộ Khuynh Thành 2

Các ông chủ phòng ca múa nhạc khác đều ngửa ngáy trong lòng, thậm chí đã từng ra giá cao, tiền hô hậu ủng muốn đào bảo bối về.

Đây chính là một cây rụng tiền vững chắc!

Vào lúc ấy, người thọc gậy bánh xe quả thực không ít.

Nhưng mà Mộ Khuynh Thành là một người phụ nữ cực kỳ nhớ tình cảm, dù cho các ông chủ khác đồng ý cho bà đãi ngộ lớn hơn nữa, bà vẫn không hề bị lay động.

Từ đó về sau, Mộ Khuynh Thành thành công nhận danh hiệu ca sĩ nữ hạng nhất, vì chính mình gây dựng địa vị không người nào có thể vượt qua.

Càng về sau, sinh ý của Bách Nhạc Môn càng thêm phát đạt, chuyện làm ăn của các phòng ca múa nhạc khác càng ngày càng vắng vẻ.

Cuối cùng, thực sự không còn cách nào, những phòng ca múa nhạc kia không thể không đóng cửa ngừng kinh doanh, chỉ còn lại Bách Nhạc Môn ở thủ đô xưng bá độc nhất, chuyện làm ăn ngày càng lớn mạnh.

Ông chủ phòng khiêu vũ đối đãi với bà vô cùng tốt, chưa từng bạc đãi bà.

Dù sao cũng là bề mặt của phòng ca múa nhạc, tự nhiên là phải cung phụng như Bồ Tát.

Nhưng mà tháng ngày lâu, ông ta chậm rãi động chạm tới một chút kẻ vật.

Từ xưa đến nay, người đàn ông nào không thích người chung diện? Huống chi lại là người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ như thế, người đàn ông nào có thể từ chối?

Khi đó Mộ Khuynh Thành đang ở độ tuổi như hoa, mười tám tuổi, còn ngây ngô vô cùng, còi ra quần áo trên sàn nhảy, quả thực chính là một đóa phù dung trong trẻo, cả người tràn ngập hơi thở mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng.

Vào một lần khi đưa bà về nhà, trước cửa nhà bà, ông ta bỗng nhiên nhào tới.

Mộ Khuynh Thành không nghĩ tới ông ta sẽ động ý niệm như vậy, nhất thời bị dọa sợ.

Tuy bà là ca sĩ, nhưng tính tình cao ngạo, trong tình thế cấp bách bà giận dữ và xấu hổ liền chết chống cự, lúc đó ông ta không thể thực hiện được, phần nộ bỏ đi.

Nhưng mà, bà lại không biết, ngay lúc đó tình cảnh này đã bị phóng viên của một toà soạn nhỏ chụp trộm, đăng trên báo chí.

Thế là, lời đồn đãi về vũ nữ Khuynh Thành không trong sạch trong lúc nhất thời ồn ào xôn xao dư luận.

Trong một đêm, cuộc sống của bà gặp phải biến hóa long trời lở đất.

Vốn là trong lòng những khách nhân kia, bà là thần thánh cao quý, không thể xâm phạm, nhưng từ sau khi tin tức bê bối của bà truyền khắp thủ đô, hình tượng của bà bị hạ xuống cực thấp.

Những khách nhân kia bắt đầu động tay động chân với bà, động tác cũng càng lúc càng to gan, hơn nữa cách cư xử xấu xa. Mỗi khi bà tìm trường phòng giúp đỡ, bởi vì thù dai, lần nào trường phòng cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Mộ Khuynh Thành cực kỳ oan ức, bỗng nhiên bà thấy chán ngán cuộc sống hừng hực thâm sâu này, cũng thấy chán ngán mình phải suốt ngày lạc lối bên trong những cuộc ăn chơi trác táng, thậm chí là chán ngán tính mạng của mình.

Những lời đồn đại càng ngày càng khó nghe, những khách nhân kia cũng càng ngày càng thô bạo không nói lý, thậm chí không tiếc sử dụng thủ đoạn đi tranh đoạt, lúc lâm vào giai đoạn gian nan nhất, Mộ Khuynh Thành bị bức ép không còn cách nào khác, chỉ có thể mặt dày đi thỉnh cầu một người đàn ông che chở.

Khi đó, ở thủ đô, cũng chỉ có người đàn ông này mới có đầy đủ năng lực bảo vệ bà, có đầy đủ năng lực khiến bà không bị ức hiếp.

Người này, chính là Mộ Liên Thành.

Mộ Liên Thành, cha đẻ Mộ Nhã Triết, con vợ cả phòng lớn của Mộ Thịnh, cũng là đứa con trai được Mộ Thịnh coi trọng nhất. Mộ Liên Thành tuổi trẻ tài cao, tài hoa hơn người, hơn hai mươi tuổi, nhưng giá trị bản thân đã là ngàn tỉ.

Khi đó, ông đã có hôn ước cùng con gái thiên kim nhà họ Giang ở thủ đô.

Sau đó, cũng không biết rốt cuộc xảy ra bất ngờ gì, Mộ Khuynh Thành được nhà họ Mộ nhận nuôi, trở thành con gái nuôi của Mộ Thịnh, nói tới danh phận, có quan hệ anh em cùng Mộ Liên Thành, cho dù không có quan hệ máu mủ, nhưng miễn cưỡng bóp chết ý nghĩ của Mộ Liên Thành đối với Khuynh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Lòng trắc ẩn

Dung mạo của Mộ Khuynh Thành bất kể là quá khứ hay là hiện tại, cũng có thể nói là quốc sắc thiên thành, nhưng mà gương mặt của Mộ Uyển Nhu lại cách biệt rất xa với bà, thậm chí ngay cả một ngón út của bà cũng không sánh được.

Vì thế, lúc Mộ Uyển Nhu trưởng thành, Mộ Thịnh làm giám định cho cô ta lần thứ hai.

Cũng không biết Mộ Uyển Nhu biết được chuyện này từ đâu, cuống quýt mua chuộc người ở khoa di truyền, lén lút bóp méo báo cáo giám định, Mộ Thịnh lại bị chẳng hay biết gì, chỉ cảm thấy hơi tiếc nuối vì không có người nói nghiệp gương mặt xinh đẹp của Mộ Khuynh Thành.

Nhưng mà chuyện này lại bị Mộ Nhã Triết biết được, anh ra tay trước Mộ Uyển Nhu, thần không biết quỷ không hay lấy được bản báo cáo giám định, cũng đã sớm biết Mộ Uyển Nhu giả tạo thân phận.

Đáng thương cho Mộ Uyển Nhu, thông minh nhất thời, nhưng hồ đồ một đời.

Cô ta chỉ biết, thông qua đơn giản bóp méo, liền tự cho là có thể lừa dối, giấu kín được thân phận của mình, tiếp tục mặt mày rạng rỡ làm thiên kim nhà giàu của cô ta.

Nhưng căn bản cô ta không biết, Mộ Nhã Triết là người nào, từ lúc anh sinh ra, đã từng bước đi trên con đường gió tanh mưa máu đáng sợ của giới nhà giàu.

Quyền lợi, của cải, tranh cướp, đầu đá nhau, anh đã từng trải qua âm mưu quỷ kế, e rằng ngay cả da lông Mộ Uyển Nhu cũng không học được.

Mộ Thịnh đã già, tuy nói đa mưu túc trí, gừng càng già càng cay, nhưng gừng già đến tuổi như ông, cũng không thể nào tiếp tục cay được nữa, cây khô mục nát, khó tránh khỏi già thì hồ đồ.

Nhưng anh không có già. Mộ Uyển Nhu có thể tính toán kéo Mộ Thịnh vào, nhưng không thể nào tính toán tới trên đầu Mộ Nhã Triết anh.

Chỉ là một Mộ Uyển Nhu, còn chưa đủ để anh ra tay.

Anh vẫn hoài nghi, sau lưng Mộ Uyển Nhu, còn giấu kín một âm mưu to lớn, đó cũng là nguyên nhân anh án binh bất động.

Ông cụ Mộ tuổi đã cao, mặc dù trên danh nghĩa anh là chủ tịch tập đoàn tài chính Đế Thăng, trong tay nắm cổ quyền lớn nhất, bây giờ coi như toàn thân trở ra, đem tập đoàn tài chính giao tất cả cho đứa cháu ruột coi trọng nhất, an tâm bảo dưỡng tuổi thọ.

Nhưng chung quy đã lớn tuổi, thời gian cũng không còn bao lâu, bởi vậy, khó tránh khỏi sẽ có người, nhìn chằm chằm quyền thừa kế tập đoàn tài chính trong tay anh.

Tuy nói, Mộ Nhã Triết danh chính ngôn thuận là người thừa kế, do ông cụ Mộ chỉ định làm ông chủ tương lai của nhà họ Mộ, được ông cụ Mộ cho phép, nhưng những người khác trong nhà họ Mộ không hẳn sẽ ngồi xem mặc kệ.

Ông cụ Mộ có ba bà vợ, phòng lớn chỉ có một đứa con trai là Mộ Liên Thành, mà Mộ Nhã Triết là con trai độc nhất của Mộ Liên Thành và Giang Ý San, từ trên xuống dưới nhà họ Mộ, ngoại trừ anh, không phải không có người nói nghiệp!

Mấy năm gần đây, tình hình thân thể ông cụ Mộ càng không tốt, những người mơ ước vị trí thừa kế, chỉ sợ cũng ngồi không yên!

Trong giới nhà giàu, xưa nay phụ nữ đều là vật hi sinh tranh đấu quyền thế.

Lúc đó khi Mộ Nhã Triết cảm bản giám định báo cáo của Vân Thi Thi, quả thực đã có động một ít tâm tư.

Nếu như cô mới là thiên kim chân chính lưu lạc bên ngoài của nhà họ Mộ, thân phận Mộ Uyển Nhu là giả, thân phận của cô mới là thật, như vậy tất cả những thứ này, lẽ ra nên vật quy nguyên chủ mới phải.

Nói như vậy, Vân Thi Thi mới là vợ chưa cưới danh xứng với thực của anh, anh đã nhìn thấy ảnh chụp lúc xưa của Mộ Khuynh Thành, bất luận là dung mạo hay khí chất thanh lệ thoát tục, đều cực kỳ ăn khớp.

Thậm chí không cần nghiệm chứng khác, chỉ cần dẫn người đến trước mặt ông cụ Mộ, nhìn qua, ai thật ai giả, căn bản không cần giải thích dư thừa cùng biện bạch.

Vân Thi Thi hoàn mỹ kế thừa gương mặt xinh đẹp cùng phong thái phi phàm của Mộ Khuynh Thành, tất cả những thứ này chính là chứng cứ tốt nhất.

Nhưng mà, anh lại không làm như thế.

Đối với, cuối cùng anh vẫn có một phần lòng thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Bằng chứng phạm tội

Cô gái trong sáng lương thiện như cô, nên giao phó cho một người tốt hơn, đối với anh mà nói, phụ nữ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, vợ, bất quá chỉ là danh nghĩa.

Phụ nữ không phải đều giống nhau sao, anh nhắc nhở chính mình, sẽ không tiếp tục bày tỏ tình cảm chân thật.

Đối với anh, động tình sẽ chỉ làm cho anh có thêm một uy hiếp, đó mới là đòn trí mạng thật sự.

Ở một nơi thị phi như giới nhà giàu, không thích hợp cho cô gái thuần trắng như tờ giấy như cô.

Chỉ là, bây giờ, anh biết được, anh còn có một đứa con trai, hơn nữa, được người phụ nữ gốc này tỉ mỉ nuôi dưỡng, vô cùng xuất sắc.

Lúc này, anh không thể không tốn chút thời gian suy nghĩ.

Ngồi ở giường bên, Mộ Nhã Triết yên tĩnh nhìn chăm chú vào gương mặt nằm nghiêng của Vân Thi Thi, roi vào trầm tư!

...

Đêm khuya, Vân Thiên Hữu lại không cảm thấy buồn ngủ.

Mặc áo ngủ từ trên giường ngồi dậy, nhàn rỗi không có việc gì làm, trong lòng nhớ đến Vân Thi Thi lại trần trọc trở mình khó có thể ngủ, bèn đi tới trước bàn đọc sách, quyết tâm làm một quyển bài tập có độ khó cao.

Mở máy vi tính ra, hòm thư "Tích tích" vang vọng. Click mở ra, chính là tài liệu lúc trước cậu căn dặn Lý Hàn Lâm điều tra.

Lục Cảnh Diễm, cái tên thật là êm tai, nhưng mà tại sao lòng dạ lại ác độc như vậy.

Hữu Hữu yên lặng nhìn, đầu ngón tay trắng nõn rất quy luật gõ lên bàn, hình như đang nghiêm túc tính toán cái gì đó.

Lúc trước ở chỗ Mộ Nhã Triết, cậu nín một bụng uất ức, bây giờ không thấy tin tức của mẹ, cậu càng thêm cực kì buồn bực.

Do đó, tạm thời không có tâm tư hỏi đến người phụ nữ này.

Nhưng mà ngay khi cậu vừa muốn đóng hòm thư lại, Lý Hàn Lâm lại gửi đến mấy bưu kiện, lần này, là mấy đoạn video tiệc rượu ở khách sạn.

Những nơi như khách sạn thế này, máy theo dõi quay chụp video đều được bảo quản bí mật, nếu như không có cảnh sát đích thân tới hiện trường, người bình thường căn bản không có quyền hạn lấy được.

Cũng không biết rốt cuộc Lý Hàn Lâm dựa vào bản lĩnh gì đoạt tới tay.

Vừa mở video ra nhìn, là hành lang trong khách sạn, cảnh tượng Lục Cảnh Diễm đánh đập một người phụ nữ.

Sở dĩ có thể nhận ra đó là Lục Cảnh Diễm, là bởi vì Vân Thiên Hữu nhớ kỹ quần áo mà cô ta mặc trong tiệc rượu, lễ phục của cô ta cực kỳ đắt, bởi vậy không khó phân biệt ra.

Máy thu hình ở khách sạn Đế Cung được bố trí cực kỳ bí mật, nhưng mà dựa theo góc độ quay chụp khuếch đại lớn nhất, là ở đối diện hành lang và cửa thang máy.

Người quen thuộc khách sạn đều biết, hai nơi này vẫn luôn là nơi trọng điểm được quan tâm để đặt máy theo dõi, cũng bởi vậy, mới có hai video được quay lại với góc độ khác nhau.

Không biết tới cỡ chết, Lục Cảnh Diễm cũng coi như là "Người gây án", nhất thời nóng nảy, nên quên chọn nơi bí mật, trực tiếp đi tới trước mặt Vân Na quyền đầm cước đá, ý vào chuyện mình có cha là người quyền thế, không hề e dè nhiều.

Mở ra video thứ nhất, hơi không được rõ ràng, từ góc độ này xem ra, chỉ có thể mơ hồ nhận ra bóng lưng Lục Cảnh Diễm.

Ngũ quan người bị cô ta đánh đập, nhất thời mơ hồ không rõ, căn bản không nhận ra.

Video thứ hai, được quay chính diện hai người, góc độ chuẩn xác, dễ dàng nhận ra ngũ quan của từng người, vừa nhìn đã nhận ra Lục Cảnh Diễm, còn người phụ nữ bị cô ta ra sức đánh, dung mạo cũng hiện lên rõ ràng.

... Vân Na?

Lông mày Vân Thiên Hữu cau lại.

Đêm nay cô ta cũng đi tham gia tiệc rượu? Tại sao cậu lại không nhìn thấy?

Lẽ nào, là do cậu tôi quá muộn?

Hình ảnh trong video, có thời gian là năm phút đồng hồ, Lục Cảnh Điềm kéo Vân Na vào trong hành lang, qua rất lâu, mãi đến tận mười phút sau, mới thấy cô ta mang về mặt hoang mang đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Chờ thời cơ

Qua rất lâu, mãi đến tận mười phút sau, mới thấy cô ta mang về mặt hoang mang đi ra.

Lại qua mười mấy phút, mới có mấy bảo an vội vã chạy tới, mang theo Vân Na đã bất tỉnh nhân sự rời khỏi hiện trường.

Trên gương mặt nhỏ nhắn đẹp trai mà non nớt của Hữu Hữu, là trầm tư, đôi mắt trong veo như nước hoàn toàn là ánh sáng của toan tính.

Lục Cảnh Điềm...

Tiệc rượu đêm nay đúng là vô cùng đặc sắc, lại còn có tiết mục đặc sắc đến thế?

Mặc dù nói, Vân Na rơi vào kết cục như bây giờ, căn bản cậu không hề cảm thấy đáng thương, chỉ cảm thấy đó là ác quả mà cô ta gây nên.

Mặc dù cậu còn nhỏ tuổi, nhưng cũng hiểu được nhân quả báo ứng.

Người gieo xuống nhân nào thì sẽ có quả ấy.

Gieo nhân tốt, nhận được quả ngọt; gieo nhân ác, sẽ nhận được quả đắng.

Tuy nghĩ như thế, nhưng sự tàn nhẫn của Lục Cảnh Điềm cũng làm cho cậu thấy kinh ngạc.

Lục Cảnh Điềm này, ra tay quá mức độc ác, từ trong video xem được, cũng không biết rốt cuộc cô ta đã làm gì Vân Na, đầy máu tươi, vô cùng thê thảm.

Cô ta làm người thế nào, cậu không quan tâm, lười truy cứu.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện ở tiệc rượu, cô ta nhắm vào mẹ, mở miệng nói xấu mẹ, nghĩ tới đây, sắc mặt Vân Thiên Hữu liền lạnh xuống.

Cái gì cậu cũng không sợ, chỉ sợ đến lúc đó, người phụ nữ này lại dùng thủ đoạn tương tự đối phó mẹ...

Nghĩ tới đây, trong lòng cậu lại tuôn ra khí lạnh khó có thể không chế.

Vân Thiên Hữu tắt video, bảo mật bưu kiện, hồi âm ba chữ cho Lý Hàn Lâm: Chờ thời cơ.

Lý Hàn Lâm ở bên kia không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, chờ thời cơ?

Chờ tới lúc nào? Lẽ nào hiện tại không phải thời cơ tốt nhất sao?

Ông ta hao tổn tâm cơ lấy được video này tới tay, vốn cho là Vân Thiên Hữu chắc chắn không thể chờ đợi được nữa mà đem video đắt giá này nỏ tung giới truyền thông, làm hỏng danh tiếng của Lục Cảnh Điềm.

Nhưng mà Vân Thiên Hữu lại không làm vậy, trái lại nhẹ như mây gió để ông ta chờ thời cơ, thời cơ? Rốt cuộc là đợi đến lúc nào?

Chợt ông ta nhớ tới chuyện lúc trước, Vân Thiên Hữu ở trước hội đồng quản trị làm ra một quyết sách.

Khi đó, công ty Nhạc Trí nghiên cứu ra một sản phẩm đồ chơi trí năng*, được tất cả cổ đông hội đồng quản trị tán thành, cho rằng sản phẩm này một khi được tung ra thị trường, chắc chắn như thủy triều bao phủ.

*Trí năng: trí tuệ và năng lực

Đơn đặt hàng đầu tiên đã được tập trung vào sản xuất, lúc đó, đúng lúc gặp được thời kỳ thị trường nóng lên, khi đó hội đồng quản trị nóng lòng muốn

tung sản phẩm này ra thị trường, nhưng khi họp đồng ký kết đơn đặt hàng sản phẩm được đưa tới tay Vân Thiên Hữu, chỉ chờ cậu kí tên và đóng dấu.

Cậu lại chậm chạp ấn bình bất động.

Hội đồng quản trị cuống lên, nhiều lần thúc giục cậu, nhưng bất vô âm tín, cũng chỉ nhấn ra ba chữ: Chờ thời cơ.

Thời cơ? Lúc nào?

Lý Hàn Lâm không khỏi hiếu kỳ, tất cả mọi người cũng không biết rốt cuộc Vân Thiên Hữu có ý đồ gì.

Trong lúc hội đồng quản trị không tìm được manh mối, không quá hai tháng, món đồ chơi của công ty Mitel vừa sản xuất ra dính vào bê bối —— trải qua quá trình điều tra của ủy viên giám sát quốc tế, đồ chơi trẻ em làm bằng gỗ được sản xuất ra có khối lượng chỉ vượt quá chỉ tiêu, trong lúc theo dõi nguy hiểm, bên trong còn sót lại dung môi độc tố rất cao, thậm chí là nước sơn dễ dàng tẩy màu được quét lên bên ngoài cũng có vấn đề.

Đồ chơi của công ty Mitel là bá chủ trong giới sản xuất đồ chơi, cũng là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của công ty Nhạc Trí cho đến nay, sản xuất trò chơi mô hình gỗ xếp nhất thời thịnh hành toàn cầu, lập tức đè ép quần hùng.

Do đó, khi vụ bê bối bị lộ, cả thế gian khiếp sợ, danh tiếng rơi xuống đáy vực.

Lần đó, các phụ huynh hết sức chú trọng vấn đề chất lượng đối với món đồ chơi này.

Đồ chơi trẻ em, là cho trẻ con chơi, nếu như chất lượng có vấn đề, chẳng phải là hại con cái?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 220: Hô hấp rối loạn

Công ty Nhạc Trí lập tức tạm dừng mọi thời cơ, đăng tải thông báo, tung ra báo cáo kiểm tra đo lường sản phẩm uy tín quốc tế, không chút lưu tình phê bình hành vi bất lương về món đồ chơi của công ty Mitel.

Cũng bởi vậy, Công ty Nhạc Trí giảm lên công ty Mitel long trọng cử hành tuyên bố sản phẩm, ra trận đẹp đẽ khắc phục khó khăn.

Chỉ một quý*, công ty Nhạc Trí chiếm lĩnh 60% số lượng tiêu thụ đồ chơi trên thị trường toàn cầu.

*Một quý: là ba tháng, một năm có 4 quý. Chia như sau: Quý 1 gồm tháng 1, 2 và 3; Quý 2 gồm tháng 4, 5 và 6; Quý 3 gồm tháng 7, 8 và 9; Quý 4 là tháng 10, 11, và 12.

Đó là chuyện sau này, hội đồng quản trị đối với vị cổ đông thân bí khó lường này vô cùng kính nể.

Vân Thiên Hữu từng nói, cậu sẽ không dễ dàng động thủ, nhưng mà một khi ra tay, sẽ không cho đối thủ bất kỳ chỗ trống nào để vron mình.

Lúc cậu nói ra lời nói đó, nhẹ như mây gió, bây giờ nghĩ kỹ lại, lại khiến cho người ta không rét mà run.

Một đứa bé sáu tuổi, lại có thủ đoạn và lòng dạ thương mại như vậy, còn đáng quý hơn chính là, cách làm người thuyết phục quyết đoán, bất kể là ai cũng hiểu ý kinh sợ không ngớt!

Đương nhiên Vân Thiên Hữu sẽ không nói cho ông ta biết cuối cùng phải đợi đến lúc nào, cậu tự có dự định của mình.

* ... *

Trong phòng, âm áp rong chơi.

Vân Thi Thi vẫn ngủ rất say.

Trước kia, giấc ngủ của cô luôn không tốt, rất nhiều lúc, ác mộng quấn quanh người, chỉ có đêm nay, trong giấc mộng đặc biệt yên tĩnh.

Trời hơi sáng, đồng hồ sinh học thúc giục cô tỉnh lại.

Rèm cửa sổ được kéo kín như bưng, chặt chẽ không chút ánh sáng.

Căn phòng dày đặc tối tăm, suýt chút nữa dồn ép cô tới mức không thở nổi.

Đầu vẫn còn mơ màng vì rượu, bắt đầu đau âm ỉ, dịch chua trong dạ cũng cuộn cuộn lên, cực kỳ khó chịu.

Cô mệt mỏi, đưa tay muốn xoa huyệt Thái Dương đau lâm râm, nhưng mà có một bàn tay to lớn trước cô một bước, phủ trên huyệt vị của cô, đầu ngón tay thon dài chứa lực đạo vừa phải, xoa nắn thay cô.

Xoa nắn vừa phải, trướng đau ở đầu cô có chút tốt hơn.

Nhưng mà đợi cô phản ứng lại, cái tay này đến từ nơi nào...

Vù một tiếng, não Vân Thi Thi nổ tung ra một đoàn ánh sáng, lóa đến mù mắt!

Cô len lén khẽ mở mi mắt, không dám trợn to, nhìn trộm cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy mặt đối mặt, một người đàn ông nằm ở bên người, cánh tay thật dài, bá đạo kéo cô ôm chặt vào ngực, hai người đều không một mảnh vải, chỉ dùng một cái chăn che lại.

Cô liếc xuống chút nữa, thì nhìn thấy một hình ảnh cực nóng, gò má lập tức nóng lên, ngay cả bên tai cũng đỏ lên như muốn chảy máu.

Vóc dáng người đàn ông cường tráng rắn chắc, cô đã thấy dáng dấp anh mặc âu phục, vóc người cao gầy to lớn, cũng không biết vóc người được tây trang bao bọc lại cân xứng khỏe mạnh như vậy.

Hình ảnh này, không thể nghi ngờ là đâm vào thần kinh não của cô, vô cùng rối loạn.

Rối loạn... Hô hấp cũng rối loạn!

Ngờ ngợ nhớ lại từng hình ảnh tối hôm qua, từng hình ảnh làm cho người ta mặt đỏ tim đập lóe qua trước mắt, cổ họng Vân Thi Thi không khỏi căng thẳng, có chút nghẹt thở.

Tuy từ lượng của cô không tốt, nhưng ký ức lúc say rượu, cô lại có thể nhớ mang máng.

Hình ảnh trong ký ức, xe thể thao, trong rừng cây, người đàn ông ôm cô vào trong ngực, đặt cô ngồi trên người anh, dịu dàng triền miên, dường như muốn hòa tan máu thịt lẫn nhau.

Càng nghĩ, càng thấy hoảng sợ.

Viên mặt không tự chủ đỏ lên.

Trời ạ, cô đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì thế này.

Âm thầm trách cứ chính mình, rõ ràng từ lượng thấp kém, nhưng vẫn cứ nhắm mắt cạm một chén, chỉ một chén lại xảy ra chuyện!

Làm sao mà cô biết, cứ như vậy bị ăn sạch sẽ?

Cô có chút ảo não tự trách, tức giận đến mức cả người bắt đầu run rẩy, hô hấp cũng càng dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Giả bộ ngủ

Người đàn ông cảm nhận được động tĩnh nhỏ bé của cô, cũng tỉnh táo lại.

Giấc ngủ của anh luôn rất cạn, khi còn trẻ, từng được Mộ Thịnh sắp xếp cho tiến vào đội quân đặc chủng đặc huấn, ý thức được nguy cơ kinh người, trong giấc mộng mặc dù là một tí động tĩnh, trong nháy mắt đã tỉnh táo.

"Tỉnh rồi?"

Mộ Nhã Triết cúi đầu, áp sát vào cô, đôi môi áp áp lướt nhẹ qua gò má cô, lập tức làm cho mặt cô đỏ ửng.

Giọng nói của anh, lộ ra mấy phần khàn khàn cùng lười biếng mới tỉnh lại từ trong giấc mộng, giọng nói trầm thấp, giàu từ tính.

Câu hỏi của người đàn ông, làm cho cô bị kinh động, tim đập như sấm.

Cô không có đáp lại, lập tức nhắm chặt hai mắt, cả người cứng ngắc như hóa đá, động cũng không dám động.

Lần đầu tiên ngủ chung cùng đàn ông, cô thấy căng thẳng đến mức hô hấp không thể nào lưu loát, một lúc hô hấp dồn dập, một lúc lại ngừng thờ, thần kinh căng thẳng đến tột cùng.

Phải biết rằng lớn tới như vậy, còn chưa chân chính yêu đương một lần, ngay cả tay của đàn ông cũng chưa hề nắm qua, lần đầu tiên trong đời cùng một người đàn ông nằm trên một cái giường, căng thẳng đến mức tay không biết nên đặt ở đâu?

Mộ Nhã Triết hơi bật cười.

Người phụ nữ này, ở trước mặt anh lại còn giả bộ ngủ?

Diễn xuất cực kỳ kém, còn không bằng đưa con trai bảo bối hành động tự nhiên của cô, nhìn một chút liền hiểu rõ, cô đang giả bộ ngủ.

"Tôi biết cô tỉnh rồi."

Vân Thi Thi nghe vậy, trong lòng nhấc lên, nhưng vẫn nhắm chặt mắt.

Bỗng nhiên cô quay người sang, giả vờ như là nói mê, miệng lầm bầm nói vài câu "Nói mơ" không rõ, cơ thể lại nhích từng chút về phía bên kia giường, chỉ muốn cách xa người đàn ông xấu xa này một chút.

Người đàn ông hơi đứng dậy, lười biếng dùng một tay chống đầu, có chút buồn cười nhìn cô.

Giống như tất cả những gì cô làm bây giờ, đều là giả vờ vô vị.

Mất thấy cô sắp di chuyển đến bên giường, hơi động một tí sẽ bị lăn xuống giường, anh không nhìn được nữa, nghiêng ngẫm nói: "Hiện tại biết chạy?"

Mộ Nhã Triết cười thầm, người phụ nữ này thật là ngốc, đã bị anh ăn sạch, hiện tại lại muốn chạy, còn kịp sao?!

Người đàn ông đưa tay, cánh tay thật dài bắt lấy cô, trực giác nói cho Vân Thi Thi biết trước mắt là trời đất quay cuồng, hô hấp của cô nghẹn lại, suýt chút nữa kinh hô ra tiếng.

Lần thứ hai len lén mở mắt ra, thì trông thấy gương mặt tuần tú của người đàn ông phóng to vô hạn trước mặt mình.

Mộ Nhã Triết xoay người, chống hai tay, vây khốn cô dưới thân, bừa bãi thương thức về mặt cực kỳ ngượng ngùng của cô.

Vân Thi Thi ảo não, trời ạ, tại sao cô lại tỉnh dậy, tại sao không tiếp tục ngủ nữa, ngủ cho tới chết!?

Tỉnh lại trong tình cảnh lúng túng, căn bản cô không biết nên làm sao?

"Tỉnh rồi, còn muốn giả bộ ngủ sao?"

Vân Thi Thi nhếch môi, xấu hổ không dám lên tiếng, chỉ nhắm mắt thật chặt, muốn lừa gạt cho qua.

Nhưng mà dường như người đàn ông này không định cho cô cơ hội ấy.

Mộ Nhã Triết lười biếng cong khoe môi lộ ra chút ý cười, một tay nắm gò má cô: "Mở mắt ra, nhìn tôi, hửm?"

Sức lực của anh cũng không nặng, Vân Thi Thi cắn chặt răng, vẫn không muốn mở mắt.

Mở mắt ra, sẽ chỉ làm cho cô càng thêm xấu hổ đến không đất dung thân.

Trên chiếc giường kingsize mềm mại, giờ khắc này, chính là thiên hạ để anh mây mưa thất thường.

Cô không muốn mở mắt ra, anh lại có biện pháp giúp cô "Tỉnh táo".

Đề lên người cô, dùng tư thế đó, giữ lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Ôm nhau ngủ

Đề lên người cô, dùng tư thế đó, giữ lấy cô.

Mặc cho cô hơi chóng cự cùng bài xích, nhưng cũng không có phản ứng kịch liệt như lần đầu, yếu ớt gầy dựa, đối với Mộ Nhã Triết mà nói, quả thực là không đáng nhắc tới.

Tỉnh đến từ nơi sâu xa nhất, cô chỉ biết vùi gương mặt nhỏ nhắn của mình vào cổ anh, ấn nhấn.

Dáng vẻ mềm mại như vậy, quả thực cực kỳ giống một chú mèo bị uất ức, rằm rì, thỉnh thoảng yếu ớt kháng nghị.

Hô hấp nóng rực lướt qua lỗ tai của anh, nhưng không thể nghi ngờ chính là loại dẫn vật biến tướng đối với anh.

Thật không ngờ, cô như vậy càng kích thích nơi sóng ngầm tiềm tàng nơi nào đó trong anh, suýt chút nữa khiến anh muốn hóa thân thành thú, nuốt cô vào bụng không chừa chút xương cốt nào.

Không thể nghi ngờ, ở phương diện này, Mộ Nhã Triết là một người đàn ông tinh lực dồi dào, so với anh, thể lực của cô thực sự rất kém cỏi, đến cuối cùng, lại có chút mê hoặc trọn mắt lên.

Có vài lần, anh muốn chơi đùa trên người cô.

Cơ thể cô cực kỳ mềm mại, bắt đắc dĩ, cứ như thế đề lên người cô muốn mấy lần, ngược lại anh cũng xem như là thỏa mãn, hừng đông, anh liền ngừng chiến tranh.

Còn cô, cuối cùng không chống đỡ được mệt mỏi, cả người xụi lơ, nằm trên giường không muốn nhúc nhích.

Mí mắt nặng nề, làm cách nào cũng không mở ra được, cơ thể trần trọc, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Bên trong căn phòng lớn, tràn ngập mùi vị kích tình kiều diễm.

Cho đến khi chậm chạp bình phục lại hô hấp nặng nề, lúc này anh mới âm thầm nghi hoặc, từ lúc nào, anh bắt đầu cảm thấy ăn người phụ nữ này không biết no?

Cô nằm nghiêng một bên, thân thể vô ý thức cuộn lại, cong thành một đoàn, mái tóc đen lộn xộn tán loạn ở bên gối, che đi nửa gò má, quả thực có một lại quyến rũ khó có thể dùng lời diễn tả được.

Tư thế cô ngủ, đều lấy tư thái cuộn mình, anh từng xem qua một bộ sách nghiên cứu tâm lý học, nói tư thế ngủ của người phụ nữ như vậy, trong tiềm thức, là do thiếu cảm giác an toàn.

Dáng dấp kia, xem ra có chút bất lực, làm người ta thương tiếc.

Mộ Nhã Triết cúi đầu nhìn cô, chỉ như vậy, nơi nào đó lại có chút rục rã rục rịch.

Người phụ nữ này, thực sự cực kỳ giống Yêu Cơ họa quốc ở cổ đại, từ nhỏ đã có bản lĩnh mê hoặc người, coi như nằm bất động ở đó, tư thái trầm tĩnh cũng đã đầu độc lòng người.

Anh ôm cô vào lòng, xoay người xuống giường, bước vào phòng tắm, cẩn thận lau người cho cô.

Trong lúc đó, anh gọi cho người hầu, sai người mang ga trải giường bị làm dơ đi tiêu hủy.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, cô chỉ cảm thấy có một bàn tay ấm áp dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau chùi thân thể cho mình.

Còn nữa, ôm cô lên giường, cánh tay dài kiên nhẫn mà mạnh mẽ của người đàn ông ôm hông cô, ôm nhau ngủ.

Một buổi tối, đáp lại bên tai cô là nhịp tim âm vang mạnh mẽ.

Thịch, thịch, thịch, chẳng biết tại sao, lại khiến cô thấy an lòng.

Dường như, có một loại cảm giác được người tỉ mỉ che chở.

Một đêm này, cô ngủ cực kỳ say, hình như đã lâu rồi, chưa từng có một giấc ngủ an tâm đến thế.

Cứ ngỡ ngỡ gác gác ngủ thiếp đi, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, vừa cảm giác đến hừng đông.

Lần thứ hai tỉnh lại, là do cái bụng đói lên tiếng biểu tình, ngoài cửa sổ ánh mặt trời đã sáng chói chang.

Quay đầu nhìn đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường, đã là một giờ chiều.

Cảm giác ngủ đến hôn thiên ám địa, một chút khái niệm thời gian cũng không có.

Cửa sổ mở ra một cái khe, thổi một góc màn cửa sổ, làn gió trong lành ủa vào, thổi đi mùi vị kiêu diễm trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Tỉnh lại

Cửa sổ mở ra một khoảng trống, gió thổi bay một góc rèm cửa sổ, đem theo không khí tươi mát xua đi mùi hương kiêu diễm trong phòng.

Thần trí từ từ quay về, Vân Thi Thi nằm trên giường, vòng eo đau ê ẩm, nhất là vùng bắp đùi, đau đớn như bị xé rách vậy.

Bên giường đã trống không tự bao giờ, chắc là anh đã rời đi.

Đến lúc này, cô có thể tùy ý chiếm cả toàn bộ giường lớn.

Đưa tay kéo chăn, Vân Thi Thi che lại toàn bộ cơ thể, trong tim không ngừng tức giận, lăn qua lăn lại trên giường, nhưng trong lòng lại chột dạ.

Mơ hồ, cô ngửi được mùi thơm đặc trưng của người đàn ông.

Trong lòng bỗng dưng hơi bài xích, song giờ khắc này, ngay cả sức lực vén chăn lên cô cũng không có.

Xoay người xuống giường, nhìn quanh bốn phía, cảm thấy phòng ngủ này lớn đến thần kỳ.

Đi ra khỏi phòng, sàn nhà phòng khách là đá cẩm thạch, bước lên rất lạnh lẽo.

Trên ghế salon đã đặt một bộ quần áo mới chỉnh tề. Sờ đi bảo mới tinh do nhãn hiệu trên cổ áo vẫn chưa kịp cắt ra.

Quần áo vô cùng đẹp, kiểu dáng dù đơn giản nhưng chất liệu rất tốt, chỉ cần sờ chất vải cô đã lờ mờ đoán được giá cả, lại cúi đầu nhìn giá trên mấy bộ quần áo, đều là hàng hiệu xa xỉ.

Vốn cô không muốn mặc bộ quần áo người đàn ông này đưa cho, nhưng cúi đầu nhìn người mình chỉ có độc cái áo choàng tắm, không thể cứ mặc áo choàng tắm đi tới đi lui. Vì vậy cầm quần áo ôm vào phòng ngủ.

Vừa thay xong quần áo, chuông điện thoại bỗng vang lên.

Cô hơi giật mình, bước tới cầm điện thoại di động lên.

Trên màn hình hiện tên “Cố Tinh Trạch”, cô kinh ngạc, tình cảnh đang thế này, thậm chí ngay cả việc nhận cú điện thoại này cô thấy chột dạ không thôi.

Nhưng tại sao cô phải chột dạ chứ?

Vân Thi Thi đang mâu thuẫn, thời gian quá dài, tiếng chuông ngừng lại, cách mấy giây sau tiếng chuông vang lên lần nữa, vẫn là Cố Tinh Trạch gọi tới.

Cô mím môi, nhận điện thoại.

“Alo...”

“Thi Thi?”

Vừa tiếp điện thoại, giọng của Cố Tinh Trạch hơi khàn khàn, nhưng rất mềm mòng, sợ làm cô kinh hoàng.

Trong lời nói không giấu được sự quan tâm, khiến viên mắt cô nóng lên.

Cô bước tới trước cửa sổ, kéo rèm cửa ra, ánh nắng chói chang khiến mắt cô đau nhói.

“Ừ, Tinh Trạch.”

“Hôm qua anh nghe Tần Chu nói, em uống hơi say, giờ đang ở nhà đúng không?”

“Em...” Nhất thời Vân Thi Thi không biết nên đáp thế nào.

Thậm chí bây giờ cô còn không biết mình đang ở nơi nào nữa.

Ngoài cửa sổ là phong cảnh ưu nhã, ngôi biệt thự này tọa lạc ở nơi cao nhất, quan sát toàn bộ khu biệt thự, quang cảnh tươi đẹp tuyệt trần.

“Em...”

“An toàn về đến nhà là tốt rồi. Mới tỉnh ngủ à?”

Cố Tinh Trạch tưởng lầm cô vừa mới tỉnh, còn nói: “Anh đang ở ngay dưới lầu nhà em, đồng ý đi uống chén trà cùng anh không?”

Trong lòng Vân Thi Thi kinh ngạc, vô ý thức thốt lên: “Em... em không ở nhà.”

Bên kia đột ngột yên lặng.

“Em ở đâu?”

Cố Tinh Trạch nghi hoặc, xe đậu ngay dưới nhà trọ của cô, anh bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn cửa sổ đen như mực của nhà cô, mày nhú lại.

“Em đang ở đâu, anh tới đón em.”

Vân Thi Thi đỡ đầu đau nhức, bất đắc dĩ nói: “Không cần tới đón em đâu, em sẽ... về ngay thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Không đơn giản như cô tưởng

“...Ừ.”

Cố Tinh Trạch muốn nói lại thôi, chỉ ừ một tiếng, muốn nói gì đó, lại ảo não phát hiện, hình như mình không có tư cách gì.

Vân Thi Thi cũng cực kỳ xấu hổ, hai người cách chiếc điện thoại đi động, đứng yên nghe tiếng hít thở truyền tới, đều im lặng không nói gì.

Đến cả hít thở cũng không thuận, dường như thời gian đang ngừng trôi.

Mãi đến khi, truyền đến tiếng thở dài như có như không của Cố Tinh Trạch.

“Thi Thi, em đừng sợ.”

Vân Thi Thi kinh ngạc mở to hai mắt.

“Em ở cùng chỗ với anh ta sao?”

Cố Tinh Trạch thử hỏi, từ “anh ta” trong câu nói như đang nhắc nhở cô tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Da đầu Vân Thi Thi tê dại, ngây ngốc gật đầu, như thể quên mất lúc này hai người đang cách điện thoại, không thể nhìn thấy cô.

“Người đàn ông kia, không đơn giản như em tưởng đâu, tốt nhất là em đừng dính dáng gì đến anh ta nữa.”

Trong lời của Cố Tinh Trạch lộ sự lo lắng mơ hồ.

Người đàn ông kia, không đơn giản như vậy?

Mãi đến ngày hôm qua cô mới thật sự lí giải được thân phận của người đàn ông này.

Gia tộc họ Mộ, giàu có nhất thủ đô, địa vị của tập đoàn Đế Thăng rất được chú ý. Mộ Nhã Triết, người đàn ông này, từ khi sinh ra đã mang thân phận vô cùng tôn quý, từ tận đáy lòng cô không muốn có dính líu gì đến anh ta.

Cô và anh, cách nhau một con sông rộng, thế giới của hai người, khó có thể vượt qua.

Căn bản, không có tương lai.

Vân Thi Thi đáp: “Em biết rồi.”

“Em không biết, Thi Thi. Người đàn ông này, sâu đến nỗi em không tưởng được đâu.”

Anh ngừng lại, giọng trầm xuống: “Em thích anh ta sao?”

Thích?

Người đàn ông đó?

Không... Sao cô có thể thích người đàn ông độc đoán như thế chứ?!

Nét mặt Vân Thi Thi sùng sốt, lập tức lác đầu, giọng nói lại như nghẹt ở cổ họng, không phát ra được chút âm thanh nào.

Cố Tinh Trạch thấy cô im lặng không đáp, chậm rãi nói: “Người đàn ông kia, rất nguy hiểm, ở cùng với anh ta, em sẽ chịu tổn thương. Thi Thi, anh không muốn thấy em bị tổn thương.”

Anh nói liền một lúc, rồi lặng im, bỗng anh nói tiếp: “Anh sẽ yêu thương em.”

Tim Vân Thi Thi cứng lại, hai hàng lông mày nhàu lại, nhất thời đầu óc trống rỗng.

Trước mặt một người đàn ông dịu dàng, bất kì người phụ nữ nào cũng sẽ mất đi khả năng chống cự.

Vân Thi Thi cũng vậy, vốn bản thân đã vỡ trang đầy đủ, chỉ vì một câu nói dịu dàng này của anh mà thoáng cái quăng mĩ còi giáp, khóe môi không tự chủ gọi lên ý cười.

Có điều nụ cười này không duy trì được bao lâu.

Khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ giận dữ của Mộ Nhã Triết chợt lóe lên, cô cố suy nghĩ rốt cuộc đến giờ vai trò của cô là gì.

Người đàn ông này, hình như cực kì không thích cô có tiếp xúc với những đàn ông khác.

Bất kể xuất phát từ vai trò gì, đối với Cố Tinh Trạch, cô luôn cảm kích. Nhưng cảm kích, không có nghĩa là thích.

Nếu không thích, cô có tư cách gì để được anh yêu thương?

Cô nhàn nhạt nói: “Tinh Trạch, cảm ơn anh! Em không muốn liên lụy anh.”

“Hả...”

Liên lụy?

“Thi Thi, em nghe này, anh mạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của em đấy.”

Anh bỗng mở miệng, như một lời gọi mời. Dường như người đàn ông này muốn mở rộng cánh chim của mình, dịu dàng mời cô trốn dưới sự che chở của anh.

“Thi Thi, anh sẽ bảo vệ em... được không?”

Nắm ngón tay cầm điện thoại của Vân Thi Thi cứng lại.

Không hề phòng bị, trái tim như bị sụp mất một góc.

Giờ khắc này, cô đang chìm trong thế giới mâu thuẫn của mình, không hề cảm nhận được, phía sau đang truyền tới hơi thở vô cùng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tỉ Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Khinh người quá đáng

Giờ khắc này, cô đang chìm trong thế giới mâu thuẫn của mình, không hề cảm nhận được, phía sau đang truyền tới hơi thở vô cùng nguy hiểm.

Mãi đến khi điện thoại bị một bàn tay đoạt đi, lúc này cô mới kinh ngạc giật mình, phản ứng lại, quay người sang, thấy người đàn ông đang đứng sừng sững sau lưng cô, ánh mắt cực kì lạnh lùng, cúi đầu nhìn cô.

Khóe môi lạnh băng, đôi mắt bén nhọn, tất cả đều cho thấy người đàn ông này đang bất mãn với cô!

“Thì Thi em còn ở đó...”

Trong điện thoại vọng đến giọng nói lo lắng của Cố Tĩnh Trạch.

Nhưng câu nói của anh còn chưa được truyền đến hoàn chỉnh, điện thoại của cô đã theo một đường cong parabol duyên dáng bay ra ngoài cửa sổ!

“Anh...?!”

Tiếng vỡ vụn của di động vang lên, cơ thể cô cũng theo đó mà run rẩy, cắn môi, đầu vai phập phồng.

Người đàn ông nắm chặt đầu vai của cô, giọng điệu lạnh lùng, đôi mắt thâm thúy tràn đầy sự giận dữ: “Tôi cho rằng, cô là một người phụ nữ hiểu chuyện.”

Lồng ngực của Vân Thi Thi liên tục lên xuống, rõ ràng, không chỉ riêng người đàn ông này, cô cũng bị hành động của anh chọc tức.

Người đàn ông này, vào từ bao giờ vậy? Anh ta là quỷ sao? Đi đứng khê khằng không một tiếng động, rồi đột nhiên xuất hiện sau lưng cô!

Cái di động này là khi đó Mộ Nhã Triết làm hỏng di động của cô, đổi cái mới cho cô, là điện thoại di động tốt nhất hiện nay.

Cô không hề đau lòng, như dầu gì chiếc di động này cô đã dùng được một thời gian, bên trong có rất nhiều ảnh chụp quý báu của Hữu Hữu, cô còn chưa kịp tải lên máy vì tính đã bị người đàn ông này làm vỡ.

Chiếc điện thoại này được chế tác vô cùng tinh xảo, lại bị người đàn ông ném vỡ thành bốn năm mảnh, có thể lực trên tay anh lớn đến nhường nào, càng cho thấy giây phút này anh tức giận bao nhiêu.

Vân Thi Thi cũng đang tức, đẩy anh ra.

“Quá đáng! Chẳng hiểu ra sao, thật sự chẳng hiểu ra sao! Tự dưng nổi điên lên làm gì!”

Cô bị chọc tức, gộp thêm với giận dữ tích tụ từ hôm qua, cuối cùng bùng nổ.

Tính cách của cô vốn dịu dàng, biết tiến biết lui, cũng hiểu luôn phải chừa cho người khác đường lui.

Cô cực hiếm khi nổi giận, thậm chí có thể nói là tính tình rất tốt, rất ít khi to tiếng với người khác! Đơn giản vì Hữu Hữu từng nói cậu thích đáng về mỉm cười của cô, bởi vậy từ trước tới nay cô luôn cố gắng kiềm chế không nổi nóng.

Nhưng...

Hết lần này tới lần khác, người đàn ông này cứ liên tục khinh người quá đáng!

Phát giận sau, Vân Thi Thi vòng qua anh đi tới cửa.

Mộ Nhã Triết nắm cánh tay cô: “Đi đâu?!”

“Về nhà! Về nhà của tôi!”

“Về nhà? Chưa hẳn đâu!” Người đàn ông trào phúng: “Muốn đi tìm anh ta đó hả? Cố Tĩnh Trạch, đó là người có thể bảo vệ cô hả?”

“Tôi tìm anh ấy thì sao? Liên quan gì đến anh! Dù thế nào, tôi cũng không muốn ở cùng một chỗ với người điên như anh!” Vân Thi Thi cắn răng, hai mắt đỏ bừng nhìn anh chằm chằm, dùng sức hất tay anh ra.

Bất ngờ không kịp đề phòng, lại bị người đàn ông kéo về, phần lưng của cô va vào bệ cửa sổ, đau đớn đột ngột khiến cô vội kêu lên.

“Mộ Nhã Triết, anh bị điên sao? Lặng yên không tiếng động xuất hiện sau lưng tôi, rồi nổi giận vô duyên vô cớ, anh là kẻ điên đó hả!?”

“Kẻ điên?” Mộ Nhã Triết cười cợt cong khóe môi, bị lời của cô khiến cho sắc mặt thay đổi, con ngươi lạnh buốt: “Cô gái, thân phận của cô là gì, cô còn chưa rõ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226: Trả lại hết cho anh

“Cô gái, thân phận của cô là gì, cô còn chưa rõ sao? Lẽ nào tôi phải nhắc nhở thân phận bây giờ của cô, cô mới hiểu được bản thân nên làm gì, không nên làm gì hả?”

“Thân phận của tôi? Thân phận của tôi là gì? Anh nói cho tôi biết đi, thân phận của tôi là gì?”

Vân Thi Thi then quá hóa giận ép hỏi, vô cùng xấu hổ và giận dữ, dường như hiểu được ý tứ của người đàn ông, hai tay túm lấy vạt áo anh, giọng nói run rẩy: “Ý của anh là, tôi là tình nhân của anh, người phụ nữ của anh, là món đồ thuộc sở hữu của anh, thân phận mà anh muốn nói, chính là thân phận này sao?”

Mộ Nhã Triết từ trên cao nhìn xuống cô, nét mặt lạnh băng, chẳng nói chẳng rằng.

Như thế, đang thăm chấp nhận lời chất vấn của cô?

Bỗng Vân Thi Thi nở nụ cười lạnh.

“Mộ Nhã Triết, sao anh có thể quá đáng như thế!? Anh coi tôi là cái gì? Món đồ chơi của anh ư? Đồ dùng của anh hả? Khi gọi thì đến, khi xua thì đi đúng không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Người đàn ông lạnh lùng đáp trả, hiển nhiên cũng bị lời của cô làm mất không chế, sắc mặt tái xanh.

“Cái miệng nhỏ của cô phải nhất định phải cứng đến thế à? Bây giờ cô là người phụ nữ của tôi, nếu đã là người phụ nữ của tôi, phiền cô tự hiểu chút được không, đừng trêu hoa ghẹo nguyệt nữa, tôi không thích đồ của mình bị người khác chạm vào! Tôi không thích!”

“Đồ của anh?”

“Lẽ nào không phải? Toàn bộ cơ thể của cô, đều là của tôi!”

Người đàn ông bá đạo tuyên bố, như một đạo luật sắt, vô cùng đáng tin.

Vân Thi Thi cười lạnh một tiếng, như vừa nghe thấy điều buồn cười nhất thế gian, cô khẽ cười khẩy, khó tin nhìn anh, viên mắt đỏ bừng hiện lên ánh nước.

“Tôi là món đồ của anh ư? Anh luôn miệng nói tôi là người phụ nữ của anh, anh coi tôi là gì? Là đồ dùng của anh hả!? Được, đã vậy, tôi sẽ trả lại hết cho anh!”

Nói rồi, cô cúi đầu cởi mạnh cúc quần áo ra, một tay cởi áo khoác ném lên người anh, khàn giọng nói: “Trả lại cho anh, trả lại hết cho anh! Coi như tôi thiếu nợ anh, giờ trả lại hết cho anh! Cầm, cầm lấy!”

Mộ Nhã Triết giận tái đi, nắm chặt bờ vai cô, ngăn động tác của cô lại, sao tính cách của người phụ nữ này ngoan cố như thế? Lời của anh là có ý đó sao? Là ý thế sao?!

“Cô cứ hạ thấp bản thân như thế làm gì?”

“Là tôi hạ thấp bản thân ư? Chính anh mới là người hạ thấp tôi đấy!”

Dừng lại chút, cô nở nụ cười giễu.

“Gì mà trêu hoa ghẹo nguyệt, là anh cứ luôn trêu đùa tôi! Tôi có chọc đến anh sao? Tôi khóc lóc xin làm người phụ nữ của anh, muốn anh bao nuôi tôi à? Tôi không biết xấu hổ dính lấy anh sao? Không hề! Rốt cuộc tôi có lỗi gì?! Chẳng qua sáu năm trước tôi ký với anh một bản hiệp ước không bình đẳng! Tôi thừa nhận, ký hiệp ước đó là tôi tự nguyện, anh không hề ép tôi! Hiệp ước được thành lập, anh cho tôi khoản thù lao giá trên trời! Nhưng... đó là tôi lấy quyền làm mẹ đòi thù lao với anh, nếu không phải cha tôi gặp khó khăn, anh cho rằng tôi bằng lòng làm loại chuyện đó à? Mười triệu, trăm triệu? Có thể đổi lại con trai của tôi quay về không? Có thể đổi lấy quyền làm mẹ của tôi không!? Tôi đưa anh trăm triệu, anh trả lại con trai cho tôi, anh đồng ý không?! Anh đồng ý không?!”

Một phen bộc bạch, như lưỡi dao sắc bén, xé toạc những điều cô luôn muốn giấu kín, máu tươi đầm đìa.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Đối xử bất công

Một phen bộc bạch, như lưỡi dao sắc bén, xé toạc những điều cô luôn muốn giấu kín, máu tươi đầm đìa.

Từ nhỏ cô đã sống đầu đường xó chợ, ngay cả dáng vẻ của cha ruột mình thế nào cũng không biết, từ khi có nhận thức, cô chỉ biết cô có một người mẹ, nhưng người thân nhất này khi cô còn nhỏ đã bước sang thế giới bên kia.

Thật vất vả cô mới có một gia đình, tuy Vân Nghiệp Trình không có bất kì quan hệ máu mủ gì với cô, nhưng đầu sao cũng đã cho cô một mái nhà!

Mặc dù những thành viên của căn nhà này không ưa cô, song chi phí ăn mặc, từ trước đến giờ cô không hề thiếu.

Có ơn tất báo, đây là nguyên tắc cô luôn tôn thờ. Nên biết rằng, lúc trước khi Vân Nghiệp Trình đến bước đường cùng vẫn còn giữ lại cho cô một khoản tiền. Lòn của cô không thể cứng như sắt, trơ mắt nhìn cha lúc đó không còn đường để đi.

Cô không thể lui được nữa, đành khuất nhục ký hiệp ước.

Nhưng đây là điều cô muốn sao? Cô chỉ là... muốn bảo vệ người thân của mình mà thôi.

Ép hỏi liên tiếp khiến Mộ Nhã Triết trở tay không kịp.

Anh chưa từng thấy dáng vẻ mắt không chế như này của cô.

Giờ khắc này cô, tuyệt vọng mà không có trợ giúo, vẻ kiên cường nỗ lực đập nặn lên thoáng cái đã đổ nát, quân lính tan rã.

“Rốt cuộc kiếp trước tôi đã làm sai điều gì, tôi nợ anh à? Hay đã giết người, phóng hỏa, là tội đồ tội ác tày trời? Phải! Là tôi sai, tôi không nên cướp con của anh nhưng mà Hữu Hữu... cũng là con của tôi mà! Tôi đồng ý chịu trách nhiệm, nợ tiền trái hợp đồng, cả đời này tôi sẽ dốc hết sức để trả lại cho anh! Anh muốn tôi ở lại bên cạnh anh, tôi cũng đồng ý rồi! Nhưng sao anh có thể nhục nhã tôi như vậy? Tôi là con người, không phải một món đồ! Tôi cũng có suy nghĩ, tôi cũng có tình cảm, tôi cũng biết đau, tại sao mỗi lời nói của anh đều như dao đâm khiến người ta đau nhức thế? Tôi là người phụ nữ của anh thì tôi không có tôn nghiêm sao? Tôn nghiêm vốn có của một con người cũng không có ư? Rốt cuộc tôi để tiện đến bao nhiêu mà anh phải giày xéo tôi như thế? Bởi vì tôi là người phụ nữ của anh, anh ra lệnh một tiếng, tôi phải mở thân thể, mặc anh cần anh cứ lấy?! Anh muốn vậy sao? Tôi không phải!”

Mộ Nhã Triết bóp mạnh gò má của cô, quát lên: “Câm miệng!”

Nỗi lòng cô trút ra, khiến anh không thể hít thở! Từng câu từng chữ, nghe mà hãi hùng, anh hận cô tự quyết định, anh là người như vậy sao? Ở trong mắt cô anh độc ác đến vậy ư?

Anh quát bảo dừng lại, cô liền cắn chặt môi, không nói nữa.

Vân Thi Thi thấy anh nhìn chằm chằm, nước mắt rơi xuống như mưa, lệ chảy thành sông.

Nhưng tui nhục chưa xót cô tích góp từng chút một suốt mười mấy năm qua tuôn trào thành những câu nói xuất phát từ nội tâm, những giọt nước mắt này đâu phải muốn ngừng là có thể ngừng?!

Cô không phải con rối, cô cũng có cảm giác, cô hài lòng thì cười, đau khổ thì khóc. Nhưng cô không thể khóc, Hữu Hữu sợ nước mắt của cô, sợ cô thương tâm khổ sở.

Cho nên, cô cố gắng giấu sự yếu đuối vào mình vào sâu.

Vân Na khao khát may mắn của cô, có thể được Lâm Phượng Thiên thương thức, bước chân vào giới diễn xuất, tiền đồ vô lượng!

Nhưng cô cũng hâm mộ Vân Thi Thi có một người cha và người mẹ chiều chuộng cô ấy vô điều kiện, quan tâm bao dung cô ấy!

Cô chỉ muốn làm một người phụ nữ bình thường, sống động chứ không phải là một cái xác không hồn, được yêu thương, được che chở, ít nhất... không phải chịu đối xử bất công thế này!

Vân Thi Thi sụp đổ vron tay, dùng sức đẩy người đàn ông, nhưng người đàn ông này vẫn đứng lạng như núi Thái Sơn, mặc cho cô đẩy thế nào cũng không hề suy sụp.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Đùng khóc

Vân Thi Thi sụp đổ vron tay, dùng sức đẩy người đàn ông, nhưng người đàn ông này vẫn đứng lạng như núi Thái Sơn, mặc cho cô đẩy thế nào cũng không hề suy sụp.

Trong lòng suy sụp. Cô cực hận người đàn ông làm rối loạn cuộc sống của cô, rồi lại không thể trốn tránh anh được!

“Lấy hết đi, lấy lại hết đi! Đừng giầy vò tôi nữa!”

Vân Thi Thi đỡ đầu, dựa lưng vào cửa sổ ngồi trượt xuống trên đất, vùi sâu khuôn mặt vào khuỷu tay, khóc nức nở, như đứa trẻ muốn trút hết áp lực, oán hận, không cam lòng và tuyệt vọng trong lòng ra ngoài, thoải mái phát tiết ra.

“Mộ Nhã Triết, tôi ghét anh, tôi ghét anh nhất...”

Nhất thời tay chân Mộ Nhã Triết luống cuống.

Tim, trở nên đau đớn, hoảng loạn, hoảng loạn đến cực điểm, anh khiến cô khóc, sự bất ngờ này khiến anh trở tay không kịp.

Anh cứ thế đứng lặng ở nơi đó, cúi đầu lúng túng nhìn cô, không biết nên làm sao cho phải.

Sao người phụ nữ này, nói khóc liền khóc, còn khóc tui thân như thế, tuyệt vọng như thế, dường như tất cả phòng bị đều tan rã, đáng vẻ chân thật bại lộ không sót chút gì ngay trước mặt anh!

Nhưng anh nên làm gì với cô bây giờ?

Chẳng lẽ anh đã sai rồi?

Là anh sai rồi sao?

Anh tưởng rằng chỉ cần xây một tòa thành, rồi nhốt cô trong tòa thành, cho nàng mọi vật chất, vinh hoa phú quý cũng được, vô hạn yêu chiều cũng được, nhưng anh rất ghét những người đàn ông khác nhớ thương cô!

Anh chẳng qua muốn giấu cô thật kĩ, không cho bất luận kẻ nào mơ ước cô.

Điều này cũng sai sao?

Vậy phải làm thế nào đây?

Mây của Mộ Nhã Triết nhú chặt, đau đớn khiến anh hít thở không thông. Anh chưa bao giờ từng rơi một giọt nước mắt, dù trong trại huấn luyện đặc chủng tàn khốc nhất, cả người đầy vết thương, cũng không hề rơi một giọt lệ.

Mà lạnh lùng như anh, chưa từng đau lòng vì ai, nhưng người phụ nữ này khóc nức nở trước mặt anh khiến trái tim anh đột ngột co rút đau đớn.

“Đừng khóc!”

Anh bảo cô ngừng lại, Vân Thi Thi lại không hề quan tâm anh, tiếng khóc khàn khàn như đang lên án sự lạnh lùng của anh.

Anh phiền muộn đỡ trán, nước mắt của phụ nữ, từ trước đến nay luôn là đòn sát thủ đối với đàn ông, một chấm thấy máu, không thể nào chống đỡ.

Anh sao không giống thế, thấy cô khóc, tim đau nhức nhối, nhưng anh lại không biết làm sao.

Chưa từng dỗ dành một người phụ nữ nào, chẳng lẽ phải dỗ cô như lúc dỗ Tiểu Dịch Thần sao?

Tiểu Dịch Thần rất sợ đau. Khi bị ốm, sợ nhất bị tiêm, mỗi khi phải tiêm cậu sẽ khóc lóc không ngừng.

Anh sẽ ôm cậu vào lòng, hôn khuôn mặt nhỏ bé của cậu, dỗ dành như thế, cậu sẽ không khóc nữa.

Cúi người, cánh tay dài duỗi ra, dễ dàng ôm cô vào lòng.

Nếu là trước đây, người phụ nữ này sẽ kịch liệt từ chối anh, tránh khỏi anh!

Nhưng giờ, không hề! Cơ thể của cô vô cùng mềm mại, mặc anh ôm tòng lòng, không giãy dụa nhưng cũng không hề ngừng khóc.

Cô vùi mặt thật sâu, tiếng khóc vẫn tuôn trào mãnh liệt không ngừng, không giống một người phụ nữ 24 tuổi chút nào, giống một cô gái nhỏ yếu đuối hơn, điềm đạm đáng yêu, khiến lòng người yêu thương!

Mộ Nhã Triết ôm cô ngồi lên giường, như ôm Tiểu Dịch Thần, giữ trong lòng ngực.

Bờ ngực của người đàn ông vô cùng rộng rãi, một lồng ngực, một khuỷu tay liền thành nơi cô có thể tận hưởng khóc.

Mộ Nhã Triết cúi đầu, lau nước mắt của cô, cúi đầu hôn môi cô, nặng nề nói: “Đừng khóc, nhé?”

Cô vẫn khóc, khóc xúc động, thương tâm đến vậy, giống như trời long đất lở.

Chương 229: Nhu tình tình tế

Cô vẫn khóc, khóc xúc động, thương tâm đến vậy, giống như trời long đất lở.

Mộ Nhã Triết lại một lần nữa xâm chiếm môi cô, cắn cô thật mạnh, để lại dấu răng trên cánh môi non mềm của cô, như thể muốn dùng cách này để ngăn dòng nước mắt của cô lại.

Nhưng, một cái cắn này, nước mắt của cô càng tuôn trào mãnh liệt.

Trong mắt Mộ Nhã Triết lóe lên sự tức giận, vừa cắn mạnh vừa ngậm chặt một của cô, thì thầm “Đừng khóc!”

Người phụ nữ trong ngực không tránh né nụ hôn của anh, cũng không đón hòa, chỉ lẩm lủi vùi mặt vào bàn tay, không muốn nhìn anh.

Người đàn ông khẽ nhủ thầm.

Đây chính là kháng cự không tiếng động.

Đang kháng nghị anh sao? Kháng nghị anh không hiểu tình cảm, không biết xem xét hoàn cảnh? Hay là, anh thiếu dịu dàng, không thể như Cố Tinh Trạch, vào lúc cô yếu đuối nhất, cho cô một cái ôm chặt?

Nghĩ đến Cố Tinh Trạch, anh cảm nhận được sự nồn nóng chưa từng có.

Chết tiết.

“Người phụ nữ này, cô muốn khóc tới bao giờ?”

Anh trừng mắt nhìn cô, cô không thèm để ý đến anh, khuôn mặt chôn trong lòng bàn tay, không biết đang có biểu cảm gì.

Hai mắt Mộ Nhã Triết nguy hiểm nheo lại, cầm lấy hai tay của cô, chậm rãi đẩy ra, hiện lên gương mặt đã bị nước mắt làm cho ướt đầm.

Cả khuôn mặt đỏ ửng, nhất là đôi mắt kia, dường như thấm máu, vừa đỏ vừa sưng.

Trên mặt đã bị nước mắt làm ướt nhẹp, nhưng trong hốc mắt nước mắt vẫn cuộn cuộn tràn ra không ngừng, khiến người ta không thể hiểu, từ đâu mà nhiều nước mắt đến vậy?

Người phụ nữ này quả nhiên được làm từ nước, sao nước mắt cứ chảy mãi chảy mãi thế?

Anh kim lòng không động cúi đầu, hôn khóe mắt thấm lệ của cô, mẫn mẫn, nóng hổi, bộc lộ sự đau khổ khó diễn tả.

Mộ Nhã Triết buông mắt, hôn môi cô lần nữa, lần này không hề thô bạo như lúc trước, chỉ nhẹ nhàng điểm xuyết cánh môi cô.

Cúi đầu, anh không nhìn được hôn nước mắt của cô, rồi hôn vàng trán, sống mũi, chóp mũi, gò má, cuối cùng quay trở lại trên môi cô, lần này hôn thật sâu, không hề rời đi nữa.

Vô cùng dịu dàng, không mạnh mẽ chiếm đoạt như lúc trước, không thâm nhập sâu, mà chỉ lướt qua, tí mĩ hôn môi cô, mềm mại chưa từng có, khiến Vân Thi Thi không khỏi kinh ngạc.

Người đàn ông vẫn chôn trong thâm tình, nhu tình, động tình, tình tế như phụ nữ, chắc chắn sẽ cảm nhận được.

Khi cô đang ngây người, Mộ Nhã Triết đã ưu nhã cởi áo sơ mi trên người, lộ ra lồng ngực tinh trắng, bờ vai khỏe khoắn, xương quai xanh mê người.

Có thể nhìn ra, anh đang vô cùng nhẫn nại, anh muốn cô ngay lúc này, lại cẩn thận không tấn công xâm lược như khi trước, mà dịu dàng đặt cô lên giường, thứ nam tính nóng như lửa chậm rãi nhấn xuống, dán chặt lấy thân thân của cô, làn da nóng hổi, như muốn khiến cô phải bóng rât.

Nóng, nóng quá...

Cô không tự chủ ngừng khóc, kinh ngạc mở to hai mắt, sự chuyển biến của người đàn ông khiến cô khó có thể chống đỡ!

Thân thể, dưới sự an ủi của anh, như đóa hoa non mềm, chậm rãi nở rộ dưới thân anh.

Thở hổn hển, bên tai cô là tiếng hít thở khi nặng, khi nhẹ, khi nhanh, khi chậm của anh.

Mở to đôi mắt vẫn thắm lệ, không nhìn rõ gương mặt của anh, trí óc đang u mê, anh dịu dàng đi vào.

Sự thâm nhập hoàn chỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Thỏa hiệp với cô

Không thấy anh cuồng phong mưa rào như bình thường, mà lại dịu dàng đưa đẩy, cô cắn chặt hàm răng, hai tay đặt lên tấm lưng trần gọi cảm của anh, cực hạn vui thích qua đi, người đàn ông khẽ chôn ở bên gáy cô, lấy giọng nói trầm thấp thỏa hiệp với cô.

“Sau này, tôi thương em, những kẻ khác, không cho phép.”

Vân Thi Thi sùng sốt mấy giây, hai mắt đầm lệ mờ sương nhìn anh.

Mộ Nhã Triết cúi đầu nhìn cô, trong mắt rõ ràng vẫn còn con giận chưa tan đi còn sót lại, anh vẫn tức giận. Nhưng, trừ điều đó ra, còn có chút tình cảm xa lạ.

Đó là thương sao? Anh...thương cô?

Người đàn ông đứng dậy, ôm cô vào bồn tắm trong phòng tắm.

Bồn tắm nhà anh rất lớn, thân thể cao to của anh dễ dàng bước vào. Mở vòi hoa sen, để dòng nước ấm chảy trên người bọn họ, nhìn nhau, yên lặng hồi lâu, phần giận dữ cuối cùng trong mắt người đàn ông cũng hoàn toàn tan biến.

Lần này, đến lượt cô hơi luống cuống.

Ở trong bồn tắm với một người đàn ông, cô không dám động dậy.

“Không khóc nữa?” Mộ Nhã Triết nhìn cô, đưa tay nhéo mũi của cô.

Vân Thi Thi quay đầu, không để ý tới anh.

Sự tồn tại của người đàn ông không có cách nào lờ đi, nhưng tình cảnh lúc này, cô thực sự không biết nên làm nào. Ban nãy vừa trải qua một cuộc chiến khò thuốc súng nồng nặc, mặc dù cuối cùng lại kết thúc bằng một “cuộc chiến” khác, tất cả như đã được giải quyết, nhưng tức giận trong lòng cô vẫn chưa hề tiêu tan.

Mộ Nhã Triết thấy vậy, nhúu mày, bôi sữa tắm lên cơ thể của cô, nhẹ nhàng chà xát trên lưng.

Anh chạm vào, khiến cô không tự chủ rút lại một cái, như đang giận lẫy.

Người đàn ông không nói gì, ôm thân thể của cô đến gần anh, chà lau thân thể cho cô.

Động tác của anh vô cùng mềm mại, có điều dù sao vẫn chưa quen hầu hạ người khác, song tối hôm qua đã tắm hai lần cho cô, ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm, vừa xoa bóp cho cô, vừa vuốt ve cần cổ và vùng hông của cô.

Nằm suốt một ngày đêm, quả thực thân thể của cô như muốn rời ra từng mảnh.

Tình lực của người đàn ông vốn hơn người, cô lại bị anh lấn qua lấn lại suốt, cả người đau nhức. Anh chỉ khẽ kháng vuốt ve, lại khiến cô hít mấy đợt khí lạnh.

“Á...”

Vừa đau vừa nhức, tư vị này, khó mà diễn tả được.

“Đừng liên lạc với anh ta nữa.”

Mộ Nhã Triết nói, rồi chậm chậm nói tiếp: “Vai nam chính của bộ phim, tôi sẽ đổi người.”

Vân Thi Thi bỗng mở to hai mắt, quay đầu nhìn, thấy sắc mặt Mộ Nhã Triết bình tĩnh nhìn cô, đối diện với ánh mắt của cô.

“Đôi người? Tại sao phải đôi người?”

“Không thích anh ta nhìn em.”

Bắt chợt anh nói: “Không thích anh ta chạm vào em, không thích anh ta hôn em, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Vân Thi Thi ngạc nhiên nhìn anh, liền tiếp mấy từ không thích khiến cô mù mờ: “Vì sao không thích?”

“Ngứa mắt.”

Anh nhếch môi, đúng là không thích cô có tiếp xúc với người đàn ông khác.

“Mộ Nhã Triết, vì sao anh để ý tôi có tiếp xúc với người đàn ông khác hay không vậy?”

Mộ Nhã Triết nói đương nhiên: “Em là người phụ nữ của tôi.”

“...”

“Sao?” Mộ Nhã Triết quan sát nét mặt của cô, nét mặt bỗng căng lại.

“Không cần đôi người.” Liên lụy đến Cố Tinh Trạch, không phải điều cô muốn.

“Sau? Thương hẳn ta à?” Khóe môi Mộ Nhã Triết cong lên lạnh lùng: “Em thích anh ta?”

“Không hề!”

Vân Thi Thi khó chịu nhìn anh, sao người đàn ông này không phân biệt được đúng sai vậy? Rốt cuộc ở điểm nào mà anh cho rằng cô thích Cố Tinh Trạch?!

*Từ chương này sẽ đổi xưng hô giữa Mộ Nhã Triết - Vân Thi Thi thành tôi - em / anh - tôi vì giữa hai nhân vật đã có sự chuyển biến tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Ấu trĩ

Vân Thi Thi xấu hổ trừng mắt nhìn anh, tại sao người đàn ông này, lại không phân biệt phải trái như vậy chứ? Rốt cuộc thì anh nhìn từ đâu ra, cô yêu thích Cố Tinh Trạch?!

Mộ Nhã Triết cười nhạt, trong giọng điệu có mấy phần nhấn mạnh kỳ lạ: “Cô để bụng tới anh ta như thế, rất khả nghi, không phải sao?”

Vân Thi Thi ngẩn người, đàn ông tự mình nói ra, sẽ không có cảm giác gì, nhưng mà cô lại nhạy cảm cảm giác được, giọng nói của anh rất quái gở, như là ăn trúng mùi vị gì đó.

Trước đây, cô ở trước mặt Hữu Hữu ôm những đứa trẻ khác, Hữu Hữu cũng bày ra vẻ mặt đó, giọng điệu nói chuyện cũng lộ ra mùi vị chua chua thế này.

Cô nhú mày, chỉ cho là mình suy nghĩ nhiều, vì vậy nói: “Thật là, Cố Tinh Trạch, quả thực là một diễn viên ưu tú. Tôi có xem qua phim của anh ấy, kỹ xảo diễn xuất rất tốt, năng lực diễn xuất trước ống kính cực kỳ xuất sắc, dù sao cũng đã xuất đạo mười năm, kinh nghiệm phong phú.”

Cô tự mình nói, lại không nhận ra được vẻ mặt người đàn ông nào đó không ngừng biến đổi, anh nhìn cô chăm chăm, nói đến Cố Tinh Trạch, trong mắt khó nén sự tôn kính cùng tán thưởng.

Trong lòng có chút khó chịu. Anh hơi đứng dậy, nửa người trên nở nang nghiêng về phía cô, nâng cao hai cánh tay của cô, nắm thật chặt, vây cô giữa vách tường cùng lồng ngực của anh.

Anh đột ngột đứng dậy, làm cho nước trong bồn tắm lớn tràn ra ngoài, thấm ướt mặt đất.

Vân Thi Thi hoảng sợ trừng lớn hai mắt. Hai cánh tay của cô bị anh kéo cao khỏi đỉnh đầu, muốn giãy dụa, nhưng cánh tay của anh còn dài hơn tay cô một đoạn, căn bản không có năng lực chống cự.

Phía sau, sống lưng kề sát mặt ngoài của gạch men sứ lạnh lẽo, một luồng cảm giác mát mẻ thấm vào xương cốt, từ da thịt lan truyền đến toàn thân;

Trước người, là lồng ngực nam tính cực nóng của anh, nếu nói phụ nữ làm từ nước vậy thì người đàn ông này, trong cơ thể to lớn bao hàm ngọn lửa hùng hực, da thịt nóng bỏng, kề sát cơ thể mềm mại không một mảnh vải của cô, sau lưng là tường lạnh chín thớ, trước người là một ngọn lửa hùng hực, như đặt mình trong hai tầng băng hòa!

"Anh... Anh làm gì đây?!" Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, không biết người đàn ông này lại nổi điên cái gì!

Mộ Nhã Triết nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, đôi mắt phượng thâm thúy nguy hiểm nheo lại, môi mòng nói ra vài chữ, như chạm vào khối băng, vô cùng trầm lạnh: "Cô ở trước mặt tôi, tán thưởng người đàn ông khác?"

Vân Thi Thi hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Hà?"

"Cố Tinh Trạch dịu dàng hơn anh, hiểu tình cảm hơn anh, hơn nữa anh ấy tài hoa hơn người, còn rất chăm sóc tôi."

"Ồ. Vậy anh ta, có đẹp trai như tôi? Nhà có gia thế, giàu có như tôi không?" Anh khinh bỉ nhếch môi, vẻ mặt thành thật hỏi ngược lại cô.

Tức giận trong mắt Vân Thi Thi bỗng nhiên tan đi, người đàn ông trước mắt, bỗng nhiên rất tích cực, như là đứa nhỏ ở nhà trẻ, dùng hết khả năng nắm lấy đồ vật giàu có cho chính mình.

Giống như Hữu Hữu lúc bốn tuổi, khi cô ôm đứa bé hàng xóm sát vách, cũng giận hờn chất vấn cô như vậy: "Mẹ, tại sao mẹ lại muốn ôm những đứa nhỏ khác? Lẽ nào cậu ta đáng yêu hơn con, đẹp hơn, thông minh hơn con? Chẳng lẽ mẹ không yêu con sao?"

Điềm đạm đáng yêu như một con cún con, ở trước mặt cô cắn đuôi, oan ức lên án cô dành sự yêu thương cho một đứa nhỏ khác.

Không giống Hữu Hữu chính là, mặc dù thái độ của Mộ Nhã Triết là giả vờ xem thường, nhưng cô có thể thấy, người đàn ông này, hình như trong xương rất đề ý chuyện cô đánh giá người đàn ông khác?

Vân Thi Thi thầm nói: "Mộ Nhã Triết, anh thật giống trẻ con."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232: Ước pháp

"Mộ Nhã Triết, anh thật giống trẻ con."

"Câm miệng!" Sắc mặt Mộ Nhã Triết cứng đờ, lạnh lùng nói.

"Được rồi, tôi hiểu ý của anh, không phải anh muốn nói cho tôi biết, Cố Tinh Trạch không đẹp trai như anh, không dịu dàng như anh, không có gia thế như anh phải không? Anh tích cực như thế, quả thực rất giống một đứa bé ở nhà trẻ. Anh thật sự đã hai mươi tám tuổi sao?"

Mộ Nhã Triết lạnh lạnh trừng cô, nắm chặt cằm cô, hung ác cắn một cái: "Vật nhỏ miệng lưỡi bén nhọn!"

Có lúc rất đáng thương, có lúc lại đáng trách như vậy!

"Anh có thể thả tôi ra chứ? Cậu cả Mộ?" Vân Thi Thi bĩu môi: "Anh còn như vậy, không phải tôi sẽ bị anh lấn qua lấn lại đến tàn phế à!"

"Tàn phế rất tốt." Mộ Nhã Triết nói một cách lạnh lùng, nhưng trên tay lại thả cô ra, ngựa thân thể về sau, lưỡi biếng dựa vào phía sau.

Vân Thi Thi tức giận xoa xoa tay, người đàn ông này, sức lực thật là lớn, bình thường ăn mặc tuấn tú lịch sự, không thấy được, âu phục bao bọc vóc người rắn chắc như thế.

Nhưng mà, còn chưa đợi cô ngồi xuống, cánh tay người đàn ông lại duỗi ra, ôm lấy hông cô, kéo vào trong ngực, làm cho bọt nước bắn lên tràn trề.

Vân Thi Thi không ứng phó kịp ngã vào ngực anh, giận dữ lườm anh một cái.

Mộ Nhã Triết nhìn cô, đột nhiên cảm thấy, cô bé này, dù là ánh mắt lúc liếc xéo người khác đều rất đáng yêu!

"Muốn giữ lại nhân vật của anh ta, có thể. Chỉ là..."

Vân Thi Thi có chút ngoài ý muốn nhìn anh, nói đến một nửa, lại im bặt! "Chỉ là làm sao!?"

"Đến lúc đó tôi sẽ nói với Lâm Phụng Thiên!"

Mộ Nhã Triết nói, khoe môi cong lên, bộ phim "Quả trám" này, mặc dù phía đầu tư lớn nhất không phải là Hoàn Vũ, nhưng mà cũng chẳng có gì bất ngờ, đối với việc tuyển chọn diễn viên bộ phim này anh cũng có quyền lên tiếng!

Bộ phim này là Hoàn Vũ lập hồ sơ báo về điện ảnh tổng cục, lúc đầu thu xếp tài chính, cũng là do tập đoàn Hoàn Vũ tập trung vào, Lâm Phụng Thiên mời Cố Tinh Trạch biểu diễn, cũng đã được sự cho phép của anh!

Dù sao, anh là một thương nhân, đầu tư điện ảnh cũng là một việc buôn bán, đương nhiên sẽ không làm chuyện làm ăn lỗ vốn!

Có sự tồn tại của Cố Tinh Trạch không thể khinh thường lời kêu gọi từ phòng bán vé, nếu anh ta diễn vai nam chính, chỉ ít đẩy phòng bán vé lên nửa bầu trời!

Còn Vân Thi Thi diễn vai nữ chính, anh lại không có nghĩ tới. Ban đầu, anh cũng không có tham gia vào việc tuyển chọn vai nữ chính, nhưng mà, trong tiệc rượu tối hôm qua, trong lúc Cố Tinh Trạch và cô ở chung với nhau, không khỏi cảm thấy chướng mắt.

Anh là thương nhân, nhưng cũng là đàn ông. Trong lòng anh đã xem Vân Thi Thi là người phụ nữ dưới "Danh nghĩa" của mình, tự nhiên không muốn có thêm người đàn ông khác dám có bất cứ mơ ước gì với cô.

Cùng là đàn ông, sao anh có thể không nhìn ra Cố Tinh Trạch rất để tâm tới Vân Thi Thi?

Đây là coi trọng của đàn anh đối với đàn em sao?

Đây rõ ràng là một người đàn ông có ý đồ với một người phụ nữ!

Trong lòng Mộ Nhã Triết đã có dự định.

Nhưng mà, sau đó, khi Lâm Phụng Thiên nhận được "Uớc pháp tam chương"* do Mộ Nhã Triết nghĩ ra thì, cả người ngẩn ngơ trong gió!

*Uớc pháp tam chương: ba điều quy ước hoặc có thể hiểu nôm na là hiến pháp tạm thời (văn kiện mang tính chất hiến pháp lâm thời).

Mới đầu, anh ta còn tưởng rằng Mộ Nhã Triết điểm danh muốn chăm sóc Vân Thi Thi, không chút suy nghĩ, tự nhiên nhận lời. Không cần Mộ Nhã Triết nói, anh ta cũng sẽ cố gắng chăm sóc người mới này!

Bởi vì, bản thân anh ta rất tán thành tiền lệ vô hạn của người mới như cô!

Chỉ là, khi anh ta đọc mấy điều khoản trong ước pháp tam chương, trong lúc nhất thời giận muốn nôn ra máu!

Đây là cái chó má gì vậy?!

Ở trong danh sách mà Mộ Nhã Triết liệt kê, có ba cái chính là: "Một: Không được diễn hôn. Hai: Không được diễn cảnh giường chiếu. Ba: Không được ôm ấp. Bốn..."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Hôn tôi

Ở trong danh sách mà Mộ Nhã Triết liệt kê, có ba cái chính là: "Một: Không được diễn hôn. Hai: Không được diễn cảnh giường chiếu. Ba: Không được ôm ấp. Bốn..."

Chỉ là ba điều đầu đã làm cho Lâm Phụng Thiên suy nghĩ chút nữa tức giận đến hộc máu!

Có ý gì?

Điều thứ hai cũng thôi đi, gì mà không được phép hôn nhẹ, không được nắm tay ôm ấp?

Vậy còn là đóng phim sao?

Chẳng lẽ nguyên một bộ phim thanh xuân, ngay cả hôn môi và nắm tay cũng phải tìm thể thân để hoàn thành?!

Khi anh ta tìm tới Mộ Nhã Triết kháng nghị, người nọ ngồi ở trước bàn làm việc, không thèm nhìn anh ta một cái, lạnh lùng vút ra vài chữ: "Yêu cho đồn roi, không đồn roi thì rút!"

Lâm Phụng Thiên suốt chút nữa giận đến mức không khí không lên được nào.

Làm sao thực hiện được? Còn có thể làm sao?

Mộ Nhã Triết là ai? Là hoàng thái tử nói một không hai của tập đoàn tài chính Đế Thăng, trên dưới giải trí Hoàn Vũ đều phải xem sắc mặt anh ăn com, anh ta kháng nghị có ích lợi gì?

Nhưng mà, chuyện đó sẽ nói đến sau.

Vân Thi Thi không biết trong lòng Mộ Nhã Triết đang nghĩ gì, chỉ cho rằng anh đồng ý, lại nghe anh nói: "Chẳng qua là, có một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

Môi mỏng của Mộ Nhã Triết khẽ cong lên làm người ta cảm thấy mê hoặc, mình bạch nói: "Hôn tôi."

Vân Thi Thi ngẩn ra, lập tức gò má hiện lên một tầng đỏ ửng: "Anh..."

"1..."

"Này, Mộ Nhã Triết!"

"2..."

Biểu hiện của anh nhẹ như mây gió, chậm rãi đếm, thanh thoi như một ông vua cao cao tại thượng, chờ đợi cô phục tùng.

Vân Thi Thi tức đến nổi phở, rồi lại không thể làm gì, từ từ nhích lại gần anh.

Mặt nước nổi lên gợn sóng, đồng thời thân thể hai người dần dần kề sát.

Cô nâng mặt anh, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên bờ môi mỏng ấm áp.

Lúc ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy trong đôi mắt đen như mực, đẩy lên một ngọn lửa. Vân Thi Thi rụt vai lại.

Tròng mắt của anh rất sâu, rất mờ, che giấu khát vọng không chút vết tích. Cô không thấy được, nhưng lại cảm nhận được, anh đang ẩn nhẫn cái gì đó.

Thế là, hai người đối mặt nhau, cô không dám lộn xộn.

"Chỉ như vậy?"

"Không phải vậy thì như thế nào?" Vân Thi Thi cau mày.

"Cô bé, kỹ thuật hôn của cô thật kém." Mộ Nhã Triết không chút lưu tình phê bình.

"Ngại quá, vậy nếu không tôi đi tìm người đàn ông khác luyện tập?" Vân Thi Thi trào phúng cười nói.

Mộ Nhã Triết lập tức ngạc nhiên uy hiếp: "Cô dám!"

Như là bị giẫm phải đuôi phản ứng cực kỳ kịch liệt.

"Không có bản lĩnh hôn môi, lẽ nào anh có sao? Hôn môi hay là cắn?" Vân Thi Thi có chút quần bách đáp trả.

Trách cô sao?! Cô đường đường chính chính chưa có một người bạn trai! Tuổi thanh xuân, những cô gái nhỏ khác đều đang hưởng thụ vẻ đẹp thanh xuân, nói yêu đương oanh oanh liệt liệt, còn cô lại đang cố gắng học hành, nuôi nấng Hữu Hữu, làm thuê trợ giúp học tập!

Đừng nói là kỹ thuật hôn môi, ngay cả một cái nắm tay với Cố Tĩnh Trạch trong tiệc rượu, lòng của cô đã căng thẳng như sấm!

Mộ Nhã Triết tà tứ nở nụ cười, sau đó hơi thở như lan nói: "Tôi có bản lĩnh hôn hay không, cô có muốn thử một chút không?"

"Ai muốn thử cùng anh chứ!?" Sắc mặt Vân Thi Thi ửng đỏ, không hiểu ra sao cả nói.

Không nghĩ tới, dường như người đàn ông này không có ý định dò hỏi ý tứ của cô, trực tiếp kéo mặt cô qua, đôi môi không chút kiêng kỵ gì mà bắt nạt lên.

Vừa hôn, cũng không giống công thành chiếm đất như trước, mà là dịu dàng hôn môi cô, đầu lưỡi ướt át nhẹ nhàng phác họa hình môi của cô, tinh tế miêu tả, khi thì nặng nề nghiền áp, khi thì như gần như xa.

Anh nhắm hai mắt lại, hôn đến mê muội, trong lúc đó hai đôi môi có từng sợi chỉ bạc nhỏ quấn quýt lấy nhau, vui tươi như mật ngọt, lướt qua nhưng khó giải khát, đi sâu vào, khó có thể tự kiềm chế.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Không cho phép rời khỏi tôi

Vân Thi Thi thấy có chút tê dại, hai tay thất thố không biết đặt ở đâu, mắc cạn trong ngực anh, căng thẳng xiết chặt nắm đấm.

Người đàn ông này, xưa nay đều cao cao tại thượng, cực kỳ giống một bá chủ hô mưa gọi gió, luôn luôn thô bạo, không cho phép từ chối!

Nhưng mà, bây giờ bỗng nhiên nhu tình, làm cho cô có chút không kịp phản ứng.

Một mặt, vừa lãnh khốc, vừa bá đạo.

Một mặt, vừa ôn nhu, vừa che chở, như muốn nâng niu cô trong lòng lòng bàn tay.

Rốt cuộc cái nào mới thật sự là anh?

Vân Thi Thi không phân rõ được phương hướng!

Anh mê muội, cô cũng hăm sâu vào một phần nhu tình, khó có thể hoàn hồn.

Dần dần, cô cũng hiểu được từ từ đáp lại.

Hôn xong, hai gương mặt chậm rãi tách rời, thân thể cô mềm nhũn, toàn thân mất đi sức lực, xụi lơ trong ngực anh.

Mộ Nhã Triết cúi đầu, nhìn cô, cô trước mắt, mịn màng như tơ, gò má đỏ bừng, thanh thuần không gì tả nổi, tốt đẹp như vậy, đặc biệt là đôi mắt hoa đào mỹ lệ, liễm diễm mê say, mặc dù anh không uống rượu, lại cảm giác mình say rồi, say trong đôi mắt câu hồn đoạt phách.

Người phụ nữ như vậy, khiến bất kỳ người đàn ông nào không có sức kháng cự.

Mặc dù là anh, cũng không cách nào chống đỡ ánh mắt như thế.

Anh vỗ về sau gáy cô, trầm thấp nói: "Không cho phép, rời khỏi tôi."

"Hả?..."

"Không được, rời khỏi tôi."

Anh làm bầm lên tiếng, âm thanh trầm thấp, nếu như không yên tĩnh lắng nghe, thậm chí nghe không rõ, anh đang nói cái gì.

Vân Thi Thi nhú mồm, môi mọng khê nhếch, còn chưa kịp nói, người đàn ông lại mở miệng trước cô.

"Không cho phép từ chối."

...

Mộ Nhã Triết bá đạo, lại trở về.

Giống như nhu tình mật ý trong mắt người đàn ông lúc này, chỉ là ảo mộng của cô mà thôi!

Không đợi cô phản ứng, người đàn ông đã đứng dậy, phủ thêm một cái áo tắm đi ra ngoài.

Vân Thi Thi rối rắm nghĩ, ở trong bồn tắm nằm xuống, thích ý thờ dài một hơi.

Lúc này cô mới phát hiện, hóa ra bồn tắm thật sự có thể lớn bằng hai cái phòng ngủ của cô! Nằm trong bể tắm lớn, thích ý đến cực điểm, hận không thể nằm như thế không muốn lên.

Nhưng mà bỗng nhiên phản ứng lại, bây giờ thời gian không còn sớm, cô nên về sớm một chút, liền bện bện đứng dậy!

Nhưng mà cô mới bước chân ra khỏi bồn tắm lớn, dưới chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã nhào trên đất.

Mộ Nhã Triết quay đầu lại nhìn cô, khóe môi phác họa ra một tia giễu cợt: "Tại sao ngay cả đứng mà cũng đứng không vững?"

Vân Thi Thi cắn cắn môi, người đàn ông này còn không thấy ngại mở miệng hỏi, nếu không phải anh tính lực dồi dào, quyết tâm dần vặt cô, cô sẽ rơi vào tình cảnh chật vật như vậy?

Cản quấy trong bồn tắm lớn một trận, thân thể vừa chua xót vừa đau, trong lòng càng thêm oán giận Mộ Nhã Triết.

Nhưng mà làm sao cô có thể không ngại ngừng nói ra, chỉ hận hận lờm anh một cái, chậm rãi đi ra khỏi phòng tắm.

Mộ Nhã Triết nhìn bóng lưng gầy gò, đột nhiên cảm giác thấy trong lòng thương tiếc.

Cô bé này tại sao có thể gầy như vậy, lúc anh ở cùng cô, thậm chí lúc nào cũng đều cẩn thận, chỉ lo anh không cẩn thận, làm gãy vụn xương của cô!

Phụ nữ gầy cũng không phải chuyện tốt! Mập một chút, trên người có chút thịt, ôm mới thoải mái. Chỉ ít, sẽ không cảm thấy cách như vậy.

Chẳng qua là, gầy hay không gầy, hay là trải qua thời kỳ cho con bú, vóc người vẫn có chút thịt!

Làm sao mà Vân Thi Thi biết người đàn ông này đang oán thầm cái gì, chỉ cảm thấy anh đang dùng một đôi mắt sáng quắc đánh giá trên người cô, cô cảm giác cả người đều không dễ chịu!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Trốn tránh anh

"Anh nhìn cái gì?" Cô sảng giọng, vẻ mặt không thích.

Người đàn ông lại nói như chuyện đương nhiên: "Nhìn em."

Vân Thi Thi mím môi, cơ thể trốn tránh, thì thấy anh vẫn nhìn chằm chằm thân thể cô, ánh mắt không hề thu lại lướt qua thân thể trơn bóng của cô, trong mắt khó nén sự chế nhạo.

Cô thẹn quá thành giận: "Không được nhìn!"

"Sao hả, xấu hổ?" Mộ Nhã Triết mỉm cười nói.

Vân Thi Thi không tiếp tục nhẫn nhịn nữa, tiến lên phía trước dùng sức đẩy anh ra ngoài cửa: "Đi ra ngoài!"

"Àm", nhốt anh ngoài cửa.

Khóe môi người đàn ông cong lên, cười khê.

Đây, rõ ràng là xấu hổ!

Song, anh tốt bụng không tiếp tục trêu đùa cô, khoát một cái áo tắm tinh thần sảng khoái đi khỏi phòng tắm, ngồi trên ghế salông, trong tay cầm một ly rượu đỏ, tiện tay lật xem báo chí người hầu đưa tới.

Khi anh nhìn thấy đầu đề đăng trên báo chí, ánh mắt tối dần, khẽ nhấp một ngụm rượu đỏ, trên mặt là hiểu rõ và tự đắc.

Khi cô đi ra, thì thấy anh đang tự tại dùng một tay nâng đầu, một tay lật xem báo chí trong ngày, bỗng nhiên cô cảm thấy, tình cảnh có chút lúng túng.

Anh tự tại như vậy, còn cô, lại có chút mất tự nhiên.

Mộ Nhã Triết xoay đầu lại, trong mắt ánh lên chút cân nhắc đánh giá cô từ trên xuống dưới, khóe môi phác họa ra một tia hứng thú.

Bây giờ, cô vừa mới tắm rửa, trên người tản ra mùi thơm thấm vào ruột gan, mái tóc màu đen ướt nhẹp rũ trên vai, bởi vì vừa mới tắm xong, trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại hơi đỏ lên, đúng là trong trắng lộ hồng!

Một đôi mắt to trong veo như nước nhút nhát khăn trương nhìn chằm chằm anh, hai tay lộn xộn ở ngực, vừa như là xấu hổ, vừa như là đang hải sợ, ánh mắt tràn ngập đề phòng, ánh mắt vô tội đảo quanh, chỉ lo anh sẽ ăn cô!

Nhưng mà ánh mắt như vậy, càng trừu chọc tâm hồn người khác.

Nếu không phải thấy cô thực sự yếu đuối mong manh, Mộ Nhã Triết hận không thể dùng sức kéo cô vào trong lòng, tàn bạo mà cắn vào môi cô, đem tiểu yêu tinh xinh đẹp quyến rũ như thế đặt ở dưới thân, mặc sức mà chà đạp, cán rờ giày vò cô, nặng nề xuyên qua thân thể của cô.

Nhưng mà, rất nhanh anh đã áp chế dã tính trong cơ thể, cho dù là mỹ vị, cũng không thể quá mức tham ăn, thợ săn giỏi là phải tràn ngập tự tin, hiểu được đúng mực. Nếu làm cho con mồi bị dọa sợ bỏ chạy, vậy coi như được không bù mất!

Ngày sau còn dài.

"Lại đây!"

Vân Thi Thi ngẩn người, lập tức cảnh giác hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Nói xong, càng ngày càng lùi ra sau!

Xem ra, dường như cô thật sự rất sợ anh?

"Lúc này miệng lưỡi còn bén nhọn, thế nào..." Mộ Nhã Triết khẽ cười cợt, nhẹ nhàng lung lay ly cao cổ trong tay, mày kiếm ngả nghiêng: "Sợ tôi ăn em phải không?"

Đúng là cô sợ anh ăn cô!

Người đàn ông này tinh lực quá dồi dào, cô sợ mình bị anh ăn không thừa chút xương vụn!

Vân Thi Thi mím môi, di chuyển vài bước nhỏ, cái mông cẩn thận từng li từng tí ngồi trên ghế salông, bộ dạng ngồi cách anh rất xa.

Tình cảnh này, thấy thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ. Đổi lại là những người phụ nữ khác, cơ hội như vậy, lập tức nhiệt tình dính vào rồi! Nhưng cô gái nhỏ này, dường như rất kiêng kỵ dáng vẻ của anh.

Mộ Nhã Triết nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, bàn tay lớn vỗ vỗ vị trí bên người, trầm giọng nói: "Lại đây ngồi!"

"Làm gì?!"

"Em ngồi cách xa tôi như vậy, làm gì?"

"Vậy anh... Không muốn cái kia..." Cô có chút xoắn xuýt mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Chải tóc cho cô

"Vậy anh... Không muốn cái kia..." Cô có chút xoắn xuýt mở miệng.

"Cái kia? Cái nào?" Mộ Nhã Triết nhíu mày, nhưng rất nhanh đã hiểu ý cô.

Hóa ra là thật sự lo lắng anh sẽ ăn cô!

"Được rồi, không náo loạn, lại đây."

Âm thanh trở nên cứng rắn, vai Vân Thi Thi khẽ run lên, tuy nhiên trong lòng không phải rất đồng ý.

Nhưng mà lại không dám cãi lại mệnh lệnh của anh, di chuyển từng chút từng chút đến bên cạnh anh. Vừa tới gần, dễ dàng ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người anh, loại hương vị thanh u tao nhã, như là mùi hương của hoa mộc lan.

Mộ Nhã Triết dùng một tay xoa mái tóc ướt đầm của cô, bàn tay mang theo một luồng hơi nóng ấm áp. Dùng sức mà xoa, anh nhướng mày hỏi: "Tóc còn ướt liền chạy đến?"

Như vậy rất dễ bị đau nửa đầu.

Phụ nữ, đặc biệt là ở tuổi này của cô, là lúc quan trọng nhất để chăm sóc thân thể. Nếu không kịp hong khô tóc, đến lúc bệnh tiến vào thân thể, khi tuổi khá lớn, sẽ bị đau đầu.

Cô bé này, thực sự không biết cách chăm sóc mình một chút nào, chuyện bình thường như vậy cũng không biết sao?

Vân Thi Thi lắc đầu nói: "Bình thường tôi tắm xong, tóc đều tự nhiên khô."

Mộ Nhã Triết véo gò má của cô, sức lực không nhẹ không nặng, nhưng có vài phần dụ dỗ: "Đi lấy máy sấy hong cho khô, nếu không sẽ bị cảm."

Vừa dứt lời, Vân Thi Thi có chút không thể tin vào tai, người đàn ông này, đang quan tâm cô sao?

Nghe giọng nói của anh gần như có chút cưng chiều, ấm áp vui vẻ trong lòng Vân Thi Thi tan ra đôi chút.

Phải biết rằng, cô lớn tới như vậy, hình như cũng chỉ có cha mới quan tâm bảo vệ cô. Sau khi cha phá sản, cô ở trong nhà đã sớm bị lãng quên, cô ăn nhờ ở đậu, coi như là nhận hết đối xử lạnh nhạt, Lý Cẩm và Vân Na đều không để ý tới cô.

Ở trường học, bởi vì lúc nào cũng vui đùa vào học tập, cho nên không hề thân thiết với những bạn học khác, ở trường cũng coi như độc lai độc vãng.

Chủ nhiệm lớp cũng rất quan tâm tới cô, nhưng..

Vân Thi Thi đúng là cô bé dễ dàng thỏa mãn, cũng là cô bé rất dễ bị cảm động, bởi vì một câu nói của anh, gương mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên: "Tôi không biết máy sấy để ở đâu..."

"Ồ trong ngăn kéo thứ nhất."

"Ồ." Vân Thi Thi gật gù, đứng dậy chạy đi. Kéo ngăn kéo thứ nhất, quả nhiên nhìn thấy một cái máy sấy màu trắng rất lớn.

Cô cầm lên, máy sấy này rất đẹp, vừa nhìn chính là rất thích hợp cho anh dùng.

Xem ra cũng rất cao cấp, giống như ở trong các tiệm cắt tóc. Chỉ có điều cái máy sấy này quá lớn và nặng, cô cầm một tay không hết, cầm vào cảm thấy rất nặng, chớ nói chi là sử dụng đến.

Huống hồ, bây giờ trên tay cô mềm nhũn, không có sức, cái máy sấy này thực sự quá nặng.

Cầm vào nguồn điện, Vân Thi Thi vụng về sấy tóc.

Cô rất ít khi dùng máy sấy, chỉ vì, thời gian của cô quá ít, lúc đọc sách lại phải đi làm thuê, phân chia thời gian học tập, vội vàng làm luận văn.

Làm việc rất muộn mới về đến nhà, sáng sớm bỏ ra chút thời gian gội đầu sau đó vội vã đi làm, tùy ý để gió hong khô, bởi vậy rất ít có thể an nhàn thoải mái, sau khi tắm xong bình tĩnh hong khô tóc.

Bởi vì nguyên nhân máy sấy quá nặng, cô không thể không dùng hai tay nắm chặt, dùng gió lớn để sấy.

Đối với việc sấy tóc, tự nhiên cô cũng không hiểu lắm, chỉ biết nên hong khô tóc sớm một chút, bởi vậy mở tốc độ gió lớn nhất, lần này thì nguy rồi, một mái tóc đẹp dễ bị thổi mất trật tự đến cực điểm, Vân Thi Thi ảo não nhủ mày, vụng về dùng tay sửa lại mái tóc, nhưng càng sửa thì càng rối.

Mộ Nhã Triết nghe trong phòng tắm thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng thờnhenh, cảm thấy kỳ quái, cô bé này, lại đang lăn qua lăn lại cái gì.

Đi tới cửa nhìn lên, có chút sùng sốt.

Chỉ thấy mái tóc đen của Vân Thi Thi bị thổi rối loạn, tóc được bện lại, giờ phút này lại giờ lên như thẳng nhóc ngốc.

Có lẽ những sợi tóc này nửa khô nửa ướt, cho nên chải rất khó khăn, đau đến mặt mày nhăn nhó, nhìn đáng dấp kìa, dường như sắp rơi nước mắt.

Phản chiếu qua tấm gương, bỗng nhiên cô nhìn thấy người đàn ông đứng phía sau, không khỏi ngẩn ra, trong lúc cô còn đang ngạc nhiên, thì nhìn thấy trong gương Mộ Nhã Triết lấy cây lược trong tay cô, một tay vén mái tóc mềm mại của cô, một tay cầm lược nhẹ nhàng chải tóc cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Hữu Hữu đang chờ tôi

Anh cúi đầu, nhìn rất kiên trì, cũng rất chăm chú, chuyện khiến cho cô kinh ngạc, những thứ lộn xộn này đến trong tay anh, chỉ chớp lát sau liền rất dễ bảo!

"Cô bé ngốc, ngay cả sấy tóc cũng không biết?"

Mộ Nhã Triết nói, một tay cầm máy sấy, dùng lượng gió vừa phải dịu dàng sấy tóc cho cô.

Ngón tay thon dài cùng với làn gió ấm áp như con thoi ở trên tóc cô, sấy khô từng sợi từng sợi, đầu ngón tay anh thỉnh thoảng còn ấn vào huyệt đạo của cô.

Động tác dịu dàng như thế, khiến cho Vân Thi Thi thích ý thờ dài, nhột nhột rên rỉ, lười biếng nhắm hai mắt lại, khóe môi không nhịn được vừa lòng vênh lên.

Thật thoải mái!

Một lần tình cờ cô đi đến hiệu cắt tóc, cắt tóc gội đầu, thợ cắt tóc cũng xoa bóp huyệt vị trên đầu cô như thế, còn cách làm của người đàn ông này hình như rất chuyên nghiệp, không chút thua kém thủ pháp của thợ cắt tóc.

Cái cảm giác này, thật tốt!

Trước đây, cha cô cũng từng gội đầu cho cô, sấy tóc, từ nhỏ đã sinh hoạt cùng cha, cho nên lần đó, vì cô, cha cô không tiếc nhờ đi hàng xóm dạy cách buộc tóc.

Mặc dù thành quả chẳng ra sao, hai cái đuôi ngựa một cái cao một cái thấp, bím tóc đuôi ngựa lại quấn chặt da đầu, cũng bởi vì vậy mà bị rất nhiều bạn học cười nhạo.

Thế nhưng, Vân Thi Thi cảm thấy, đó là thời gian hạnh phúc nhất lúc ấu thơ của cô.

"Dáng vẻ của anh thật giống như rất thuận tay." Vân Thi Thi có chút ngạc nhiên nói: "Đừng nói là đàn ông, chính là phụ nữ, đối với mái tóc dài và dày như thế này đều luống cuống bó tay, nhưng anh lại có thể làm thành thạo đến thế?"

Mộ Nhã Triết nghe vậy, chẳng biết tại sao, vốn dĩ khóe môi đang cong lên bỗng nhiên khôi phục lạnh lẽo trước đó, vẻ mặt căng thẳng.

Cô không chút nhận ra biến hóa trên gương mặt anh, vẫn cứ hỏi: "Trước đây từng có kinh nghiệm?"

Động tác của Mộ Nhã Triết hơi dừng, như là nhớ tới một số chuyện cũ, đôi mắt nhuốm một tia đau xót như có như không.

Nhưng mà rất nhanh, một phần tình cảm này đã bị anh kiềm chế xuống, chột lóc lên, rất nhanh khôi phục lạnh nhạt như trước, chỉ, nhàn nhạt nói: "Trước đây, thường xuyên sấy cho người ta."

Vân Thi Thi nghe vậy, chẳng biết vì sao, trong lòng có chút đau đớn, không tên, cảm thấy hô hấp đều trở nên khó chịu!

Thường xuyên... Sấy cho người ta?

Là phụ nữ sao?

Cô nghĩ như thế, bỗng nhiên lại tự giễu cợt mình.

Đương nhiên là phụ nữ rồi, chỉ có phụ nữ, mới có mái tóc dài như thế?

Là Mộ Uyển Nhu sao? Anh thường xuyên sấy tóc cho cô ta sao? Ngày hôm nay, vì sao anh lại sấy tóc cho cô? Vì cô tình té thất lại tóc, vì cô xoa bóp huyệt vị?

Trong lòng cảm thấy phức tạp, bất tri bất giác, tóc đã được sấy khô.

Mộ Nhã Triết đặt máy sấy xuống, từ phía sau lưng ôm lấy bờ vai của cô, nhìn người tuyệt mỹ trong gương, một tay vén mái tóc đen xinh đẹp của cô, nói: "Thật đẹp."

Vân Thi Thi đỏ mặt, bỗng nhiên Mộ Nhã Triết cúi đầu ngậm thùy tai của cô, đầu lưỡi khiêu khích phác họa, người đàn ông trầm giọng khẽ cười thành tiếng. Vốn cho là anh sẽ có hành động, nhưng lại nghe anh hỏi: "Đói bụng sao?"

Vân Thi Thi liếm liếm môi, hơi gật đầu.

Một ngày không có chuyện gì, trong bụng của cô đã sớm rỗng tuếch.

Anh lại hỏi: "Muốn ăn chút gì không?"

"Không ăn, tôi muốn mau mau về nhà!"

"Ha ha!" Mộ Nhã Triết lại nhẹ nhàng mở một cái lên gò má của cô: "Cũng chỉ trong chốc lát, ăn một vài thứ lại đi, hả?"

Vân Thi Thi quay mặt sang một bên, yên lặng mà nói: "Không cần, tôi muốn đi về trước! Hữu Hữu... Còn đang chờ tôi về nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Trái tim bẩm sinh không đủ máu

Mộ Nhã Triết bật cười.

Nhắc đến Hữu Hữu, lúc này anh mới nhớ tới, đứa con chưa từng gặp mặt.

Con trai của anh.

"Hữu Hữu? Tên gì?"

"Ừm... Thiên Hữu." Cô chậm rãi nói, nhìn sắc mặt của anh.

Thiên Hữu...

Mộ Nhã Triết dựa lưng vào cửa, đọc thầm vài tiếng, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía cô.

Là một cái tên dễ nghe, Thiên Hữu, Thiên Hữu...

"Lúc cậu nhóc vừa ra đời, suýt chút nữa không thể giữ được! Có lẽ là ông trời phù hộ, cậu nhóc mới có thể khỏe mạnh lớn lên. Cho nên, đặt cho cậu nhóc cái tên này!"

Vân Thi Thi giải thích. Anh là cha của đứa nhỏ, tên của con, cô có cảm giác mình nên có nghĩa vụ cho anh biết.

"Là một cái tên rất hay, họ Vân?"

Vân Thi Thi có chút kinh ngạc ngẩng mặt, cảnh giác nhìn anh, thấy anh chẳng qua giống như thuận miệng hỏi, cẩn thận nói: "Ừm! Theo họ tôi..."

"Hiện tại, cậu nhóc này ở cùng với ai?" Mộ Nhã Triết hỏi.

"Ở chung với tôi."

"Không ở chung với cha cô sao?"

Vân Thi Thi nhú mày, trái tim bỗng nhiên có chút đau.

Vân Nghiệp Trình rất yêu thích Hữu Hữu, mới đầu, cô giữ lại con trai, kể cả Vân Nghiệp Trình đều không đồng ý cho cô nuôi.

Lúc đó cô còn là một học sinh, trong nhà sa sút, mắc nợ đầy rẫy, cô có năng lực gì, lại có tinh lực gì đi nuôi nấng một đứa bé đang gào khóc đòi ăn? Khi đó giá cả không rẻ, chỉ là tả lột và sữa bột, chi phí một tháng đã là con số không nhỏ.

Huống chi, tình trạng cơ thể đứa bé này chẳng tốt đẹp, vừa ra đời, lúc kiểm tra thì biết được trái tim bẩm sinh không đủ máu, tiếp đó, thân thể vô cùng yếu ớt, ốm đau không ngừng.

Trong lòng Vân Thi Thi không phải không thấy kỳ lạ!

Sinh ra anh trai khỏe mạnh, tại sao thân thể em trai lại yếu ớt như vậy?

Cô đã từng hỏi bác sĩ tình huống này, bác sĩ giải thích, lúc đứa bé ở trong cơ thể mẹ, bởi vì là bào thai cùng trứng, hai đứa bé ở trong cơ thể mẹ tranh đoạt dinh dưỡng.

Anh trai rút lấy chất dinh dưỡng đầy đủ, bởi vậy mặc dù là sinh non, nhưng vẫn rất khỏe mạnh, vừa sinh ra, đã "Oa" khóc lên, âm thanh vang dội, vô cùng trung khí, bác sĩ đỡ đẻ thay cô đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ!

Nhưng mà lúc em trai ở trong cơ thể, hấp thu dinh dưỡng không đầy đủ, thêm vào tám tháng sinh non, vừa chào đời, mặc cho y tá vô mông cậu làm sao, cũng không lên tiếng, sắc mặt tím tái như đã chết!

Nếu không phải y tá có chút kinh nghiệm, thấy đứa bé còn có một tia sinh mệnh yếu ớt, vội vã ôm đi cấp cứu, đứa nhỏ này mới giữ lại được một mạng.

Vừa ôm Hữu Hữu trở về nhà họ Vân, Vân Nghiệp Trình thường xuyên nhìn đứa bé trong tã lót mặt ủ mảy chau!

Đứa nhỏ này đáng đáp thanh tú đáng yêu, đôi mắt to đen láy đặc biệt có vẻ rất thông minh, nhưng trong nhà điều kiện không cho phép, không phải làm lơ đứa bé sao?

Cũng may lúc Hữu Hữu lớn một chút, liền lộ ra sự thông tuệ và ngoan ngoãn hơn những đứa trẻ bình thường, Vân Nghiệp Trình mới thay đổi cách nhìn với đứa bé này, càng thêm yêu mến cậu nhóc.

Nhưng sự yêu thương của ông, không thể nghi ngờ rước lấy căm hận của Lý Cẩm và Vân Na.

Một Vân Thi Thi đã cướp đi một nửa cung chiều của Vân Nghiệp Trình, bây giờ không biết từ đâu bốc lên một "Tiểu dã chủng"*, làm sao Vân Na có thể bỏ qua? Cứ hai ba ngày, lại bắt nạt Vân Thiên Hữu không ít lần.

*Tiểu dã chủng: con hoang

Có một lần, Vân Thi Thi về nhà hơi muộn, mới vừa vào cửa chính thì nhìn thấy Hữu Hữu mặt không hề cảm xúc ôm món đồ chơi bị Vân Na giẫm nát tan, về mặt mắt mắt ngồi ở trong góc.

Nhìn thấy cô trở về, oan ức quyết miệng nói: "Mẹ, có phải là Hữu Hữu không ngoan? Bà ngoại và dì nhỏ đều không thích Hữu Hữu..."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Nước mắt bánh bao nhỏ

"Mẹ ..., có phải là Hữu Hữu không ngoan? Bà ngoại và dì nhỏ đều không thích Hữu Hữu..."

Cô nghe xong, vô cùng đau lòng.

Vân Na, cô ta không biết chân tướng của sự việc cũng thôi đi, trông thấy Vân Thiên Hữu lần này đến lần khác cướp đoạt sự cung chiều của cha với cô ta, cho nên tức giận!

Thế nhưng Lý Cẩm... Riêng việc Lý Cẩm đối xử cay nghiệt với Hữu Hữu, Vân Thi Thi không thể nào tha thứ!

Lúc trước tờ hợp đồng kia, là do bà ta bức bách cô ký!

Cô hi sinh chính mình, là vì giúp nhà họ Vân giảm bớt áp lực nợ nần, thế nhưng bà ta vẫn cay nghiệt với Hữu Hữu, làm sao cô có thể tha thứ được?

Nghĩ tới đây, Vân Thi Thi nắm chặt tay, chậm rãi nói: "Nếu mẹ không thích con trai tôi, tôi có thể tự mình ra ngoài thuê nhà."

Dứt lời, cô lập tức nói: "Tôi phải đi về, tối hôm qua không có trở về, chắc chắn Hữu Hữu rất lo lắng!"

Nói xong, cô thu dọn đồ đạc của mình, vội vã đi ra cửa.

Mộ Nhã Triết ở sau lưng nói: "Một mình em trở về?"

"Ừ, tự tôi trở về!"

Anh nở nụ cười: "Nơi này không có xe cộ qua lại, ở bên ngoài trang viên có một đoạn đường núi rất dài, em xác định, mình có thể trở về?"

Đột nhiên Vân Thi Thi im lặng, sau đó, cô không còn cách nào đành nhìn về phía anh.

"Đưa tôi về!"

...

Vân Thi Thi chậm chạp không về, bây giờ, ngoài cửa sổ sắc trời đã tối.

Hữu Hữu đã một ngày chưa ăn cơm, bụng đói đến cồn cào.

Nếu là trước kia, cậu nhất định sẽ chuẩn bị bữa tối chờ mẹ về cùng nhau ăn, nhưng mà bây giờ đã qua bảy giờ tối, chỉ sợ mẹ không về kịp!

Đơn giản cũng lười làm cơm, cậu lấy từ trong tủ lạnh ra một cái bánh pizza buổi trưa đặt còn chưa kịp ăn bỏ vào lò vi sóng đun nóng, ăn ngon lành.

Chẳng qua là, lúc này ăn nhưng trong lòng cậu cảm thấy rất tủi thân!

Lần đầu tiên trong đời, nước mắt bánh bao nhỏ tràn ra viền mắt chảy xuống gò má.

Lúc đầu, cậu còn lau khô nước mắt, nhưng tay nhỏ càng dụi, nước mắt càng chảy không ngừng.

Từ nhỏ cậu đều rất kiên cường, rất dũng cảm, rất ít khi chảy nước mắt.

Mặc dù là đi bệnh viện tiêm, những đứa trẻ khác không đứa nào không khóc thét lên, chỉ một mình cậu vẫn ngồi ở chỗ đó, dũng cảm đưa cánh tay ra, cau mày, vẻ mặt bình tĩnh, mí mắt cũng không nháy một cái.

Những lúc mà cậu muốn làm nũng với mẹ thì sử dụng nước mắt luôn là sự lựa chọn tốt nhất của cậu.

Bất quá cũng là thủ đoạn nhỏ khi làm nũng, nhưng nước mắt uất ức, là lần đầu tiên.

Cho tới nay, mặc kệ là muộn, mẹ đều trở về cùng cậu ăn cơm, mặc dù công việc bận rộn, cho dù tăng ca đến đêm khuya, cũng sẽ xin quản lý nghỉ một tiếng, trước tiên trở về cùng cậu ăn cơm, rồi trở lại công ty tiếp tục công việc.

Thế nhưng đêm nay, mẹ lại nhớ hẹn, một cuộc điện thoại đều không có, tự nhiên trong lòng cậu cực kỳ uất ức.

Càng nghĩ, trong lòng càng cảm thấy thương tâm, nước mắt liên tục rơi xuống, cậu đưa tay mạnh mẽ lau đi, cầm lấy điện thoại di động mắt liếc nhìn, đã tám giờ tối, người còn chưa có trở về, uất ức này càng không kìm nén được, chu cái miệng nhỏ nhắn, ôm gối ôm ngồi trên ghế salông khóc lên.

"Hu hu... Mẹ, mẹ không cần Hữu Hữu..."

Tại sao mẹ còn chưa trở về?

Lẽ nào, có người đàn ông kia, thì không cần cậu nữa sao?

Cậu nghĩ tới lời nói khiêu khích của người đàn ông kia, sắc mặt tái nhợt đi.

Chán ghét ông ta!

Bất kỳ người nào muốn cướp mẹ khỏi cậu, đều là người rất xấu!

Về mặt tiểu bánh bao vô cùng u oán, nếu Lý Hàn Lâm ở đây, nhất định sẽ cả kinh con người đều muốn rót ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240: Thân thể của cậu

Về mặt tiểu bánh bao vô cùng u oán, nếu Lý Hàn Lâm ở đây, nhất định sẽ cả kinh con người đều muốn rót ra ngoài!

Bình thường, trong ấn tượng của ông về Vân Thiên Hữu, là tiểu bánh bao trưởng thành và lạnh lùng hơn so với các đứa nhỏ khác, đừng nói là nước mắt, tính tình lạnh nhạt trầm tĩnh, giống như không có cái gì có thể tác động tâm tình của cậu.

Nhưng mà bây giờ, chỉ một mình làm ồ trong góc sofa, mặc cho thân thể lồm vào, đôi mắt bởi vì khóc nhiều mà sưng đỏ.

Từ trước đến giờ cậu không phải yếu ớt như vậy, nhưng bởi vì Vân Thi Thi "Sai hẹn", trong lòng cậu mơ hồ cảm thấy bất an.

Cậu không thích nhà lạnh tanh như vậy, trong phòng lớn, chỉ có âm thanh máy truyền hình, một chút mùi vị tình người cũng không có.

Trong phòng tối tăm, cậu mở tất cả đèn đuốc, nhưng vẫn không thể che giấu được bầu không khí lạnh lẽo.

Bình thường, khi mẹ ở nhà, lúc nào cũng có tiếng cười nói, mặc dù, cô mệt mỏi, cũng sẽ ngồi trước bàn đọc sách, nhìn cậu làm bài tập toán.

Cậu yêu thích làm bài tập toán, cho dù đó là những đề đã cũ, có thể tính nhầm ra kết quả một lượt ở trong lòng, nhưng trước mặt mẹ, cậu làm bộ hồ đồ dốt đặc cán mai, thậm chí còn đếm trên đầu ngón tay, mỗi một phép tính, mẹ đều giúp đỡ cậu, mặc kệ bao nhiêu bài tập toán, cậu đều làm rất say sưa.

Nhưng hôm nay, trong nhà chỉ có một mình cậu, mặc dù là tiết mục bình thường thích xem nhất, cũng không muốn xem.

Không biết... Sau đó tiếp tục như thế nào!?

Người đàn ông kia, thật sự yêu mẹ sao?

Nhưng mà, cũng không thể yêu thật lòng! Người đàn ông kia, còn có người nhà, nhưng cậu ngoại trừ mẹ, không còn gì cả!

Không được cướp đi mẹ, chuyện gì cậu cũng đồng ý.

Trong lúc cậu nhóc đang cực kỳ phiền muộn, chuông điện thoại di động lại vang lên.

Cậu gần như là nhảy lên, từ trên ghế sa lông nhảy bật ra, về mặt trần ngáp mong đợi vui vẻ, thậm chí không kịp xỏ giày, để chân trần chạy đến trước bàn nhắc điện thoại di động lên, vừa nhìn màn hình, sắc mặt lập tức thất vọng trở nên âm trầm.

Trên màn ảnh ghi chú dòng chữ "Lý Hàn Lâm" nhảy lên không ngớt.

Cậu lau nước mắt, ngắt điện thoại.

Vừa mới khóc, âm thanh khàn khàn, cậu mới không muốn bị người khác chê cười, chạy đến trước bàn, ừng ực uống vài ngụm nước sôi, cho đến khi cổ họng khô phục giọng điệu như bình thường, mới quay lại nghe điện thoại.

"Này?"

"Tổng giám đốc Vân, cháu đã ngủ chưa?"

Hữu Hữu nói: "Vẫn chưa, có chuyện gì?"

Giọng điệu ngắn gọn lưu loát, giống như dáng vẻ cậu điềm đạm đáng yêu ăn năn hối hận lúc này, không phải cùng một người.

"Là thế này, liên quan đến lúc trước, cháu dặn chú... Một ít tài liệu liên quan đến cháu, chú đã tra được."

Lông mày Vân Thiên Hữu nhíu lên, vẻ mặt có chút phức tạp.

Lúc trước cậu có chút tò mò về thân thế của mình, lúc tuổi còn nhỏ, cậu thường xuyên hỏi tung tích của cha, Vân Thi Thi đối với thân thế của cậu, vẫn luôn giữ kín như bưng.

Cậu còn tưởng rằng, cậu hỏi tới cha, chạm tới chuyện đau lòng của mẹ, cậu vẫn luôn cho rằng, cậu không có cha, cậu được sinh ra thì bị cha rời bỏ.

Cậu cũng chỉ nghĩ mình không có cha. Nhưng sau đó, cậu chậm rãi hiểu rõ tin tức chân thật về cha đẻ, Mộ Nhã Triết... Cậu bắt đầu thấy hiếu kỳ, mẹ cậu cùng người đàn ông này, đến tột cùng có quan hệ như thế nào?

Ma xui quỷ khiến, cậu ra lệnh cho Lý Hàn Lâm điều tra.

Không nghĩ tới, nhanh như vậy đã có kết quả rồi?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 241: Bùng nổ quy tắc ngầm

"Chẳng qua là, tổng giám đốc Vân, nếu như có thể, tốt nhất cháu không cần hiểu rõ."

Lý Hàn Lâm ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói cổ quái, cực kỳ dè dặt.

Ông đã xem qua tài liệu một lần, không đành lòng gửi qua cho cậu.

Chân tướng này quá mức tàn nhẫn.

Ông muốn giấu diếm, nhưng đối với tiểu bánh bao này lại không có cách nào bàn giao.

Ngồi ở trước bàn đọc sách, mở ra bản fax, chờ đợi tư liệu truyền tới, Hữu Hữu thuận thể mở máy vi tính ra, dưới góc phải chợt nhảy ra một cửa sổ.

"Tiểu Hoa dán đang "hot" bị cao tăng Hoàn Vũ dùng quy tắc ngầm?"

Nếu là lúc bình thường, Hữu Hữu nhất định là bỏ mặc tin tức nhỏ nhỏ như thế!

Vậy mà hôm nay, ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại click vào!

Nhắc đến quy tắc ngầm, ở trong cái vòng này, từ lâu đã nhìn mãi thành quen.

Ở trong thế giới ngọp trong vàng son, có rất nhiều tin tức ghê tởm không muốn công chúng biết.

Có rất nhiều minh tinh, bề ngoài quang vinh xinh đẹp, rất nhiều nữ minh tinh trên đỉnh đầu đeo hình tượng ngọc nữ thanh thuần nhưng bên trong lại ẩn giấu gương mặt cực kỳ xấu xí.

Trong cái vòng này, có rất nhiều mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng, nếu như muốn người mới ở trong cái vòng này tạo dựng danh tiếng, "Quy tắc ngầm" cũng là thủ đoạn đại đa số nữ nghệ sĩ sử dụng tới.

Tuy nói là "Lại một cái", nhưng mà liên quan đến bê bối của giải trí Hoàn Vũ, rất đáng để giới truyền thông nổ tung.

Bởi vì cho tới nay, nghệ sĩ dưới cờ của giải trí Hoàn Vũ vô cùng hiếm gặp phải bê bối.

Dù sao, hậu trường nghệ nhân Hoàn Vũ đều rất cường đại, phải biết rằng, giải trí Hoàn Vũ, là tập đoàn giải trí quan trọng trong giới giải trí, phóng tầm mắt khắp giới giải trí bây giờ, mặc dù là Điện Ảnh Hồng Kông thịnh hành năm đó, giải trí Âu Hoàng ở vị trí điện ảnh đứng đầu, cũng xa xa khó có thể ngang hàng.

Đáng sợ hơn chính là, dưới cờ giải trí Hoàn Vũ, nắm giữ tám phần cổ phần giải trí truyền thông, bởi vậy sức ảnh hưởng của dư luận không phải một đóm nhỏ có thể nhòm ngó.

Cũng chính bởi vì vậy, giới giải trí to lớn, đại đa số dư luận đều nắm giữ trong tay giải trí Hoàn Vũ, đối với dư luận bất lợi cho giải trí Hoàn Vũ, từ trước đến giờ đều bị Hoàn Vũ áp chế.

Do đó, bây giờ Hoàn Vũ tuôn ra bê bối dính dáng đến quy tắc ngầm, quả thực làm cho người khó hiểu!

Nói theo nguyên tắc, nếu như nữ minh tinh này thực sự không gặp may, bị tóm lấy, Hoàn Vũ vì bảo vệ hình tượng của cô ta, sẽ ngầm dùng số tiền lớn bán đứt bức ảnh. Trước mắt, lần đầu tiên nổ ra bê bối, chính là chủ tịch truyền thông của giải trí Hoàn Vũ —— truyền thông Tinh Ngu.

Chẳng lẽ, tiểu Hoa đán đang "hot" này đắc tội cao tăng Hoàn Vũ, mới cố ý khiến cho cô ta mất thể diện?

Hữu Hữu nhủ thầm, đọc lướt qua tin tức nhanh như gió, bây giờ đổ vỡ ê bối, là một trong những tiểu Hoa đán đang "hot" của giải trí Hoàn Vũ, Đường Vũ.

Sáng sớm, đầu đề bản tin giải trí Phụng Hoàng lộ ra bê bối "Đường Vũ qua đêm ở biệt thự cao tầng Hoàn Vũ", văn hay tranh đẹp, chứng cứ xác thực.

Trong hình, Đường Vũ xuất hiện ở cửa biệt thự, do người hầu đỡ vào biệt thự, còn vị cao tầng này chính là hội đồng quản trị một thành viên của giải trí Hoàn Vũ —— Lý Văn Thanh.

Lý Văn Thanh ở trong vòng vẫn luôn có tác phong không tốt, thậm chí có thể đánh đồng cùng Hà Lăng Tương, không phân cao thấp.

Dựa vào thân phận cổ đông, không thiếu nữ minh tinh có quan hệ dây mơ rễ má cùng ông ta.

Có tin tức ngầm truyền ra, Lý Văn Thanh ở phương diện nào đó có khẩu vị rất nặng, yêu thích chơi trò cường gian, kích thích thế nào, không tốt hơn Hà Lăng Tương bao nhiêu.

Nhưng mà trên tay ông ta có nhiều tài nguyên, dù sao phóng tầm mắt khắp giải trí Hoàn Vũ, xứng đáng là công nghiệp giải trí bên trong đế quốc, tài nguyên phong phú, tự nhiên có không ít nghệ sĩ đứng xếp hàng muốn bò giường của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Chân tướng rõ ràng

Có người nói, xảy ra chuyện lớn như vậy là vì Lý Văn Thanh đã nắm được bí mật.

Tin tức lần này gây ra hiệu ứng không nhỏ, ngoài ảnh chụp bị phát tán ra còn có thêm video quay lén. Tên Lý Văn Thanh này tính tình cũng rất nhanh nhẹn linh hoạt, làm việc không hề có chút kẽ hở nào, không ngại chụp lén.

Có lẽ hẳn cũng không ngờ được tình hình sẽ diễn biến như vậy!

Tin tức này vừa ra còn tạo ra không ít hiệu ứng xấu.

Tiệc rượu Hoàn Vũ hàng năm, ngày thứ hai, mỗi tạp chí lớn đều đưa ra nội dung trang đầu, từng phòng làm việc bên chỗ ngôi sao cũng liên tục tăng ca để hoàn thành bản thảo, muốn giành lấy tit trang đầu trong ngày.

Thế nhưng mà sáng sớm, truyền thông Ngu Tinh giải trí đưa ra tin tức quan tâm hàng đầu, nội dung là nắm được quy tắc ngầm của một ngôi sao nào đó vì muốn nổi tiếng, còn nắm được cả bằng chứng chứng minh thông tin này.

Tin tức vừa ra, nhiều nhà truyền thông đều tròn tròn mắt.

Không thể nào...

Bọn họ cẩn thận sáng tạo tit bài, không ngờ nửa đường lại nhảy ra một Trình Giao Kim, làm ai cũng trở tay không kịp.

Lúc đầu, bọn họ còn tưởng đây là bộ phim sắp được công chiếu, phía nhà đầu tư tạo scandal để PR, nên dùng chiêu trò cũ.

Bọn họ đều là người từng trải, đối với loại thủ đoạn này đã thấy quá nhiều.

Nhưng không ngờ rằng, tin tức về Đường Vũ và Lý Văn Thanh vụng trộm, lúc tuyên bố ra lại có thể gây chú ý lớn như vậy, nhanh chóng trở thành tin tức hot.

Thấy truyền thông Ngu Tinh chiếm được ưu thế, các trang truyền thông đứng ngồi không yên, vội vàng tung bài viết, các tin tức phỏng đoán càng mạnh bạo hơn.

Vì vậy, chuyện năm xưa của Đường Vũ cũng nhanh chóng được đưa lên trang nhất.

Quá khứ đen tối của Đường Vũ, bị truyền thông đào bới ra, mỗi ngày lại có thêm bài viết.

- Đường Vũ trước lúc ra mắt từng làm tiếp viên ở quán ba...
- Đường Vũ vì muốn nổi tiếng, mà từng ngủ cùng hai vị phó đạo diễn và mấy đàn anh diễn viên chính của một đoàn làm phim nào đó...
- Đường Vũ và Dương Mễ mặc dù cùng một công ty nhưng luôn cạnh tranh với nhau, tranh sự chú ý...
- Đường Vũ từng ức hiếp người mới trong đoàn làm phim nào đó...

Xem ra lần này Đường Vũ cũng đến quỹ lay mất, chuyện cũ năm xưa, bao nhiêu lịch sử đen tối đều bị đào bới ra hết.

Bị thương tổn sâu sắc nhất chính là fan trung thành của Đường Vũ.

Trên truyền hình, hình tượng của Đường Vũ trước nay đều là nhân vật ngây thơ, thanh thuần, hình tượng trong trắng khiến điên đảo biết bao nhiêu fan nam, nhưng bây giờ lại thấy được bản chất của nữ thần của mình như vậy, khó tránh khỏi thất vọng, tất cả đều hư bột hư đường, hơn mười triệu fan giảm còn một nửa.

Một số ngôi sao nữ có quan hệ tốt với Đường Vũ, ví dụ như Dương Mễ liên tục thông báo, phôi sạch quan hệ. Coi như sự nghiệp của Đường Vũ coi như tiêu tan trong chốc lát, các ngôi sao có quan hệ tốt với Đường Vũ phần lớn đề lựa chọn im lặng, bo bo giữ mình.

Trong vòng giải trí này, cũng có không ít người xấu tính mượn danh Đường Vũ mà bỏ đá xuống giếng, nhằm đưa tên tuổi mình lên cũng có không ít.

"Không phù hợp cho trẻ con, không phù hợp cho trẻ con."

Hữu Hữu lăm bằm, nhìn phía máy Fax, đang in ra tin tức được chuyển tới, đi tới cầm tập tài liệu ở trên tay xem, nhìn liếc qua một chút, sắc mặt cứng lại.

Tay cầm trang giấy không khỏi run run.

Cái này... đây là cái gì?

Lẽ nào đây là chân tướng mà cậu muốn?

Bên tai vang vọng giọng do dự của Lý Hàn Lâm, thì ra đây chẳng lẽ lý do mà Lý Hàn Lâm băn khoăn sao?

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, làm cậu hồi tỉnh lại, Hữu Hữu mở hộp video, nhìn thấy Văn Nghiệp Trình đang đứng chờ ở ngoài cửa.

Đứng bên cạnh còn có Lý Cầm, thần sắc căng thẳng lo lắng, sắc mặt khẩn trương, giống như đang có việc gấp.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Thờ ơ

"...?"

Hữu Hữu vẽ mặt mờ mịt, sắc mặt lập tức trầm xuống, tại sao lại là bọn họ?

Nếu như là trước đây, bé nhất định sẽ giả vờ ngây thơ, hồn nhiên, khéo léo gọi một tiếng ông ngoại.

Nhưng vừa xem qua những tài liệu kia, bây giờ mà gặp Vân Nghiệp Trình, sẽ cảm thấy có vài phần xa cách.

Nhưng mà sau khi nghĩ ngợi chốc lát, giống như nhớ tới cái gì, liền cười tình quái, tình cảm dành cho ông ngoại, nên dùng vào đây rồi!

"Hữu Hữu...? Mẹ cháu có nhà không?" Vân Nghiệp Trình có vẻ hơi lo lắng.

"Có việc gì thì vào rồi hãy nói ạ!"

Bộ dạng Hữu Hữu thờ ơ mở cửa cho họ vào.

Vừa mới bước vào cửa, Vân Nghiệp Trình và Lý Cẩm Sắc vội quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới Hữu Hữu.

Trong lòng Vân Nghiệp Trình cảm thấy hơi lạ, đứa bé này, có vẻ không giống trước đây...

Nhưng không giống ở chỗ nào, thì ông lại không thể nói rõ... chỉ cảm thấy, đứa bé này bỗng nhiên trở nên lạnh lùng như vậy, trên mặt cũng không có chút tươi cười, lãnh đạm nhìn ông, không gần gũi như trước kia.

Hữu Hữu nhạy bén nhận thấy được ánh mắt quan sát lạ kỳ của ông, ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt sắc lẹm lạnh lùng, mặc dù là Vân Nghiệp Trình là người từng trải, nhưng nhất thời vẫn bị ánh mắt của bé làm đứng hình một lúc.

Ánh mắt này, thật sự rất lợi hại, khí thế này vốn căn bản không phải là để một đứa trẻ như bé thể hiện ra.

"Hữu Hữu, cháu sao vậy...?"

Tại sao lại tự nhiên lạnh nhạt với ông như vậy?

Trước đây vẫn luôn gọi một tiếng "Ông ngoại ời?" Nhưng hiện tại, vì sao lại như thế, ông không hiểu?

Lý Cẩm hừ lạnh: "Không có giáo dưỡng, ngay cả trường bối mà cũng không chào hỏi một tiếng, thật không biết mẹ mày dạy dỗ mày như thế nào, thật vô phép!"

"Mẹ tôi dạy bảo tôi như thế nào, tôi lượt bà hỏi à?" Hữu Hữu lạnh lùng trả lời.

"Mày..." Lý Cẩm uất nghẹn phản ứng không kịp, sắc mặt cứng đờ.

Thằng nhóc này, thay đổi rồi...

Thái độ vâng vâng dạ dạ ngày trước mỗi khi gặp bà đầu rồi, mặc dù trước đây bản thân cũng không muốn gặp nó lắm, nhưng mà nó vẫn gọi mình một tiếng bà ngoại. Bà mặc dù không để ý, nhưng thằng nhóc này cũng lễ phép, nhưng hôm nay lại có thái độ quay ngoắt, vô lễ như vậy?

Nhất là gương mặt này, nét mặt lạnh thấu xương, ánh mắt sắc lẹm nhìn tới, giống như có thể đem không khí ngưng kết thành băng.

Chỉ một ánh mắt, khiến bà cảm thấy run mình.

"Phân, phân rồi! Đúng là mẹ nào con nấy, giống nhau vô phép tắc, đúng là loại con hoang sinh tiện chủng, một chút tôn ti trật tự cũng không biết, không coi bề trên ra gì! Hừ..."

Hữu Hữu hết sức nhẫn nại: "Ra khỏi cửa đã đánh răng chưa?"

"Hả?" Lý Cẩm nhất thời nghe không hiểu lời bé nói, há hốc mồm.

Hữu Hữu thờ ơ nói: "Nơi này là nhà của tôi, phiền bà nên biết điều một chút, không đến lúc bị đuổi ra khỏi cửa, mới biết thế nào là xấu hổ."

"Mày..." Lý Cẩm định nói gì đó.

Vân Nghiệp Trình ở bên cạnh nhìn không được quát: "Bà mau câm miệng lại!"

Lý Cẩm ngạc nhiên nhìn về phía ông, chỉ thấy Vân Nghiệp Trình hằm hằm nhìn bà, có nghĩa là câu "Câm miệng" kia là ý nói bà!

Lần đầu tiên nhìn thấy sắc mặt tức giận của Vân Nghiệp trình mà bà không dám nhiều lời.

Lần này, tới đây là có chuyện quan trọng.

Hữu Hữu ngồi trên ghế salon, tư thế ưu nhã, nhìn về phía ông, cười lạnh:

"Ông ngoại, mẹ cháu không có nhà, có việc ông cứ nói!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 244: Ép làm mới thôi

Lý Cẩm thầm cảm thấy buồn cười, thằng nhóc này còn nhỏ như vậy, chỉ mới khoảng bảy tuổi, vậy mà lại có dáng dấp thành thực như thế, có vẻ độ lão luyện còn hơn cả bà, Vân Thi Thi rút cuộc dạy dỗ thế nào mà được như vậy?

Bà ở bên cạnh tiếp lời: "Cháu là trẻ con biết làm sao được việc người lớn, tỳ nữa đợi mẹ cháu về, chúng ta có chuyện nói với nó!"

Hữu Hữu ánh mắt sắc lạnh, liếc Lý Cẩm, khí thế bức người, giống như một người từng trải gió tanh mưa máu vậy, thành thực, ngạo mạn, khiến bà theo bản năng co rụt lại, bởi vì cảm thấy khiếp sợ ánh mắt này, miệng cũng câm như hến!

Một lúc sau cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy có gì đó không thích hợp, rõ ràng là một đứa trẻ, lại có ánh mắt đầy sát nộ như vậy... thật không thể tin nổi!

"Không cần phải vòng vo, nếu như muốn mượn tiền, thì cứ nói thẳng!" Giọng nói lạnh lùng, còn có thêm vài phần như ra lệnh.

Vân Nghiệp Trình ngẩn ra, cùng Lý Cẩm hai mắt nhìn nhau, có hơi khó tin. Nhất là sắc mặt của Vân Nghiệp Trình, quần bách vô cùng:

"Làm sao cháu biết chúng ta tới là muốn vay tiền?"

"Nếu như là chuyện vay tiền, tạm biệt không tiễn." Hữu Hữu không trả lời câu hỏi của ông, mà lập tức nói đuổi khách.

Vân Nghiệp Trình nhất thời sợ hãi.

Lý Cẩm bị chọc tức.

Khó có lúc có thể chuẩn bị tâm tình mà nói chuyện bình thường với Vân Thi Thi, không ngờ lại bị thằng nhóc này làm mất hứng.

Vân Nghiệp Trình nói: "Hữu Hữu, chuyện này nói với cháu, cháu cũng không hiểu. Cô Na Na bây giờ đang ở trong bệnh viện, tình hình nguy cấp. Ông ngoại cũng không muốn như vậy, nhưng cũng đã cùng đường rồi, đành tìm mẹ của cháu giúp đỡ mà thôi."

Lúc sáng sớm hôm nay, bệnh viện gọi tới, nói là Vân Na xảy ra chuyện, bây giờ đang nằm ở bệnh viện. Bọn họ vội vã chạy tới, nào ngờ lúc nhìn thấy được Vân Na, suýt nữa sợ ngất.

Nhất là Lý Cẩm, tận mắt nhìn thấy gương mặt của Vân Na bị hủy hoại, bị đá kích lớn, làm ầm lên trong bệnh viện, la hét đòi bắt bằng được người làm con gái bà ta ra nông nổi này.

Thế nhưng, bệnh viện cũng không biết tiền căn hậu quả của chuyện này như thế nào.

Bệnh nhân được đưa vào viện từ sớm, được một người đàn ông lạ ứng tiền cho để điều trị, sau đó vội rời đi.

Vân Nghiệp Trình tìm được bác sĩ điều trị cho Vân Na để hỏi thăm tình hình, bác sĩ thẳng thắn nói:

"Gương mặt coi gái của ông coi như bị hủy rồi."

Trên mặt hơn mười vết cắt, mỗi vết khâu hơn mười mũi, gương mặt này sau này sợ rằng là không dám gặp ai nữa rồi.

Nhưng mà bác sĩ có nói, cũng không phải là đã hủy hoại hoàn toàn. Nếu như có khả năng chi trả mấy triệu, tìm được bác sĩ phẫu thuật giỏi để tiến hành

phẫu thuật thẩm mỹ, có thể sẽ khôi phục được dung mạo.

Mấy triệu, số tiền lớn như vậy, Vân Nghiệp Trình kiếm đâu ra bây giờ?

Lý Cầm phát sầu, Vân Na yếu ớt tỉnh lại, khôi phục tinh thần một chút, nhưng có vẻ như tự hiểu được tình hình gương mặt hiện tại của mình như thế nào, gào khóc đòi sống đòi chết, nếu như bị hủy dung, cô ta cũng không thiết sống nữa.

Vân Nghiệp Trình đau đầu như rít óc, vô cớ sao lại ra nông nỗi này?

Rốt cuộc là tên khốn nạn chết tiết nào, hủy hoại gương mặt của nó? Về sau đứa con gái này của ông phải làm sao đây?

Thấy Vân Na gào khóc tìm chết, Vân Nghiệp Trình vì muốn trấn an tinh thần cô ta, nhiều lần cam đoan, sẽ cho cô ta giải phẫu thẩm mỹ, khôi phục nhan sắc trước kia, Vân Na mới chịu yên ổn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Bệnh tình tái phát

Y tá tới, bình tình trấn an bà ta, Vân Na ngủ rồi, Vân Nghiệp Trình mới nhớ tới Vân Thi Thi, dự định bàn bạc với cô một chút, lúc này nên làm gì bây giờ!

Song Hữu Hữu còn không nhìn ra ý đồ của bọn họ ư?

Hiện giờ dung mạo của Vân Na có nguy cơ khó giữ được, dĩ nhiên là phải tiến hành phẫu thuật thẩm mỹ. Nhất là Lý Cầm, hận không thể vắt kiệt mẹ cậu mới từ bỏ ý đồ sao?

Lúc trước thì chửi “Đồ dê tiện”, giờ con gái ruột xảy ra chuyện, không biết xấu hổ mà bảo “người một nhà”, cậu thấy thật giả dối.

Trước đây gọi bà ta một tiếng “bà ngoại”, gọi Vân Nghiệp Trình một tiếng “ông ngoại”, đó là vì nể mặt mẹ.

Giờ chân tướng của sự việc sáu năm trước rõ ràng rành, cậu sẽ không còn niệm tình nữa.

“Hữu Hữu, sao cháu lại nói chuyện như vậy với ông ngoại? Tuổi còn nhỏ mà sao không biết lễ phép thế!” Lý Cầm lớn tiếng trách mắng.

“Ông ngoại? Haha, tôi không thừa nhận, tôi có ông ngoại.” Hữu Hữu giấu nghĩa chiếc nhẫn trong tay, nhàn nhã nói: “Nếu ông ta là ông ngoại tôi, phải biết mấy năm qua mẹ tôi sống khổ sở đến mức nào. Còn bà nữa, Lý Cầm, trước đây tôi gọi bà một tiếng bà ngoại, song bà chẳng thêm quan tâm tôi. Sáu năm qua, bà bỏ mặc tôi và mẹ, khi đó, sao bà không nghĩ tới mẹ tôi chính là con gái bà, tôi là cháu ngoại của bà? Giờ các người gặp nạn, các người lòi tinh thần ra đề, xin lỗi, muộn rồi!”

Người Vân Nghiệp Trình cứng đờ, trên mặt lúc xanh lúc đỏ, mấy năm nay ông không tính là làm tròn trách nhiệm của một người cha, đối với cô con gái này, ông tự nhận là thiếu nợ.

Song thái độ của Hữu Hữu đối với ông thực sự tương phản quá lớn, ông không rõ đây rốt cuộc là tình huống gì.

Trong lòng Lý Cầm khó chịu, mắt kiên nhẫn, nói: “Không thể nói vậy! Nhà họ Vân đối xử với cô ta không tốt sao? Dù lạnh nhạt cô ta, chẳng qua là chút mâu thuẫn nhỏ, máu mủ tình thâm, dù thế nào đi nữa ông ngoại cháu cũng là ông ruột của cháu đúng không?”

“Haha!” Như nghe thấy chuyện gì buồn cười, Hữu Hữu bỗng cười mĩa một tiếng, lạnh lùng nói: “Máu mủ tình thâm? Bà thật sự cho rằng tôi không biết mẹ không phải con ruột của các người sao?”

Nét mặt Vân Nghiệp Trình ngẩn ra.

Sao thẳng bẻ lại biết được?

Về thân phận con gái nuôi của Vân Thi Thi, từ trước đến nay không ai nói với cậu, cậu chỉ là một đứa trẻ, từ đâu biết được?

Chẳng lẽ là...

Không thể nào, đối với cô con gái Thi Thi, ông vẫn rất hiểu.

Đối với ông, cô vẫn luôn coi ông là cha ruột mà đối xử, cô con gái này rất hiếu thuận.

“Được! Nếu cháu đã biết, mẹ cháu không phải con ruột của chúng tôi, phần công ơn nuôi dưỡng này, chẳng lại mẹ con cháu không định trả lại à?” Lý

Cầm chỉ vào mặt cậu không hề khách khí lên án, dường như quên mất ở trước mặt bà ta chỉ là một đứa bé sáu tuổi.

“Trả lại?!” Hữu Hữu lạnh lùng đứng dậy, từ trong phòng sách lấy ra một xấp tài liệu dày, sắc mặt không đổi ném vào người Vân Nghiệp Trình.

“Từ sáu năm trước mẹ tôi đã giúp nhà họ Vân một lần. Lý Cầm, bà coi mẹ tôi là cái gì? Dù cho các người muốn chà đạp mẹ, Vân Thiên Hữu tôi sẽ không cho phép!”

Xoay người, cậu cười lạnh nói: “Ông Vân, còn nữa, tôi chân thành khuyên ông và vợ ông, ngậm cho chặt miệng của các người lại, đừng đi nói năng linh tinh với mẹ tôi. Chuyện ngày hôm nay đừng có mà nhắc tới trước mặt bất kì ai.”

Lý Cầm tức giận: “Mày, sao mày có thể nói...”

“Cút!” Hữu Hữu bỗng chỉ tay ra phía cửa, lạnh băng nói: “Cút!”

Vân Nghiệp Trình quay đầu rùi đi, Lý Cầm thấy vậy, cũng cun cút đi theo.

Sắc mặt Hữu Hữu lạnh lẽo, chỉ nghĩ tới sáu năm trước mẹ vì nhà họ Vân mà phải trả giá lớn thế nào, cậu đau đến không thở nổi.

Tim thực sự quá đau, như bị dấn vào vậy.

Hữu Hữu dựa vào sô pha, tay túm chặt ngực, cảm thấy rất khó thở.

Khó thở...thật sự khó thở quá.

“Hồng học...hồng học...”

Mồ hôi lạnh chảy trên trán, cơ thể của Hữu Hữu nằm đơ trên ghế sô pha, hô hấp càng lúc càng ngắn. Cậu ôm ngực, cảm giác trái tim như bị thứ gì đè nặng, vừa tức vừa đau, thậm chí sắp không thể nào thở nổi nữa.

“Hồng học... hồng học...”

Hữu Hữu đau đớn cuộn tròn trên ghế sô pha, vạt áo túm ngực nhăn nhúm, mày nhíu chặt, cả khuôn mặt vì đau mà tái nhợt, mồ hôi lạnh to cỡ hạt đậu không ngừng rơi xuống trên ghế sô pha.

“Học... học...”

Chuông điện thoại di động bỗng vang lên.

Hữu Hữu nhìn về phía tiếng chuông truyền tới, che ngực miễn cưỡng ngồi dậy từ ghế, chậm chạp lết từng chút một, một chân vừa đặt xuống đất, dưới chân liền xụi lơ, thân thể lắc lư, ngã từ trên sô pha xuống đất.

Học...học...khó thở quá...

Cậu khó khăn tới trước bàn, tiếng chuông đã ngừng.

Tay cậu run rẩy cầm điện thoại di động, gọi đến một số, chỉ sau mấy giây, điện thoại đã được kết nối, giọng nói bình tĩnh của Lý Hàn Lâm truyền đến: “Giám đốc Vân?”

“Quản lý...Lý, cứu cháu...”

Cạch.

Lời còn chưa dứt, điện thoại đã rơi xuống đất.

Vân Thiên Hữu không chịu nổi nữa, sắc mặt trắng bệch ngã trên đất, khóe miệng run rẩy, bất tỉnh nhân sự.

Trong điện thoại vọng tới giọng nói lo lắng của Lý Hàn Lâm.

“Hữu... Hữu Hữu?! Vân Thiên Hữu?... Cô chịu đựng nhé, chú tới ngay đây!”

...

Ngồi trên xe quay về bệnh viện, hai tay Vân Nghiệp Trình run rẩy mở tài liệu ra, lẳng lặng xem từng trang một, sắc mặt dần nghiêm trọng lên.

Lý Cầm ngồi ở bên, kinh hồn bạt vía, vài lần muốn thăm dò, nhưng trong xe chỉ có chút tia sáng mờ tối, thị lực của bà ta không tốt, bởi vậy không thấy rõ rốt cuộc là cái gì, vì thế mở miệng hỏi: “Ông xã, đây rốt cuộc là thứ gì...”

“Đừng nói chuyện với tôi!” Vân Nghiệp Trình bỗng tức giận cắt ngang, chân mày nặng trĩu, đầu dựa vào ghế: “Đừng nói chuyện với tôi, Lý Cầm, bà

đừng nói gì với tôi hết!!”

Ông thật không ngờ, sáu năm trước con gái tự xưng mang thai, đều là do...vợ ông lén lút xui khiến!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Đua xe

Chiếc Aston Martin phi nhanh trên đường, bóng cây xanh um ngoài cửa sổ không ngừng xẹt qua.

Trang viên biệt thự nằm trên khu phong cảnh sơn thủy, núi xanh cao vợi vợi, suối nhỏ chảy róc rách, mùi cây thơm ngào ngạt, như một biển trời màu xanh lá.

Gió đêm thổi qua mang theo hơi lạnh, ánh trăng chiếu rọi, cảnh đẹp làm say lòng người.

Nhưng, lúc này, Vân Thi Thi ngồi trên ghế phụ, sắc mặt nôn nóng nhìn về phía trước, khước mắt vừa liếc nhìn số đo vận tốc, kim đồng hồ chỉ số 4500, 180 mã lực, tim như treo trên cuống họng.

Mau, phi mau.

Chiếc xe thể thao như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, gầm thét trên đường núi, như muốn xé rách màn đêm yên tĩnh.

Mặc dù cô không am hiểu xe thể thao, cũng không biết vận tốc 4500 là có ý nghĩa gì, lúc đầu, cô không có cảm nhận gì khác biệt, nhưng tốc độ như vậy, ở khúc cong, có thể trực tiếp cảm giác nó đáng sợ nhường nào. Giờ khắc này cô cảm thấy, dường như chỉ cần nhanh thêm xít, một giây sau chiếc xe sẽ bay đi.

Lái xe rời trang viên biệt thự, phải đi trên một đoạn đường núi dài, bên đường núi chỉ có duy nhất một hàng rào sắt che chắn, bên kia là vách đá sâu thẳm. Một khi va phải rào chắn, hậu quả không tưởng tượng nổi!

Mặc dù rào chắn nhìn kiên cố, nhưng lực va chạm trên thực tế của xe thể thao đánh vào chắc chắn sẽ không chịu nổi, có cũng như không!

Nếu xe không khống chế được, đừng nói là rào chắn, dù có là bức tường cũng phải đổ!

Thậm chí cô có thể so sánh một cách văn hoa, nếu xe mất khống chế va vào rào chắn rơi xuống vách núi, tựa như phim ảnh, một tiếng nổ mạnh vang lên, xe hỏng người chết!

Cô nhìn về phía anh, thấy lúc này người đàn ông một tay đỡ trán, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía trước, có vẻ tùy ý.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ hiện lên trong chớp mắt.

Dưới ánh trăng, trên khuôn mặt tuấn mĩ anh không có bất kì biểu cảm gì, chỉ một tay nắm chặt tay lái, nét mặt trấn tĩnh thoải mái, dường như vô cùng thuần thục.

“Mộ Nhã Triết...!”

Cô vừa dứt lời, khước mắt người đàn ông liếc nhìn cô, nở nụ cười, bỗng đạp mạnh chân ga, động cơ phát ra tiếng nổ, tăng tốc!

Cô không biết rằng, đối với anh mà nói, đừng nói là 180 mã lực, hay 200 mã lực cũng hoàn toàn nằm trong khống chế của anh.

Phía trước là một khúc cong, bên trái là vách núi lởm chởm, bên phải là vực thẳm sâu không thấy đáy, trên đường núi, chiếc xe thể thao hình giọt nước phóng khoáng đẹp đẽ, thuận lợi vòng qua khúc cong, dưới ánh trăng, thân xe màu bạc tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp.

“A-----” Vân Thi Thi kinh hãi thất thanh kêu lên, trên mặt chảy ra đồng mồ hôi lạnh, sợ đến mặt cắt không còn tia máu.

Người đàn ông này, không phải là cô ý chứ?!

Khi chiếc xe chậm rãi lái vào chỗ ở của Vân Thi Thi, sắc mặt cô đã tái nhợt từ lâu.

Xe đỗ ở dưới lầu, tắt xe, Mộ Nhã Triết cởi dây an toàn, cong môi sán lại gần cô, giọng nói lộ vẻ trêu đùa: “Sao? Sợ đơ người à?”

Nói rồi, vươn ngón tay thon dài, búng lên gò má lạnh lẽo của cô một cái.

Vân Thi Thi khôi phục tinh thần, ánh mắt đảo qua, lờm xéo anh, nghi ngờ nói: “Mộ Nhã Triết, có phải anh cố ý không?”

Cô tức giận nhìn anh chòng chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến ửng hồng, cặp mắt trắng đen rõ ràng nhìn anh, đầy sự hết hồn, đồng thời còn bắt mắt oán trách hành vi đua xe của anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Tự trách

“Cố ý? Cố ý gì cơ?” Anh biết rõ còn hỏi, khóe miệng nhếch lên tà ác, giọng nói tuy vô tội nhưng trong mắt lại lộ ý cười, cảm thấy đáng về hoảng sợ của cô rất đáng yêu.

Có người phụ nữ, không chỉ ngũ quan xinh đẹp, đôi mắt cũng câu hồn người, mũi nhọn như tơ. Dù cô có thờ phỉ phò trừng mắt nhìn anh, oán trách anh, nhưng vẫn khiến anh sinh ra ảo giác, đó là cô đang làm nũng với anh, muốn anh dỗ dành, vô cùng mê hoặc.

Ánh mắt anh ngưng kết lại, như thể bị đáng về yêu kiều của cô hạ độc, kim lòng không đành vươn tay chạm vào khuôn mặt cô.

Vân Thi Thi lạnh lùng tránh né, đẩy tay anh ra, cả giận nói: “Anh còn giả vờ vô tội cái gì! Lái xe nhanh đến vậy làm gì? Anh có biết như vậy rất nguy hiểm không?”

Mày Mộ Nhã Triết cau lại, làm bộ tui thân cãi lại: “Rõ ràng em cứ thúc giục tôi, tôi thấy em vội vàng quá nên mới lái nhanh vậy chứ.”

Mồm mép tép nhảy, đổ hết trách nhiệm lên người cô, về mặt người đàn ông vô tội nhìn cô, giọng điệu như thể đương nhiên, như đang lên án sự vô lý của cô.

Nếu người ngoài nhìn thấy, nhất là những thuộc hạ thân cận với anh, chắc chắn sẽ bị biểu cảm lúc này của anh dọa sợ!

Tổng giám đốc ngày thường luôn lạnh lùng lãnh đạm, giờ phút này mày trĩ xuống, môi mím khẽ, trên mặt đầy vẻ vô tội, ánh mắt không giấu nổi ý cười, chắc chắn họ sẽ kinh ngạc há hốc mồm!

Ở trong mắt bọn họ, Mộ Nhã Triết kiêu ngạo lạnh lùng, bình thường ít nói ít cười, về mặt lạnh như băng không hề có bất kỳ biểu cảm gì, cũng sẽ không bị bất kỳ tâm trạng gì tác động.

Khuôn mặt của anh vốn điển trai, có điều ngày thường hay bày ra vẻ mặt lạnh như băng, khiến người cảm thấy khó gần.

Ngoại trừ con trai anh, đối với bất kỳ người nào, anh cũng sẽ không để lộ nụ cười, hiện giờ, lại nở nụ cười... với người phụ nữ này.

Nhưng Vân Thi Thi không hề có cảm giác gì, cũng không cảm thấy anh có sự quan tâm đặc biệt với cô, chỉ thấy người đàn ông này quá độc ác, chuyện nguy hiểm như vậy cũng đem ra đùa được!

“Tốc độ xe của anh cũng quá nhanh rồi đấy?!”

Từ biệt thự ngoại ô thành phố, đi qua con đường núi trùng điệp, rồi đến khu vực thành thị ồn ào, khoảng cách từ trang viên đến nhà cô đủ hơn 50 km, không ngờ anh lại chỉ cần hai mươi phút?!

Phải biết rằng... giao thông thủ đô vô cùng chen chúc, khi đến thành phố đã qua mười lăm phút, có nghĩa là đã qua hơn 30 km đường núi, anh chỉ cần thêm năm phút nữa!?

Đây là công thức gì vậy?

Tàu cao tốc cùng lắm cũng chỉ đạt 493 km, bởi vì sợ rủi ro nên phải giảm tốc độ xuống còn 300 km.

400 km/giờ, lỗ tai của cô vẫn còn ù ù, đầu óc ong ong.

Vân Thi Thi không muốn để ý đến anh nữa, cô đẩy cửa xe bước xuống, dưới chân mềm nhũn suýt nữa ngã nhào.

Cô thầm bực mình, hận bản thân yếu ớt, bị kỹ thuật lái xe của anh dọa mềm cả chân.

Nhưng đầu thể trách cô chứ! Khi xe suýt chút nữa va vào rào chắn phi xuống sườn núi, cô ngồi ghế lái phụ, khung cảnh nguy hiểm hiện vô cùng rõ, giây phút ấy, dường như tim cũng phải ngừng đập!

Sống sót sau tai nạn, thực sự là sống sót sau tai nạn.

Người đàn ông này có cần lái xe kính khùng vậy không?

Giờ cổ tay nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, giờ đã khuya lắm rồi, chắc hẳn Hữu Hữu ngủ rồi nhỉ?

Vân Thi Thi hơi ảo não cắn môi, từ sau khi sinh Hữu Hữu, cô vẫn luôn vô cùng đứng giờ.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Không thấy Hữu Hữu

Từ nhỏ Hữu Hữu đã không có cha làm bạn, cô đã thế phải cố gắng bù đắp thiếu sót này cho con.

Khi phải đi làm, dầu cho bận rộn bao nhiêu, phải tăng ca muộn đến thế nào, bọn họ vẫn sẽ dành khoảng thời gian trống ăn com cùng nhau, cho dù nghỉ giữa giờ cũng phải chạy về nhà, cùng cậu ăn xong bữa com mới chạy về công ti tiếp tục tăng ca.

Mặc dù đi qua đi lại nhiều rất phiền toái, nhưng cô chưa từng phá lệ lần nào.

Trừ phi có sự kiện đặc biệt, sẽ “xin nghỉ” trước với cậu, mặc dù cậu nhóc sẽ kháng nghị, sẽ tỏ vẻ bất mãn, nhưng vẫn sẽ dặn cô nhớ ăn com đúng giờ, về nhà sớm.

Nhưng đêm không về, rất hiếm khi xảy ra!

Lần trước là lần đầu tiên.

Tối hôm qua là lần thứ hai.

Hôm nay là lần thứ ba.

Hai ngày nay không cùng cậu ăn bữa com nào, trong lòng Vân Thi Thi vô cùng chán nản.

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ nhà mình, ánh đèn sáng, tim bỗng ấm áp, đồng thời, lồng ngực hơi đau đớn.

Cậu nhóc này, không phải là cố ý để đền chò cô về đó chứ?

Vân Thi Thi đang muốn lên lầu, người đàn ông đằng sau gọi cô lại.

“Cứ thế mà đi à?”

Mộ Nhã Triết thấy cô dự định lên thẳng lầu, trên mặt hiện lên nét không hài lòng.

“Anh còn muốn thế nào?” Vân Thi Thi quay đầu trừng anh, tức giận nói.

“Không cảm ơn gì sao?” Mộ Nhã Triết nhìn cô, ánh trắng chiếu xuống, đáy mắt thâm sâu sáng lấp lánh.

“Tôi phải về nhà!” Vân Thi Thi quay đầu liền mở cửa, đáp lại anh, là tiếng đóng cửa nặng nề.

Mộ Nhã Triết ngồi trong xe, bật cười. Anh khẽ nâng mi mắt, nhìn cửa sổ tầng mười vẫn sáng đèn như cũ, trong mắt bỗng hiện lên sự tự lự.

----- “Vân Thi Thi là mẹ của Vân Thiên Hữu tôi, là người phụ nữ tôi dùng cả cuộc đời để bảo vệ. Tôi quyết không cho người như chú bắt mẹ phải chịu chút uất ức nào, càng không cho phép chú làm mẹ thương tâm.”

Giọng nói non nớt mà trưởng thành cứ vọng bên tai anh.

Non nớt và trưởng thành, hai từ ngữ có vẻ vô cùng mâu thuẫn, lại thể hiện hoàn mĩ trên người cậu nhóc đó.

Non nớt, là giọng nói của cậu, là dung mạo của cậu, là cơ thể gầy nhỏ dong dong của cậu, rõ ràng chỉ đang sáu tuổi, nét trẻ con vẫn còn, giọng nói rất trẻ con.

Trưởng thành, nằm trong lời nói kiêu ngạo quyết đoán, bình tĩnh của cậu. Anh không nghĩ ra, rốt cuộc vì nguyên nhân gì, trong thân thể nhỏ bé ấy lại giấu kín một linh hồn trưởng thành đến vậy?

Quá trưởng thành khiến anh cũng phải kinh ngạc.

Anh bước xuống xe, lấy bao thuốc ra, ngậm trong miệng, châm lửa.

Phả ra hơi khói, mùi hương đặc trưng của thuốc lá bay trong gió đêm.

Vân Thi Thi mở cửa, lập tức nhìn thấy ngọn đèn ấm áp trong phòng khách, trên mặt cô không khỏi mỉm cười, bước vào phòng khách, cõi lòng đầy xấu hổ nói: “Hữu Hữu, mẹ đã về rồi này!”

Lời nói rơi vào khoảng không, không có người đáp lại.

Nếu như bình thường, chắc chắn từ phòng sách sẽ truyền đến tiếng dậm chân “bình bịch”, ngay sau đó, Hữu Hữu sẽ đứng trước cửa, mỉm cười rạng rỡ, nhào vào lòng ngực cô, lấy khuôn mặt nhỏ nhắn vui trong ngực cô, như đang làm nũng với mẹ.

Hôm nay, lại yên tĩnh đến kỳ lạ.

Ngủ rồi?

Cô ôm hoang mang, đi vào phòng sách, thấy máy vi tính trong phòng sách vẫn sáng, nhưng không thấy cậu nhóc đâu.

Vân Thi Thi “ơ” một tiếng, đi vào phòng ngủ, thậm chí còn cúi xuống nhìn gầm giường, hay là đang chơi trốn tìm với cô, cố ý hù dọa cô, nghiêm phạt cô hai ngày không về nhà đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Chỉ trích và lên án

Vân Thi Thi “ơ” một tiếng, đi vào phòng ngủ, thậm chí còn cúi xuống nhìn gầm giường, hay là đang chơi trốn tìm với cô, cố ý hù dọa cô, nghiêm phạt cô hai ngày không về nhà đúng không?

Nhưng vẫn không hề thấy bóng người.

Cô bỗng sốt ruột, bước nhanh tới sân thượng, kinh hồn bạt vía chống tay lên lan can nhìn xuống dưới, thấy không có gì khác thường, lúc này lòng cô mới trấn tĩnh hơn chút.

Điện thoại di động của cô bị ném vỡ, bởi vậy khó tránh khỏi lo lắng như vậy.

Tìm khắp mọi nơi không thấy bóng dáng của cậu nhóc, nhà lại lớn thế, hai phòng ngủ một phòng khách, hơn 60 mét vuông, lật tung mọi góc ngách.

Trong nhà vẫn trống không.

Vân Thi Thi vô cùng lo lắng, cô quay lại phòng khách, liếc mắt thấy di động rơi ở cạnh bàn, cô đi tới cầm lên, thấy điện thoại chẳng biết từ lúc nào đã thay đổi toàn bộ tính năng.

Trong lòng đang nghi hoặc, thấy trên bàn có một tờ giấy.

Cô cầm lên, thấy trên giấy ghi một dãy số điện thoại, Vân Thi Thi nổi lên dự cảm bất thường, cảm máy của Hữu Hữu, ngón tay run rẩy bấm số, bên kia truyền đến giọng nói trầm ôn và sôi sảng của Lý Hàn Lâm.

“Cô là mẹ của Hữu Hữu đúng không?”

Bởi vì là số của Hữu Hữu nên có hiện lên tên.

“Phải! Ông là?!”

“Tôi là người của giám đốc Vân...Khụ...” Lý Hàn Lâm bỗng ngừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Tôi là hiệu trưởng nhà trẻ, cô Vân, lần trước chúng ta đã từng gặp nhau!”

“Hiệu trưởng Lý, chào ông. Xin hỏi, ông...”

Nhất thời Vân Thi Thi không biết chuyện gì đang xảy ra, nghe thấy đầu dây bên kia Lý Hàn Lâm nặng nề nói: “Cô Vân, bình thường cơ thể của Vân Thiên Hữu không khỏe như những bạn cùng trang lứa, có phải cậu bé bị bệnh tim thiếu máu bẩm sinh không?”

Ông vừa nói, dường như Vân Thi Thi đã dự đoán được điều gì, trái tim nhói đau, âm thanh run rẩy: “Phải... Hiệu trưởng, Hữu Hữu bị sao vậy? Tôi vừa về nhà, đã không thấy con ở nhà, trên bàn chỉ để lại sổ của ông...”

“Giờ cậu bé đang trong bệnh viện, ban nãy cậu bé gọi điện cho tôi, nói là trong người khó chịu, tôi vội chạy tới, đưa cậu bé vào bệnh viện...” Lý Hàn Lâm khẽ dừng lại, rồi nghiêm túc nói: “Cô Vân, tôi không thể không phê bình cô! Cô vốn là phụ huynh, là một người mẹ, sao có thể để trẻ con ở nhà một mình vậy? Tuy bạn nhỏ Vân Thiên Hữu vô cùng ngoan ngoãn, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, cậu bé còn nhỏ như vậy, cô cứ thế yên tâm để cậu ở nhà một mình ư? Bản thân trẻ con vốn ngây thơ, thiếu cảm giác an toàn. Lần này phát bệnh, tiếp theo sẽ thế nào? Rất nhiều phụ huynh xuất phát từ sơ sẩy, để đứa trẻ ở nhà, trẻ con ham chơi, vô ý ngã xuống sân thượng bị thương nặng, hoặc bị ngộ độc, bị kịch như thế còn ít sao? Cô nên tỉnh táo lại đi!”

Vân Thi Thi sắp sụp đổ đến nơi, lời nói trách cứ của Lý Hàn Lâm, cô nghe mà nóng ruột, trong lòng vô cùng tự trách!

Đúng vậy, Hữu Hữu mới có 6 tuổi mà, sao có thể để cậu ở nhà một mình được chứ?

Cơ thể của cậu vốn không khỏe, nên phải được chăm sóc thật tốt. Nhưng cô lại vô trách nhiệm, để cậu một mình ở nhà một ngày một đêm không nói, cậu phát bệnh phải nằm viện, ngay cả trách nhiệm cơ bản của một người mẹ cô cũng không thể hoàn thành...

Tiệc rượu gì chứ, cô không nên tham gia mới phải!

Cô hiểu rõ từ lượng của bản thân đến đâu, cô vẫn còn muốn thể hiện làm gì?! Cô không nên uống rượu, đừng nói một ly, một ngụm cũng không nên!!

Càng tự trách như thế, nước mắt càng không thể kiềm chế mà tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Hoảng loạn

Cô bặm miệng, đỏ mắt vội hỏi: “Xin lỗi hiệu trưởng! Điều là tôi không tốt! Hữu Hữu đâu rồi, nó nằm ở bệnh viện nào? Tôi lập tức tới ngay!”

“Ừ! Tôi ở một bệnh viện công lập, cô mau tới đây đi! Tình hình bây giờ của bạn nhỏ Hữu Hữu không lạc quan cho lắm, giờ vẫn chưa tỉnh lại. Nói chung trên đường cô cứ cẩn thận, tôi sẽ chăm sóc cậu bé...”

Không đợi ông nói xong, Vân Thi Thi liền vội vã xách túi, khóa cửa lại, bước nhanh xuống lầu.

Dưới lầu, Mộ Nhã Triết đang muốn nổ xe đi, nhìn vào kính chiếu hậu thấy Vân Thi Thi vội vàng đẩy cửa chạy ra, nét mặt hốt hoảng.

Trong lòng anh thấy kỳ lạ, bóp hai tiếng còi xe.

“Bíp bíp”.

Tiếng còi ô tô vang lên rất rõ trong đêm khuya, khiến Vân Thi Thi chú ý.

Thấy là xe của anh, cô không để ý gì nữa chạy tới, mở cửa xe, cô vội nói: “Mộ Nhã Triết, đưa tôi đến một bệnh viện công lập đi!”

“Đến bệnh viện làm gì?” Mộ Nhã Triết nghi hoặc hỏi.

Bờ vai Vân Thi Thi run rẩy, cô nắm chặt túi xách, trên mặt vừa tự trách vừa nôn nóng, vẻ bối rối như sắp sụp đổ!

“Hữu Hữu ở bệnh viện, tôi phải tới ngay lập tức! Lập tức, lập tức...”

Mộ Nhã Triết nghe vậy, hơi nhú mày, không hỏi gì thêm, đánh sát vào người cô, cô cho rằng anh muốn, đang định ngăn cản, lại thấy chẳng qua là anh vờn người qua để cài dây an toàn cho cô.

“Đừng sợ, có tôi ở đây.” Anh nhẹ nhàng nói ra một câu, rồi khởi động xe, đạp chân ga, nhanh chóng lái chiếc xe ra cửa lớn.

Vân Thi Thi hơi ngạc nhiên sùn mặt người đàn ông, thấy lúc này khuôn mặt tuấn tú đang căng chặt, sắc mặt bình tĩnh mà lạnh lùng, trong mắt không có ý cười, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Mặc dù tâm trạng bây giờ đang sốt ruột, nhưng không hiểu sao, cô không còn hoảng hốt như khi ở trong nhà ban nãy.

Một câu “Đừng sợ, có tôi ở đây”, như xoa dịu đi bất an sợ hãi trong lòng cô, nhưng vừa nghĩ tới đáng về đau đớn của Hữu Hữu khi bệnh tái phát lúc còn

bé, lòng của cô lại như bị ai cào xé.

Lúc này, trong phòng bệnh của bệnh viện, Lý Hàn Lâm đang ngồi trên ghế đặt đầu giường, buông điện thoại xuống.

Ở trên giường bệnh, bạn nhỏ Hữu Hữu trong miệng ông “Giờ còn chưa tỉnh lại”, “Tình hình không lạc quan” đang trầm tĩnh ngồi trên giường, tay cầm tờ báo.

Thấy ông cúp điện thoại, cậu đặt tờ báo xuống, hai tay vòng trước ngực, tựa vào đầu giường về mặt nghiêm túc nhìn ông, đôi mắt đen láy khẽ chớp chớp, thấy ông cúp điện thoại, vội hỏi: “Mẹ cháu nói sao?”

“Cúp điện thoại rồi, chắc là đang trên đường tới!”

Lý Hàn Lâm lại hỏi: “Giám đốc Vân, vừa rồi chú nói được không?”

“Đang trước không có vấn đề gì. Nhưng sao chú không bảo mẹ đi đường cẩn thận chút?” Vân Thiên Hữu oán trách nói.

Nhờ đâu mẹ hoảng loạn chạy tới, trên đường gặp phải nguy hiểm thì sao bây giờ?

Lý Hàn Lâm bày vẽ tủi thân: “Chú có nói, song sợ là cô ấy không nghe được, gọi lại thì không ai nhận.”

Vân Thiên Hữu vẫn khoanh tay, về mặt nghiêm trọng gật đầu, yên lặng tính toán trong đầu.

Từ nhà trọ đến bệnh viện công khoảng 30 km, ngoài cửa nhà là tàu điện ngầm, cách hơn chục mét có một trạm xe buýt, không cần đổi xe, đến thẳng luôn.

Tàu điện ngầm đóng cửa lúc chín giờ, không đi được. Xe buýt quá chậm, chắc chắn mẹ sẽ bắt xe...

Khoảng tầm 45 phút là đến.

“Khi mẹ tới, cứ làm theo những gì cháu nói, đừng để có sơ hở, biểu hiện phải chân thật, tốt nhất, để mẹ hoàn toàn tỉnh ngộ.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251: Tính toán của cậu nhóc

Khóe mắt Lý Hàn Lâm co giật.

Đứa trẻ này...

Mưu tính quá sâu.

Khiến ông thật bất đắc dĩ.

Lúc đó, ông nhận được điện thoại của cậu, đầu dây bên kia truyền đến tiếng kêu cứu thống khổ của cậu, ông vội bỏ hết mọi việc chạy tới, vừa mở cửa đã thấy cậu ngã trên mặt đất, ông lập tức xông lên bế cậu lên, thấy cậu đã ngất xỉu, không biết rốt cuộc cậu làm sao, bấm nhân trung cũng không thấy cậu tỉnh, vừa định hô hấp nhân tạo cho cậu, lại không ngờ cậu nhóc này mở mắt, chắc mấy cú bấm vừa rồi có hiệu quả.

Vừa tỉnh lại, cậu đã cho ông một cái tát, khiến mặt ông lệch sang một bên: “Độc ác!”

Ngay khi Lý Hàn Lâm đang oan khuất không gì sánh bằng thì lại thấy cậu nhóc yếu ớt dựa vào ngực ông, hô hấp dồn dập, sắc mặt đỏ bừng.

Ông vội hỏi rốt cuộc có chuyện gì, cậu lập tức chỉ chỉ hộp thuốc trong học tủ: “Cảm...tới đây...”

Lý Hàn Lâm lập tức mở hộp thuốc, cậu nhóc cố lấy một lọ thuốc ra, uống một viên, tình trạng bệnh vẫn không có gì khởi sắc.

Vội vội vàng vàng đưa cậu đến bệnh viện, làm cấp cứu, cuối cùng bệnh tình cũng giảm bớt.

Nhưng yêu cầu tiếp theo của cậu lại khiến ông bối rối.

“Đợi lát nữa, nếu như mẹ cháu gọi điện cho chú, phiền chú nói bệnh của cháu nghiêm trọng chút.”

Lý Hàn Lâm nghe vậy, mắt mở to: “Giám đốc Vân, chẳng phải cháu thương mẹ cháu nhất sao? Không phải cháu sợ mẹ lo lắng nhất sao?”

“Lẽ nào, mẹ không nên lo lắng cho cháu?” Hữu Hữu bắt mắt bật lại, khiến ông á khẩu không trả lời được.

Lý Hàn Lâm suy tư hồi lâu, hình như, lời cậu nói có mấy phần có lý.

“Để cháu một mình ở nhà, một ngày một đêm, lẽ nào mẹ không nên tự trách bản thân?”

“Ừ...”

“Cho nên, một lần là được rồi, để mẹ càng yêu thương cháu hơn.” Hữu Hữu nói, cúi đầu, siết chặt góc chăn, đôi mày nhíu chặt, bóng lưng cậu thoát nhìn rất bất lực: “Con người chỉ có mất đi, mới biết quý trọng. Nếu thật sự mất đi, sẽ không thể quay về được nữa.”

Vì vậy, mới có cuộc điện thoại vừa rồi.

Từ trước đến nay cậu rất yêu thương mẹ, chỉ cần có thể tự chăm sóc mình, cậu sẽ không có yêu cầu gì với người mẹ góc ghech này, chỉ cầu cô có thể chăm sóc tốt bản thân là cậu yên tâm rồi.

Nhưng cậu lại phát hiện, có đôi khi, tình nguyện yếu đuối chút, ý lại vào mẹ nhiều hơn chút, lòng của mẹ mới đặt trên cậu nhiều hơn.

“Ừm.” Hữu Hữu gạt đầu, mày cau lại nói: “Cháu thấy, chú nói chưa đủ nghiêm trọng. Tình hình không khả quan lắm, chú không nên nói vậy.”

Cậu im lặng một lúc, trong mắt lạnh băng, bỗng nói: “Chú phải nói, suýt chút nữa cháu đã chết.”

Khóe miệng Vân Thiên Hữu nhếch lên độ cong xấu xa, khiến Lý Hàn Lâm thấy lạnh cả sống lưng.

Đứa trẻ này... thật bí hiểm quá.

Thực sự cậu mới chỉ sáu tuổi ư?

Có điều, lời của cậu, không tính là quá đáng.

Nếu không phải ông chạy tới kịp lúc, bệnh của Vân Thiên Hữu sẽ chuyển biến xấu, quả thực vô cùng nguy hiểm.

Lý Hàn Lâm hiểu rõ, sở dĩ cậu yêu cầu ông nói vậy, chẳng qua là một kiểu thủ đoạn.

Thế giới của trẻ con, vô cùng đơn thuần, bọn họ không hiểu những ngoắt ngoéo, cũng không biết thủ đoạn là gì. Tuy Vân Thiên Hữu vẫn là trẻ con, nhưng nổi bật hơn người, những đứa trẻ khác khó có thể sánh bằng.

Nhưng sâu trong nội tâm cậu, cũng có sự ngây thơ vô cùng. Cậu chỉ biết rằng, nếu cậu biểu hiện yếu đuối một chút, đáng thương thêm chút, mẹ sẽ quan tâm cậu, thương cậu nhiều hơn.

Vân Thiên Hữu chậm rãi nằm xuống, trầm giọng nói: “Cháu không thể thua người đàn ông khác, cháu phải đoạt lại trái tim của mẹ cháu.”

Lý Hàn Lâm nhìn cậu nhóc đã cuộn tròn trên giường, bắt đầu dĩ lắc đầu, nổi lên sự đau lòng nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Ly hôn

Xe dừng trước cửa bệnh viện, Vân Thi Thi vội vã xuống xe, chạy về phía khu nội trú.

Mộ Nhã Triết đỗ xe xong, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Vừa bước vào khu nội trú, cô đang định lấy điện thoại ra gọi cho Lý Hàn Lâm, phát hiện mình không có điện thoại!

Vân Thi Thi ảo não cắn môi, là cô nhất thời sơ sẩy, lại không đem theo tờ giấy viết số, giờ khu nội trú lớn như vậy, cô không biết Hữu Hữu ở phòng nào tầng nào, vì thế không thể làm gì khác hơn là đi đến chỗ y tá.

Vừa đi được nửa đường, có người đằng sau gọi cô.

“Thi Thi! Con đã đến rồi à?!”

Vân Thi Thi kinh ngạc quay đầu, thấy Lý Cầm đứng đằng sau vẻ mặt ngoài ý muốn nhìn cô. Sắc mặt của cô cũng cứng đờ, vô cùng ngạc nhiên.

Sao bà ta lại ở đây?

Vân Thi Thi kỳ quái hỏi: “Sao bà lại ở chỗ này?”

“Đứa bé ở bệnh viện, cái này, mẹ cũng vừa mới chạy tới. Con biết chuyện rồi à?”

Chẳng hiểu tại sao giọng điệu của Lý Cầm cực kì khách khí với cô, không còn châm chọc khiêu khích như trước, trên mặt nở nụ cười, giọng nói rất dịu dàng.

Hồi trước Lý Cầm không như này, thấy cô thì sẽ trưng ra vẻ mặt khó ở, ăn nói chua ngoa, giờ đổi lập như vậy, khiến cô không kịp thích ứng.

Đứa bé bị thương?

Hữu Hữu?

Chẳng lẽ là...hiệu trưởng Lý liên lạc với người thân để bọn họ đến bệnh viện để đến đóng tiền viện phí ư?

Cũng đúng! Vân Thiên Hữu phát bệnh, hiệu trưởng đưa cậu nhóc vào bệnh viện, không liên lạc được với cô, chắc là đã liên lạc với Vân Nghiệp Trình, cô nhớ rõ đề phòng ngừa ngộ nhớ, sổ liên lạc đều điền phương thức liên lạc với Vân Nghiệp Trình.

Hiệu trưởng Lý vốn không quen không biết nhà bọn họ, đứa trẻ xảy ra chuyện, trước tiên ông phải đưa đứa bé vào bệnh viện trước đã là vô cùng cảm kích, lẽ nào còn muốn yêu cầu người ta thoải mái ứng ra tiền nằm viện?

Chắc là hiệu trưởng Lý liên lạc với Vân Nghiệp Trình, Vân Nghiệp Trình biết Hữu Hữu gặp chuyện không may, vội chạy tới, trả tiền nằm viện cho đứa bé.

Nhưng thái độ của Lý Cầm khiến cô thấy rất kỳ lạ.

Lúc trước, bà ta luôn có thái độ phiền chán với Vân Thiên Hữu, sao hôm nay...

“Mẹ vừa tới à?” Vân Thi Thi hỏi.

“Ừ, ba con cũng tới rồi, đang trả tiền viện phí! Trên người không có bao nhiêu tiền, nhưng trẻ con chữa bệnh cần tiền, chỉ đành trên người có bao nhiêu tiền thì dồn hết vào! Không đủ thì nghĩ cách khác vậy!”

Lý Cầm nói, trên mặt đầy sầu muộn.

Bà ta moi móc hết đủ mọi thứ trên người Vân Nghiệp Trình, kể cả tiền gửi trong ngân hàng cũng lấy ra, đào khoét của cải, chỉ được khoảng một vạn.

Trong lòng cắn răng, tuy tiền thuốc men của Vân Na đã có người ứng ra, nhưng bác sĩ bảo, muốn tiến thêm một bước trị liệu sẽ tốn một khoản không nhỏ, yêu cầu bọn họ nộp hai vạn.

Nhưng lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Vân Nghiệp Trình đã biết việc lúc trước bà ta bức bách Vân Thi Thi mang thai, tức giận, muốn ly hôn với bà ta!

Ly hôn? Ly hôn rồi thì bà ta phải làm sao? Vân Na nữa? Đây là điều mấu chốt...

Lý Cầm sợ hãi.

Ly hôn? Sao có thể?

Tuy trong suy nghĩ của bà ta, giờ Vân Nghiệp Trình nghèo túng, móc sạch của cải hoàn toàn là người nghèo rớt mồng tơi, không thể cho bà ta vinh hoa phú quý, nhưng muốn ly hôn với bà ta vào lúc này, bà ta phải làm sao giờ?

Bà ta vốn quen cuộc sống sung túc, áo cơm không lo, mười ngón tay không dính nước, dù nhà họ Vân nghèo khó, bà ta cũng rất ít khi phải đụng vào việc nhà, cơ bản đều là Vân Thi Thi và Vân Nghiệp Trình ôm đồm.

Dù có ly hôn, thì cũng đừng là bây giờ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 253: Vân Na bị hủy dung

Dù có ly hôn, thì cũng không thể là bây giờ chứ!

Giờ Vân Na rơi vào tình cảnh như này, bà ta còn phải trông cậy Vân Nghiệp Trình nghĩ cách kiếm tiền làm phẫu thuật thẩm mỹ cho Vân Na, đến lúc đó đã ông ta vẫn chưa muộn, nhưng không thể là bây giờ!

Huống hồ, bà ta còn trông chờ Vân Thi Thi có thể gánh thay họ chút tiền thuốc men nữa, bởi vậy thấy cô, sắc mặt nhợt nhạt.

Lý Cẩm cho rằng Vân Thi Thi vừa về đến nhà, nghe Vân Thiên Hữu nhắc tới chuyện này, vội vã chạy tới xem. Trong lòng mong chờ cô có thể bỏ qua quá khứ, ủng hộ tiền phẫu thuật cho Vân Na.

Mà hiển nhiên Vân Thi Thi hiểu lầm, còn tưởng Lý Cẩm tốt bụng đến thăm Hữu Hữu, thuận tiện ủng hộ tiền nằm viện, trong lòng đang vô cùng xúc động.

“Ôi, đứa trẻ này rất đáng thương, khóc khàn cả họng, mẹ thấy mà đau lòng. Nhưng bác sĩ bảo phải đưa hai vạn, mẹ và cha con tích góp hồi lâu cũng chỉ lấy được một vạn, đang rất buồn bã...”

“Đừng lo, con có mang tiền. Ở phòng nào vậy?” Vân Thi Thi nghĩ tới Hữu Hữu, vội vàng hỏi.

“Con mang tiền? Vậy thì tốt quá!” Lý Cẩm lập tức kéo cô vào thang máy.

Thang máy lên tầng tám, về mặt Lý Cẩm nóng ruột dẫn nàng đến phòng 5020, về mặt Vân Thi Thi cũng lo lắng, song khi cô bước vào phòng bệnh, nhìn thấy người đang bị băng bó mặt mũi nằm trên giường, biểu cảm trên mặt nháy mắt cứng lại.

Lúc này người đó đầu óc mơ hồ, nửa mê nửa tỉnh, nằm trên giường không có bất kì phản ứng nào.

“Chuyện gì đây?!” Cô lập tức hỏi.

Cô tưởng là Lý Cẩm biết Hữu Hữu bị bệnh mới chạy tới chứ!?

“Ôi, mẹ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra cả!?” Cô không hỏi còn đỡ, vừa hỏi, lập tức Lý Cẩm khóc sụt sùi: “Sáng sớm hôm nay, mẹ nhận được điện thoại báo Na Na xảy ra chuyện! Mẹ và cha con vội chạy tới bệnh viện, đã thấy nó như này! Cha con đau lòng muốn chết, chảy cả nước mắt.”

Sắc mặt Vân Thi Thi dần trở nên khó chịu, về mặt phức tạp nhìn Vân Na trên giường bệnh, Lý Cẩm vẫn khóc nói: “Bác sĩ bảo, trên mặt đứa trẻ này bị người ta rạch mấy nhát. Có vết thương nông, có vết thương sâu, mấy nhát, đây rõ ràng là cố ý hại người! Bác sĩ nói, khuôn mặt của đứa trẻ này đã bị hủy, có điều, nếu có đủ tiền, đi phẫu thuật thẩm mỹ thì vẫn còn có thể khôi phục dung mạo đó! Thi Thi ơi, con có thể nghĩ cách được không?”

Vân Thi Thi ngớ ra, trong lòng lạnh xuống.

A, cô còn tưởng, Lý Cẩm vẫn còn chút lương tâm chứ! Hồi còn nhỏ cô phát sốt bị viêm phổi phải nằm viện, Lý Cẩm không thèm đến liếc nhìn cô nữa cơ.

Hữu Hữu sinh bệnh, bà ta sẽ quan tâm à?

“Nghĩ cách gì?”

“Là thế này...” Lý Cẩm kéo cô qua một bên, nét mặt khách khí, giọng nói rất mềm mỏng: “Mặt của Na Na bị hủy, nhưng bác sĩ bảo, góp đủ 50 vạn thì có thể phẫu thuật thẩm mỹ, khôi phục dung mạo. Con biết đấy, đứa trẻ Na Na này rất thích cái đẹp. Nó tỉnh lại mà biết mình bị hủy mặt, chắc chắn sẽ tìm đến cái chết, ba con vừa thương vừa tự trách. Con có thể nghĩ cách góp đủ 50 vạn không...”

“Năm mươi vạn? Tôi đào đâu ra 50 vạn?” Vân Thi Thi cắt lời bà ta.

Sắc mặt của cô càng thêm lạnh.

Hóa ra là vậy, hóa ra là muốn hỏi tiền cô à?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Vội tiền cô

Thảo nào Lý Cẩm thấy cô, không hề châm chọc khiêu khích cô như trước, hóa ra, là muốn nhờ cậy cô kiếm tiền để con gái bà ta làm phẫu thuật thẩm

mỉ!

Mặc dù cô không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với Vân Na, khuôn mặt vô duyên vô cớ bị người ra rạch mười mấy nhát dao.

Hôm qua cô ta rời khỏi không về thẳng nhà ư?

Nhưng vậy thì sao?

Cô ta bị hủy dung, có được cứu hay không, sống hay chết cũng đâu liên quan gì đến cô!

Bình thường thì mắng “đồ đê tiện đồ đê tiện”, đến một ngày phát hiện cô còn chút giá trị lợi dụng thì đánh như keo, đây là chút giá trị lợi dụng của cô đúng không?

Cô còn chưa bị ngu đâu.

“Thì Thi!”

Lý Cầm thấy thái độ của cô cứng rắn, nghiêm mặt, đang muốn chửi bới, lại nghĩ bây giờ tất cả đều phải trông cậy vào cô, chỉ đành nuốt con giận xuống, bình tĩnh nói: “Sao con có thể vô tình vậy chứ! Lẽ nào con độc ác như vậy, trơ mắt nhìn em gái con tìm cái chết ư?”

“Ý gì thế?” Vân Thi Thi nhếch mép cười: “Cô ta như vậy, không phải do tôi tạo thành, bà muốn đẩy trách nhiệm cho tôi à?”

“Không phải ý này, sao con lại hiểu sai ý của mẹ thế!?”

Lý Cầm cũng gấp: “Hơn nữa, mẹ cũng đâu đòi hỏi nhiều gì! Bác sĩ bảo 50 vạn, 50 vạn mà thôi, đối với con mà nói cũng chỉ là một số tiền nhỏ thôi mà!?”

“50 vạn? Bà vừa mở mồm đã nói một câu rất ‘nhẹ nhàng’, tôi phải dâng nhiều tiền như vậy cho bà à?” Vân Thi Thi kiềm chế lửa giận trong lòng: “Tôi không có!”

“Con có!”

Lý Cầm cao giọng: “Sao con lại không có?! Mấy hôm trước mẹ còn thấy con cầm túi xách Armani, giá tiền hơn mười vạn, vô cùng xa hoa, giờ con lại bảo không có tiền? Lẽ nào con máu lạnh như thế, thấy chết mà không cứu?!”

“Đây là tôi...” Mấy Vân Thi Thi nhủ chặt, thấy bà ta nhắc tới lễ phục đó, trong lòng phiền muộn, vừa định giải thích nhưng chợt nghĩ, sao phải nói nhiều với bà ta, vì thế vẫn câu từ chối đầy: “Tôi không có tiền!”

“Cô...cô tàn nhẫn thế?! Tốt xấu, tốt xấu gì nên nhớ đến công ơn nuôi dưỡng của cha cô với cô chứ! Giờ em gái cô rơi vào hoàn cảnh thê thảm như này, cô không thể thương xót nghĩ cách cứu nó à?!”

Lý Cầm vô cùng đau đớn nói, bỗng nghĩ ra điều gì: “Có thể mua được quần áo đắt như thế, bên ngoài chắc chắn có ông chủ bao nuôi cô đúng không!”

Vừa dứt lời, mặt Vân Thi Thi trắng bệch.

Lời nói khó nghe như vậy mà bà ta cũng có thể thoải mái nói ra được.

Căn phòng này không chỉ có một chiếc giường, người bệnh người nhà của giường khác cũng có ở đây, tò mò nhìn cô.

Lý Cầm nói thẳng ra, ý tứ thô thiển, cô mặc nhãn hiệu Armani, bên ngoài chắc chắn có ông chủ bao nuôi cô.

Nhưng ở đây nhiều người như vậy, bà ta không hề giữ ý, nhất thời, mọi người trong phòng bệnh đều nhìn cô chòng chọc, thỉnh thoảng còn chỉ trỏ, lắc đầu thờ dãi. Ban nãy bọn họ thấy Vân Thi Thi bước vào phòng bệnh, còn kinh ngạc than, cô gái thật xinh đẹp, trong veo như nước.

Không ngờ rằng, cô gái xinh đẹp như thế, lại là tình nhân được bao nuôi?

Vì vậy những ánh mắt kinh diễm, tán thưởng đều trở thành khinh thường.

Vân Thi Thi cắn chặt môi, khó tránh khỏi khó chịu!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: Xé rách mặt

Tuy cô không để ý ánh nhìn của người ngoài, nhưng cô hận nhất là vì sao Lý Cẩm luôn nói năng ngoa ngoát vậy?

“Tôi không có!”

Lý Cẩm quở trách: “Cô không có? Cô đừng có mà lừa tôi. Hàng xóm nói cho tôi biết, hôm đó cô ngồi lên một chiếc xe Bentley! Cô đừng có nói với tôi đây là xe cô tự mua nhé!”

Trong lòng Vân Thi Thi giật thót.

Hôm tiệc rượu, lúc Cổ Tinh Trạch tới đón cô, hình như đi xe Bentley.

Xe Bentley lái vào khu nhà trọ, khi đó hàng xóm đều thấy cô lên xe, nào có ai biết cô lên xe để đi tham gia tiệc rượu, cho rằng cô có đàn ông bên ngoài, chắc làm việc không sạch sẽ.

Thình thoảng có những lúc, người ngoài thấy cô xinh đẹp gọn gàng, xuất phát từ sự ghen tị, từ ước ao, sẽ ác ý phỏng đoán cô, chỉ trỏ.

Vì thế, việc này truyền đến tai Lý Cẩm, bà ta thật sự cho rằng bên ngoài Vân Thi Thi có ông chủ bao nuôi, còn là tin chắc không nghi ngờ!

Nhưng cô nào có ông chủ nào? Cô đào đâu ra 50 vạn?

Giờ Lý Cẩm há mồm đòi tiền, mở miệng bắt cô nhất định phải dâng tiền đến trước mặt bà ta, không sẽ là bất hiếu?

Vân Thi Thi chợt cảm thấy không có sức mà đôi co, đơn giản ngậm miệng không nói gì.

Lý Cẩm thấy cô không có biểu cảm gì, vì thế quay sang thăm thi với người nhà của giường bệnh khác: “Ôi, tôi nói hồi lâu mà nó không thèm trả lời là sao? Thực sự là... có con gái vô tình vô nghĩa như nó, là quả báo kiếp trước của tôi à?”

Vân Thi Thi vẫn chẳng có hành động gì, sắc mặt lạnh lẽo cùng cực.

Người nhà bên cạnh không nhìn nổi nữa, đứng dậy đầy tức giận chỉ trích Vân Thi Thi: “Cô gái tôi nói này, đây là cô không đúng! Điều là người một nhà, càng vào lúc khó khăn thì càng nên giúp đỡ nhau chứ? Huống chi bà ấy lại là mẹ cô, mẹ cô van nài cô như thế, cô lại thờ ơ, bày vẽ lạnh lùng, chưa từng gặp ai bất hiếu như cô hết!”

“Đúng đấy. Nằm trên giường đâu phải ai khác mà chính là em gái cô mà! Sao cô lại bạc bẽo quá vậy?” Bệnh nhân nằm trên giường cũng oán giận nói.

“Hừ, nếu tôi có con gái như này, tôi thà chẳng sinh còn hơn, nuôi nó lớn rồi nó báo oán mình à?”

Bờ vai Vân Thi Thi cứng ngắc.

Em gái...

Đúng vậy, cô ta là em gái cô, từ nhỏ đến lớn cô đều vô cùng yêu thương đứa em này, Vân Na thích quần áo nào, dù cô nhịn ăn nhịn tiêu cũng sẽ lấy tiền tiêu vặt mua cho nó bộ đấy.

Khi đó điện thoại Apple rất nổi tiếng, hơn vạn đồng, cô cắn răng lấy tiền đi làm mua cho nó.

Cô chưa đủ tốt với cô em gái này à?

Nhưng cô em gái đã đáp lại cô những gì?

Lý Cẩm thấy có người đứng ra làm chỗ dựa, vì thế cây ngay không sợ chết đứng, trên mặt lại bày vẽ tủi thân bất lực.

“Ôi, mọi người không biết đó thôi, cô ấy không phải con ruột của tôi, là vợ chồng tôi nhận nuôi, từ nhỏ đã lạnh nhạt với tôi.”

“Nhận nuôi?!”

Mọi người nghe xong, kinh ngạc, càng thêm phẫn nộ!

“Cô thật tàn nhẫn, vong ân bội nghĩa! Tôi nói nào có cô con gái nào tuyệt tình như thế, hóa ra là nhận nuôi à!?”

“Thật quá đáng! Cô không biết báo đáp à! Nếu mẹ cô không nhận nuôi cô, cô có thể có cuộc sống hạnh phúc như bây giờ sao? Cô có từng nghĩ cô có thể lớn lên như này là cướp đi may mắn của người khác không!”

Rốt cuộc Vân Thi Thi cũng được ném trái tư vị trăm miệng cũng không nói nổi, lúc này, cô chợt nhớ đến Hữu Hữu, lòng như lửa đốt, xoay người muốn đi.

Lý Cẩm thấy cô sắp đi, lập tức lao đến giữ tay cô lại.

Vân Thi Thi thấy rất phiền, đẩy bà ta ra.

Lý Cầm thuận thế ngã xuống đất, mở miệng gào khóc: “Đánh người rồi...Mẹ chỉ kéo tay con thôi mà...”

“Giả vờ cái gì?!” Vân Thi Thi tức giận nói: “Giờ Hữu Hữu đang lúc nguy hiểm, tôi không muốn để ý bà cố tình gây sự nữa!”

Dứt lời, xoay người muốn đi, lại bị đám người nhà bệnh nhân chặn ở cửa.

“Cô muốn đi đâu mà đi?!”

“Đồ bất hiếu, không có lương tâm, sao cô dám đánh người!?”

Mắt Vân Thi Thi lóe lên sự nguy hiểm: “Cút ngay! Đừng cản đường!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 256: Rốt cuộc bùng nổ

Trong đó có một người phụ nữ ăn nói rất khó nghe, hình như bà ta đã về phe Lý Cầm, giận đỏ bừng mặt, vì Lý Cầm bênh vực kẻ yếu: “Đổi lại là tôi, nhất định tôi sẽ bị đứa bất hiếu như cô làm tức chết!”

“Đúng! Điều nói con gái là tri kỷ, là áo bông nhỏ của mẹ, nhưng không có lương tâm như cô, đây là lần đầu tiên tôi thấy!”

Vân Thi Thi cắn răng, nhẫn nhịn, nước mắt trong hốc mắt cố nén để không rơi xuống, bỗng ngẩng đầu hỏi ngược lại: “Nói xong chưa?”

Âm thanh của cô không lớn, nhưng ẩn chứa sức mạnh, lộ ra hơi lạnh thấu xương, nhất thời phòng bệnh yên tĩnh lại.

Mọi người hoặc phẫn nộ, hoặc kinh ngạc nhìn cô, khó hiểu, cho rằng cô không có thuốc nào chữa được nữa!

Cô hít sâu một hơi, nói với mọi người: “Các người có tư cách gì đánh giá tôi?”

“Á à! Mồm miệng cứng quá nhỉ?!”

Vân Thi Thi không hề yếu thế nói: “Tôi chửi bới cô, hay trợn mắt nhìn cô chưa? Từ đầu tới đuôi các người đều tự suy diễn đúng không?”

Mọi người im lặng.

Vân Thi Thi nói tiếp: “Bà hiểu tôi sao? Bà có biết 20 năm qua tôi sống thế nào không?”

...

“Bà biết cảnh ngộ của tôi không? Biết nỗi khổ của tôi không? Bà không hề biết gì hết, lại làm vẻ như rất hiểu, đây là chuyện nhà chúng tôi, đến lượt bà xen mồm vào ư?”

...

“Chúng tôi đâu nói gì quá đáng, chẳng qua cảm thấy một đứa con gái còn trẻ tuổi như thế, không cố học hành cho tốt, ở bên ngoài quyến rũ nhà giàu!”

“Đúng, không biết xấu hổ, chen chân vào nhà người khác, không học giỏi, người như cô làm xã hội thêm bại hoại!”

Lý Cầm nói: “Mọi người đừng nói nữa, mặt mũi của tôi mất hết rồi! Ôi, nhận nuôi nhưng cũng không gần gũi bằng ruột thịt, tôi cũng đâu còn cách nào khác?”

“Bất hiếu là một việc, có đức hay không lại là việc khác, con gái con đứa còn trẻ như thế mà đã học làm tình nhân...”

Vân Thi Thi cô độc đứng giữa dòng nước xoáy của dư luận, trong đám người, bóng lưng cô mấy phần hiu quạnh.

Ngay lúc mọi người đang mồm năm miệng bảy, giọng nói ưu nhã của một người đàn ông cắt ngang bọn họ.

“Tình nhân?”

Mọi người nghe thấy quay đầu lại, thấy một người đàn ông cao lớn thành thực sắc mặt lạnh băng dựa ở cửa, khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần hiện lên sự

tức giận nhàn nhạt.

Vân Thi Thi nhìn thấy anh, không khỏi quần bách, cúi đầu, nét mặt chật vật.

Vân Na cũng mở mắt, trên thực tế, cô ta đã sớm tỉnh, chỉ là đang giả vờ ngủ mà thôi.

Trong lòng cô ta đang dồn nén, vết thương trên mặt vừa to vừa viêm, vừa sưng vừa đau, giờ Vân Thi Thi còn không muốn đưa tiền để cô ta sửa mặt, cô ta càng thêm giận dữ.

Nhưng nghe thấy mọi người không rõ sự việc giúp Lý Cẩm chỉ trích Vân Thi Thi, tâm trạng cô ta rất dễ chịu.

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của một người đàn ông lại thức tỉnh cô ta.

Cô ta mở mắt ra, đã thấy người đứng ở cửa đúng là Mộ Nhã Triết.

Mộ Nhã Triết...?! Tổng giám đốc của tập đoàn nhà họ Mộ? Sao cậu ta lại ở đây?

Lý Cẩm vừa thấy anh, cả người đơ ra như bị sét đánh.

Vân Na không nhận ra, nhưng ánh mắt bà ta rất sắc, bà ta không biết người đàn ông trước mắt là ai, nhưng để ý thấy ngữ quan của người đàn ông này rất giống Vân Thiên Hữu.

Quả thực rất giống, cặp mắt kia, sống mũi cao, thậm chí cả đôi môi mỏng, dường như không có gì khác biệt!

Nếu bảo người đàn ông kia không có chút quan hệ nào với thằng nhóc kia, làm sao bà ta tin?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Cha của đứa bé

Lẽ nào, thật sự là cha ruột của thằng bé?

Lý Cẩm ngây người, chăm chú nhìn kỹ người đàn ông điển trai trước mặt.

Áo sơ mi Armani thủ công, quần tây cắt may vừa người, giày da đắt giá, trên cổ tay là một chiếc đồng hồ sang trọng...

Khác hẳn với dáng vẻ quê kệch của nhà giàu mới nổi, trên cơ thể người đàn ông này lộ ra khí chất quý tộc, liếc mắt thôi đã biết chắc chắn là xuất thân danh giá, không phú cũng quý!

Trông mắt Lý Cẩm kinh ngạc đến nỗi muốn rớt ra ngoài!

Bà ta biết cha ruột của Vân Thiên Hữu là người có tiền, tiền thù lao phong phú như vậy, chẳng phải nhà giàu mới làm được sao!

Nhưng bà ta không thể ngờ, vị chủ nhân này lại anh tuấn như thế, hơn nữa, nhìn qua có vẻ rất trẻ tuổi, khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu, chắc là...còn chưa kết hôn nhỉ?

Nếu thực sự như thế, bà ta cũng hơi hối hận!

Sớm biết vậy, lúc trước... chẳng phải tiện nghi cho Vân Thi Thi sao?

Lý Cẩm bấm lòng bàn tay, trong lòng bỗng nổi lên ngọn lửa đỏ kị.

Hồi trước bởi vì nguyên nhân trên phương diện làm ăn của Vân Nghiệp Trình, có qua lại với Phó viện trưởng bệnh viện tư nhân dưới danh nghĩa tập đoàn Để Thăng, thông qua Phó viện trưởng này biết được nhà họ Mộ đang lên tìm một người mang thai hộ, tuy điều kiện vô cùng hà khắc, nhưng tiền thù lao cực kì phong phú.

Vì vậy, bà ta liền đánh chủ ý lên người Vân Thi Thi.

Khi đó Vân Thi Thi mới mười tám tuổi, trở mã xinh đẹp tươi trẻ, tư sắc như hoa phù dung, điều kiện rất tuyệt.

Vì vậy, dưới sự bức bách của bà ta, Vân Thi Thi phải kí hợp đồng.

Bà ta còn há hê cho rằng, ngoại hình của vị chủ nhân này chắc chắn xấu xí, là người đàn ông trung niên mập mạp, chỉ nghĩ tới cảnh tiện chùng bà ta hận nhất bị đàn ông làm nhục, bà ta vô cùng sung sướng.

Nhưng hôm nay nhìn, không thể nghĩ ngờ đây là một cái tát tàn nhẫn, đánh lên mặt bà ta!

Sớm biết như vậy, lúc trước để Vân Na đi, tốt biết bao nhiêu?!

Không đúng, nếu đứa trẻ này đừng kém cỏi như thế, không chừng đã bay lên đầu cành làm phượng hoàng, trở thành mẹ cả nhà họ Mộ!

Đến lúc đó, bà ta đâu phải nhọc lòng lo nghĩ mấy thứ này chứ!?

Không riêng Lý Cẩm, tất cả mọi người trong phòng bệnh đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ chưa từng gặp người đàn ông nào tuấn mĩ như thế, cả người thoát ra ánh sáng cao quý, giờ tay nhắc chân đều khó giấu nổi sự cao sang.

Mộ Nhã Triết chậm rãi bước đến, đi tới chỗ người phụ nữ đang đứng trước giường bệnh, vươn tay, xoa tóc Vân Thi Thi.

“Sao không đợi tôi, hử?”

Anh cúi đầu, trong mắt hiện lên nhu tình, ngay cả tuyết mùa đông cũng bị hòa tan.

Vì thế lòng của Vân Thi Thi đang lạnh lẽo được sưởi ấm trở lại.

Sự dịu dàng của người đàn ông này khiến cô hơi không quen!

“Tôi...”

“Tôi vừa đỗ xe, tôi chậm rồi.”

Vân Thi Thi thản nhiên nói: “Không có việc gì.”

“Tôi không ở đây, có phải chịu uất ức không?”

Đang nói thì ngừng lại, Mộ Nhã Triết ngẩng đầu, sắc mặt chợt trầm xuống: “Vừa rồi ở cửa, hình như tôi nghe thấy có người bảo em là tình nhân?”

Anh nhếch mi, khóe mắt lạnh băng quét phòng bệnh một vòng, tầm nhìn rơi vào mấy người thân của bệnh nhân, sắc bén như dao, âm sắc rét lạnh: “Ai nói?”

Hai chữ, ngữ điệu chậm chậm, có vẻ thờ ơ, nhưng trong từng từ chứa đựng sự tức giận.

Trên người anh tỏa ra khí lạnh thấu xương, dường như chỉ cần đứng cạnh anh cũng sẽ bị cơn gió lạnh của anh làm bị thương.

Nhất thời, đám người ban nãy còn khua môi múa mép giờ đến hít thở cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 258: Công phu sư tử ngọam

Mọi người khó tin liếc mắt quan sát người đàn ông, rồi lại nhìn Lý Cẩm, lúc này, không hiểu ra sao!

Chẳng phải bà ta nói, con gái bà ta bên ngoài bám người giàu sao?

Lẽ nào chính là người đàn ông này?

Lý Cẩm bị đá kích không nhẹ, một câu chất vấn của người đàn ông mà khiến tất cả mọi người phải im lặng.

Ai dám thừa nhận?

Trước khí thế mạnh mẽ của Mộ Nhã Triết, mọi người không còn vẻ lòng đầy căm phẫn vừa rồi, tất cả đều lúng túng cúi đầu, làm việc của mình.

“Cậu...cậu là gì của Vân Thi Thi nhà chúng tôi?” Cuối cùng Lý Cẩm lấy hết dũng khí mở miệng.

Vân Thi Thi chán ghét nhũ này.

“Nhà chúng tôi ư?”

Sao thái độ của Lý Cẩm xoay như chong chóng vậy?

“Bà ta là ai?” Mộ Nhã Triết nhìn thoáng qua Lý Cẩm, cúi đầu hỏi.

Đĩ nhiên Vân Thi Thi không muốn để ý tới Lý Cẩm, thấy người đàn ông hỏi, chỉ trả lời: “Mẹ nuôi.”

Mẹ nuôi?

Chính là người, sáu năm trước ép cô ký hợp đồng mang thai?

Mộ Nhã Triết nhìn bà ta, ánh mắt lạnh lùng.

Người phụ nữ này, lòng dạ thật quá ác độc.

Nếu trước đây không có bản hợp đồng này, bà ta sẽ bắt Vân Thi Thi phải làm gì? Chết tiệt!

Lý Cẩm bị ánh mắt của anh dọa sợ, run rẩy.

Sao ánh mắt của người đàn ông này đáng sợ quá vậy? Giống như dao nhỏ, muốn cắt một miếng thịt trên mặt bà ta!

“Chuyện gì?”

Vân Thi Thi liếc nhìn Vân Na cũng đang sừng sốt nằm trên giường bệnh, lạnh nhạt kể lại: “Em gái tôi xảy ra chút việc ngoài ý muốn, bây giờ cần một số tiền lớn để phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không, mặt sẽ bị hủy. Bà ta đang hỏi tiền tôi, tôi không có, cũng không thể bỏ ra số tiền này.”

Mộ Nhã Triết nói: “Cần bao nhiêu tiền?”

Không đợi Vân Thi Thi mở miệng, Lý Cẩm lập tức đáp: “Một trăm vạn!”

Một trăm vạn?!

Trong mắt Vân Thi Thi hiện lên sự xấu hổ.

Chẳng phải ban nãy còn nói với cô là năm mươi vạn, sao giờ há mồm đòi một trăm vạn?

“Một trăm vạn? Ban nãy chẳng phải nói năm mươi vạn sao? Sao giờ lên thành một trăm vạn?” Vân Thi Thi giận dữ nói.

Lý Cẩm lúng túng nói: “À, cô nghe nhầm rồi.”

Nhưng không đợi Vân Thi Thi phản bác, một người nhà bệnh nhân từng giúp Lý Cẩm đứng ra nói: “Cô ấy không hề nghe nhầm, tôi cũng nghe thấy vừa rồi bà bảo năm mươi vạn, giờ đổi giọng thành một trăm vạn, bà thật đúng là kẻ tham lam.”

Lý Cẩm nổi giận nói: “Na Na nhà tôi không biết bị ai rạch dao thành bộ dạng này, khuôn mặt bị hủy hoại, bác sĩ bảo cần một trăm vạn mới có thể khôi phục dung mạo. Thi Thi là chị gái của Vân Na, tất nhiên có nghĩa vụ gánh vác một ít. Mọi người đều là người một nhà, giờ lại đang trong cảnh khó khăn...”

“Nghĩa vụ?” Vân Thi Thi siết thành nắm đấm: “Tôi phải có nghĩa vụ gì?”

Bà ta là con sâu hút máu à? Muốn hút máu của cô đến giọt cuối cùng đúng không?

“Một trăm vạn, tôi có.”

Phía sau cô, Mộ Nhã Triết nhàn nhạt nói.

Một câu nói thoải mái của anh khiến tất cả mọi người trong phòng bệnh kinh ngạc mở to hai mắt.

Một trăm vạn, chỉ mở miệng là có, rốt cuộc người đàn ông này là ai, chẳng lẽ, là tỉ phú sao?

Mắt Lý Cẩm sáng ngời, há hốc mồm nói: “Thật tốt bụng quá! Na Na nhà tôi được cứu rồi!”

Rốt cuộc người đàn ông này là thần thánh phương nào vậy? Tiền tài dư thừa như thế?

Đúng rồi!

Lúc trước kí hợp đồng thỏa thuận tiền thù lao là mấy trăm vạn, chỉ cần sinh con xong là người thuê sẽ trả một khoản tiền thù lao kếch sù.

Nhất định tài sản của người đàn ông này rất dồi dào, Lý Cẩm đồ mắt, trong lòng tức muốn chết, sao Vân Thi Thi lại may mắn được gặp gỡ một vị kim chủ như thế?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tỉ Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Đoạn tuyệt quan hệ

Lý Cẩm cười nói: “Thi Thi, xưng hô với chàng trai thế nào vậy, sao không mau mời người ta ngồi xuống?”

Sắc mặt Mộ Nhã Triết không đổi nhìn Lý Cẩm, không có bất kỳ động tác gì.

Anh nói anh có số tiền này, không có nghĩa là anh sẽ bỏ ra số tiền này.

Lý Cẩm lúng túng, không thể làm gì khác hơn đưa mắt nhìn Vân Thi Thi: “Thi Thi, không biết xưng hô với chàng trai này thế nào vậy!”

“Giám đốc...Mộ!”

Trên giường bệnh, Vân Na khiếp đảm yếu đuối mở miệng, vẻ mặt nôn nóng.

Ánh mắt Lý Cẩm kinh ngạc: “Na Na, con quen cậu ấy sao?”

“Ừ...Mẹ, anh ấy chính là tổng giám đốc tập đoàn Đế Thăng, tổng giám đốc Mộ.”

Vừa nghe thấy cách gọi này, mặt Lý Cẩm xanh mét.

Giám...Giám đốc tập đoàn nhà họ Mộ, Mộ Nhã Triết?

Nhà họ Mộ, không ai không biết, danh gia vọng tộc hàng đầu của thủ đô.

Trời ơi, người đàn ông này thật sự là giám đốc tập đoàn nhà họ Mộ?!

“Ôi, Thi Thi, chuyện lớn như vậy, sao con không nói với mẹ? Con quen biết giám đốc Mộ từ khi nào vậy...” Ai cũng nghe thấy khi Lý Cẩm nói chữ khi nào thì nghiêng răng nghiêng lợi, lại vẫn phải duy trì khuôn mặt tươi cười: “Thi Thi, việc của em gái con, con quan tâm nhiều hơn nhé!”

“Một trăm vạn, nhiều như vậy, tôi không có!” Vân Thi Thi không hề nghĩ ngợi từ chối, rồi chột lạnh lưng bỏ sung: “Phiền bà hiểu cho, dù tôi có số tiền này, tôi cũng sẽ không bỏ ra đâu!”

Sắc mặt Lý Cẩm cứng đờ, thấy cô nói từ chối, suýt nữa bùng nổ.

Nhưng mà Mộ Nhã Triết ở đây, bà ta phải cố nuốt con tức xuống, quay sang xin Mộ Nhã Triết giúp đỡ: “Cậu Mộ, cậu xem, Na Na là em gái của Thi Thi, giờ chúng tôi vô cùng khó khăn, cậu xem một trăm vạn...”

Mộ Nhã Triết không thèm liếc mắt nhìn bà ta, hỏi Vân Thi Thi: “Em thấy sao?”

Đây rõ ràng là đang hỏi ý kiến cô.

Sự cung chiều trên mặt anh không cần hoài nghi, hiển nhiên chỉ cần Vân Thi Thi cho phép, một trăm vạn đối với anh mà nói, chỉ là một dãy chữ số.

Ánh mắt Lý Cẩm đầy mong đợi nhìn Vân Thi Thi, lại nghe cô lạnh nhạt nói: “Bà tự nghĩ cách đi. Tôi không giúp được bà!”

“Sao không giúp được mẹ?” Lý Cẩm gấp đến độ đỏ cả mắt: “Chẳng phải cậu Mộ ở đây rồi sao? Tập đoàn nhà họ Mộ có bao nhiêu tiền chứ, một câu nói của con, một trăm vạn này đối với cậu Mộ mà nói chẳng đáng vào đâu đâu!”

Không thèm che giấu ý đồ nữa, Mộ Nhã Triết không khỏi nhú mày.

Những người khác trong phòng bệnh cũng thần thức, thấy rõ thái độ làm người của Lý Cẩm.

Lòng tham, lòng tham không đáy.

Lẽ nào bọn họ đã hiểu lầm cô gái này?

Nhất thời, trong lòng mọi người vô cùng hổ thẹn.

Vân Thi Thi bị những lời này của bà ta làm nhục nhã vô cùng. Đây là gì, muốn kéo cô ăn xin cùng bà ta sao?!

Lý Cẩm kích động kêu lên: “Thi Thi, con thực sự thấy chết mà không cứu ư? Chẳng lẽ muốn cha con quỳ xuống cầu xin con sao?!”

Trong lòng Vân Thi Thi tức giận.

Lý Cẩm này, đang lấy Vân Nghiệp Trình uy hiếp cô à.

“Tôi thấy chết không cứu thì sao?”

Bỗng Vân Thi Thi ngẩng cao cằm, lạnh lùng nhìn thẳng bà ta, gằn từng chữ: “Cô ta là bà sinh, đâu phải tôi sinh! Cô ta là bà dạy, đâu phải tôi dạy! Vì sao tôi phải thu dọn kết cục cho cô ta? Không sai, tôi là bà nhận nuôi, nhưng tôi là nô lệ của bà à? Tôi phải bán mạng cho bà ư? Bà còn muốn lợi dụng tôi đến bao giờ? Còn chưa đủ sao? Tôi bị bà hãm hại còn chưa đủ sao?”

Lý Cẩm ngây dại.

Mọi người nín thở.

Vân Thi Thi đỡ cái trán đau nhức, nặng nề nói: “A, Lý Cẩm, sau này tôi sẽ không gọi bà là mẹ nữa, bà cũng đừng nhận tôi là con gái, tôi cũng không thiếu người mẹ như bà! Về phần Vân Na, các người tự cầu phúc đi! Nếu tôi sinh ra đứa con gái như thế, tôi cũng tự thấy xấu hổ!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 260: Cái tát

Vân Thi Thi đỡ cái trán đau nhức, nặng nề nói: “Nếu tôi sinh ra đứa con gái như thế, tôi cũng tự thấy xấu hổ! Bà diễn vai mẹ hiền trước mặt mọi người, nhưng bà có thật sự quan tâm tới tôi không? Dù là con gái ruột của bà, cũng không thấy bà quan tâm bao nhiêu! Cô ta bài bạc ở bên ngoài, bà có biết không? Cô ta ở bên ngoài hút thuốc phiện, bà biết chứ? Phải, tôi là chị gái, cho nên cô ta gây ra nhiều chuyện như vậy, không chỉ một lần tôi thay cô ta dọn dẹp hậu quả, bà biết sao? Từng hồi qua sao? Kẻ thù của cô ta tìm đến cửa nhà tôi đòi nợ, khiến công việc bị mất, tiền vất vả lắm mới tích góp được cũng thay cô ta trả nợ, bà còn muốn thế nào nữa? Mẹ, bà là quý hút máu à? Bà muốn hút khô máu của tôi mới bỏ qua à?”

Lời nói khiến mặt Lý Cẩm đỏ tới tận mang tai.

Sắc mặt Mộ Nhã Triết khề thay đổi, không khỏi nghĩ đến hôm đó chạm mặt cô, hình như cô ôm một cái hộp, vẻ mặt sa sút như bị công ti đuổi việc.

Hóa là vì...nguyên nhân này?

“Tôi khuyên bà, lúc xảy ra chuyện đi cầu cạnh người khác, chỉ bằng lúc trước giáo dục con gái mình cho tốt. Bây giờ cô ta bị hủy dung, ngày mai thì sao? Họa từ miệng mà ra, vì sao mỗi lần xảy ra chuyện, tôi lại phải gánh hậu quả thay cô ta?! Dựa vào đâu?”

Ngừng một chút, cô nói tiếp: “Tôi không muốn tốn thời gian với bà nữa! Hữu Hữu còn đang chờ tôi, nếu bà vẫn ngăn tôi, tôi sẽ không khách khí với bà đâu!”

Vân Thi Thi nói xong, xoay người đang muốn rời đi, lại đụng phải Vân Nghiệp Trình đang cầm một tờ phiếu, ngây ngốc đứng ở cửa.

“Cha...” Vân Thi Thi giật mình.

Cô không biết ông đã đứng ngoài cửa bao lâu, nghe được bao nhiêu lời của cô.

“Thi Thi, những điều này đều là thật ư?” Vân Nghiệp Trình sững sờ hỏi: “Nó ở bên ngoài hút thuốc phiện, còn đánh bài? Con trả tiền thay nó?”

Vừa thấy Vân Nghiệp Trình, Vân Na sợ run người.

Vân Thi Thi chết tiệt, nói hết chuyện đó ra làm gì!?

Đây chẳng phải là muốn hại chết cô ta sao!?

“Cha, cha đừng hỏi, con không muốn nói nữa. Vì cái nhà này, con đã nỗ lực rồi, nhưng gia đình này không chào đón con. Đã không chào đón, con đi là được!” Vân Thi Thi nện mồm, đi vòng qua ông: “Xin lỗi, Hữu Hữu bị bệnh, con không còn tâm tình mà nói nữa.”

Hữu Hữu bị bệnh?

Vân Nghiệp Trình kinh ngạc, đang định đuổi theo hỏi cho rõ, thì thấy Mộ Nhã Triết lạnh lùng trừng mắt nhìn ông.

Ánh mắt sắc bén khiến ông kinh sợ dừng lại, không dám đi theo nữa.

“Ông Vân, tôi khuyên ông nên xử lý việc nhà gọn ghẽ trước đã. Nếu ông không xử lý nổi, tôi không ngại nhúng tay vào đâu.”

Nói bóng gió là, nếu anh ra tay, sẽ không để cho Lý Cẩm và Vân Na sống dễ chịu.

Dứt lời, Mộ Nhã Triết đi theo sau Vân Thi Thi, biến mất ở góc hành lang.

Vân Nghiệp Trình lúng túng đi vào phòng bệnh, ngẩng đầu thấy vẻ mặt bứt rứt của Lý Cẩm, sắc mặt chuyển thành màu đen.

“Chồng...”

“Chát -----“

Đáp lại bà ta, là một cú tát thẹn quá thành giận.

Lý Cẩm trợn mắt há mồm bụm mặt, không ngờ ông sẽ ra tay đánh bà ta, trong lúc thất thần, Vân Nghiệp Trình bồi thêm một cái tát nữa, lần này lực lớn hơn, Lý Cẩm ngã sang một bên, đầu đập vào học tủ, chảy máu.

Vân Nghiệp Trình không thèm để ý lúc này trong phòng bệnh còn những người khác, cơn tức giận khiến ông mất lý trí: “Thật đáng xấu hổ, còn ngại sự việc chưa đủ loạn hả!? Bà là ăn mày sao? Tự đi hỏi tiền người ta!? Sao tôi lại lấy phải một người vợ như bà, ném hết mặt mũi nhà họ Vân đi rồi!”

Vân Na sợ hãi im thín thít.

“Lúc tôi chẳng phải vì Na Na sao!” Lý Cẩm che máu trên trán nức nở nói.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Đứa con trai giống anh

Vân Nghiệp Trình thờ phì phò ngồi trên ghế đầu, vỗ mạnh vào đầu giường, nhìn thoáng qua Vân Na, giận dữ nói: “Cho nó đi! Nó không phải không biết xấu hổ sao? Thẻ diện đều vứt hết rồi, còn để ý đẹp hay không đẹp làm gì? Tôi thấy nó không chỉ phá hủy nhan sắc đâu, mặt mũi cũng tôn nghiêm đều vứt bỏ hết rồi! Thời gian này cũng không cách nào”

Ông dừng một chút, bỗng nhiên đau đớn nói: “Lý Cẩm, chúng ta ly hôn đi. Bà mang theo đứa con gái kia đi đi! Nếu tôi không làm như thế, cũng nuôi không nổi đứa con gái như vậy!”

Không khí trong phòng bệnh bỗng nhiên tĩnh mịch lạ thường.

Tất cả mọi người ngây dại.

Vân Na cũng sợ tới mức che miệng, nước mắt chảy ròng.

Lý Cẩm vừa nghe đến hai chữ ly hôn, trên mặt hoàn toàn biến sắc.

.....

Hữu Hữu dựa vào trên giường nhìn vào tờ báo, thỉnh lúc của cậu nhóc luôn luôn nhảy bèn, loáng thoáng nghe được ngoài hành lang có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, lập tức ném tờ báo sang một bên, nằm trở về trên giường, ra hiệu cho Lý Hàn Lâm băng ánh mắt.

Lý Hàn Lâm lập tức ngẫm hiểu, Hữu Hữu lập tức nhắm hai mắt lại, giả chết, ông ta đứng dậy đi đến mở cửa, nhưng mà lại trông thấy Vân Thi Thi cùng Mộ Nhã Triết đi tới.

Mộ..... Tổng giám đốc Mộ!?

Khóe môi Lý Hàn Lâm giật giật, chuyện này hoàn toàn không giống như trong kịch bản, Mộ Nhã Triết làm thế nào lại xuất hiện tại đây?

Vân Thi Thi nhìn thấy ông ta, lập tức bước chân đi đến cửa phòng bệnh gấp gấp hơn, khăn trương hướng về phía phòng bệnh.

Phòng bệnh tuy chỉ là phòng bệnh bình thường, nhưng nhờ sự sắp xếp của Lý Hàn Lâm, trong phòng cũng không có người bệnh khác.

Phòng bệnh to như vậy, Hữu Hữu lẳng lẳng mà nằm ở trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ tái nhợt đến không hề có chút huyết sắc, tựa như một tờ giấy trắng, đặc biệt là cánh môi nứt nẻ khô cạn, Vân Thi Thi thấy lòng đau như xé.

Vân Thi Thi lo lắng nói: “Hiệu trưởng, Hữu Hữu thế nào rồi.....”

Lý Hàn Lâm mím môi, ra vẻ ưu tư cùng oán trách nói: “Cô làm sao giờ này mới đến? Tôi chưa thấy người mẹ nào không có trách nhiệm như cô đây! Trường hợp của Hữu Hữu không quá lạ quan, bác sĩ nói, phát bệnh như vậy không phải một lần hai lần!”

“Đúng vậy, đây không phải là lần đầu tiên phát bệnh, nhưng..... Trong vòng hai năm trở lại đây, đây là lần đầu tiên phát bệnh.” Vân Thi Thi tay nắm chặt, khóe mắt không khỏi nhòe nước mắt.

Hữu Hữu bị như vậy là do cô, tưởng tượng đến Hữu Hữu còn nhỏ lại phải chịu nỗi khổ vì bệnh như vậy, cô hận không thể đau thay con, chịu hết những đòn đau này.

Lý Hàn Lâm làm như thật gật gật đầu, “Ừm! Nếu như không bồi dưỡng cơ thể tốt, tỷ lệ phát bệnh sẽ cao hơn, đến lúc đó, bệnh chuyển biến xấu, sẽ phải tiến hành phẫu thuật. Nhưng đứa trẻ này tuổi còn quá nhỏ, chỉ e rằng trải qua cuộc đại phẫu như vậy, sợ là cơ thể không chịu được!”

“Cám ơn thầy! Con tôi hiện tại vẫn chưa tỉnh lại sao?”

Lý Hàn Lâm tiếc nuối mà lắc đầu. “Bệnh tình tuy nói bước đầu ổn định, nhưng là, cậu bé vẫn chưa tỉnh lại. Bất quá, cô cũng đừng quá lo lắng, bác sĩ nói bệnh tình đã khống chế được, tạm thời không quá đáng lo ngại.”

“Cám ơn thầy.” Vân Thi Thi cảm ơn xong, lập tức hướng về phía giường bệnh đi đến.

Mộ Nhã Triết vừa muốn đi vào phòng bệnh, Lý Hàn Lâm lại đứng lúc ngăn lại.

Người đàn ông sắc mặt có chút không vui mà nhìn về phía ông ta, ánh mắt lạnh băng như muốn dò hỏi, vì sao ông ta lại cả gan ngăn cản anh.

Lý Hàn Lâm bị ánh mắt sắc nhọn của anh làm cho kinh ngạc một chút, lại lập tức nói: “Ngài không thể đi vào!”

Mộ Nhã Triết án đường nhú lại, nâng tay lên, “Bang”, hất cánh tay đang chặn trước cửa ra, chậm rãi đi vào phòng bệnh.

Lý Hàn Lâm đứng lặng ở cửa, hiển nhiên đã chịu sự đả kích không nhỏ.

Hàng lông mày của ông không khỏi giật giật, trong phút chốc mập mờ mà hiểu được, Vân Thiên Hữu tuổi còn nhỏ, lại có khí phách bất phàm như vậy, là do di truyền từ cha của cậu nhóc sao.....

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 262: Hữu Hữu lúc sinh ra

Vân Thi Thi thần sắc khẩn trương mà ngồi ở giường bệnh, nhìn gương mặt tái nhợt của Hữu Hữu, cắn chặt răng, nỗi lòng phức tạp không thôi, trái tim đau đớn như bị đao cắt.

Cô vươn tay, xoa xoa gương mặt nhỏ của Hữu Hữu, đầu ngón tay chạm đến lại là một mảnh lạnh lẽo.

Vân Thi Thi nhú mày, thâm tâm co rút đau đớn.

Lạnh quá, lạnh đến không có chút hơi ấm nào.

Nước mắt cô không kiềm được mà rơi xuống, đau lòng đến không kiềm chế được.

“Hữu Hữu.....” Cô nhỏ giọng mà gọi tên con, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu, sợ làm con tỉnh giấc.

Mộ Nhã Triết đứng ở phía sau Vân Thi Thi, nhìn Hữu Hữu đang thiếp đi trên giường, trong một khắc cảm thấy hít thở không thông.

Là một người cha thất lạc con ruột đến sáu năm, đến rồi cuộc nên có cảm xúc như thế nào?

Anh chỉ cảm thấy ngực có gì đó đang không ngừng mà cuộn cuộn, loại cảm xúc này xa lạ mà ám áp, bất luận ngôn ngữ nào cũng không thể hình dung được!

Anh không phải là lần đầu tiên ý thức được, mình là một người cha.

Lúc trước, người phụ nữ này sinh hạ Tiểu Dịch Thần cho anh, một người từ trước đến nay vốn luôn bình tĩnh như anh, thế nhưng ở hội đồng quản trị lại liên tiếp mắc lỗi.

Lúc sau anh vội vàng tới bệnh viện tư nhân nhà họ Mộ, từ trong tay hộ sinh đón lấy đứa trẻ quấn trong tã lót, đứa trẻ bé bỏng vô cùng, cái đầu nhỏ nhỏ, gương mặt nhăn nhúm dúm dỏ, đôi mắt híp lại, hai bàn tay nhỏ xinh thậm chí không ôm hết ngón trỏ của anh.

Khi anh vừa ôm đứa nhỏ trong tay, đứa bé vốn đang gào khóc như thế trong nháy mắt chỉ còn khóc thút thít, đôi tay vung loạn xạ, ôm lấy tay anh, liền ngậm lấy ngón tay anh, xuất phát từ bản năng mà vô tư mút vào.

Mộ Nhã Triết bị phản ứng thú vị của con trai làm cho khoe môi khẽ cong lên, con người ánh lên niềm vui sướng khó tả.

Kia nhất thời khác, anh cho rằng, chính mình đang nằm mơ.

Anh đã làm cha rồi ư?

Không có hạnh phúc hôn nhân, không có người vợ ở bên âu yếm, anh thậm chí cũng không giống những người đàn ông khác, lo lắng kiên nhẫn chờ đợi ở ngoài phòng sinh, đột nhiên từ trên trời rớt xuống một tiểu bảo bối, anh đã làm cha, mà lại là một đứa con trai!

Khi đó anh đã thế phải cho đứa nhỏ này một gia đình thật ấm áp.

Mặc dù trong gia đình không có sự chăm sóc của người mẹ, nhưng anh chắc chắn sẽ là một người cha tốt.

Mộ Nhã Triết đối với ba cái khái niệm này vẫn chỉ dừng lại ở cha mình. Nhưng hôm nay, anh đã trở thành một người cha, lại cảm giác có chút ngỡ ngàng, luống cuống, phức tạp.....

Lần đầu tiên ôm con trai trong lòng, anh nhìn chăm chăm Tiểu Dịch Thần đến nửa ngày, tựa như muốn tìm trên mặt con trai những nét được thừa hưởng từ bản thân.

Nhưng đứa bé còn nhỏ như vậy, mặt mũi đều nhăn nhó dúm dỏ, ngắm nghía rất lâu, anh mới mơ hồ nhìn ra, đôi môi của con trai cực kỳ giống anh, hơi mỏng nhưng hình dáng rất rõ ràng.

Khi Tiểu Dịch Thần một tuổi, ngay cả ông cụ Mộ đều vui tươi hơn hờ mà nói, đứa nhỏ này, giống anh đến bảy tám phần.

Theo đạo lý mà nói, con trai sẽ giống mẹ, còn con gái sẽ giống cha, nhưng Tiểu Dịch Thần lại cực kỳ giống anh, thậm chí nếu nói được cùng một khuôn mẫu khác ra, cũng không phải là nói quá.

Nhưng mà hiện giờ, anh đang đứng trong phòng bệnh nhìn Hữu Hữu thiếp đi trên giường bệnh, trong lòng vô cùng phức tạp, thậm chí so với sáu năm trước, khi anh cẩn thận mà đem Tiểu Dịch Thần còn đang quấn trong tã lót gào khóc níu non ôm vào ngực mình thì tâm tình càng sâu hơn.

Lúc trước sản kiểm báo cáo ra tới, Vân Thi Thi mang thai đôi cùng trứng, ông cụ nhà họ Mộ nghe xong tâm tình cực kỳ vui sướng. Nhưng không may mà sinh non tám tháng, đứa trẻ thứ hai lúc sinh ra liền không có hô hấp, chết non. Anh thậm chí không được tận mắt nhìn thấy hình dáng của đứa nhỏ dù chỉ một lần, chỉ biết rằng bệnh viện đã xử lý xong hậu sự.

Sợ ông cụ Mộ phiền muộn quá mức, chuyện này, anh cũng chưa từng truy cứu sâu.

Chỉ đến một thời gian trước, anh ngoài ý muốn biết được, sáu năm về trước, đứa bé kia cũng không có chết non, anh vô cùng khiếp sợ!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 263: Cha con gặp mặt

Khi chưa gặp đứa nhỏ này, dù chỉ thông qua điện thoại, đứa nhỏ đã dịu võ dương oai, lúc đứa trẻ này yêu cầu anh cách xa mẹ nó ra một chút, anh chỉ cảm thấy thú vị, buồn cười.

Chỉ là một đứa trẻ, lại có thể mạnh mẽ đứng ra bảo vệ người thân đến thế.

Khi cậu nhóc lạnh lùng mà cảnh cáo anh, không được làm khó mẹ mình, nếu không sẽ không để yên cho anh. Lúc ấy, anh nghĩ đứa nhỏ này chỉ mạnh

miệng vậy thôi!

Kiều căng, quyết đoán bất phàm, kế thừa dòng máu giết phạt quyết đoán của anh, miệng lưỡi giống anh đến mười phần.

Mà khi chính mắt anh nhìn thấy đứa nhỏ này, trong lòng đau đớn không thôi!

Đứa nhỏ này cùng Tiểu Dịch Thần là song sinh, anh không khỏi không cảm thán sự thần kỳ của ông trời, dù là sinh đôi những ít nhất vẫn có điểm khác biệt, hai đứa nhỏ này bất luận là ngũ quan hay gương mặt, đều giống nhau như đúc, hai đứa nếu cùng mặc quần áo giống nhau đứng chung một chỗ, không làm bất kỳ cử chỉ nào, anh dù là cha cũng không phân biệt được ai là ai.

Chỉ là tính tể một chút, vẫn là có chút khác biệt rất nhỏ.

Đôi mắt của Tiểu Dịch Thần giống anh hơn một chút, vừa thâm thúy lại vô cùng linh hoạt, đuôi mắt hẹp dài, lông mi rậm như lông vũ phượng hoàng, mũi cao thẳng, chóp mũi hơi vênh lên, hình thành một đường cong kiêu căng.

Chỉ là ánh mắt kia phần nào hơi lơ đãng cùng nhu hòa, lại giống Vân Thi Thi ở khuôn miệng nhỏ nhỏ, hình dáng giống anh, nhưng sắc môi lại giống cô.

Đôi mắt của Tiểu Hữu Hữu lại giống cô nhiều hơn một chút! Trắng đen rõ ràng, đồng tử đen nhánh, trong sáng như hồ nước, tựa như cát giấu bảo vật trong đêm tối, đen nhánh như đá quý mã não. Chiếc mũi giống anh, rất cao, mà môi lại giống cô ấy, sắc môi hồng hào, thủy nhuận ánh sáng.

Tiểu Dịch Thần luôn luôn phát triển rất nhanh, thân cao thoán đến bay nhanh, tuy rằng chỉ có sáu tuổi, nhưng đã cao đến eo của anh.

Gương mặt hồng hào khỏe mạnh, làn da mịn màng như trẻ sơ sinh, hai má núng nính, làm người khác nhìn không được muốn cắn yêu một cái.

Mà Tiểu Hữu Hữu lại có phần hơi gầy. Trước nay Vân Thi Thi đều vô cùng cẩn thận về vấn đề dinh dưỡng của con, tuy vậy không hiểu vì sao đứa nhỏ lại không hấp thụ được bao nhiêu, thẳng bé rất cao, nhưng lại gầy gầy, nhỏ nhỏ, tuy rằng so với Tiểu Dịch Thần không khác biệt lắm về chiều cao, nhưng cổ tay cậu bé nhỏ đến mức hai ngón tay người lớn cũng có thể dễ dàng nắm được.

“Hữu Hữu.....”

Vân Thi Thi lâm bẩm gọi.

Hữu Hữu hơi mở to mắt, thấy cậu nhóc tỉnh lại, Vân Thi Thi vừa mừng vừa sợ, ôm con vào trong ngực, đau lòng nói: “Hữu Hữu, con tỉnh rồi! Mẹ đã tới chậm, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Khuôn mặt nhỏ tinh xảo của Hữu Hữu hơi phụng phịu, miệng méo xệch, đôi mắt trong veo ngân ngấn nước mắt, ở trong lòng ngực của cô quặn luyến cọ cọ, ngập ngừng mà oán trách nói: “Mẹ, sao bây giờ mẹ mới đến, Hữu Hữu chờ chờ mẹ lâu lắm đó, Hữu Hữu còn tưởng rằng mẹ không cần Hữu Hữu nữa, hu hu hu.....”

Bàn tay nhỏ ôm chặt lấy cổ Vân Thi Thi, Hữu Hữu vô cùng thỏa mãn mà gối cái đầu nhỏ gối lên vai cô, như một chú mèo nhỏ mà làm nũng, tham luyến mà hưởng thụ hơi ấm từ lòng ngực ấm áp của mẹ.

Nhưng mà, đột nhiên cậu bé mở to mắt, tỉnh linh mà trông thấy người đàn ông đứng lặng phía dưới mép giường, lúm đồng tiền mềm mại trong chóp mắt động lại ở khóe môi.

Mộ Nhã Triết bước chân thật nhẹ, đứng ở đầu giường một lúc lâu, trước sau lảng lảng mà đánh giá cậu bé, cũng không có phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Mà khi Hữu Hữu mở to mắt, liếc mắt một cái trông thấy người đàn ông phía đầu giường, sắc mặt Vân Thi Thi chợt lạnh băng trầm xuống.

Hai cha con đối diện, đánh giá lẫn nhau, nhưng mà trong khi ánh mắt Mộ Nhã Triết phảng phất về cung chiều, trong mắt Hữu Hữu lại tràn ngập vẻ cảnh giác, cùng thù địch.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 264: Cậu không cần cha

Là chú ta?

Tại sao chú ta lại đến tới này?

Cậu còn tưởng rằng chỉ có mình mẹ sẽ tới? Làm thế nào người đàn ông này cũng đến?!

Hữu Hữu biểu tình căng thẳng, môi mòng nhấp thành một đường cứng đờ, trong lòng hết sức không vui.

Vân Thiên Hữu lần đầu tiên gần gũi mà quan sát kỹ người đàn ông này như vậy, cha ruột của cậu, lần đầu tiên cậu thấy là ở trang bìa tạp chí tài chính và kinh tế.

Mới đầu cậu cho rằng, những bức ảnh chụp kia nhất định là đã qua xử lý, nếu không, trên đời này làm sao có thể tồn tại một người đàn ông hoàn mỹ như thế.

Dung mạo tuấn mỹ, chín chắn trầm ổn, phong thái ngút trời, đặc biệt là gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị kia, dù chỉ là lộ ảnh chụp, đều khiến người khác không khỏi kinh sợ.

Lần trước nhìn thấy ông ta, là tại tiệc rượu, cậu tận mắt nhìn thấy người đàn ông với khuôn mặt tuấn mỹ cùng thân hình cao gầy này, thì ra, một người hoàn mỹ đến vậy cũng tồn tại.

Đến giờ phút này, khi hai cha con mặt đối mặt nhau, cậu nhìn qua Tiểu Dịch Thần, dùng đôi mắt đánh giá kỹ lưỡng Tiểu Dịch Thần để soi xét người đàn ông này, trong mắt dần có chút khó tin.

Quả là một người đàn ông cái ưu tú!

Nhưng, cũng là một người đàn ông bá đạo.

Hai người họ rất giống nhau, đều là người đàn ông có khát vọng chiếm hữu rất mạnh mẽ. Đi đến đâu, từ trên người ông ta cũng phát ra khí chất mạnh mẽ bức người.

Đây là cha ruột của cậu.

Khi còn nhỏ, trong ấn tượng của cậu không hề có bóng hình của người cha. Nhìn thấy những đứa trẻ khác có cha, cậu vô cùng hâm mộ, cũng từng mơ mộng rất nhiều.

Vì cái gì những đứa trẻ khác đều là một nhà ba người, tay trái nắm tay mẹ, tay phải nắm tay Daddy, nhưng vì cái gì bên tay phải của cậu lại trống trơn?

Cậu thường xuyên nhìn những đứa trẻ khác được cha bồng trên vai, mỗi khi thấy như vậy, trong lòng cậu, không khỏi cảm thấy ghen tỵ không thôi!

Cha của cậu có hình dáng ra sao nhỉ!

Nếu như có cha ở bên, cho dù trên đời này có xảy ra chuyện gì, cậu đều không sợ.

Nếu trong nhà có người đàn ông chống đỡ, mẹ cùng cậu cũng sẽ không bị người khác khinh thường, càng sẽ không bị khi dễ đi!?

Nhưng lớn lên chút, đối với hình ảnh người cha, trong lòng cậu, lại có chút oán giận.

Daddy vì cái gì không sống cùng mẹ? Cậu đã rất nhiều lần hỏi mẹ, mẹ đều trốn tránh, chưa bao giờ cho cậu một câu trả lời chính thức.

Dần dần, đối với khái niệm về người cha, cậu dần dần phai nhạt.

Không có người đàn ông trong gia đình, vậy thì cậu sẽ trở thành một người đàn ông.

Cậu sẽ bảo vệ mẹ, không tiếc bất cứ điều gì, không từ thủ đoạn nào.

Có lẽ ở trong mắt Lý Hàn Lâm, Vân Thiên Hữu thành thực tuyệt phi tầm thường hài tử có thể so sánh. Nhưng ông lại không biết rằng, Hữu Hữu bất quá phải trang bị cho bản thân vốn yếu ớt thật kỹ càng, cẩn thận mà che giấu từng chút một.

Ở trước mặt Vân Thi Thi, cậu nhóc tỏ ra hiểu chuyện ngoan ngoãn, vô cùng nghe lời.

Hiện ra ở trước mặt Lý Hàn Lâm, cậu nhóc lại phúc hắc trầm ổn, quyết đoán bất phàm.

Cậu không cần một người cha nào cả!

Cậu không muốn cùng bất kỳ ai chia sẻ sự yêu thương của mẹ!

Nghĩ đến đây, bàn tay nhỏ của Hữu Hữu càng thêm ôm chặt bả vai mẹ.

Người đàn ông này đang từng bước chiếm hết mọi thời gian của mẹ, cậu không thể ngồi yên được.

“Mẹ, tại sao hai ngày liền mẹ đều không về nhà! Trong nhà chỉ có mình Hữu Hữu, Hữu Hữu sợ quá a.....”

Khuôn mặt nhỏ của Vân Thiên Hữu dựa vào vai Vân Thi Thi, tiểu xảo cánh môi lúc đóng lúc mở, phát ra tiếng khóc nức nở run rẩy không ngừng, giọng trẻ con ầm ục nghẹn ngào làm bất kỳ ai nghe xong đều đau lòng không thôi.

Nhưng đồng thời làm nũng, một mắt cậu bé lại lạnh như băng mà nhìn chăm chú Mộ Nhã Triết, một khuôn mặt cao ngạo ấy không có bất kỳ thiện ý nào.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Cha con so chiêu

Vân Thi Thi ôm Vân Thiên Hữu, căn bản không nhìn thấy biểu cảm trên mặt cậu, nhưng vừa nghe cậu nhóc khóc lóc kể lể, đau nát tim.

“Xin lỗi, xin lỗi xin lỗi! Hữu Hữu, mẹ sai rồi! Sau này mẹ sẽ không bao giờ...để Hữu Hữu ở nhà một mình nữa! Lần này là mẹ sai rồi, Hữu Hữu muốn phạt mẹ thế nào cũng được...”

Mộ Nhã Triết đứng bên giường, mày cau chặt.

Thằng nhóc này, tuổi còn nhỏ mà thủ đoạn không nhỏ, còn biết phải khiến mẹ thấy hổ thẹn với cậu. Ngoài miệng thì nũng nịu, ánh mắt thì lạnh như băng nhìn anh chăm chăm, phải cảm thán diễn xuất tuyệt vời của cậu.

Vân Thiên Hữu nhủ mày, tặng cho Mộ Nhã Triết một ánh nhìn lạnh lùng, mồm lại yếu ớt nói với Vân Thi Thi: “Mẹ ngốc, sao Hữu Hữu nỡ phạt mẹ chứ? Chắc chắn là tối qua mẹ có việc, thế nên mới không trở về. Hữu Hữu không trách mẹ đâu, nhưng lần sau mẹ đừng bỏ Hữu Hữu lại một mình, Hữu Hữu thực sự rất sợ...”

Nói xong, khoe miệng cậu nhếch lên, như đang diễn võ dương oai với người đàn ông, cậu lại nũng nịu nói: “Mẹ, nếu như nhất định phải phạt mẹ, vậy phạt mẹ sau này mỗi buổi tối phải cùng Hữu Hữu ngủ, kể chuyện cổ tích cho Hữu Hữu!”

“Được!”

“Ngoắc tay, quyết không nuốt lời nha!” Hữu Hữu vươn ngón út, ngoắc ngoắc một cái.

Vân Thi Thi khẽ lau nước mắt, ngoắc vào ngón tay cậu: “Ngoắc tay!”

Đôi mắt Hữu Hữu cong lên, dán trán vào trán Vân Thi Thi, làm nũng cả cà, chu môi nói: “Mẹ, Hữu Hữu tha thứ cho mẹ nha!”

“Hữu Hữu thật thông minh!”

Vân Thiên Hữu bỗng nhìn về phía Mộ Nhã Triết, trên mặt giả vờ ngạc nhiên: “A? Mẹ, chú này là ai vậy?”

Nét mặt Vân Thi Thi xấu hổ.

Cô không biết, Hữu Hữu đã sớm biết thân phận của anh, thấy cậu nhóc hỏi, nhất thời không biết nói gì cho đúng.

Gợi thiệu thế nào giờ? Chẳng lẽ nói, Hữu Hữu, đây là cha con?

Hữu Hữu sẽ bị dọa sợ mất!

Sáu năm qua, chưa từng nhắc tới bất kỳ tin gì về cha ruột của cậu trước mặt cậu, giờ tự dưng nói với cậu, cậu có một người cha, dĩ nhiên khó có thể tiếp nhận.

Vừa nghĩ tới, sắc mặt của cô liền vô cùng khó coi, theo bản năng nhìn về phía sau, khoe mắt liếc nhìn người đàn ông bên giường, anh cũng đang nhìn cô, dường như muốn xem cô sẽ giải thích thế nào.

Vân Thi Thi hít sâu một hơi, không khỏi khổ não mím môi.

Quả nhiên cô không biết nên giới thiệu ra sao nữa!

Bình thường cuộc sống của cô chỉ có hai chỗ, công tác, về nhà, bởi vậy cũng không có bạn bè gì nhiều!

Mấy người bạn, và đồng nghiệp, Hữu Hữu đều đã gặp.

Trẻ con tuy nhỏ, nhưng tâm tư rất nhạy cảm.

Đang lúc do dự, Lý Hàn Lâm bỗng ho khan một tiếng, lén nháy mắt với Hữu Hữu, Mộ Nhã Triết quay đầu nhìn ông, ông vội thu lại ánh mắt, nấp nhìn mũi mũi nhìn tim.

Một bên, Vân Thi Thi bỗng nhiên phản ứng kịp: “Hữu Hữu, đây là giáo sư trong trường đại học của mẹ! Họ Mộ, lúc đi học rất quan tâm mẹ!”

Cô rất ít khi nói dối, bởi vậy hơi chột dạ.

Vân Thi Thi giới thiệu xong, liếc lên nhìn sắc mặt của người đàn ông, vẻ mặt Mộ Nhã Triết vẫn ôn nhã như cũ, không phủ nhận, cũng không thể hiện biểu cảm gì, có điều khóe mắt nhìn cô thì đầy thâm ý, khiến người ta đoán không ra.

Lý Hàn Lâm ở bên cạnh cười trộm.

Lúc này, nét mặt của Vân Thiên Hữu cũng không có gì khác thường, mi mắt lại không dấu vết co giật.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Đánh cờ 1

Lúc này, nét mặt của Vân Thiên Hữu cũng không có gì khác thường, mi mắt lại không dấu vết co giật.

Lý Hàn Lâm ở bên cạnh cười trộm.

Hai mẹ con này, thật sự rất vi diệu!

Con trai lừa mẹ, nói dối bảo ông là hiệu trưởng nhà trẻ, mẹ cũng lừa con trai, bảo cha đứa trẻ là giáo sư trường đại học.

Hai cha con cũng rất vi diệu, biết hết thân phận của nhau là gì rồi, từ đầu tới cuối người không biết chỉ có một mình Vân Thi Thi mà thôi!

Vân Thi Thi không thể ngờ, cậu nhóc Vân Thiên Hữu lại biết rõ cuộc thân phận của Mộ Nhã Triết là gì. Cô thật sự coi Vân Thiên Hữu chỉ là đứa trẻ 6 tuổi sao?

Lý Hàn Lâm nghĩ tới đây, khóe môi giãn giãn.

Ừm, được rồi, tuy Vân Thiên Hữu thật sự mới chỉ là đứa trẻ 6 tuổi...

Chỉ nghe thấy Vân Thiên Hữu khẽ cười một tiếng, nho nhã đáp: “Hóa ra là giáo sư đại học của mẹ nha! Có điều, nhìn thật trẻ tuổi, có vẻ mới 27, 28 tuổi.”

Trên mặt là lúm đồng tiền đáng yêu, đôi mắt lại dán chặt vào người đàn ông, mơ hồ hơi cắn răng nghiêng lợi.

Mộ Nhã Triết cười khẽ.

Thằng nhóc này, mắt cũng tinh thật, liếc mắt thôi cũng nhìn ra tuổi của anh.

Vì vậy, anh vươn ra năm ngón tay thon dài, cầm lấy bàn tay nhỏ của cậu nhóc.

Bàn tay của đàn ông, dày rộng mà ấm áp, ngón tay trắng nõn, thon dài rất đẹp.

Mà bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc lại hơi lạnh, mặc dù nhiều thịt nhưng màu hơi tái.

Ngại Vân Thi Thi ở đây, Vân Thiên Hữu không thể hất tay anh ra, đành bày ra nụ cười giả tạo, trong lòng cực kì mất tự nhiên.

Mộ Nhã Triết mỉm cười cong môi, cầm tay cậu, nhàn nhạt nói: “Tiểu Hữu Hữu, có thể gọi là chú Mộ nhé.”

Giọng nói của anh trầm thấp thuần hậu, như rượu ngon ủ lâu, dễ khiến người ta say mê.

Vân Thi Thi hơi ngạc nhiên, không ngờ người đàn ông này lại thuận theo lời nói dối của cô, hơn nữa sắc mặt tự nhiên như vậy, thật giống như anh chính là giáo sư đại học của cô vậy!

Vân Thiên Hữu cười mất tự nhiên nói: “Chú Mộ chắc bận rộn nhiều việc, muốn thế này rồi còn thăm cháu, thật sự rất cảm ơn! Mẹ cháu ở đại học còn cần chú quan tâm nhiều hơn! Chắc đã thêm cho chú không ít phiền phức nhỉ?”

Mộ Nhã Triết nhếch mi, liếc mắt nhìn sâu Vân Thi Thi, khẽ cười nói: “Không đâu! Bình thường mẹ cháu rất ngoan.”

Chẳng hiểu sao, lời nói này của anh, lại tăng ý thâm sâu hơn.

Vân Thi Thi hơi mất tự nhiên quay mặt, khóe môi cứng đờ.

Đang trò chuyện, bỗng dưng có người cung kính gõ cửa, ngay sau đó, một người đàn ông mặc tây trang dẫn mấy bác sĩ trưởng của Vân Thiên Hữu đến!

Vân Thi Thi hơi kinh ngạc, cô biết người đàn ông này, người mặc tây trang chính là viện trưởng của bệnh viện này, Mạnh Thanh Dương!

Nhưng, sao ông ấy lại tới đây?

Đang vô cùng nghi hoặc thì thấy Mạnh Thanh Dương bước đến bên Mộ Nhã Triết, đáng vẻ tươi cười cung kính mà nhiệt tình.

Ông vừa nhận được tin, cậu cả nhà họ Mộ, giám đốc trẻ tuổi nhà họ Mộ xuất hiện trong bệnh viện của ông, ông vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đến!

Tuy không biết vì sao anh bất ngờ giá lâm, nhưng đây là chuyện vô cùng lớn!

Nên biết dù trời đất có sụp xuống cũng không thể chậm trễ người tôn quý như thế! Dĩ nhiên phải tiếp đón thật tốt. Phải biết rằng cuộc sống tương lai của ông còn phải trông cậy vào nhân vật lớn này đây!

Vì thế, ông bày vẻ nịnh nọt đang muốn cung kính mở miệng, vừa phun ra được một chữ thì thấy Mộ Nhã Triết đưa tay ngăn ông lại, nhẹ nhàng nói: “Tôi chỉ đến thăm con của học sinh thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 267: Đánh cò 2

Một câu nói, trên mặt Mạnh Thanh Dương liền hiện vẻ bối rối.

Học sinh? Con?

Mạnh Thanh Dương nhìn thoáng qua vẻ mặt thật thà của Vân Thi Thi đứng bên cạnh, trong lòng suy nghĩ, tuy không hiểu nổi nhưng vẫn biết nhìn thời thế, phối hợp nói: “Anh Mộ, chào anh!”

Nói rồi, quan sát cô gái xinh đẹp đang đứng bên cạnh, nhất thời không hiểu rõ thân phận của cô lắm.

Nhìn đáng vẻ, nhìn trang phục, không hề giống học sinh, nhưng gương mặt trẻ trung, vô cùng đẹp dễ.

Nghĩ vậy, ông khách sáo phụ họa theo lời của anh nói tiếp: “Đây là học sinh của anh Mộ sao? Vừa nhìn đã biết chắc chắc học rất giỏi rồi!”

Câu này vừa nói ra, trên mặt Vân Thi Thi vô cùng xấu hổ.

Khóe miệng Lý Hàn Lâm co giật.

Người trong căn phòng, bất luận già hay trẻ, nam hay nữ đều đang diễn trò, tình cảm đều là kỹ năng diễn?

Mộ Nhã Triết nhìn một vòng phòng bệnh, bỗng buông mắt, thông thả nói: “Hình như phòng bệnh này hơi sơ sài, không thích hợp cho bệnh nhân nghỉ ngơi.”

Giọng nói rành mạch nhưng lạnh lùng thốt ra, Mạnh Thanh Dương đỏ mặt hời hợt, cười làm lành liên tục gạt đầu, quay sang trách mắng bác sĩ trưởng bên cạnh mấy câu.

Quả thực, phòng bệnh này vô cùng túng thiếu, nhưng chuyện này không có cách nào khác.

Vốn Lý Hàn Lâm định sắp xếp một phòng bệnh cao cấp cho Vân Thiên Hữu, nhưng Vân Thiên Hữu lo lắng mẹ sẽ sinh nghi, bèn bắt ông sắp xếp một phòng bệnh bình thường nhất.

Vì thế, Lý Hàn Lâm chỉ nộp phí tiền phòng bình thường.

Mạnh Thanh Dương ra mồ hôi lạnh, bác sĩ trưởng bên cạnh cũng đỏ mặt hời hợt, lúc trước làm sao ông ta có thể nghĩ ra bệnh nhân nằm phòng bệnh này có thể dính líu đến nhân vật lớn như vậy chứ?

Nếu biết sớm, đừng nói là phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, dù khu nội trú chỉ còn một phòng VIP duy nhất cũng phải dành cho cậu bé!

“Dạ, tôi lập tức sẽ đổi sang phòng bệnh hạng nhất cho bạn nhỏ này.”

Vân Thi Thi trợn mắt há mồm nhìn bọn họ, trong trí nhớ của cô, bác sĩ trưởng này rất khó gần, hơn nữa còn đối xử lạnh nhạt với người ngoài, nói chung có ấn tượng không tốt với ông ta!

Nhưng giờ nhìn viện trưởng và mấy người bác sĩ trưởng bên cạnh bình thường ít nói ít cười giờ cúi đầu khom lưng trước Mộ Nhã Triết như vậy, không khỏi thâm chất lưỡi.

Nói chuyện khách sáo một phen, đi ra khỏi phòng bệnh, trán của Mạnh Thanh Dương mới thả lỏng, sắc mặt thoải mái, thậm chí phào một hơi.

Đi được một đoạn, quay người hỏi Triệu Duệ đằng sau: “Triệu Duệ, tôi hỏi ông, bệnh nhân ở phòng bệnh có lai lịch gì thế?”

“Lai lịch?” Triệu Duệ không hiểu đầu của tai nheo gí: “Không có gì đặc biệt, chỉ là một bệnh nhân bình thường thôi.”

“Sau này quan tâm đặc biệt chút! Để phòng bệnh chăm sóc đặc biệt cho cậu đó vào nằm, phát chuyên gia dinh dưỡng tốt nhất cho tôi, không được chậm trễ!”

Tiện đà, ông ta còn cẩn thận dặn: “Bệnh nhân có yêu cầu gì, chỉ cần không quá đáng quá, phải tận lực thỏa mãn!”

“Vì sao?” Triệu Duệ không hiểu.

Mạnh Thanh Dương hỏi: “Ông có biết người đàn ông ngồi bên giường bệnh là ai không?”

Triệu Duệ mù mờ lắc đầu.

“Ài, dù sao đây là người có địa vị rất lớn! Đừng nói ông, ngay cả tôi cũng phải nhìn sắc mặt cậu ấy mà ăn cơm!”

Ở trên địa bàn thủ đô, sợ là không ai chọc nổi Mộ Nhã Triết. Điều đáng sợ không phải người đàn ông này, mà là gia tộc nhà họ Mộ khổng lồ phía sau người đàn ông, đáng sợ hơn, là thủ đoạn tàn nhẫn sắc lạnh của người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Đánh cò 3

Ngắm lại mà vẫn thấy sợ. Tóm lại, Mạnh Thanh Dương dặn dò kĩ càng rồi mới yên tâm nghênh ngang rời đi.

Tuy Triệu Duệ không hiểu rõ, nhưng chức trách của bác sĩ vốn là nhận tiền của người ta thì phải làm đến nơi đến chốn, cho nên tất nhiên ông sẽ không chậm trễ.

Ở phòng bệnh ngồi một hồi, Hữu Hữu bỗng ngẩng đầu làm nũng với Vân Thi Thi: “Mẹ, Hữu Hữu đói bụng quá.”

Nói xong, cậu chu môi nhéo nhéo cái bụng nhỏ, đôi mắt như nai con vô tội nhìn cô, nhìn đáng thương miễn bàn.

Vân Thi Thi lập tức dịu dàng hỏi: “Hữu Hữu muốn ăn gì, mẹ sẽ đi siêu thị mua cho con!”

Gần bệnh viện có rất nhiều cửa hàng tiện lợi mở 24h và nhiều tiệm bánh ngọt, rất thuận tiện.

“Nhưng muộn thế này rồi, Hữu Hữu thật sự lo lắng!” Chột mắt cậu lóe lên tia sáng, chụm hai tay quay sang cầu cứu Lý Hàn Lâm mềm mại nói: “Hiệu trưởng, hay là, chú đi cùng mẹ cháu đi!”

Lý Hàn Lâm lập tức hiểu ý gật đầu, Vân Thi Thi lại hơi ngại, từ chối: “Không cần đâu, cảm ơn! Hữu Hữu, giờ muộn thế này rồi, để hiệu trưởng về nhà được không?”

“Không sao đâu! Hiệu trưởng luôn rất nhiệt tình nha. Hơn nữa, mẹ, mẹ yếu đuối như thế, đêm hôm khuya vắng, nếu như trên đường gặp phải kẻ xấu định bắt cóc mẹ thì làm sao giờ? Hiệu trưởng Lý rất lợi hại, có thể bảo vệ mẹ đó!”

“Đúng vậy, dù sao giờ vẫn chưa quá muộn, tôi đi mua đồ cùng cô, đưa cô lên tầng rồi về nhà cũng không phiền đâu! Tôi rất quý Hữu Hữu, đối xử với cậu bé như con trai mình vậy!”

Lý Hàn Lâm vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy người đàn ông bên cạnh như đang phóng dao lên người mình.

Mộ Nhã Triết nhíech mắt, ánh mắt lạnh như băng nhìn ông, về mặt lộ ra sự khó chịu nhàn nhạt.

Như thể đang chất vấn câu nói kia của ông ----- coi như con trai mình?

Nếu ánh mắt đó có thể gây sát thương, sợ rằng trên người ông đã có mấy vết dao rồi.

Lý Hàn Lâm móc khăn tay, lau mồ hôi lạnh trên trán, hai cha con này, có cần giống nhau vậy không. Chỉ riêng khí chất cũng đủ khiếp người, một ánh mắt của anh cũng đủ khiến ông hai chân mềm nhũn...

Lúc này, không khí trong phòng bệnh hơi kỳ quặc.

Ánh mắt của ba người Mộ Nhã Triết, Vân Thiên Hữu, Lý Hàn Lâm giao nhau.

Vân Thi Thi không cảm nhận được điều dị thường từ ba người này, chỉ cảm kích nói với Lý Hàn Lâm: “Cảm ơn hiệu trưởng! Chuyện lần này, còn không biết phải cảm ơn ông thế nào! Muộn thế này rồi, tôi mời ông đi uống tách cà phê nhé!”

Nói rồi, hai người đang định đi, còn chưa bước ra khỏi cửa phòng bệnh, cô cảm giác cánh tay bị người ta kéo lại.

Mộ Nhã Triết một tay dứt túi quần, hơi cúi người, ghé vào bên tai cô chầm rãi nói: “Trở về sớm chút, hửm?”

“Ách...”

“Tôi không thích em đi cùng người đàn ông khác.” Mộ Nhã Triết thổi khí bên tai cô, cười tà mị, trong mắt lại có ý cảnh cáo.

Mặc của Vân Thi Thi bị sự bá đạo của anh làm cho đỏ bừng, cặp mắt trắng đen rõ ràng trừng anh, muốn nói lại thôi.

“Anh dựa vào đâu mà quản tôi, ở cùng với ai, không phải là tự do của tôi sao?”

“Miệng nhỏ mà sao cứng thế, hử?” Mộ Nhã Triết không vui, khề cần cánh môi của cô, không thêm quan tâm tươi sự có mặt của Lý Hàn Lâm.

Lý Hàn Lâm đứng bên cạnh, xấu hổ không biết đặt mắt ra đâu.

Sự xâm lược đột ngột của anh khiến gương mặt của Vân Thi Thi càng thêm nóng, đôi môi bị cắn mẩn cảm, oán trách nhìn anh: “Không được làm loạn!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Đánh cò 4

“Làm loạn, thế nào gọi là làm loạn?”

Vân Thi Thi thấp giọng nói: “Ngay trước mặt đứa trẻ, anh nghiêm túc chút đi!”

Khóe miệng Mộ Nhã Triết cong lên, không nghe theo sự khuyên can của cô, giống như cố ý làm trái lời cô, lại hôn một cái lên môi cô.

Lý Hàn Lâm không hề phòng bị phải nhìn cảnh ân ái này, không có cơ hội né tránh, miệng như bị nghẹn lại, cảm thấy mình đứng ở chỗ này thật quá dư thừa, hận không thể bỏ chạy.

Vân Thiên Hữu ngồi trên giường bệnh, bị cử chỉ đột ngột của người đàn ông làm cho kinh ngạc.

Từ góc của cậu căn bản không thể thấy rõ rốt cuộc động tác của người đàn ông là gì, chỉ thấy cơ thể hoàn mỹ cân xứng của anh che khuất tầm mắt cậu, loáng thoáng thấy khuôn mặt của mẹ cậu lộ ra màu đỏ mặt mờ.

Chóp mắt một cái, trong đầu cậu như có cái gì nổ tung, tức nhận nheo gối đầu, đập mạnh một cái.

Nhưng vẫn phải bày ra khuôn mặt tươi cười hỏi thăm: “Mẹ? Mẹ và chú Mộ đang làm gì vậy nha?”

Vân Thi Thi lập tức lúng túng đẩy Mộ Nhã Triết ra, trên mặt người đàn ông không hề có chút mất tự nhiên, ung dung nói: “À, chú đang nói thăm với mẹ cháu đó mà!”

Nụ cười xấu xa trên mặt chính là sự khiêu khích trắng trợn của anh!

Vân Thiên Hữu cũng cười, trong ánh mắt lại vụn vụn.

Góc chân trong tay đã bị cậu túm cho nhẵn nhúm!

Vân Thi Thi càng thêm lúng túng.

Lầm bầm... Người đàn ông này, thật là...

Vân Thi Thi nén con tức, mỉm cười nói với Vân Thiên Hữu: “Mẹ đi mua bánh cho con nhé, Hữu Hữu, nhất định phải ngoan nha, đừng xuống giường chạy loạn!”

Nói xong, cô quay sang cảnh cáo Mộ Nhã Triết: “Thầy Mộ, Hữu Hữu nhà tôi phiền thầy quan tâm, tôi sẽ trở lại ngay!”

Nói rồi, Vân Thi Thi và Lý Hàn Lâm ra khỏi cửa.

Cửa phòng bệnh vừa đóng lại, trong phòng, hai cha con mặt đối mặt, khuôn mặt vốn đang mỉm cười của Vân Thiên Hữu đột nhiên chìm trong gió lạnh.

Mới vừa rồi cậu nhóc còn vui mừng với sự dịu dàng cưng chiều của Vân Thi Thi, lúc này đã tan thành mây khói.

Mộ Nhã Triết thấy biểu cảm không thêm cười nói của cậu, nhất thời như thấy trên người cậu bản thân mình hồi còn nhỏ.

Luôn luôn lạnh như băng, trên mặt không hề có bất kỳ biểu cảm gì, đối với người nào cũng bày ra tư thế phòng ngự võ trang đầy đủ, hoàn toàn tự giam trong thế giới của chính mình, không bao giờ mở rộng lòng với bất cứ ai.

Nét mặt Vân Thiên Hữu lạnh nhạt nhìn anh.

Trong mắt lộ vẻ cảnh giác, sắc soi, cùng với sự quan sát lạnh lùng.

Mộ Nhã Triết khẽ bật cười, không khỏi đi đến phía trước, ngồi xuống cạnh giường bệnh, nghiêng người đối mặt với cậu, từ từ đưa tay xoa gò má lạnh lẽo của cậu.

Sắc mặt Vân Thiên Hữu hơi ngưng lại, cơ thể căng thẳng cứng nhắc.

Gần như theo bản năng, cậu giơ tay lên đánh mạnh một cái vào tay của người đàn ông.

“Đừng chạm vào tôi.”

Giọng nói lạnh như băng, không có bất kỳ tâm tình gì, chỉ có sự lạnh lẽo.

Nhớ tới cử chỉ khiêu khích ban nãy của anh trước mặt cậu, trong lòng cậu liền đầy khó chịu!

Mộ Nhã Triết hơi ngoài ý muốn nhếch mi, cậu nhóc này, dường như tràn ngập địch ý với anh.

Khi Vân Thi Thi ở đây, cậu còn bày ra vẻ tươi cười ứng phó, Vân Thi Thi đi mất, ở trước mặt anh, cậu nhóc này ngay cả nguy trạng cũng lười.

Bất chợt cảm thấy, cậu nhóc này, ở mặt nào đó mà nói thực sự di truyền từ mẹ cậu.

Đôi lúc, như một con mèo cảnh giác, cả người dựng lông, khi phát cáu thì sẽ bắt đầu giương nanh múa vuốt.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 270: Chú có tư cách sao?

Cậu nâng mi lạnh lùng nhìn Mộ Nhã Triết, nét mặt không đổi kéo chân qua một bên, xoay người xuống giường, chậm rãi đi tới bên cửa sổ, khoanh tay.

“Sao chú lại ở đây? Lúc này chẳng phải nên ở nhà với vợ chưa cưới của mình sao? Cứ luôn dây dưa không rõ với mẹ tôi, thật đáng ghét.”

Vừa lên tiếng đã đầy châm chọc.

Đối với giọng điệu lạnh lùng hờ hững của cậu, Mộ Nhã Triết không hề ngạc nhiên.

Đứa bé này, quá nhạy cảm, cần thận dè dặt che giấu mặt yếu ớt nhất của bản thân.

Mộ Nhã Triết thấy cậu dựa vào tường, như thể lúc này bức tường ấy chính là chỗ dựa của cậu.

“Chú rất đặc ý đúng không?”

Mộ Nhã Triết nhìn về phía cậu, đuôi lông mày khẽ nhếch.

Cậu nhóc ngậm chặt môi, giờ phút này cậu cực kì giống con thú nhỏ mắt khổng chế, không hề có cảm giác an toàn. Cậu ôm chặt cánh tay, cố kiềm nén tất cả oán giận bất an, lặp lại câu nói một lần nữa: “Ồ trước mặt tôi bắt nạt mẹ tôi, chú rất đặc ý sao?! Mộ Nhã Triết?”

Cậu gọi thẳng tên của anh, Mộ Nhã Triết nghe thấy nhưng không nổi giận, chỉ cong môi chậm chậm nói: “Dựa theo vai về, cháu phải gọi chú một tiếng cha chứ.”

“Cha?” Mắt của Vân Thiên Hữu mở to: “Dựa vào đâu?”

Mộ Nhã Triết nói: “Dựa vào, trên người con chảy dòng máu của chú, đáp án này, đủ chưa?”

Hai cha con, một lớn một nhỏ, lại tạo nên tình cảnh cực đoan như nước với lửa.

Ánh mắt Vân Thiên Hữu lạnh đi: “Đủ sao? Thiếu!”

Cậu bỗng ngẩng cao cằm, đôi mắt nhìn thẳng người đàn ông điển trai, giọng nói non nớt lộ ra sự kiên định: “Chú cho là, giữa chúng ta có quan hệ máu mủ thì tôi phải gọi chú một tiếng ‘cha’ sao? Năm nay tôi sáu tuổi, sáu tuổi! Sáu năm qua, chúng ta đã từng gặp mặt chưa? Chú đã từng làm trách nhiệm của một người cha chưa? Giờ vô duyên vô cớ xuất hiện, muốn tôi nhận chú làm cha?”

Cậu nói, thân thể mơ hồ run rẩy.

Mày Vân Thiên Hữu nhú chặt, cúi đầu, bóp chặt cánh tay, giống như chỉ làm vậy mới đỡ thể đè nén lửa giận trong lòng.

Mi mắt cậu rủ xuống, trầm giọng nói: “Mộ Nhã Triết, tôi nghĩ, chú đã nghĩ sai một việc. Không phải giữa chúng ta có huyết thống thì tôi phải nhận người cha là chú.”

Mộ Nhã Triết giật mình.

Vân Thiên Hữu ngẩng đầu nhìn anh, bỗng dừng cười nhạt hỏi ngược lại: “Khi tôi ra đời chú từng ôm tôi chưa? Đến tối tôi rất sợ bóng tối, chú có ở trên giường hát một bài hát thiếu nhi ru tôi vào giấc ngủ chưa? Khi tôi bị những đứa trẻ khác bắt nạt, chú có ở bên dỗ dành tôi không? Khi tôi ở nhà trẻ, những người bạn khác đều có cha đón về, mà chú đang ở đâu? Khi mẹ bị bắt nạt, chú đang ở đâu? Bây giờ, sáu năm trôi qua, chú đột nhiên xuất hiện, muốn tôi gọi chú một tiếng ‘cha’, Mộ Nhã Triết, chú nghĩ, chú có tư cách ư?”

Giọng nói của cậu không hề kích động, luôn trầm ổn bình tĩnh, nhưng trong giọng nói ấy có chút run run.

Mặc dù cậu cậu tỉnh táo đến nỗi như đang thuật lại một câu chuyện xảy ra với người khác, nhưng giữa những hàng chữ lại đầm đìa máu và nước mắt.

Vân Thiên Hữu lạnh lùng thốt: “Chú sẽ vĩnh viễn không biết, sáu năm này, mẹ đã sống thế nào, và tôi đã sống ra sao.”

Mộ Nhã Triết chậm rãi nói: “Sáu năm qua, chú cũng không hề biết, chú còn có một đứa con trai.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Kiêu ngạo

“Đúng vậy. Tôi cũng không biết, tôi còn có một người cha là chú nữa.”

Vân Thiên Hữu nặng nề nói: “Lúc đầu, khi tôi nhìn thấy chú trên tạp chí, nói thật, trong lòng tôi vừa kích động, vừa tủi thân, vừa tiếc nuối.”

Dừng một chút, cậu nhóc ngẩng mặt, khoe miệng về lên một đường cong thể lương: “Kích động là, tôi cũng có cha ruột, hơn nữa, người đàn ông sinh ra Vân Thiên Hữu tôi lại ưu tú hơn người như vậy. Nhưng tủi thân là, sáu năm qua chú ở đâu? Tiếc nuối là, dù chú ưu tú đến thế nào, không có khả năng tôi giao phó mẹ cho chú!”

Mày Mộ Nhã Triết nhú chặt.

Sự lên án của cậu nhóc khiến trái tim như bị túm chặt, gần như không thở nổi.

Không phải không đau lòng, đau lòng, cực kì đau lòng, như bị một tảng đá lớn đè lên, hít thở khó khăn.

Ban đầu, đối với đứa con trai thông minh hơn người này, trong lòng anh hơi bất ngờ, nhưng kinh ngạc nhiều hơn.

Cậu là anh em song sinh với Tiểu Dịch Thần, như rất khác với Tiểu Dịch Thần, đứa bé này, hình như thành thực hơn trầm ổn hơn. Mà phần thành thực không phải là điều đứa trẻ ở tuổi cậu nên có.

Sáu tuổi, là độ tuổi ngây thơ rực rỡ nhất trong cuộc đời đứa trẻ, đứa trẻ ở tuổi này, nên được hưởng thụ tuổi thơ hồn nhiên tươi đẹp, nhưng cậu lại đeo trên lưng sự trưởng thành.

Nhưng phần thành thực này lại như là chuyện đương nhiên.

Từ khi Tiểu Dịch Thần sinh ra đã được nhận hàng nghìn sự yêu thương, nhà họ Mộ chiều chuộng, anh yêu thương, lấy cậu làm trung tâm, chưa bao giờ ngừng vây quanh.

Mặc dù cậu không gần gũi với Mộ Uyển Nhu, nhưng Mộ Uyển Nhu vẫn luôn dung túng cho cậu. Dù không phải mẹ đẻ của cậu, nhưng Mộ Uyển Nhu coi như đã làm tròn chức trách của một người mẹ.

Nhưng Vân Thiên Hữu thì khác.

Khoảnh khắc ra đời, một lần không có hô hấp, chỉ có dấu hiệu của một sinh mệnh nhỏ bé yếu ớt, suýt nữa không thể giữ được.

Dường như dựa vào bản năng sinh tồn bẩm sinh, cậu cất lên tiếng khóc nỉ non yếu đuối, đi tới thế giới này. Nhưng từ khi sinh ra, cậu không khỏe mạnh hoạt bát như Tiểu Dịch Thần, trước lúc hai tuổi, gần như cậu luôn phải nếm trải sự đau đớn trên cơ thể.

Mơ hồ, cậu hiểu rõ, cơ thể của cậu không khỏe mạnh như những đứa trẻ khác.

Cậu cũng phát hiện, cậu khác những bạn cùng lứa.

Về đến nhà, Lý Cẩm và Vân Na chăm chọc, xa lánh, những lời khó nghe nhục nhĩ, cậu sớm đã nghe quen.

Lúc nhỏ không có cha, cùng với bất nạt và sỉ nhục, nhưng cậu không muốn nói với Vân Thi Thi.

Như thế, liền tạo cho cậu tính cách thành thực.

Vân Thiên Hữu dùng sức siết chặt tay, rồi đột ngột thả lỏng, giọng nói khôi phục sự lạnh lùng: “Từ khi tôi sinh ra, chỉ có mẹ, không có cha! Trước đây chưa từng có, sau này cũng sẽ không có!”

Mộ Nhã Triết hỏi: “Tại sao?”

Vân Thiên Hữu cắn chặt cánh môi, từ môi thốt ra từng chữ lạnh lẽo: “Bởi vì, tôi không cần!”

Lời nói tuôn ra, kéo theo sự yên lặng.

Mãi đến khi Mộ Nhã Triết lên tiếng lần nữa: “Chú rất thích cháu.”

Cơ thể Vân Thiên Hữu cứng đờ, đầu vai run rẩy.

Mộ Nhã Triết dịu dàng nói: “Cháu không thích chú sao?”

Cẩn thận dò xét, dò xét trái tim của cậu.

Hô hấp của Vân Thiên Hữu cứng lại, con ngươi co rút.

Chú rất thích cháu...

Bốn chữ này, dường như mang theo ma lực khó cưỡng, trong nháy mắt, khiến khuôn mặt cậu vốn đang đầy bất an như được an ủi, nổi lên màu đỏ xấu hổ.

Cậu quay đầu sang một bên, hừ lạnh một tiếng: “Tôi không cần chú thích, tôi có mẹ thích là đủ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Chú thương

“Tôi không cần chú thích, tôi có mẹ thích là đủ rồi!”

Đứa trẻ này, cũng kiêu ngạo thật đấy.

“Trước tôi đã nói, không cho phép chú trêu đùa mẹ tôi! Nhưng hết lần này tới lần khác chú kiêu khích tôi, Mộ Nhã Triết, chỉ cho rằng tôi không thể làm gì sao?”

Mộ Nhã Triết không lên tiếng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cậu, tràn đầy mắt tự nhiên và địch ý, mỉm cười cong môi.

Nhất thời trong phòng bệnh im ắng không tiếng động.

Yên lặng trôi qua một lúc lâu, bỗng Mộ Nhã Triết đứng lên, dáng người cao lớn nháy mắt đứng lên, trong giây phút ấy, cả phòng bệnh như bị thu hẹp lại.

Khí chất của người đàn ông quá mạnh mẽ, thế nên Tiểu Hữu Hữu phải ưỡn ngực, nhưng phát hiện chẳng thấm vào đâu, ở trước mặt người đàn ông, khí thế của cậu bị áp chế chặt chẽ.

Hai cha con đứng đối diện nhau, cách biệt chiều cao quá lớn, vì thế Hữu Hữu không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu nhìn anh.

Cổ có hơi ê ẩm.

Thật là cao, giống như trong tưởng tượng của cậu, cha của cậu chắc chắn sẽ cao lớn như cây tùng, cơ thể rắn chắc, có thể chống đỡ được mọi sóng gió, không thể sụp đổ.

Lần gặp gỡ trong tiệc rượu đã cảm thấy anh thật sự rất cao, trong lòng không khỏi ao ước, nếu sau này cậu lớn lên, cao lớn như vậy thì tốt biết bao nhiêu?

Mà giờ khắc này, người đàn ông ấy đứng trước mặt cậu, mới phát hiện ra, người đàn ông này còn anh tuấn hơn trong tưởng tượng của cậu.

Trong lòng, không phải không khát vọng!

Vân Thiên Hữu nghĩ thầm, cao như vậy, không thể ngồi xổm xuống sao? Cậu ngửa đầu nhìn anh, thân cao như đang áp chế cậu vậy.

Như thể giữa cha con có cảm ứng với nhau, hình như Mộ Nhã Triết đoán ra được trong lòng cậu đang nghĩ gì, bước lên phía trước, ngồi xổm xuống trước mặt cậu.

Vân Thiên Hữu giật mình, người đàn ông này, tốt hơn trong tưởng tượng của cậu...

“Vân Thiên Hữu.” Mộ Nhã Triết bình tĩnh nhìn cậu, bàn tay nhẹ nhàng xoa gò má cậu, lúc này đây, lần đầu tiên Vân Thiên Hữu không chống cự sự đụng chạm của anh.

Hoặc là, nghe anh dịu dàng gọi tên mình, giọng nói người đàn ông vốn trầm thấp khàn khàn đánh sự dịu dàng, càng đặc biệt êm tai.

Cậu quan sát người đàn ông.

Người đàn ông cũng quan sát cậu nhóc về mặt quật cường trước mắt.

Nhưng Vân Thiên Hữu không phát hiện, ngón tay xoa gương mặt cậu của người đàn ông, chứa chút run rẩy.

Khuôn mặt đáng yêu đẹp trai của cậu nhóc, làn da non mềm, đôi mắt đen trong veo như nước, như cất giấu ánh trăng tươi đẹp.

Sáu năm trước, anh vốn cho rằng, đứa bé này đã bất hạnh chết non, song đến khi đứa bé tròn vẹn đứng trước mặt anh, người đàn ông vốn lạnh lùng bình tĩnh như anh cũng phải mất không chế.

“Biết chú là ai không?”

“Biết?”

Vân Thiên Hữu ổn định lại tâm tình, bình tĩnh nhìn Mộ Nhã Triết, chậm rãi nói: “Chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Đế Thăng, Mộ Nhã Triết.”

“Thật thông minh.” Mộ Nhã Triết khẽ nhéo gò má của cậu, ánh mắt lộ sự cưng chiều không hề che giấu.

“Hừ. Phí lời!” Vân Thiên Hữu không khách khí nói.

Mộ Nhã Triết nói tiếp: “Con trong tưởng tượng của chú, có chút khác biệt.”

“A? Khác chỗ nào?” Hữu Hữu hơi tò mò.

Hai hàng lông mày của người đàn ông cau lại, lạnh nhạt nói: “Một cậu nhóc thông minh, và là bảo vệ của mẹ.”

Vân Thiên Hữu không vui nhếch mí: “Tôi chính là bảo vệ của mẹ, có làm sao không?”

“Bảo vệ của mẹ thì sai sao? Làm con trai không thương mẹ mình thì ai thương? Còn trông cậy vào người đàn ông khác sao?”

Người đàn ông trong miệng cậu, có ý ám chỉ.

Mộ Nhã Triết nói: “Chú thương.”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 273: Thích là gì?

Vân Thiên Hữu lạnh lùng nói: “Chú thương kiểu gì? Chẳng phải chú còn một vợ chưa cưới sao? Mộ Nhã Triết, tôi cho chú biết, mẹ là bảo vật trong lòng tôi, muốn thương mẹ tôi, phải danh chính ngôn thuận! Vậy mà chú lại đem hôn nhân ra làm trò đùa? Mẹ tôi nghĩ thế nào, tôi không biết. Nhưng tình cảm không danh không phận, ít nhất tôi sẽ không đồng ý!”

Cậu nhóc tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã biết phải danh chính ngôn thuận.

“Chú sẽ không cho rằng, mẹ tôi là người phụ nữ mà chú có thể tùy ý chơi đùa đấy chứ?” Vân Thiên Hữu ngạo mạn khoanh tay, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng thấu xương: “Có Vân Thiên Hữu tôi ở đây, đừng ai nghĩ bắt nạt mẹ tôi. Nếu chú dám, thì thử xem!”

Lời nói uy hiếp không phải chỉ để nói suông, đối với ai bắt nạt mẹ cậu, cậu sẽ không nương tay.

Màn đối thoại của hai cha con giống như đang đàm phán hơn.

Mộ Nhã Triết thân nhiên nói: “Cháu nói, cháu sẽ bảo vệ mẹ cháu, chú không hề nghi ngờ năng lực của cháu. Nhưng cháu đã từng nghĩ tới, cháu sẽ lớn lên, lấy vợ sinh con, mẹ cháu sẽ phải cô đơn một mình hay chưa? Cháu nhẫn tâm sao?”

Vân Thiên Hữu lạnh lẽ nói: “Tôi sẽ không lấy vợ sinh con, tôi sẽ ở cùng mẹ, mãi đến khi mẹ già đi, tôi vẫn sẽ ở bên cạnh, không hề rời xa!”

Lời nói vô cùng chắc chắn, trong mắt cậu nhóc hiện lên sự kiên định.

“Chẳng lẽ cháu không mong muốn có một gia đình hoàn chỉnh hay sao?” Mộ Nhã Triết nắm bàn tay nhỏ bé của cậu, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay anh, cong môi cười: “Có cha, có mẹ, còn có một người anh trai?”

Vân Thiên Hữu lạnh lùng rút tay ra, từ tốn nói: “Chỉ gia đình hoàn chỉnh thôi không đủ. Nếu không có yêu thương, bằng mặt không bằng lòng, ở với nhau sẽ chỉ đem lại đau khổ!”

Mộ Nhã Triết ngẩn ra, không ngờ đứa trẻ này lại nghĩ sâu như vậy.

“Nếu có một ngày, mẹ tôi yêu một người đàn ông, có thể tôi sẽ tôn trọng quyết định của mẹ! Nhưng, điều kiện tiên quyết là, người đàn ông này cũng phải đủ yêu mẹ tôi. Chuyện tình cảm, mặc dù tôi không thể nhúng tay, nhưng không có nghĩa là tôi chỉ ngồi nhìn rồi mặc kệ! Tôi sẽ không để cho bất kì ai làm tổn thương mẹ.”

Hữu Hữu bỗng nhìn anh, đến gần anh, ngón tay nhỏ nhắn đâm chỗ tim anh, bất chợt hỏi: “Đã vậy, tôi hỏi chú, chú có thích mẹ tôi không?”

Đầu ngón tay mềm mại, đâm vào chỗ tim anh, sức lực không đáng kể.

Mộ Nhã Triết chợt im lặng.

Trên thực tế, ngay cả chính anh, cũng không hiểu rõ, đối với Vân Thi Thi, rốt cuộc là loại tình cảm nào?

Thích, là gì?

Trong thế giới tình cảm của anh rất trống rỗng, không có bất kỳ màu sắc nào.

Anh không hiểu tình cảm, cũng không biết yêu là gì.

Từ khi anh có nhận thức đều hành động như một con rối, mãi đến khi Tiểu Dịch Thần được sinh ra, nhìn khuôn mặt non nớt của con, anh mới cảm nhận được tình cảm của người cha đối với đứa con.

Trên mặt tình cảm, anh rất vụng về.

Đối với Tiểu Dịch Thần, anh vô cùng thương yêu, cưng chiều, muốn đem những điều tốt đẹp nhất trên thế giới đến cho cậu.

Giờ đây, đối mặt với Hữu Hữu, anh đau lòng, thương yêu từ trong xương. Càng nhìn cậu, đáy đáy lòng càng khó có thể không chế trào lên thứ tình cảm rạn vỡ mà xa lạ.

Có lẽ, đây chính là tình thương của người cha.

Phần tình thâm máu mủ dường như dung nhập theo xương máu cốt thịt, vô cùng rõ ràng.

Cùng lúc đó, muốn cho cậu một gia đình ấm áp.

Gia đình này, có cha, có mẹ, còn có một người anh trai, hi vọng có thể bù đắp lỗ hổng sáu năm tình cảm trong đứa bé này.

Mà khi đứa bé này đậm đậm tim anh mở miệng hỏi anh, anh lại hơi mê mang.

Thích không?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 274: Dò xét lẫn nhau

Thích không?

Thế nào mới là thích?

Nếu như nói, có ý muốn chiếm cô làm của riêng mãnh liệt, nếu như đây coi như là thích, anh có thể trả lời thẳng bé, anh thích!

Nhưng anh hiểu rõ, khát vọng chiếm giữ không có nghĩa là thích. Vì vậy đối với vấn đề này, nhất thời anh hơi mê mang.

Thấy anh do dự, Hữu Hữu sinh lòng không vui, ngay cả vấn đề này mà cũng do dự.

“Do dự lâu như thế, tôi thấy chú căn bản không thích mẹ tôi.”

Hữu Hữu ngừng một chút, ánh mắt lộ ra ý lạnh.

“Như vậy, nếu không thích, chú còn trêu đùa mẹ tôi làm cái gì?”

“Cháu còn có một người anh.” Mộ Nhã Triết chột nói.

Hữu Hữu ngây người, một lúc sau mới đáp: “Tôi biết.”

Vì sao đột nhiên lại nhắc tới đứa trẻ đó?

Hữu Hữu hoang mang nhìn anh, không mở miệng nữa.

Nhắc tới Tiểu Dịch Thần, trên mặt Mộ Nhã Triết hiện lên vẻ cưng chiều: “Nó tên Mộ Dịch Thần, cao như cháu, nếu đứng cháu, ngay cả chú cũng không phân biệt được đứa nào là cháu, đứa nào là nó.”

“Ừ...” Ánh mắt Hữu Hữu bỗng hơi hoảng hốt.

Cậu biết cậu có một người anh trai, trên thực tế, đối với người anh này, cậu không có nhiều bài xích, có điều trong tiềm thức vẫn chối từ.

Nhưng từ trong miệng Mộ Nhã Triết nhắc tới, đối với người anh trai này càng thêm mấy phần hiếu kỳ.

“Có lẽ là giữa anh em ruột thịt có sự cảm ứng với nhau chăng? Nó hay nói với chú, trong giấc mơ của nó, nó có một em trai.” Mộ Nhã Triết nhìn cậu, khẽ cười: “Ban đầu, chú cho rằng đây chỉ là lời trẻ con. Nhưng giờ nghĩ lại, cảm thấy thật khó tin. Phải cảm thán sự thần kỳ của tạo hóa.”

Vừa dứt lời, trên mặt Vân Thiên Hữu cũng có chút kinh ngạc, đồng thời ánh mắt không khỏi hơi hoảng hốt.

“Cậu ấy...cậu ấy mơ thấy tôi?”

“Ừ.”

Mộ Nhã Triết khẽ nói: “Chú muốn cho nó một gia đình hoàn chỉnh, cũng muốn cho cháu một gia đình hoàn chỉnh, Hữu Hữu, cháu đồng ý không?”

Môi mông của anh mở ra khép lại, dịu dàng đọc tên tục của cậu, trong khoảnh khắc ấy, dường như có thứ tình cảm xa lạ đâm thẳng vào tim, không kịp đề phòng, một loại tình cảm không rõ ràng nảy sinh trong lòng.

Một gia đình hoàn chỉnh...

Có cha, có mẹ...Có thể, có thể có một người anh trai yêu quý cậu?

Trước mắt, người đàn ông này dịu dàng hỏi ý kiến của cậu, hỏi cậu có đồng ý không?

Đồng ý...chứ...

Trong lòng có sự mong ngóng thiêu đốt.

Nhưng vừa mở miệng, về mặt cậu mắt tự nhiên nói: “Tôi không muốn...”

Sắc mặt người đàn ông vẫn như thường, hiển nhiên không thấy ngoài ý muốn với câu trả lời của cậu.

Đừng nói là bắt một đứa bé chỉ mới sáu tuổi chấp nhận thân phận người cha của anh, ngay cả chính anh cũng không hề dự liệu được mình còn có một đứa con trai sáu tuổi, phải tốn nhiều công sức mới tiêu hóa nổi.

Huống hê, đứa bé trước mắt, thông minh hơn người, còn có chủ kiến của bản thân, từ trong cách nói chuyện, mỗi một câu nói của thằng bé đều bảo vệ mẹ mình, không cho anh đường lui, từng bước ép sát, muốn thử tâm ý của anh.

Đứng trước mặt anh, không hề luống cuống sợ người lạ, lạnh lùng quyết đoán, đối với hạnh phúc của mẹ mình, không may mắn bị lay chuyển.

Giữa những hàng chữ, ý nghĩ cũng vô cùng rõ ràng, thủ đoạn đàm phán không hề khác anh.

Chỉ nói dăm ba câu liền biết tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã là một nhân vật lợi hại.

Từ câu nói đó ----- “Mộ Nhã Triết, tôi nói cho chú biết, mẹ là trân bảo trong lòng tôi, muốn thương mẹ tôi, phải danh chính ngôn thuận!”

Đối với đứa trẻ mà nói, điều kiện hạnh phúc quan trọng nhất của cậu, đó là mẹ phải hạnh phúc.

“Nếu có một ngày, chú cho cháu biết, chú thích mẹ cháu, muốn lấy cô ấy làm người vợ duy nhất trong kiếp này của chú...”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 275: Ôm

Hữu Hữu lạnh lùng nói: “Chỉ mình chú thích không đủ, mẹ tôi cũng phải để ý chú mới được nha.”

Lông mày Mộ Nhã Triết giãn gập, bị khí phách ngạo mạn của cậu nhóc làm cho cảm lạnh.

Không hổ là con của anh, giờ tay nhắc chân cũng hiện lên phong phạm để chủ!

Bỗng Hữu Hữu mỉm cười, khoe môi cong lên nho nhỏ, cực kỳ giống một thân sĩ nhỏ lịch thiệp.

“Mộ Nhã Triết, chú nên biết rõ một việc. Có lẽ ở trong quan niệm của chú, sự yêu thương của chú với những người phụ nữ khác là ơn trời ban! Nhưng đối với mẹ tôi mà nói, đây chỉ là thật lòng yêu nhau. Đáng về mẹ tôi xinh đẹp, lại dịu dàng sẵn sàng, huống chi, có đứa con trai như tôi thương mẹ. Nếu muốn ở bên mẹ tôi, phải có tình cảm từ cả hai phía, hiểu rõ chưa?”

“Hừm? Nói cách khác, chú vẫn có cơ hội?” Mộ Nhã Triết hỏi.

Hữu Hữu liếc mắt nhìn anh, hừ lạnh: “Có, phải xem biểu hiện của chú!”

“Vậy thì bây giờ...” Mộ Nhã Triết bỗng mở rộng vòng tay, dịu dàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu, nhẹ nhàng hỏi: “Chú có thể ôm cháu một cái không?”

Giọng nam thuần hậu lộ ra sự cưng chiều của một người cha.

Trái tim Hữu Hữu bỗng cứng lại, đôi mắt trong veo như nước mờ to, tim đập chậm lại.

Thình ---- thịch.

Thấy cậu do dự ngơ ngẩn, Mộ Nhã Triết ‘hừm’ một tiếng, đợi cậu đáp lại.

Ôm một cái...

Sắc mặt Hữu Hữu hơi chần chừ, đầu lưỡi nhỏ liếm đôi môi khô, nhìn lồng ngực dày rộng ấm áp của Mộ Nhã Triết, trong ánh mắt hiện lên khát vọng mơ hồ.

Đối với cái ôm của người cha, bất cứ đứa trẻ nào cũng không có khả năng từ chối.

Tiểu Hữu Hữu cũng vậy.

Hốc mắt của cậu bỗng hơi ê ẩm, đau nhức.

Trong lòng lại nhảy nhót, bước tới gần.

Lúc nhỏ, vườn trẻ tan học, nhìn những bạn khác vội sà vào lòng cha, được cánh tay rắn chắc ôm vào ngực, hình ảnh ấy luôn khiến cậu thấy đau đớn.

Cái ôm của mẹ tuy mềm mại, nhưng sức của mẹ quá yếu, khi ôm cậu sẽ hơi không thoải mái.

Nếu có thể được cha ôm, nhất định sẽ rất hạnh phúc nhỉ!

Cánh tay có lực, lồng ngực ấm áp, tim đập thình thịch, ngồi trên bờ vai, dường như vươn tay là có thể chạm đến cả bầu trời!

Cảm giác ấy, chắc chắn rất hạnh phúc đúng không?

Ôm theo khát khao cháy bỏng, quý xui thần khiến, Hữu Hữu không kìm lòng nổi đưa tay ra, như thể cả người bị bùa chú không thể kháng cự ma lực.

Ánh mắt Mộ Nhã Triết ấm áp, cầm lấy bàn tay nhỏ của cậu.

Bàn tay nhỏ bé, vốn béo mập, lúc này lại hơi lạnh lẽo, lộ ra sự yếu ớt.

Mặc dù bàn tay không lớn nhưng năm ngón tay lại thon dài, móng tay sạch sẽ, khớp xương rõ ràng, vô cùng đẹp giống hệt tay anh. Cầm ở trong tay, nhẹ nhàng nắm chặt, dễ dàng bao tay cậu trong lòng bàn tay.

Mộ Nhã Triết phát hiện, trong lòng đối với cậu con trai này, vô cùng hài lòng.

Thông minh hơn người, hiểu chuyện sâu sắc, lại vô cùng trưởng thành, khiến người ta không khỏi sinh lòng yêu mến.

Hữu Hữu bỗng rút lại, vẻ mặt mất tự nhiên.

Nhìn anh, khuôn mặt đỏ hồng, hơi nóng lên.

Dường như rất sợ người đàn ông sẽ hiểu nhầm, lập tức cường điệu lập trường của mình: “Tôi cho chú ôm, là nể mặt mũi của mẹ tôi...”

Mộ Nhã Triết ngớ ra, chợt mỉm cười: “Được.”

“Nhưng tôi cho chú ôm, không có nghĩa là tôi công nhận chú nhé! Còn...phải xem biểu hiện của chú nữa!” Cậu nhóc ngoài miệng nói không, nhưng sắc mặt lại đỏ lên, rõ ràng đang hơi xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2/0. Tiếp gan

“Nhưng tôi cho chú ồm, không có nghĩa là tôi công nhận chú nhé! Còn...phải xem biểu hiện của chú nữa!” Cậu nhóc ngoài miệng nói không, nhưng sắc mặt lại đỏ lên, rõ ràng đang hơi xấu hổ.

Trên mặt tuy cự nự nhưng trong tâm lý lại vô cùng khao khát cái ôm này.

Mộ Nhã Triết liếc mắt liền nhìn thấu sự cự nự của cậu, giả vờ không biết sự xoắn xýt của cậu, chỉ gật đầu nói: “Ừ.”

“Chỉ một lần này thôi đây...”

Hữu Hữu lại nhai mãi, thấy người đàn ông gật đầu lần nữa, lúc này mới mím môi, nét mặt hơi căng thẳng đến gần người đàn ông.

Từng bước, từng bước một, mãi đến khi cánh tay rắn chắc của Mộ Nhã Triết vòng qua dưới nách cậu, mạnh mẽ ôm lấy cậu, ôm vào trong lòng.

Trong nháy mắt, mặt Hữu Hữu nóng phát sốt.

Mộ Nhã Triết bế cậu nhóc lên, cánh tay trái của anh ôm lấy móng nhỏ của cậu, rất dễ dàng.

Đứa bé quá gầy.

Không biết do phải chịu sự ghê lạnh, hay thiếu dinh dưỡng? Hay là người phụ nữ ngu ngốc kia không cung cấp đầy đủ dinh dưỡng cho cậu?

Trẻ con ở tuổi này đang lúc cơ thể lớn lên, nên ăn nhiều một chút.

Tại sao cứ vẫn gầy như vậy, hai mẹ con ở điểm này rất giống nhau.

Nhưng anh đâu biết rằng, không phải Vân Thi Thi không chú ý bổ sung dinh dưỡng, mà là thể chất cậu nhóc trời sinh như thế, khó hấp thu, thế nên không có bao nhiêu thịt.

Ôm cậu nhóc nhẹ bằng như một chú gà con, người đàn ông cúi đầu nhìn cậu, Hữu Hữu lại hơi xấu hổ cúi đầu, rất sợ người đàn ông nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của cậu.

Cảm giác gì đây?

...Tình thương xa lạ của người cha.

Cánh tay đầy sức lực, dường như có thể chống đỡ được một mảnh trời.

Lòng ngực ấm áp, như có thể hòa tan băng tuyết lạnh lẽo trong đông tối.

Đầu nhỏ của Hữu Hữu dè dặt dán vào lòng ngực, đáp lại cậu, là tiếng tim đập thành thịch.

Chóp mũi cậu bỗng chua xót, nổi lên màu đỏ nhàn nhạt.

Lông mi dày đặc, chẳng biết từ lúc nào đã hơi ẩm ướt.

Thật ẩm ướt quá...

Thình thịch, thình thịch, thình thịch -----

Như tiếng trống đập, chẳng hiểu sao lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ ấy, trong lòng chợt sinh ra cảm giác an toàn khó hiểu.

Bất tri bất giác, cứ thế ngủ mất.

Vân Thi Thi mang theo bánh mì và bánh kem muối mưa trở về, cậu nhóc đã ngủ say trong lòng Mộ Nhã Triết.

Đẩy cửa ra, liền trông thấy cảnh tượng như thế.

Mộ Nhã Triết ngồi ở bên giường, trong lòng anh là cậu nhóc đang nhắm chặt hai mắt, dưới ánh đèn mờ nhạt, khuôn mặt của cậu nhóc hồng hồng đỏ ửng, đôi mắt khép lại, lông mi dày che đi mí mắt, đang ngủ say sưa.

Lý Hàn Lâm theo sau lưng thấy vậy cũng dừng bước, sợ đánh thức chàng hoàng tử giờ đang ngủ say.

Mộ Nhã Triết nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu trông thấy cô đã trở về, chỉ ngón tay vào môi, ý bảo cô nhẹ nhàng động tác.

Vân Thi Thi ngầm hiểu, quay đầu cười áy náy với Lý Hàn Lâm: “Hiệu trưởng, cảm ơn ông! Hữu Hữu đang ngủ, giờ cũng đã muộn, ông mau về nhà thôi!”

“Đừng khách sáo!” Lý Hàn Lâm cười, không khỏi nhìn thoáng qua Vân Thiên Hữu đang vùi đầu ngủ trong lòng người đàn ông.

Ôi, cậu nhóc này, trong lúc ngủ càng đáng yêu hơn.

Có đáng vẻ ngoan ngoãn của một đứa trẻ sáu tuổi.

Ai!

Lý Hàn Lâm thở dài một cái, nói với Vân Thi Thi: “Vậy tôi không ở lại thêm nữa, xin phép đi trước, tạm biệt!”

“Ừ! Tạm biệt hiệu trưởng!”

Đóng cửa lại, trong phòng bệnh khôi phục sự yên tĩnh.

Nhưng sự yên tĩnh này lại vô cùng hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 277: Lo lắng và bất ngờ

Vân Thi Thi đặt đồ lên tủ ở đầu giường, ngồi xuống một bên, nhất thời, hai người im lặng không một tiếng động.

Lúc đầu, khi nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông dịu dàng ôm đứa trẻ, trong lòng cô có sự rung động.

Nhưng ngược lại, cô không khỏi hơi bận tâm.

Người đàn ông này, nhìn thấy đứa bé, sẽ không thay đổi ý nghĩa muốn đưa đứa bé về nhà họ Mộ chứ?!

Mặc dù người đàn ông này ngầm cho phép cô giữ thằng bé bên người, nhưng không hề nói anh sẽ buông tha quyền nuôi nấng đứa bé.

Trong nhà giàu có vô cùng chú trọng sự kế thừa hương hỏa.

Dù sao đứa bé này cũng là huyết mạch của anh, dẫu anh đồng ý nhưng nhà họ Mộ sau lưng anh sẽ đồng ý sao?

Sợ là sẽ không đâu!

Vân Thi Thi không khỏi hơi ảo não.

Là cô không đủ cẩn thận, cô luôn cho rằng có thể bảo vệ đứa bé thật tốt, giờ thân phận được đưa ra ánh sáng, tình cảnh của cô thật quá bị động.

Mộ Nhã Triết lặng lẽ ôm cậu nhóc, cúi đầu nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ béo mập của cậu, cứ thế không biết trôi qua bao lâu.

Vân Thi Thi không phải không bất ngờ.

Trong lòng cô hơi kinh ngạc.

Ở trong ấn tượng của cô, người đàn ông này luôn độc tài chuyên chế.

Lần đầu gặp gỡ, anh xuất hiện trong căn phòng tối, cơ thể mang theo khí lạnh, cử chỉ cao cao tại thượng như bá chủ, không cho bất kỳ kẻ nào phản kháng và đối nghịch.

Mặc dù cô sợ như vậy, nhưng người đàn ông không hề để tâm.

Sáu năm sau gặp lại, anh vẫn ngạo mạn như cũ.

Đúng rồi.

Từ khi anh sinh ra đã ngậm chắt thìa vàng, xuất thân như hoàng thái tử, sống trong nhung lụa, vinh hoa phú quý, tính tình từ nhỏ đã cực kỳ ngạo mạn, kiêu căng không ai bì nổi.

Mà giây phút này, người đàn ông trước mặt cô lại yên tĩnh như vậy, thậm chí nhẫn nại hơn cả tượng tượng của cô.

Càng khiến cô kinh ngạc hơn là, cách ôm đứa trẻ của anh vô cùng hợp lý, không hề có chút mất tự nhiên nào, vì thế Tiểu Hữu Hữu ở trong lòng ngực anh ngủ rất ngọt ngào.

Bình thường anh hay ôm đồ Tiểu Dịch Thần ngủ như thế sao?

Chắc chắn kinh nghiệm rất phong phú rồi.

Nhưng, lấy thân phận của anh, hẳn sẽ phải thuê bảo mẫu chăm sóc đứa trẻ chứ nhỉ? Lẽ nào lại tự tay làm tất cả?

Nhìn kĩ hồi lâu, bất chợt người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô, tầm nhìn áp đến khiến Vân Thi Thi giật nảy, lập tức quần bách thu hồi ánh nhìn.

Không khí lại rơi vào yên tĩnh.

Vân Thi Thi ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy người đàn ông vẫn duy trì tư thế không đổi, như thể cánh tay sẽ không giờ thấy đau nhức.

Thật lợi hại quá.

Khi cô ôm Hữu Hữu, chỉ một lúc thôi mà cánh tay đã không chịu nổi, vừa đau vừa nhức.

“Không mệt sao?”

Mộ Nhã Triết nhún mày, lắc đầu.

“Không mệt.”

“Hay là, để tôi ôm một lát cho!” Vân Thi Thi nói.

Mộ Nhã Triết nhìn dung mạo của cậu nhóc, chậm rãi nói: “Không cần. Tôi muốn ôm nó một lúc!”

“À...” Vân Thi Thi trầm ngâm nói: “Thật lợi hại, tay không nhức sao?”

Nét mặt Mộ Nhã Triết hiện lên sự yêu thương, khẽ nói: “Khi Tiểu Dịch Thần còn bé rất hay gặp ác mộng. Mỗi khi tỉnh lại, tôi đều phải dỗ dành thì mới bằng lòng ngủ tiếp.”

Tìm Vân Thi Thi như bị đập một cái, thấy anh nhắc tới Tiểu Dịch Thần, trong lòng có sự chua xót không ngừng cuộn trào.

“Sao lại hay gặp ác mộng?”

Mày Mộ Nhã Triết cau chặt lại, trong mắt cũng có sự khó hiểu: “Mơ thấy có người bắt nạt em trai nó.”

Vân Thi Thi ngẩn ra.

“Đây là...giấc mơ gì thế?”

“Không biết!” Ánh mắt Mộ Nhã Triết ngưng lại: “Có thể là giữa hai đứa bé có sự cảm ứng với nhau?”

“Thật sự sẽ có chuyện thần kỳ như tâm linh tương thông sao?” Vân Thi Thi cũng vô cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 278: Chuyện cũ năm xưa

Vừa dứt lời, ngoài cửa bỗng vọng đến tiếng bước chân, rồi dừng ở trước cửa phòng bệnh.

Cốc cốc cốc.

Cánh cửa bị gõ.

Vân Thi Thi nhún mày, đi tới mở cửa ra, đứng ngoài cửa là Vân Nghiệp Trình với khuôn mặt u sầu.

Chẳng hiểu sao, trong một đêm, như già đi mười tuổi.

Vân Thi Thi kinh ngạc, nhìn thoáng qua phía sau ông, không thấy đám người Lý Cẩm.

Vân Nghiệp Trình thấy sắc mặt phòng bị của cô, lập tức nói: “Không có ai khác, chỉ một mình cha thôi.”

“Cha...” Nhìn ông, vẻ mặt Vân Thi Thi phức tạp, đang muốn nói lại thôi.

Lúng túng, yêu thương, hồ thẹn, kiên quyết, tất cả đều hiện rõ trong mắt Vân Nghiệp Trình.

Đối với đứa con này, ông thực sự mắc nợ quá nhiều, lần này tới cũng vì muốn làm rõ mọi chuyện.

“Thi Thi, cha đến thăm Hữu Hữu, tiện thể bàn một số việc với con.”

Vân Thi Thi do dự: “Cha, Hữu Hữu không sau đâu, bác sĩ bảo không có gì đáng ngại, đại khái là bệnh cũ tái phát, giờ đã ngu rồi.”

Vân Nghiệp Trình thờ dãi, chậm rãi nói: “Con yên tâm, cha sẽ chỉ nhìn chút rồi rời đi luôn.”

Vân Thi Thi gật đầu, hé mở cửa.

Vân Nghiệp Trình bước vào, hình như không nhìn thấy Mộ Nhã Triết bên cạnh, bước thẳng đến bên giường.

Lúc này, Hữu Hữu đã được Mộ Nhã Triết cẩn thận ôm lên giường, đắp chăn, khuôn mặt điềm tĩnh dịu ngoan.

Vân Nghiệp Trình ngồi bên giường, nhìn đáng vẻ yếu ớt của cậu, muốn đưa tay an ủi, đưa được một nửa lại ảo não rút về, sắc mặt đau đớn.

“Cha không xứng để được thằng bé gọi một tiếng ông ngoại...”

“Cha...”

Vân Nghiệp Trình bỗng đứng dậy, đi tới ban công, vẫy tay với Vân Thi Thi, ý muốn cô qua đây.

Vân Thi Thi lập tức đi đến ban công, đóng cửa lại.

Hai cha con đối diện một lúc lâu, sự tĩnh mịch qua đi, Vân Nghiệp Trình bất ngờ rơi nước mắt.

“Mấy năm qua, con đã chịu bao nhiêu uất ức! Là cha có lỗi với con, không thể bảo vệ con thật tốt, khiến con chịu nhiều khổ cực như vậy!”

Vừa dứt lời, viền mắt Vân Thi Thi cũng đau nhức, đỏ lên.

Không ai có thể cảm nhận được, lúc này trong lòng cô ngũ vị tạp trần.

Mấy năm qua, Vân Nghiệp Trình luôn đối xử rất tốt với cô, dù cho hai người Lý Cẩm và Vân Na không bao giờ đón nhận cô, nhưng chỉ ít chi phí ăn mặc vẫn có, Vân Nghiệp Trình đã thực sự thực hiện trách nhiệm của một người cha.

Khoảng chục năm trước, bởi vì Vân Nghiệp Trình không có khả năng sinh con nữa, Lý Cẩm vẫn muốn có đứa con trai, hai người bèn đến viện mổ cô, dự định nhận nuôi một cậu bé.

Khi đó, lần đầu nhìn thấy cô, là ở trong phòng ngủ.

Vân Nghiệp Trình đứng trước cửa sổ, nhìn thấy Vân Thi Thi hồi đó mới chín tuổi, cơ thể rúm ró trong góc tường phòng ngủ, hai mắt trống rỗng, trên mặt đầy vẻ u ám.

Nhìn kĩ trên người cô có đầy vết thương. Xanh, đen, tình trạng cả người rất suy nhược.

Không hiểu sao trái tim Vân Nghiệp Trình lại co rút đau đớn.

Đứa bé này, bất luận là ngũ quan hay khí chất đều vô cùng mỉa mai động lòng người, nhìn có vẻ là một đứa bé khéo léo, khuôn mặt thanh lệ rất có linh khí.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong phòng ngủ trống không, tất cả bọn trẻ đều chơi đùa bên ngoài, chỉ có mình cô bé ở trong phòng ngủ, ôm đầu gối, sợ hãi run rẩy.

Chắc chắn là bị những đứa bé khác bắt nạt không ít?

Lý Cẩm thúc giục ông mau đi, Vân Nghiệp Trình lại nói với cô trông trẻ, muốn gặp đứa trẻ vừa thấy đã thương này.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 279: Chuyện cũ

Trên mặt cô giáo đằng sau hiện lên vẻ xấu hổ.

Lúc đó sự nghiệp của Vân Nghiệp Trình thành công, ở địa phương có chút danh vọng, cô giáo kia tốt bụng nhắc nhở: “Ông Vân, ông nhìn trúng đứa trẻ này sao? Đứa trẻ này, trong viện mồ côi không có giáo viên và đứa trẻ nào thích nó, hình như mắc chứng tự bế, sợ rằng tính thần có chút vấn đề. Không thích nói chuyện, luôn bày ra vẻ mặt âm trầm, nhìn rất xui. Hơn nữa, hình như nó còn lén trộm đồ của một cô bé khác, cho nên bọn nhỏ ở đây đều xa lánh nó.”

“Trộm đồ?” Lý Cẩm bên cạnh nhú mày, lập tức nói: “Trộm đồ là không được, sao lại có tính xấu như vậy! Nghiệp Trình, đừng lãng phí thời gian, chúng ta đi xem những đứa bé khác...”

“Bà đừng nói gì nữa.” Vân Nghiệp Trình quát bà ta, bất mãn nói với cô giáo: “Nhân chi sơ tính bản thiện, đứa trẻ nhỏ như vậy, chưa định hình được nhân cách tốt xấu. Mặc dù nhất thời phạm sai lầm, nhưng làm cô giáo không phải nên hướng dẫn đi vào quỹ đạo đúng đắn sao? Nhưng cô xem, đứa trẻ này bị bắt nạt như thế, cô bảo cô bé có vấn đề về thần kinh, thế có gì lạ đâu? Những đứa trẻ khác bắt nạt cô bé, giáo viên không quan tâm, cô cho rằng một đứa bé nhỏ như này có thể làm gì?”

Cô giáo bị ông nói cho xấu hổ, sau đó dẫn Vân Thi Thi ra ngoài.

Đứng trước mặt Vân Nghiệp Trình, nhìn dung mạo hiền hòa của người đàn ông, Vân Thi Thi vẫn sợ hãi run rẩy.

“Tôi không phải trộm...tôi không phải trộm...đừng bắt tôi...”

Tự dưng trái tim Vân Nghiệp Trình đau như bị dao cắt.

Mặc dù ông biết rõ giữa ông và đứa bé không có bất kì ràng buộc huyết thống nào, song thấy đáng về yếu ớt của đứa bé ấy, ông càng đau lòng đến không thờ nổi.

Bởi vậy, mặc dù Lý Cẩm một mực phản đối, ông vẫn quyết định nhận nuôi cô.

Giờ nghỉ lại, Vân Thi Thi vẫn cảm kích như cũ.

Ở trong góc tối ấy, nếu như không có Vân Nghiệp Trình nhận nuôi, tặng cho cô cuộc đời thứ hai, thậm chí cô chẳng biết rốt cuộc mình sẽ biến thành đáng về gì nữa.

Bất kể Lý Cẩm và Vân Na đối xử với cô như nào, thế nhưng đối với Vân Nghiệp Trình, cô vẫn luôn biết ơn.

Vân Nghiệp Trình im lặng hồi lâu, bỗng chậm rãi nói: “Cha dự định ly hôn với bà ta. Ngày mai, chúng ta sẽ đi làm thủ tục ly hôn.”

Bà ta trong miệng ông, dĩ nhiên là Lý Cẩm.

Vân Thi Thi nghe vậy, trong mắt có sự ngạc nhiên.

Ly hôn?

Cha muốn ly hôn với Lý Cẩm sao?

Vân Thi Thi muốn nói gì đó, Vân Nghiệp Trình chỉ lẳng lặng nhìn cô, do dự một lúc, cô vẫn quyết định nói lời trong lòng ra.

“Cha, con ủng hộ quyết định này của cha. Ly hôn với bà ta, là sáng suốt.”

“Cha biết.”

“Con biết, việc hôn nhân chỉ nên khuyên giải không nên ly hôn. Nhưng Lý Cẩm lòng tham không đáy, cha ở với bà ta chỉ sợ bị liên lụy. Cha, hà cớ gì cha khiến bản thân mệt mỏi như thế?”

“Cha có mệt hay không, không thể nói, dù sao tuổi cũng đã cao rồi.

Đối với đàn ông ở độ tuổi của ông mà nói, có thể cho qua thì sẽ cho qua, một nửa cơ thể cũng đã vùi tống đất rồi, giờ ly hôn, nói ra nghe cũng khó, khó tránh khỏi bị người khác chế giễu.

Nhưng cuối cùng không muốn liên lụy cô con gái này.

“Thật ra cha rất hồ thẹn với con. Thậm chí cha chỉ vừa mới biết chuyện sáu năm trước, là bà ta bức bách con...Cha thật vô liêm sỉ!”

Nói xong, ông tát mạnh mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280: Ly hôn

Vân Nghiệp Trình chậm rãi nói: “Chuyện đã qua rồi, nhưng có cách nào cảm thấy hết có lỗi với con, cũng không thể buông bỏ được!”

Nói rồi, ông lôi khăn tay từ ngực ra, bên trong khăn tay lộ ra tám thẻ, Vân Nghiệp Trình nhìn cô: “Ồ đây, có hơn năm trăm vạn.”

“Năm trăm vạn...?”

“Ừ.” Vân Nghiệp Trình nói tiếp: “Trong này, là thù lao thêm vào của vị chủ thuê lúc trước.”

Đây là chi phiếu năm trăm vạn lúc trước trợ lý của Mộ Nhã Triết viết cho ông, ông một xu cũng không động, tất cả đều dồn vào tờ chi phiếu này.

Sau đó, ông làm công kiểm tiền, tích góp từng chút một, tuy không nhiều, song cũng là tâm ý của hắn.

Số tiền tích góp này, là dự định về sau Vân Thi Thi lấy chồng, chuẩn bị làm đồ cưới cho cô.

Ông đã già, bản lĩnh chẳng còn bao, không còn hăng hái như hồi trẻ, tiền lương hơn ba ngàn đồng mỗi tháng, trừ đi mọi chi tiêu sinh hoạt, nhịn ăn nhịn mặc, mấy năm qua, không hề chạm vào số tiền đấy.

Ông vẫn luôn giữ kín cẩn thận tám chi phiếu này, thậm chí Lý Cẩm cũng không biết có nhiều tiền đến vậy, sợ bà ta biết sẽ nổi lòng tham.

Ngay cả Vân Thi Thi cũng cho rằng, khoản tiền này đã dùng để trả nợ.

Lúc trước Vân Na gặp chuyện không may, Vân Nghiệp Trình tìm tới cửa là muốn có cơ hội bàn bạc chuyện đó với Vân Thi Thi.

Ông nghĩ, con gái xảy ra chuyện, bắt đắc dĩ lắm nên mới tìm Vân Thi Thi để mượn dùng gấp mấy vạn đồng, nghĩ cô vẫn luôn ôn hòa dịu dàng, chắc sẽ đồng ý.

Ai ngờ, thành linh nhận ra chân tướng sáu năm trước.

Ông cảm thấy thế giới như đang chao đảo, nhất thời không cách nào tiếp thu được.

Hôm nay, ông đã xác định chắc chắn phải ly hôn với Lý Cẩm, bởi vậy tám thẻ này, nên quay về với nguyên chủ.

“Tuy giá phòng ở thủ đô ngày càng tăng, nhưng tiền trong thẻ này, đủ để mua một căn phòng ra hồn. Mặc dù cha và bà ta kia ly hôn, nhưng tình cha con giữ chúng ta vẫn còn. Sau này, nếu con rảnh rỗi, mang Hữu Hữu đến nhà cha ăn bữa cơm, vậy là đủ rồi!”

“Cha...tiền này...”

Vân Nghiệp Trình nói: “Đây là tiền của con, không thể sớm nói cho con biết, là vì sợ bà ta dòm ngó! Cha vốn giữ gìn cho con, hôm nay vật về với chủ. Con phải nuôi Hữu Hữu, cuộc sống chắc chắn rất khó khăn. Nay Hữu Hữu bị bệnh nằm viện, nhất định sẽ phải tiêu nhiều tiền! Số tiền này, có thể giúp tạm thời!”

“Cảm ơn cha...” Vân Thi Thi nhận lấy tám thẻ kia, mỉm cười nói: “Cha và bà ta ly hôn, nhưng cha đã nói, tình cha con chúng ta vẫn còn, cha về ở cùng bọn con đi! Con sẽ chăm sóc cha và Hữu Hữu.”

Vân Nghiệp Trình hơi do dự nói: “Vậy cũng không hay lắm, con đâu phải chưa biết tính tình của bà ta? Tham vinh hoa, từ trước đến giờ tiêu tiền như nước. Nếu cha ở cùng con, bà ta thể nào cũng chạy tới làm ầm, sợ con và Hữu Hữu sẽ không được yên. Giờ con có tiền đồ, không thể để bà ta làm liên lụy đến con.”

Vân Nghiệp Trình nói rất chân thành, thật lòng thật dạ nghĩ cho hai mẹ con cô.

Dù sao, với tính cách của Lý Cẩm, không đạt được mục đích sẽ không từ bỏ.

Vân Nghiệp Trình dùng từ “bà ta” để gọi Lý Cẩm, có thể thấy với cuộc hôn nhân thất bại này, ông đã thấy vô cùng chán ghét.

Ông lấy hết khả năng, ứng tiền thuốc men cho Vân Na, đối với cô con gái này, ông cũng đã tận tâm tận lực, khuyên can hết lời, nay rơi vào tình cảnh như thế, mặc dù ông cũng đau lòng, nhưng cũng bất lực, đành để mặc nó.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 281: Chăm sóc cho cha

Vân Thi Thi nói: “Cha sợ gì chứ, chỉ cần cha không bị che mắt, thấy rõ bộ mặt của bọn họ là con an tâm rồi. Sau này, con hầu hạ cha, lẽ nào cha muốn con trở mặt nhìn cha không có chỗ nào để đi sao? Cha nuôi con lớn lên, một phần ân tình này, con nhất định phải trả lại!”

Trả lại?

Rõ ràng là ông khiến cô phải chịu nhiều khổ sở như vậy!

Vân Nghiệp Trình vừa phiền muộn vừa cảm động, môi run run, cuối cùng gật đầu.

Mặc dù Vân Thi Thi không phải con gái ruột, nhưng còn hiếu thuận hơn cả con đẻ, đầu ông sinh ra một con sói mắt trắng, song có cô con gái săn sóc như Vân Thi Thi, được an ủi phần nào.

*Sói mắt trắng: ý chỉ vong ơn bội nghĩa

Lúc này, ông không cự tuyệt nữa, chỉ nói: “Qua khoảng thời gian này rồi bàn sau! Cha ly hôn với bà ta, chắc chắn bà ta sẽ không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó ắt đòi phân chia tài sản, thế nào con cũng bị liên lụy!”

“Phân chia tài sản?” Vân Thi Thi tức giận: “Loại phụ nữ đó, còn muốn phân chia tài sản ư?”

“Cha sẽ không chia cho bà ta! Cũng may trước đây không sơ suất, khi mua phòng đăng ký dưới danh nghĩa của con, mặc dù ly hôn nhưng đừng hòng chiếm được điều gì tốt! Đây chính là nghiệp chướng bà ta tạo ra, phải tự mình gánh chịu! Vân Nghiệp Trình cha chưa từng bạc đãi bà ta, ly hôn cũng không thẹn với lương tâm. Nhưng thật uất ức cho con quá!”

Vân Thi Thi ngậm ngẩn.

Nhà trọ nhỏ ba phòng ngủ một phòng khách thật sự ghi dưới danh nghĩa của cô.

Hai cha con rời khỏi ban công bước vào thì thấy chẳng biết từ lúc nào trong phòng bệnh đã đầy bác sĩ, Vân Nghiệp Trình liếc mắt trông thấy người đàn ông ngoại hình điển trai đứng cạnh giường bệnh, nhất thời tim đập mạnh.

“Vị này là...”

Hình như lúc trước đã gặp qua.

Thấy cha hỏi, Vân Thi Thi liếc nhìn Mộ Nhã Triết, hơi chột dạ đáp: “Haha, đây là giáo sư đại học của con, họ Mộ!”

“Trẻ vậy à?!” Vân Nghiệp Trình lú lờ, người đàn ông trước mắt nhìn chỉ khoảng 27, 28 tuổi, dung mạo anh tuấn bức người, tuấn tú lịch sự, vô cùng trẻ trung.

Người đàn ông ngẩng mặt, ngũ quan hoàn mỹ, khuôn mặt tuấn mỹ, giống hệt vương tôn quý tộc cao cao tại thượng, chỉ một ánh nhìn cũng vô cùng có khí thế!

Trẻ tuổi như vậy nhưng thoát nhìn thành thực trầm ổn, giờ tay nhắc chân toát ra khí độ bất phàm!

Ở trước mặt anh, hầu như ai cũng phải tự ti mặc cảm!

Ngay cả Vân Nghiệp Trình cũng không khỏi rụt rè: “Hóa ra là giáo sư đại học của Thi Thi, chào cậu! Nhìn cậu có vẻ rất trẻ tuổi nhì.”

Mộ Nhã Triết phối hợp gật đầu, không nói gì thêm, thái độ cực kì lạnh nhạt.

“Đây...là có chuyện gì xảy ra thế?” Vân Thi Thi thấy trong phòng bệnh đầy y tá, hơi bất ngờ.

“Đổi phòng bệnh.”

Mộ Nhã Triết đơn giản nói.

Lúc này Vân Thi Thi mới nhớ ra, lúc trước vị viện trưởng kia có nhắc qua, muốn bọn họ chuyển sang phòng bệnh hạng nhất.

Nhưng...vì sao lại tập trung nhiều y tá quá vậy?

Chỉ thấy những y tá kia vây quanh cửa phòng bệnh, ánh mắt hoặc kinh diễm hoặc thâm mến đặt trên người Mộ Nhã Triết mà quan sát.

Lúc đầu, chủ nhiệm khu nội trí thông báo bệnh nhân phòng bệnh này phải dời sang phòng bệnh hạng nhất, mấy y tá liền đẩy giường tới đón bệnh nhân.

Nhưng vừa vào cửa phòng đã nhìn thấy người đàn ông tuấn tú này ngồi trước giường bệnh dịu dàng vỗ về đứa trẻ đang say ngủ, hình ảnh hoàn mĩ ấy lập tức giết chết bọn họ trong chớp mắt.

“Trời ạ, người nhà bệnh nhân phòng 702 thật đẹp trai quá!”

“Đẹp cỡ nào vậy?”

“Còn đẹp hơn cả ngôi sao, lán át cả Cố Tinh Trạch! Hơn nữa, nhìn khí chất rất cao quý, chắc chắn không giàu cũng quý!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 282: Giữ kín như bưng

Nhất thời, rất nhiều y tá rảnh rỗi nghe tiếng mà đến, thoáng cái tụ tập đến phòng bệnh, vừa thấy Mộ Nhã Triết, mắt mọi người dán chặt vào!

“Trời ạ! Thực sự quá đẹp trai, vóc người thật cao!”

“Chắc phải 1m9! Còn cao hơn tôi cả 1 bờ vai nữa!”

“Trời ơi, không biết có bạn gái chưa nhỉ? A? Đứa bé đó là con anh ấy sao?...Ngoại hình nhìn có mấy phần giống nhau!”

Kết quả là, tầm nhìn của các y tá quan sát qua lại giữa Mộ Nhã Triết và Vân Thiên Hữu, có hoài nghi, có khiếp sợ, có ngấm nghĩa, có thất vọng.

“Lẽ nào đã kết hôn rồi?”

“Ông trời ơi, đứa bé này đã sáu tuổi rồi, ôi, thật đáng buồn.”

Đám người xì xào bàn tán, mặc dù giọng nói không to những vẫn hơi quấy rầy cậu nhóc đang ngủ ngon trên giường bệnh.

Mộ Nhã Triết thấy cậu bị quấy nhiễu, trên mặt lập tức nổi lên sự khó chịu.

Vân Thi Thi thấy vậy, hơi đau lòng. Vì thế đi tới nói với các y tá: “Xin lỗi, phiền các cô nhỏ giọng chút được không, đừng túm tụm lại ở cửa phòng bệnh, đồ phải đánh thức đứa bé.”

Một y tá thực tập thấy Vân Thi Thi chần trước mặt cô ta, bất mãn đẩy cô sang một bên: “Ôi, giờ trời sắp sáng rồi, lập tức sẽ có y tá phụ trách đến đo huyết áp, hơn nữa, chẳng phải mấy người muốn dời phòng bệnh sao? Tĩnh lại thì chẳng phải tốt hơn sao?”

“Đúng vậy, giờ tỏ vẻ bảo vệ, hay là quá cứng chiều đứa trẻ.”

Trên mặt Vân Thi Thi hơi tức giận: “Đây chính là thái độ làm việc của các cô sao?”

“Cô có ý gì vậy?” Y tá thực tập mới ra trường không lâu, không biết nặng nhẹ thốt ra một câu.

Bên cạnh có người kéo ống tay cô ta: “Được rồi, đừng nói nữa, vừa rồi giọng chúng ta hơi to thật.”

“A? Cô chính là mẹ của đứa bé kia đúng không?” Y tá thực tập bỗng tọc mạch hỏi: “Người đàn ông kia có quan hệ thế nào với cô?”

“Tôi mới nghe cô ấy nói, người đàn ông đó là giáo sư đại học của cô ấy. Hồi trước tôi có nghe tin, có một giáo sư đại học gian díu với học trò.”

Có người thấp giọng phỏng đoán: “Chẳng lẽ, đứa trẻ đó là con riêng...”

“Đủ chưa?” Vân Thi Thi then quá hóa giận nói: “Quan hệ giữa chúng tôi thế nào, cần mấy người hỏi thăm à?”

Cô vừa dứt lời, thấy bọn họ hoảng sợ tròn to hai mắt nhìn về phía sau cô.

Vân Thi Thi bắt giác quay đầu lại, đã thấy Mộ Nhã Triết đứng sau lưng cô, sắc mặt không kiên nhẫn quét qua đám người vây quanh cửa, giọng điệu lạnh lùng.

“Cút.”

Chỉ thốt ra duy nhất một chữ.

Chỉ một chữ này, trong nháy mắt đám người biến mất sạch sẽ.

Dứt khoát thẳng thắn.

Nhất thời phòng bệnh yên tĩnh không ít.

Vân Thi Thi thở phào một hơi, cảm thấy hết nói nổi.

Công việc chuyển phòng bệnh tiếp theo diễn ra rất ổn thỏa.

Không lâu sau, chủ nhiệm liền dẫn hai y tá đi đẩy giường bệnh tới phòng bệnh, ôm cậu nhóc lên giường đó.

Vân Nghiệp Trình rời đi theo chủ nhiệm, trước khi đi dặn dò Thi Thi: “Trời đã sáng rồi, giáo sư Mộ đến thăm Hữu Hữu, vô cùng cảm ơn. Nhưng cậu ấy đã một đêm không nghỉ ngơi, để Thi Thi đưa cậu xuống lầu nhé!”

Mộ Nhã Triết nhìn thẳng ông, ánh mắt hơi lạnh.

Vân Nghiệp Trình bị ánh mắt của anh dọa sợ, hàn huyên mấy câu rồi vội vã rời đi.

Vân Thi Thi nói với ông, người đàn ông này là giáo sư đại học của cô, ngoài mặt ông khen ngợi mấy câu, nhưng ông không phải đứa trẻ ba tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 283: Kẻ lừa đảo

Vân Thi Thi nói với ông, người đàn ông này là giáo sư đại học của cô, ngoài mặt ông khen ngợi mấy câu, nhưng ông không phải đứa trẻ ba tuổi.

Rõ ràng Vân Thi Thi có ý lừa ông!

Mặc dù ông không rõ rốt cuộc người đàn ông này có thân phận gì, nhưng đối với dung mạo của hai cha con, ông lập tức phục hồi tinh thần.

Vì vậy, đối với thân phận của người đàn ông này, đoán được bảy tám phần.

Chắc là vị chủ thuê thần bí của sáu năm trước rồi!

Rất sợ Thi Thi lúng túng nên ông mới không vạch trần!

Vân Nghiệp Trình theo giường bệnh của Vân Thiên Hữu rời đi, phòng bệnh hạng nhất nằm ở tầng 15, trước khi đi ông không quên dặn Thi Thi về nhà nghỉ, trở lại bệnh viện thay ông.

Vân Thi Thi suy nghĩ chốc lát rồi gật đầu, bản thân đúng là nên quay về cầm chút quần áo và đồ dùng hằng ngày của Hữu Hữu đến.

Cửa thang máy, Vân Thi Thi nói: “Mộ Nhã Triết, thời gian không còn sớm, anh hãy trở về đi.”

Về mặt Mộ Nhã Triết giật tít đi: “Đuổi tôi đi?”

“Tôi là thấy anh cả đêm không ngủ, sợ anh mệt mỏi.”

Sắc mặt Mộ Nhã Triết nháy mắt hòa dịu lại, trong mắt có chút chế nhạo: “À, hóa ra là đau lòng cho tôi?”

“Tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ.” Vân Thi Thi hơi tức giận: “Đến lúc không có sức mà làm việc, đừng đổ lên đầu tôi!”

Mộ Nhã Triết cong môi cười, đút tay túi quần, hơi cúi người, thổi khí bên tai cô: “Tình lực của tôi luôn dồi dào, chẳng phải em đã được linh hội rồi sao?”

Lời này, rõ ràng có ý ám chỉ!

Vân Thi Thi cắn môi, chớp mắt khuôn mặt đỏ hồng tới tận mang tai, xấu hổ trừng mắt nhìn anh, sẵn giọng: “Thật chẳng hiểu tự dưng anh đang nói cái gì!”

“Tĩnh----“

Cửa thang máy mở ra.

Vân Thi Thi đang chuẩn bị bước vào thang máy, cơ thể lại bị đẩy vào góc, thoáng cái chạm vào vách tường lạnh như băng.

Cô không khỏi sợ hãi tròn to hai mắt, còn chưa kịp phản ứng, thân thể to lớn của người đàn ông liền áp lên.

Đây đúng là góc chết của camera, anh thật có dụng tâm kín đáo!

Cửa thang máy đóng lại, lúc này, không gian thu hẹp chỉ còn hai người bọn họ.

Vân Thi Thi lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn anh, Mộ Nhã Triết cúi đầu, tay nắm chặt cầm cô, đuôi mắt hẹp dài cong lên tà tứ, con ngươi rất sâu, rất trầm.

Anh nở nụ cười, dí sát vào mặt cô, giọng khàn khàn hỏi: “Kê lừa đảo, em thật thú vị!”

“Anh...anh muốn làm gì?”

Vân Thi Thi hơi bối rối quay mặt đi chỗ khác, lại bị anh bắt quay lại, khiến cô phải ngheh đón ánh mắt của anh.

“Ô, bình thường nhìn đáng vẻ khôn khéo của em, không ngờ khi buộc phải nói dối, mồm miệng rất lạnh lợi.”

Cô ngán người, sắc mặt mất tự nhiên ửng đỏ.

Cô nói dối cũng là do bất đắc dĩ! Ngay trước mặt cha đâu thể ăn ngay nói thật chứ?

Chẳng lẽ phải thành thật với cha? Nếu vậy thì chẳng khác gì đang xé toạc vết sẹo kết vảy của ông.

Đối với hợp đồng sáu năm trước, Vân Nghiệp Trình vẫn luôn canh cánh trong lòng, buồn rầu bản thân không có năng lực, thế nên mới khiến cô con gái ông yêu thương nhất mang thai.

Nếu nói vậy, không cần nghĩ cũng biết cha sẽ thấy khốn đốn không gì bằng.

Nhưng anh cứ theo đuôi cô vào bệnh viện, làm cô không có tâm lý để chuẩn bị mà!

Giờ lại quay sang chỉ trích cô?

Vân Thi Thi hạ mi mắt không nhìn anh, đáng vẻ mím môi như đang giận hờn, ở trong mắt người đàn ông lại có mấy phần non nớt đáng yêu.

“Giáo sư? A!”

Đột nhiên Mộ Nhã Triết cười tà mị, hai ngón tay thon dài捏 gò má cô, ngón cái ấn sâu lên đôi môi của cô, giọng nói biếng nhác: “Cô gái nhỏ, em thử nói xem xem, tôi nên dạy em cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 284: Em như một yêu tinh

“Cô gái nhỏ, em thử nói xem xem, tôi nên dạy em cái gì?”

Nói rồi, anh đưa tay xoa nhẹ một bên bầu ngực đầy đặn của cô, cúi đầu cắn môi cô, đầu lưỡi nghiền một cái, dấn môi cô cười tà: “Là cái này?”

Thử tốt đáng dạy, anh dạy không ít đó nha!

Vân Thi Thi kêu lên một tiếng, dùng sức đẩy anh ra, đáy mắt nổi lên sự tức giận: “Anh...anh làm gì vậy?!”

Đây là thang máy, lúc nào cũng có thể dừng lại, sẽ có người bước vào, anh cứ thế không hề kiêng kỵ ở trong thang máy, không chịu rút lui chút nào?

Nghĩ thế, Vân Thi Thi liền cảm thấy xấu hổ và giận dữ không chịu nổi!

Chuông điện thoại đúng lúc vang lên.

Cô khẽ thở phào, ngóng trông người đàn ông nhận điện thoại, cô có thể tránh thoát một kiếp!

Nào ngờ Mộ Nhã Triết không có ý định bỏ qua cho cô, thậm chí không để ý tiếng chuông, đáng về muốn bắt nạt cô.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, buông mắt quan sát tỉ mỉ dung nhan của cô, rồi chợt cảm thán: “Thật là một khuôn mặt mê hồn cỡ nào!”

Ánh mắt vô tội thanh thuần, lộ ra mấy phần hồn dỗi, liếc mắt là có thể mê hoặc lòng người.

Mộ Nhã Triết cúi đầu, mỗ lên môi cô một cái, cười vô cùng mập mờ.

“Có ai nói cho em biết, em như một cô yêu tinh hay không?”

Vân Thi Thi nghiêng đầu qua chỗ khác, không để ý tới sự trêu đùa của người đàn ông.

Bất chợt anh lại cúi đầu, đôi môi ấm áp ôm trọn lấy môi cô.

Bàn tay không khách khí chút nào xoa eo cô,捏 mạnh, khiến cô không khỏi vì bị đau mà khẽ hừ một tiếng.

Giữa răng môi tràn ngập hơi thở tinh khiết và thơm tho của anh, dường như còn mang theo mùi thuốc lá nồng, nóng bỏng cướp đoạt hô hấp của cô, chui vào kẽ hở của môi cô, nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ cướp lấy cái lưỡi dính hương, tham luyến nuốt vào.

Cô hơi bất an né tránh, nhìn con người đang dần nặng nề, ngẩng đầu nhìn số tầng, vô cùng tức tối!

Người đàn ông này! Ở trong thang máy mà cũng dám làm! Sắp đến tầng một, nhờ bị người nhìn thấy...

Trong lúc đang mải mê, tay anh đã vòng đến phía sau cô, mang theo nhiệt độ cơ thể nóng rực chui vào trong váy cô...

Nhất thời Vân Thi Thi kinh ngạc sững sờ, không nhận được bắt đầu tránh thoát khỏi sự kìm kẹp, hai tay đẩy vai anh, nhưng vẫn không thể ngăn cản được động tác xâm lược của anh, cô đành đánh liều, cắn mạnh vào lưỡi anh.

Trong sự đau đớn, hai bờ môi tách ra.

Vân Thi Thi hung hãn lau môi, trừng mắt nhìn anh: “Mộ Nhã Triết, đừng có quá đáng!”

Mới vừa rồi khi anh ôm Hửu Hửu, gương mặt dịu dàng, khiến đáy lòng cô khẽ rung động, cái nhìn thay đổi ít nhiều.

Không ngờ lúc này lại lộ ra nguyên hình!

Trên mặt Mộ Nhã Triết bất ngờ một giây, rồi lập tức nguy hiểm hép mắt, đáy mắt hiện lên sự lạnh lùng.

Người phụ nữ này, lại dám cắn anh?

Có ngoái ý muốn, nhưng thấy thú vị nhiều hơn!

Rõ ràng người phụ nữ trước mắt thoát nhìn yếu đuối, nhưng lại phản kháng anh hết lần này tới lần khác. Xem ra mặc dù là một con mèo dịu ngoan, nhưng một khi cong móng vuốt thì cũng có thể gây sát thương!

Nên biết rằng, lấy địa vị và thân phận của anh, xưa phụ nữ như xưa vẹt, thậm chí không tiếc hạ thấp bản thân để quyến rũ anh.

Nhưng lại cứ là người phụ nữ này, vô cùng không tình nguyện, nhưng lại làm anh dấy lên dục vọng chinh phục!

Tốt thôi, tốn nhiều công sức dạy dỗ một chút, cái anh thật sự hưởng thụ, chính là quá trình chinh phục!

Nhìn ánh mắt như đang nhìn con mồi của anh, Vân Thi Thi không khỏi co vai, ánh mắt của người đàn ông này quá đáng sợ, cô vội cúi đầu, không nhìn anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 285: Gặp mặt

Nhìn ánh mắt như đang nhìn con mồi của anh, Vân Thi Thi không khỏi co vai, ánh mắt của người đàn ông này quá đáng sợ, cô vội cúi đầu, không nhìn anh nữa.

Bầu không khí ở đây đang khiến người ta khó thở, cửa thang máy “Tinh” một tiếng chậm chậm mở ra.

Vân Thi Thi như được đại xá ngẩng mặt, nhưng nhìn thấy người phụ nữ đang đứng ngoài thang máy, nhất thời tim roi xuống vực, hô hấp cứng lại, theo bản năng đẩy mạnh Mộ Nhà Triết ra, hơi lúng túng: “Bác..”

Vân Thi Thi xấu hổ, trong lòng rối tinh rối mù, màn vừa rồi trong thang máy không biết đã bị bác xem được bao nhiêu.

Ngón tay căng thẳng xoắn xuyết lại, cô bất an bước ra khỏi thang máy, theo bản năng ngóng trông nhìn Mộ Nhà Triết, ai ngờ người đàn ông này xấu xa lau môi, nhìn cô một cái thật sâu, dần bên tai cô nhẹ giọng nói: “Tôi ở bên ngoài chờ em.”

Dứt lời, anh xoay người, lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua số điện thoại trên màn hình, rồi nghênh ngang rời đi.

Vân Thi Thi ngây người.

Cái này...!

Người đàn ông cứ thế mà bỏ đi, để lại cục diện rối rắm cho cô?

Vân Thi Thi đang chần chừ không biết nên kiểm soát gì, đã thấy Vân Thi Thi kinh ngạc nhìn đáng vẻ rời đi của Mộ Nhà Triết, ngạc nhiên mở miệng: “Thi Thi, hai người vừa làm gì thế?!”

Dĩ nhiên bà không có nhìn lầm!

Ban nãy cửa thang máy mở ra, nhìn thấy cô cháu gái luôn khéo léo đang kẻ sát sạt với người đàn ông kia.

Bạn trai?

Ban nãy người đàn ông vừa nhìn đã biết là tình anh trong giới thương nghiệp, nhất thời tâm trạng hơi kỳ lạ, thầm hoài nghi rốt cuộc bọn họ có quan hệ mập mờ gì!

Vân Thi Thi giật mình, nhất thời không biết nên giải thích thế nào, sắc mặt đỏ bừng, hơi cúi đầu. Vân Thi Thi thấy đáng vẻ chột dạ của cô, nghi ngờ càng sâu.

“Thi Thi, không phải cháu đang nói chuyện với bạn chứ?!”

“Không phải!”

Vân Thi Thi phủ quyết, Vân Linh bèn ép hỏi: “Vậy người đàn ông kia là ai? Vừa rồi các cháu làm gì trong thang máy?”

“Anh ấy...Cháu..Cháu...” Vân Thi Thi cắn môi, ấp úng muốn giải thích, lại không thể nói ra sự thật, mím môi: “Anh...anh ấy là giáo sư đại học của cháu!”

“Giáo sư đại học?!”

Giáo sư sẽ ở trong thang máy ôm học sinh của mình sao?!

Vân Linh càng thêm nghi hoặc, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, không thể nghi ngờ, đứa bé trước mắt đang nói dối.

Từ nhỏ Vân Thi Thi đã ngoan ngoãn, cũng bởi vậy không hay nói dối, vì thế nói không ngoa là chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra sự hoảng hốt trong mắt cô!

“Thi Thi! Không ngờ cháu bước vào đời lại học nói dối! Giáo sư tiếng Anh? Cháu lừa được cha cháu thì lừa, chứ đừng hòng gạt bác! Thật sự anh ta là giáo sư đại học của cháu sao? Cháu cũng dám lừa bác!”

Đối mặt với sự dồn ép của Vân Linh, Vân Thi Thi đâm lao phải theo lao, khẽ cắn môi, vô cùng chắc chắn: “Anh...anh ấy chính là giáo sư đại học của cháu, hôm nay tới bệnh viện thăm Hữu Hữu!”

“Còn không chịu nói thật sao?” Giọng nói của Vân Linh trầm xuống, hình như nổi giận, bỗng như nhớ ra điều gì, lại lạnh giọng hỏi: “Nghe cha cháu bảo, cháu đã mấy ngày không về nhà, mấy ngày nay cháu đi đâu?” Ngừng một chút, bà lại nghi ngờ nói: “Có phải cháu đi chơi với người đàn ông kia không? Thi Thi, nói cho bác, có phải cháu không chịu học hành, làm ra chuyện đáng xấu hổ không?!”

Sắc mặt Vân Thi Thi càng thêm nóng, trong lòng vừa thẹn vừa vội, cắn chặt môi, hấp tấp tìm một cái có qua loa: “Bác, lúc này cháu còn có việc, xin phép đi trước! Chuyện này cháu sẽ giải thích sau!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Lảng sang chuyện khác

“Bác, lúc này cháu còn có việc, xin phép đi trước! Chuyện này cháu sẽ giải thích sau!”

Dứt lời, cô xoay người bước chân xiêu vẹo rời đi.

Vân Linh neho mắt lại, mày khẽ nhíu, ánh mắt sắc bén. Lòi của nha đầu này, sao lại khả nghi như thế!

Chẳng qua, cô không phải con mình, cho nên dù có làm ra chuyện trái đạo đức gì bà ta cũng không thêm để ý, dù có gây ra chuyện làm nhục mặt dòng họ thì chỉ cần đừng dính đến mặt mũi của bà ta là tốt rồi! Bà ta không chưa nổi người này!

Nghĩ ngợi, bà ta bước vào thang máy.

Chạy ra khỏi cửa bệnh viện, Vân Thi Thi nghĩ lại mà lòng vẫn thấy sợ.

Đều tại người đàn ông xấu xa này, ở trong thang máy cứ dính sát vào cô, hại mình bị bác gặp trong thang máy, không biết làm sao.

Một chiếc xe thương vụ có rèm che đậu bên đường, người đàn ông ngồi trong xe hình như chờ đã lâu.

Xe thể thao lúc trước, anh đã sai trợ lý lái về.

Vân Thi Thi rầu rĩ không vui đi tới, tài xế mở cửa xe ra cho cô, cô lại chậm chạp không có động tác lên xe.

Mộ Nhã Triết ưu nhã ngồi ghế sau, một chân vắt lên, nhìn chăm chú về phía trước, không quay đầu nhìn cô, gò má hoàn mỹ mà kiều ngạo thoát nhìn có vẻ lạnh lùng.

Mi mắt biếng ngác nửa khép, nét mặt lạnh băng.

Anh như một đế vương cao ngạo, cả người tỏa ra khí thế, luôn khiến người ta trong lúc lơ đãng bị thần phục.

Trong lòng Vân Thi Thi vẫn hơi giận anh.

Người đàn ông sao có thể tùy tâm sở dục* như thế? Động dục cũng không phân biệt hoàn cảnh?

*Tùy tâm sở dục: Làm theo ý thích

“Tình trùng lên não!”

Nghĩ thế nào, miệng thốt ra thế đấy.

Vừa dứt lời, cô phản ứng kịp, cắn môi.

Không ngờ lại nói ra...

Mộ Nhã Triết liếc nhìn cô, khóe môi cong lên: “Em nói cái gì?”

Nói cái gì? Nói anh tình trùng lên não đó!

Nhưng câu này, cô không dám nói lại lần nữa.

“Phập” một tiếng, cửa xe đóng lại.

Vân Thi Thi nhìn thẳng về đằng trước, không dám đến gần anh, cơ thể dựa sát vào cửa xe, khóe mắt cẩn thận quan sát anh, xem như thăm dò.

Im lặng hồi lâu, cô bỗng mở miệng: “Phiên anh đưa tôi về nhà, tôi lấy cho Hữu Hữu mấy bộ quần áo.”

Vừa dứt lời, cánh tay bị người đàn ông kéo mạnh một cái, cánh tay dài của Mộ Nhã Triết vươn tới, dễ dàng kéo cô vào trong lòng.

Vân Thi Thi kinh ngạc, khẽ ngọ nguậy, đầu mắt đã bị anh ôm vào lòng.

Trong xe rộng rãi, âm nhạc thong thả du dương.

Đáy mắt người đàn ông toát lên ý cười nghiền ngẫm, môi mỏng mở ra, giọng nói mỉa mai hoặc: “Cô gái, em vẫn chưa trả lời tôi, vừa nói cái gì? Hử?”

Ý câu nói là, cô đừng hòng lãng sang chuyện khác, lấp liếm cho qua!

Vân Thi Thi nhắm mắt không để ý tới anh.

Mộ Nhã Triết lại có cách bắt cô phải mở miệng.

“Em vừa nói, tình trạng lên nào?”

Cách lóp quàng áo bóp mạnh luồng mềm mại trước ngực cô: “Như này?”

Cơ thể Vân Thi Thi run lên, sắc mặt căng thẳng, theo bản năng nhìn về phía tài xế, thấy ông đã vô cùng tự giác quay kính chiếu hậu, mắt điếc tai ngơ với cảnh tượng phía sau.

Một dự cảm bất thường ập vào đầu, Vân Thi Thi bất an tránh né, người đàn ông lại giữ chặt hông cô, bàn tay đặt lên sống lưng cô, đẩy về lồng ngực mình, hai khuôn mặt gần sát nhau, chóp mũi chạm nhau, hơi thở hòa quyện.

Cự ly khăng khít như vậy, thật khiến cô mất tự nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 287: Đè nén rất lâu

Cự ly khăng khít như vậy, thật khiến cô không được tự nhiên!

Nhìn gương mặt điển trai gần trong gang tấc, Vân Thi Thi hơi lúng túng, người đàn ông này, chẳng phải đang ngồi yên sao? Sao tự dưng lại...

Trong xe này còn có người đẩy!

Sự lúng túng của cô hiện lên trên khuôn mặt, cầm bị ngón tay dài của anh giữ chặt, bị ép chuyển hướng nghênh đón ánh mắt của anh, đôi mắt bị đau nheo lại, nổi lên ánh nước mờ hồ, đôi môi đỏ mọng mềm mại, như quả anh đào thơm ngon.

Hung mãnh vỗ lấy môi cô, ngậm chặt, xúc cảm mềm mịn non nớt còn tuyệt hơn trong tưởng tượng.

Dịu dàng miêu tả đôi môi anh đào của cô, tay phải chui vào trong áo cơ, tìm kiếm dải đất tươi đẹp.

Anh vô cùng hào hứng, muốn tiếp tục việc chưa làm xong trong thang máy.

“Đủ rồi! Mộ Nhã Triết!!”

“Đừng nói!”

“Anh -----“

Vân Thi Thi thẹn quá hóa giận, gãy dựa, cơ thể run lấy bầy.

Trên gò má trắng nõn của cô hiện lên màu hồng ngai ngùng, nhìn càng mê người hơn!

Mộ Nhã Triết nhìn cảnh đẹp ý vui, thật là đã đoán sai cô gái này, so sánh cô với mèo con.

Giờ nghĩ lại, đây chính là một cây hoa thuốc phiện mỹ lệ, khiến người khác không nhìn được mà lún càng sâu, trầm mê trong đó!

Vân Thi Thi bị động tác đột ngột của anh dọa sợ, đây đang ở trong xe, tài xế vẫn ngồi phía trước, người đàn ông này, dám làm chuyện này trước mặt người khác?!

Có hơi luồng cuồng, nhưng cảm giác xấu hổ vẫn nhiều hơn, cô dùng sức đẩy lồng ngực anh, nhưng sức lực yếu ớt của cô đối vớ anh mà nói chẳng thấm vào đâu.

Để dằng túm lấy cổ tay cô bẻ ra sau.

“Buông ra...buông!”

Cô thở hổn hển, tức giận trừng mắt nhìn anh, người đàn ông này lại không hề nhúc nhích.

Dán chặt môi cô, anh nhủ mảy: “Chẳng phải em cũng đang nghĩ giống tôi sao?”

Vân Thi Thi cười lạnh, lườm anh: “Anh đang nói gì thế? Chẳng ra sao cả!”

Trong mắt Mộ Nhã Triết lóe lên sự chế nhạo.

“Em đang mê hoặc tôi, chẳng phải vậy sao...”

Hơi thở thơm tho phả vào cổ cô.

Từ trước đến nay anh là người đàn ông thích làm theo ý mình, không thích trói buộc bản thân.

Nhưng anh cũng không thật sự muốn làm cô. Lấy dục vọng chiếm hữu mãnh liệt của anh, sao cho phép người phụ nữ của mình bị người đàn ông khác mơ ước?

Chẳng qua thấy đáng vẻ thẹn quá hóa giận của người phụ nữ này rất đáng yêu, cực kì mê người.

Anh thích thưởng thức tư thế này của cô, cảnh đẹp ý vui.

Bởi vậy, sinh ra tâm tư đùa giỡn.

Nhưng Vân Thi Thi lại cho là thật, người đàn ông này tình trờn lên não, muốn làm cô trên xe.

“Anh...”

Khóe mắt Vân Thi Thi nhìn thoáng qua bóng lưng tài xế, người đàn ông này, thật không coi ai ra gì!

Mất thấy động tác của anh được một tác lại muốn tiến một thước, bàn tay chui ào áo cô, nhất thời cô nổi cáu, cắn chặt môi, vung tay lên.

“Chát -----“

Âm thanh vang dội.

Khuôn mặt người đàn ông nghiêng sang một bên. Cô đẩy anh, ngồi lại vị trí cũ, về mặt đầy sự tức giận.

Ánh mắt Mộ Nhã Triết ngưng lại, hơi khó tin.

Ngay cả tài xế ngồi ở ghế điều khiển cũng ngơ ngẩn, nín thở.

Người phụ nữ bất khuất, ông đã thấy không ít, nhưng dám đánh giám đốc, đây là người phụ nữ đầu tiên!

Thật lợi hại quá đi...

Trong lòng tài xế hơi sùng bái.

Mắt đẹp của Vân Thi Thi nheo lại, không vui nói: “Tôi bắt anh dừng tay đấy, anh không nghe rõ lời của tôi sao?”

Mộ Nhã Triết quay mặt lại, sắc mặt lạnh lùng, nhất là đôi mắt đẹp lóe lên sự sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 288: Ngắm ngằm hại người

Vân Thi Thi không hề sợ sự uy hiếp của anh, đón lấy ánh nhìn của anh, lạnh lùng nói: “Giám đốc Mộ, phiền anh để ý hoàn cảnh một chút, trừ phi là cầm thú, nếu không thì là động dục, cũng phải biết chọn chỗ mà làm chứ? Anh không sợ, nhưng tôi vẫn còn muốn giữ thể diện!”

“Phụt-----“

Người phụ nữ này lại dám ví giám đốc thành cầm thú động dục...

Thật ra cũng khó trách.

Dù sao giám đốc bị kìm nén đã lâu.

Bên người không có người phụ nữ khác, với vợ chưa cưới thì bằng mặt không bằng lòng.

.....Dồn nén đã quá lâu.

Nhất thời tài xế không nhịn được bật cười, nhưng ánh mắt nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, chạm phải tầm nhìn đáng sợ của người đàn ông, lập tức im miệng.

Mộ Nhã Triết nhếch mi, đáy mắt hiện lên sát khí: “Em nói tôi là cầm thú?”

“Tôi nói, anh có năng lực lí giải câu chuyện hay không?” Vân Thi Thi giấu cợt bật lại: “Tôi có bảo anh cầm thú à? Vừa rồi tôi nói, rõ ràng chỉ có cầm thú mới không để ý thời gian địa điểm động dục loạn, không nhất định là anh!”

Mộ Nhã Triết méo xệch. Câu nói của Vân Thi Thi không chệ vào đâu được, khiến anh á khẩu không nói được gì.

Người phụ nữ này, quả nhiên là nhanh mồm nhanh miệng, lấy hình ảnh cầm thú để so sánh với anh, nếu anh muốn phản bác cũng không thể phản bác!

“Giám đốc Mộ xuất thân cao quý, chắc chắn được tiếp nhận giáo dục cao cấp, lẽ nào không hiểu sự tôn trọng tối thiểu với người khác?” Vân Thi Thi nổi nóng nói: “Nếu anh không hiểu, tôi không ngại dạy anh đâu?”

Người đàn ông không vui nhếch mi: “Em đang dạy tôi?”

Tài xế nghe vậy, nhất thời bị nghẹn, lại phì một tiếng.

Mộ Nhã Triết không nhịn được nữa, đang bị người nào đó dắt mũi không có chỗ phát tiết: “Chú Hàn!”

“Dạ, giám đốc!”

“Chú cười cái gì?”

“Ai dám cười cậu đây?” Về mặt chú Hàn xấu hổ: “Tôi cười à? Tôi không cười đâu.”

“Chú vừa...” Giọng nói của Mộ Nhã Triết âm u, cất giấu sự không vui.

“Giám đốc, ban nãy tôi đang mãi suy nghĩ, không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì hết.” Chú Hàn là người thông minh, lập tức biện bạch thanh minh.

“Cút!” Mộ Nhã Triết lạnh lùng thốt.

Chú Hàn lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng tắt xe, tiện thể nâng tấm ngăn trên xe lên, chia cách chỗ điều khiển và ghế sau.

Tấm ngăn được kéo lên, tạo thành một không gian kín, ngăn cách.

“Làm gì thế?” Vân Thi Thi thấy tài xế xuống xe, khóe mắt liếc nhìn về mặt âm trầm của người đàn ông, vô cùng đáng sợ, rõ ràng rất tức giận.

Cô mím môi, sợ hãi cực kì.

Ban nãy vừa cho anh một cái tát, giờ lại hối hận không thôi.

Hình như...chọc giận anh rồi!

Cô xoay người mở cửa xe, nhưng xe đã khóa lại.

Phía sau, cánh tay dài của Mộ Nhã Triết vươn tới, ôm cô vào trong lòng, lạnh lẽo nói: “Hài lòng chưa?”

“...?”

“Giờ, trong xe chỉ có chúng ta, không có người ngoài.”

Vân Thi Thi bị ôm chặt, sáng giọng: “Anh là cảm thú sao?”

“Em nói không sai, tôi chính là cảm thú.”

Mộ Nhã Triết dí sát vào cô, khẽ ngửi càn cỏ thơm mùi sữa tắm của cô, mùi hương giống hệt người anh.

Anh cảm giác mình đã trúng độc.

Độc của người phụ nữ này, không thuốc nào chữa nổi.

Không bao giờ đủ, lúc nào cũng thấy thiếu.

Anh chưa bao giờ khát khao một người phụ nữ đến vậy.

Như thể trúng kịch độc, không ai có thể chữa.

Thấy cơ thể của người đàn ông dán sát, cả người Vân Thi Thi căng cứng, đẩy lồng ngực anh ra, cau gợn nói: “Đừng, tôi không thích ở trong xe!”

“Tôi thích!” Mộ Nhã Triết nhếch mí: “Cảm giác sẽ rất kích thích!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 289: Phá kén

“Anh đủ...”

Cô chưa kịp nói xong câu, chuông điện thoại di động lại vang lên lần nữa.

Lông mày Mộ Nhã Triết không vui nh皺 lại, cầm điện thoại lên.

Vân Thi Thi tò mò liếc nhìn, ba chữ “Mộ Uyển Như” như kim châm đâm vào mắt cô.

Trong lòng bỗng dưng khó chịu.

Mộ Uyển Như, vợ chưa cưới của người đàn ông này?

Trong lòng đang lúng túng, bất chợt cô phát hiện một điều.

Hình như tình cảm giữa bọn họ không tốt?

Cô chưa từng thấy người đang trong tình yêu cuồng nhiệt nào ghi tên đầy đủ của đối phương trong điện thoại.

Chỉ ba chữ lạnh băng, dường như không hề có chút tình cảm gì trong đó.

Nghĩ thế, cô như rùng rợn.

Đơn giản, dứt khoát, mới là tác phong trước sau như một của người đàn ông này!

Không đúng, tình cảm của bọn họ vẫn tốt.

Cô đang chờ mong điều gì?

Nhưng nghĩ vậy, trong lòng lại dâng lên cảm giác nhục nhã.

Cô cảm thấy, mình chính là kẻ thứ ba.

Bỗng nhiên Vân Thi Thi cảm thấy rất khó chịu, muốn biện bạch cho bản thân, nhưng lại không biết nói sao.

Chẳng phải thế sao?

Bây giờ cô có khác gì những người phụ nữ chen chân vào hôn nhân của người khác?

Mộ Uyển Nhu...

Chính là người phụ nữ lần trước gặp mặt sao?

Ánh mắt Vân Thi Thi chợt trở nên sâu sắc.

Cảm giác có chỗ nào lạ lạ.

Không hiểu sao, người phụ nữ này tạo cho cô cảm giác đã từng quen biết.

Khuôn mặt vô cùng quen thuộc, trong trí nhớ phủ đầy bụi của cô, như ấn ký khó có thể phai mờ.

Trong lúc ấy, hình như có ký ức gì đang phá kén chui ra.

Đầu đau như muốn nứt...

Mộ Nhã Triết ngắt điện thoại, không nhận, khóe mắt thoáng nhìn thấy vẻ mặt trầm tư của cô, lông mày không khỏi nhíu sâu.

*

Trang viên hoa hồng.

Trước cửa sổ sắt đất sáng choang, Mộ Uyển Nhu mặc một bộ áo ngủ, nắm chặt điện thoại, biểu cảm trên mặt như cổ kim nén con giận, hơi vắn vẹo.

Không nghe điện thoại!

Gọi ba cuộc, đều bị ngắt.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô ta quay người, đi tới trước bàn ăn, bên cạnh là một xấp tạp chí, tiêu đề trên báo đều không ngoại lệ đưa tin Đường Vũ và cấp cao của Hoàn Vũ yêu đương vụng trộm, văn hay tranh đẹp, thực chói mắt.

Mộ Uyển Nhu tiện tay cầm một tờ báo lên đọc, mắt đảo như lạc rang, nhìn tiêu đề chói mắt, các đốt ngón tay cứng ngắt.

Ngài Luân này thật vô dụng!

Sai hửn ta làm chút chuyện con con như này mà cũng hỏng bét? Uống công cô ta tin tưởng anh ta như vậy, ngay cả chút chuyện này cũng không xong?

Cô còn tưởng rằng có thể vô tư chờ vùi bê bối của Vân Thi Thi được đưa ra ánh sáng, rơi vào đường cùng!

Đến lúc đó, đừng nói là Lâm Phụng Thiên muốn bảo vệ cô ta, dù là Hoàn Vũ cũng không chắc đã giữ cô ta.

Đối với ngôi sao nữ mà nói, bị lộ quy tắc ngầm là bê bối lớn nhất, chắc chắn phải bị cấm cửa, ai ngờ, ngày hôm sau người bị bại lộ lại là Đường Vũ?!

Thật kỳ lạ.

Tại sao lại là Đường Vũ?

Ngài Luân luôn mồm bảo đảm với cô ta, mọi việc đều đã được sắp xếp ổn thỏa, thuộc hạ của anh ta tự tay đưa Vân Thi Thi lên xe, sao đến cuối cùng lại biến thành như này?

Chẳng lẽ, người phụ nữ Vân Thi Thi này có thể biến thành người khác, đây chẳng khác gì nói mơ đêm khuya.

Mộ Uyển Nhu vừa tức vừa bức, đồng thời, lại có chút không tưởng tượng nổi, luôn cảm thấy có sự bất thường, trong chuyện này chắc chắn có điều mờ ám.

Người hầu lần lượt bung bữa sáng lên, Mộ Thịnh được báo mẫu đồ, chậm rãi bước xuống lầu.

Mộ Uyển Nhu lập tức ném tờ báo vào thùng rác, nở nụ cười bước qua, đón lấy tay ông cụ họ Mộ từ tay bảo mẫu, cẩn thận đỡ ông, ngọt ngào nói: “Ông nội, chúc ông buổi sáng tốt lành!”

“Ừ!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 290: Thổi gió bên tai

“Ừ!”

Mộ Uyển Nhu đỡ ông ngồi xuống trước bàn cơm, ông cụ ngồi thẳng người, nâng cảm quan sát phòng ăn, đột nhiên hỏi: “Tôi hôm qua thẳng nhóc kia không quay về?”

Thấy ông cụ nhắc tới, trên mặt Mộ Uyển Nhu hiện vẻ buồn rầu, bất đắc dĩ đáp: “Dạ, chưa trở về, không biết đi đâu, có lẽ là bận việc công ti ạ!”

“Công ti làm cả buổi tối?”

Ông cụ lạnh lùng châm chọc, thể hiện sự bất mãn: “Ông thấy thẳng nhóc này ngày càng cứng đầu, buông thả, nhà cũng không biết đường về! Uyển Nhu, cháu nên quản nó chặt vào!”

“Ông nội, cháu đâu thể quản được anh ấy chứ!”

Mộ Uyển Nhu chu môi, mềm mại ngồi xuống ghế bên cạnh Mộ Thịnh, đau lòng nói: “Ông nội, anh ấy căn bản không nghe cháu khuyên. Từ nhỏ đến lớn, anh ấy ngoài lời của ông ra thì không thèm nghe ai. Cháu bảo anh ấy về sớm chút, nhưng hôm nay cả đêm không về. Đây cũng không phải lần đầu tiên! Nhưng lúc trước anh ấy đâu như này.”

Mộ Thịnh đồng tình gật đầu, đứa trẻ này, tính tình vốn lạnh nhạt, không biết ở bên ngoài chộc khoản nợ phong lưu gì.

Ở trong lòng ông cụ, Mộ Nhã Triết là một người cha có trách nhiệm, mỗi đêm đều trở về cùng Tiểu Dịch Thần ăn cơm, dù công tác có bận rộn đi chăng nữa cũng sẽ không bỏ bê.

Nhưng sự khác lạ mấy ngày nay của anh khiến ông cụ phải để tâm.

Mộ Uyển Nhu thấy sắc mặt ông hơi trầm xuống, tiếp tục nói: “Ông nội, ông nói xem, đều là đàn ông, liệu anh ấy có người phụ nữ khác ở bên ngoài không...”

“Nó dám!” Ông cụ Mộ vừa nghe thấy, tức giận đến vênh cả râu mép trợn mắt, đập mạnh lên bàn, khiến chén trà trên bàn sánh cả ra ngoài.

Người hầu sau lưng run sợ, nhất thời không dám thở mạnh!

Mộ Uyển Nhu thấy vậy mừng thầm.

Mộ Thịnh luôn thiên vị cô ta, lần này nhất định phải để ông làm chủ cho cô ta!

“Nha đầu, con yên tâm. Nếu nó thay lòng với con, dính líu ở ngoài, ông nội chắc chắn sẽ làm chủ cho con, chặt đứt chân nó!”

Ông cụ Mộ yêu thương nhìn cô, khi nói thì nổi giận, quai trượng trong tay đập mạnh xuống đất.

Mộ Uyển Nhu mím môi, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu nhìn ông: “Ông nội...”

“Đừng đau lòng, nhất định ông sẽ không cho phép nó phụ bạc cháu!” Mộ Thịnh nói, vỗ mu bàn tay cô ta, vẻ mặt cưng chiều: “Nhu Nhi cứ yên tâm đi!”

Thấy ông cụ Mộ tuyên bố làm chủ cho cô ta, trong lòng càng vui hơn. Vì vậy, trên mặt giả vờ đau lòng nói: “Ông nội đừng làm vậy...Ông chặt đứt chân anh ấy, cháu sẽ không nở, mà ông nội cũng sẽ đau lòng!”

“Hừ! Chỉ tại cháu cứ chiều nó! Đàn ông dù có quản hay không cũng phải cho nó biết chút quy củ, nếu không sớm muộn gì cũng lêu lổng!” Đối với việc này ông cụ Mộ rất có kinh nghiệm.

Lúc còn trẻ, ông cụ Mộ cũng là một người phong lưu, cưới ba bà vợ, bên ngoài chòng ghẹo không ít hoa đào.

Mộ Uyển Nhu buồn bã nói: “Ông nội, ông còn nhớ cô gái sáu năm trước mang thai thay cháu không?”

“Nhớ rõ!” Ánh mắt Mộ Thịnh tối sầm lại, cô gái kia, do chính ông chọn, dung mạo vô cùng thanh tú, ngũ quan xuất chúng, khí chất thanh thoát.

Càng đặc biệt hơn là, khuôn mặt, vô cùng giống người phụ nữ kia.

Quá giống...quả thực như cùng một khuôn đúc ra.

Bởi vậy, Mộ Thịnh liếc mắt liền chọn trúng cô gái này.

Mộ Uyên Nhu nói tiếp: “Cháu nghĩ, người phụ nữ kia, lai lịch không đơn giản!”

Lông mày của ông cụ Mộ nhúc nhích, vội hỏi: “Sao lại không đơn giản?”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 291: Ông cụ Mộ tức giận

Hai hàng lông mày của ông cụ Mộ hơi động, vội vã truy hỏi: "Không đơn giản thế nào?"

"Người phụ nữ này, rất có dã tâm và mưu kế. Không biết cô ta dựa vào bản lĩnh gì, lại trà trộn vào tiệc rượu Hoàn Vũ. Ở trước mặt Triết cố ý khoe khoang phong tao không nói, còn tìm cơ hội tiếp cận Tiểu Dịch Thần. Ông nói đi, có phải cô ta sử dụng chút thủ đoạn nhỏ, muốn mẹ quý nhờ con, tìm kiếm sự thăng tiến?"

Mộ Uyên Nhu nói, trong mắt lộ ra sự thương cảm: "Từ nhỏ Tiểu Dịch Thần đã không thân thiết với cháu, cháu lo lắng cô ta giờ trò âm mưu gì đó, ly gián mẹ con cháu! Ông nội, ông phải phân xử giúp cháu, có phải cô ta quá đáng không?"

Mộ Uyên Nhu nghĩ tới tiệc rượu ngày hôm đó, cảnh tượng Vân Thi Thi thân mật cùng Mộ Nhã Triết trong sân nhảy, trong lòng đau đớn.

"Con hát?" Ông cụ Mộ hừ lạnh, ông là một người khá cũ kỹ, luôn luôn không ưa người của giới giải trí, đặc biệt là những nữ nghệ sĩ, ông luôn cảm thấy họ có rắp tâm xấu xa, lai lịch không rõ, không có một người tốt lành!

Giới nhà giàu, xem thường nhất chính là những nghệ sĩ trong giới giải trí, bây giờ tuy nói tình phong quang vô hạn, nhưng mà ở trong lòng các cụ già quý tộc, bọn họ chỉ là những con hát không đủ tư cách. Từ xưa có câu, con hát nữ vô tình vô nghĩa, do đó cũng không phải lời nói thành kiến, mà là quả thực danh môn vọng tộc xem thường người lẫn lộn trong giới giải trí.

Mộ Uyên Nhu nghiêng rằng nghiêng lợi gật đầu nói: "Ừm! Cũng không biết dùng thủ đoạn gì, cô ta chui vào giới giải trí, ông nói, có phải do cô ta cố ý?"

"Hừ! Con hát lai lịch không rõ, nếu như thằng nhóc kia dám dẫn vào nhà họ Mộ, cứ thử xem!" Ông cụ Mộ tức giận đến mức môi run rẩy, gõ gõ cây gậy nắn: "Ông không ưa nhất chính là những con hát đề tiện đó, hưởng hờ, lúc trước ký hợp đồng trên điều khoản có ghi rõ ràng, không thể dùng quyền nuôi nấng con cái tạo thành bất cứ quấy nhiễu nào, nếu không tự gánh lấy hậu quả! Cô ta khư khư cố chấp, tất nhiên sẽ có một ngày chết cháy vì chơi với lửa!"

Mộ Uyên Nhu nghe xong, trong lòng mừng thầm, trên mặt lại giả vờ bất đắc dĩ nói: "Nhưng mà, nếu như Triết che chở cho cô ta thì sao đây? Ông nội biết đấy, có vài người phụ nữ, trời sinh chính là hồ ly tinh, từ nhỏ đã biết mê hoặc đàn ông..."

"Thằng nhóc đó dám!?"

"Tại sao anh ấy lại không dám?" Mộ Uyên Nhu dẫu môi, uất ức nói: "Hai ngày nay anh ấy không về, khẳng định là ở cùng một chỗ với người phụ nữ kia, ông nội, ông nhất định phải làm chủ cho cháu!"

"Cái gì?" Mộ Thịnh tức giận trợn to mắt, nổi trận lôi đình: "Chờ thằng oắt đó trở về, ông nhất định phải cố dạy bảo nó! Nhu Nhi, cháu đừng khổ sở. Ông nội làm chủ cho cháu!"

"Ừm!" Mộ Uyên Nhu mừng rỡ gật đầu.

Mặc dù ông cụ Mộ đã sáu mươi tuổi, nhưng khi còn trẻ cũng là người đi qua gió tanh mưa máu, thủ đoạn cay độc tàn nhẫn. Nếu như mượn thủ đoạn của ông diệt trừ Vân Thi Thi là cây đinh trong mắt, cái gai trong thịt thay cô ta, thì cô ta không cần ra tay.

Hiển nhiên con giận của ông cụ Mộ còn chưa tiêu hết, hất cằm lên nhìn quanh, về mặt cổ quái hỏi: "Dịch Thần đâu?"

Mộ Uyên Nhu lập tức dò hỏi bảo mẫu đứng phía sau: "Cậu chủ nhỏ đâu rồi?"

"Cậu chủ nhỏ đang tắm ở phòng tập thể dục."

"Đi gọi cậu chủ nhỏ lại đây ăn sáng."

"Vâng!"

Mộ Uyên Nhu ngồi xuống, cẩn thận đưa tay vỗ về ngực ông cụ, ồm ồm làm nũng: "Ông nội, ông đừng tức giận, hà tất vì một kẻ hèn như vậy mà nổi giận?"

"Được, nghe Nhu Nhi, ông không giận, ông không giận. Chờ ăn xong bữa sáng, cháu theo ông đi ra ngoài giải sầu một chút!" Mộ Thịnh cười nấp chặt

tay Mộ Uyển Nhu, phần nộ trên mặt từ từ tàn đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 292: Thiên phú của Tiểu Dịch Thần

Trang viên biệt thự có diện tích ngàn mét vuông, nằm ở góc Tây Nam, là một phòng xạ kích lớn bên trong tòa nhà.

Đối với Tiểu Dịch Thần, từ trước đến giờ Mộ Nhã Triết không tiếc dốc hết tâm huyết bồi dưỡng.

Khi Tiểu Dịch Thần vừa mới học đi, anh đã ném cậu nhóc vào doanh trại đặc huấn, quan sát binh sĩ đặc chủng huấn luyện.

Khi anh còn nhỏ, ông cụ Mộ cũng bồi dưỡng anh như thế, mùa hè hàng năm, đều sẽ ném anh vào doanh trại đặc huấn tiến hành huấn luyện đặc biệt.

Dưới sự ảnh hưởng của Mộ Nhã Triết, Tiểu Dịch Thần còn nhỏ đã nảy sinh hứng thú với súng ống và đánh nhau.

Lúc hai tuổi, những đứa nhỏ khác vẫn bi bô tập nói, Tiểu Dịch Thần ngâm nếm vũ cao su, có thể thông thạo lắp ráp tháo dỡ các loại súng ống đạn dược, ba tuổi, có thể quen thuộc xạ kích các loại hình dạng trên đất.

Ông cụ Mộ không nhận được tám tác lấy làm kỳ lạ!

Đứa nhỏ cùng tuổi cậu nhóc, còn đang cố gắng học nói, có chút thiên phú, thích thú vẽ vời trên tờ giấy trắng, si mê với món đồ chơi thú vị, nhưng mà Tiểu Dịch Thần lại như kế thừa gen kiên cường trong cơ thể của Mộ Nhã Triết, không thích văn chương chơi chữ, lại vô cùng si mê đánh nhau và súng ống.

Năm tuổi, cậu nhóc chính thức tiến vào quân doanh, nặng nề huấn luyện, cậu nhóc không những không có kêu khổ, trái lại còn rất hưng phấn.

Ông cụ Mộ kinh ngạc tán thưởng, đứa nhỏ này, so với Mộ Nhã Triết khi còn nhỏ, không những không có thua kém, trái lại trò giỏi hơn thầy.

Trong trang viên biệt thự, không chỉ xây dựng phòng đấu kiếm, mà còn phòng bắn tên, sân đấu vật, những thứ này đều là chuẩn bị cho Tiểu Dịch Thần.

Lúc này, phòng bắn tên.

Yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Yên tĩnh đến mức cây châm rơi trên mặt đất khi bật tai vẫn có thể nghe thấy.

Tiểu Dịch Thần đẹp trai mặc quần áo phòng hộ gọn gàng, thân thể đứng ngay ngắn, trong tay cầm cung tên nặng nề, nín hơi tập trung tinh thần, chuyên tâm nhắm vào tấm bia ngoài trăm thước, ngón tay giữ dây cung.

"Vèo", tên rời cung lấy khí thế như sấm vang chớp giật, mũi tên như đóm lửa, bắn ra trong nháy mắt, chuẩn xác chọc thủng hồng tâm.

"Cậu chủ nhỏ..."

Phía sau, bảo mẫu vội vã tới đã đứng chờ một lúc lâu, thấy cậu nhóc để cung tên xuống, lúc này mới dịu dàng mở miệng: "Ông cụ và mợ chủ gọi cậu đến ăn sáng."

Tiểu Dịch Thần giống như không nghe thấy, lạnh lẽo xoay người, mặt không hề cảm xúc cỡi trang bị trên người xuống, bỗng nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi: "Tối hôm qua cha có trở về không?"

"Dạ thưa cậu chủ nhỏ, tối hôm qua cậu chủ không có trở về."

"Ồ."

Tiểu Dịch Thần nhú hai hàng lông mày lại, trong mắt có chút cô đơn. Im lặng không nói, cầm lấy khăn mặt người hầu đưa tới, lau đi những giọt mồ hôi.

"Không ăn, nói với ông nội và mẹ, tôi không thấy ngon miệng."

Lời nói lạnh lẽo, để lộ ra hiện tại tâm tình cậu có chút mất mát.

Bảo mẫu lo lắng nói: "Cậu chủ nhỏ, cậu không đi dùng bữa sáng, ông cụ sẽ lo lắng. Không ăn bữa sáng, đối với thân thể không tốt."

"Vậy thì chuẩn bị cho tôi một phần, đưa đến phòng đọc sách của tôi." Tiểu Dịch Thần nói một cách lạnh lùng, đi thẳng ra khỏi phòng bắn tên, nghênh

ngang rồi đi.

Phía sau bảo mẫu nhìn bóng dáng lạnh lùng của cậu, thở dài.

Chút tính tình này, hai cha con thực sự giống nhau như đúc.

Nhưng mà, bà không thể trái ý cậu, không thể làm gì khác hơn là vội vã chạy đi báo lại, nhanh chóng chuẩn bị một phần ăn sáng tí mĩ đưa tới phòng đọc sách.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 293: Gia đình ấm áp

Đẩy cửa ra, căn phòng bên trong nhà trọ vắng lạnh.

Mộ Nhã Triết đi theo vào, vừa mới sải bước vào làm cho anh có cảm giác không gian này cực kỳ nhỏ hẹp, xuất phát từ không thích, trên mặt lập tức hiện lên ghét bỏ.

Nhà trọ này quá nhỏ.

Đối với Vân Thi Thi và Hữu Hữu mà nói, nơi này đã vô cùng rộng rãi rồi, so với căn nhà nhỏ ở tiểu khu lúc trước cha Vân mua, căn nhà trọ hai phòng một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng đọc sách, phòng khách mười mét vuông, đối với bọn họ mà nói có thể sống vô cùng thoải mái.

Chỉ là đối với người cao gần một mét chín như Mộ Nhã Triết, một nơi dung thân như thế này có vẻ đặc biệt chật hẹp.

Đứng trong khoảng trời nhỏ bé như thế, bó tay bó chân, cảm giác vô cùng gò bó.

Vân Thi Thi bước vào phòng, nhanh chóng chuẩn bị quần áo cho Hữu Hữu tắm rửa.

Chất liệu quần áo bệnh nhân trong bệnh viện rất thô, da thịt trẻ con non mềm, mặc quần áo của bệnh viện ngủ quả thực không tốt, mặc dù Hữu Hữu chưa mở miệng đề cập tới, nhưng Vân Thi Thi lại tỉ mỉ, nhìn một chút thì trông thấy thể chất cậu mất cảm, tay bị ma sát ra những mẩn đỏ, cực kỳ đau lòng.

Đồ cô mua cho Hữu Hữu, tuy không quý báu, nhưng đều đặc biệt chọn những vật có tính chất tốt. Hữu Hữu thể chất ốm yếu, chuyện lớn chuyện nhỏ, cô đều vô cùng chú ý.

Lúc đó, Mộ Nhã Triết nhàn rỗi, tò mò đi "Tham quan" nhà trọ nhỏ nghèo rớt mùng tơi.

Vào cửa, bên trái là một phòng vệ sinh nhỏ hẹp như vại cá. Mộ Nhã Triết cau mày đi vào, đỉnh đầu suýt chút nữa đụng phải khung cửa.

Quá nhỏ, không gian bảy, tám mét vuông chứa một cái máy giặt tự động cũ kỹ, một cái bồn cầu, cùng với một cái bệ rửa mặt, anh đi vào, không để ý, đầu gối va vào máy giặt.

Người đàn ông khề cau mày, cực kỳ không thích, càng thêm ghét bỏ.

Sở dĩ hình dung phòng vệ sinh này còn chưa đủ lớn như vại cá, là bởi vì phòng tiếp khách ở Mộ Trạch, có một mặt bức tường khám động vật sống dưới nước, chỉ là độ dài đã có năm, sáu mét, quả thật lớn hơn phòng vệ sinh này nhiều.

Người còn không bằng một con cá?

Mộ Nhã Triết đi vào nhà bếp, đập vào mắt là hai cái tạp dề con gấu nhỏ treo ở trên móc câu, một lớn một nhỏ, nhìn vô cùng ấm áp. Trên cửa dán vào một tấm "Bảng trực nhật", anh liếc mắt nhìn, một tuần bảy ngày, Hữu Hữu phụ trách nấu ăn năm ngày, còn Vân Thi Thi phụ trách nấu ba món ăn vào hai ngày nghỉ, người đàn ông nhếch môi, cảm thấy thú vị.

Hóa ra, tiểu bảo bối của anh còn biết nấu cơm đấy?

Một đứa bé sáu tuổi, lại biết làm việc nhà, cũng không biết tay nghề ra sao?

Phía nam, song song hai gian phòng, trong đó một gian là phòng đọc sách.

Mộ Nhã Triết vừa mới đi vào, đáy lòng hơi giật mình.

Máy fax, máy in, bàn học bằng gỗ lim, máy vi tính loại tốt, trên bàn, là một kết an toàn đã được khóa lại. Ngoài ra, còn có một hộp bút, cùng với một sấp giấy dày thiết kế, tất cả, đều thu dọn ngăn nắp.

Anh không biết chính là, tất cả trong phòng đọc sách, đều do Vân Thi Thi dựa theo bản thiết kế của Vân Thiên Hữu mà sắp xếp, cũng rất ra dáng một nơi làm việc loại nhỏ.

Bình thường, đều do một mình Hữu Hữu xử lý, Vân Thi Thi chưa bao giờ can thiệp.

Mộ Nhã Triết nhìn bản vẽ trên bàn, tò mò cầm lên, vừa nhìn, không khỏi choáng váng.

Một sấp giấy dày, chính là bản thiết kế một phần đồ chơi trẻ em?

Kỹ xảo vẽ tinh xảo nghiêm cẩn, bất luận là thiết kế hay là lối suy nghĩ, đường nét độc đáo, bản thảo thiết kế như vậy, rõ ràng nên xuất thân từ một nhà thiết kế ưu tú và chuyên nghiệp.

Mộ Nhã Triết có chút đoán không ra, tại sao trong phòng đọc sách của một đứa bé, lại có bản thiết kế chuyên nghiệp như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 294: Nét mặt lúc ngủ

"Mộ Nhã Triết?"

Người đàn ông ngẩng đầu lên.

Thì thấy Vân Thi Thi đứng ở cửa phòng đọc sách ôm một chồng quần áo dày nặng đi giặt, thấy trong tay anh đang cầm bản thiết kế, nghiêm khắc cảnh cáo: "Đồ trong phòng đọc sách không thể chạm loạn, nếu không Hữu Hữu sẽ tức giận!"

Phòng đọc sách này là thế giới nhỏ của Hữu Hữu, bình thường Vân Thi Thi cũng thỉnh thoảng đi vào quét dọn, nhưng mà đồ trong phòng đọc sách, cô không có động vào.

Mộ Nhã Triết đặt bản thiết kế xuống, đi khỏi phòng đọc sách, nhìn lướt qua, như là phát hiện đại lục mới, rào bước đi vào phòng ngủ.

Vân Thi Thi ở một bên, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh.

Đây giống như là một quý tộc áo com không lo tham quan xóm nghèo.

Nhưng cũng không nghĩ nhiều, cô ôm quần áo vào phòng vệ sinh, dự định vào lúc này giặt sạch quần áo.

Mộ Nhã Triết rất tự nhiên "Tham quan" phòng ngủ.

Bước vào cửa, là một cái giường dành cho hai người, đệm chăn và ga trải giường màu lam nhạt, lộ ra cảm giác ấm áp và thú vị của trẻ con.

Hữu Hữu thích màu xanh lam, lại thích sự đơn giản, do đó trên giường không có quá nhiều hoa văn, rất đơn giản.

Trên tủ đầu giường, xếp đầy các loại sách báo, anh tiện tay cầm lấy mấy quyển, có tiểu thuyết ngụ ngôn, có tranh liên hoàn, cũng có truyện cổ tích. Giống như ở đây, cuối cùng cũng tìm được một chút ngây thơ của trẻ con.

Anh chậm rãi ngồi xuống giường, trước mắt không khỏi hiện lên cảnh tượng Vân Thiên Hữu ngồi dựa vào đầu giường lười biếng lật xem tranh liên hoàn.

Những sách này đều là trường học đề cử cho phụ huynh, Vân Thi Thi đặc biệt cầm bản liệt kê sách đi nhà sách mua mấy bộ, đặt ở đầu giường, mỗi đêm trước khi ngủ, cô ôm lấy Vân Thiên Hữu, dịu dàng nhỏ giọng giải thích câu chuyện trên tranh liên hoàn.

Ngày thường, Vân Thiên Hữu luôn cảm thấy vô cùng vô vị tẻ nhạt đối với những thể loại tranh châm biếm và sách vở không cảm xúc này, nhưng cậu lại thích nghe mẹ kể chuyện xưa cho cậu nghe.

Giọng nói của Vân Thi Thi vô cùng mềm mại, lộ ra sự nhỏ nhẹ thuộc về phụ nữ Giang Nam, mềm mại, ngọt ngào, nghe thấy giọng nói ngọt ngào rồi đi vào giấc mộng, là chuyện hạnh phúc nhất trong lòng Vân Thiên Hữu.

Trong không gian nhỏ hẹp, nhưng tràn ngập không khí sức sống, cùng với một chút ấm áp không màng danh lợi.

Mặc dù, gian phòng có chút nhỏ, giường dành cho hai người không đủ rộng rãi, Mộ Nhã Triết gối lên hai tay nằm xuống, thậm chí không thể mở rộng tứ

chi thoải mái.

Nhưng mà trên chân, có mùi sữa thơm đặc biệt của trẻ con, cùng với mùi thơm cơ thể tươi mát trên người Vân Thi Thi.

Một phần hương vị, đầm tĩnh và ôn nhã, không xa hoa rực rỡ, nhưng thấm vào ruột gan.

Trong lòng Mộ Nhã Triết có một khắc yên tĩnh.

Lần thứ hai khi Vân Thi Thi đi vào phòng ngủ, thì thấy người đàn ông nằm ở trên giường, nặng nề ngủ.

Cô không nhận được cười khê, cô vẫn nhớ tới lúc trước người đàn ông nào đó còn nói chính mình tinh lực hơn người?

Vân Thi Thi rón rén đi tới bên giường, ngồi xổm xuống, dùng khoảng cách gần đánh giá nét mặt tinh xảo của người đàn ông khi ngủ.

Người đàn ông ngủ say, nhẹ nhàng khép hai mắt, ánh sáng tối tăm, ở trong bóng tối lạnh nhạt điều khắc rõ ràng góc cạnh ngủ quan của anh.

Đuôi mắt hẹp dài, lông mi dày đen nhánh, đẹp mê người.

Vân Thi Thi kinh ngạc như rụng mảy, cô nhớ lại lúc Hữu Hữu vừa ra đời, có một mái tóc vừa đen vừa dày, nhắm hai mắt, lông mi nhỏ bé mềm mại tí mĩ, thậm chí còn muốn rậm hơn so với lông mi của cô, hóa ra, là kế thừa gen của người đàn ông này.

Sống mũi cao, độ cong tốt đẹp, như được điêu khắc sắc xảo, tinh tế.

Đặc biệt là đôi môi mỏng khiêu gợi, ngay lập tức được tôn sùng là môi hình đứng đầu cho người hôn môi. Mỏng mà kiêu căng, khi cười lên, khoe miệng có chút độ cong tà mị và mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 295: Muốn gì cứ lấy

Vân Thi Thi đánh giá mỗi một tác ngủ quan của anh, bỗng nhiên thật bụng đồng ý, người đàn ông này có dung mạo rất đẹp.

Có lúc, không thể không nói, trời cao bất công, hầu như đem đồ vật tốt đẹp nhất thế gian đều giao cho anh, không chút keo kiệt.

Giải thích rõ, dòng dõi phú khả địch quốc, của cái dùng mãi không cạn, lại trao cho anh dung mạo thiên nhân, cực kỳ đẹp trai, cả người hoàn mỹ.

Nhưng tính nết của anh lại rất cổ quái.

Biến ảo không ngừng, tính cách còn rất xấu xa, hay là tác phong con cháu thế gia, đều tự xem mình là trọng tâm. Cái anh thích, nhất định phải chiếm được. Không chiếm được, phá hủy cũng không muốn chừa cho người khác.

Anh không thích, không muốn, chưa bao giờ vì bất luận người nào mà miễn cưỡng chính mình, ào ào và ngông cuồng tự đại.

Nhưng anh có vốn để làm vậy.

Đang lúc xuất thần, người đàn ông trên giường mở mắt ra, đối diện với tầm mắt xem kỹ của cô.

Vân Thi Thi bất ngờ không kịp chuẩn bị mà run lên!

Một giây sau, một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt hông của cô, kéo vào trong ngực anh, trước mắt trời đất xoay chuyển, trong phút chốc, đã bị người đàn ông nặng nề đặt ở dưới thân.

Giường cho hai người không hề lớn, thậm chí khó có thể chứa đựng toàn bộ cơ thể cao lớn của người đàn ông, nhưng mà tính chất lại hết sức mềm mại.

Thân giường hơi trũng xuống, thân thể cô lồm vào, cơ thể nặng nề của Mộ Nhã Triết phủ phục trên người cô, khó tránh khỏi cảm giác nặng trĩu xuyên qua không khí.

Gò má Vân Thi Thi bởi vì sức nặng cơ thể anh quá lớn, đỏ lên.

"Này, Mộ Nhã Triết, anh làm gì vậy?"

Mộ Nhã Triết cúi đầu, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm dịu dàng trên người cô, giọng nói nặng nề vang bên tai cô: "Ngủ cùng người phụ nữ của tôi."

"Cái gì?" Cô cho rằng mình nghe lầm.

Người đàn ông tốt bụng nhắc nhở cô: "Tôi nói, ngủ cùng em."

Vân Thi Thi bị anh đánh bại, tức giận nói: "Anh là ngựa giống sao? Trong đầu ngoại trừ những thứ này còn có thể nghĩ tới thứ khác không?"

"Tôi là ngựa giống, em là loài gì?"

Cô dứt khoát từ bỏ gãy dựa, làm sao cô có thể quên, người đàn ông này luôn luôn bá đạo, ăn trên ngồi trước, người khác cảm nhận như thế nào căn bản anh không hề để ý.

Không gãy giữa nữa, cũng không có xô đẩy, cô dứt khoát mở ra cơ thể, mặc anh muốn gì cứ lấy!

Mặt không hề cảm xúc nhắm mắt lại, cô không có bất kỳ động tác phản kháng nào, yên tĩnh như một con cá chết.

Nhưng giằng co như thế, hai người đều không có bất cứ động tĩnh gì.

Người đàn ông nằm trên người cô chỉ lẳng lặng giam cầm cô, chậm chạp không có động tác kế tiếp.

Đáy lòng cô cảm thấy hơi nghi hoặc, khẽ mở mắt ra, thì nhìn thấy Mộ Nhã Triết cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt có xem xét, đánh giá.

Bỗng dưng, anh lạnh lùng mở miệng.

"Vân Thi Thi, em có phản không thú vị rồi."

"Có ý gì?"

"Phụ nữ chờ tôi cung chiều, hận không thể xếp hàng từ đây tới Milan. Em lại trốn tránh tôi."

Mộ Nhã Triết lạnh nhạt nhìn cô.

Thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, anh trải qua quá nhiều, luôn có một ít phụ nữ không biết trời cao đất rộng ở trước mặt anh trình diễn, do đó nhìn một chút đã rõ, người phụ nữ này phản kháng không tuân theo anh, không phải là thủ đoạn làm bộ làm tịch.

Mà là tưởng thật nên trốn tránh anh.

Ngao mạn!

Giống như sự cứng chiều của anh, cô phải giả bộ như là được ban ân lớn lao, nên cực kỳ thành kính dập đầu cảm tạ?

Vân Thi Thi khinh bỉ cười: "Mất các cô ấy bị mù, mắt của tôi không mù."

"Mất các cô ấy bị mù?" Mộ Nhã Triết hơi nghiêng người, dùng cánh tay chống đỡ nửa thân thể, dù bận vẫn ung dung chăm chú nhìn cô hỏi ngược lại: "Mù chỗ nào?"

"..." Vân Thi Thi ghen lời.

"Tại sao không nói?"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 296: Trừng phạt

"Trên thế giới nhiều phụ nữ như vậy, tại sao anh lại một mực dây dưa không rõ cùng tôi?"

"Em quên tôi."

Mộ Nhã Triết nắm lấy cằm cô, gương mặt tuần tú chậm rãi áp sát, hôn nhẹ lên khóe môi mát lạnh của cô, hô hấp ấm áp xâm nhập dọc theo môi cô.

Dần dần, hô hấp của anh đã không còn êm dịu, vì thế trở nên hơi gấp gáp.

Môi mòng khiêu gợi dịu dàng đi khắp căn cổ của cô, khê hôn, từ từ ăn vào xương tủy. Giờ phút này, anh có chút đói khát như lữ khách lạc đường trong sa mạc, còn cô, như là một vùng nước suối trong vắt thuần khiết, anh nhiều lần thưởng thức, nhưng cuối cùng vẫn không thể giải khát.

Môi mòng một đường dọc theo gáy duyên dáng của cô hôn tới, cánh tay mạnh mẽ quấn lấy vòng eo không đủ một nắm của cô, đẩy mạnh phía sau cô, làm cho thân thể của cô kề sát ngực anh.

Cách lớp quần áo mỏng manh, giống như có thể cảm nhận được nhiệt độ da thịt cô lan truyền đến, non mềm, ấm áp, tốt đẹp.

Mộ Nhã Triết dùng tay phải nâng sau gáy cô, để cho cô đón nhận môi anh, làn môi ấm áp che phủ lên môi cô, trong khoảnh khắc đó cho cô tất cả.

Không tiếp tục hôn môi như chuồn chuồn lướt nước, lần thứ hai người đàn ông ngừng cưỡng tiến công, một đường chiếm đóng thành trì.

Nhưng mà, anh tiến công, chỉ giới hạn trong việc hôn môi, cũng không có như mấy lần trước, xâm lược càng sâu.

Nhiệt độ bên trong gian phòng bỗng nhiên lên cao.

Ám muội, kiều diễm, bao phủ mật ý.

Cô chịu đựng, lặng im không hề có một tiếng động.

Mộ Nhã Triết không cam lòng cô không chút phản ứng nào, dùng đầu lưỡi cạy môi cô ra, hơi nhiệt tình hơi mê hoặc trêu chọc, nỗ lực dụ dỗ cô đáp lại.

Nhưng mà từ đầu đến cuối, Vân Thi Thi chỉ nhắm hai mắt, mặc anh đòi lấy.

Anh muốn, cô liền cho.

Việc cũng không tính là quá phức tạp.

Cho dù cô giả dục, cũng chẳng thấm vào đâu, trái lại dẫn tới ham muốn chính phục mãnh liệt của đàn ông. Cô thả lỏng thân thể, mặc cho anh đòi hỏi, nhất định anh sẽ cảm thấy hồ hững vô vị, thậm chí mất đi hứng thú với cô.

Đến lúc đó, không phải cô có thể giải thoát rồi sao?

Thoát khỏi người đàn ông này, một lần nữa trở lại quỹ đạo cuộc sống của chính mình.

Giống như cô đoán, cô không hề đáp lại, Mộ Nhã Triết chỉ cảm thấy tê nhạt vô vị, nụ hôn cũng dừng lại.

Ngẩng đầu lên, người đàn ông nhìn về phía gương mặt quật cường kiều căng của cô, lông mày không vui cau lại.

Cảm giác rất vô vị.

Anh thà rằng thấy cô giả dục, phản kháng, như vậy, ít nhất có cảm giác vui vẻ khi chinh phục.

Nhưng mà cô thả lỏng thân thể đón nhận, mặc cho anh đòi lấy, ngược lại hoàn toàn mất đi hứng thú.

Anh bất mãn cúi đầu, trừng phạt cắn vào vành tai cô, đau đón sắc bén truyền đến, Vân Thi Thi gất gao cắn răng, nhẫn nại không phát ra chút âm thanh.

Mặc dù đau đón, cũng không có bất kỳ sự đáp lại nào.

"Em coi mình là cá chết sao?"

Không hiểu đáp lại một chút nào sao?

Hay là cảm thấy, ở cùng anh, cố hết sức đến vậy?

"Anh muốn, tôi cho, tôi nghe lời, không phải anh muốn tôi ngoan ngoãn sao?" Vân Thi Thi mỉm cười châm biếm lại, đáy mắt xẹt qua một tia chán ghét.

Chán ghét anh tùy tiện cùng ngao mạn, chán ghét anh ép buộc.

"Rất tốt."

Cô như vậy, chẳng phải là một loại phản kháng khác sao?

Mộ Nhã Triết bất thành linh cúi đầu, môi mòng lướt qua hai đoạn xương quai xanh như ngọc thạch, dán lên cổ cô, bắt chắp hôn mút, môi gất gao xoắn lấy làn da của cô, hơi thở nóng bỏng không ngừng lướt qua da thịt cô.

Vân Thi Thi cắn răng, lúc đầu còn muốn nhịn xuống, nhưng mà mãi đến lúc này cô đột nhiên ý thức được hành vi khiêu khích xấu xa của người đàn ông này, không thể tiếp tục chịu đựng nữa, hai tay dùng sức đẩy anh ra, vờn mình xuống giường, đi tới trước gương trang điểm, nhìn vào trong gương.

Chương 297: Món ăn ngon

Chỉ thấy người phụ nữ trong gương, hai gò má ửng hồng, ánh mắt âm đạm, nơi cổ lộ ra ngoài không khí có một dấu hôn sưng đỏ mà ám muội, bất ngờ chiếu vào tầm mắt của cô!

Dấu vết chói mắt, là do người đàn ông này điều khắc trên người cô, rất chướng mắt!

"Anh —— "

Vân Thi Thi vô cùng giận dữ, ngón tay dùng sức chà xát, dấu vết đó lại càng thêm sưng đỏ, trái lại rõ ràng hơn.

Bây giờ đã vào giữa hè, anh lại để lại trên cổ cô vết tích rõ ràng như thế, hiển nhiên muốn làm cho cô khó xử!

Người đàn ông này, tại sao có thể xấu xa như vậy chứ?!

Cô xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mộ Nhã Triết, anh thật quá đáng!"

"Đây là trừng phạt."

"Trừng phạt?" Vân Thi Thi không thể tin, giận dữ nhìn anh.

Người đàn ông tự cho là đúng!

Cô vô cùng tức giận, xoay người rời khỏi phòng.

Mộ Nhã Triết chăm chú nhìn vào bóng lưng phẫn nộ rời đi của cô, khóe môi nhếch lên độ cong ý cười đạt được.

Vân Thi Thi chạy vào nhà bếp, dựa vào vại nước bên cạnh, vốc một vốc nước vỗ lên gò má nóng rực, giống như chỉ có như vậy mới có thể khiến cho làn da nóng bỏng của mình nhanh chóng lạnh đi.

Cô dùng khăn mặt nhúng vào nước, liên tục lau chùi gò má và cổ, oán hận xoa bóp, dường như muốn lau đi hơi thở và vết tích người đàn ông đó lưu lại trên người cô, nhưng mà chỉ một lát, cô lại phí công thờ dài.

Tại sao lại khẳng khái làm khó dễ mình như vậy?

Lẽ nào ngay cả mình cũng dẫn vật chính mình?

"Oc ọc —— "

Bụng còn cào lên tiếng.

Cô đói bụng.

Cần cần môi, cô có chút ảm ức mở cửa tủ lạnh, nguyên liệu nấu ăn còn lại trong nhà không nhiều, mấy quả trứng gà, một miếng thịt bò, cùng với một mớ mì sợi.

Thế là cô bắt đầu suy nghĩ, làm chút thức ăn lấp đầy bụng, ăn xong nhanh chóng đến bệnh viện thay thế Vân Nghiệp Trình.

Tay nghề của cô không thể nói là tốt, trước đây khi ở nhà họ Vân,

tất cả việc nhà đều do cô đảm nhiệm.

Khi đó cô vẫn còn đi học, mặc dù thường ngày phải đi làm thuê, vô cùng bận rộn, nhưng mà công việc ba buổi làm của Vân Nghiệp Trình bị đảo ngược, Lý Cẩm lại chưa bao giờ làm bếp, hơn nữa không thể hy vọng về Vân Na, thế là ba món ăn trong nhà hầu như do cô làm.

Sau khi rời khỏi nhà họ Vân, cô bước vào xã hội, cũng thường xuyên bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, cũng may Hữu Hữu ngoan ngoãn hiểu chuyện, thương cô bận bịu công việc, nên đi nhà sách mua về một chồng sách dạy nấu ăn, ngược lại mãi dũa ra được tay nghề giỏi.

Sau cùng, thậm chí tài nấu nướng của Hữu Hữu còn vượt xa trình độ của cô.

Nhưng mà tay nghề của cô cũng xem như tốt, cắt mỏng thịt bò ra rồi bắt đầu xào, thêm vào nồi hai quả trứng gà, chỉ trong chốc lát, một bát nước dùng mì sợi được bung ra khỏi nhà bếp.

Mộ Nhã Triết ở trong phòng ngủ từ xa xa đã ngửi được mùi thơm, theo mùi thơm, đi ra khỏi phòng, Vân Thi Thi trở lại nhà bếp lấy đũa và thìa, vừa đi ra thì trông thấy người đàn ông vô cùng tự nhiên ngồi trước bàn ăn, nâng gương mặt đặc ý ném thử bát mì nóng hổi trước mắt.

Làm bộ như bất ngờ nếm được món ăn ngon.

Người đàn ông nhướng mày, dùng đầu lưỡi liếm nước mì trên khóe môi, hiển nhiên dư vị vô cùng.

Mộ Nhã Triết cúi đầu nhìn chằm chằm cái bát trước mặt, ngoại trừ mì, còn có hai cái trứng luộc, cùng với vài miếng thịt bò, thế nhưng chẳng biết vì sao, mùi thơm lại tản ra trong gió, câu dẫn người ta cảm thấy thèm ăn.

Không thể nghi ngờ, anh cũng đói bụng.

Vốn không có cảm giác, nhưng mà mùi thơm bay vào phòng, nhũ đầu* của anh lại có phản ứng nhỏ bé.

*Nhũ đầu: khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị).

"Đây là cái gì?"

Anh chưa từng thấy loại nguyên liệu nấu ăn này phối hợp với mì nước.

Đầu bếp được Mộ Trạch mời, tất cả đều đến từ khách sạn 5 sao cao cấp, tay nghề nổi tiếng bốn phương. Bát luận là món ăn Trung Quốc hay cơm Tây, món ăn kiểu Pháp, đều nắm trong tay.

Nhưng dù cho ngon đến đâu, hai mươi mấy năm vòng đi vòng lại, cũng sẽ cảm thấy chán ngấy mất hứng.

Nhưng mà mì nước trước mắt, lại làm cho anh khinh ngạc tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298: Bị đói là đáng đời!

Dù sao từ nhỏ cậu cả Mộ com ngon áo đẹp, từ trước đến giờ đều chưa từng thấy cái gì gọi là mì sợi.

Lẽ nào giàu có như anh lại chưa từng ăn mì sợi?

Cũng đúng.

Đây chính là đồ ăn của giai cấp bình dân, quý tộc như anh, chắc chắn không có cơ hội nếm thử.

Vân Thi Thi im lặng, không nói gì.

Đặt đũa và thìa lên bàn, người đàn ông nào đó rất tự nhiên cầm lấy đũa, tự ý ăn mì.

...

Vậy mà ăn rất ngon nha.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rơi trên bề cửa sổ.

Sống lưng Mộ Nhã Triết thẳng tắp, mặc dù là lúc ăn mì, điệu bộ vẫn rất tao nhã, vô cùng yên tĩnh, thậm chí không phát ra một tí tiếng vang.

Lúc này cô mới tin, anh là quý tộc chân chính, từ nhỏ tiếp thu lễ giáo tu dưỡng tốt đẹp, hiện tại ở trên bàn ăn lộ rõ không thể nghi ngờ.

Mặc dù giờ tay cầm lấy cái bát, nhưng mà trong lúc anh vung tay nhắc chân, vẫn duy trì quý khí và trang nhã của danh môn quý tộc.

Phong độ này không có thể giả bộ được, nếu như từ nhỏ không có rèn luyện lễ giáo tao nhã, mười mấy năm qua, phần khí chất này cũng tiến vào trong xương, tự nhiên mà thành.

Vân Thi Thi bất đắc dĩ mím môi, thấy mì của mình bị cướp, không thể làm gì khác hơn lần thứ hai quay lại đi làm thêm một phần.

Lần thứ hai bùng ra thì, Mộ Nhã Triết đã yên lặng không một tiếng động ăn xong mì sợi, dường như đối với khẩu vị của anh, ngay cả nước mì cũng không cho thừa một giọt.

Cô nhìn lướt qua trong bát, thật sự là ăn hết sạch, anh ăn rất tao nhã, mặc dù một giọt nước mì cũng không có rơi vãi trên bàn.

Lễ giáo quý tộc, thật sự rườm rà.

Không một môi sao?

Vân Thi Thi yên lặng oán thầm trong lòng, ngồi ở trước bàn, bùng bát mì chuẩn bị ăn, thì thấy tầm mắt sâu thẳm của Mộ Nhã Triết rơi vào cái bát trong tay cô.

...

"Đây là của tôi!" Cô không vui nói thầm một câu, nói chính xác, phần lúc này anh ăn vốn dĩ cũng là của cô.

Nhìn ánh mắt ẩn hàm mơ ước của anh, cô vội vã che bát mì lại, chỉ lo anh sẽ lại cướp đi, cảnh cáo: "Tô mì này là của tôi."

"Lại nấu cho tôi một phần." Anh thẳng thừng yêu cầu, một bát mì vào bụng, nhưng vẫn chưa hết thòm thèm.

Hiển nhiên, Vân Thi Thi khinh thường khẩu vị của anh, rốt cuộc vẫn là đàn ông, lại thêm một buổi tối không no bụng, tự nhiên sẽ đói bụng.

Lông mày cô hạ xuống, không nói gì: "Anh còn muốn ăn, tự mình đi làm!"

Mộ Nhã Triết yên lặng nhìn cô: "Tôi không biết."

"Không biết? Bị đói là đáng đời!"

Tiêu sái bỏ lại một câu, không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú của người đàn ông trầm xuống.

Trong lòng Vân Thi Thi có chút tự đắc, bị anh ức hiếp nhiều lần như vậy, lần này, cuối cùng cũng coi như hòa nhau! Cứ để anh trơ mắt mà nhìn cô ăn đi!

Thèm chết anh.

Vân Thi Thi hài lòng oán thầm, linh hoạt dùng đũa gấp mì sợi, bỏ vào miệng hút một cái.

"Hút thật lợi hại —— "

Cô ăn mì có thể không cao quý tao nhã giống Mộ Nhã Triết, mặc dù là ăn cơm đều muốn duy trì phong độ quý khí, ăn mì cũng không để phát ra chút âm thanh.

Ăn mì, luôn phải hút mà!

Vân Thi Thi thật sự đói bụng, bởi vậy cũng lười ở trước mặt anh kiêng kỵ phong độ gì đó, mở to miệng, nhét đến miệng căng phồng.

Ăn mì thì, khó tránh khỏi phát sinh tiếng vang nhỏ bé.

Mộ Nhã Triết có chút cau mày, mặc dù cảm thấy bộ dạng này của cô vô cùng không có hình tượng thực nữ, nhưng mà chẳng biết vì sao, thấy cô ăn như vậy, hình ảnh như vậy phối hợp với âm thanh "Xoạt xoạt" từ việc hút nước mì, càng cảm thấy vất mì này càng thơm.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Không thể nói lý

Mộ Nhã Triết có chút cau mày, mặc dù cảm thấy bộ dạng này của cô vô cùng không có hình tượng thực nữ, nhưng mà chẳng biết vì sao, thấy cô ăn như vậy, hình ảnh như vậy phối hợp với âm thanh "Xoạt xoạt" từ việc hút nước mì, càng cảm thấy vất mì này càng thơm.

Vân Thi Thi ăn rất ngon miệng, không chút ý thức được người đàn ông đối diện lặng yên đứng dậy, sau đó không có tiếng động xuất hiện bên cạnh cô, bỗng nhiên cúi người, nắm chặt tay cầm đũa của cô, ngậm lấy môi cô.

Nhịp nhàng ngậm lấy môi cô vào miệng mình.

Mộ Nhã Triết phác họa khoe môi dễ như ăn cơm, hiển nhiên cảm thấy rất ngon miệng.

Vân Thi Thi choáng váng, bỗng dưng dùng mu bàn tay mạnh mẽ lau môi, đẩy bát mì đến trước mặt anh, bị anh trêu đùa, cô hoàn toàn không còn khẩu vị.

"Anh ăn đi, tôi không ăn nữa!"

"Thế nào, tức giận?"

"Ai để ý đến anh? Anh ăn mì sợi đi!"

Vân Thi Thi không nói gì lườm anh một cái, đi tới phòng vệ sinh ôm quần áo sạch vừa giặt xong.

Mộ Nhã Triết thấy đáng về tức giận của cô, tâm tình vô cùng vui vẻ, ngồi trở lại trước bàn, thỏa mãn hưởng thụ mì trong bát.

Khi Vân Thi Thi phơi xong quần áo trở về, trước bàn ăn đã không còn bóng người.

Vòi sen trong phòng tắm truyền đến âm thanh tí tách.

Thình thoảng, truyền đến tiếng chửi rủa của đàn ông.

Ăn mì xong thì đồ chút mồ hôi, thêm vào mồ hôi lúc ở trong bệnh viện, oi bức làm anh chỉ muốn tắm rửa.

Máy nước nóng có vấn đề, nước chảy ra đứt quãng, còn lúc lạnh lúc nóng, điều này làm cho cậu ấm nào đó luôn luôn thưởng thụ loại sinh hoạt cực tốt ăn chút đau khổ.

Khỏe môi Vân Thi Thi co giật, người đàn ông này, đúng là không coi mình là người ngoài, hoàn toàn xem nơi này là nhà mình, rất tự đắc!

Rửa sạch bát mì, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nặng nề.

Vân Thi Thi nghi hoặc trong lòng, mở cửa ra, lại bị cảnh tượng nghiêm túc ngoài cửa làm sợ hãi.

Trong hành lang nhỏ hẹp, đứng thẳng tắp hai hàng đàn ông mặc tây trang đen, vẻ mặt mỗi người đều lạnh lùng, nghiêm túc.

Hai người đứng đầu, bung một bộ quần áo sạch sẽ, nhưng không ai đi vào.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Mộ Nhã Triết mang gương mặt âm trầm đi ra.

Máy nước nóng nóng lạnh thất thường, hiện tại, sắc mặt của anh đen như vậy mực.

Người đàn ông mặc âu phục đứng sau lưng anh, đưa quần áo tới. Mộ Nhã Triết đang dùng khăn mặt xoa mái tóc ẩm ướt, phần dưới cơ thể quần một cái khăn tắm con gấu nhỏ, để trần nửa người trên, đường nét cơ thể rõ ràng, hơi ẩm ướt, tôn lên nét gợi cảm mê người.

Tầm mắt Vân Thi Thi rơi vào khăn tắm con gấu nhỏ, chán nản vịn trán, khăn tắm này là đồ cá nhân của Hữu Hữu, mỗi khi cậu nhóc tắm xong sẽ khoác khăn tắm, vừa đúng lúc có thể che lại cơ thể của cậu, nhưng mà đến trên người người đàn ông này lại nhỏ đến mức chỉ có thể che nửa người.

"Này!" Vân Thi Thi không nói gì chỉ chỉ khăn tắm trên người anh: "Đây là đồ cá nhân của Hữu Hữu."

Mộ Nhã Triết khó chịu liếc xéo cô: "Thì sao?"

"Con trai của tôi có bệnh sạch sẽ." Vân Thi Thi không mặn không nhạt chế giễu, nói.

Mộ Nhã Triết giật giật khoe môi, không tiếp tục duy trì phong thái tao nhã: "Cô bé, cô để con trai của tôi sống ở một nơi rách nát như thế này sao?"

"Nơi rách nát sao?!" Trực giác Vân Thi Thi cho rằng anh là người ngang ngạnh, phần nộ nói: "'Nơi rách nát' trong miệng anh, một tháng phải trả mấy ngàn tiền thuê! Cậu cả Mộ, tôi không giống anh, gia tài bạc triệu, phú khả địch quốc! Chỗ này đã rất đẹp, chỉ là máy nước nóng hỏng mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 300: Không thuê

"'Nơi rách nát' trong miệng anh, một tháng phải trả mấy ngàn tiền thuê! Cậu cả Mộ, tôi không giống anh, gia tài bạc triệu, phú khả địch quốc! Chỗ này đã rất đẹp, chỉ là máy nước nóng hỏng mà thôi!"

Người đàn ông này có chút quá đáng.

Cái gì gọi là nơi rách nát?

Anh cho rằng ai cũng giống như anh, trong nhà tích tụ núi vàng núi bạc sao?

Nơi này là thủ đô! Không phải thành thị loại hai, ba, mặc dù đoạn đường nhà trọ này không tính là tốt, nhưng giá đất không rẻ, tiền thuê một tháng đối với cô mà nói đã vô cùng cao rồi!

Mộ Nhã Triết lại nói: "Một nơi rách nát như thế, vẫn còn thuê?"

"Đúng vậy..."

Người đàn ông mặc âu phục hầu hạ anh thay quần áo sạch sẽ thoải mái, Mộ Nhã Triết không kiên nhẫn xoa xoa mái tóc ẩm ướt, đi lên trước ôm lấy cô.

"Đi."

"Hả —— đi đâu?"

"Tôi tuyệt đối không khoan nhượng để cho người phụ nữ của mình và con trai sống ở chuồng heo."

Chuồng heo? Chờ chút, anh nói nhà cô là chuồng heo?

Vân Thi Thi muốn nổi giận, đã thấy Mộ Nhã Triết nhanh chân đi đến, không nói lời nào mà ôm lấy nửa người cô đi tới cửa, một cước đá văng cửa.

Chủ nhà trọ ở đối diện cửa nghe thấy tiếng động, mở cửa, thì thấy trong hành lang đứng đầy một hàng vệ sĩ, không khỏi sững sờ dừng lại.

Ngẩng đầu thấy người đàn ông cao lớn ôm Vân Thi Thi đang muốn xuống lầu, cũng sợ hết hồn, định thần nhìn lại, thấy là Vân Thi Thi, lập tức tiến lên phía trước nói: "Này, đứng rồi, hai ngày nay tôi tìm cô sao không có ai ở nhà vậy, tiền thuê tháng này của cô..."

Nhà trọ Vân Thi Thi thuê lại dưới danh nghĩa bất động sản, tầng lầu này vừa mới bắt đầu phiên giao dịch, cô liền mua hai phòng, một phòng trong đó tương lai dự định làm phòng cưới cho con trai.

Chỉ là con trai bây giờ mới học cao trung, không trang trí cũng cảm thấy lãng phí, nên trang trí đơn giản rồi cho thuê.

Cô vừa dứt lời, Mộ Nhã Triết không kiên nhẫn từ chối: "Không thuê!"

"Hả?" Chủ nhà trọ bối rối, trơ mắt nhìn theo bọn họ rời đi.

*

"Tổng giám đốc Mộ, nơi này thế nào? 532 bình*, bảy phòng ba phòng làm việc năm nơi bảo vệ, có hoa viên riêng tư, còn có một hồ bơi. Biệt thự tổng cộng năm tầng, có xây thang máy tư nhân."

* Phép đo nước Nhật, 36 thước vuông bề mặt là 1 bình. Ta có:

1 bình=36 yd² (thước vuông) ; 36x532 = 19152 (yd²)=16013.51 (m²)

Đặt chân đến Hương Thê, một vị quản lý kinh doanh nịnh nọt đẩy bản tuyên truyền biệt thự xa hoa cho người đàn ông lạnh lùng ngồi trên ghế salông.

Mộ Nhã Triết tiếp nhận tập tuyên truyền trong tay anh ta, liếc một cái, cúi đầu hỏi ý kiến người phụ nữ trong lòng.

"Thích không?"

Vân Thi Thi vẫn có chút choáng váng, lắc lắc đầu.

Mộ Nhã Triết thấy cô lắc đầu, cũng không hỏi nguyên nhân không thích, trực tiếp trầm giọng nói với quản lý kinh doanh ở bên cạnh mỗi mắt chờ đợi: "Đôi!"

"Được! Tổng giám đốc Mộ, ngài chờ một chút!"

Quản lý không có chút thiếu kiên nhẫn nào, khiêm tốn cung kính lui ra.

Vân Thi Thi ngẩng đầu lên ngắm nhìn bốn phía, đến bây giờ dường như vẫn có chút đặt mình trong mơ.

Hương Thê Mạn Bộ, là khu nhà lầu xa hoa dưới danh nghĩa tập đoàn tài chính Đế Thăng năm nay khai phá khánh thành, hướng tới khách hàng cao cấp, trong đó, một bộ năm trăm bình biệt thự đều có giá cao tới 80 triệu, tương đương hạ xuống đều có giá là mười sáu vạn một bình, xa xỉ làm cho người ta lú lờ.

Tòa lầu này có biệt thự, có căn nhà lớn, còn có khu nhà trọ Bạch Linh xa hoa cao cấp, phong cách phục cổ cung đình kiểu Địa Trung Hải, lộng lẫy đoan trang, độc đáo trang nhã, xem như là một trong những khu lầu xa hoa trong thủ đô.

Quản lý kinh doanh lúc đầu cũng không có nhận ra thân phận của Mộ Nhã Triết, chỉ cho rằng anh là khách hàng bình thường, bởi vậy không để tâm quá nhiều.

Dù sao, anh ta chỉ là một quản lý kinh doanh, một người thân phận bình thường, ngày thường căn bản không có cơ hội nhìn thấy chân dung tổng giám đốc tập đoàn tài chính Đế Thăng.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301: Không phải vấn đề cô nên suy nghĩ

Dù sao, anh ta chỉ là một quản lý kinh doanh, một người thân phận bình thường, ngày thường căn bản không có cơ hội nhìn thấy chân dung tổng giám đốc tập đoàn tài chính Đế Thăng.

Bởi vậy khi Mộ Nhã Triết ôm Vân Thi Thi đi vào phòng làm việc quản lý kinh doanh, anh ta cũng tiếp đón như khách hàng bình thường.

Nhưng mà cho đến khi trợ lý phía sau giới thiệu: "Quản lý Lý, đây là ông chủ của chúng ta, tổng giám đốc tập đoàn tài chính Đế Thăng, tổng giám đốc Mộ."

Lúc này anh ta mới cảm thấy bất ngờ!

Hương Thê Mạn Bộ là tài sản dưới danh nghĩa của tập đoàn tài chính Đế Thăng, nhưng làm thế nào anh ta cũng không nghĩ ra, vị này là tổng giám đốc Mộ thân bí khó lường trong lời đồn, đã vậy còn quá trẻ tuổi? Mà lại, đẹp trai kinh người!

Người phụ nữ bên cạnh anh là ai?

Anh ta nghe nói, vị tổng giám đốc này có vợ chưa cưới?

Chẳng lẽ vị này chính là?

Nghĩ đi nghĩ lại, quản lý nở nụ cười, lập tức ngậm miệng.

Thái độ, lập tức càng thêm cung kính.

"Tổng giám đốc Mộ, ngài xem, nơi thế thế nào? Hoa viên hiện đại, to lớn bằng phẳng, xa hoa tỉ mỉ, 232 bình*, bầu không khí vô cùng u nhã tĩnh mịch."

*36x232=6983.336m²

Mộ Nhã Triết đẩy quyền sách đến trước mặt Vân Thi Thi: "Thích không?"

Vân Thi Thi liếc mắt nhìn, không kim lòng được cảm quyền sách lên.

Thật là đẹp...

"Quý cô xinh đẹp này, ngài yêu thích nơi này sao?"

Thấy cô rốt cục có chút để tâm, quản lý kinh doanh ở một bên cười híp mắt hỏi, thái độ ôn hòa.

"Thích thì thích, nhưng mà quá lớn, không có nhỏ hơn một chút sao?"

Vốn dĩ vừa vặn cô cũng định đổi một căn nhà, Vân Nghiệp Trình cho cô một tấm thẻ ngân hàng, bên trong có một khoản tiền.

Nhưng mà hơn 200 bình, cũng hơi lớn, bình thường cô cùng Hữu Hữu, thêm một người bố ở cùng nhau, có vẻ quá trống trải.

Quản lý có chút lúng túng cười nói: "Ha ha... Căn nhà này đã là nhỏ nhất..."

"Còn nhà trọ kia?" Vân Thi Thi lại hỏi.

Quản lý lau mồ hôi, bất đắc dĩ nói: "Nhà trọ một kỳ mở đầu khánh thành bán đi trong năm tháng, hai kỳ còn lại trong thời gian mở rộng..."

"..."

"Không thích?"

Vân Thi Thi chán nản nói: "Thích..."

Phong cách thiết kế hoa viên căn nhà này kiểu phục cổ cung đình là điều cô thích nhất, trang nhã mỹ lệ, là ngôi nhà trong giấc mơ của cô.

"Vậy thì căn này." Ngón tay thon dài của Mộ Nhã Triết chỉ vào quyển sách.

"Được! Tổng giám đốc Mộ, ngài chờ một chút." Quản lý thu hồi sách, đang muốn xoay người rời đi.

Vân Thi Thi cả kinh gọi anh ta lại: "Chờ đã!"

"Quý cô này, ngài còn có dặn dò gì?" Quản lý tò mò hỏi.

Vân Thi Thi nói: "Tôi còn phải suy nghĩ thật kỹ!"

"Suy nghĩ cái gì?" Mộ Nhã Triết sầm mặt lại.

Hỏi cô có thích hay không, không phải cô trả lời thích sao?

Vậy cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy?

Vân Thi Thi không để ý tới anh, hỏi quản lý: "Nơi này bao nhiêu?"

Quản lý nghe vậy, cũng choáng.

Mộ Nhã Triết cau mày: "Đó không phải vấn đề cô nên suy nghĩ!"

"Tại sao không phải vấn đề tôi nên suy nghĩ? Vạ nhất tôi mua không nổi thì sao đây?"

Quản lý cong khóe môi.

Cô bé này... Chẳng lẽ là tiểu tình nhân của tổng giám đốc Mộ?

Nhưng mà không giống. Tổng giám đốc Mộ chưa bao giờ cùng người phụ nữ nào thân mật như vậy.

Không phải là tình nhân, tổng giám đốc Mộ cần gì phải có ý đến mua một căn phòng Tiểu Dương "Kim ốc tàng kiều"?

Đời người phong phú tươi đẹp, một căn biệt thự có sân vườn to lớn, đều thuộc về danh nghĩa của anh, anh còn có ý đến mua một căn nhà lớn sao?

"Cô bé, cô đúng là ngu xuẩn?" Mộ Nhã Triết không vui liếc cô.

"Tôi không cần anh mua cho tôi, tôi tự mua!"

Ánh mắt thâm sâu của Mộ Nhã Triết nhìn cô chăm chú, thấy cô quật cường, thẹn quá thành giận lườm cô, hiển nhiên rất là bất mãn đối với cách làm của cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 302: Chúng ta còn chưa có kết hôn

Ánh mắt thâm sâu của Mộ Nhã Triết nhìn cô chăm chú, thấy cô quật cường, thẹn quá thành giận lườm cô, hiển nhiên rất là bất mãn đối với cách làm của cô.

Bỗng dung, anh thâm thúy nở nụ cười, dáng người thờ ơ tiến vào bên trong ghế sofa, lười biếng giơ tay ra hiệu cho quản lý mở miệng báo giá.

"Chào ngài, nơi này 45 triệu."

Vân Thi Thi hoá đá.

Mộ Nhã Triết rất thích ý thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc của cô, thấy cô sững sốt hồi lâu, không khỏi chế giễu: "Thế nào? Không phải cô nói, muốn tự mình mua sao?"

"Tôi..." Cô thất thanh.

Cô còn tưởng rằng, một căn biệt thự mấy chục triệu, một căn nhà lớn có hoa viên hẳn là không đến nỗi quý như vậy.

Vân Thi Thi cắn cắn môi, trong lòng thấy buồn rầu.

"Không còn cứng miệng nữa à?" Mộ Nhã Triết lạnh lùng hỏi.

Anh ngừng đầu, dùng ánh mắt ra hiệu, quản lý lập tức lui ra.

Thủ tục đặt mua bất động sản cũng không có phức tạp, hết thấy đều nhanh đến mức không thể nói lý.

Bởi vậy, khi quản lý mang hợp đồng bất động sản giao tới tay Vân Thi Thi, cô vẫn có chút khó có thể lấy lại tinh thần.

Mộ Nhã Triết đứng ở một bên, hơi cúi người, thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc của cô, tâm trạng rất là sung sướng: "Có phải rất là cảm động? Không cần tiếp tục ngủ ở khu nhà ổ chuột."

"Tại sao anh lại muốn đưa cho tôi căn nhà lớn này?" Người đàn ông này, sẽ không phải lại muốn mượn cớ này cùng cô thêm "Điều ước bất bình đẳng" gì đây chứ?

Mộ Nhã Triết thấy cô cảnh giác nhìn mình, không nhịn được nở nụ cười giễu cợt.

"Lẽ nào cô bảo tôi tro mắt nhìn con trai tôi ngủ ở chuồng heo?"

"... Đó không phải là chuồng heo!" Vân Thi Thi tức giận, lần thứ hai nhấn mạnh.

Mộ Nhã Triết liếc xéo cô, không có mở miệng.

Đối với anh mà nói, nơi như vậy, không khác nào chuồng heo.

Vừa nhỏ, vừa không an toàn.

Một tầng lầu chứa mấy chục hộ cư dân.

Thậm chí có thể còn không hết.

Khó tránh khỏi có người không liên quan.

Thêm vào bảo vệ cực kỳ không chu đáo, tùy tiện người nào cũng có thể tùy ý ra vào.

Làm sao mà anh có thể cho phép người phụ nữ của mình cùng con trai ở tại một nơi bẩn thỉu xấu xa như vậy.

Mà giờ khắc này, người phụ nữ trước mặt lại bày ra vẻ mặt quật cường, ở trước mặt anh, dè dặt giữ gìn chút lòng tự ái đáng thương.

Chẳng biết vì sao, anh không có tiếp tục mở miệng đả kích.

Chỉ khẽ nói: "Đây là lễ vật."

Sắc mặt Vân Thi Thi hơi ngưng lại: "..."

"Lễ vật thay cho bát mì kia."

Vân Thi Thi có chút khó hiểu.

Có ý gì?

Một bát mì đổi lấy một căn biệt thự sao?

Loại trao đổi như vậy, một bát mì của cô có giá trị mấy chục triệu?

Trời ạ...

Đây không thể nghi ngờ là trứng vé xô số?

"Anh nói như vậy, nếu như tôi làm thêm cho anh mấy bát mì, có phải anh liền mua cho tôi mấy căn biệt thự?"

"..."

Mộ Nhã Triết không nói gì mà nhìn cô.

Vân Thi Thi khiêu khích nhìn anh, không cần hoài nghi, nếu như anh cho phép, mỗi ngày cô sẽ làm mì cho anh ăn!

Không thể ăn cùng anh!

Đúng lúc này chuông điện thoại di động cắt ngang bầu không khí im lặng quý dị.

Mộ Nhã Triết vốn muốn ngắt máy, nhưng vừa nhìn màn hình, vẻ mặt nghiêm nghị, lập tức đi tới một bên, nhận điện thoại, trầm giọng trả lời: "Ông nội."

Trong điện thoại, giọng nói của ông cụ âm trầm và phẫn nộ, nhưng nỗ lực khắc chế: "Rốt cuộc cháu cũng biết nghe điện thoại rồi! Chẳng lẽ, ông không đánh cháu, cháu không biết nhà ở đâu nữa à!"

"..."

Ông cụ thấy anh trầm mặc không lên tiếng, càng giận tím mặt: "Cháu còn biết về nhà sao? Uyển Nhu gọi điện thoại cho cháu nhiều như vậy, tại sao cháu không biết đường mà về? Trong mắt cháu con bé còn là vợ cháu, ta là ông nội sao?!"

"Ông nội, cháu và cô ấy còn chưa có kết hôn." Mộ Nhã Triết nặng nề nói.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 303: Bánh bao nhỏ xấu bụng

"Ông nội, cháu và cô ấy còn chưa kết hôn." Mộ Nhã Triết nặng nề nói.

"Lời của cháu có ý gì? Chưa kết hôn thì thế nào? Con bé là vợ chưa cưới của cháu, vợ tương lai của cháu! Cháu muốn làm ông tức chết có đúng hay không?" Ông cụ nhà họ Mộ tức giận nói không nên lời, nói đến đó lại nổi giận, ho kịch liệt vài tiếng, mắng: "Cháu có ý chọc tức ông đúng không!"

"Ông nội..."

Đầu dây bên kia, Mộ Thịnh thờ hồn hể mắng to: "Không được phí lời, cho cháu hai mươi phút, lập tức trở về!"

"Tút, tut ——"

Điện thoại bị ngắt.

Về mặt Mộ Nhã Triết trong nháy mắt trở nên u ám lạnh lùng.

...

Khi Vân Thiên Hữu tỉnh lại, đã là buổi chiều, mặt trời chói chang.

Cậu mở mắt ra, lại không biết từ lúc nào, đã đổi phòng bệnh.

Vẫn là phòng bệnh hạng nhất.

Trang trí xa hoa, phong cách trang nhã, bố trí tinh xảo, một phòng bệnh mang không khí tráng lệ.

Phòng tiếp khách, phòng đọc sách, phòng vệ sinh, mọi thứ đầy đủ.

Ánh mắt của cậu nhìn lướt qua, không ngờ nhìn thấy Vân Nghiệp Trình nằm ở trên giường bên cạnh, phát ra tiếng ngáy vừa dày vừa nặng, vẻ mặt mệt mỏi.

Hai ngày hai đêm không chợp mắt, đã vô cùng mệt mỏi.

Tại sao lại là ông ta?

Lông mày Vân Thiên Hữu cau lại, nhưng cũng không chú ý nhiều, không có đánh thức ông.

Cậu cũng không hận thù gì Vân Nghiệp Trình, chẳng qua là cảm thấy người đàn ông này quá mức vô dụng, khiến cho mẹ cậu chịu nhiều oan ức.

Ở trong mắt cậu, người đàn ông nào khiến cho mẹ cậu chịu nhiều uất ức, chính là vô dụng.

Chẳng lẽ không bảo vệ được người khác, còn cần tìm lý do thoái thác?

Đều là viện cớ.

Nhưng nếu mẹ lựa chọn tha thứ, cậu cũng sẽ quên đi.

"Ọc ọc —— "

Hữu Hữu sờ bụng, cảm thấy hơi đói, xoay người bước xuống giường, mang dép tới phòng tiếp khách.

Lý Hàn Lâm ngồi ngay ngắn ở trên ghế salon, thấy cậu đi ra, lập tức đứng dậy nói: "Tổng giám đốc Vân..."

"Ừ. Tại sao chú lại đến đây?"

"Ọc ọc..." Nói chưa được nửa câu, cái bụng lại kêu lên.

Lý Hàn Lâm nhìn cậu, trong mắt lộ ra ý cười: "Đói bụng?"

"Ừm." Vân Thiên Hữu quần bách dờn mắt đi nơi khác, cảm thấy nụ cười này của ông có chút chói mắt: "Chú có mang đồ ăn đến không?"

"Ừm! Biết tổng giám đốc Vân tỉnh lại nhất định sẽ đói bụng, mang theo tiện lợi của tiệm Phúc Ký mà cháu thích nhất." Lý Hàn Lâm nói, lấy ra một phần tiện lợi, đặt ở trên bàn: "Ai bảo tôi là trợ lý đặc biệt hiếu thuận chứ?"

"Mẹ cháu đâu?"

"Lúc tôi đến, cô ấy không có ở đây."

Vân Thiên Hữu gật đầu, ngồi ở trên ghế salon, ưu nhã ăn đồ tiện lợi, Lý Hàn Lâm lại vội vã lấy ra một tờ công văn của hội đồng quản trị đưa cho cậu.

Hữu Hữu tiếp nhận văn kiện, lật xem từng tờ, những công văn này đều là đề nghị trên đề án của hội đồng quản trị, cuối cùng sẽ trình lên tay cậu để tiến hành xác nhận cuối cùng.

Đồng ý, sẽ kí tên, còn lại, không xử lý.

Vân Thiên Hữu vừa lật xem, vừa lạnh lùng nói: "Mấy năm nay mấy lão già rác rưởi chỉ biết ôm đồm tiền tài, thực sự càng già càng vô dụng."

"..."

Vân Thiên Hữu đã khỏi bệnh càng xem lông mày càng nhúu chặt, đột nhiên giơ tay, ném văn kiện đi.

Công văn lưu loát tung bay, giống như tuyết rơi.

Mặt Vân Thiên Hữu không hề cảm xúc đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất, lạnh lùng nói: "Vô dụng như vậy, tại sao không trực tiếp nằm vào trong quan tài đi, cháu nhất sẽ tốt bụng mà đốt cho bọn họ một đồng tiền giấy."

Lý Hàn Lâm im lặng.

Bụng dạ thật xấu xa...

Lý Hàn Lâm lặng lẽ oán thầm trong lòng.

Chẳng qua là ông trước sau như một.

"Tổng giám đốc Vân, những công văn này..."

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 304: Tình cảm mẹ con?

Vân Thiên Hữu nặng nề nói: "Hừ! Hao tổn tâm cơ muốn đoạt vị trí của cháu, cũng không cần nhắc chính mình có bao nhiêu sức lực."

Lý Hàn Lâm hoảng sợ, vội vàng nói: "Vị trí của tổng giám đốc Vân, trong công ty bất luận người nào cũng không có tư cách thay thế."

"Đây là tất nhiên." Vân Thiên Hữu quay đầu lại nhìn ông thật sâu: "Không có cháu, công ty chỉ là một mảnh phế tích."

Lý Hàn Lâm cảm thấy kinh ngạc.

Câu nói này, tuy bình tĩnh, nhưng giấu điểm sự sắc nhọn, quyết đoán bất phàm!

Nếu như là người khác nói, câu nói này có vẻ rất ngông cuồng.

Bất quá từ trong miệng cậu nói ra, làm cho người ta cực kỳ tin phục!

"Những công văn kia... "

"Tất cả bác bỏ."

"Đã hiểu."

Lý Hàn Lâm thu dọn lại văn kiện, bỗng nhiên đứng lên nói: "Tổng giám đốc Vân, người đứng ngoài cửa, cháu có gặp hay không?"

"Ai?"

"Lý Cẩm."

Mở cửa ra, chỉ thấy Lý Cẩm lo lắng bất an đứng ngoài cửa, không biết đã chờ đợi bao lâu.

Vừa thấy cửa mở, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên vui vẻ, nhưng vừa thấy được người đi ra, là vẻ mặt lạnh lùng của Vân Thiên Hữu, lòng lại trầm xuống.

"Tại sao lại là cháu?"

Vân Thiên Hữu lạnh lùng liếc xéo bà ta, buồn cười chế giễu: "Nơi này là phòng bệnh của tôi, tại sao không thể là tôi?"

Lý Cẩm nghẹn lời, nhưng lại nghĩ tới lúc này không phải là lúc cãi nhau với cậu, vội vã hỏi: "Mẹ cháu đâu? Bà muốn gặp mẹ cháu!"

Vân Thiên Hữu cười lạnh, không đem bà ta để vào trong mắt: "Bà là ai, bà muốn gặp mẹ tôi thì có thể gặp?"

Một câu nói qua loa lấy lệ của cậu làm Lý Cẩm mặt đỏ tới mang tai, tức giận nắn: "Đứa nhỏ này, tại sao miệng lưỡi lại ngang ngược như vậy! Nói chuyện cùng người lớn thế à!"

"Một tiện nhân như bà cũng chỉ xứng tôi nói chuyện như thế."

"Mày —— "

Lý Cẩm tức giận nắm chặt bàn tay, đánh về phía khuôn mặt nhỏ của cậu.

Muốn tùy ý nhục mạ cậu giống như lúc trước ở nhà họ Vân sao?

Vân Thiên Hữu lạnh lùng ngẩng đầu nhìn bà ta, bà ta vùng tay lên, quyền trong tay mang theo sự ác liệt, thậm chí không hề chớp mắt, ánh mắt bắn ra lạnh lùng nghiêm nghị.

Sắc mặt Lý Hàn Lâm chìm xuống, tay mất lạnh lẽo đỡ lấy bàn tay bà ta, cầm lấy cổ tay của bà ta, đẩy một cái, bà ta liền ngã trên mặt đất.

Đặt móng xuống đất, đau như muốn chia năm xẻ bảy, lực tay của Lý Hàn Lâm không nhỏ, ở trước mặt của ông, bà ta căn bản không hề có lực phản kích, đau đến kêu trời kêu đất.

Vân Thiên Hữu hững hờ đi đến trước mặt bà ta, từ trên cao nhìn xuống, khóe môi nhếch lên lạnh lùng giễu cợt.

"Lý Cẩm, bà tìm mẹ tôi có chuyện gì?"

Lý Cẩm đau đến nhe răng tròn mắt, thấy cậu hỏi, khinh thường nói: "Có chuyện gì, tôi phải cùng mẹ cậu thương lượng, sẽ không nói cùng một đứa bé không biết gì như cậu."

"Ha ha."

"Vân Thiên Hữu, cậu thật là càng ngày càng không biết nặng nhẹ, tôi là bề trên của cậu..."

"Tôi không muốn phí lời."

Vân Thiên Hữu không nhịn được đánh gãy lời của bà ta: "Bà luôn mồm luôn miệng muốn mẹ tôi giúp bà, bà nên đưa ra một lý do."

Về mặt Lý Cẩm hơi động, trên mặt hiện lên sự chua xót: "Chỉ ít, chỉ ít nề tình cảm giữa bà và mẹ con cháu hơn hai mươi năm!"

Tình cảm?

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 305: Nợ đưa tới cửa

Tình cảm?

Hay cho một câu tình cảm mẹ con.

Là loại tình cảm áp bức bắt nạt hai mươi mấy năm qua sao?

Tình cảm mà đối với cậu chê cười xa lánh?

Cậu vẫn không thể quên những ký ức tối tăm nặng nề thời thơ ấu.

Nếu nói như vậy, thì cái gọi là tình cảm...

Vân Thiên Hữu lười biếng cười một tiếng: "Tốt, xem trên mặt tình cảm."

"Mày..."

"Phòng bệnh nào?"

Cũng không biết là khí tràng phi phạm áp bức của Hữu Hữu hay là cái gì, bà ta lúng túng trả lời: "502..."

"Đi." Vân Thiên Hữu quay đầu lại dặn dò, Lý Hàn Lâm lập tức đuổi theo bước chân của cậu.

Ông ngược lại có chút không thể chờ đợi được nữa muốn thưởng thức, bây giờ rốt cuộc Lý Cẩm cùng Vân Na thế thâm đến mức nào.

Lý Hàn Lâm quay đầu lại có chút thương hại liếc mắt nhìn Lý Cẩm, trong lòng vì bà ta mặc niệm vài giây.

Đắc tội ai không đắc tội, lại đắc tội với tiểu Ma vương Vân Thiên Hữu.

Chết cũng không biết chết như thế nào.

Cũng khó trách Lý Cẩm, mặt dày tìm tới nơi này.

Bây giờ bà ta bị bức ép bắt đắc dĩ, không có đường để đi.

Vân Thiên Hữu đi tới cửa phòng bệnh, liền trông thấy một đám người vây quanh cửa xem náo nhiệt.

Cậu cũng không có vội vã đi vào, mà chỉ đứng ở cửa, thông qua cửa sổ nhìn vào trong phòng bệnh.

Vân Na trốn trong góc phòng, bụm mặt gào khóc thống khổ.

Âm thanh đều khăn khăn.

Vết thương trên mặt vốn có chút bị nhiễm trùng sinh mủ, bây giờ cũng không biết bị ai chạm vào, băng vải trên mặt rơi ra ngổn ngang, máu me đầy mặt, ngay cả quần áo cũng dơ đến không tả nổi.

Lúc này, Lý Đông Cường đứng ở trước giường bệnh, thỉnh thoảng duỗi chân ra, đập một cước thật mạnh lên thân thể cô ta, nổi giận mắg: "Đã bảo mày trả tiền lại, không đem lời của ông mày để vào tai đúng không? Thật sự cho rằng trốn vào trong bệnh viện, ông mày không thể bắt mày sao? Đồ dê tiện!"

"Anh Cường, tôi không có tiền... Tôi thật sự không có tiền!"

"Không có tiền? Tao thấy là mày không muốn trả? Không muốn trả, tao liền lấy hình ảnh của mày ra cho người ta thương thức? Nói không chừng, cũng có thể bán với giá tiền cao!"

Bỗng nhiên hắn ta lấy ra một tấm ảnh, cũng không biết cuối cùng trong tấm ảnh có nội dung khó coi gì, Vân Na vừa nhìn thấy, nhất thời hoảng sợ đến biến sắc, đang quỹ lập tức tiến lên đưa tay muốn đoạt lấy.

"Không cần..."

Chương 306: Hữu Hữu trở nên đen tối

Giờ phút này mặc dù vẫn còn đứng ở nơi công cộng nhưng Lý Đông Cường không sợ chút nào, trong phòng bệnh những bệnh nhân khác và người nhà của họ bị hù dọa nên đã trốn từ lâu, Lý Đông Cường cũng không phải người lảm chuyện, chẳng qua hắn ta đến tìm Vân Na để đòi nợ, không liên quan đến người khác, hắn ta sẽ không gây chuyện.

Lý Cẩm bị dọa chân mềm nhũn đứng ở cửa, sợ đến mức muốn khóc nhưng lại không dám khóc thành tiếng, chỉ trốn ở một bên, động tác lộn xộn.

Vân Thiên Hữu lạnh lùng nhìn bà ta một cái.

Tai vạ đến nơi, tình cảm mẹ con cũng chỉ đến thế.

Đây là khoản nợ do cô ta gây ra, tự mình gánh chịu. Tai họa dẫn đến ác báo, phong thủy luân phiên xoay chuyển.

Nghĩ vậy, nên cậu muốn rời đi.

Nhưng mà vừa mới cất bước, trong phòng bệnh, truyền đến tiếng la khàn khàn đau khổ của Vân Na: "Tôi thật sự không có tiền! Anh Cường, chị tôi có tiền! Chị gái tôi có tiền, anh đi tìm cô ta mà đòi, tôi là em gái của cô ta, em gái duy nhất, cô ta nhất định sẽ trả giúp tôi!"

Vân Thiên Hữu bất ngờ dừng chân, trong nháy mắt khóe mắt hiện lên sự rét lạnh, sắc bén, trên người tỏa ra hơi thở nguy hiểm và khủng bố.

Cậu quay đầu, nhìn vào trong phòng bệnh, chỉ thấy Vân Na ôm ống quần Lý Đông Cường khóc nức nở, như là nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng, mắt cô ta đỏ lên nói: "Chị tôi có tiền! Anh tìm cô ta mà đòi, cô ta nhất định sẽ trả giúp tôi! Khoản tiền trước kia, cũng là cô ta trả giúp tôi!!"

Ánh mắt Vân Thiên Hữu ngẩn ra, nắm chặt hai tay.

Mẹ còn trả tiền thay cô ta?

Lúc nào...

Cậu cũng không biết?

"Vân Na oi Vân Na, ngày đó ông mày không có nói rõ với mày à? Lần trước mày hại ông mày chưa đủ thảm sao? Nói rằng chị gái của mày là người thanh thuần, là vu vật, hơn nữa, vẫn còn là chim non, muốn tặng cho ông mày trừ nợ! Nhưng đến cuối cùng? Chị của mày không chỉ không phải chim non, còn dẫn theo một đứa con riêng không nói, máu chót là phía sau chị mày có kim chủ chăm sóc! Ông mày còn chưa chạm vào một ngón tay của cô ta, suýt chút nữa bị giết chết! Mày cho rằng lần này, ông mày còn có thể bị mày lừa!? Đi tìm cô ta gây phiền phức? Mặc dù mày có gan này, nhưng ông mày không dám! Muốn hỏi, cũng là mày đi hỏi, ông mày không dám trêu chọc cô ta nữa!"

Lông mày Vân Thiên Hữu nhíu lại, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch không còn chút máu.

"Không nên ép tôi, anh Cường..." Vân Na bắt lực gào khóc: "Vào lúc ấy, thật lòng tôi không biết sau lưng cô ta có kim chủ chăm sóc!?"

"Mày không biết, vậy hiện tại mày đã biết rồi nhì! Mẹ nó, tao cũng không ngờ mày là người không tìm không phổi như thế! Chị của mày vẫn luôn rất thương mày, ngày đó tao phái người đi tìm cô ta đòi nợ, nghe khẩu khí của cô ta, cũng không phải là thay mày thu dọn cục diện rồi rấm một hai lần. Nếu không phải ông mày nắm con trai của cô ta rồi uy hiếp, cô ta sẽ mặc kệ mày."

Ở cửa, bỗng nhiên truyền tới tiếng nói trẻ con cực kỳ non nớt.

"Chuyện khi nào?"

Lý Đông Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vân Thiên Hữu sắc mặt trắng bệch đứng ở cửa, đôi mắt sâu thẳm mỹ lệ như vạn trượng hồng nguyên.

"Trẻ con từ chỗ nào đến?" Lý Đồng Cường cau mày mắng.

"Đừng hỏi tôi là ai, lúc này ông nói, giải thích rõ ràng!" Vân Thiên Hữu không quan tâm tới từ ngữ thô lỗ của hắn ta, giọng điệu u ám trầm lạnh, âm thanh lại đặc biệt là đồng âm của trẻ con, nhưng mà lộ ra mấy phần hơi thở nguy hiểm làm người ta không rét mà run.

Lý Đồng Cường sững sốt.

Chẳng qua đứa trẻ trước mắt chỉ mới khoảng sáu, bảy tuổi, nhưng thành thực làm người ta giật mình.

Hơi thở mạnh mẽ, hầu như muốn che lấp nhục khí của hắn ta.

Ở trước mặt một bánh bao nhỏ, khí thế của hắn ta miễn cưỡng hạ xuống.

Thấy hắn ta lo lắng, Vân Thiên Hữu không vui thúc giục: "Nói!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Hữu Hữu trở nên đen tối

Giờ phút này mặc dù vẫn còn đứng ở nơi công cộng nhưng Lý Đồng Cường không sợ chút nào, trong phòng bệnh những bệnh nhân khác và người nhà của họ bị hù dọa nên đã trốn từ lâu, Lý Đồng Cường cũng không phải người lăm chuyen, chẳng qua hắn ta đến tìm Vân Na để đòi nợ, không liên quan đến người khác, hắn ta sẽ không gây chuyện.

Lý Cẩm bị dọa chân mềm nhũn đứng ở cửa, sợ đến mức muốn khóc nhưng lại không dám khóc thành tiếng, chỉ trốn ở một bên, động tác lộn xộn.

Vân Thiên Hữu lạnh lùng nhìn bà ta một cái.

Tai vạ đến nơi, tình cảm mẹ con cũng chỉ đến thế.

Đây là khoản nợ do cô ta gây ra, tự mình gánh chịu. Tai họa dẫn đến ác báo, phong thủy luân phiên xoay chuyển.

Nghĩ vậy, nên cậu muốn rời đi.

Nhưng mà vừa mới cất bước, trong phòng bệnh, truyền đến tiếng la khóc đau khổ của Vân Na: "Tôi thật sự không có tiền! Anh Cường, chị tôi có tiền! Chị gái tôi có tiền, anh đi tìm cô ta mà đòi, tôi là em gái của cô ta, em gái duy nhất, cô ta nhất định sẽ trả giúp tôi!"

Vân Thiên Hữu bất ngờ dừng chân, trong nháy mắt khóe mắt hiện lên sự rét lạnh, sắc bén, trên người tỏa ra hơi thở nguy hiểm và khủng bố.

Cậu quay đầu, nhìn vào trong phòng bệnh, chỉ thấy Vân Na ôm ông quần Lý Đồng Cường khóc nức nở, như là nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng, mắt cô ta đỏ lên nói: "Chị tôi có tiền! Anh tìm cô ta mà đòi, cô ta nhất định sẽ trả giúp tôi! Khoản tiền trước kia, cũng là cô ta trả giúp tôi!"

Ánh mắt Vân Thiên Hữu ngẩn ra, nắm chặt hai tay.

Mẹ còn trả tiền thay cô ta?

Lúc nào...

Cậu cũng không biết?

"Vân Na ơi Vân Na, ngày đó ông mày không có nói rõ với mày à? Lần trước mày hại ông mày chưa đủ thảm sao? Nói rằng chị gái của mày là người thanh thuần, là vu vật, hơn nữa, vẫn còn là chim non, muốn tặng cho ông mày trừ nợ! Nhưng đến cuối cùng? Chị của mày không chỉ không phải chim non, còn dẫn theo một đứa con riêng không nói, mấu chốt là phía sau chị mày có kim chủ chăm sóc! Ông mày còn chưa chạm vào một ngón tay của cô ta, suýt chút nữa bị giết chết! Mày cho rằng lần này, ông mày còn có thể bị mày lừa!? Đi tìm cô ta gây phiền phức? Mặc dù mày có gan này, nhưng ông mày không dám! Muốn hỏi, cũng là mày đi hỏi, ông mày không dám trêu chọc cô ta nữa!"

Lông mày Vân Thiên Hữu nhíu lại, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch không còn chút máu.

"Không nên ép tôi, anh Cường..." Vân Na bắt lực gào khóc: "Vào lúc ấy, thật lòng tôi không biết sau lưng cô ta có kim chủ chăm sóc!?"

"Mày không biết, vậy hiện tại mày đã biết rồi nhì! Mẹ nó, tao cũng không ngờ mày là người không tim không phổi như thế! Chị của mày vẫn luôn rất thương mày, ngày đó tao phái người đi tìm cô ta đòi nợ, nghe khẩu khí của cô ta, cũng không phải là thay mày thu dọn cục diện rồi rầm một hai lần. Nếu không phải ông mày nắm con trai của cô ta rồi uy hiếp, cô ta sẽ mặc kệ mày."

Ở cửa, bỗng nhiên truyền tới tiếng nói trẻ con cực kỳ non nớt.

"Chuyện khi nào?"

Lý Đông Cường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vân Thiên Hữu sắc mặt trắng bệch đứng ở cửa, đôi mắt sâu thẳm mỹ lệ như vạn trượng hồng nguyên.

"Trẻ con từ chỗ nào đến?" Lý Đông Cường cau mày mắng.

"Đừng hỏi tôi là ai, lúc này ông nói, giải thích rõ ràng!" Vân Thiên Hữu không quan tâm tới từ ngữ thô lỗ của hắn ta, giọng điệu u ám trầm lạnh, âm thanh lại đặc biệt là đồng âm của trẻ con, nhưng mà lộ ra mấy phần hơi thở nguy hiểm làm người ta không rét mà run.

Lý Đông Cường sùng sốt.

Chẳng qua đứa trẻ trước mắt chỉ mới khoảng sáu, bảy tuổi, nhưng thành thực làm người ta giật mình.

Hơi thở mạnh mẽ, hầu như muốn che lấp nhục khí của hắn ta.

Ở trước mặt một bánh bao nhỏ, khí thế của hắn ta miễn cưỡng hạ xuống.

Thấy hắn ta lo lắng, Vân Thiên Hữu không vui thúc giục: "Nói!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 307: Tôi trả thay cô ta

"Mày nói cái gì? Dựa vào cái gì mà tao phải giải thích cho mày?"

Lý Đông Cường nói, ngẩng đầu tuần tra liếc mắt một cái ngoài cửa vây quanh đám người, giận dữ quát: "Mấy người tò mò cái gì, mau biến đi!"

Đám người sợ tới mức tức khắc tản ra.

Vân Thiên Hữu lạnh lùng nói: "Ông tới đây không phải là muốn đòi nợ sao! Ông giải thích rõ ràng đi, tôi trả thay cô ta!"

"Mày chỉ là một đứa oắt con, kiếm đâu ra tiền?"

"Tôi có." Phía sau Lý Hàn Lâm cười tủm tỉm tiến lên.

Lý Đông Cường càng thêm khó hiểu.

Vân Na thấy vậy, tia hy vọng khẽ lóe lên, lập tức chỉ vào Vân Thiên Hữu nói: "Nó..... Nó chính là con trai của chị gái tôi!"

"Cái gì? Cô nói, Vân Thi Thi là mẹ nó sao?"

"Ông không cần phải xen vào làm gì, tôi hỏi ông cô ta thiếu ông bao nhiêu?" Vân Thiên Hữu lạnh lùng hỏi, một cái liếc mắt cũng không buồn nhìn Vân Na, chỉ sợ làm bẩn mắt mình.

"Năm mươi vạn."

Vân Thiên Hữu nghiêng đầu trầm giọng: "Giải quyết đi."

"Vâng."

Lý Hàn Lâm lập tức từ trong bao công văn lấy ra một tập chi phiếu, viết một chuỗi con số, cuối cùng, ký tên, liếc mắt nhìn Lý Đông Cường một cái.

Một trăm vạn tròn.

Lý Đông Cường nhìn tờ chi phiếu không chớp mắt!

"Ái chà, đứa nhỏ này quả là không đơn giản chút nào!"

Đôi mắt ngân nước của Vân Na ngược lên, nhìn chăm chăm tờ chi phiếu trên tay Lý Hàn Lâm, gương mặt trong nháy mắt hiện lên vẻ mong đợi, nhưng

mà ngay sau đó, lại không thể tưởng tượng nổi.

Rốt cuộc người đàn ông một thân tây trang giày da này là ai?

Vừa thấy liền biết là nhân vật tinh anh, vì sao đối với một đứa trẻ như Vân Thiên Hữu lại vô cùng kính cẩn nghe lời như vậy?

Lý Cẩm đứng ở cửa nhìn cũng tròn tròn mắt.

Người đàn ông này rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có thể tùy tiện viết tờ chi phiếu tới trăm vạn như thế?

Càng khiến cho người khác khiếp sợ chính là, người đàn ông này lại phục tùng một đứa trẻ con như Vân Thiên Hữu, bộ dạng có vẻ vô cùng nghe lời.....

Hai người kia rốt cuộc là có quan hệ gì?

Lý Cẩm thực sự khó hiểu!

Lý Đông Cường cười tà, tiến lên định cầm lấy tờ chi phiếu. Lý Hàn Lâm tay cầm chi phiếu hơi giật lại khiến hắn ta bắt hụt, bàn tay dừng lại ở trên không cứng ngắc.

“Mày chơi tao à?” Lý Đông Cường phát bực nói.

Vân Thiên Hữu mặt không biểu tình nói: “Ông vẫn chưa có giải thích, những lời vừa rồi ông nói rốt cuộc là có ý gì?”

Lý Đông Cường cười cười xách lấy cổ áo Vân Na, vỗ vỗ gương mặt chảy máu của cô ta nói: “Cô ta là em gái của mẹ mày à? A, ở bên ngoài hít thuốc phiện, bài bạc, thiếu tao một món nợ lớn! Thế nhưng con phụ nữ ti tiện này lại không có tiền, tao uy hiếp cô ta, tới tận cửa đòi nợ, dọa cô ta choáng váng, mày đoán xem cô ta nói gì?”

Lý Đông Cường chỉ là kẻ đầu đường xó chợ, nói chuyện giận dữ sỗ sàng, bộ mặt hết sức dữ tợn cùng du côn.

Vân Thiên Hữu “Hừ” một tiếng, kiên nhẫn đợi hắn tiếp tục nói.

“Cô ta nói, cô ta muốn gán nợ cho chị gái mình!” Lý Đông Cường chậm rãi nói.

Vân Thiên Hữu sắc mặt trong phút chốc thay đổi.

Âm u như bóng đêm.

Trong đôi mắt tinh anh tức khắc nổi lên cuộn khói đen mù, dày đặc không ngừng cuộn cuộn ở đáy mắt.

“Tiếp tục nói!”

Cậu ra lệnh.

Lý Đông Cường sùng sốt, trong lòng có chút không vui khi thấy một đứa nhóc con lại dùng thái độ trịch thượng như vậy nói chuyện với mình.

Nhưng hắn cũng không bận tâm nhiều như vậy, tiếp tục nói.

“Cô ta nói, chị gái cô ta thanh lệ thoát tục nhường nào, là một người đẹp khả ái động lòng người, tao nghe xong, trong lòng ngứa ngáy không thôi.....”

“Nói trọng điểm!” Vân Thiên Hữu có chút không kiên nhẫn.

“Mẹ nó, thằng nhãi ranh.....”

Lý Đông Cường nổi giận.

Lý Hàn Lâm khụ một tiếng, khiến hắn chú ý, ngay sau đó, cười tủm tỉm mà quơ quơ tấm chi phiếu trước mặt hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 308: Thời thơ ấu đen tối

Lý Đồng Cường yết hầu nuốt nước bọt, đành phải tiếp tục đi xuống nói: “Cô ta ước định với tao, cô ta đưa chị gái xinh đẹp của mình đến chỗ tao bồi mấy buổi tối, khoản nợ kia sẽ được xóa bỏ toàn bộ!”

Vân Thiên Hữu nghe vậy, sau một lúc lâu không lên tiếng, chỉ âm u mà ngưng một bên Vân Na, thần thái lạnh lùng đến..... làm cho người khác không rét mà run.

“Nhưng cuối cùng tao cũng không có được gì cả? Rốt cuộc người đã bị nhà họ Mộ cướp đi.”

“Nhà họ Mộ?” Lý Hàn Lâm ngăn ra một chút.

Mộ Nhã Triết?

“Ha ha ha.....” Vân Thiên Hữu bỗng nhiên phát ra vài tiếng cười lạnh lẽo.

Đôi mắt của họ cậu bỗng nhiên mở to, nhìn chăm chăm Vân Na, ánh mắt sâu thẳm, hận không thể xuyên một lỗ thủng qua người cô ta.

“Hóa ra là thế này ư.....? Ha ha ha.....” Vân Thiên Hữu duỗi tay đỡ trán, tiếng cười lạnh lẽo vang lên khắp căn phòng hết đợt này đến đợt khác, khiến người khác không khỏi rợn tóc gáy.

Vân Na chưa từng gặp qua một Vân Thiên Hữu như vậy, ở trước mặt Vân Thi Thi, cậu bé luôn luôn biểu hiện ngoan ngoãn đáng yêu, nhưng mà hiện giờ, cậu đã xé rách vỏ bọc ngây trang, hiện ra là một người âm lãnh, thâm trầm, xung quanh là bầu không khí lạnh lẽo, đặc biệt là đôi mắt âm hiểm kia hiện lên vẻ điên cuồng tàn nhẫn.

“Mày..... Mày cười cái gì?”

“Ha ha ha.....” Bà vai Vân Thiên Hữu rung lên từng đợt.

Cậu nhắm mắt lại, những ký ức âm u dần dần trở về...

Hình ảnh đó ——

Vân Na ấn cậu bé ở trên giường, bàn tay tàn nhẫn liên tiếp hành hạ cậu bé, cô ta nắm lấy tai cậu, giọng nói tàn độc một lần lại một lần vang lên: “Loại đê tiện như mày, mày dám khóc à, mày dám làm loạn ư, mẹ mày hiện tại không có ở nhà đâu, xem ai tới giúp mày? Ai tới cứu mày đây?”

Những ký ức phủ đầy bụi đã lâu, dưới sự kích động mạnh, phá tan nhà giam, như đèn kéo quân không ngừng hiện lên trước mắt cậu.

“Ha ha ha.....”

Tiếng cười hơi run rẩy ẩn chứa vài phần ký ức bị xé rách đau đớn.

Lý Đồng Cường ở một bên lắc đầu thờ dài nói: “Mày tình nguyện trả nợ cho cô ta, nhưng thật ra không tưởng được. Lấy ơn báo oán ư? Cô ta rắp tâm hại mẹ mày như vậy, mày không hận cô ta sao?”

“Hận?” Vân Thiên Hữu bỗng nhiên tròn mắt, đáy mắt đầy sát ý lướt qua.

Như thế nào không hận?

Oán hận đến thấu xương.

“A, tao còn vốn muốn ném cô ta vào hồ nước cho cá ăn cơ! Tao nghe nói rằng cô ta muốn tiến thân vào giới giải trí trở thành đương kim minh tinh đấy, tao còn chụp một đồng ảnh ướt át để nắm thóp cô ta! Hiện tại cô ta bị phá hủy dung nhan như thế, kiếp nghệ sĩ của cô ta cũng coi như chấm hết rồi! Nếu mày muốn trả nợ hộ cô ta, đồng ảnh chụp này, cho mày đấy!”

Lý Đồng Cường đem tập ảnh trong tay đến Vân Thiên Hữu, duỗi tay lại lần nữa lấy đi tấm chi phiếu trên tay Lý Hàn Lâm.

Lý Hàn Lâm lại lạnh lùng mà nắm lấy cổ tay hắn ta, khiến hắn không thể động đậy.

“Khốn kiếp..... Các người định lật lọng ư?”

“Ta có nói là sẽ trả nợ cho cô ta?” Giọng nói Vân Thiên Hữu lộ ra vẻ âm lãnh cùng trào phúng.

Vân Na chớp mắt một cái lại nhắc tới ngực, cô ta còn tưởng rằng mình được cứu rồi, tại sao Vân Thiên Hữu lại lật lọng?

Chẳng lẽ tấm chi phiếu căn bản là là giả, những gì nó mới nói đến đều không tính?

Trong lòng cô ta giống như tàu lượn siêu tốc, trong chốc lát treo cao, trong chốc lát lại ngã xuống đáy.

“Vậy lúc này mày nói.....”

Vân Thiên Hữu u lãnh mà hỏi lại: “Cô ta nợ ông nhiều tiền như vậy, chỉ bằng ông ném cô ta vào hồ nước đi, cũng không quá đáng thương chứ?”

Người mẹ đáng thương của cậu nhiều năm qua chịu biết bao ủy khuất như vậy, sao có thể dễ dàng xóa bỏ toàn bộ như thế?

Lý Đông Cường còn tưởng rằng cậu nhóc này không đành lòng, vừa muốn mở miệng, lại nghe Vân Thiên Hữu nói: “Cho dù có ném cô ta vào hồ nước, cũng vẫn quá nhẹ nhàng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 309: Cho cá mập ăn

“Cho dù có ném cô ta vào hồ nước, cũng vẫn quá nhẹ nhàng đi!”

Cậu gờ tay đem đồng ảnh chụp trong tay vứt không thương tiếc, âm lãnh cười nói: “Đem cô ta băm vằm, ném cho cá mập ăn, chết cũng không có gì đáng tiếc!”

Giọng nói hồn nhiên là vậy giờ phút này lại muôn phần trầm thấp, tựa như thủy triều lạnh băng âm trầm, từng chữ từng chữ thốt ra từ kẽ răng khiến người khác sồn tóc gáy!

Vân Na kinh ngạc, sợ tới mức trốn phía sau lưng Lý Đông Cường.

Trong lòng cô ta, Vân Thiên Hữu đáng sợ không kém gì Lý Đông Cường-một kẻ đã lẫn lộn ở trên giang hồ vài chục năm, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém!

Đến ngay cả Lý Cẩm đang đứng ở cửa cũng sợ tới mức quên hô hấp.

Giờ phút này, không ai nhớ đến việc Vân Thiên Hữu cùng lắm cũng chỉ mới sáu tuổi, những lời cậu nói cũng là đồng ngôn không có ky.

(Đồng ngôn vô ky: Chỉ những việc trẻ nhỏ nói chuyện với nhau, không cần có kị, kiêng dè do tâm tư còn khờ dại)

Chỉ thấy một đứa trẻ với gương mặt non nớt nhưng lại thốt ra những lời buốt thấu tận xương.

Ánh mắt lãnh khốc, căm ghét nhìn Vân Na như là đang xem một đồ vật vô cùng dơ bẩn.

“Cậu bạn nhỏ..... Cậu đang nói giỡn à?” Lý Đông Cường có chút lúng túng mà cười khan một trận.

Còn nhỏ mà sao lại tàn nhẫn độc ác như vậy?

Thực sự đáng sợ.

“Nói giỡn?” Vân Thiên Hữu nặng nề nói: “Thời gian của tôi vô cùng quý giá, ông nghĩ tôi nhảm chán đến mức vui đùa với ông ư?”

“Cái kia.....”

Yết hầu Lý Đông Cường khô khốc, liếm liếm cánh môi, cho dù là hấn đối với bánh bao nhỏ mới sáu tuổi cũng vài phần kính sợ. “Ý của cậu là.....”

“Tiền, tôi cho ông. Người, ông xử lý. Hiểu chưa?”

“.....”

Lý Đông Cường có chút khó tin, tầm mắt hoài nghi dừng ở bên người Lý Hàn Lâm, lại thấy giờ phút này, Lý Hàn Lâm cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ, ông hơi cau mày.

Trong mắt ông, đau lòng cùng phức tạp, khó có thể miêu tả.

“Xử lý công việc.....”

“Hữu Hữu.....” Lý Hàn Lâm bỗng nhiên ngồi xổm hấn trước người, cầm bờ vai của cậu, vẻ mặt ưu dung: “Cậu không nên để hận thù làm mờ mắt.”

Vân Thiên Hữu vờ như không nghe thấy lời khuyên bảo của ông, lạnh băng nói: “Cho hấn tiền.”

Loại người này, cậu căn bản không cần tự mình động thủ, chỉ sợ sẽ ô uế chính mình tay.

Lý Hàn Lâm biểu tình phức tạp nói: “Hữu Hữu.”

“Tôi bảo ông, cho hắn tiền, hiểu chưa?” Vân Thiên Hữu vẻ mặt trắng bệch mà nắm cổ tay của Lý Hàn Lâm trên vai mình, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn đắm đắm!

Lý Hàn Lâm chăm chú nhìn gương mặt không hề có chút huyết sắc của cậu, ấn đường lần nữa chau lại, cuối cùng bất lực mà đứng dậy, đem tờ chi phiếu trong tay đưa cho Lý Đông Cường.

Vân Na cùng Lý Cầm giống như như bị sét đánh mà sững sờ tại chỗ.

Lý Đông Cường đối loại sự tình đã quá quen thuộc.

Hắn kiểm tra chi phiếu thật giả, xác nhận chi phiếu là thật sự không có giả, trong lòng lại một lần dâng lên cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Đứa nhỏ này, thật là không đơn giản a!

Tuổi còn nhỏ vậy mà ngay cả một người đàn ông trưởng thành bình thường cũng khó có thể địch nổi về khí phách, thậm chí là tiền tài?

Hắn không làm rõ được thân phận của cậu, nhưng đối với hắn mà nói, biết quá nhiều, chưa chắc là chuyện tốt.

"Được, người tôi mang đi! Đến lúc đó, cần chút ảnh chụp cho cậu thương thức chứ?"

Lý Đông Cường vừa dứt lời, một bên Vân Na khóc thét một tiếng, quỳ bò đến bên người Vân Thiên Hữu, ôm lấy thân hình gầy yếu của cậu vừa khóc rống lên vừa cầu xin tha thứ: “Hữu Hữu, Hữu Hữu, là di không đúng, là di không tốt! Trước kia là mắt di bị mù, là di không tốt! Di thê, về sau không bao giờ sẽ khinh bạc con nữa, cũng không bao giờ sẽ khinh bạc mẹ con nữa!”

Vân Thiên Hữu vờ như không nghe thấy, nhìn thẳng phía trước, thậm chí không có liếc cô ta lấy một cái.

Thật là đáng châm chọc!

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Tì Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 310: Là các người không biết quý trọng cơ hội

Thật là đáng châm chọc!

Ngày trước, Vân Na luôn nhìn cậu bằng bộ mặt lạnh nhạt mà ghét bỏ cùng ánh mắt soi mói, gọi cậu là đồ tiện chùng dơ bẩn.

Thế nhưng lúc này cô ta đang quỳ gối bên người cậu, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ.

Lý Hàn Lâm đứng phía sau cúi người, đem bàn tay cô ta đang bám vào bả vai Vân Thiên Hữu hung hăng gạt ra.

Lý Cầm cũng khóc lóc mà bỏ cả hai tay chân tới bên Vân Thiên Hữu, dập đầu tới tấp nhận sai, nước mắt tuôn đầy mặt.

“Hữu Hữu, không phải con thật sự muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết chứ! Ít nhất, ít nhất hãy nể tình ông ngoại con, tha cho chúng ta một con đường sống đi! Người này..... Đây là mướn sát nhân giết người, là phạm pháp, là tội ông trời nhất định không tha!”

“Sao? Mướn sát nhân giết người ư.....” Vân Thiên Hữu không chút bận tâm mà trầm ngâm, quỳ quyết cười: “Có ai nghe được?”

Trong phòng chỉ còn lại sự yên lặng chết chóc.

Ai sẽ tin tưởng lời nói của một đứa trẻ mới sáu tuổi?

Một đứa trẻ sáu tuổi thuê sát nhân, quả thực là nói mơ giữa ban ngày!

Câu nói tàn khốc khiến mọi người im lặng đến hít thở không thông, Vân Na dập đầu một cách nặng nề trên mặt đất, khăn khăn nói: “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Tôi sai rồi, tôi biết sai rồi!”

Cô ta khóc lóc như tan nát cõi lòng, một bên duỗi tay ôm lấy Vân Thiên Hữu.

Vân Thiên Hữu lại là cũng không thèm nhìn tới, lạnh lùng mà huy khai tay nàng.

“Đừng chạm vào tôi, thật bẩn.”

“Ô ô ô..... Hữu Hữu.....” Vân Na hai mắt đầm nước mắt, bộ dạng vô cùng tuyệt vọng thật đáng thương.

“Không cách nào tha thứ.....”

“Không cách nào tha thứ.....”

Đầu vai Vân Thiên Hữu hơi cứng lại, xoay người lạnh lùng nói: “Lý Cẩm, sáu năm trước, bà hại mẹ tôi mười tám tuổi đã phải trở thành mẹ đơn thân. Mẹ tôi không tiếc hy sinh chính mình vì nhà họ Vân, nhưng bà đã đối xử với mẹ tôi như thế nào?”

Bỗng dưng, cậu gằn từng chữ một nói: “Lý Cẩm, từ lâu tôi đã muốn diệt trừ bà rồi.”

Vân Na thương tâm khóc lóc cầu xin: “Cháu hãy cho chúng ta một cơ hội nữa đi!”

Vân Thiên Hữu nói: “Không phải tôi không cho các người cơ hội, là các người không biết quý trọng!”

Lý Cẩm biến sắc.

“Tôi trở nên như vậy, chính là để bảo vệ mẹ tôi. Nhưng các người lập đi lập lại nhiều lần làm hại mẹ tôi, giờ lại kêu tôi tha thứ các người?! Không bao giờ.”

Dứt lời, cậu xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Lý Đồng Cường cũng rất nhanh nhẹn đi tới, Lý Cẩm ở phía sau gào khóc: “Cháu thật sự sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ!”

Vân Thiên Hữu không quan tâm, nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Để lại phía sau hai khuôn mặt tuyệt vọng của Lý Cẩm cùng Vân Na.

Rời khỏi phòng bệnh, khép cửa lại, Vân Thiên Hữu dựa vào cánh cửa, toàn thân cứng ngắc lạnh lẽo.

Lý Hàn Lâm đau lòng không thôi, tới ôm chặt cậu vào lòng.

Thân thể vốn yếu đuối không chống đỡ được một phen đã kích mạnh như vậy.

Tuy cậu không phải là con ruột của ông, nhưng chỉ một năm tình cảm giữa cấp trên và trợ lý, cậu đã phần nào coi ông như người thân.

Được chứng kiến thủ đoạn cùng lòng dạ nham hiểm của cậu trên thương trường, từ đáy lòng ông đối với đứa trẻ này muôn phần kính sợ.

Nhưng mà ở trước mặt Vân Thi Thi, cậu bé lại vô cùng đơn thuần đáng yêu, ánh mắt cậu nhìn Vân Thi Thi không nhiễm một tia tạp chất nào.

Về ngày thơ trong sáng ấy không hề nguy trang một chút nào, đó mới là đáng vẽ một đứa trẻ nên có.

Chỉ là, thù hận đã làm vấy bẩn sự thanh thuần ấy mất rồi.

Ông vốn cho rằng, cậu bé đã nhập vai diễn một cách xuất thần.

Nhưng hôm nay xem ra không hề như vậy.

Đứa nhỏ này, rốt cuộc có quá khứ như thế nào lại có thể làm ra những việc tàn nhẫn như vậy.

Tàn nhẫn.....

Đối với một đứa trẻ mà nói, là quá sức tàn nhẫn.

Ông chưa từng hỏi cậu đã trải qua một thời thơ ấu kinh khủng như thế nào mới có thể uất hận đến mức muốn đẩy người khác vào chỗ chết.

Trong ánh hoàng hôn, người đàn ông ôm chặt đứa trẻ trong ngực, đau lòng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 311: Theo dõi

Nhà họ Mộ.

Mộ Nhã Triết cất xe vào gara, đi vào phòng khách, Mộ Thịnh cùng Mộ Uyển Nhu đều đang ở đó.

Ông Mộ sầm mặt ngồi trên ghế salon, một bên Mộ Uyển Nhu quỳ gối một bên, cẩn thận mà dấm chân cho ông cụ, khi thì nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhìn thấy Mộ Nhã Triết trở về, ông Mộ sắc mặt xanh mét, hừ lạnh một tiếng: “Rốt cuộc cháu cũng biết đường về nhà sao!”

“Ông.” Mộ Nhã Triết chào hỏi.

Mộ Uyển Nhu nhìn anh, định mở miệng, muốn nói rồi lại thôi.

Mộ Thịnh đột nhiên đập một cái thật mạnh xuống mặt bàn, hiển nhiên cơn tức giận không nhỏ.

“Hai ngày này cháu đi những đâu? Có còn biết tới cái nhà này không!?”

“Cháu bận.”

“Bận? Cháu bận cái gì? Bận đi đến giường của người phụ nữ khác ư!” Mộ Thịnh nổi trận lôi đình.

Mộ Uyển Nhu lập tức dịu ngoan mà xoa dịu lửa giận của ông cụ, dịu dàng nói: “Ông à, ông đừng quá tức giận, chỉ hại đến sức khỏe của ông thôi! Anh ấy nhất định là vướng chuyện ở công ty, lúc này mới.....”

“Hừ! Nó bận, Uyển Nhu, con luôn luôn suy nghĩ cho nó như thế, nhưng nó có bao giờ nghĩ cho con không?”

Mộ Uyển Nhu sắc mặt cứng đờ, trong mắt đầy vẻ ủy khuất.

Không khí trong phòng khách cực kỳ ngưng trọng.

Mộ Nhã Triết ngồi ở trên sofa, điềm nhiên mà pha một ly trà, biểu hiện vô cùng tự nhiên, hoàn toàn làm lơ cơn giận dữ của ông.

Ông Mộ thấy bộ dạng thản nhiên của anh, càng thêm tức giận.

“Căn nhà lớn kia, con cho ai?” Ông Mộ hí hóp mắt, sắc mặt âm trầm.

Ấn đường Mộ Nhã Triết nhíu lại.

Quả nhiên, nhất cử nhất động mấy ngày nay của anh đều bị người khác theo dõi.

Sự việc mới mười lăm phút trước thôi, thế nhưng đã truyền tới tai ông Mộ.

Điều này làm anh có chút không vui.

Bởi vậy, đối với chất vấn của ông Mộ, anh lạnh lùng không nói một câu nào.

“Không nói ư?”

Thấy anh trầm mặc, ông cụ hơi ngồi thẳng dậy, đem một túi văn kiện nặng nề vứt xuống trước mặt Mộ Nhã Triết, lạnh lùng hỏi: “Vậy thì ít nhất, giải thích rõ ràng chuyện này đi!”

Mộ Nhã Triết mặt vô cảm mà lấy ra từ túi văn kiện một chồng tư liệu, cùng với mấy bức ảnh, ánh mắt lãnh đạm đảo qua.

Quả nhiên, ông Mộ đích thân phái người đi điều tra Vân Thiên Hữu.

Mộ Uyển Nhu đứng một bên cũng tò mò mà đi đến, cầm lấy kia mấy bức ảnh chụp, biểu tình cứng đờ, đột nhiên sững sờ!

Cô ta cũng không biết việc Mộ Thịnh điều tra chuyện của Vân Thiên Hữu.

Không cảm kích chút nào.

Mộ Uyển Nhu âm thầm mà nghiền răng nghiền lợi, tình thế đều không như cô ta dự kiến.

Nếu Mộ Thịnh điều tra Vân Thiên Hữu, như vậy tất nhiên cũng sẽ điều tra thân thế của Vân Thi Thi.

Đến lúc đó, nếu như điều tra được sự việc mười năm trước về trước.....

Mộ Uyển Nhu đột nhiên căng thẳng vô cùng, hô hấp cứng lại.

Mộ Thịnh đang vô cùng nổi nóng, bởi vậy cũng không có nhận thấy được vẻ khác thường của cô ta, chỉ lạnh lùng hỏi: “Đứa nhỏ này, điều tra rõ ràng sao?”

Mộ Nhã Triết thâm thúy tầm mắt dừng ở tâm thần không chừng Mộ Uyển Nhu trên người, chậm rãi nói: “Không có.”

“Ông xem đứa nhỏ này, ước chừng sáu bảy tuổi, là chuyện khi nào?!” Mộ Thịnh giận nhiên nói: “Ông mặc kệ đứa nhỏ này là như thế nào tới, tóm lại, huyết mạch nhà họ Mộ tuyệt đối không thể lưu lạc ở bên ngoài! Dẫn nó về đây!”

Mộ Uyển Nhu phục hồi tinh thần lại, lập tức nói: “Ông à, chuyện đứa trẻ này tạm gác sang một bên đi! Chưa điều tra rõ ràng chân tướng mà đã quyết định như vậy không khỏi quá mức qua loa đi?”

Mộ Thịnh hừ lạnh nói: “Xét về ngoại hình mà nói đứa nhỏ này giống Tiểu Dịch Thần như đúc, chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra dòng máu nhà họ Mộ! Thân phận có thể làm giả, nhưng huyết thống lại không làm giả được!”

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Không thêm để ý

Một câu nói mà làm cho Mộ Uyển Nhu phải giật mình.

Mộ Nhã Triết trầm ngâm không nói, ông cụ nhà họ Mộ thấy thế cả giận, mắng: "Chuyện này, tốt nhất nên sớm cho ông một lời giải thích!"

"Ông cho gọi cháu về, chỉ bởi vì chuyện này thôi sao?" Mộ Nhã Triết cau mày.

Đón Hữu Hữu về nhà họ Mộ, không phải là anh chưa từng nghĩ tới điều này. Có thể, nhưng không phải bây giờ.

Trong tay anh đã có bằng chứng xác thực, nhưng hiện tại chưa phải là lúc thích hợp.

"Đương nhiên không phải!" Mộ Thịnh bình tĩnh hơn, nghiêm giọng nói: "Hôn sự của người với Uyển Nhu nên sớm sắp xếp."

Mộ Uyển Nhu nghe vậy, nội tâm nhảy nhót, cảm thấy vô cùng vui vẻ, giả vờ then thùng nói: "Ông nội, sao lại đột ngột như vậy ạ..."

"Hôn sự?" Mộ Nhã Triết sắc bén chớp mắt một cái.

"Sao? Cháu không muốn thu xếp sớm, vậy còn muốn kéo dài tới khi nào? Nó là vị hôn thê của cháu, còn là thanh mai trúc mã, bây giờ hai đứa cũng vừa đúng tuổi kết hôn, việc hôn nhân tất nhiên không thể chậm trễ! Cho dù, trễ một khắc, ta đều không an lòng." Ông cụ Mộ, gõ gậy xuống đất, tức giận quát.

Mộ Uyển Nhu thấy vẻ mặt lãnh đạm của Mộ Nhã Triết, tim hẫng một nhịp, làm bộ níu bả vai ông Mộ, nói: "Ông nội, chúng con vẫn chưa sẵn sàng..."

"Làm đám cưới, có cái gì mà không sẵn sàng? Bọn con đã sớm đính hôn với nhau, vậy mà mãi vẫn chưa tổ chức đám cưới, bên ngoài sẽ khó tránh khỏi lời dị nghị to nhỏ! Huống hồ, Uyển Nhu, ông nội cũng không phải trách cứ gì con, mặc dù Mộ Nhã Triết không để ý, nhưng con nên chú tâm nhiều hơn, chẳng nhẽ con đành lòng trơ mắt nhìn Mộ Nhã Triết bị người phụ nữ khác cướp mất sao?"

Nói xong, ông cụ nhà họ Mộ liếc mắt chăm chú quan sát Mộ Nhã Triết, thanh âm nháy mắt trầm xuống: "Uyển Nhu ở bên cháu nhiều năm như vậy, ta tuyệt đối không cho phép cháu cô phụ nó! Nên nhanh chóng sắp xếp hôn sự đi, hiểu chưa?"

Mộ Nhã Triết lặng yên một hồi không nói gì, khóe miệng đột nhiên kéo lên một độ cong, mỉm cười thâm thúy: "Hiểu, thưa ông."

"Vậy là tốt rồi!" Câu trả lời của anh giống như một liều thuốc an thần, làm tâm lý của ông nội dịu xuống.

Mộ Uyển Nhu thì vô cùng mừng rỡ, cô ta còn tưởng rằng nhất định Mộ Nhã Triết sẽ khẳng khái từ chối, không ngờ, anh lại mở lời đáp ứng!

"Uyển Nhu, hai con nhất định phải hòa thuận!" Tâm tình của ông Mộ rất vui mừng, ánh mắt nhu hòa, tay vỗ nhẹ mu bàn tay của cô ta.

Mộ Uyển Nhu rụt rè nói: "Cảm ơn ông nội!"

"Ông nội, cháu hơi mệt, cháu về phòng trước."

Mộ Nhã Triết nét mặt lãnh đạm, đi lên lầu.

Ông cụ nhà họ Mộ thâm ý nhìn Mộ Uyển Nhu, cô ta như thăm hiểu ý, dẫn theo làn váy đi vào phòng ngủ của Mộ Nhã Triết.

Vào phòng, Mộ Nhã Triết ung dung cởi bỏ áo vest, Mộ Uyển Nhu thấy vậy, ôn nhu nói: "Đề em giúp anh..."

Dứt lời, lập tức tiến lên giúp anh cởi đồ, anh liếc mắt, sắc mặt xa cách, vội né động tác của cô ta ra.

Mộ Uyển Nhu nhất thời bị đứng hình.

Sự lạnh nhạt của anh khiến cô ta cảm thấy bối rối.

"Triết..."

Trong lòng cô ta lo lắng, cố lấy dũng khí nói: "Gần đây anh đối xử với em rất lạnh nhạt, tại sao lại như vậy?"

"Thế hả?"

Mộ Nhã Triết không nhìn cô ta, ánh mắt hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, thuận tay kéo cổ áo, cởi bỏ áo sơ mi, giọng thờ ơ.

"Không phải từ trước tới nay vẫn vậy sao?"

Thái độ nhàn nhạt lãnh đạm của anh khiến cô ta khó chịu vô cùng. Nhưng hiện tại cô ta không có lựa chọn nào khác, cũng không thể lùi bước.

Cô ta đã tới bước đường cùng rồi.

Mộ Thịnh từng nói, nếu người đàn ông mà không chủ động, thì người phụ nữ nên biết thích ứng mà hạ mình một chút.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 313: Anh muốn em đi có được không?

Ông Mộ đã dặn cô, nếu người đàn ông chưa đủ chủ động, là một người phụ nữ, nên biết khéo léo mà nhún nhường một chút.

Cô ta vẫn luôn yêu kiều e lệ.

Cũng rất chu đáo.

Nhưng Mộ Nhã Triết phảng phất như ngọn gió, kiều căng mà khó hiểu, mỗi khi đối diện với anh, cô ta không biết nên phải nói gì, để thu hút sự chú ý của anh.

Từ nhỏ, anh đã luôn đối xử với cô rất lãnh đạm.

Cũng luôn giữ thái độ chống đối với hôn ước này.

Có lẽ là anh không hề có chút tình cảm nào đối với cô?

Mộ Uyển Nhu nắm chặt bàn tay, chậm rãi bước tới: "Triết, vì sao anh không muốn đụng vào em?"

Mi mắt Mộ Nhã Triết khẽ mở, đáy mắt hàn quang lạnh lẽo, không nói một lời.

Tơ mắt nhìn anh không thềm đề ý tới mình, thờ ơ kéo mở cà vạt, cởi áo sơ mi, thần tình ung dung ưu nhã, giống như coi cô là không khí, không thềm đề ý tới.

Nét mặt Mộ Uyển Nhu càng thêm quẫn bách.

Thấy anh đang muốn bước vào phòng tắm, cô vội vàng tiến lên một bước, miễn cưỡng cười, nói: "Bởi vì em không thể thu hút sự chú ý của anh, hay là do em không đủ chủ động..."

Ngập ngừng một chút, cô ta vội nói: "Em có thể chủ động, chỉ cần anh muốn."

Mộ Nhã Triết mất kiên nhẫn quay mặt đi.

Àm!

Đáp lại cô ta, là tiếng đóng cửa phòng tắm, lạnh tanh.

Xoạch.

Cửa khóa chốt.

Mộ Uyển Nhu hai chân run run, giống như vô lực ngã ngồi trên mặt đất, vuốt tóc chán nản, túi thân muốn khóc, nhưng mãi không khóc được.

Người đàn ông này, vẫn luôn lạnh lùng như vậy.

Đối với bất kỳ ai cũng đều như thế.

Từ lúc phổ thông, anh ta đã bắt đầu xa cách dần đối với cô ta.

Ngay từ đầu khi cô mới bước chân vào Mộ gia, khí chất tản ra từ trên người anh luôn khiến cô sợ hãi, cô quạnh, đối với bất kỳ ai hay cái gì anh cũng đều thờ ơ như vậy.

Điều này, cô ta chấp nhận.

Từ trước tới nay, bên cạnh anh không hề xuất hiện một bóng hồng, điều này khiến cô ta cảm thấy an tâm rất nhiều.

Nhưng không hiểu vì sao lại có thể hết lần này đến lần khác đối với Vân Thi Thi...

Cái người tên Vân Thi Thi kia rốt cuộc là có điểm gì tốt? Mà có thể khiến cho người đàn ông lạnh lùng này động tâm?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Uyển Nhu nổi lên oán hận.

Không được, phải mau ra tay.

Không dùng được tên Ngải Luân kia, cô ta phải nghĩ mưu kế khác, nhanh chóng loại bỏ cái gai trong mắt là Vân Thi Thi này!

Rào rào!

Cửa phòng tắm kéo ra.

Mộ Nhã Triết khoác trên mình áo choàng tắm bằng gấm nhung, thân hình cao lớn, cổ áo hở hững để lộ da thịt bóng loáng gợi cảm.

Gọi ra sự thông dong cao quý.

Mái tóc hơi ẩm ướt, rối như tơ, nhưng lại không làm giảm đi sự tuấn mĩ của anh, ngược lại lại làm nổi bật lên sự anh tuấn mê người.

Thấy cô ta vẫn còn ở đấy, ánh mắt Mộ Nhã Triết xẹt qua tia chán ghét.

"Cô tại sao còn chưa đi?"

Mộ Uyển Nhu bối rối, lúng túng: "Ông nội bảo em tối nay ngủ ở trong phòng anh."

"Ngủ cùng tôi?" Anh lạnh lùng hỏi lại, tiện tay châm một điếu thuốc, hút một hơi dài.

Anh rất ít hút thuốc, trừ những lúc có sự tình quan trọng, hoặc những lúc cực độ phiền muộn, thì sẽ châm thuốc hút một điếu.

Có thể thấy, tâm trạng tối nay của anh không tốt lắm.

Mộ Uyển Nhu kiên trì không động.

"Triết, em biết anh còn chưa sẵn sàng, em cũng không muốn nhanh như vậy... nhưng sức khỏe của ông nội cũng không còn tốt, em cũng đành chiều theo tâm ý của ông. Là ông muốn em làm như vậy, em cũng không muốn làm ông giận, sợ ảnh hưởng sức khỏe của ông!"

Mộ Nhã Triết khép mắt quan sát cô ta.

Dĩ nhiên có thể nói ra được lý do đằng hoàng như vậy, nực cười!

"Triết... anh muốn em đi, có được không?"

Mộ Uyển Nhu nét mặt ngượng ngùng, tay nhẹ nhàng cởi cúc áo của chiếc váy đang mặc, chậm rãi tiếp cận anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 314: Mặc vào, sau đó cắt!

Mộ Uyển Nhu làm ra bộ dạng xấu hổ ngượng ngùng, nhẹ nhàng vươn tay cởi cúc áo của chiếc váy đang mặc, từ từ tiến về phía anh.

Theo từng bước chân của cô ta, váy áo chậm rãi rơi xuống, lộ ra làn da trắng muốt không có gì che chắn.

Mộ Nhã Triết con người co rút lại, sâu trong ánh mắt thấp thoáng hiện lên lửa giận bị đè nén, tái mặt.

"Triết, đêm nay, em đem chính mình dâng hiến cho anh. Anh chiều em đi, có được hay không?"

Cô gái đứng trước mặt anh, cánh tay chậm chạp nắm hờ bên hông anh, đôi môi mềm mại đặt hờ lên lồng ngực anh.

Cố gắng, lấy nhu hòa xoa dịu trái tim băng giá của Mộ Nhã Triết.

Trong lòng cô ta rất mong đợi động tác tiếp theo của người đàn ông này.

Trên đỉnh đầu bỗng truyền đến giọng nói lạnh lẽ.

"Mặc vào."

"... Sao?" Cô giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt như nước nhìn anh.

"Mặc vào, sau đó cắt!"

Thanh âm lạnh lùng như hàn băng.

Mộ Uyển Nhu còn chưa kịp phản ứng, Mộ Nhã Triết đã hung hăng nắm cầm cô, vẻ mặt chán ghét nói: "Mặc dù là cô muốn nhưng cũng phải xem tôi có muốn hay không. Khuôn cô một lời, đừng có hao tổn tâm cơ mà khoe da khoe thịt, không cảm thấy mình rất thấp hèn sao?"

"Thấp hèn...?"

Anh đáp trả: "Sao, không đúng hả? Cô không cảm thấy bản thân cô khiến người khác chán ghét sao?"

"Em...?"

Mộ Nhã Triết mạnh mẽ đẩy cô ra: -Nếu cô muốn quyến rũ tôi, phiền cô hãy thể hiện bản lĩnh tốt một chút. Bằng không thì chỉ làm tôi cảm thấy khinh thường.

Mộ Uyển Nhu không hề đề phòng, bị đẩy ngã xuống đất, đau đến nhăn nhó mặt mày.

Uất ức, nhục nhã, suy sụp, mắt đỏ lên, khóc lớn: "Anh thích mẫu phụ nữ như thế nào? Tôi có thể thay đổi! Thích dạng phụ nữ như Vân Thi Thi sao? Than Thuần hả?"

"Cô nếu như có một chút giống cô ấy, có lẽ sẽ không khiến người khác chán ghét như vậy."

Mộ Uyển Nhu ngẩn người, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Nhưng anh lại không hề liếc mắt, chỉ cảm thấy ghê tởm, bước lên một bước, đem áo trùm lên thân thể của cô, lạnh nhạt nói: "Cút!"

Ngoài cửa, bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Bất thành lời, cửa phòng bị gõ, ngay sau đó, truyền đến giọng nói trẻ con non nớt của Tiểu Dịch Thần.

"Cha, con có thể vào không ạ?"

Cửa phòng cũng không có khóa, Tiểu Dịch Thần nhón chân trực tiếp đẩy cửa bước vào, nhưng cửa vừa mới mở ra, liền trông thấy cảnh khó xem trước mắt.

Chỉ thấy Mộ Uyển Nhu té trên đất, trên người không mặc gì chỉ có một cái áo choàng hừng hờ che ở trên, Mộ Nhã Triết lạnh lùng đứng bên cạnh, sắc mặt đen như đáy nôi.

"Cha..." Tiểu Dịch Thần kinh ngạc gọi, mặt đỏ lên, vội quay đi: "Con xin lỗi..."

"Qua đây." Nhìn thấy cậu bé, Mộ Nhã Triết hơi cúi xuống, gọi.

Tiểu Dịch Thần mặt nóng hừng hực, cậu còn chưa thấy cảnh phụ nữ lửa thê như vậy bao giờ cả.

Từ nhỏ đã được giáo dục nghiêm chỉnh, vì vậy, cảm thấy vô cùng kiêng kỵ.

Nghe cha gọi, cậu che mắt, bước thẳng tới Mộ Nhã Triết.

Mộ Nhã Triết bé bé lên, bàn tay che mắt của cậu, ánh mắt sắc bén liếc Mộ Uyển Nhu, ý muốn cô ta mau chóng rời đi.

Mộ Uyển Nhu vội mặc đồ vào, vừa then vừa giận, chạy trốn chết.

Cửa đóng lại, bầu không khí yên tĩnh xuống.

Tiểu Dịch Thần nhẹ nhàng đẩy cánh tay của anh ra, nghi ngờ hỏi: "Cha, sao mẹ lại không mặc đồ thế?"

"Bị nóng." Mộ Nhã Triết thản nhiên nói.

"Trời bên ngoài đang mưa, rất lạnh đó." Tiểu Dịch Thần ngập ngừng hỏi, hình ảnh vừa rồi lực ảnh hưởng quá lớn, làm tim cậu đập mạnh liên hồi, đến bây giờ vẫn chưa bình tĩnh lại.

"Bài tập làm xong rồi hả?"

"Vâng, đã làm xong rồi ạ." Tiểu Dịch Thần cười híp mắt, ôm cổ anh nói: "Đêm nay con ngủ chung với cha, có được không ạ?"

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 315: Làm sao thế được?

Khi Vân Thi Thi chạy tới bệnh viện đã là nửa đêm.

Lúc đang sắp xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày, có lẽ do cả đêm chưa nhắm mắt, mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa ngủ mất.

Cuối cùng tiếng chuông gọi điện của Tần Chu đánh thức cô.

"Ngày mai phải nhớ đến Hoàn Vũ kí hợp đồng nhé! Thi Thi, chúc mừng cô, có thể kí hợp đồng với giải trí Hoàn Vũ, bước đi đầu tiên sẽ vô cùng thuận lợi!"

Tần Chu gọi để báo cho cô ngày mai đừng bỏ lỡ nghi thức kí hợp đồng với giải trí Hoàn Vũ.

Cúp điện thoại, cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bên ngoài đang lát phát mưa phùn.

Không khỏi hơi hoảng hốt.

Thực sự nhảy vào giới giải trí, không biết có thể phát triển thuận lợi không đây?

Chạy tới bệnh viện, vội vã đẩy cửa phòng bệnh, Vân Thi Thi bị trình độ xa hoa của phòng bệnh hạng nhất khiến cho kinh ngạc.

Trong phòng tiếp khách, Hữu Hữu ngồi trong lòng Vân Nghiệp Trình, đang chán chết lạt xem truyện tranh thiếu nhi Vân Nghiệp Trình mua cho.

Trời mới biết, cậu buồn chán cỡ nào mới có thể lạt xem truyện tranh ngày thường không thèm đụng đến, nhìn thấy Vân Thi Thi, lập tức đạp chân trần sà vào lòng cô.

"Mẹ, cuối cùng mẹ cũng tới rồi! Con còn tưởng rằng mẹ lại muốn để Hữu Hữu ở trong bệnh viện một mình đó!"

“Làm sao thế được?” Vân Thi Thi vươn tay xoa đầu Hữu Hữu, thấy sắc mặt cậu khôi phục màu hồng nhuận mới yên tâm chút.

Cô khẽ mỉm cười nói: “Hữu Hữu đã ăn chưa?”

“Ăn rồi nha. Nếu như chờ mẹ ngốc đưa cơm tới, Hữu Hữu chắc sẽ đói đến nổi tức sùi bọt mép mất!” Vân Thiên Hữu bắt mắt chu mỏ, oán giận.

Giọng nói lộ ra tủi thân và trách móc.

Vân Thi Thi dở khóc dở cười: “Con còn học được cả một câu thành ngữ nữa hả? Chẳng lẽ hiệu trưởng dạy con sao?”

“Khụ, là mẹ của Hữu Hữu biết cách dạy.” Lý Hàn Lâm ở bên cạnh lúng túng nói.

Hữu Hữu lạnh nhạt nói: “Mẹ cháu không quản việc học của cháu, cũng không bắt cháu phải vào lớp gì.”

Vì theo đuổi tự do nên Vân Thi Thi không áp đặt bất kỳ áp lực học hành gì lên đứa trẻ, cho rằng lúc nhỏ nên hưởng thụ chơi bời.

Vân Nghiệp Trình gọi cho Lý Cẩm một lần, nhưng mãi không thấy ai nghe.

Lúc trước đi qua phòng bệnh của Vân Na, đã người đi trà lạnh.

Bất luận thế nào cũng không liên lạc được với hai người.

Như thể bốc hơi khỏi trái đất.

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, song ông không quản nhiều nữa.

Đêm khuya, một chiếc xe tải phóng nhanh trên đường lớn.

Trong xe đen kịt, Vân Na nặng nề tỉnh lại, trong tích tắc mở mắt, trên người truyền đến cơn đau nhức kích thích thần kinh cô ta, nhớ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Từ sau khi bị mang ra khỏi bệnh viện, Lý Đông Cường liền trói chặt cô ta và Lý Cẩm ném vào trong xe tải.

Cô ta giùng giàng kịch liệt, tê tâm liệt phế kêu khóc cầu xin tha thứ, sợ hãi bao trùm lấy cô ta, cô ta không dám tưởng tượng bản thân sẽ rơi vào cảnh ngộ bây giờ.

Chuyện gì xảy ra...rốt cuộc chuyện gì xảy ra đây?

Sao Vân Thiên Hữu kia có bản lĩnh cao như vậy? Rõ ràng tuổi nhỏ, mới có sáu tuổi thôi, sao lại khác thường đến thế?

Hình như cô ta vẫn nhớ, người đàn ông mặc tây trang kính cận gọi thẳng bé một tiếng “giám đốc Vân”?

Giám đốc Vân? Tuổi nhỏ như vậy?

Còn chưa rõ ràng chân tướng.

Lý Đông Cường thấy cô ta vừa khóc vừa nháo không an phận, vì vậy ra tay đập gáy làm hôn mê. Vân Na chỉ nhớ rõ lúc đó trước mắt tối sầm rồi ngất đi, mất tri giác.

Khi tỉnh lại, cơ thể đã ở trong một không gian kín, không hề thông gió, vừa khó chịu vừa nóng bức, cô ta há mồm muốn kêu cứu, lại phát hiện miệng của cô ta đã bị dán băng dính, ngoại trừ tiếng rầm rì thì không còn âm thanh nào khác.

Cô ta gãy dựa, ngồi dậy, chân bắt chợt đụng phải thứ gì mềm mềm.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 316: Kèn lệnh tử vong

Cô ta gãy dựa, ngồi dậy, chân bắt chợt đụng phải thứ gì mềm mềm.

Cô ta càng thêm hoảng sợ, cơ thể lui vào trong góc, dựa theo chút ý thức yếu ớt mới chợt nhận ra bên chân là người.

Làn da còn độ ẩm, dựa vào chất liệu vải trên cơ thể, suy đoán chắc là Lý Cầm.

Cô ta đẩy đẩy Lý Cầm, sau đó hai mẹ con đều tỉnh lại, ở trong không gian đóng kín này, hai người rơi vào con khủng hoảng.

Nhờ vào tầm nhìn lơ mơ, cô ta có thể nhận ra bọn họ đang ở trên một chiếc xe.

Đang đi đâu vậy?

Trải qua một đoạn đường xóc nảy, chiếc xe bỗng dừng lại.

Ngay sau đó, là sự yên ắng lạ thường.

Đầu vai Vân Na run rẩy, vô cùng sợ sệt, dường như cô ta đã mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ cầu mong thời gian ngừng trôi vào giờ khắc này cũng được!

Thậm chí cô ta không biết, điều đang chờ đợi cô ta rốt cuộc là gì?

Sẽ là địa ngục ư?

Cô ta run run suy nghĩ miên man.

Ngay khi cô ta đang luống cuống, cửa xe bỗng bị người mở toang.

Lý Đông Cường ngâm một điều thuốc, cùng một đám lưu manh đứng ngoài xe, cả lơ cả phát cười lạnh mấy tiếng, kéo tóc Vân Na lôi cô ta ra khỏi xe.

Cô ta kêu lên một tiếng, Lý Đông Cường không vui nhú mày, tát một cái, nạt nộ: “Yên tĩnh chút đi, la hét ầm ĩ cái gì?”

“Ưm ưm ưm...” Hai mắt Vân Na nhắm lệ nhìn hấn ta, miệng bị dán kín, căn bản không thể mở miệng, chỉ có thể khóc lóc xin tha thứ, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu.

Mỗi cái dập đầu đều đập mạnh lên đất, đầu roi máu chảy, cầu xin tha thứ hết khả năng, cho thấy thành ý bản thân thật sự ăn năn.

Sự sợ hãi trên mặt, đã không biết gì là đau đớn!

Cả người cô ta chết lặng, chỉ biết dập đầu liên tục, ảo tưởng có thể khiến Lý Đông Cường thương hại, tha cho cô ta một mạng!

Cô ta từng tiếp xúc với Lý Đông Cường, thủ đoạn độc ác, trên tay không biết đã dính bao nhiêu máu.

Không phải cô ta chưa từng thấy người bị giết...một viên đạn bắn xuyên qua, đầu nổ tung, khiến cô ta sợ đến nỗi không ngừng nôn mửa.

Nếu là hồi trẻ cô ta sẽ nghĩ, đàn ông như vậy rất soái, rất có mùi vị đàn ông. Chỉ khi cô ta đối mặt với cái chết, cô ta mới hiểu rõ, sinh mệnh lại yếu ớt như vậy!

Cô ta không muốn chết!

Sự cầu xin của cô ta, không khiến bất cứ kẻ nào thương hại.

Lý Đông Cường “xi” một tiếng, lắc đầu: “Vân Na ơi Vân Na, sớm biết như này, hà cố gì lại làm thế? Mấy cầu xin tao có ích gì? Tao cũng chỉ nhận tiền làm việc thay người ta thôi!”

Vân Na sợ bay cả hồn phách, lắc đầu nguầy nguậy, dập đầu càng thêm hăng say.

Tới gần cái chết, sự sợ hãi trong lòng cô ta càng khuếch tán rộng.

Lúc đầu khi biết mình bị hủy dung, cô ta mất sạch can đảm, cũng từng muốn tìm đến cái chết.

Nhưng khi chữ chết hiện hữu ngay trước mắt mới biết được, cái chết đến gần, khát vọng sống tự nhiên trào lên mãnh liệt.

Cô ta không muốn chết, không muốn chết!

Dù sống tạm bợ, cũng vẫn là sống!

Lý Cầm cũng bị lôi xuống xe, cơ thể xụi lơ trên mặt đất, không còn sức lực mà cầu xin tha thứ.

Bà ta khác Vân Na, tuổi đã lớn, thể lực rất kém, dọc đường xóc nảy, vừa xuống xe đã nôn choáng váng đầu óc, cả người bần thủ.

Lý Đông Cường nhìn mà buồn nôn.

Gió đêm ở cửa cảng, thổi mạnh qua gò má.

Xa xa vọng tới tiếng ca-nô, trống trải xa xăm.

Như tiếng kèn lệnh tới từ địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 317: Nhà mới của bọn họ

Vân Na chợt nhận ra bản thân đang ở đâu, cả người hóa đá như bị sét đánh.

Cảng...

Lý Đông Cường thật sự nghe lời thằng bé đó ném mẹ con cô ta xuống biển làm mồi cho cá?!

“Còn có lời trắng trời nào muốn nói không?” Lý Đông Cường nhìn Vân Na thương hại, khi cô ta học sơ trung thì bọn họ có chơi với nhau, khó tránh khỏi sinh ra chút “tình cảm cách mạng”.

Vì thế, thể hiện sự nhân từ hiếm thấy.

Nhưng cô ta lắc đầu, Lý Đông Cường tưởng rằng cô ta không có lời trắng trời nào nữa, vì thế ra hiệu với người bên cạnh.

“Nhớ xử lý cho sạch sẽ đây!”

“Dạ, anh Cường!”

Lý Đông Cường cười lạnh, ngồi xuống trước mặt Vân Na, xoa đầu cô ta: “Ôi, thật đáng thương, sao cô lại ngu ngốc vậy? Không phải ông đây không muốn giúp cô, tốt xấu gì chúng ta cũng từng có một đoạn tình cảm. Có điều, là cô tính toán ông đây trước, đừng trách ông đây không niệm tình.”

Dứt lời, nhìn chằm chằm mấy thuộc hạ kéo hai mẹ con họ đi.

Vân Na giùng giăng, hai chân đạp loạn, khóc lớn.

Ở cảng, một chiếc tàu hàng lẳng lặng bỏ neo.

Lý Đông Cường không phải lưu manh bình thường, sau lưng hắn ta có tập đoàn xã hội đen lớn mạnh, súng ống đạn dược, chất kích thích, rửa tiền, cái gì cũng dính, bởi vậy dĩ nhiên có tàu hàng của mình.

Thuộc hạ của hắn ta ném Vân Na và Lý Cẩm vào trên boong thuyền, “oành” một tiếng, đầu Lý Cẩm đụng vào lan can, hôn mê.

Vân Na đành trơ mắt nhìn tàu hàng dần dần rời cảng, sự tuyệt vọng ngày càng lớn...

* _____ *

Bệnh tình của Vân Thiên Hữu ổn định rất nhanh, bác sĩ trưởng chú trọng ghi cho cậu thuốc ổn định bệnh, rồi thông báo chủ nhật xuất viện.

Ngày xuất viện, từ bác sĩ trưởng cho đến viện trưởng xếp thành một hàng dài, cung kính tiễn bọn họ rời đi.

“...”

Có cần làm quá vậy không.

Vân Thi Thi quả thực hết nói nổi.

Trước khi Hữu Hữu xuất viện, cô đã dọn dẹp trong nhà xong, mất nửa ngày để sắp xếp lại phòng sách của Hữu Hữu.

Khi chiếc xe lái vào khu nhà Hương Thê Mạn Bộ, gương mặt Vân Nghiệp Trình hiện vẻ nghi ngờ.

“Thi Thi, lái xe nhầm rồi à? Sao lại lái vào đây? Nơi đây là khu biệt thự mà!”

Vân Thi Thi đỏ mặt hơi lạnh: “Cha, không sai đâu...”

Mãi đến khi ba người đứng ở cửa chính, sắc mặt Vân Thiên Hữu cũng hiện lên sự kỳ lạ.

“Mẹ, đây không phải nhà chúng ta đấy chứ ạ?”

“Là nhà mới của chúng ta.” Vân Thi Thi đỡ trán, không biết nên giải thích thế nào.

Người đàn ông kia tự xưng cho cô một căn nhà lớn, mỹ danh viết là lễ vật.

“Căn nhà này cũng phải trị giá hơn 10 vạn! Thi Thi...con...”

Sắc mặt Vân Nghiệp Trình trắng bệnh, khó tin.

“Nói ra có thể hai người sẽ không tin...” Vân Thi Thi hít sâu, giải thích: “Đây là con cầm hai cái chén đi đổi.”

Hữu Hữu: “...”

Vân Nghiệp Trình: “...”

Ai tin chứ!

Hai người im lặng.

Hai cái chén đổi lấy căn nhà trị giá mấy nghìn vạn?

Hôm nay là ngày quốc tế nói dối à?

Lông mày Vân Thiên Hữu cau lại, nhưng bỗng nghĩ đến điều gì, cười không nói.

Cậu biết là ai cho rồi.

Nhà trọ lúc trước bọn họ ở rỗng rần hỗn tạp, loại người gì cũng có, không an toàn. Nhất là buổi tối, bên cạnh khu nhà trọ là con ngõ có tiếng xấu.

Hương Thê Mạn Bộ, tập đoàn bất động sản Long Đình, nằm dưới danh nghĩa của tập đoàn Đế Thăng.

Ít nhất ở phương diện an ninh không thể soi mói.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 318: Hàng xóm

Ba người đang định vào cửa, bỗng nghe thấy tiếng động cơ xe máy ầm ầm từ đằng xa.

Vân Thi Thi kinh ngạc quay đầu nhìn, thấy một chiếc xe máy phân khối lớn dừng ở cửa nhà ngay cạnh, một thân hình thon dài đập vào mắt bọn họ.

Người thiếu niên cao lớn khoác chiếc áo gió, bên dưới mặc quần da đen, bao chặt lấy cặp chân dài.

Người thiếu niên bỏ mũ bảo hiểm ra, lắc mái tóc ngắn màu bạch lim, tháo kính râm xuống, dung nhan tuấn mỹ hiện ra trong tầm mắt mọi người.

“Hàng xóm?”

“Thật cao quá...”

Mãi đến khi cậu ta bước vào biệt thự cách bọn họ không xa, Vân Thi Thi mới phản ứng lại.

Hóa ra là hàng xóm!

“Nhìn thật quen mắt, luôn cảm thấy đã nhìn thấy người đàn ông này ở đâu đó rồi?”

“Mẹ ngọc, không phải người đàn ông nào...” Hữu Hữu bó tay nói: “Là một ca sĩ rất nổi tiếng, nghệ danh là Quân Mặc! Trang phục nhìn trung tính hóa thôi, chứ thật là phụ nữ.”

“Sao con biết?” Vân Thi Thi ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì...từng thấy trên tivi.” Hữu Hữu trả lời.

Vân Thi Thi không biết là, trước khi cô ký hợp đồng với Hoàn Vũ, Hữu Hữu đã xem danh sách tất cả ngôi sao ký hợp đồng với giải trí Hoàn Vũ.

Bởi vậy có chút ấn tượng với cô ca sĩ này.

“Cha, đừng đứng đó nữa, tất cả gian phòng đều đã dọn dẹp xong, chúng ta mau vào thôi!” Vân Thi Thi nói.

“Cha...” Vân Nghiệp Trình vẫn hơi do dự.

Lúc trước ông định chờ Hữu Hữu xuất viện sẽ quay lại căn nhà kia.

Cúi đầu nhìn thoáng qua Hữu Hữu, thấy cậu nhóc cũng đang nhìn ông, trong lòng Vân Nghiệp Trình càng hồ hởi, thở dài.

Hữu Hữu ngẩng đầu nhìn lướt qua Vân Thi Thi, quay sang mỉm cười với Vân Nghiệp Trình: “Ông ngoại, chúng ta ở cùng nhau nhé?”

“...?” Vân Nghiệp Trình sững sờ nhìn cậu.

Ông còn tưởng rằng, Hữu Hữu sẽ không tha thứ cho ông!

Thậm chí cho rằng, sự ngăn cách giữa hai ông cháu vĩnh viễn khó mà diệt sạch.

Nét mặt Hữu Hữu hiện lên ý cười ấm áp: “Ông ngoại, ông yên tâm. Có thể hiểu thuận ông, chăm sóc ông lúc về già, là tâm nguyện của mẹ. Ông đã lớn tuổi rồi, mẹ con cháu nên hiểu thuận với ông nha!”

“Hữu Hữu thật hiểu chuyện!” Vân Thi Thi vui mừng hôn cậu một cái, ngẩng đầu nói: “Cha, cha xem, Hữu Hữu đã nói vậy rồi, đứa trẻ hiểu thảo như thế, cha nhẫn tâm từ chối nó sao?”

“Được, được rồi...” Vân Nghiệp Trình liên tục gật đầu, nói liên tiếp mấy chữ “được”, viền mắt không khỏi ươn ướt.

Ba người vừa nói vừa cười bước vào biệt thự.

*

Hôm sau.

Vân Thi Thi dậy thật sớm, trang điểm một phen, vội vã chạy tới tổng công ty giải trí Hoàn Vũ.

Buổi tối hôm trước, Tần Chu cố ý gửi tin nhắn đến, căn dặn cô nhất định không thể tới muộn.

Trước nghi thức ký hợp đồng, dựa theo thông lệ, sẽ còn có một màn tổng giám sát cấp cao của Hoàn Vũ - Quý Lâm - tự mình phỏng vấn.

Quý Lâm này, biệt hiệu Quý Diêm La, nổi danh nghiêm khắc, ý thức thời gian rất mạnh, chỉ cần đến sai giờ là sẽ không nương tay.

Hồi trước đã có một người mới mọi phương diện điều kiện đều không tệ, chỉ vì lỡ thời gian phỏng vấn, thẳng thừng hủy bỏ ký hợp đồng, không hề lưu tình.

Lúc ra cửa, cách thời gian phỏng vấn còn một tiếng đồng hồ, nhưng không hiểu sao đợi mãi không thấy taxi, mắt thấy từng giây từng phút trôi qua, trong lòng Vân Thi Thi vô cùng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 319: Quân Mặc

Ngay khi cô đang lo lắng, một chiếc Maserati vàng rực dừng trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mã của người thiếu niên.

Đôi mày Vân Thi Thi nhíu lại, chỉ liếc mắt đã nhận ra cậu ta!

Không, là cô ấy.

Quân Mặc, ở biệt thự ngay cạnh cô.

Thấy cô ấy dừng xe, Vân Thi Thi lịch sự nói: “Xin chào!”

Quân Mặc lấy mắt kính xuống, đôi mắt xinh đẹp nhìn lướt qua cô, môi mỏng hé ra.

“Lên xe.”

Hai chữ đơn giản, Vân Thi Thi lại hơi bối rối.

“Hả? Có ý gì?”

“Chỗ này rất khó bắt xe.” Giọng của cô ấy hơi trầm, lộ vẻ khàn khàn, thuộc dạng hơi âm nhu, nếu không nghe kĩ thì rất khó phân biệt giới tính: “Chẳng phải cô muốn đi Hoàn Vũ phòng vấn sao? Vừa khéo tiện đường.”

Dù hơi đột ngột, nhưng thời gian quan trọng hơn, cô không để tâm nhiều nữa, nhanh chóng gật đầu: “...Cảm ơn!”

Mở cửa xe, ngồi vào ghế sau, Quân Mặc thuận thực bẻ tay lái, đạp chân ga, chiếc xe rời khỏi Hương Thê Mạn Bộ như bay.

Vân Thi Thi đặt túi sang một bên, tò mò ngắm nhìn xung quanh, tầm nhìn rơi vào kính chiếu hậu, phản chiếu khuôn mặt tuần mĩ.

Sở dĩ dùng từ tuần mĩ để hình dung một người phụ nữ là bởi vì bất kể khí chất hay trang phục của Quân Mặc đều có sự kết hợp giữa nam và nữ, có phong độ và sự trầm ổn của người đàn ông, cũng có tính tế nhẵn mịn của người phụ nữ.

Sự tuần mĩ này, không liên quan đến giới tính, nhất là đuôi mắt hẹp dài, thâm thúy mê người, thậm chí chỉ chớp mắt cũng khiến người ta tim đập loạn nhịp.

Kính chiếu hậu, ánh mắt Quân Mặc quét qua, đọng phải tầm nhìn quan sát của cô.

Vân Thi Thi lúng túng thu lại ánh mắt.

Trong xe hơi lạnh.

Sau một đêm mưa nhỏ, thời tiết có cảm giác mát mẻ hơn.

Trong xe không khí tươi mát nhưng cũng hơi lạnh, hơn nữa trên người cô chỉ mặc một bộ đồ mỏng, bởi vậy khó tránh khỏi cảm thấy hơi lạnh.

Quân Mặc qua kính chiếu hậu nhìn thấy vẻ mặt của Vân Thi Thi, môi mỏng mở ra: “Lạnh?”

“Ừ! Hơi hơi.”

Quân Mặc lại nhìn thẳng về phía trước, không nói gì, mở hệ thống sưởi.

Không lâu sau, bên trong buồng xe ấm lên.

Vân Thi Thi cảm động với sự săn sóc của cô ấy, lập tức nói cảm ơn, khoe môi Quân Mặc nhếch lên nhưng không phát ra tiếng, chỉ rút một điều thuốc từ bao thuốc lá, điều luyện châm lửa.

Bật lửa là chiếc Zippo phiên bản hạn chế của bộ “Ngon lửa thần”, rất khó gặp ở thành phố.

Một luồng khói thơm lan tỏa trong xe.

Mùi thuốc lá không nồng, cũng không hề gay mũi, trái lại khá dễ ngửi, ít nhất cũng không khiến người khác phản cảm.

Dọc đường yên ắng.

Tốc độ xe rất nhanh, khung cảnh ngoài cửa sổ không ngừng xẹt qua.

“Cô tên Vân Thi Thi đúng không?”

“Ừ.” Cô lấy làm lạ: “Sao cô biết tên tôi?”

“Từng gặp trong tiệc rượu.” Quân Mặc im lặng một lúc, dường như đang tìm kiếm từ ngữ, cuối cùng vẫn chỉ là hai chữ đơn giản: “Rất đẹp.”

Mặt Vân Thi Thi đỏ lên, mỉm cười: “Cảm ơn.”

Trong lòng hơi ngoài ý muốn.

Tuy Quân Mặc thoát nhìn cao ngạo lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng trên thực tế không khó tiếp cận như vẻ bề ngoài, dễ gần khiến người khác bất ngờ.

Quân Mặc nói: “Có thể ký hợp đồng với Hoàn Vũ, là cơ hội tốt, phải quý trọng.”

“Ừ, tôi biết rồi!”

Chiếc xe nhanh chóng lái vào tòa nhà Hoàn Vũ.

“Đưa cô đến đây thôi, tôi đi đỗ xe đây.” Vừa dứt lời, Quân Mặc liền lái xe vào nhà để xe.

Sự tốt bụng của cô ấy khiến Vân Thi Thi không khỏi thụ sủng nhược kinh.

*Thụ sủng nhược kinh: được đối xử tốt nên đâm ra sợ hãi.

Giống như đang nằm mơ, không hề chân thật.

Dù sao từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Tiểu Tuyết ra, bên cạnh cực ít có phụ nữ đối tốt với cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yêu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 320: Át chủ bài của Hoàn Vũ

Dù sao từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Tiểu Tuyết ra, bên cạnh cực ít có phụ nữ đối tốt với cô như vậy.

Có lẽ do cô không khéo giao tiếp, tuổi thơ u ám khiến cô bất kể là đối nhân xử thế hay những phương diện khác đều cẩn cẩn thận thận, bởi vậy không có bao nhiêu bạn bè.

Do đó cô vô cùng quý trọng phân ý tốt này.

Cô cúi đầu nhìn thời gian, cách thời gian phòng vẫn vẫn còn sớm.

Đi ra khỏi thang máy, hình như Tần Chu cũng vừa đến công ti, nhìn thấy cô có hơi ngạc nhiên: “Ồi, Thi Thi, sao cô tới sớm vậy?”

“Ừ! Không gọi được xe, nhờ có người đưa tôi đến đây đến mới đến đúng giờ.”

“Có người đưa cô? Ai nha.” Tần Chu sững sốt, có chuyện trùng hợp vậy sao.

“Hình như tên... Quân Mặc.” Từ trong miệng Hữu Hữu cô vẫn nhớ được tên của cô ấy.

Quân Mặc?

Tần Chu nhíu mày: “Bây giờ cô ở đâu?”

“Hương Thê Mạn Bộ.”

Tần Chu sững người, Hương Thê Mạn Bộ, khu nhà cao cấp nổi tiếng thủ đô, cô ở chỗ đó?

“Đây là khu nhà giàu, sao cô lại ở đây?”

“Trúng số độc đắc.” Vân Thi Thi lúng túng nói.

“...Vận may thật tốt.” Tần Chu cảm thán từ đáy lòng.

Anh ta dẫn cô đi vào phòng làm việc, chợt nhớ ra điều gì, hỏi: “Có bằng lái chưa?”

“Có, nhưng chắc sẽ không lái.”

“Bạn học Vân Thi Thi, cô có thể dừng ngực hơn nữa được không?” Tần Chu không chút lưu tình nói.

Vân Thi Thi bất đắc dĩ đáp: “Không biết lái xe thì trách tôi sao?”

“Ừ, được rồi! Đến khi cô ký hợp đồng, tôi sẽ sắp xếp cho cô một chiếc xe riêng, chuyên dùng để đưa đón cô đi làm.”

Tần Chu nói xong, đưa cô vào phòng làm việc, để cô điền mấy tài liệu, vừa kiên nhẫn dặn dò: “Lát nữa người phỏng vấn cô là tổng giám sát của giải trí Hoàn Vũ. Anh ta nổi tiếng nghiêm khắc, biệt hiệu là Quý Diêm La, khi phỏng vấn, cô phải vô cùng cẩn thận đấy nhé.

“Ừ, tôi biết rồi.”

Vân Thi Thi điền xong tư liệu, bỗng ngừng đầu nói: “Nếu như ký hợp đồng, tôi sẽ có người đại diện của mình sao?”

“Có chứ.” Tần Chu nhận lấy tư liệu của cô, vừa nghiêm túc liếc nhìn.

“Sẽ là ai?”

“Khả khả, dĩ nhiên là tôi.”

Tần Chu cười híp mắt nói: “Tĩnh Trạch đặc biệt muốn tôi quan tâm cô, cô theo tôi ký hợp đồng, tôi sẽ dẫn dắt cô thật tốt.”

Tần Chu là người đại diện át chủ bài của Hoàn Vũ, bất kể thủ đoạn hay tài năng, thậm chí là bối cảnh sau lưng, đều là hạng nhất. Chỉ riêng thành tích đưa Cố Tĩnh Trạch thành người nổi tiếng, phóng mất ra khắp Hoàn Vũ, không ai có thể bì kịp.

Mặc dù Cố Tĩnh Trạch là thần tượng trời sinh, nhưng nếu không có Tần Chu nâng đỡ, sợ khó có thể đạt tới địa vị như bây giờ.

Không thể không thừa nhận, anh ta là một nhân vật vô cùng lợi hại, nếu ví Cố Tĩnh Trạch là vị vua của giang sơn ngành giải trí, thì có thể hình dung Tần Chu là thừa tướng tận tâm phò tá đế vương.

Cố Tĩnh Trạch vừa ra mắt đã có thể có vai diễn trong phim Hollywood, liên tục ký nhiều hợp đồng quảng cáo mới, ra mắt đĩa nhạc, nguyên nhân là do trong tay Tần Chu có rất nhiều tài nguyên.

Trong vòng giải trí thứ gì là quan trọng nhất?

Theo trình tự sắp xếp, tài nguyên, bối cảnh, thực lực, thiên phú, tư chất, ngoại hình.

Ngoại hình có thể chỉnh sửa, thực lực không đủ cũng không sao, nhưng duy chỉ có tài nguyên và bối cảnh thường là cầu cũng không cầu được.

Người của vòng giải trí chưa bao giờ dám buông lời trách mắng, muốn nâng ai thì nâng người đó, nhưng Tần Chu không hề có sự lo lắng này, bất kể là ai, phàm là được anh nâng đỡ chỉ dạy, để tâm nâng đỡ thì nhất định sẽ tỏa sáng nửa bầu trời.

Ít nhiều nghệ sĩ nổi tiếng ném cành ô-liu cho anh ta, thậm chí không tiếc số tiền lớn mời mọc, Tần Chu cũng không lay động.

Dưới tay anh ta chỉ có một nghệ sĩ là Cố Tĩnh Trạch, bao nhiêu công sức đều đổ lên người anh, khiến bao người ghen ghét đố kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Một Thai Hai Bảo: Giám Đốc Hàng Ti Yếu Vợ Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.